

ORPHICA

CVM NOTIS

H. STEPHANI A. CHR. ESCHENBACHII

I. M. GESNERI TH. TYRWHITTI

RECENSVIT

GODOFREDVS HERMANNVS

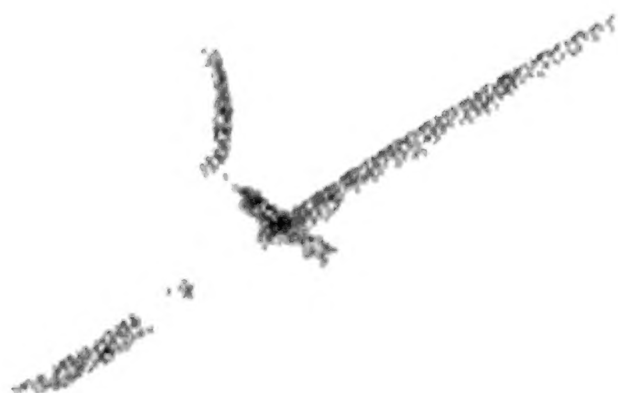
LIPSIAE

SVMPTIBVS CASPARI FRITSCH

CIↃIↃCCCV

ORPHICA

CVM NOTIS

H. STEPHANI A. CHR. ESCHENBACHII

I. M. GESNERI TH. TYRWHITTI

RECENSVIT

GODOFREDVS HERMANNVS

LIPSIAE

SVMPTIBVS CASPARI FRITSCH

CIƆIƆCCCV

ORPHICA

PARS PRIMA

PRAEFATIO EDITORIS.

Si mea ſponte eligendus mihi fuiſſet ſcriptor, in quo edendo operam meam collocarem, in quemcumque alium facilius, quam in Orpheum incidiſſem. Sed quum C. Fritſchius diuenditis Geſneriani Orphei exemplis noua editione opus eſſe intelligens, me, vt eam curarem, rogaſſet: quamuis moleſtum negotium, vt viro honeſtiſſimo ſatisfacerem, detrectare nolui. In hoc ſcriptore edendo qua ratione verſatus ſim, paucis indicandum eſt. Atque etſi intelligebam plurima, quae Geſnerus, timidus ſenex, et Latini quam Graeci ſermonis peritior, attuliſſet, ſine cuiusquam detrimento omitti poſſe: ſeruandas tamen et huius et Eſchenbachii adnotationes duxi omnes, ne, ſi quid meo arbitratu deleuiſſe viderer, deſiderium excitaretur ſuperioris editionis. Verſiones tantummodo Argonauticorum et Lithicorum, a Geſnero factas, omiſi, quae, niſi correctae, inutiles, correctae autem pueris tantum vtiles videbantur. Scaligeri verſionem hymnorum, quae haud raro, quam ille probauerit

lectionem, indicat, ſeruandam cenſui. Argonauticorum verſionem adieci, quam fecit Latinis verſibus Cribellus, praeſtantiſſimo codice vſus: quae verſio veteris codicis inſtar eſt. In Lithicis Thomae Tyrwhitti, doctiſſimi viri, notas addidi omnes. Ruhnkenius quae ad Orpheum contulit, nunc ipſis eius verbis repetii, nunc tantummodo commemoraui. Praeterea Schneiderus, qui nuper Argonautica edidit, etiam de hac mea editione optime meritus eſt. Hic vir, in quo par doctrinae humanitas eſt, quum vltro, quae collegiſſet, ſe mihi conceſſurum ſignificaſſet, miſit exemplum Orphei Geſneriani, cui quum aliorum, tum ſuas emendationes adſcripſerat. Hinc, maxime in hymnis, non pauca lectores correcta animaduertent. In Argonauticis quidem non potui, quin aliquoties ab eo diſſentirem: in quo opere quum feſtinantius verſatus eſſe videatur, factum eſt, vt nec variis lectionibus vbique fides haberi poſſit, et in notis quaedam negligeret. Variae quidem lectiones codicum e Schneideri editione hauriendae mihi fuerunt, praeterquam vbi vel a Geſnero vel ab Ruhnkenio indicatae erant. Codices Auguſtanos ipſe olim diligentiſſime contuleram. Hi codices ab eadem manu, eaque recentiſſima ſcripti, vno volumine continentur, quod eſt in indice Reiſeri p. 69. n. 45. Quo in volumine ſcripti ſunt primo verſus priores 137 Argonauticorum; de-

inde post alia quaedam scripta leguntur priores Argonauticorum versus 305. Lectiones horum codicum ex perantiquo et optimae notae libro ductas esse ex eo intelligitur, quod fere cum codice Vossiano conueninnt. Vossianus enim et Moscoviensis, quem Matthaeius Ruhnkenio donauerat, a quo Schneiderus et ego Ruhnkenianum vocauimus, tum etiam Vindobonensis, optimi sunt et antiquissimi codices. Inferiorem ordinem tenent Parisiensis, Vratislauiensis, Askewianus. In eumdem censum veniunt veteres editiones, quae cunctae ex editione principe fluxerunt. Editiones has, principem dico, quae Florentiae edita est a. 1500. Aldinam a. 1517. Iuntinam a. 1519. Cratandrinam a. 1523. ipse inspexi, quarum Florentinae principis vsum e bibliotheca Gottingensi Heynius, Iuntinae e Dresdensi Electoris Saxoniae bibliotheca Dassdorfius, vterque ad adiuuandas litteras paratissimus, mihi concesserunt. Hae edd. litteris P. A. I. C. in variis lectionibus indicantur. Quaedam lectiones harum editionum, sub ipso textu omissae, vbi plerumque varias lectiones ex iis a Gesnero notatas adscribere satis habebam, in addendis, ne quis eas desideraret, adiectae sunt.

Textum Argonauticorum, Hymnorum, et Lithicorum, ita, vt corrigendus mihi videbatur, refinxi. In Argonauticis quidem, corruptissimo opere, si quid fortasse audacius mutatum videa-

tur, aequi lectores non modo multitudinem vitiorum et magnitudinem reputabunt, sed illud etiam recordabuntur, haud paullo difficilius esse, malum, quam bonum scriptorem emendare. In Hymnis multa non monito lectore correxi, sed indicata vbique lectione vulgata. Lithica quum iam essent typis descripta, legi Ioannis Tzetzae exegesin in Homeri Iliadem, quae adhuc inedita exstat in codice Homeri bibliothecae Paullinae. Ibi complures versus Lithicorum, qui in editionibus corrupti legebantur, emendatissime scriptos vidi, ita vt, quae Tyrwhittus aliique coniectura assequuti erant, nunc certissima auctoritate firmare liceat. Hos igitur versus, quos in illo scripto attulit Tzetzes, in addendis huic praefationi subiunctis commemoraui. Aliquanto minorem curam fragmentis adhibui, quorum in obscuritatem me implicare non operae pretium ducebam. Addidi tamen hic illic aliquid, maxime ex illa Tzetzae exegesi in Iliadem, seruata codicis scriptura. Facillime enim pleraque a quocumque emendari possunt: idque tacens feci in indice fragmentorum. De fragmentis Ἔργων καὶ ἡμερῶν Orphei qui disputauit, Lenzius, (vide *neues Magazin für Schullehrer von Ruperti und Schlichthorst* II. 2. p. 359. seq.) non vicit, vt carmen istud diuersum esse a Maximi poemate credam. Indicem Gesneri plurimis vocabulis auxi. Alios indices, vt, quae in

commentariis diſperſa ſunt, facile inueniri poſſent, addidi.

Pauca adiiciam de quibusdam rebus, quae ad orthographiam ſpectant. Litteram ν paragogicam in fine verſuum, etiam vbi aberat ab libris, adſcripſi, quemadmodum olim cenſui faciendum in libro I. de em. rat. Gr. gramm. p. 22. Quam rationem etiam Wolfio in nouiſſima Iliadis editione placuiſſe video. Cauſſa, quare ita ſcribi debeat, late patet. Nunc quidem ſatis habeo haec duo commemorare. Vnum, cuiusmodi alia inueniuntur multa:

> κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ
> ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι.

Non dixit αἰέν. Alterum, verſus antiſtrophicos a tragicis maximam partem longa ſyllaba terminari, excluſa ancipiti, quae, ſi quid video, non niſi certis conditionibus admittitur: quas ſi dicam erui poſſe ex Ariſtot. Problem. XIX. 15. vereor, ne id perpauci intellecturi ſint. Sed haec perſequi non eſt huius loci.

In accentibus ſicubi a grammaticorum doctrina disceſſi, ſciens feci: cui rei argumenta alibi dicta ſunt. Cur, qui aliis in rebus, vt in originibus verborum quaerendis, grammaticos deſerimus, non idem audeamus in accentibus? in quibus quae ratio grammaticis placet, ſaepenumero quum aperte falſa eſt, tum etiam ad

ambiguitatem vitandam incommoda, vt Iliad. XXIII. 663.

αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον· quod Attici ſermonis eſt, quum Homerici ſit *αὐτὰρ ὃ νικηθείς.*

Contraria ratio eſt interpunctionis. In qua vellem magis obtemperaſſem antiquis: quod quantum referat, nuper ſummus criticus in praefatione ad nouiſſimam editionem Homeri, vt ſolet, paucis multa complexus docuit. R. Porſonus, quem non latuerunt veterum de hac re praecepta, ſi eo animum aduertiſſet in iis, quae in praefatione ad ſecundam editionem Hecubae de quinto pede trimetri tragici disputat, multum lucis attuliſſet rei aliter inextricabili.

Caeterum Orphica tractanti non erat praetereunda illa disputatio, quae eſt de aetate horum carminum, praeſertim quum haec controverſia a doctis viris ſumma cum contentione agitata eſſet. Ac conſtitueram de hac re in ipſa praefatione ad hanc Orphicorum editionem diſſerere explicatius: vnde ſemel et iterum, v. c. ad Lith. 594. lectores ad praefationem ablegaui. Sed textu iam impreſſo, quum intelligerem, primum volumen, ſi tantae amplitudinis praefatio accederet, ad nimiam magnitudinem auctum iri, mutato conſilio hanc omnem disputationem adieci alteri volumini. Itaque lectores de hac re admonitos volui.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

ARGONAVTICA.

Meminerint lectores de multis Argonauticorum locis ſecundum ordinem verſuum disputari in diſſertatione de aetate iſtius carminis p. 811 — 826.

Vſ. 1. In var. lectt. adde: Παρνασίδα P.

4. In V. L. dele aut Pr. aut P.

9. Aliud exemplum, in quo ὁπόταν indicatiuo iunctum eſt, exſtat in Analect. Brunck. T. III. p. 144. X. ὁππόταν ἔντεα ταῦτα θεὸς πόρεν ἀνέρι τῷδε. Cod. Vat. ἔσσοτ᾽ ἄν. Loquitur Helenus de armis Achilli a Minerua datis. Scribe:

τὶ ῥίγιον ἔσσεται ἄλγος
αἰνομόροις Τρώεσσι, καὶ Ἕκτορι, καὶ γενετῆρι,
ὅσσομ᾽, ὅτ᾽ ἔντεα ταῦτα θεὸς πόρεν ἀνέρι τῷδε.

20. Scribe ἔασιν.

25. Corrige ὄργιά τ᾽.

33. Ἐδάην defendi poſſe putabat Burgeſſius ad Dawesii Miſc. crit. p. 495. Male.

36. In not. p. 20. a. l. 5. a fine ſcribe πανδάκρυτ᾽.

58. In not. p. 24. b. l. 21. poſt δολερόν adde: ESCH.

67. Lege τεκτήνατο.

81. In V. L. adde: Μινύεσσι P.

87. In V. L. adde: ἀταρπὺς P.

92. Erraui de vocabulo λιτός, quod hac ſignificatione, quam Heſychius atque alii grammatici memorant, apud Pindarum exſtat Olymp. VI. 132. Pyth. IV. 385. Neglexeram enim locum Alexandri Aetoli apud Athenaeum VII. p. 296. quem opportune mihi per litteras indicauit Schneiderus:

ἣν ἠελίῳ Φαέθοντι
ἐν μακάρων νήσοισι λιτὴ φύει εἴαρι γαῖα.

H. Stephanus in indice Thesauri λιτὴν γαῖαν in hoc Alexandri versu putat incultam terram significare. At metrum repugnat. Neque enim λιτός, tenuis, prima breui legisse memini, nisi apud Nonnum Dion. XVII. 59. si lectio sana est. Videtur Alexander pariter atque Orpheus λιτὴν γαῖαν ab aliquo antiquiore poeta accepisse, et fortasse ab illo, cuius verba λιτὴ χθὼν apud Hesychium exstant, apud quem quidem corrupte legitur λιτήχθων. Sed nisi aliquid turbatum est in Hesychio, male is explicationis caussa addit: ἀπὸ τοῦ προσκυνεῖσθαι καὶ λιτανεύεσθαι. Orphei locus, aeque vt Alexandri, longinquam terram intelligi postulat. Quare adducor, vt λιτὸς obsoletum vocabulum esse putem, deductum ab λίω, remoueo, vnde λιάζειν et λίαν, proprie longe significans, deriuata sunt.

Vs. 115. Lege ξεῖνον.

130. In V. L. adde: χαονίκην ὑποφηγὸν PAI. χαονίκην ὑπὸ φηγὸν C.

140. In V. L. post Aug. vterque adde: PAIC. ἀντεπόρησε vulgo.

141. In not. p. 39. a. l. penult. lege Teleontis.

181. Vitiosa lectio τρηχείην non in τρηχεῖαν, ne vltima syllaba metrum corrumpat, sed aut in τρηχαλέην, aut in τρηχεινὴν mutanda est. Suidas: τραχεῖα καὶ τραχεινὴ ὁδὸς ἡ αὐτή, ἤγουν τραχεῖα. Ita αἰπὺς et αἰπεινός.

206. Lege Ταιναριεύς.

218. In V. L. pro προλιπον τ' δ' ἰήθεα Iunt. scribe: προλιπόντ' ἰδ' ἤθεα PAIC.

221. In V. L. post Aug. 2. adde: PAIC.

224. In not. p. 53. a. extr. post κ. τ. λ. adde: Ita

240. In textu dele comma post ὀχλίζειν. In V. L. adde: ἐφημοσύναισινόυ P. ἐφημοσύναι σινοῦ AI.

245. Dele comma post ἕκαστος.

Vſ. 263. In nota p. 61. a. l. 25. poſt Schneiderus adde: Exempla vide ad hymn. LXXVIII. 4. quibus adde Heſiod. Theog. 826.

265. In V. L. ſcribe: Ante Geſn. ἔργα προλιπᾶσα.

270. In V. L. adde: Δὲ abeſt PAIC.

280. In V. L. pro cod. ante Steph.] ſcribe: edd. ante Steph.

296. Lege ἐπεῤῥόθεεν.

314. In not. adde: πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν Iliad. XVIII. 568. Odyſſ. IX. 247.

344. Similiter Paullus Silentiarius Ἐκφρ. templi S. Soph. I. 198.

καὶ δὴ νὺξ τετέλεστο προηγέτις εὔποδος Ἠοῦς.

355. Vulgatam lectionem, quae in textu eſt, ita corrigi velim: οἱ δ' αὐτίχ' ὁμοφροσύνῃ κατένευσαν. In V. L. pro numero 335 repone 355.

378. In V. L. ſcribe editum.

379. In V. L. adde: ἀθρῆτε PAIC.

420. Adde Nonn. XLIV. 84. εἰς φόνον ἀσταθέος νόον ἀνέρος οἶνος ἐγείρει.

464. In V. L. adde: ἐναύλου vulgo.

478. In V. L. adde: ἀμφανδὸν P.

494. De lapide perforato, ad quem naues alligabantur, adde Nonnum III. 48.

495. In V. L. lege: Sed ἐνθάδε iam PAIC.

504. Rara eſt contractio litterarum εων in vnam ſyllabam in genitiuis, vbi praecedens ſyllaba breuis eſt. Sed ita tamen κλισιέων Iliad. XXIII. 112. Idem iam obſeruaui de genitiuo ſingularis numeri in lib. I. de em. rat. Gr. gramm. p. 33.

542. In V. L. adde: παρετήτυμα PAI.

550. In V. L. adde: ὑποχθονίοισι PAIC.

571. In V. L. pro Ald. Crat. lege PAIC.

579. Pro ἔμμεν' lege ἔμμεν.

599. Proba forma eſt μήρινθα, quam v. 1102. inconſiderate in μέρμιθα mutaui. Sic Homerus πείρινθα.

VI. 606. Lege *εὐοίνοις*. In V. L. lege: Vulgo *μειλίξαντο εὐοινίστοις ἐπὶ λοιβαῖς*.

630. In V. L. post Wrat. adde: Sic etiam PAIC.

631. In not. p. 121. b. l. 8. lege *νηὸν*.

633. In not. p. 122. a. l. 9. adde: GHSN.

661. In V. L. pro 651. lege 661. et post Wrat. adde: PAIC.

675. In not. p. 127. b. l. 21. adde: GHSN.

677. In V. L. adde: *Καὶ* ante *ὀπωπότας* abest in PAIC.

681. Lege *δρύμα*.

714. In not. p. 133. a. l. 19. lege *ἐπεκλώσαντο*. Adde Quint. X. 331. *ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν Διὸς αἶσα.* XI. 140. *ἕνεκα Μοῖραι μακρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι βίῳ τέλος ἐκλώσαντο.* Antip. Sid. ep. 70. *ἐκλώσασθε ἀοιδῷ.* Epigr. 66. in Huschkii Analect. crit. p. 299. *τοὶ ἐπεκλώσαντο.*

728. In V. L. post Ruhnk. adde: PAIC.

729. Lege *ἐπενιασσόμεθ'*.

731. In V. L. lege *κεχᾶσθαι*.

734. Vide p. 793.

745. In not. p. 140. a. l. 23. lege *Μόσσυνας*.

751. Quintus V. 77.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὑδρηλοί τε καὶ εὐθαλέες λειμῶνες.

783. In V. L. adde: *Μηδείας* vulgo.

789. Vide p. 755.

796. In V. L. adde: *δὲ ἔκλυζε* PAIC.

864. Nonnus quidem et reliqui huius classis poetae *πάϊς*, etiam quum breuis est vltima, dixerunt. Vt certa exempla afferam, vide Nonn. Dionys. IX. 231. epigr. incert. 673, 8. Itaque etiam in Nonni Dion. IX. 167. X. 134. et alibi, et in poematiis, quae inter *σύμμικτα ἡρωϊκὰ* in Analectis Brunckii sunt n. 22, 4. 32, 3. 6. *πάϊς* bisyllabum seruari debet. Sic etiam in lyrico quodam fragmento apud Hephaest. p. 47. De Homero, vt ego sentiebam, ita placet etiam Wolfio in praefatione ad nouissimam editionem p. 71. Tametsi dubitare coepi, an in

Iliade certe πάϊς semper duabus breuibus syllabis diceretur. Nam non solum quidam sunt loci, in quibus παῖς contractum in vnam syllabam aliquid de elegantia numerorum detrahit, vt IX. 57. XI. 389. XIII. 54.

ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης,
οὐκ ἀλέγω, ὡσεί με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων,
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι·

sed in tanta locorum multitudine, in quibus hoc nomen occurrit, nullus est, qui παῖς in arsi; nullus, qui in fine versus habeat; paene etiam dicam nullus, in quo, si totum vocabulum in thesi est, non sequatur vocalis. Ex quo genere vnum proferam exemplum, VIII. 271.

αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν,

ne quis huic loco plus, quam par est, tribuat. Nam etiam si licebat παῖς vna syllaba pronunciare, non dixisset poeta ὡς παῖς. Necessario contractum παῖς in Iliade bis tantum inuenitur, VII. 44. XXI. 216.

τῶν δ' Ἕλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ,
εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι.

Quibus addi forsitan potest XIV. 346.

ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν.

Aliter in Odyssea, in qua non modo in thesi contractum legitur παῖς XVIII. 174. XIX. 86. sed etiam in arsi IV. 817. VII. 300. XVIII. 215. XIX. 530. et vocatiuus XI. 552. Quid ergo? Tantumne tribuemus his locis, qui in Iliade contractum habent παῖς, vt id aeque Homericum ac πάϊς esse credamus, an, quemadmodum ἐΰς duabus breuibus syllabis legitur Iliad. XIII. 246. 691. XXIII. 528. 860. 888. ita Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω, et quae sunt huic exemplo similia, tamquam magis Homerica, probabimus? Equidem in hanc partem inclino, vt πάϊς vtraque correpta praeferendum putem. Paucorum enim locorum, qui a contraria parte stant, non potest magna au-

ctoritas esse in tanta perturbatione Homericorum carminum. Et omnino, si de constantia et aequabilitate in vsu verborum apud Homerum quaeritur, ea triplex est; vna cuiusque poetae, cuius carmina Homericis operibus intexta sunt; secunda poetarum illorum omnium, vel maioris certe partis eorum; tertia grammaticorum. Sic forsitan grammaticis debetur, quod nusquam in Homero ἕπω reperitur: qua forma quum recentiores epici interdum vtantur, videndum est, vtrum eam, vt alia quaedam, e grammaticorum doctrina, an ex antiquioribus poetis hauserint: vt fortasse hic versus,

ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει,

non indigeat fabuloso auctore. In hoc igitur genere quum mirificas turbas tum diasceuastae tum grammatici excitauerint, artem criticam in quibusdam rebus etiam vltra Alexandrinos progredi posse arbitror, non vt continuo textum mutare audeat, sed vt certe, quae non sint Homerica, demonstret. Quid enim? Quantumuis mutatum et a pristina specie diuersum acceperimus Homerum, pleraque tamen integra et genuina sint necesse est: quia aliter neque omnino Homerum haberemus, neque ingentem illam discrepantiam, quae non modo in dictione, quo nomine plura quam vsum quorumdam verborum comprehendimus, sed in rebus ipsis, in conformatione poeseos, in toto colore carminum, alicubi etiam in ipso consilio poetarum est, notare possemus. Quae si vera sunt, non luderet forfasse criticus, qui male diuulsas partes nectere, et, soluta, quae nunc est, rhapsodiarum compage, pristinam carminum formam indicare conaretur. Nam vt in antiquis statuis, qui in hoc genere versati sunt, facile dignoscunt, si vel ab alio artifice aliquid adiectum, vel amissum membrum alii statuae impositum est, ita quidni in Homero, si eum accurata lectione cognitum habeas, nec mutationes, ἀθετήσεις, ἀπορίας grammaticorum, aut opportune monita apud scholiastas et Eustathium fastidiosius contemnas, aliquando etiam, sed rarius, digamma Aeolicum, quo nimirum solo non

expugnabitur Ilium, ſpectes; quidni igitur iis quidem in locis, qui non ſunt nimiis mutationibus perturbati,

inuenias etiam disiecti membra poetae?

Sed abeſſe debet a tali quaeſtione pariter inanis hariolatio, atque indecora dubitandi ambiguitas. Sic quaedam, quae nunc inepta, frigida, diſſona ſunt, apta, grauia, concinna videbuntur. Quantum lucis magnae parti Iliadis afferri poterat, ſi vel de hoc verſu,

βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,

quae operae pretium erant, disputarentur. Quod exemplum praetuli aliis, quia quae diligentes Homeri lectores ſponte vident, eximie confirmantur quum conſenſu grammaticorum in obſeruatiuncula quadam ad XVI. 25. tum praecipue quadam memorabili adnotatione ſcholiaſtae Veneti ad eum locum, bis terue ad alios etiam Euſtathii.

Vſ. 868. In not. p. 161. b. l. 18. poſt Prolegom. ad Hom. adde: p. 247.

901. Pro ταῖσι lege τῇσιν.

902. Pro περὶ lege πέρι.

914. Lege ἓν, et ſic etiam v. 917.

922. Pro ἐπὶ lege ἔπι.

925. In V. L. lege: ἰδὲ vulgo pro καί.

941. Vide p. 793. In V. L. adde: ὥς κέ νιν vulgo.

959. Lege ἀδύτοιο.

964. Lege ἔπι τε.

966. In V. L. pro Φιτροῦσιν lege Φιτροῖσιν.

972. Ἀΐσσουσαι defendi poſſe cenſebat Burgeſſius ad Daweſ. Miſc. crit. p. 495.

984. In not. p. 183. b. l. a fine 6. dele numerum 317.

1005. In V. L. poſt Ruhnk. adde PAIC.

1009. In V. L. poſt Pariſ. adde PAIC.

Vſ. 1029. In V. L. lege: ἀλλὰ ἐ P. et inde a Stephano.

1031. Lege πορείην pro πορείαν, quae vulgata eſt.

1050. In V. L. adde: μήσαντο vulgo.

1054. In V. L. lege ἀπλώτοισι et ἀπλάτοισι.

1060. Lege Τιτῆν. In V. L. adde: ὅποτε P. ὅποτε AI.

1079. Lege Φέρουσιν.

1084. In V. L. poſt Ruhnk. adde: PAI.

1102. Vide ſupra ad v. 599.

1115. In V. L. adde: μυνὸς PAI.

1130. In V. L. adde: ἐπισκιάουσα μεσημβριὸν P. ἐπισκιάζουσα μεσημβριὸν AIC.

1135. n V. L. adde: δείναισι PAIC.

1139. Lege σχερόν. In notis p. 208. b. l. 3. lege σχερὸν.

1142. In V. L. adde: ἠρήρηςαι PAIC.

1143. Lege ἂν. In V. L. adde: εὖ δὲ PAIC.

1146. Lege οἵ εἰσι.

1158. Lege ἒκ.

1160. In V. L. adde: πονείατο PAIC.

1165. Numerus in margine 1065. debet eſſe 1165.

1179. In V. L. adde: ἦ μεν PAI.

1191. In V. L. pro AI. lege PAI.

1193. In V. L. poſt Ruhnk. adde: PAIC.

1199. Vide p. 793.

1213. Aeaeam inſulam Circes memorat etiam ſcriptor de viribus herbarum v. 188.

1218. Lectionem a nobis repoſitam habuiſſe videtur Cribellus.

1222. In nota ad h. v. pro 1122 lege 1222.

Vſ. 1248. In V. L. ante Crat. adde: PAI.

1250. In not. p. 227. a. l. 7. 8. lege Promuntorium.

1256. In V. L. lege: Λιλύβηον PAIC. Wrat.

1258. Vide p. 793.

1262. In V. L. lege: αὐτόθι κατέσχεν edd. ant.

1264. In V. L. lege αλάληκτο.

1270. Lege οἷ.

1276. In V. L. lege: ἀκοῦ Aſk. PAIC.

1299. Lege ἵκανεν.

1303. Falſum eſt, quod in nota ad h. v. dixi, *κραίνειν*, *imperare*, cum genitiuo tantum dici. Is tragicorum vſus eſt. Datiuo iungit noſter v. 477. 722. Ἰδμοσύνῃσι noſter etiam v. 1239. ἰδμοσύνῃ Nicander Ther. 346. ἰδρείῃσι Quintus XIII. 38. Neſcio tamen an melius ſcribatur, τοῖσιν δ' ἄρ' ἐπιφροσύνῃσι. Certe ἐφημοσύνῃσιν et ἐπιφροσύνῃσιν permutata inueniuntur apud Apollon. Rhod. IV. 1115.

1332. Lege γυναιξίν.

1352. Adde πείσματα λυσάμενοι apud Leon. Tarent. 89. coll. 88.

1358. In V. L. dele verba: ὅσσα τ' vulgo.

HYMNI.

Εὐχὴ v. 32. In V. L. adde: τε abeſt vulgo.

III. 3. In V. L. adde: κυαναυγὴ P.

7. In V. L. adde: ὑμνοδότειρα P. Ibidem νυχαυγῆς P.

VIII. 6. In V. L. adde: ῥοιζωτὴρ P.

8. In V. L. adde: μάστιγι λιγυρῇ etiam P.

IX. 2. In V. L. adde: νυκτιδρόμε vulgo.

9. In V. L. dele P. poſt Aſk. et repone P. ante Ald.

X. 22. Quum notam ſcriberem ad hunc verſum, non memineram Procli, qui *ῥύμα* a *ῥύω* *fluo* deductum, prima breui poſuit in hymn. I. 4.

ὑψόθεν ἁρμονίης ῥύμα πλέσιον ἐξοχετεύων.

Omiſſum hoc vocabulum eſt in lexicis, pariter ac *νεόῤῥυτος*, a *ῥύω*, *traho*, deriuatum, et proinde penultimam longam habens. Vtitur eo vocabulo Aeſchylus in Agamemnone v. 1362. quem locum male intelligunt interpretes.

28. In V. L. adde: τάδε μένη τεύχεις PAI.

XI. 12. In V. L. lege: κεράτος PAI.

XII. 16. In V. L. adde: ἐπίπεμπε etiam P.

XIV. 11. In V. L. adde: Φιλόδρομε vulgo.

XV. 4. In V. L. lege: ὑψηχέες vulgo.

XVII. 7. In V. L. adde: ἔλαμες P.

9. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XVIII. 13. Ἀποσπάδιον ſubſtantiuum, ſi locus vitio caret, eſt in Philippi epigr. 20.

15. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XIX. 22. In V. L. pro: 21 Vulgo omiſſus lege: 22. vulgo omiſſus.

XXV. 4. In V. L. adde: τά τε ὄντα vulgo.

6. In V. L. poſt Voſſ. adde P.

XXVI. 11. In V. L. adde: σὺν ὀλβίοισιν vulgo.

XXIX. 16. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XXX. 5. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XXXI. 2. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XXXV. 3. In V. L. adde: λαμῦσα P.

XXXVIII. 14. In V. L. ante Ald. adde P.

XLI. 1. In V. L. adde: Ἀνταία vulgo.

6. In V. L. adde: λαμῦσα P.

XLV. 5. Pro *θυρσαχθής* aliquando in mentem veniebat legere *θυρσαυχής*. Sed cum MSS. Regii et alii apud

Gesnerum θυρσεχθὴς habeant, sic potius corrigam: θυρσεγχὴς, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι. Hymn. 51. vs. 11. Παιὰν χρυσεγχής. RVHNK. Parum quadrat χρυσεγχής. Aptius vsus esset Ruhnkenius nomine θυρσέλογχον, quod illustrauit Casaubonus ad Strabonem p. 37. Athenaeus V. p. 200. D. de Baccho: εἶχεν ἐν ταῖς χερσὶ θυρσόλογχον χρυσοῦν. Diodorus Siculus IV. 4. de eodem: κατὰ δὲ τὰς στρατείας γυναικῶν πλῆθος περιάγεσθαι, καθωπλισμένων λόγχαις τεθυρσωμέναις. Dionysius Periegetes 1155. ἐς δὲ σίδηρον θύρσοι μαιμώωντο.

XLVI. 2. In V. L. post Thr. adde PA.
3. In V. L. adde: νυμφῶν vulgo.

L. 9. In V. L. adde: ἀθανάτων ἐπιφαύσκων vulgo.

LI. 7. In V. L. adde: πολύανθοι vulgo.

LIII. 5. In V. L. ante Ald. adde P.

LV. 23. In V. L. adde: ἅρματι vulgo.

LVII. 8. In V. L. pro 7 lege 8. et dele P. atque adde: ὑπνοδώτιρα P. vt fortasse idem sit in Ask.

LXI. 12. In V. L. ante Ald. adde P.

LXIV. 8. In V. L. post Paris. α. adde PA.

LXV. 9. Lege ποθέων.

LXIX. 6. In V. L. lege: ἐπαυάζουσαι vulgo.
9. In V. L. post As. adde: τῶστε P.

LXXIII. 4. In V. L. adde: εἰσέλθῃ PA.

LXXVI. 10. In V. L. ante Καλλιόπη adde: 10. et ibidem post vulgo adde: et P.

LXXVIII. 3. In V. L. adde: θεοῦ Τιτᾶνος ἀγαυοῦ μεγάλοιο Paris. α. P. A.

LXXX. 4. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXI. 3. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXII. 6. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXIV. 6. In V. L. adde: αἰδεῖς PA. vulgo.

LXXXV. 6. In nota p. 350. b. l. 6. pro legitur scribe: legerit.

LXXXVI. 3. In V. L. ante Ald. adde P.

15. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXVII. 2. In nota p. 352. a. l. 7. lege ὅσον.

LITHICA.

Vs. 7—12. affert Tzetzes exeges. in Iliad. MS. fol. 7. b. in quibus v. 7. ἀγαλλομένες, quae Tyrwhitti emendatio est; v. 9. ἧξεν, v. 11. vbi recte animaduersum vulgatae lectionis vitium male correxi, verissime τανα ὴν ὑπὲρ αἰθέρα exhibet.

13. 14. Idem Tzetzes affert fol. 9. b. in quibus χαίροντες scriptum, quod ex Ruhnkenii emendatione recepimus.

17. In V. L. pro 16. lege 17.

48—53. Affert idem fol. 22. b. in quibus v. 48. habet ῥοῖζόν τε σῆσαι χαμαὶ, et v. 49. ἰὸν, et v. 50. Φῶτα χόλῳ πίπτοντα σελήνης, et v. 52. τεθνηότος, ἧκεν ἐρεμνῦ ἐξ ἄϊδος προμολῦσα ποτιχρίμπτηται ἑκάςῳ: ex quibus lectionibus certe ποτιχρίμπτηται genuinum puto.

57. Tzetzes ibidem affert fol. 9. b. in quo versu habet, vt Tyrwhittus emendauit, ὅς τ' ἐΦίκηται: et addit: τυτέςιν, ἐν καταλήψει γένηται, ὧν Ἑρμῆς ἐδίδαξεν.

63. Tzetzes ibidem affert fol. 16. b.

68—74. Tzetzes ibidem affert fol. 6. b. in scholiis. Scholia enim illi opusculo addidit, pariter vt Antehomericis. Ibi v. 68. exhibet ἀγρῶν, Ruhnkenii coniecturam; v. 70. 71. πεπονημένον ἡμιθέοισιν ἔργον, ἀργαλέος δὲ καὶ ἀπεχθής; v. 72. ᾧ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο. καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν κονίῃ ἐπ' ἄορι κρατὸς ἀμερθεὶς λευγαλέῳ θανάτῳ διὸς Φὼς ἐκτετ .... Verba ἃ δειλοὶ — ἔργον etiam fol. 22. a. et verba ὤλετο δὲ — ἔργον fol. 9. b. eodem modo scripta leguntur. Eodem respicit fol. 26. a. in his: τὴν δὲ μαγικὴν τὸ κυριώτατον καὶ πρῶτον μέρος ἢ μᾶλλον γέ-

νος ἔσχν τῆς μαντικῆς, Ὀρφεὺς ἀποδύρεται ὡς ἀρίστην μὲν ἔσαν τεχνῶν ἁπασῶν, ἀπολωλυῖαν δὲ κακίαις ἀνθρώπων ἀσόφων καὶ φθονερῶν.

Vſ. 81. Ornantium epithetorum per copulam iunctorum aliud exemplum habet Leonidas Tarent. 14. Sed in Eurip. Phoen. 671. miror patienter tuliſſe criticos languidiſſimam orationem, ἵνα γε νοτὶς ἐπέρχεται γύας Δίρκας χλοηφόρους καὶ βαθυσπόρους. Qui varias lectiones illo in loco diligenter conſiderauerit, aſſentietur mihi, vt ſpero, ita corrigenti:

καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα τε
νοτὶς ἐπέρχεται γύας
Δίρκας χλοηφόρους
γᾶς βαθυσπόρου.

Quare ſic, non χλοηφόρου γᾶς βαθυσπόρους ſcribi debeat, intelligent, qui ſermonis poetici rationem cognitam habent. In Medea v. 821. 822. ed. Porſ. bis in hoc genere laborat lectio, verſibus etiam immodulate incedentibus. Satis habeo locum, vt ſcribi debere mihi videtur, apponere:

ὦ τὸ παλαιὸν Ἐρεχθεῖδαι θεῶν
ὄλβιοι παῖδες μακάρων, ἱερᾶς χώ-
ρας ἀπορθήτας ἀποφερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν.

Apparet iam, quid ſibi velit optima cod. Florent. lectio ἀπορθήτας. Et magis etiam apparet, ſi quis conſideret Aeſchyli locum in Agam. 1536. quem locum ad iſtos Euripidis verſus emendauit Porſonus. In duobus primis verſibus vulgata lectio manifeſta interpretatio eſt.

91 — 94. Tzetzes exeg. MS. in Iliadem affert fol. 8. a. nulla cum varietate, niſi quod perperam ὑπὲρ pro ἧπερ ſcriptum. Cauſſa, in qua hoc loco vtitur Tzetzes, oſtendit Argonautica ei, certe quum haec ſcriberet, ignota fuiſſe. Sic enim ſcribit: ὁ δὲ γε Ὀρφεὺς ὁμόχρονος ἦν

Ἑλένῳ καὶ Ἕκτορι, καὶ τοῖς καθ' ἡλικίαν αὐτῶν, ὡς ἐν τοῖςδε τοῖς ἔπεσιν αὐτὸς ὑποδείκνυσι· μᾶλλον ἐγὼ — (v. 91—94) εἶτα καὶ τοῦτον παρεισάγει τὸν Θειοδάμαντα λέγοντα· ἤματα — (v. 360—362) ἐξ ὧν πάντων εὐσύνοπτον δείκνυται, ὅτι ἦν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἢ καὶ μικρὸν ὕστερον. Et paullo post de Lino et Pronapide: οὐδὲ γὰρ ἐνέτυχον τισὶ τούτων ποιήμασι· τοῦ δὲ Ὀρφέως πολλὰ μὲν ἐλέχθη μοι καὶ ἔτι λεχθήσεται. Et fol. 7. b. αὐτὸς δὲ ὁ Ὀρφεὺς τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τῇ μαγίᾳ ὑπεραίρων, οὐ μόνον αὐτοῦ παλαιότερον, ἀλλὰ καὶ τοῦ Κρόνου υἱοῦ Διὸς τοῦ μάγου σχεδὸν πρότερον ἀποδείκνυσιν, ἐν τοῖς λιθικοῖς αὐτοῦ λέγων συγγράμμασιν· τῷ δ' αὐτῷ — (v. 7—12.)

Vs. 169. Vide p. 800.

204. Lege ἔρξεις.

246. Ἂν κεν, animaduersione dignum, apud Homerum legitur Iliad. XIII. 127. et saepius in formula ὄφρ' ἂν μέν κεν; v. Heyn. ad Iliad. XI. 187.

267. In not. p. 388. l. a fine 7. lege χρήσιμος.

273. In V. L. pro ἔνισε lege ἔνιδε.

354—356. Tzetzes exeg. MS. in Iliadem affert fol. 7. a. in quibus lectiones, quas recepimus, habet, σιδηρίτην, et ἔμψυχον ὀρείτην. Scholion additum, quod mutilum e lacero codice damus: περὶ τοῦ σιδηρίτου τούτου λί..... ὀρείτου φησὶν ὁ Ὀρφεὺς ἐν τοῖς ...... ὡς εἴτις ἐπὶ δέκα ἡμέρ ..... κῶν συνουσίας ἀγνεύσειε .... λοετρῶν. ἔτι δὲ καὶ ἄψ ...... καὶ ἀποῤῥυπωπηγή .... ἤττοι καθαροῖς σπαργαν ...... περ παιδίον. καὶ ἐπεύχ ..... ἐν ταθαρῷ κελλίαν πυία ...... κηροὺς ἢ λυχνίαν, μετ' ὀ ..... ἐρωτήσας, παρ' ἀ ...... ἀνθρωπίνῃ φωνῇ λέγοντος νεο .... παιδαρίου, περὶ ὧν αὐτ ..... πλὴν φησὶν ὡς ἐάν τις ἀλλ ..... ῥίψῃ αὐτὸν, μεγάλης ... ἐπιτεύξεται βλάβης ...... ναίως καὶ τληκαρδίως τις αὐτοῦ κατακέσειε, λήγοντος ἤδη τοῦ λέγειν, προςπελάσας αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἴδοι ἂν ὥςπερ ἀπονεκροῦ μένον: scribe, ἀπονεκρούμενον.

Vſ. 360—362. Tzetzes ibidem affert fol. 8. a. vbi τρεῖς ἐφ' ἑπτὰ βίης, et, quod repoſuimus, καὶ μίμνειν ἀμίαντον, legitur.

392—396. Tzetzes ibidem fol. 7. a. affert ſine varietate, niſi quod ἀκειρεκόμης habet.

462. Lege ἔμμεν.

512. Scribendum videtur ἦν τε.

FRAGMENTA.

P. 501. LIII. Habet eadem Photius quoque in Lex. MS. quod, quum iſta imprimerentur, non ad manum erat. Varietatem lectionis Photianae adſcribam. Ἀπόλλωνα τότε καλεῖν γονεῖς αὐτῶν ἐπίσαντο οἱ τότε οἱ ἄνθρωποι. — Φανόδημος δὲ ἐν ω ... Φησὶν ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύκσι καὶ εὔχονται. — Ἀμακλείδην — Πρωτοκρέοντα. — ὁ δὲ ἐξηγητικὸν ποιήσας — Φησὶν αὐτὸν εἶναι ὀνόματα δὲ αὐτῶν Κόττον, Βριάρεων, Γύγην.

Orphicis carminibus adnumerandos putat Heerenius tredecim verſus Hermeti tributos apud Stobaeum Ecl. Phyſ. I. 6. p. 174. Aliud fragmentum Orphicum e Proclo, omiſſum in collectione fragmentorum, commemoravit Geſnerus ad hymn. IX. 8.

AD DISSERTATIONEM DE AETATE SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM.

P. 688. Quae de differentia numerorum Homeri et Homeridarum dixi, nolim ſic accipi, ac ſi partes eas Homericorum carminum, quae minus cultae atque elaboratae ſunt, omnium antiquiſſimas eſſe putem. Immo has partes ab iis eſſe ſactas, quos Homeridas vocamus, in iisque a quibusdam negligentioribus, certa euincunt indicia. Sanctum illud Homeri nomen, ſiue id vni debetur, ſeu plures comprehendit, immune eſt ab illa incuria. Itaque

non poterunt isto argumento vti, qui Hesiodum ante Homerum fuisse existimant.

P. 696. Parcius, ac debebam, mentionem feci Paulli Silentiarii. Itaque adiiciam nunc, quae praetermissa fuerunt. Apud hunc caesura trochaica in quarto pede inuenitur in his, part. II. Ἐκφρ. templi S. Sophiae v. 311.

ἐκ δὲ κελεύθε
εὐρυτέρης κατὰ βαιὸν ἐς ὀξὺ κόρυμβον ἀνέρπει.

Scribendum videtur ὀξυκόρυμβον. Similiter v. 459.

εἰσὶ μὲν ὀξυκάρηνα, περιτροχάεσι δὲ κύκλοι
εὐρύτεροι κατὰ βαιόν, ἕως ἐπὶ λοίσθιον ἔλθῃς
ἄντυγος.

P. 698. l. penult. pro earum lege eorum.

P. 720. Quum vix in hiatibus numerari dicerem, si longa vocalis vel diphthongus in arsi est ante vocalem, addere debebam, id tamen, si crebro fieret, displicere: veluti,

τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν.

Disceptabitur aliquando, vt speramus, quid sit, quod Homericus Nestor Homero horridius loquatur, praesertim eo in carmine, in quo non casu excellit Agamemno.

P. 754. Vt in Io. Gazaeo, sic in Paulli Sil. Ἐκφράσει templi S. Sophiae part. II. 51. ἀπουσυμένῃ ἤθεσι τέχνης legendum. Ibidem v. 351. τὰ pro ἃ scribendum esse quiuis intelligit. Et v. 107. in his,

ἔτινα πεύκην,
ἐκ ἐλάτην ἐνόησεν ἐπαρκέα οἶκον ἐρέψαι,

scribi debet ἐπαρκέας.

P. 756. Neglexi quasdam correptiones ante mutam cum liquida apud Homerum, vt Iliad. XI. 571. ὅρμενα πρόσσω. 696. εἵλετο κρινάμενος. XII. 94. τῶν δὲ τρίτων. 95. Πριάμοιο· τρίτος. XIV. 403. τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ.

468. ἄδει πλῆντ'. XV. 142. ἵδρυσε θρόνῳ. XVI. 193. τῆς δὲ τρίτης. XVIII. 388. Φωνήσασα πρόσω. XX. 121. δὲ κράτος. Aliam correptionem Iliad. XVI. 554.

ὦρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος λάσιον κῆρ,

in nouiſſima editione ſuſtulit Wolſius, conſtantiae cauſſa, de qua re monuit in praefatione p. 57. Sed hae omnes correptiones ſunt in ſyllaba finali. Rarius aliae ſyllabae hanc veniam habent, vt prima in Ὀτρυντείδην, Ὀτρυντῆϊ, Ὀτρυντείδη Iliad. XX. 383. 384. 389. Huiusmodi correptio, quam non debebam praeterire, inuenitur Iliad. VIII. 323.

ἤτοι ὁ μὲν Φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊςόν,

quae correptio etſi leue, aliquod tamen momentum grauioribus cauſſis addit, quibus demonſtrari poſſe puto, pugnae illius deſcriptionem neque ab illo poeta ſactam eſſe, qui Aiacis et Hectoris certamen cecinerat, neque ab his, qui, magna nimirum vrgente neceſſitate, victores Graecos, trepidantibus Troianis, admirabili prouidentia murum condidiſſe magis indicarunt, quam narrarunt.

P. 762. Plerumque Nonni ſectatores hanc correptionem in ſine dactyli habent. Et ſic Paullus Sil. in Ἐκφρ. S. Soph. I. 39. 260. II. 28. vbi ſcribendum puto,

πῆ Φέρομαι; τίς μῦθον ἀνήρπασε πλαγκτὸς ἀήτης;

154. 161. 236. 239. 296. 365. 379. 388. 399. 461. 524. 572. Sed I. 253. in his, γλεύκια, χρυσεότευκτα, ſcribendum videtur λευκά. Et II. 470. in his, ἄλλα δὲ πρός, fortaſſe δὲ poterit omitti, vt v. 475. ſeq. Quamquam ante πρὸς correptionem ſaepe admiſit, vt II. 154. 161. 171. 173. 265. Particula δὲ omittenda fortaſſe etiam corrigendus v. 587. Male etiam affectus eſt verſus 76. in parte I.

μυρία καρΦομένων ὅτε χεύματα εἶξεν ἀναύρων.

Scribe σίξεν. Rarius inuenietur correptio in ſecunda dactyli ſyllaba apud hos poetas. Quamquam huius quoque

licentiae exempla aliquot exſtant in iſto Paulli carmine, vt I. 100. 106. 263. II. 60. 171. 173. 245. vbi pro εἴκε κλαδίσκοις ſcribendum εὖτε κλαδίσκοις, veluti: vide quae attuli p. 759. Porro v. 265. 522. Alii loci excuſationem habent a vocabulis, quae ſine correptione verſum non ingrediuntur, vt I. 154. 198. (II. 500) II. 52. (314) 202. 343. 415. 518. 585.

P. 774. Tertius ille locus Homeri, in quo κὲν correptum ante οἷ legitur, eſt Iliad. XXI. 567.

P. 777. De Aeolica littera in Homero non cogitaſſe grammaticos, cum primis docent commenta de illo δαῖέ οἱ, relata ab Euſtathio p. 514, 3.

P. 778. Non omittendum eſt, ex Iliad. V. 338. ab Euſtathio p. 552, 38. τόν οἱ afferri. Qui quum p. 553, 5. ὅν in eodem verſu ſcribit, credi poteſt ſuo, non Homeri vocabulo vſus eſſe, praeſertim quum ibi οἷ omiſerit. Temerarii tamen eſſet, hoc ſolo argumento ſuſpicari, iſtud τόν οἱ e veteri quadam lectione manſiſſe. Nam etiam alibi Euſtathius Homeri verba afferens poeticis formis vtitur, quum in Homero communes ſint, vt paullo poſt p. 554, 27.

Ibidem. Quum rariſſime librarii addant οἷ, (vide p. 789. 791. 807.) paene adducor. vt etiam in Odyſſ. V. 483. codicis Harleiani ſcripturam verioris lectionis veſtigia continere putem, praeſertim quum cauſſa nulla ſit, quare aliquis ibi οἷ potuerit addere. Locum adſcripſi, quemadmodum a poeta profectum ſuſpicor, melius etiam diſtinctum:

ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
εὐρεῖαν, (φύλλων δέ οἱ ἦν χύσις ἤλιθα πολλή)
ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι.

Niſi ita interpungitur, quod ſequitur τὴν μὲν ἰδών, ad χύσιν φύλλων referre neceſſe eſt, quo omnis narratio perturbatur. Additum reperitur οἷ ab Euſtathio in Iliad.

V. 310. p. 550, 26. ex praua quadam, vt videtur, grammaticorum lectione. Pertinet ad hanc quaestionem etiam Iliad. XV. 469.

P. 799. Apud Quintum III. 733. οἷ de Achille intelligi, et cum ὤπασε construi, docet Iliad. XXIII. 92.

P. 812. ad v. 13. Λοχεύειν metaphorice apud Paullum Sil. Ἐκφρ. S. Soph. I. 247. II. 225. et ἐκλοχεύειν II. 190.

Ibidem ad v. 57. Optatiuus post praesens apud eumdem poetam est I. 176.

P. 814. ad v. 222. Ταρσὸς apud Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. II. 363. 397. 446. 581.

P. 816. ad v. 393. Ἤθεσι τέχνης Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. II. 51.

Ibidem ad v. 439. Ὑποκλάζειν Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. I. 64. 112. Vt Longus hoc verbo tamquam actiuo vsus est, ita passiua forma et significatio occurrit apud Paullum Sil. I. 118. II. 318.

Ibidem ad v. 459. Φᾶρος ἐφαπλώσαντες Paullus Sil. Ἐκφρ. S. Soph. II. 343.

P. 818. Locis e Paulli Ἐκφρ. S. Soph. de correpta prima in καλὸς allatis adde eiusdem carminis II. 291.

P. 820. ad v. 543. Paullus Silentiarius Ἐκφρ. S. Soph. apud Salmasium Exerc. Plin. p. 851. a. (neque enim hoc, et quae idem ibidem p. 495. b. affert, in edito textu leguntur)

ἔνθα σοφῶν ἀνάγουσι θεηγόρα δήνεα βίβλων.

Male δίνεα apud Salm. et in notis Cangii p. 590. in Byzantin. ed. Paris.

Ibidem ad v. 562. Δὲ post secundum vel tertium vocabulum vitare solet Nonni secta. Habet tamen Paullus Silent. Ἐκφρ. S. Soph. I. 180.

P. 821. ad v. 614. Verba in adnotatione ad v. 614. ſcripta: in quibusdam nominibus tamen vſitata haec forma eſt, vt in χείλεσι, deleri velim. Haec aliud agens addidi, vt patebit regulam conſideranti, quae in nota ſub textu ad v. 614. propoſita eſt. Spectat autem haec regula ad epicos, in iisque ad antiquos. Quatenus hos ſequuti ſint lyrici, alius diſputationis eſt. Niſi fallor, apud hos facilius duplicatio litterae σ, vbi ſimplex apud veteres epicos eſt, quam contra, inuenietur: cuiusmodi eſt ἔντεσσιν apud Pindarum Ol. XIII. 28. Χείρεσιν male vulgo legebatur etiam Iliad. XVI. 704. Pro αἴγεσιν Iliad. X. 486. αἴγεσσ', haud ſcio an rectius, legiſſe videtur Euſtathius, quem vide p. 819, 60. 820, 4.

P. 822. ad v. 722. Antiquos ἐπώνυμος, recentiores Φερώνυμος dixiſſe iam Euſtathio obſeruatum ad Hom. p. 776, 48. 1567, 55.

P. 823. ad v. 824. Ἔκποθεν reſtituendum Paullo Silent. Ἐκφρ. templi S. Soph. II. 398.

PRAEFATIO
GE. CHRISTO. HAMBERGERI.

Per aliquot annos auide a viris doctis expectatum opus, in lucem tandem prodit, cuius auctor immortalis, cum mors cita et dira calamum ipſi e manu excuteret, mihi praefandi prouinciam impoſuit, et quibus ſubſidiis inſtructus ad hoc opus acceſſerit, explicare iuſſit. Hoc officio paucis fungi licet. Quod quidem ad auctorem operis, quod Geſneri ſtudio iam cultius editur, attinet, de eo dicere opus non habeo, cum Geſnerus ipſe de eo quid ſibi videretur, de carminibus, quae nomine eius feruntur, et de vniuerſo eorum argumento, in Prolegomenis Orphicis, quae poſt hanc praefationem leguntur, ſententiam ſuam copioſe, et accurate, vt ſolebat, expoſuerit, eandemque etiam paucis in opere ipſo dixerit, e. g. Argon. v. 310. Hymn. 1. Lap. 18. item Arg. v. 420. 856. Illud tantummodo monendum cenſeo, conſilium habuiſſe Geſnerum, ex hiſtoriae Orphicae, et diſciplinae variis periodis, et rationibus, dilucidius, quam in Prolegomenis egit, declarare, qui factum ſit, vt iam multa Orphei apud veteres mentio eſſet, carmina tamen ipſa vix ac ne vix quidem veteres ſcriptis ſuis intexuerint, et multa praeclara, quo penitius ſeſe in hanc rem penetrauerat, docturus videbatur; ſed mors conſilium interrupit.

De ſubſidiis, quibus in ornando, et politius limando Orpheo vſus eſt Geſnerus, haec habeo. Et

ea quidem partim ſcripta ſunt, partim impreſſa. Inter prioris generis primo loco commemoranda eſt Collatio codicis Voſſiani in Bibliotheca Lugduno-Bataua extantis. Haec beneficio Viri harum literarum apud Anglos conſultiſſimi, Ant. Askew, M. D. qui illam a. 1745 inſtituerat, ad Geſnerum peruenit. De aetate Codicis, vt ad Arg. v. 50. patet, Geſnero nihil conſtabat. Vitiis ſcribae inquinatiſſimus eſt, apertiſſimis etiam, quae tamen cum aliis minutiis editor, in Argonauticis hunc in finem laborioſe enotare ſuſtinuit, vt iis ipſis intelligeretur, lectiones, quas hic Codex probabiles habet, non a correctore eſſe, non critico ingenio deberi, ſed antiquam ſcripturam ſervare. Ex hoc Codice multiplex, et ſalutaris medicina carminibus Orphicis adhibita eſt, vt quicunque librum euoluerit, facile deprehendet, tam quoad ſingulas voces, tam integros verſus, qui inde auctori ſuo diu exulantes reſtituti ſunt, Arg. 51. et 1276. Idem Codex habet in margine lectiones quasdam adſcriptas, quae, notante Geſnero, plerumque lectionem Eſchenbachianam exhibent, non tamen ſemper, easque dedit Geſnerus v. g. Arg. 396, 455, 476 etc. Quotiescumque igitur in varietate Marginis mentio occurrit, de eo intelligi debet: ipſe vero Codex ſigla *Voſſ.* indicatur. Caeterum hic codex carmen de lapidibus non habet. Idem carmen deeſt in altero codice ſcripto, quem doctiſſimus Anglus, cuius nomen ſupra poſuimus, e Graecia ſecum in Angliam deportavit, et vnus e trecentis variis codicibus eſt, quibus bibliothecam ſuam inſtruxit. Huius itidem lectiones cum Geſnero, vt erat eius valde ſtudioſus, communicauit. In epiſtola, qua ipſi eas offert, aetatem ſatis magnam, ſed non definitam, tribuit ſuo codici poſſeſſor, et nunquam collatum eſſe commemorat. Varietates tamen eius minus quam Voſſianae ad emendandum textum profuerunt. Sigla *Ask.* hunc codicem deſignat. Quem *Chiuaeanum* codicem vocat Geſnerus, exemplum eſt Aldinae editionis, quod

ante aliquot annos ex auctione librorum Chiuaeana, apud Batauos habita, in bibliothecam nostram academicam immigrauit. In eius margine, ab ignota manu, adscriptae erant lectiones variae, quae modo cum Askeano codice, v. g. Arg. 24. 133 modo cum Vossiano, Arg. 56 conspirant. Probabilem lectionem propriam in contextum recepit Gesnerus, Arg. 226, aliam dignam vt recipiatur, in annotatione ad v. 193 laudat. Alia scripta subsidia non habuit Gesnerus. In procurandis quidem codicum Parisiensium Mss. lectionibus operam suam obtulerat Gesnero Vir apud Argentinenses Clarissimus Elias Stoeberus, et rogauit etiam ille, describi sibi quinquaginta aut decem versus de codice, qui N. 2678. et altero, qui N. 2764. in Catalogo Mss. regio habet, sed in schedis, quae in manus meas venerunt, nullum vestigium, neque indicium deprehendi, perlatum esse eorum aliquid ad Gesnerum. Nec studuit Gesnerus valde multa habere, ne res longa fieret, et hanc ob caussam ne oblatis quidem per Ruhnkenium V. Cl. cuius ingenium et doctrinam quanti ipse fecerit, non vnus locus in his Orphicis declarat, vti voluit, potius suo solius remigio rem gerere, forte etiam quod metuebat, ne sibi simile iterum accideret, quod in Scriptoribus rei rusticae factum est. Ruhnkenio tamen V. Cl. debentur Fragmenta inedita, et Collatio carminum Orphicorum cum Codd. Regiis Paris. 2763, 2764 et 2765. quae in manibus Viri incomparabilis Ernesti erant, cuius suasu et consilio editioni Gesnerianae adiectae sunt.

Ad editiones veniendum est. De primis quidem quid generatim statuendum sit, tum Henricus Stephanus ad Arg. 420. et Gesnerus ad v. 791. docet. Huic ad manus fuit e bibliotheca academica editio omnium prima, quam sigla P. in varietate lectionis designat, et forma quadrata, non vero, vt quidam tradunt, literis quadratis, excusa est. In fine legitur: *Anno ab incarnatione MCCCCC. die XIX Se-*

ptembris. Impressum Florentiae impensa Philippi Iuntae bibliopolae. Si quos errores in hoc opere lector inuenies, qui properantes oculos nostros subterfugerint, eos pro iudicio tuo emendabis. vix fieri potest, vt non tales interueniant. Quis curauerit hanc editionem, quae Argonautica et Hymnos habet, non constat; liber ipse omni praefatione destituitur, vnde forte aliquid liceret discere, quod huc faceret. Caeterum hanc primam editionem esse, et frustra iactatam a viris doctis editionem a Constantino Lascari curatam, probatum dedit b. Gesnerus in schedula, quae partem suae praefationis constituere debebat. En eam:

„Interim facere non possum, quin mentionem faciam illius opinionis, qua primum a Constantino Lascari edita esse Orphei certe Argonautica, cum viris doctis suspicatus sum. In Bibliothecae Taurinensis Catalogo p. 375 inter MSSos Graecos nr. CCLXI. f. 109 habetur titulus, *Κωνςαντίνȣ τȣ̃ Λασκάρεως προλεγόμενα τȣ̃ σοφȣ̃ Ὀρφέως*, additurque ea edita esse in prima parte marmorum Taurinensium. Et habetur sane P. I. n. X. explicando marmori, Orphea a Bacchis discerptum repraesentanti, a p. 93—104 Constantini Lascaris libellus hoc titulo ex MS. editus, sed ita ipse leuis et Graeculae vanitatis plenus, ita porro negligenter et vitiose descriptus, vti talem quidem e Lascaris officina prodisse, nullo modo sit probabile, neque dignus mihi visus sit, qui in hoc Syntagmate locum habeat, e quo alioquin etiam exclusi, quidquid non ad carmina, quae habemus, pertinet. Caeterum qui locus proprie cum quaestione nostra de primo editore coniunctus est, clausulam ipsius libelli huc ponere placuit, corrupte quidem et ipsam, sed vnde tamen illud, de quo hic agitur, confici videtur posse, si quis praesertim emendationes nostras recipiendas putaret. Sic ergo p. 104 *Τὰ δὲ τȣ̃ Ὀρφέως*, (de Argonauticis in primis sermonem esse apparet) *διὰ τὴν πολυετίαν, καὶ τὴν δυσυχίαν γένȣς* (intelligit, cre-

do; calamitates Graeciae a barbaris) *τοσȣ̃τον ἠφάνισαι, ὥστε μόλις εὑρίσκεται (f. εὑρίσκεσθαι) ὀλίγα τινὰ, καὶ ταῦτα διεφθαρμένα καὶ ἀνέξητα (f. ἀνεξίτητα). Τὰ (f. Ταῦτα) γὰρ ἐν τῷ μόλις (f. τῇ πόλει) τῷ Μεδιολάνῳ εὗρον, ἔγραψά τε, καὶ τοῖς ἄλλοις κοινύσας (f. κοινωνήσας) καὶ διδάξας, ȣ̓δὲ δύναμαι εὑρεῖν οἷς παρόντα διορθώσαιμι ἐν πολλοῖς ἀμφίβολα ὄντα.* Apparet Lascarin hoc egisse; vt ederet Orphei Argonautica, h. e. praelegeret, explicaret, dictaret, et, si fieri posset, typis quoque expressa daret: deinde, inuenisse illum Mediolani exemplum, illud descripsisse, *docuisse* h. e. praelegisse, ita fere vt *docere fabulam* dicitur, qui in scenam profert; sed cum in multis dubiae esset lectionis, invenire non potuisse, vnde illud emendaret. Haec sunt, quae dicit, nihil aliud. Vtrum voti postea compos factus mereri vltra de Orpheo potuerit, hinc non discimus. Sed ex his, quae Boernerus de doctis hominibus Graecis etc. diligenter exquisita posuit, constat, Mediolani fuisse Lascarin ab A. 1454—1460, quo tempore inuenisse ibi debet Argonautica: tum Florentiae aliquamdiu, post Neapoli, Messanae autem ab A. 1465: ibi discipulum habuisse Bembum 1492, et paullo post diem suum obiisse A. 1493 vel 1494. Iam Mediolani edita Argonautica vix fugere poterant doctiss. Argelatum, qui tamen nullam eius rei mentionem facit in Bibliotheca Mediolanensi; licet in MSS. Ambrosianae Bibliothecae referat in praemissa historia typographiae literaria p. CLXXVI, D. *In Prolegomena Orphei,* qui sine dubio libellus ipse est, de quo hic egimus. De raritate Codicum Orphei MSS. illud modo, quoniam hic sumus, adiicimus, in MSS. Bibliothecae S. Marci Venetae, qui memorantur omnes esse Saeculi XV. Vtrum exstet hodie, et prodesse futuris editoribus possit, non habeo dicere, ille quem in Bibl. Vindobon. Catal. Nessel. P. IV c. CLIII p. 86 laudari video; *Codex membranaceus antiquus et optimae notae, in quarto, constatque foliis triginta, et ad Io. Sambuci Bibliothecam olim*

pertinuit, quo continentur Orphei Thracis, vnius ex Argonautis, Argonautica. Sed haec praeter consilium atque institutum, qui illa solum commemorare praesidia velim, quae mihi praesto fuere."

Florentinam excipit editio, quae Venetiis in aedibus Aldi et Andreae soceri mense Nouembri M. D. XVII. charta octies plicata prodiit. Praemissum est Musaei carmen cum versione latina. Orphica carmina exhibet omnia, et in hoc differt a Florentina, quae carmine de lapidibus destituitur. Presso fere pede sequitur eius lectiones, vt a doctis viris obseruatum est. Praefationis nihil ibi legitur, nec versionem latinam habet. Post Aldinam editionem eadem opuscula, sed insertis post hymnos Orphei, quatuor Procli, et adiectis in fine sententiis ex variis poetis, et Homeri Batrachomyomachia, prodierunt Florentiae per haeredes Iuntae 1519. 8vo. Ponam de hac editione, quae Gesnerus in fronte libri sui posuit: *Aldi Ro. praefationem etiam paucis immutatis describit Ant. Barchineus. Et videtur ad singulas literas haec ab Aldina expressa esse. Certe quae obseruaui typographorum peccata, ea sunt communia; nisi quod Argon. 18. proprium habet Iunt. λυργὸν, cum recte Ald. λυγρὸν, sed talia possunt esse plura, et tamen verum quod posui. Liber de lapidibus habet quaedam propria.* Conf. quae ad v. 656 leguntur. Hanc editiònem sigla I. indicat. Quarta editio, qua vsus est Gesnerus, hunc titulum habet: *Orphei poetarum vetustissimi Argonauticῶν opus Graecum, cum interpretatione latina incerti autoris, recens addita, et diligentius, quam hactenus emendata. Apud inclytam Germaniae Basileam anno domini 1523. In fine: Basileae in aedibus Andreae Cratandri mense Iunio a. d. 1523.* Haec editio per Illustrem Schoepflinum ad Gesnerum venit. Quis eam curauerit ignoramus. Ad primam Iuntinam vel Florentinam graeca expressa esse, communia vitia, apertissima etiam, declarant, sunt tamen

quaedam emendata, et obſeruauit Geſnerus, eam aliquoties ſecutam lectionem vulgata meliorem, ex codice, vt putat, potius, quam e coniectura. Verſio latina ea eſt, quam adeſpoton cum ſuo Valerio Flacco ediderat Io. Baptiſta Pius, et dedit etiam cum ſuo Valerio Pet. Burmannus. Eſſe eam a Mediolanenſium Cribellorum quodam factam, docet is, qui ad editionem Valerii Aldinam Venet. 1523. 8vo vulgatam praefatus eſt. Hunc Cribellum viri docti eum habent, qui Leodriſii nomen gerit, de quo videri poteſt Argelatus in Bibliotheca SS. Mediol. h. v. quamquam hic vir doctus in eo fallitur, cum ibi ad auctoritatem editionis prouocat, et ſcribit: *Leodriſio expreſſe adſcribitur in eadem* (Aldina) *praefatione a me inſpecta.* Certe non accurate inſpexerit Argelatus, niſi alium librum habuerit, quam ego. In meo ſane exemplo nullum veſtigium Leodriſiani nominis video, quin negat auctor, ſe ſcire nomen. Ponam ipſa verba: *Adiunximus — Orpheum per Mediolanenſium Cribellorum quendam* (nomen non habere potuimus) *latinum factum.* Ante Argelatum de eodem nomine etiam Barthius, Stat. Theb. III, 352. ad auctoritatem Aldi prouocauerat. Variis his editionibus parum adiutus Orpheus, medicinam et ſalutem adhuc expectabat. Illam ipſi adhibuit de graecis literis omnium optime meritus Henricus Stephanus, qui licet codicum adiumento deſtitutus, ſuo tamen ingenio, quo gaudebat feliciſſimo, et exquiſita doctrina, inopiam ita compenſauit, vt eiectis priorum editionum vitiis, deterſisque ſcribarum maculis, Orpheo fere integritatem ſuam redderet, et iure ſoſpitator eius habeatur. Ita purgatum inter ſuos Poëtas graecos principes heroici carminis, a. 1566. ſacrum poëtam edidit Stephanus, poſt cuius diligentiam a ſequentibus duobus editoribus, Lectio, et iuuene Eſchenbachio, quorum libros Geſnerus pariter conſuluit, eius annotationes ſuae editioni inſeruit, vix quicquam immutatum, vel praeclari aliquid in his

carminibus praeſtitum eſt. Ad hanc Henrici editionem ſuam carminum Orphicorum recenſionem inſtituit b. Geſnerus, ita vt ſuadentibus vel codicum auctoritatibus, vel aliis rationibus, meliorem lectionem coniecturasque felices vel ſuas vel aliorum virorum doctorum lectioni vulgatae, ſi opus videretur, ſubſtitueret. Sed quanta modeſtia, quanta timiditate hic rem geſſerit Geſnerus, quam etiam in hoc auctore in partem cautiorem more ſuo peccare, et vulgatam lectionem retinere maluerit, quam temeritatis criticae incuſari, et aliquid ponere, quod non res ipſa poſceret, vel de quo non conſtaret, veteris ſcriptoris eſſe, ſatis apparet. Ipſe in interpretatione auctoris officium editoris primarium collocabat, a quo interdum ſtudioſe refugere critici ipſi videbantur, vt impunius vrerent, ſecarent, interpolarent. Sed redeamus in viam. In hymnis vſus eſt Geſnerus etiam Lectionibus variantibus ad aliquot hymnos Orphei e codice Auguſtano, quam cum *ζωροαςρειων τε και πλατωνινων δογματων συνκεφαλαιωσει τε πληθωνος* edidit Valentin. Hermannus Thryllitius, Viteberg. 1719. 4to. Eas varietates ad vnam omnes ſtudioſe annotauit editor, et ex illa ſyluula etiam petita eſt, quae p. 182. v. 26. ſine auctore exhibetur lectio. Inter multas alias cogitationes videtur Geſnerus Siglam omiſiſſe, quod idem accidit Lap. p. 328. v. 96. vbi in varietate *ἀλλωμενος*, ex Eſch. et p. 338. v. 64. *λαβεθρα συν* ex Ald. et Iunt. editione eſt. In carmine de lapidibus praeſidii aliquid exſpectabat Geſnerus noſter a paraphraſi et ſcholiis Hannardi Gamerii, ſed vana ſpe lactatum eſſe docent, quae de hoc libro in ſchedulam coniecit, quam hic exhibemus.

„Quam B. Fabricius memorat Hannardi Gamerii Paraphraſin, cum eius Scholiis et D. Wendalini Cronobachii Medici animaduerſionibus vulgatam Leodii 1578. 8 non vidi. Sed communicatum eſt mecum de Bibliotheca Regia Hannouerana exemplum antiquioris editionis, cuius notitiam breuem dabo: Titulus ita

habet, *Orpheus antiquissimus et optimus poëta, Philosophus Trismegistus, de Lapidibus, nunc demum Latio iure donatus,* M. Hannardo Gamerio *Poëta laureato interprete.* (Scholae Tungrensis Rectorem se vocat.) *Accesserunt eiusdem* Hannardi scholia, *quae et rei medicae studiosis vtilia iucundaque futura sunt, et quae quibusdam locis obscurioribus plurimum lucis adferent.* (Neutrum ego praestiterim. Citantur loca veterum et recentiorum quaedam, vbi eadem nomina lapidum leguntur: quid lucis exspectari hic possit, mox specimine vel vno declarabitur.) *Accessit praeterea argumentum in Orphei libellum* (Demetrii Moschi) Renato Perdrierio *interprete. Leodii ex officina Gualteri Morberii* 1576. 4. Iam de praefatione vnam alteramque notitiam ponam: „Comperi Argonautica felicissime latinitate donata, in quibus singuli versus latini singulis graecis aptissime responderent. Inueni quoque dicta Argonautica et Hymnos, cum opusculo de lapidibus ad verbum in Latinum versa Renato Perdrierio Parrhisiensi interprete, sed nequaquam pari felicitate cum ea, quam de Dei gratia et beneficio in Argonauticis, carmine Heroico pulcherrimo redditis, quidam *Castellio (Cribellum* voluit haud dubie, vacillante memoria) praestitit. Huius enim in vertendo dexteritatem suspicio, illius vero solum conatum, beneuolentiam, diligentiamque collaudo.“ Haec eadem fere sunt, quae laudari in nostro Gamerio bona fide videntur posse. Equidem cupide cum inspicerem libellum, aliquamdiu desideratum, mox animaduerti, non esse quod poeniteret, non esse, quod deriuari in hoc Syntagma lectorum, quos mihi opto, interesset. Vnum specimen ponam, locum, in quo aliquid lucis inuenire optabam. Euoluat mihi aliquis de Lapp. Pro. v. 67 – 74 in quo quam laborem, in notis indicaui. Hunc bonus Gamerius ita transtulit:

At ſanos homines inſani ſaepe fatigant,
Et cogunt patrios miſeros ex vrbibus ire,
Mercurioque Deo paſſim conuicia dicunt:
Quod cum ſemideis olim verſatus, iniquum
Humano generi ſubito ſe praeſtitit hoſtem,
Difficilemque magum vulgato nomine fecit,
Quem penes et cultus et diuum oracla manerent.
Ipſe quidem fortis, multo certamine victor
Caedibus exultans claram Ioue praeſide lucem,
Et velut accenſo maiorem lumine reddit.
Sed genus hoc hominum etc.

Equidem hic, et in pluribus, quae inſpexi locis, plane quid ſibi vir voluerit, non intelligebam, relinquendumque ſtatuebam opuſculum his, qui de tota illa lapidum philoſophia quidquid vsquam eſſet, non nollent cognoſcere."

Haec ſunt, quae dicenda habuimus. Tu quisquis poſthac opera Geſneri vteris, viri de literis graecis et latinis optime meriti nomini et gloriae faue.

I. M. GESNERI

PROLEGOMENA ORPHICA

IN SOC. SCIENTT. GOTTING. PRAELECTA

A. D. IX. IVN. 1759.

Cum de nauigationibus veterum extra columnas Herculis disputarem, non potui non de Argonautarum fabula, et quid in ea esset historicum, paullo quaerere diligentius. In ea autem re ne tolerabilis quidem futura erat disputatio, si non adhiberem illud aureolum carmen, quod Argonauticôn Orphei nomine circumfertur. Cum vero sic longo post interuallo ad scripta redirem, quae iuuenis cursim legeram, ne expers essem tanti nominis, tantae, quantam prae se fert, antiquitatis: videbar mihi plura, ac facilius aliquanto, quam olim intelligere, eaque ipsa re ad accuratius cognoscendum inuitari. Quid quaeritis AA. Sensi me paullatim ita, forte vetere quadam Orphei arte, demulceri Orphicarum rerum consideratione, vt statuerim otii quantum contingeret, vno alteroue

anno illis impendere. Sed placuit eius diligentiae primitias quasdam veſtro AA. ſubmittere iudicio, vt eo vel confirmatus, vel ab ingrato labore reuocatus, in conſilio deinde certo conſiſtam. Ante omnia vero ſuis quibusdam finibus circumſcripſimus operam noſtram, ne nimis multa complexi, eo facilius deſtinatis excidamus. Difficile ſane eſt pauca de Orpheo et in Orphea dicere, de quo viro, quo plura paſſim videmus commemorari, eo pauciora forte ſciuntur; niſi ſcire ſit, ſexcentas narrationes legiſſe, male inter ſe, vel cum aliis veri vbiuis terrarum fuſi particulis cohaerentes, quae falſae non temere poſſint eſſe omnes, omnes verae eſſe nequaquam poſſint.

Accidiſſe videmus in Orpheo, quod in Belo, Ioue, Hercule, ceteris, quos facinorum magnorum et gentium inſignium auctores vanitas illa generi humano propria infinitum quantum multiplicauit, cum ad magna nomina referre origines ſuas vniuerſi cupiant. Sed cum illae genealogiae poſt aliquot ſaecula fidem et auctoritatem ſoleant amittere funditus, contra ea illud ſtudium ad Orphea referendi ſententiarum ſuarum primordia a plurium ſaeculorum pene obliuione reſuſcitatum eſt, ad illius auctoritatem certamine velut inito prouocantibus hinc Iudaeis atque Chriſtianis, hinc de noua Platonis ſchola Philoſophis, quorum facile princeps eſt Proclus Lycius. Sed hoc de ſtudio Orphei in ſuas partes trahendi, deinde aliquid dicetur. Hic arctiori fine circumſcripſi diſputationem de Orpheo. Conſiderare placet illum cultus omnis humani et religionum auctorem, qua parte relata eſt in ſcriptis, quae nomen viri hodieque praeferunt, illius ſapientia: vt ſi quis de Pythagorae non temporibus, non vita, non miraculis, non dogmatum ſyſtemate, ſed de aureis carminibus, et ſi qua alia illius fragmenta ſupereſſe dicantur, diſputet. Igitur ante omnia, an fuerit aliquis Orpheus, ad quem,

quae exſtant hodie, carmina referri poſſint, quaerendum erit. Ne opus quidem fuerit quaerere, ſi vsquequaque vere apud Ciceronem (de N. D. I. c. 38), *Orpheum poëtam docet Ariſtoteles nunquam fuiſſe:* quo inducti eruditi homines plane nullum vixiſſe hoc nomine hominem arbitrati ſunt: Voſſius inprimis, qui (de Arte Poët. c. 13 p. 78) putat, *Triumuiros iſtos poëſeos, Orphea, Muſaeum, Linum, non fuiſſe, ſed eſſe nomina ab antiqua Phoenicum lingua, qua vſi Cadmus, et aliquamdiu poſteri.* Iunxerat tria iſta nomina etiam Celſus apud Orig. l. I. p. 14. Λῖνον, καὶ Μȣσαῖον, καὶ Ὀρφέα, καὶ τὸν Φερεκύδην, καὶ τὸν Πέρσην Ζωροάςρην, καὶ Πυθαγόραν φήσας περὶ τῶνδε (de DIs et religionibus) διειληφέναι, καὶ ἐς βίβλȣς καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, καὶ πεφυλάχθαι αὐτὰ μέχρι δεῦρο. Quibus reſpondet Origenes p. 15. Καὶ τῶν μὲν σοφῶν σȣ ποιητῶν ἔοικε μηδὲ τὰ βιβλία ἔτι σώζεσθαι, φυλαχθέντα ἂν, εἰ ὁ ἐντυγχάνων ᾔσθετο ὠφελείας. Sed non negat noſter fuiſſe in hominibus Linum, Muſaeum, Orphea, Pherecyden, Zoroaſtrem, Pythagoram; an libri illorum ſuperſint, de eo dubitat. Conf. omnino L. 7. p. 367 et 368. Caeterum quid ſibi voluerit Ariſtoteles, ex ſcriptis viri, quae hodie ſuperſunt, non poteſt iudicari. Cicero quidem hoc dicit, niſi fallor, ſimulacra, εἴδωλα, ſpectra illa Epicureorum cogitari non poſſe, vbi de tali perſona ſermo ſit, de qua qui cogitant vel loquuntur, ipſi nihil certi et finiti habeant. Si enim non fuit Orpheus, idem Oeagri et Calliopes filius, idem poëta, idem Argonautarum ſocius, idem qui ſuam ab inferis reuocauit Eurydicen, idem ſcriptor carminum, quae hoc nomine veniunt; e quonam corpore velut deraſa atque euolantia illa εἴδωλα venient, ſine quibus nullam habemus, ſi fides Epicuro, rerum, quae extra nos ſunt, notionem? Non erat opus, pinguem iſtam Epicuri philoſophiam ſubtili argumento refellere. Sed conſtabit ſua vis argumento, etiam ſi fuit aliquis Or-

pheus, verum non vnus, non talis, in quem ea, quae narrantur, omnia conueniant. *)

Hoc ſane videtur admittendum eſſe, niſi velimus dura et pene perfricta fronte omnem antiquitati fidem derogare, fuiſſe, quod modo dicebamus, vnum aliquem velut primigenium aut archetypum Orphea, ſapientiae et vanitatis, veri ac fabularum, religionum atque ſuperſtitionum inter Graecos auctorem, ad quem deinde cum referrent vulgo inuenta ſua et commenta poſteri, monſtroſa inde, ficticia certe perſona exſtitit, temporibus, locis, factis ita diſſidens, vt vna eſſe non potuerit, hoc eſt, talis vt Orpheus eſſe non potuerit. Et ille quidem, quem modo archetypum et primigenium dicebam, Orpheus, quando, vbi vixerit? quid docuerit? neſcio an liquido expediri poſſit hodie: ſed hoc videre mihi videor, poſt impenſam non ignauam operam conquirendis et excutiendis Orphicis omnibus, quae ſuperſunt de Argonautarum illo ſocio fabulae et carmina, ea et inter ſe ſic ſatis conuenire, et quam plurima habere intimioris doctrinae veſtigia, quae mereantur obſeruari, et vt nobiliſſima antiquae hiſtoriae particula in ea luce collocari, qua poſſint deinde etiam aliis doctrinae partibus prodeſſe. Hac ipſa vel opinione vel ſententia commotus decreui, quae ſuperſunt Orphica hodie, ea, quantum a me fieri poterit, emendata atque explicata edere. Ante omnia vero, quid de Orpheo ipſo et de his reliquiis videatur, proponere placet, ſi poſſim forte ea re quaſi audientiam facere patri poëſeos, et aditum ad hominum eruditorum notitiam parare.

*) Inter Cl. Hanouii Disquiſitiones ſunt etiam analecta quaedam de Orpheo, vbi varia tentat, ad oſtendendum, non negatum ab Ariſtotele, fuiſſe Orphea. Nihil hic definiri poſſe puto, cum locus Ariſtotelis non prolatus ſit. Ariſtotelem non negaſſe hiſtoriam ὁμολογουμένην, nouimus.

Hoc igitur primum ſit et ὁμολογέμενον, fuiſſe omnino aliquem Orphea, magnum ſapientiae laude virum, Troianis temporibus paullo ſuperiorem, et propter longaeuitatem etiam excidio ſuperſtitem. Argonautarum quidem pars fuit: ſuperuixiſſe tamen cladi Troianae in libro de lapidibus ponitur: quae nec abſurda eſt fictio, cui centum aetatis anni ſufficiant. Aequalis fere, certe ſuppar Onomacrito, ad quem probabiliter, vt videbimus, referunt Argonautica, Pindarus (Pyth. Δ, 313) Argonautis adiunxit Orphea, et φορμικτὰν ἀοιδᾶν πατέρα appellat, h. e. auctorem carminum, ſ. verborum, quae cantantur. Ergo inſignis iam tum perſona Orpheus, nec potuit primum quaſi creatus eſſe, et in medium productus ab Onomacrito, qui vel aequalis, vt modo dicebam, vel haud multo maior fuiſſe poteſt Pindaro. Neque ſubito auctoritatem tales fabulae, cum primum vt fungi prodiere, ſolent nanciſci. Verbo, non laudaturus erat patrem carminum Pindarus, non daturus foras Onomacritus Orphei nomine carmina, niſi celebre iam tum Orphei, vt poëtae, nomen inter Graecos fuiſſet. Porro Orphica et Pythagorica inſtituta ſimilia Aegyptiis commemorat Herodotus (2, 81.) ὁμολογέουσι δὲ ταῦτα (inſtituta Aegyptia) τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεομένοισι καὶ Πυθαγορείοισι, niſi Orphea nobilem perſonam putaſſet, non minus quam Pythagoram, non ita dicturus. Niſi ita Athenienſes ſenſerunt, quid ſibi voluit Euripides, cum paſſim Orphei mentionem intexit Tragoediis ſuis, velut de carminis illius praeſtantia et miraculis Med. 543 et Iphig. in Aulide 1711: vel quod myſteriorum auctor eſſet (in Rheſo 943 Μυστηρίων τῶν ἀπορρήτων φάνας ἔδειξεν) atque Rheſi conſobrinus: vel quod victum ſeueriorem et abſtinentiam ab animalibus docuerit, cum facit (Hippol. 952) Theſea exprobrare ſuo Hippolyto filio ἄψυχον βορὰν, cibum inanimatum, h. e. abſtinentiam ab animalibus, et quod Orphea ſibi regem feciſſet, eoque ſanctitatis et abſti-

nentiae obtentu nouercam ſtupro polluere auſus eſſet. Num videntur probari in ſcena potuiſſe talia, niſi tum putaſſent homines, fuiſſe virum magnum Orphea, cuius inſtitutorum aemuli ſanctitatem affectarent praeter caeteros; vt nemo dubitare hodie poteſt, fuiſſe aliquem S. Franciſcum, Ordinis Minorum auctorem, licet quae in Libro Conformitatum de illo praedicantur, iis fidem minime habeat. Eadem eſt ratio, cum Ariſtophanes (Ran. 1064) ex perſona Aeſchyli, Ὀρφεὺς μὲν γὰρ, inquit, τελετάς ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι, quem locum ita reddidiſſe videtur Horatius (A. P. 391): *Silueſtres homines ſacer interpresque Deorum Caedibus et victu foedo deterruit Orpheus.* Neſcio an Ariſtophanes φόνων, et Horatius *foedi victus* nomine humanas victimas, ἀνθρωποθυσίας, intellexerint. Euripides quidem βουθυσίας ab Orpheo damnatas voluit, et omnem ἐμψύχων vſum: et ſic Ὀρφικοὶ βίοι capiuntur apud Platonem (de Legib. 6 p. 626. A) ἀψύχων μὲν ἐχόμενοι πάντων, ἐμψύχων δὲ τοὐναντίον ἀπεχόμενοι πάντων. Probabile eſt carnibus animalium abſtinuiſſe Orphicos, certe boum aratorum, quod ſic agriculturae originem, Cereris Eleuſinae beneficium, commendare ciuibus ſuis vellent. Hinc poëtae ſignum aeneae aetatis, et fugae Aſtraeae cauſſam fecere βουθυσίαν, de quo dulcis locus eſt Arati Phaenom. 132 πρῶτοι δὲ βοῶν πάσαντ' ἀροτήρων. Socrates in Apologia ſua (Plato. p. 369. A) gaudium ſe praecipere ait ex colloquiis apud inferos inſtituendis cum Orpheo, Muſaeo, Heſiodo et Homero. Profecto non facilius poteſt negari Orphea aliquem fuiſſe, quam Pythagoram aut S. Franciſcum. Obſervemus et hoc, ſcripta monimenta ab Euripide tribui Orpheo. Canit Pheraeorum chorus (Alceſt. 968) nihil eſſe, quod vincere neceſſitatem poſſit, οὐδέ τι φάρμακον Θρῄσσαις ἐν σανίσι, τὰς Ὀρφείη κατέγραψε γῆρυς. Scena fabulae eſt ex ipſa aetate, qua Orpheus ſenior, iunior Hercules, Alceſtis Peliae filia, ponitur: negat

chorus, remedium contra neceſſitatem Thraciis patriae ſuae tabulis ſcribendum dictaſſe Orphea. Fuerunt ergo, cum iſta in ſcenam ferret Euripides, carmina, quae Orphei eſſe dicerentur: et potuit forte Euripides puer ſenem videre Onomacritum eum, quem carminum Orphicorum ſcriptorem faciunt fere antiqui Chriſtianae religionis apologetae, et Piſiſtratidarum temporibus aſſignant. Recte Herod. 7, 6 Qui Xerxem inuitabant ad bellum Graeciae inferendum Piſiſtratidae, habebant ſibi adiunctum Onomacritum, ἄνδρα Ἀθηναῖον χρησμολόγον τε καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶ Μυσαίυ. Placandus autem erat Onomacritus: ἐξηλάθη γὰρ ὑπὸ Ἱππάρχυ τῦ Πεισιστράτυ ὁ Ὀνομάκριτος ἐξ Ἀθηναίων, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλὺς — ἐμποιέων εἰς τὰ Μυσαίυ χρησμὸν κ. τ. λ. Hac arte ſua recitandi tantum bona Xerxi, omittendi contraria, vt apud Regem vteretur Onomacritus, perfecerunt Piſiſtratidae. Non ita remotus erat Herodotus ab hac aetate, vt falli potuerit, aut voluerit fallere. Non carmina pauca, ſed aceruum librorum, βίβλων ὁμαδὸν Orphei, Platonis aetate proferebant homines quidam, Orpheoteleſtae, ex quibus ſacra expiatoria peragerent (vid. de Rep. 2 p. 424. D). De aetate Orphei plane non diſputat Plat. de LL. 3. pr. ſ. p. 585. E. χίλια ἀφ' ὗ γέγονε, ἢ δὶς τοσαῦτα ἔτη, τὰ μὲν Δαιδάλῳ καταφανῆ γέγονε, τὰ δὲ Ὀρφεῖ, τὰ δὲ Παλαμήδει κ. τ. λ.

Alterum, quod vniuerſim in hoc velut Orphicorum prooemio poſt aliquam conſiderationem non nimis defunctoriam pronunciare mihi poſſe videor, illud eſt: Quae hodie exſtant ſub Orphei nomine opuſcula, Argonautica, Hymnos, de Lapidibus, ea idem habere conſilium ac propoſitum videri, commendare ſcilicet caerimonias et myſteria, facere Orphea Deorum amicum et interpretem, qui ab his edoctus et morborum remedia, et expiatoria omnium praue factorum ſacra, et depulſoria periculorum, et

portentoſa in rerum omnium deſperatione auxilia, vel depromſerit in ipſo actu, vel vnde petenda eſſent etiam poſteris oſtenderit. Poſſet hoc per ſingula argumenta eundo facile planum fieri. Sed commodius fiet tum, vbi licebit ad ſingula nouae quam molior editionis prouocando in rem praeſentem lectores deducere. Interea fidem ea in re haberi mihi poſtulare videor poſſe, vt et in illo, quod confirmo, nihil dum eſſe in his libellis a me animaduerſum, quod repugnet illis temporibus, quibus fuiſſe dicitur Thracius ille Orpheus, qui in omnibus tanquam e ſua perſona loquens introducitur; non vrbium, non hominum nomina, non inuentorum, aut cuiuscunque rei denique mentionem, quam recentiorem eſſe Troianis temporibus, demonſtrari queat. Sic *μεγάλης σωτῆρας* in *εὐχῇ* 21. eſſe Caſtora et Pollucem pulchre oſtendit Hemſterh. quem ibi citaui: verba omnia vel Homerica, vel ea moneta percuſſa, quam in Homeri et vetuſtorum oraculorum verbis deprehendimus. Modeſte hic agendum eſſe AA. ſentio. Quis enim, ne de me dicam, cuius forte nec ſentientis conuellere memoriam ſenectus incipit, quis integrae homo aetatis ita valet iſta reminiſcendi facultate, vt nihil illum in his tot minutis rebus queat fallere? quis ita intentum ſemper animum habere, ita ſemper vigilacem velut praeſtare attentionem poteſt, vti dormitet nunquam vel oculos deiiciat? Hoc quidem poſſum confirmare, ea me mente legiſſe Orphica, vt integrum me ſeruarem, quin vt in lucro ponere vellem, ſi quid ſe offerret, in quo deprehendi poſſet carminum nouitas. Nunc aſſeueratius poſſum agere, poſtquam ita ſaepe legi, tantamque familiaritatem contraxi cum his libellis. Et dabo auctorem, ſi quis alius, memorioſum, qui certe de Argonauticis idem affirmet, Dau. Ruhnkenium Ep. Crit. 2 p. 69, 15, „qui Argonautica Orpheo ſubiecit, ſiue Onomacritus fuerit, ſiue alius, ſcriptor certe meo iudicio eſt vetuſtiſ-

ſimus. Nam ne vllum quidem recentioris aetatis veſtigium, quamuis diligenter animum attendas, per totum poema reperias: contra plura egregia, et quae priſcum aeuum ſapiant. Dictio fere eſt Homerica.“ etc.

Sed quid? ſi ipſa oratio et dialectus repugnat antiquo alicui Orpheo? Colligere quis tale quid poſſit ex Iamblicho (de vita Pythag. c. 34. p. 169 Kuſt.) qui in Pythagorica Doricae dialecti commendatione pleroſque hiſtoricos ait tradidiſſe, κεχρῆσθαι τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ Ὀρφέα, πρεσβύτερον ὄντα τῶν ποιητῶν, Orpheum Thracem, poëtis (nobilibus, Homero, Heſiodo, ceteris) antiquiorem, etiam antiquiſſima dialecto Dorica vſum eſſe, cuius in Orphicis noſtris veſtigium oſtendere difficile fuerit. Sed ſalua res eſt. Hiſtorici iſti apud Iamblichum loquuntur de iſtis, quas Θρῄσσας σανίδας ab Euripida vocari, modo vidimus, de his quae ab ipſo Orpheo in literas relata eſſe dicebantur. Haec porro quae nunc exſtant, ab Athenienſi Onomacrito Piſiſtratidarum et Xerxis aetate literis ac libris mandata eſſe, communis plurium antiquorum ſententia eſt, vt modo indicauimus. Hic Onomacritus poteſt vel conſeruatis ſententiis omnibus, et bona verborum parte, dialectum modo mutaſſe, Homerice et, vt ſic loquar, Solonice loqui antiquum Orphea docuiſſe: vel pro ſuo arbitrio quae viderentur, addidiſſe, demſiſſe, quam illius circa oracula artem refert Herodotus (7, 6). Mihi quidem non fit probabile, ſimpliciter confingere omnia auſum eſſe, vel opus habuiſſe, vel potuiſſe adeo, Onomacritum. Debet iam magna in opinione fuiſſe Orpheus, debent iam circumlata tum eſſe varia eius carmina, ad quorum exemplum plura effingere ingenioſo homini non difficile fuerit. Dorica quidem certe dialectus non magis debet valere ad

impugnandam Orphicorum, quae ſuperſunt, antiquitatem, quam Pelasgicae literae, quibus vſum Orphea, eſt apud Siculum Diodorum (3, 66 p. 236, 67).

Denique illud quoque ad vniuerſam de Orphicis disputationem pertinet, et hic velut praeſtruendum eſt. Non mirabor ego, ſi quaerat aliquis, Si antiqua ſunt, quae habemus Orphei carmina, ſi ad Onomacriti certe aetatem aſſurgunt: qui non frequentior illorum apud antiquos ſit mentio? Hic illud cogitemus, primo laudari tamen vnum alterumque verſum a Platone (Cratylo p. 265, A), vbi philoſophiam Heracliticam et Orphicam inter ſe comparat, et quidem non ita, vt Ὀρφικοὶ vel τὰ Ὀρφικὰ memorentur: ſed diſerte, λέγει δέ πυ καὶ Ὀρφεύς, laudari a Diodoro Siculo (1, 11. it. 12) qui certe et Chriſtianis omnibus, et recentioris ſcholae Platonicis antiquior eſt.

De fide noſtrorum Apologetarum, Clementis Alexandrini praeſertim, hic non diſputamus; qui vel primum Iliados verſum eſſe leuiter inflexum ex Orphico carmine (cf. Fragm. XVIII), vel Pythagoram ſuppoſuiſſe verſus ſuos, (Strom. 1. p. 397, 14. vid. Potter.) ex ſcriptoribus, qui tum exſtitiſſe debent, memorant: quale quid in mentem venire non potuit his, qui non iidem ante Pythagoram et Homerum exſtitiſſe verſus Orphei putarent. Sed ratio eſt in promtu, cur multa quidem debuerit eſſe Orphei apud poſteros mentio: carmina ipſa ab initio homines vix ac ne vix quidem ſcriptis ſuis intexuerint. Myſtica enim fuerunt pleraque omnia, pars religionum, orgiorum, myſteriorum, ſub ſancti ſilentii ſacramento commendata myſtis, quae diuulgari et referri ſalua pietate non poſſent. Itaque de Orpheo, vt inuentore omnium myſterio-

rum et cerimoniarum ac religionum auctore praedicare solent, a verbis, vt religione consecratis, fere abstinent (Herod. 2, 81. Pauſ. Boeot. 30. Celſus ap. Orig. 7 p. 367). Exorta Euangelii lux diſcuſſit illas tenebras, cum ſoluti prauis religionibus noſtri nihil dubitarunt ἐξορχεῖσθαι (magnum crimen apud antiquos illos, et ipſi Alcibiadi funeſtum) et quae agerentur in myſteriis, vulgare: quo in genere Iuſtinus Martyr et Alexandrinus Clemens primi videntur. Ceterum via ſemel aperta, nec alieni a noſtra perſuaſione dubitarunt publicare, quae latere diutius non poſſe viderent, et hoc modo agere, vt quae ad ignominiam, impietatem, turpitudinem traherent Chriſtiani, ea vel ad rerum naturam declarandam, vel ad interiorem aliquam theologiam, ſeu metaphyſicam dicere malis, referenda eſſe, perſuadere hominibus ſtuderent.

Operae autem pretium cum putarem, haec non ita modo vniuerſim, poſt perluſtratas curſim Orphicas reliquias, pronunciare, ſed ſingula etiam ſeorſim conſiderare fragmenta; non contentus H. Stephani Eſchenbachiique collectionibus, diligenter ex omni ſcriptorum genere, quaecunque reperire potui, Orphica verba collegi (qua in re mirum in modum Indicibus me Fabricianae Bibliothecae inſertis adiutum, ingrati eſſet diſſimulare) et meis in ſchedis, non modo a quibus ea auctoribus, ſed quo libro et loco libri ea conſeruata ſint, annotaui, vt iam in procliui ſit reperire, quis ſcriptor, quibus verbis, quo conſilio quemque locum protulerit. Quae res cum laboris non nihil habuerit, hoc viciſſim commodi feret, vti appareat, quantum veri ac ſolidi ſit in illa virorum doctorum Cudworthi (Syſtem. intell. p. 247) et Moshemii (ad eum locum n. 37) ſuſpicione, a Iudaeis et Chriſtianis ſimilem hic fraudem admiſſam eius, de qua circa

Sibyllinos libros verſata nemo temere hodie dubitat. Atque hunc fructum laboris non nullius noſtri, quem ſi abſoluere liceat, vltimam fore humanarum occupationum mearum non ſine cauſa ſuſpicor, tum demum proferre integrum erit, cum Orphica omnia vno volumine comprehenſa ac diſpoſita commode exhibere continget: quo facto, quod nunc nimis impeditum ac ſpiſſum eſt, nullo pene labore, ipſo velut oculorum coniectu arbitrari, qui volent, poterunt.

THOMAE TYRWHITTI
PRAEFATIO AD LITHICA.

Orphei nomen, poemati huic praefigi folitum, cur omiferim, patebit ex notatis ad argumentum n. (2).

In caeteris editionem IO. MATTHIAE GESNERI, quae fimul omnes priorum editorum notas continet, repraefentare conftitui, fublata tamen prauiffima illa carminis in plures fectiones distributione, quam ab auctore profectam nemo credat, et quae ad mentem eius obfcurandam magis quam illuftrandam faepius eft idonea. (1) Porro cum poema hoc poft tot editiones, partim ob oeconomiam ipfius prorfus ignoratam, partim ob graues, quibus fingulae fcatent paginae, librariorum errores, etiamnum (fecundum illud Ariftotelis) ἐκδεδομένον καὶ μὴ ἐκδεδομένον iure cenfeatur, mihi praecipue laborandum duxi, vt oeconomiam eius, quoties a Gefnero male perfpecta eft, plane et diftincte exponerem, tum vero librariorum errores quibus poteram, fiue meis fiue aliorum fubfidiis, tollere tentarem. Et in hac quidem altera et difficiliore opellae meae parte, quam viam inftiterim, accuratius paulo dicendum eft.

(1) Inter alia interpretationem Latinam, a Gefnero, vt titulus praefert, *vtcunque accuratam et emendatam*, recudendam dedi. Cuius iam poenitet. Sed profecto antequam fchedas poft typographorum operam corrigendas perluftrarem, non animaduerteram, quam parum interpretatio illa ad auctoris noftri illuftrationem profutura effet.

Inter opera Orpheo tributa in edit. Philippi Iuntae, a. 1500. hic libellus *de Lapidibus* non comparet. Primum lucem vidit ex aed. Ald. a. 1517. ex MS. valde deprauato. Recusus est ap. Haered. Iunt. a. 1519; ab H. Stephano, a. 1566. ab Eschenbachio a. 1689. Harum omnium editionum varias lectiones fideliter, credo, enotauit Gesnerus, diligentia magis laudabili quam euentu prospero, cum pleraeque earum sint merae typographorum hallucinationes, et satis constet posteriores editiones vel Aldinam expressisse, vel ab illa sine auctoritate Codd. MSS. discessisse. Variis hisce lectionibus nonnullas etiam doctorum virorum coniecturas, hinc inde collectas, nonnullas, nec infelices, de suo addidit Gesnerus; neque ipse tamen Codice vllo MS. vsus. Tandem post mortem ipsius, collatio Codicis Parisiensis, a Ruhnkenio V. Cl. subministrata, editioni quae Lipsiae prodiit a. 1764. laudabili sane consilio adiecta est; cum Codex ille, licet non optimae, vt videtur, notae, nouas quasdam et luculentas praebuerit emendationes, tum etiam plures leuioris momenti, quas Eschenbachius ex coniectura tantum H. Stephani ediderat, auctoritate sua confirmauerit.

His igitur subsidiis instructus, primum operam dedi, vt textum editionis Aldinae ex collatione MS. Parisiensis quantum poteram emendatum sisterem, adhibitis etiam nostri locis quae a Tzetze prolata sunt, ex MS. alio certe et nonnunquam meliore. Quam vnicam posui quasi ex Stobaeo emendationem, ver. 75. Conradi Gesneri ingenio potius tribuendam reor. V. n. (1) [ad argum. Demetrii Moschi] Sed cum verissima sit, non magni interest. (2) Exhausto hoc ex Codd.

(2) Re accuratius paulo inuestigata, non dubito loca omnia nostri quae in editionibus Stobaei post primam leguntur, a Conrado Gesnero interpolata fuisse. Simile quid obseruauit Fabricius Bibl. Gr. VIII. p. 666. de locis *Simplicii*, *Gregorii Theologi*, *Pauli Silentiarii*, *Agathiae*, et *Agapeti*. „Nam ex Photio, qui auctorum, e quibus Stobaeus sua selegit, texit

MSS. auxilio, cum plurima et grauissima adhuc restarent vitia, ad ea tollenda coniectura sola vtendum erat. Prouinciam autem hanc, lubricam sane at necessariam, ita administraui, vt eas doctorum virorum coniecturas, quae certae videbantur, id est, in quibus neque de vitio nec de remedio dubitare poteram, in textum admiserim, priore lectione in notis deposita; caeteras minus certas, in quibus scilicet aut de vitio aut de remedio dubitabatur, in notis memorare satis habuerim; nonnullas plane ineptas, quales etiam primariis disciplinae nostrae hominibus aliquando excidere solent, silentio praeterierim. Meas autem ipsius coniecturas in textum nunquam intuli, cum de illarum veritate ab aliis iudicari maluerim; quod quidem *futurum* erat, etiam si non maluissem.

Restat vt de aetate nostri auctoris paucis agam; nam de ipso quod dicam nihil prorsus habeo. Vnicus autem exstat locus, vt in n. ad ver. 70. innui, ex

nomina, exploratum est, nullum horum a Stobaeo testem citatum esse, verum loca illa ab alia manu, vt Agapeti ab editore Gesnero, accessisse." Equidem *loca illa omnia* (non solum Agapeti) a Gesnero inserta credo; vt et *Hymnos Procli* duo, p. 389. 390. et ex *Orphicis*, qui vocantur, quinque, ibid. et p. 100. tum etiam plures versus ex barbaro illo scriptore, qui nomen *Phocylidis* mentitus est. Ex vero scilicet Phocylide duo tantum fragmenta, opinor, conseruauit Stobaeus, p. 434. 496. — Vtinam exoriatur aliquis, qui genuinum nobis Stobaeum ex Codd. MSS. emendatum donet, aut saltem *Eclogas Physicas et Ethicas*, quae a Cantero ex codice mutilo et mendoso editae sunt. Quantum in his suppleri et emendari possit, ex MSS. Augustano et Leidensi, praeclarum specimen dedit Scriptor Anonymus in Miscell. Obseru. vol. VII. p. 181 — 196. ex quo hic tantum notare iuuat, versum integrum, et ad sensum apprime necessarium, *Hymno Cleanthis* restitui posse, post ver. 17. πλὴν ὁπόσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέραισιν ἀνοίαις. Sic enim pergit MS.

ΑΛΛΑ ΣΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΑ ΕΠΙΣΤΑΣΑΙ
ΑΡΤΙΑ ΘΕΙΝΑΙ

καὶ κοσμεῖν τὰ ἄκοσμα. κ. τ. λ.

quo de aetate eius coniecturam aliquam ſaltem facere poſſumus. Is eſt ver. 73. 74.

καί κεν ὁ μὲν κονίῃσιν ὑπ' ἄορι κρατὸς ἀπευθὴς
[f. ἀμερθείς]
λευγαλέῳ θανάτῳ δῖος φὼς ἐκτετάνυσται.

Hinc vero, vt mihi quidem videtur, veriſimile ſit, auctorem noſtrum iis temporibus ſcripſiſſe, quibus Magia, velut crimen capitale, gladio vindicaretur. Hoc autem nulla lege ſancitum inuenio ante imperium CONSTANTII. Tum demum, inualeſcente Chriſtianiſmo, A°. ſcilicet C. 357. Conſtantii prodiit edictum de *Magis*, etc. *ſupplicio capitis feriendis.* (3) Sub Magiae autem nomine damnabantur *Aruſpicinae*, *Vaticinia*, et artes omnes *Mathematicae* vulgo dictae; tum etiam *Theurgia* illa myſtica, quam praecipue excolendam ſuſceperant Philoſophi, qui a Plotino vsque ſapientiae Platonicae faecibus ſe ingurgitauerunt. (4)

Poſito igitur (non dicam demonſtrato) Scriptorem hunc in ſaeculo, quod legem illam Conſtantii

(3) V. Cod. Theod. IX. Tit. XVIII. 5. Conſtantio A. IX. et Iuliano C. Conſſ. „*Supplicio capitis ferietur*, gladio vltore proſtratus, *quicunque iuſſis noſtris obſequium denegauerit.*" Deinde recenſentur, in quos lex lata eſt, „*Chaldaei et Magi, et caeteri quos maleficos ob facinorum magnitudinem vulgus appellat.*" Hi omnes vno verbo γόητες tunc temporis Graece vocabantur.

(4) V. Eunapium in *Vit. Philoſ.* et ſpeciatim in vitis *Maximi* et *Chryſanthii.* Et Maximus quidem, *vir ingenti nomine doctrinarum* (vt a Marcellino vocatur l. XXIX. c. 1.) Iuliani Imp. olim praeceptor et familiaris, vetitam hanc circa res diuinas περιεργίαν morte luit, ſub Valente correptus, ob oraculum quoddam ſciſcitantibus expoſitum, et *capite truncatus.* Marcell. l. c. Eunap. v. Maximi. Quid igitur? (quoniam coniecturis agendum eſt) quid ſi ponamus auctorem noſtrum ad hanc ipſam Maximi huius caedem tum recentem reſpexiſſe, et proinde ſub Valente floruiſſe? Nihil certe video, quod coniecturae huic multum aduerſari poſſit; non pauca, quae auxiliantur.

insecutum est, vixisse, facillimum erit difficultates nonnullas, quae ex vlla alia hypothesi mihi vix solubiles videntur, explicare. Hinc enim patet, cur multorum lapidum virtutes tam medicas quam theurgicas apud nostrum inuenimus, quorum ne nomina quidem ab antiquioribus de hac materia scriptoribus, Theophrasto scilicet, Dioscoride, Plinio, aut Galeno, memorantur. (5) Hinc quoque ratio petatur, cur auctor non modo nomen suum operi nusquam inscripserit, sed etiam ab omnibus rebus, quae indicium sui facere possent, prudens, vt videtur, abstinuerit; (6)

(5) Has lapidum virtutes, quae vocantur, siue potestates, vniversas a Theophrasto aut ignoratas aut neglectas fuisse constat. Nonnullae a Dioscoride περὶ ὕλ. ἰατ. L. V. et a Galeno περὶ ἁπ. φαρμ. L. IX. recensentur, praecipue medicae; plurimae omnis generis a Plinio N. H. L. XXXVII. qui etiam quaecunque in hoc libello leguntur non omissurus videtur, si ei alicunde innotuissent.

(6) Turbae illae sub Valente, quae Maximo funestae fuerunt [V. supra n. (4)] copiose satis enarrantur ab Amm. Marcell. L. XXIX. Primorum reorum crimen erat *nomen imperaturi post Valentem detestandis praesagiis didicisse.* Procedente quaestione, inquit Zosimus L. IV. p. 743. πρὸς ὀργὴν ἄμετρον ὁ βασιλεὺς ἀνάστας ὑπόπτως εἶχε πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβοήτους, ἢ ἄλλως λόγοις ἐντεθραμμένους. Interficiebantur igitur, praeter *Maximum*, ὁ ἐκ Φρυγίας ΙΛΑΡΙΟΣ, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύσας· καὶ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ἐπὶ τούτῳ· καὶ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ὁ Λυδός· καὶ ὁ ἐκ Καρίας ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ· ἦσαν δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότες, καὶ φθόνῳ μᾶλλον ἢ ψήφῳ δικαίᾳ κατακριθέντες. Id. p. 744. Paulo aliter de *Hilario* Suidas in v. κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνώριμος· κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τοῦ μέλλοντος προγνώσεως. ὥστε ἦν μάντις ἄριστος. Et de *Patricio* sic, in v. ὃς τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ παρατρεχόντων σημείων τεκμάρσεως ἀκριβὴς ἦν ἐξεταστής. Scilicet cum Philosophi Magiae operam darent, non mirum est Magos pro Philosophis habitos. Incendium idem sub Valente Libanium pene corripuit [de vit. sua p. 56.] qui etiam ob Magiae crimen saepe alias periclitatus est. [ibid. p. 57. 17. 34. 35.] Post multorum, *vt pecudum, vbique trucidationem* (inquit Marcellinus l. c.) *deinde congesti innumeri codices, et acerui voluminum multi, sub conspectu*

cur denique libelli exemplaria tam pauca, quasi furtim, distributa fuerint, vt non mirandum sit, eum vel per octo saecula latuisse, vel tandem in Tzetzis manus sine vlla scriptoris sui memoria deuenisse. (7)

iudicum concremati sunt, ex domibus eruti variis, vt illiciti, ad leniendam caesorum inuidiam. Saepius autem accidit, vt, *signatis* reorum *domibus*, immitterentur, *qui inter scrutinia supellectilis poenis addicti incantamenta quaedam anilia vel ludibriosa subderent amatoria, ad insontium perniciem concinnata; quibus in iudicio recitatis, vbi non lex, non religio, non aequitas veritatem a mendaciis dirimebat, indefensi bonis ablatis, nullo contacti delicto, promiscue iuuenes aliique, membris omnibus capti, ad supplicia sellis gestoriis ducebantur.* INDE FACTVM EST PER ORIENTALES PROVINCIAS, VT OMNES, METV SIMILIVM, EXVRERENT LIBRARIA OMNIA: TANTVS VNIVERSOS INVASERAT TERROR.

(7) Michael Psellus, qui centum annis ante Tzetzen vixit, et libellum scripsit de *Lapidibus* qui hodie exstat, nihil habet quod ex nostro certe deriuatum dicere possimus. Tzetzes tandem saeculo duodecimo (non *solus*, vt dixi in n. (1) sed) fortasse *primus* poema hoc sub titulo Orphei citauit; nam auctorem Epitomes (de qua V. ADDENDA [post praefat.]) ante Tzetzen vixisse non est cur credamus. Scriptorem autem nostrum in Tzetzis manus *ἀνώνυμον* venisse, et proinde Orphei nomine ab eo donatum fuisse, idcirco verisimillimum puto, quia video plures alios tractatus, quorum ne tituli quidem ab auctoribus vetustioribus memorantur, ab eodem, velut Orphei, fidenter laudari, tam in Chiliasi, quam in Commentariis ad Hesiodum et Lycophronem, quos etiam vnius Ioannis Tzetzis opera fuisse constat. [V. Fabric. Bibl. Gr. X. 245. seq.] Hic scilicet non solum vetustissimi vatis librum hunc ΛΙΘΙΚΑ inscriptum, sed etiam ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, et ΔΩΔΕΚΕΤΗΡΙΔΑΣ, et ΓΕΩΡΓΙΑΝ ad manum habuit; cum aliorum plures versiculos ex variis locis citauerit, et *τὰς* ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ quasi *ταῖς* Hesiodi ΗΜΕΡΑΙΣ in toto opere praeferendas extulerit. *Comment. ad Hesiod.* HM. *princip.* Rem vero sic se habuisse suspicor. Incidit forte Tzetzes in librum omnia haec poemata simul continentem; in quo libro cum primum locum occuparent ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ v. g. quae, vtpote Musaeo inscriptae, ad Orphea auctorem pro more referendae viderentur, ipse pro-

Quod vero ad internos ſcriptionis characteras attinet, difficile dictu quantum lucis et energiae prooemio accedet, ſi ſupponamus auctorem id agere, vt mirabiles philoſophiae theurgicae poteſtates extollat, et ſimul queratur de noua illa religione quae his *deorum donis* mortales intercluderet. (8) Oratio autem,

peranter nimis et incaute caetera etiam in eodem libro poemata Orpheo tribuenda exiſtimauit. Nam, vt infra monui n. (2) [ad argum.] incredibile eſt quenquam, niſi ex tali errore, poema hoc περὶ λίθων Orpheo tribuere potuiſſe; et poema ΠΕΡΙ ΓΕΩΡΓΙΑΣ, ex quo, velut Orphei, multos verſus protulit Tzetzes, ſatis iam conſtat non aliud fuiſſe ab illo, quod vulgatum eſt a doctiſſimo Fabricio in Bibl. Gr. VIII. ſub vero eius titulo, ΜΑΞΙΜΟΥ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΧΩΝ. V. Weſſeling. *Probab.* c. 17. Quam parum autem in his rebus Tzetzes viderit, nihil attinet dicere; quam pronus vero in errorem fuerit, praeſertim de ſcriptis ſub Orphei nomine, ipſe clarum documentum dedit in *Prolegom. ad Lycoph.* vbi, poſtquam Orphea inter Hymnorum ſcriptores memorauit, ſubiicit: γράφει γὰρ ὁ Ὀρφεύς, χωρὶς τῶν ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΩΝ, καὶ ΕΠΩΔΙΚΩΝ, καὶ ΜΑΓΙΚΩΝ, καὶ τῶν ἑτέρων, καὶ ὕμνους εἰς Δία, καὶ τοὺς λοιπούς, οὕτω· Ζεὺς πρῶτος γένετο. κ. τ. λ. Qui talem ſcriptorum farraginem, velut Orphei, amplexus fuerit, eum omni iudicandi facultate caruiſſe manifeſtum eſt.

(8) V. ver. 22—53, in quibus nihil fere inuenias, quod non per ſcientias magicas et theurgicas fieri poſſe vulgo credebatur. Cum vero Chriſtianiſmus iam dominans, auxilio legum ſcientias has coerceret et tolleret, non certe incredibile eſt Poetam, religionis veteris cultorem, querela tali vſurum fuiſſe, ver. 67—81.

Οὐδέ τις οἶδε θεοῖς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι·
ἐκ δ' οἵγε πτολίων τε καὶ ἀνδρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν
(ἆ δειλοί) σοφίην, Ἑρμείνιον ὑβρίζοντες. κ. τ. λ.

ΘΕΟΙΣ ſcilicet ΟΠΙΖΕΜΕΝ, vel ΘΕΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝ, Ethnicorum, ſecundum ipſos, proprium erat; Chriſtiani ἀσεβεῖς, ἄθεοι, audiebant. Sic Eunapius, *Vit. Maxim.* p. 89. de Iuliano: πάντας μὲν λανθάνων, ὅτι ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΘΕΟΥΣ· et p. 107. de Feſto: ὁ δὲ παρῆλθε μὲν εἰς τὸ τῶν Νεμέσεων ἱερόν· καί τοί γε οὐδέποτε φήσας ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝ ΘΕΟΥΣ, ἀλλ' ὡς ἐκόλασεν ἅπαντας ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ἀνῃρηκώς. Hic autem Feſtus (vt id obiter moneam) Maximum capite truncari fecit, de quo ſupra n. (4). ΣΟ-

ſicut a Graeciſmo vetere et ſincero in tantum deflectit, vt facile ſatis credamus eam ab homine Aſiano poſt tempora Conſtantii profectam fuiſſe, ita nitidior eſt, et luminibus poeticis magis diſtincta, quam vt aetati multo ſeriori imputari poſſit. Ex his igitur omnibus ſimul perpenſis; ex materia, et forma, et fatis, et conſilio, et ſtylo huius poematis; mihi ſaltem veriſimile videtur, auctorem eius neque ante Conſtantium, nec multo poſt Valentem, vixiſſe. Iudicet Lector eruditus. (9)

ΦΙΗ porro hic eadem eſt cum *Philoſophia* illa, ſuper quam Iulianum ſic compellat Mamertinus in *Gratiarum actione*, c. XXIII. „*Tu PHILOSOPHIAM paulo ante ſuſpectam, ac nedum ſpoliatam honoribus, ſed ACCVSATAM ACREAM, non modo IVDICIIS LIBERASTI, ſed amictam purpura, auro gemmisque redimitam, in regali ſolio collocaſti. Suſpicere iam in caelum licet, et ſecuris aſtra contemplari luminibus*, etc.“ Similia habet Libanius *de Vit. ſua*, p. 40. 41, et in *Epitaph. in Iulian.* p. 291. Conſtantii enim lex, ſupra memorata, n. (3) Iuliano imperante irrita iacuit; mox autem ſub Valente acrius intendebatur. V. n. (6).

(9) Rem non omnino *ἀπροσδιόνυσον* me facturum arbitror, ſi eidem iudicio hic ſiſtam coniecturas nonnullas, quae mihi inter ſcribendum ſubnatae ſunt, de aetate alterius etiam poematis Graeci anonymi, quod falſo, vt opinor, MANETHONI tributum eſt.

Libri iſtius ſcriptorem *antiquitatem mentitum fuiſſe* olim coniecit Lucas Holſtenius, *ex ſtylo et numeris*, vt ipſe ait. *Praef. Gronou.* ad Manethonem. Hanc autem viri doctiſſimi ſuſpicionem non ſine irriſu reprobans Gronouius, Manethonem quendam Aegyptium, bona fide vſum, Apoteleſmatica haec ſua regi Ptolemaeo, et quidem Philadelpho, inſcripſiſſe ſtatuit. *Ibid.* nec quenquam ex recentioribus me vidiſſe memini, qui ſententiae Gronouianae aduerſatus fuerit. Hic igitur nonnulla in medium proferam, quae me impulerunt vt crederem, poema hoc, Manethonis nomen falſo praeferens, ſub imperio Romano, et quidem ad occaſum properante, literis mandatum fuiſſe.

De *ſtylo et numeris*, ex quibus ſolis coniecturam ſuam duxiſſe videtur Holſtenius, nihil dicam, niſi quod certiſſimum eſt et hunc et illos a ſaeculi Ptolemaeorum conſuetudine quam longiſſime abhorrere. Ea potius breuiter perſequar, quae

auctorem *rerum* multo recentiorum notitiam habuisse testantur.

In lib. I. ver. 104.

Ἠέλιος δ' ὕπατον [ῥέζει]. Gronouius reddit: Sol *principem* [facit]. Noluit scilicet hominem Aegyptium, sub Ptolemaeo Philadelpho, de magistratibus Romanis familiariter loqui. Mihi vero non liquet vocem ὕπατον, substantiue positam, de alio quam *consule* intelligi posse.

Lib. IV. ver. 66. de Venere dicitur.

Φρέζει τοι βιότην βαθυχρήμονα, ΧΕΙΛΙΑΛΑΣ τε ΑΡΧΑΣ. — Reddit Gronouius: *Millenaria imperia.* quae qualia sint prorsus nescio. Procliue erat reddere: *tribunatus militum.* Nam qui Romanis *tribunus militum*, a Graecis Χιλίαρχος vocabatur. Imperium autem aliud eiusdem nominis, aut militare aut ciuile, siue apud Graecos siue apud Aegyptios, extitisse nemo, opinor, tradidit. Nisi forte contendat aliquis auctorem respexisse ad illum Persarum et Macedonum Χιλίαρχον, de quo Diod. Sic. XVIII. 48.

Lib. IV. ver. 600.

Ἐξ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΙΗΣ βασιληΐδος ἥμισυ δοῦλοι. Gronovius vertit — *ex liberta regia* semiserui — quasi scriptum esset ἐξ ἀπελευθέρης. Sed ἀπελευθερίη, opinor, verti debet — *libertinitas*, i. e. status *libertinus.* Notum est libertinos homines, in Romanorum politia, tenuisse statum inter ingenuitatem et seruitutem medium, ita vt etiam principum liberti ἥμισυ δοῦλοι vocari possent. An talis hominum *ordo* in vlla alia politia extiterit, mihi nondum exploratum est.

Lib. II. ver. 263.

Ἄλλοι δ' αὖτε πέλονται ΑΠΑΓΓΕΛΕΕΣ βασιλήων,
πίσιν τ' ἀμφὶ δίκαισι θεμιστοπόλων ὑπ' ἀνάκτων
ἴσχουσιν, κεῖνο σφετέρῳ νόῳ ἰθύνοντες.

Ex hac descriptione satis patet meros principum *nuntios*, vel *cursores*, non intelligi. Mihi igitur suspicio est, auctorem loqui de iis hominibus, qui, sub imperatoribus Romanis, Latine *Agentes in rebus*, Graece Ἀγγελιαφόροι vocabantur. V. Valesii notam ad Am. Marcellin. L. XV. c. 3. Firmicus certe, qui sub Constantino scripsit, cum *Procuratoribus* et *Rationalibus* coniungit eos quibus *nuntiandi potestas conceditur.* Mathes. L. III. c. 4.

Lib. IV. ver. 561.

Ἔσται ΜΙΣΕΛΛΗΝ γενέθλη, τιμήν τε θεοῖσιν
οὐχὶ νέμων. κ. τ. λ.

Manifestum est sectam aliquam hic designari; aut Iudaeam, aut, vt ego quidem existimo, Christianam. Quibus aliis simul contigerit, vt exprobrarentur quasi *Hellenas odissent et*

Deos contemnerent, nusquam video. Ex his autem alterum vulgatissimum fuisse Christianorum opprobrium dixi supra n. (8); de altero nunc obseruandum est, nomen *Hellenis*, postquam inualuit Christianismus, non tam saepe *gentem* alicuius hominis quam *religionem* eius designare. Omnes a Christianismo alieni Ἕλληνες vocabantur. Luculentum exemplum est ap. Theophylact. Hist. V. 14. p. 232. Ed. Venet. vbi *Chosroes, rex Persarum*, de vxore Sira et seipso sic loquitur: ἐπειδὴ ἡ Σίρα Χριστιανή ἐστιν, κἀγὼ ΕΛΛΗΝ. Christianos igitur iis temporibus μισέλληνας, i. e. *ethnicorum*, seu *gentilium, osores*, proprie appellatos fuisse nemo dubitet. Sed neque in reliqua descriptione aliquid inueniatur, quod non iisdem ab inimicis suis saepius obiectatum est. Quod si quis tamen haec omnia a vero Manethone de Iudaeis Alexandrinis dicta intelligere malit, non omnino repugnem, modo ille ostendat caetera etiam, quae superius notaui, ab eodem proficisci potuisse.

Atque haec hactenus de toto illo poemate quod Manethonis dicitur. Quibus adiiciam, me vehementer suspicari libros duos, primum et quintum, qui soli Manethonis personam praeferunt, ab alia et recentiore manu esse quam reliqui quatuor sunt. Hanc autem mihi suspicionem inprimis mouit scriptionis genus, si quid video, omnino diuersum. In quatuor enim illis libris, II, III, IV, et VI, oratio, pro aetate scriptoris, satis pura est; aliquando etiam nitida; versificatio proba, contra receptas prosodiae leges raro peccans, ita vt ipsa illa peccata librario vel interpolatori potius quam auctori imputanda videantur; ordo rerum, vt in partibus operis mutili, lucidus, et ab ipso auctore plerumque explicatus. In duobus contra libris, I, et V, oratio plerumque pinguis et scabra est, non raro barbara; peccata in metrum frequentia, et enormia; ordo plane nullus. Quin etiam in libris I, et V, singulari sane licentia, inter versus heroicos elegiaci crebro inseruntur; in reliquis quatuor libris ne vnus quidem occurrit versus elegiacus. Illorum porro librorum vtrique praefigitur putida ad regem Ptolemaeum, ex persona Aegyptii cuiusdam, allocutio; in caeteris nulla vsquam Ptolemaei mentio, nihil quod auctorem Aegyptium fuisse suadeat. Plura denique Apotelesmata, quae in hac operis parte, suo loco, secundum certam seriem, posita sunt, in libro I, extra ordinem leguntur, iisdem pene versibus expressa. Confer lib. I. ver. 308—338. cum lib. IV. ver. 50. 51. 395—413. 481—490. et agnosces opinor, haec omnia ab eodem auctore in eodem opere poni non potuisse; agnosces etiam, nisi fallor, libri I auctorem plagii crimine manifesto conuinci.

POSTSCRIPTVM.

Cum praefationem hanc Typographo iam traditurus essem, in manus meas tandem venit exemplar Orphei Gesneriani, quod mihi legauerat vir amicissimus, et omnibus qui has literas colunt desideratissimus, SAMVEL MVSGRAVE. In eius exemplaris marginibus reperi (omnino praeter spem meam) complures τȣ̃ μακαρίτȣ ad hoc poema coniecturas; de quibus ne plura dicam obstat inprimis, quod cum meis tam crebro consentiunt. Ex notula etiam ad ver. 292. didici (quod profecto me fugerat) KOENIVM, V. Cl. nonnulla nostri loca tractauisse in commentario eruditissimo ad *Gregorium de Dialectis.* Hic igitur vtriusque, tam KOENII quam MVSGRAVII, coniecturas simul subiiciam; mihi ipsi serio gratulaturus, si quantum de inuentionis gloriola amisisse videar, tantum roboris et firmitatis suspicionibus meis ex conspirante talium virorum iudicio accessisse existimetur. *)

ADDENDA

[In ed. Tyrwhitti p. 98]

Superiores notae iam scriptae, et maximam partem typis expressae erant, antequam Epitomen huius opusculi manuscriptam in Bibliotheca Bodleiana delitere comperi. In Catalogo sic describitur, inter plures tractatus qui in Cod. *Barocc.* 131. continentur; „Anonymi *Collectanea* quaedam medica a fol. 492. ad 498 b. *Λίθος κρύσαλλος ὁ πᾶσι γνώριμος.*" Codicem autem ipsum inspicienti clare sese obtulit titulus hic, Ὀρφέως λιθικῶν —

*) Musgrauii et Koenii coniecturae suis locis in notis nunc commemoratae sunt. ΗΒΠΝ.

cum tertia quadam voce, quam, literis ex madore chartae euanidis, legere nequiui. Neque vero, si titulus defuisset, Collectanea haec e nostro auctore praecipue deriuata (cum additamentis quibusdam ex Dioscoride, fortasse, aliisque) vlli dubium esse potuit. Ex hac igitur epitoma nonnulla proferre pergam, quae locis nostri obscuris et corruptis, aut lucem allatura sunt aut medelam; *) praemonito tantum Lectore, scriptorem hunc, quem Christianum fuisse constat, *Prooemium* totum neglexisse; *Episodia* etiam *Mythologica*, et alia quaedam mere *Theurgica*, prorsus omisisse, siue ob religionem, siue quod ea solum, quae ad medicinam spectabant, excerpere constituerat.

*) Haec quoque nunc in ipsis notis reposita sunt. HERM.

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

ΟΡΦΕΩΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

Ὦναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι,
ὃς λάχες ἠλιβάτυ κορυφῆς Παρνησίδα πέτρην,
σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ· σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις·

In cod. Ruhnk. inſcriptio nulla eſt, neque in Aug. 1. Sed in cod. Ruhnk. in fine eſt: τέλος τῶν ἀργοναυτικῶν ὀρφέως τȣ ποιητȣ. In Aug. 2. ὀρφέως ποιητȣ βίβλος ἀργοναυτικῶν. In Wratisl. Ὀρφέως Ἀργοναυτικά. V. 1. Ἄναξ Ask. 2. παρνασίδα Ask. Wrat. παρνασσίδα vulgo.

3. Κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις.] Haec verba ita hactenus interpretati ſunt, ac ſi poeta proprii ſui nominis famam extendi ab Apolline petat. Sed praeter hunc, longe alius horum verborum eſſe poteſt ſenſus. Nimirum in hac inuocatione duo potiſſimum ab Apolline petit poeta: Primo, vt ſibi vniuerſam ſequentis hiſtoriae ſeriem vere et ex ordine enarrare liceat, adiuuante et inſpirante Deo; quemadmodum Virgilius: *Muſa mihi cauſſas memora* etc. quam partem abſoluit his duobus verſibus:

Σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ, σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις,
Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδήν.

Deinde, vt eandem hiſtoriam dulcibus modulis et ſonoro carmine pertractare poſſit, quam partem itidem duobus ſequentibus verſibus abſoluit:

Ὄφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον ἀοιδὴν
Ἠπύσω, μάσης ἐφετμαῖς καὶ πηκτίδι πυκνῇ.

Τὸ igitur κλέος ὀπάσσαις, optime, mea quidem ſententia, exponi hoc ſenſu poſſet per διαδεδομένην φήμην διήγητον, ita vt plane reſpondeat illi adducto Virgiliano: *Muſa mihi cauſſas memora.* Quodſi tamen quis in priori ſenſu accipere velit haec verba, huic quidem non repugnabo, modo non cum vulgatis interpretibus haec verba a ſequentibus ſeiungat, ſed in ſequenti verſu τὸ δὲ pro copulatiua, (quod ſaepe ita apud hunc poetam occurrit) habeat: ita vt ſenſus ſit: Tu mihi hanc gloriam largire, vt late diſperſis hominibus etc. Τὸ κλέος τῶν μέσων eſſe, omnibus notum. Quemadmodum etiam *clarus* apud Salluſtium accipitur: *Apud ſocios clari magis*

πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδήν,
ὄφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον ἀοιδὴν
ἠπύσω, Μέσης ἐφετμαῖς, καὶ πηκτίδι πυκνῇ.

4. πραπίδεσιν Fr. P. A. I. ἐτημ. Af. 6. Μέσαις cod. Ruhnk.

quam honesti. Ὀπάζειν Hesychius exponit χαρίζεσθαι, Ὤπασεν, ἐχαρίζετο. Sic Prometheus apud Aeschylum: Πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα, quod Horatius: *Intulit.*

Audax Iapeti genus
Ignem fraude mala gentibus
intulit.

Alibi etiam ὤπασε exponitur ἐτύπωσε, vt apud eundem Aeschylum: ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. verf. 498. Non equidem ignoro, inferius τὸ κλέος ἐσθλὸν ὀπάζειν occurrere alio fenfu, fed ibi τὸ ὀπάζειν refertur ad κλέος, et interpretandum per verbum *fequi;* hic vero refertur ad σύ. ESCHENB.

6. Ἠπύσω.] Vt hic ἐφετμαῖς correpta media, fic ἐρετμοῖς, v. 67. Ἠ καὶ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη: fic et alia multa ap. hunc poetam. H. STEPH.

6. Μύσης ἐφετμαῖς.] i. e. *carmine.* ἐφετμαῖς, nonnunquam pro ἁρμοῖ vel ἁρμοζόντως. et ita intelligunt interpretes Callimachum εἰς Δῆλον:

Ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
Ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.

Vbi τὸ ἐφετμῇ reddunt etiam *legitime.* Sed vt dicam quod res eft, in hoc Callimachi loco non videtur recte verti *legitime* τὸ ἐφετμῇ, fed σεῖο ἐφετμῇ coniungitur, tuo iuffu terram peragrant. Iris nimirum et Mars, vt perfequantur Latonam, quemadmodum in Hymno Panis, qui Orpheo tribuitur.

Βαίνει γὰρ τάδε θεᾶ πολύκριτα σαῖσιν ἐφετμαῖς.

Mediam in ἐφετμαῖς hic auctor corripit, vt et infra in ἐφετμαῖς et alibi faepe, quod tamen Henricus Stephanus iam obferuauit. ESCH.

Πηκτίδι πυκνῇ.] τῶν πηκτίδων mentionem facit Ariftoteles lib. VIII. c. VI. Politic. Athenaeus lib. IV. et XIV. Scaliger in Hiftorico cap. XLVIII. haec refert; *Erat et* πηκτὶς *duobus tantum neruis. Pulfabant autem radiolo altera manu, quod plectrum a percuffione appellarunt: altera premebant neruos certis interuallis etc.* πυκνῇ, nimis craffe reddunt: *lyram craffam.* πυκνὸς a πύκα eft, hoc autem ἀντὶ τοῦ ἐπιστημόνως παραλαμβάνεται, tefte Aefchyli Schol. ad ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις verf. 151. vnde τοῦ πυκάζειν, exponit: ἐντέχνως καὶ ἐπιστημόνως ἔντεινε τὸ τόξον. Quin ipfum verbum πυκάζω ornatus quandam et elegantiae fignificationem habere videtur in verfibus illis Archeftrati, qui citantur ap. Athenaeum lib. IV.

Νῦν γάρ σοι, λυροεργὲ, φίλον μέλος ἀείδοντα
Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι, τάπερ ὔποτε πρόσθεν
ἔφρασ᾽, ὅταν Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος ἄνακτος

7. ἀείδοντι cod. Ruhnk. Vind. Aug. vterque. Probat Ruhnkenius. 8. ὅ ποτὲ Aug. 1.

Ἀεὶ δὲ στεφάνοισι κάρα παραδαῖτα πυκάζω
Παντοδαποῖς. οἷς ἂν γαίας πέδον ὄλβιον ἀνθοῖ.

Quid sit νῦς πυκνὸς, ut ἀνὴρ πυκνὸς, notum est. ESCHENB.

6. Πηκτίδα instrumentum ab Lydis in Graeciam translatum, πολύχορδον καὶ πολυαρμόνιον, teste Platone de Rep. 3. p. 288. quosdam a Sapphone inventum tradidisse memorat Schneiderus. Ab Orpheo nostro, more recentiorum poetarum, cum cithara permutatum esse.

7. Λυροεργέ.] Nescio cur hic interpretes λυροεργὲ maluerint exponere per *Lyrae inuentorem aut patrem*, quam simpliciter per *Lyristam*, cum tamen ipsum vocabulum graecum et fabula etiam hoc potius requirant. Mercurio enim huius instrumenti inventio tribuitur, quod ab inuentore acceptum Apollo, ad fistulae modulos, lineis, quibus ante erat instructum chordis exemtis, atque nerueis intentis, adaptasse tantum legitur. vid. Scaliger loco superius adducto. Et aperte Horatius l. I. Od. X. Mercurium vocat *curuae lyrae parentem*. ESCHENB.

7. Recte Eschenbachius, quod *Lyristen* hic potius quam lyrae inuentorem intelligit; sic enim γεωργὸς, ἐριουργὸς, θευργὸς, κρεουργὸς, e. i. g. a. non sunt, qui terram, lanam, deos, carnes inueniunt; sed qui tractant: sed hoc male, quod refert ad Apollinem, cuius mox v. 9 in tertia persona fit mentio. Breuiter, Musaeum suum alloquitur, ad quem directum totum carmen, satis ostendit v. 1344. (conf. 856. 884. 1189.) Canit Orpheus, quae discat Musaeus, quibus lyrae sonos accommodet. GESN.

8. Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι.] Pindaricum hoc est, ita enim Ol. 3. ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαιν᾽ et paulo post: Ἐμὲ δ᾽ ὦν πα θυμὸς ὀτρύνει φάμεν. Claudianus: *Mens congesta iubet*, et: *totum spirant praecordia Phoebum*. ESCH.

9—45. Hunc locum merito Bibliothecae graecae inseruit Fabricius 1, 29, 3. GESN.

9. Heynius malebat ὅτε, propter πίφαυσκον. Sed non solent facile epici in tali positura producere ultimam in ὅτε. Noster quidem maxime ab hoc licentiae genere abstinuit, quod non leue de aetate eius indicium est. Schneiderus excusari fortasse ὅταν posse putat exemplo Mimnermi apud Strab. p. 80. (125. ed. Sieb.)

κέντρῳ ἐλαυνόμενος, Φρικώδεα κῆλα πιφαύσκω
θνητοῖς ἀνθρώποισιν, ἀχείματα δ' ὄργια μύσταις·
ἀρχαίου μὲν πρῶτα χάους ἀτέκμαρτον ἀνάγκην,

10. Vulgo κῆλ' ἐπίφασκον. Cod. Ruhnk. ἐπίφαυσκον. Schneiderus edidit κῆλα πιφαυσκον. 11. Vulgo ἄχη· μετὰ δ' ὄρκια Aug. 1. ἀκήματά δ' ὄρκια Aug. 2. ἀκήματα δ' ὄρκια. Piers. (v. N.) ἄχη μεγάλ'. ὄρκια. 12. φάους Voss. Eamdem lectionem ex Aug. vtroque memorat Schneiderus, a me aut neglectam, aut consulto praeteritam: nisi Schneideri error est. Diligentissime enim contuli illos codd. Ibidem libri omnes ἀμέγαρτον.

οὐδ' ὁπόταν μετὰ κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων ἐξ Αἴης. Eo in versu μέγα κῶας reponendum vidit Brunckius in Append. ad Apoll. Rh. I. 4. Sed praeterea ita corrigi debet iste locus:

οὐδέποτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδόν,
ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπήρες ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' ὠκεανοῦ καλὸν ἵκοντο ῥόον.

Itaque in Orpheo scripsi ὅταν πιφαύσκω. Comprehendit enim praeteritum praesenti. Alius scriptor dixisset ὅτε πιφαύσκοιμι.

11. Io. Pierson. Veris. 1, 9. p. 103. coniicit pro μετὰ δὲ legendum esse μεγάλα, idque iungit cum ἄχη, sicut v. 38. μέγ' ὄνειαρ, et 467. μέγα ὀφέλσιμον, v. v. Mihi magis placerent μεγάλ' ὄρκια, quae φρικτὰ θεοῖς, ἄῤῥηκτα βροτοῖσιν, vt v. 465. vocantur. Suspicor, tria hic velut capita carminum Orphicorum constitui, κῆλα φρικώδεα Tela Deorum missa in Pythonem illum Parnassi possessorem, in Titanes, deinde curationes morborum, denique mysteria varia et ritus occultos, quod vltimum genus, vt suum proprium opus, latius explicat.

GESN.

11. Locum coniectura restituisse mihi videor. Hoc dicit: quum res referebam mortalibus caeteris horrendas, sed easdem vacuas timore mystis. Multa in hanc sententiam apud veteres exstant: v. Valcken. ad Hippol. 25. Ruhnk. ad hymn. in Cer. 478. 479. Ἀχείματος exstat ap. Aesch. Suppl. 143.

12. Ἀρχαίου μὲν πρῶτα χαους ἀμέγαρτον ἀνάγκην.] Per ἀνάγκην hic illa intelligitur necessitas, quam caussam omnium rerum multi statuebant Philosophi, vt Democritus et alii. Ideoque et Chao et terrae apponebant necessitatem. Et Pythagoras τὴν ἀνάγκην τῷ κόσμῳ περικεῖσθαι dicebat, vt auctor est Iamblichus in vita Pythagorae, quamobrem ἀνάγκη, ἡ πάντα κρατοῦσα, et, sec. Aristotelem οὐκ ἄλλο τι λέγεται πλὴν ὁ θεὸς, ἀκίνητον οὐσίαν ὤν. Eam tamen submittit Dei consiliis Hesiodus ἔργ. v. 15.

καὶ Κρόνον, ὡς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλποις

13. Ὡς est in cod. Ruhnk. Vind. Ask. Par. Wrat. Aug. vtroque, et Voss. teste Schradero in Emend. praef. p. IV. Vulgo ὅς. Et ita Steuchus de perenni philosophia VII. 10. p. 431. Cod. Ruhnk. ἀπειρεσίησιν. Aug. 2. ἀπερσίῃσιν. Voss. ἐλόχη ἀπειρεσιῄσιν. Deinde Vulgo ὑφ' ὁλκοῖς. Sed codd. Ruhnk. Vind. Wrat. Ask. edd. Pr. A I C. ὑπ' ὁλκοῖς. Aug. vterque ὑπὸ ὁλκοῖς. v. N.

Οὔτις τήν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔχειν τιμῶσι βαρεῖαν.

Hanc de necessitate doctrinam recoxit nuper Spinosa, qui sentit omnia semper fuisse et esse necessaria. Ἀμέγαρτον, Hesychius ἀφθόνητον, ἄζηλωτον, ἢ πολὺ, ἢ μέγα· ὡς τὸ ἀμέγαρτε συβῶτα, ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσειεν. Cuius magnitudo tanta est, vt inuidiam exuperet, quod Horatius lib. II. od. XX. dixerit *inuidia maior*. Catullus in eundem fere sensum:

Aut ne quis malus inuidere possit,
Cum tantum sciat esse basiorum.

Quemadmodum etiam in contrarium idem vocabulum accipitur de eo, quod ne quidem inuidiam meretur. Sic apud Aeschylum in Supplic. v. 650. αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διὸς, ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον. ad quae Scholia: Τὴν ὑμῶν σύστασιν ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελές. ita fortassis ἀμέγαρτον πόνον dixit Homerus Iliad. β. v. 420.

Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

Aeschyl. Prometh. Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος. Sed alio sensu. ESCENB.

12. Scripsi ἀτέκμαρτον. Vix enim commode ἀμέγαρτος ἀνάγκη dici potest. Secundam syllabam corripit noster recentiorum more hic et infra v. 1155. Ita Aristoph. Av. 170. et in δυστέκμαρτος Sophocles Oed. T. 109.

13. Ἀπειρεσίοισιν ὑφ' ὁλκοῖς.] Ambo interpretes latini, ignoti nominis ἔμμετρος, et Renatus Perdrierius, hic legisse videntur: ἀπειρεσίαισιν ὑπ' ἀλκαῖς, forte non adeo male. Magis tamen arridet haec lectio, quippe quam omnia quae habui exemplaria excusa seruant. Ὁλκὸς, ab ἕλκω, propriissima et proxima significatione est *extensio*, seu extractio, vt ita dicam, *in longum*. Vnde Scholiastes Nicandri ad illa ex Alexipharmacis:

— ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς
Τέτρηχε γλώσσης νέατος ὑπαχάρφεται ἰσθμός.

Ὁλκὸς, inquit περιφραστικῶς τὸ μῆκος καὶ ἡ παράτασις τῆς γλώσσης. Latinum Tractus commodissime huic graeco respondet: *Tractus* enim, (quod et Giphanio ad Lucretium obseruatum est) fere est longa rerum extensio, vt: *Tractus longi flammarum*, apud eundem Lucretium, quos Graeci

Αἰθέρα, καὶ διφυῆ, πυρσωπέα, κυδρὸν Ἔρωτα.

14. Libri omnes περιωπέα.

alias διαῤῥοίας, minus tamen feliciter, et Aratus ῥυμὸς dicunt. Ita etiam Virgil. 1. Georg.

Flammarum longos a tergo
albeſcere tractus.

Vnde Manilius ſpeciem cometarum facit, quos *Tractos* ob extenſionem caudae appellat. *Trahere vitam, tempus, aeuum,* non minus notae quam elegantes locutionis formae. Neque etiam infrequens ipſius verbi ἕλκω in Aethereis et coeleſtibus deſcribendis apud auctores vſus eſt: Aratus in Phaenom. de naue. ὡς ἥγε πρύμνηθεν ἰητονὶς ἕλκεται ἀργώ. Vbi Scholiaſtes τὸ ἕλκεται ſimpliciter exponit per τὸ φέρεται. Cicero vertit:

At canis ad caudam ſerpens
prolabitur Argo,
Conuerſam prae ſe portans
cum lumine puppim.

Idem ſtatim ab initio Phaenom.

Οἱ μὲν ὁμῶς πολέες τε, καὶ ἄλλυδις ἄλλοι ἐόντες
Οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς ἀεί.

Vbi rurſus Scholia. Οὐρανῷ δὲ ἕλκονται, ἀντὶ τῦ σὺν τῷ ὐρανῷ φέρονται. et Cicero lib. II. de Nat. Deor. reddit:

Caetera labuntur celeri coeleſtia motu.
Cum coelo ſimul noctesque
diesque feruntur.

ESCHENB.

13. Vix dubito, quin vera huius loci lectio ſeruata ſit a Steucho de perenni Philoſ. 7, 10. p. 431. pr. ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλποις. Suadet hoc illa aſpirationis abſentia, quam in V. L. indicauimus: ſuadet illud, quod κόλποι ad λοχείαν, generationem, ſunt ſine dubio accommodatiores ὁλκοῖς, aut ὁλκαῖς adeo. Κόλποι βαυβῦς Fr. 16, 3 quid ſint, dubitari non poteſt. Ita Fragm. 6, 9 Ζηνὸς ἐν γαστέρι omnia nata ſunt, et v. 36 ἱερὰ νηδὺς commemoratur. Add. Fr. 8, 4 et 8 it. 19: praeſertim Fr. 22. Αὐτὰρ Ἔρωτα Ζεὺς καὶ πνεύματα πάντα τέκνωσε, vbi τέκνωσε plane reſpondet τῷ ἐλόχευσεν. Apud Ariſtoph. Auib, 695. Ἐρέβους ἐν ἀπείροσι κόλποις τίκτει Νύξ. GESN.

13. Probauit ὑπὸ κόλποις Ruhnkenius, recepit Schneiderus.

14. Mihi videtur, διφυῆ referri ad communionem vtriusque ſexus, quam Dis tribuebant (vid. F. 6, 11); idque inductione probari poſſe locorum, quae Index ſ. Lexicon Orphicum oſtendit. Res ipſa, de duplici ſexu, plane Orphica. Sic Fr. 6, 11 Ζεὺς ἄρσην γένετο, Ζεὺς ἄμβροτος ἔπλετο νύμφη. De Luna H. 8, 4 θῆλύς τε καὶ ἄρσην, quam διφυῆ dixerat v. 1. De Minerua H. 31, 10. Ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς. H. 41, 5 Miſen vocat Ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ. Ceterum hic ἔρως idem eſt quem πρωτογόνον διφυῆ vocat H. 5, 1.

GESN.

Νυκτὸς ἀειγνήτης υἷα κλυτόν· ὃν ῥα Φάνητα

15. ἀκετγενέτης Steuchus de per. phil. VII. 10. p. 431., Tum libri omnes πατέρα κλυτόν. Deinde Φανῆτα codd. Ruhnk. Aug, vterque.

14. Καὶ διφυῆ περιωπέα κυδρὸν ἔρωτα.] Τὸ διφυῆ, amori etiam tribuitur in Hymnis qui vulgo Orpheo adſcribuntur, vbi in ἔρωτος θυμιάματι, v. 4. εὐπάλαμνον, διφυῆ, πάντων κληῖδας ἔχοντα. Scaliger reddit: *Caute, gemello puer, qui cunctorum aedituus es.* L. Seneca in Hippolyto:

Diua, non miti generata ponto,
Quam vocat matrem geminus cupido.

Nil notius in Socratica ſchola quam διφυὴς hic amor, qui modo dicitur διπλοῦς θεὸς, vt apud Lucianum in Amoribus, pag. editionis nouae 899. modo δύο κάλλη, vt apud Achillem Tatium lib. II. de Clitoph. et Leucipp. Amor. et aliter aliis. Num amorem alterum dicebant οὐράνιον, alterum πάνδημον, de quorum contraria inter ſe natura, vide praeter citatos auctores Platonem, Xenophontem in Sympoſ. Lucianum in Encomio Demoſthenis, Apuleium et alios. Illum οὐράνιον Orpheus in hymnis vocat πρωτόγονον et ibidem etiam διφυῆ. per πρωτόγονον enim intelligitur ἔρως. Nam amorem omnium Deorum vetuſtiſſimum credebant Theologi, et illo tempore natum, quo nondum coelum ac dii erant, de quo vid. Heſiod. Theogon. et Platonem in Conuiuio. ESCH.

14. Πυρσωπέα ex emendatione Ruhnkenii receptum: qui πυρσαυγὴς comparauit, a Doruillio reſtitutum in hymn. XVIII. 1.

15. De Phanete plura hic non addimus. Orphica loca prodit volentibus Index in Φάνης et Ἠρικαπαῖος. GESN.

15. Ὃν ῥα Φάνητα.] Inſignis locus apud Lactantium lib I. de falſa religione cap. V. de hoc numine. *Orpheus,* inquit, *qui et vetuſtiſſimus poetarum, et aequalis ipſorum deorum, (ſiquidem traditur inter Argonautas cum Tyndaridis et Hercule nauigaſſe) Deum verum et magnum* πρωτόγονον, *primogenitum appellat, quod ante ipſum nihil ſit genitum; ſed ab ipſo ſunt cuncta generata: eundem etiam* Φάνητα *nominat, quod cum adhuc nihil eſſet, primus ex infinito apparuerit, cuius originem atque naturam quia concipere animo non poterat, ex aere immenſo natum eſſe dixit.*

Πρωτόγονος Φαέθων περιμήκεος ἠέρος υἱός.

Similem locum habemus in πρωτογόνου θυμιάματι, vbi praeter alia, quae apprime his conueniunt, illum πρωτόγονον ſuum Φάνητα etiam vocat et πρίηπον ἄνακτα. Vnde miror Scioppium, optime alias de Priapo meritum, hoc tamen Priapi nomen non ad-

ὁπλότεροι κλήζουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.
Βριμοῦς τ' εὐδυνάτοιο γονάς, ἠδ' ἔργ' ἀΐδηλα

16. κικλήσκουσι Codd. Ruhnk. Voſſ. Ask. Pariſ. Wrat. Aug. vterque. edd. P A I. Steuchus miro conſenſu. Vulgo καλέουσι. 17. Βριμοῦς τε — ἔργα Voſſ. ἔργ' Ask. γονὰς ἠδ' Aug. 1.

vertiſſe, maxime cum Nonnus in explicatione hiſtoriarum, quarum meminit Nazianzenus, tam luculenter hoc numen deſcribat: ἐν τοῖς ὀρφικοῖς ποιήμασι, inquit, συνεισήχθη τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν, ὧν τὸν Φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγήν, λέγουσι δ' αὐτὸν ἔφορον τῆς ζωογόνου δυνάμεως. ESCHENB.

15. Phanetem, ſiue Amorem Noctis patrem dici poſſe, quum omnino non eſt credibile Orphica conſideranti, (v. fragm. ined. 7.), tum repugnat etiam epitheto ἀειγνήτης. Schneiderus υἱὸν coniicit. Debebat υἷα, qui mos eſt epicorum in tali verborum poſitura. Error facilis, ΠΡΑ et ΥΙΑ permutari. Ac Ρ et Ι permutata ſunt mox v. 33.

16. Probe antiquus Φάνης, ſi Noctis pater, e qua orta fere reliqua, docent Theogoniae v. g. Heſiodea 124. Atque haec quidem v. 120 antiquiorem facit Amorem: ſed Ariſtophanica Auib. 697 Noctis filium et Erebi praedicat. Verum hanc abyſſum non ingredimur. Ceterum hunc locum ex memoria laudauit auctor Etymol. M. obſeruante Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2. p. 69 in haec verba, τὸν δὲ καλέουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο. GESN.

16. Quum libri veteres κικλήσκουσι conſenſu habeant, vix poteſt dubitari, quin καλέουσι aut explicatio ſit, aut correctio. At propius accedebat κλήζουσι, et facilius poterat, quam καλέουσι, in κικλήσκουσι mutari. Itaque hoc repoſui. Caeterum fallitur Ruhnkenius, hunc locum ab Oro laudatum putans. Nam neque ex Argonauticis affertur, et verba ipſa aliunde ſumptum arguunt. Quae Orus habet, ita ſcripſiſſe videtur Orphicus poeta: τὸν δὴ κλείουσι Φάνητα, ὅττι πολὺ πρώτιστος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο.

17. Βριμὼ eſſe Hecaten non eſt dubium: ſed eandem eſſe ex alia mythologia, alia relatione Cererem h. e. terram frugiferam, aeque conſtat. Apud Clem. Alex. Cohort. p. 13, 21 Potteri, memorantur Δηοῦς μυστήρια, καὶ Διὸς πρὸς μητέρα Δήμητραν ἀφροδίσιοι συμπλοκαί, καὶ Μῆνις — ἧς δὴ χάριν Βριμὼ προσαγορευθῆναι λέγεται. Totam fabulam, cuius certe cortices valde foedi ſunt, ex ipſo Clementis loco, vt videtur, repetit Arnobius adu. Gentes 5. p. 170. Breuiter, *Iupiter fit ex Deo taurus, — agit inceſtius res ſuas, — cognitus euolat: ardeſcit furiis atque*

Γηγενέων, οἳ λυγρὸν ἀπ' Οὐρανοῦ ἐκμάξαντο

18. Γηγενέων Voff. et margo Vind. tum etiam codd. Aug. vterque. Edd. vett. γιγάντων. Τιτάνων. coni. Pierf. V. N. ἐπτάξαντο Aug. 1. ἐπτάξαντο A L C. Vulgo ἐσάξαντο.

indignationibus mater. — nec fremitum continere irarum volens, ex continua poffione Brimo *deinceps vt appelletur, affumfit* etc. Haec eft μῆνις θεᾶς, quam cecinit Orpheus, vid. Fr. 18. 7. GESN.

17. Βριμοῦς.] i. e. Hecates. Apollon. Argon. III. v. 859.

Ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν
Λυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ σὺν ὀρφναίοις φαρέεσσι.

Et ibid. verf. 1210.

Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην.

Lycophron Caffandr. v. 1175.

Περσέως δὲ πάρθενος
Βριμὼ τρίμορφος θήσεταί σ' ἐπωπίδα.

Dicitur autem Βριμὼ, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα ἑκαταῖα. καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Ἢ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον. Ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος etc. vid. Apollon. Schol. ad lib. III. v. 859. Hic tamen potius per Βριμὼ terram intelligendam effe arbitror. Quemadmodum etiam infra verf. 427. fed, fateor, nunquam terram hoc nomine appellatam legiffe me memini. ESCHENB.

17. Quod Efchenbachius dicit, fe nusquam Βριμὼ pro *terra* reperiffe, non videtur Tzetzen ad Hefiod. E. καὶ Ἡμ. 144. legiffe: Βριμὼ δὲ, καὶ Ὀβριμὼ κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ, καὶ ὁ θάνατος. RUHNK.

18. Γιγάντων locum habere non poffe, pulchre vidit Pierfonus. Blanda etiam emendatio quam propofuit, Verif. 1, 9 p. 103. Quam facile Γ et Τ confundantur, apparet vel ex dictis ad v. 11. Sed cum Voffiani Codicis lectio fit aeque certo probabilis, quam non ab ingenio correctoris profectam, fuadent tot vitia, quae ob id ipfum non diffimulamus, vt hoc intelligatur; eam praeferendam duxi. De re ipfa dubitari non poteft vel folius auctoritate Callimachi Lau. Pall. 8. Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων, Schol. τῶν γιγάντων. Plura dabunt ad Hefych. VV. DD. Conf. infra v. 427. GESN.

18. Fraudi fuit hominibus ignoratio fabulae non abftrufae, quam Ouidii verbis ponemus Met. 1, 157. *Perfufam multo natorum fanguine Terram Immaduiffe ferunt, calidumque animaffe cruorem: Et ne nulla ferae ftirpis monimenta manerent,*

σπέρμα γονῆς, τό τε πρόσθεν ὅθεν γένος ἐξεγένοντο
θνητῶν, οἱ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον αἰὲν ἔασι·
θητείαν τε Ζηνὸς, ὀρεσσιδρόμε τε λατρείαν

19. Vulgo γονῆς τοπρόσθεν, ὅθεν. Schneiderus γονῆς, τοπρόσθεν ὅθεν. 21. ὀρεσσιδρόμε Aug. 2.

In faciem vertiſſe hominum etc. Sanguinem dixit generalius Naſo, quod hic ſcriptor σπέρμα γονῆς. Fabulam ſimilem de Coelo, Saturni patre vid. Lap. 18. de Haematite. GESN.

18. Οἱ λυγρὸν ἀπ' ὀρανῦ ἐσάξαντο σπέρμα γονῆς τὸ πρόσθεν.] Non capio hic interpretes nugas nobis vendentes. Perdrierius vertit: *qui exitium aduerſus coelum ſtruxerunt, ſemen generationis praecedens.* Primo τὸ λυγρὸν ad σπέρμα reſpicere quis non videt? et quis dixit ἀπ' ὀρανῦ in hac ſignificatione? et quid illud ſemen generationis praecedens? ſane ſine ſenſu verba. Interpres ἔμμετρος nihilo felicior Perdrierio, reddit: *qui in ſuperos aciem ſtruxere nefandam.* Sed quid multis? nihil aliud vult dicere poeta, quam hos Gigantes ortos eſſe ex a Saturno reciſorum teſticulorum patris Coeli ſanguine, qua de re Heſiodus prolixe in Theogonia. Ordo verborum hic eſt: οἱ ἀπ' ὀρανῦ ἐσάξαντο, (quaſi guttatim delapſi ſunt) σπέρμα λυγρὸν γονῆς τὸ πρόσθεν. editio Baſileenſis Andreae Cratandri pro ἐσάξαντο, legit ἐνσάξαντο. ESCHENB.

18. Merito miratur Schneiderus inſolenter poſitum ἐσάξαντο pro ἔταξαν. Neque Geſneri explicatio placet, quia certe cum Orphicis non videtur conſentire. Nam in fragm. ined. 20. homines ſecundum Orphei ſententiam ex fuligine combuſtorum ab Ioue Titanum ortos accipimus. Eſchenbachium nemo ſequi volet. Equidem ἐκμάξαντο dedi. Gigantes e Caeli ſanguine procreatos etiam Orpheus norat: v. fragm. L. Sed σπέρμα γονῆς non eſt de ſanguine iſto vel ſemine Caeli intelligendum, verum de origine Gigantum. Vt hic Orpheus, ita Nicander loquutus eſt Ther. 740. de veſpa:

ὅς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππω.

Quod Orpheus σπέρμα γονῆς, id hic γενεὴν dicit.

19. Τοπρόσθεν, vtcumque interpungas, vix commodum. Melius certe videbatur, ſiue ad ſignificationem verbi, ſiue ad rem, τό τε πρόσθεν. Idque repoſui. Et quae prima fuiſſet hominum origo, expoſuiſſe ſe dicit. Fuit autem, vt ad precedentem verſum notauimus, fuligo combuſtorum Titanum.

21. Θητείαν Ζηνὸς nondum inveni, nec memini quidquam de illo narrari ſimile Apollinis illi apud Admetum ſeruituti, quam

μητρός, ἅ τ' ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν μητίσατο κούρην
Φερσεφόνην περὶ πατρὸς ἀμαιμακέτου Κρονίωνος·
Εὐβούλου τε καὶ Ἡρακλέος περίφημον ἄμυξιν·

22. ὄρεσι μητίατο Ask. 23. πέρι Gesnerus pro περὶ. 24. Vulgo Μήχου καὶ Ἡρακλῆος. Μήλου Ask. et Ciuv. Μήλου τε καὶ. Paris. Wrat. Μήχου τε καὶ P. AIC. — Vind. et cod. Ruhnk καὶ Μήλου τε καὶ Ἡρακλέος. Voss. εὐ Μήλου et in marg. Μήχου. Aug. 1. εὐμήλου τε καὶ ἡρακλέος. Aug. 2. εὐμήλου τε καὶ ἡρακλέους. C. ἐρακ.

tangit noster v. 174. Quid si θητείαν interpretemur, non quam Iupiter praestet alii, sed quae ipsi exhibeatur, ministerium adeo et cultum religiosum? Certe λατρείαν matris Deorum sic intelligendam nemo negarit. GESN.

21. Λατρεία Cereris videtur intelligi debere seruitium apud Celeum, de quo in hymno Cereris Homerico est.

22. Quod in ὄρεσι ν ἐφελκυστικὸν omissum est in MS. illud non simpliciter negligentiae tribuendum esse, docent passim Ernestinae ad Homerum obseruationes. Certe versum satis hic vel caesura fulcit vel sequens liquida. Sed nec omissum σ in μητίατο temere. Fuit, credo, μητίετο, vt μήτιον 1330. GESN.

22. Ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν.] Adi doctissimi Holstenii notas ad Stephanum, voce κυβέλεια, vnde et doctior et ditior redibis. ESCH.

Sed nihil ad h. l. GESN.

22. Schneiderus mauult κούρη Φερσεφόνη, et quae virgo Proserpina contra Iouem machinata sit, concubitum eius appetentem. Memorat eam in rem Zagreum, e Proserpina ab Ioue procreatum, teste Nonno Dion. VI. p. 184. quamquam id non sit factum in montibus Cybelis. Alium concubitum Iouis Plutonem simulantis cum Proserpina narrari in hymni LXX. v. 3. 4. videndum etiam Clem. Coh. p. 13. Si ea, quae Nonnus refert, spectauit Orpheus, retinenda erit vulgata lectio. Nam quae machinata est Ceres, de custodia Proserpinae intelligenda erunt, quam copiose descripsit Nonnus.

23. Leue est, sed ad intelligentiam et lucem loci facit, quod πέρι retracto accentu scribi iussi, vt intelligatur esse praepositionem casui suo postpositam; πατρὸς autem esse genitiuum, qui ad κούρην refertur. GESN.

24. De priori hemistichio haereo. Nec Μήχου quo pertinere possit, aut quid significare queat, video: nec quid Μήλωνος epitheton, a Polluce 1, 31 praesertim declaratum, hic sibi velit, assequor. Sed Herculis περίφημον ἄμυξιν non dubito referri ad illam lacerationem a Deianirae munere, peplo sanguine Nessi centauri infecto, ortam, furoris et mortis adeo illius caussam, descriptam breuiter Apollodoro a

ὄρνιά τ' Ἰδαίων, Κορυβάντων τ' ἄπλετον ἰσχύν·
Δήμητρός τε πλάνην, καὶ Φερσεφόνης μέγα πένθος·
Θεσμοφόρον θ' ὁσίην· ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων·

25. ὄργια Schneiderus. Antea ὄρκια. 27. In libris est θεσμοφόρος θ' ὡς ἦν.

64. De fabula attulit Schneiderus Clement. Coh. p. 15. Nonn. Dion. V. 565. Arnob. VII. p. 202. Iul. Firmic. p. 23. Ipse Schneiderus Εὐμήλυ τε καὶ Ἡρακλέος edidit, de nomine Εὔμηλος nihil constare fassus. Quod ego reposui, in eo nihil obscuritatis est. Εὔβυλος et Εὐβυλεὺς apud Orpheum forma, non significatu differunt. Tribuitur hoc nomen, vt alia multa apud Orpheum, pluribus diis, sed in his etiam Plutoni. Is Εὔβυλος dicitur in hymn. XVII. 12. Εὐβυλεὺς autem LXXI. 3. Nicander Alex. 14.

τόθι χάσμα δυσέκδρομον Εὐβυλῆος,

vbi schol. Εὐβυλῆος δὲ τῦ ᾅδυ, κατ' εὐφημισμόν. V. Hesych. Εὐβυλεύς. Loquitur autem Orpheus de celeberrima Herculis et Plutonis pugna, de qua v. Hom. Iliad. V. 495. seqq. Pind. Olymp. IX. 50. Pausan. VI. 23. vt alios praeteream.

25. Ὄρκια τ' Ἰδαίων.] Ambo interpretes hic legisse videntur ὄργια, quod non improbo. Alter Orpheus in ὕμνῳ Κυρήτων:

Μητρὸς ὀρειομανῦς συνοπάονες, ὀργιοφάνται.

ESCHENB.

25. Ὄρκια et ὅρκοι adeo magnam cognationem habent cum ὀργίοις et τελεταῖς, vid. hic v. 465 ὄρκια φρικτὰ, et Fr. 5: quo minus illa hic damnare, vel in suspicionem adeo adducere meum est. Sed nec argumentum ipsum, et, res quae hic indicantur, explicari aliquis vltra postulet, quam ad versus ipsos intelligendos opus est. Ita de Idaeis hoc solum obseruamus, quod est apud Diod. Sic. 5, 64 ex Ephoro et aliis, ὑπάρξαντας γόητας ἐπιτηδεῦσαι τάς τε ἐπῳδὰς καὶ τελετὰς, καὶ μυστήρια – καὶ τὸν Ὀρφέα, φύσει διαφόρῳ κεχορηγημένον πρὸς ποίησιν καὶ μελῳδίαν, μαθητὴν γενέσθαι τύτων, καὶ πρῶτον εἰς τὺς Ἕλληνας ἐξενεγκεῖν τελετάς τε καὶ μυστήρια. GESN.

26. Luctus non Proserpinae ipsius, sed ob eam raptam a Cerere susceptus. GESN.

27. Non dubitaui recipere elegantissimam emendationem Piersoni in Veris. p. 104. θεσμοφόρον θ' ὁσίην.

27. Ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.] Hos et sequentes versus optime explicauit Strabo lib. X. et Apollonii Schol. ad lib. I. vers. 916. 917. ESCHENB.

27. Sanus mihi videtur hic versus. Cecinerat Orpheus, quomodo Ceres fuerit in illo ipse

χρησμούς τ' ἀῤῥήτους Νυκτὸς περὶ Βάκχου ἄνακτος·
Λῆμνόν τε ζαθέην ἠδ' εἰναλίην Σαμοθρήκην,
αἰπεινήν τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναίην Ἀφροδίτην,

28. θεσμοὺς cod. Ruhnk. 29. Vulgo Σαμυφρήκην.

errore suo legifera, cum sine eo frugifera esse non posset. Hanc duorum munerum Cereris coniunctionem esse inter argumenta Eleusiniorum sacrorum, satis constat. GESN.

28. Νυκτὸς.] Fortassis scripserit auctor Νυσίου περὶ Βάκχου ἄνακτος, adhibita συνεκφωνήσει in voce Νυσίου, figura alias quoque poetae nostro valde familiari. Νύσιος vero ἄναξ Bacchus etiam dicitur ab Oppiano lib. IV. Cyneg. v. 306. vnde etiam apud Suidam νυσήϊον ὄρος ἐστὶ Διονύσου. νυσίαι ὀρχήσεις, αἱ διονυσιακαί. Sed nihil definio. Tu, lector, indica. ESCH.

28. Nihil mutandum. Νὺξ, eadem Μαῖα, Iouis consiliaria, de qua Fr. 10, consilium et oracula videtur dedisse etiam in Bacchi a Titanibus lacerati restitutione, quod argumentum ab Orpheo tractatum, indicat Clemens Alex. et Arnobius laudati ad Fr. 17. Illos porro χρησμοὺς ἀῤῥήτους vocat, quod essent pars mysteriorum Bacchicorum. Denique ne miremur, χρησμοὺς Nocti tribui, cogitemus, quid scripserit antiquus auctor argumenti Pythiorum Pindari, medio: vbi de Apolline, εἶτα, inquit, ἔρχεται ἐπὶ τὸ μαντεῖον, ἐν ᾧ πρώτη Νὺξ ἐχρησμῴδησεν, εἶτα Θέμις. Πυθῶνος δὲ τότε κυριεύσαντος τοῦ προφητικοῦ τρίποδος, ἐν ᾧ πρῶτος ὁ Διόνυσος ἐθεμίστευ[illegible] κ. τ. λ. GESN.

28. V. fragm. X. et XLIX.

29. In Lemno appulisse Argonautas, et a mulieribus ibi detentos, narratur hic 469. sq. Sed eadem forte occasione hic instituit Orpheus sacra Cabirorum, qui Vulcani filii dicebantur, antiqui Lemniorum dei. De his itaque, etiam in quantum ad Lemnum pertinent, copiose Gutberlethus de mysteriis deor. Cabir. c. 12. Nobis sufficiet hic Hesychii locus, Κάβειροι — πάνυ τιμῶνται ἐν Λήμνῳ ὡς θεοὶ, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες· Et Athenagorae Legat. c. 5. Διαγόρᾳ εἰκότως ἀθεότητα ἐπεκάλουν Ἀθηναῖοι, μὴ μόνον τὸν Ὀρφικὸν εἰς μέσον κατατιθέντι λόγον, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ τὰ τῶν Καβείρων δημεύοντι μυστήρια. Cic. de N. D. 1, 42 ex veteri poeta, *Omitto Eleusinam — Samothraciam, eaque, quae Lemni Nocturno aditu occulta coluntur* etc. De Samothrace peruulgata omnia, et diligenter insuper collecta a laudato Gutberletho. Hic satis est inspexisse hoc ipsum poema v. 464 sq. et H. 37, 4. GESN.

30. Cyprum plenam religionibus, Veneris praesertim fuisse constat. *Festa piae Cereris ce-*

ὄργια Πραξιδίκης, καὶ ἀρείης νύκτας Ἀθήνης,

31. Vulgo *ἀρείνης*. Pro *νυκτὸς* in Voſſ. et Aug. vtroque eſt *μητρὸς*. Geſnerus coniecit *νύκτας*.

lebrabant annua matres etc. Ouid. Met. 10, 431. Vid. Steph. Byz. V. Ἀμαθοῦς. De Cinyra auctore col●dae Veneris paſſim noſtri apologetae, v. g. Clem. Cohort. p. 12, 24 Pott. Quod autem Cypriorum Aegyptiorumque ſacra etiam hic commemorantur, illud cum eo congruit, quod paſſim hiſtorici narrant, illum, quae ab Aegyptiis aliisque didicerat, ad Graecos tranſtuliſſe. vid. v. g. Diod. Sic. 1, 23. et 96. et hic v. 43. GESN.

30. *Αἰπεινήν τε Κύπρον* etc.] Alter Orpheus *ὕμνῳ εἰς Ἀφροδίτην.*

Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῷ
σεο, ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἀμῆται νύμφαι τ'
ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Ὑμνοῦσί σε μάκαιρα καὶ ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν.

Vid. Lucianum de Dea Syria. ESCH.

30. Nonnus XXXIII. p. 820. *τὴν δὲ κατηφιόωσαν Ἀδωνιὰς ἔννεπε Κύπρις.* Vide Cl. Larcheri elegantiſſimam Diſſertationem, Gallice ſcriptam, de Venere p. 22. RUHNK.

31. *Ὄργια πραξιδίκης.*] Suidas, *πραξιδίκη, θεὸς ἧς κεφαλὴν μόνην ἱδρύοντο.* Heſychius: *Πραξιδίκη. δαίμονά τινά φασι, τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτεθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις.* Conf. Pauſaniam in Boeoticis et Laconicis, Scaligerum ad Feſtum, et imprimis Meurſium in libro de Regibus Atticis, vbi copioſe de hac Dea agit, et oſtendit, Alalcomeniam Ogygi filiam, Mineruae nutricem potiſſimum intelligendam eſſe. ESCH.

31. Schneiderus Proſerpinam intelligi putat, quae *Πραξιδίκη* vocatur in hymn. XXVIII. 5.

Καὶ ἀρείνης νυκτὸς Ἀθήνης.] Quid ſit *ἀρείνη Ἀθήνη*, non capio, licet omnes editiones hanc lectionem fideliter ſeruent. *ἀρείης* melius legi, nemo dubitabit, qui Pauſaniam euoluerit in Atticis, vbi de *ἀρείᾳ* Minerua eiusque templo agit. Quae vero eſt illa nox Mineruae Ariae, de qua hic auctor? Valde mihi veroſimile videtur, reſpicere auctorem ad Sacra Eleuſinia paſſim auctoribus celebrata, et de quibus Iuſtinus lib. II. cap. VI. his verbis: *Per ordinem deinde ſucceſſionis regnum ad Erechtheum deſcendit, ſub quo frumenti ſatio apud Eleuſina a Triptolemo reperta eſt, in cuius muneris honorem* Noctes *initiorum ſacrae.* Neque vero me mouet quod in Cereris honorem celebrata fuerint haec myſteria, ipſa enim Ceres ſeu Iſis apud Apuleium omne dubium eximit, dum de ſe ipſa ſic loquitur: *Me primigenii Phryges nominant* DEVM MATREM, *hinc Autochthones Attici Cecropiam* MINERVAM, *Eleuſinii vetuſtam deam* CE-

Θρήνες τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα.
ἀμφὶ δὲ μαντείης ἐδάης πολυπείρονας οἴμες·

33. ἐδάης Codd. Voss. Ruhnk. Aug. vterque. Deinde οἴμες Voss. sed vulgo ὄρμες, quod etiam Vind. Wrat. et Augustani habent.

BERRM etc. Neque etiam quemquam mouere debet, quod ἀρείην hic Ἀθήνην dicat potius quam ἐλευσινίην, non magis quam verba Cereris Eleusiniae apud Apuleium, quibus se Mineruam Cecropiam, i. e. Atticam, dici ait. Nihil igitur hic aliud intelligo per ὄργια νυκτὸς ἀρείης Ἀθήνης, quam ὄργια νύχια Atticae seu Cecropiae Mineruae seu Cereris Eleusiniae; quae nihil aliud sunt, quam Mysteria Cereris, et, vt Iustinus ea vocat, Eleusinia sacra. De noctibus vero, quibus celebrata fuerint haec sacra, vide ea, quae ex Scaligero annotauit ad Iustini lib. II. cap. VIII. ὁ πάνυ Graevius. Denique de iisdem sacris Eleusiniis intelligo ego Crassum ap. Ciceronem lib. III. de Orat. vbi, *Athenis*, inquit, *diutius essem moratus, nisi Atheniensibus, quod mysteria non referrent, succensuissem*. BSCH.

31. Ἀρείης νύκτας Ἀθήνης, Gesneri coniecturam, probauit Toupius Em. in Suid. II. p. 95. recepit Schneiderus. Quamquam quae ista fuerint nocturna Mineruae sacra, ignorari fatentur. De Thesmophoriis cogitasse Heynium Schneiderus refert. Mineruae omnino rarior est in Orphicis mentio. Tum lectio trium atque optimorum codicum, μητρὸς, facit, vt scripsisse poetam suspicer, καὶ ὀρεινῆς (vel ὀρείης) μητρὸς ἀπήνην. Μήτηρ ὀρείη, quae supra v. 21. ὀρεσσίδρομος. Ἀπήνη autem, qua calathus in sacris Eleusiniis vehebatur. Vide Spanhem. ad Callim. h. Cer. 121.

32. Θρήνες τ' Αἰγυπτίων.] De his vide Lucian. de Dea Syria, pag. editionis nouae 658. itemque Iulium Firmicum libro de errore profanae religionis. Quid sint χύτλα, exponit Hesychius. Et magis accommodate ad hunc locum Apollon. Schol. l. I. v. 1075. BSCH. vid. Ind. GESN.

33. Πολυπείρονας ὄρμες.] per ὄρμες hic *vocem* aut aliud quid simile intelligi credo; sed, fateor, in tali significatione hoc vocabulum me legisse non memini. ESCH.

33. In hoc versu ausus sum primo ἐδάην, quod adhuc editum est, auctoritate Vossiani codicis mutare in ἐδάης· cum proprie non enarret hic Orpheus, quid ipse didicerit, sed quid se docente cognouerit Musaeus. Sic Fr. 37, 1 Πάντ' ἐδάης, Μουσαῖε, et hic v. 46 δεδάηκας. Deinde pro ὄρμες, quod merito viris doctis displicuit, ex eodem codice οἴμες reposui, quod Synonymum est ἀταρποῖς v. 35. Hoc tanto fidentius admisi, quod vidi illud tanquam coniecturam in mentem venisse felicis ingenii

θηρῶν τ' οἰωνῶν τε, καὶ ἣ σπλάγχνων θέσις ἐστίν·
ἠδ' ὅσα θεσπίζουσιν ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς
ψυχαὶ ἐφημερίων, ὕπνῳ βεβολημέναι ἦτορ·
σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄστρων τε πορείας·

34. Τὲ post θηρῶν inferuit Slothower: vt v. 1013. fragm. XXXII. 6. 35. Codd. Ruhnk. Aug. vterque ἀταρποὺς. 36. ἐφημερίνῳ iidem tres libri.

viro Ruhnkenio epist. crit. 1 p. 19. qui etiam οἶμον illustrat ex Pottero ad Lycophr. 10. et totum h. l. ex Aeschyli Prom. 483. sq. et Spanh. ad Callim. in Lavacr. Pall. 123. Nempe Prometheus fatidicae omnis superstitionis auctor perhibebatur primus: cuius forte se inuenta publicare gloriabatur Orpheus. Video etiam placuisse vtramque emendationem Cl. Bernardo ad Demetr. Pepagom. p. 24. GESN.

35. Ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς] Quid sit ὀνειροπολεῖν, ostendit Scholiast. Aristoph. ad Nephel. Act. I. Sc. I. vbi differentiam ostendit inter ὀνειροπολεῖν et ὀνειρώττειν. Eustathius: ὀνειροπόλος, ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολούμενος, καὶ ἢ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει, ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κρίνων. vnde, ni fallor, noster ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς dixit, ad iudicii illius certitudinem indicandam ESCH.

36. Ψυχαὶ ἐφημερίων.] Ἐφημέριοι appellantur alias homines per contemtum, ἐφήμερον enim est animal quoddam vnum solum diem viuens, teste Hesychio. Euripid. Orest. πανδάκρυτ' ἐφαμέρων ἔθνη. Aeschyl. Προμ.

Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
Συλῶν, ἐφημέροισι προστίθει·

Hippocrates lib. περὶ ἀρχῶν ait hominis vitam esse ἑπταήμερον, vt qui non diutius viuat alimento carens. ESCH.

36. Hoc nomine ἐφημέριος vel ἐφήμερος (vtrumque enim rectum) compellari homines fingunt poetae ab immortalibus, vt ab Aeschyli Prometheo, a Sileno Pindari, quem cum Iouis similitudine referret Socrates, Aristophanes inducit illum hac appellatione vtentem Nub. 222. auctore antiquo Scholiaste. GESN.

37. Σημείων τεράτων τε.] Σημεῖα proprie sunt ἃ παρὰ τόπον, ἢ παρὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ γίνεται· τέρας vero, τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον παράπλασμα, τὸ παρὰ φύσιν τεχθέν. vnde non accurate Bisetus ad θεσμοφοριαζούσας Aristophanis τὸ τέρας per τὸ σημεῖον explicat. Etymologicon ineditum Bibliothecae Vltraiectinae: Σημεῖον τέρατος διαφέρει: Σημεῖον ἐστὶ τὸ ἐπὶ γῆς γινόμενον, τέρας τὸ ἐν τῷ ἀέρι. Sed melius in voce Τέρας. Τέρας, inquit, θαῦμα παρὰ φύσιν, παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ὁ μέλλων, ἐρῶ, ἔρας καὶ τέρας. οἱ γὰρ μάντεις διὰ σημείων καὶ τεράτων τὰ μέλλοντα ἔλεγον· διαφέρει τέρας σημείῳ, τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον

ἀγνοπόλον τε καθαρμόν, ἐπιχθονίοις μέγ᾽ ὄνειαρ·
ἱλασμούς τε θεῶν, φθιμένων τ᾽ ἐπινήχυτα δῶρα.
ἄλλα δέ σοι κατέλεξ᾽, ἅπερ εἴσιδον ἠδ᾽ ἐνόησα,
Ταίναρον ἡνίκ᾽ ἔβην σκοτίην ὁδόν, Ἄϊδος εἴσω,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, δι᾽ ἔρωτ᾽ ἀλόχοιο·
ἠδ᾽ ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα,

59. τ᾽ ἐπὶ νήχυτα codd. Ruhnk. Aug. 2. τὰ ἐπὶ νήχυτα Aug. 1. 41. Ταινάρῃ coni. Gesn. 43. ὅσεν Wrat. ὅσ᾽ ἐν Parif. Αἰγυπτίων omnes. λόγον Wrat. Caetori habent λόχον. In Codd. Voss. Aug. vterque est ἐξελόχησα.

πρᾶγμα, σημεῖον δὲ τὸ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γενόμενον τέρας. Similia habes apud Eustathium ad Iliad. β. vbi res exemplis declaratur. ESCHENB.

37. Ad hoc genus σημείων et τεράτων forte referendi fuerint versus LXVI. περὶ σεισμῶν, qui Anthologiae Graecorum epigrammatum subiiciuntur. Astronomiae Orphicae specimen habemus Fr. 9. Μήσατο δ᾽ ἄλλην γαῖαν κ. τ. λ. GESN.

38. Καθαρμῶν exempla, ipsum hoc carmen Argonauticum suppeditat. Vid. 552. 1231. GESN.

39. Ἐπινήχυτα δῶρα.] Frequentia. vt infra v. 310.

— ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ὕπερθε
Πέπλῳ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.

Νήχυτος, vt vult Apoll. Schol. ad lib. III. v. 530. est πολύχυτος. ESCHENB.

39. Ἱλασμοὶ sunt bona pars hymnorum: dona mortuorum, inferiae, quales hic 543 f. GESN.

41. Ταίναρον ἡνίκ᾽ ἔβην.] De Taenaro vid. Stephan. de vrbibus, itemque Suidam. Ea vero quae auctor hic dicit, confirmat locus Virgilii Georg. IV. v. 467.

Taenarias etiam fauces, alta ostia Ditis,
Et caligantem nigra formidine lucum
Ingressus, manesque adiit, regemque tremendum,
Nesciaque humanis precibus mansuescere corda.

Confer Senec. in Hercul. Fur. ESCHENB.

42. Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ.] Ita Aeschyl. Pers.

Πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι,
λαοπόροις τε μηχαναῖς. ESCH.

43. Ἠδ᾽ ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.] Respicit ad sacra et sacerdotia, quae in Aegypto se introduxisse et hic et inferius refert vers. 100. Quamvis Orpheum sacra et sacerdotia in Aegypto instituisse nemo veterum dixerit, sed potius sacra Aegyptiorum didicisse et in Graeciam deportasse. vid. Diodor. Sicul. lib. I. Marsham. in canone Chronolog. Scholiast. Aristoph. ad Acharn. λόχος, ἔνιοι μὲν τὸ ἐξ ἀνδρῶν ὀκτὼ σύστημα,

Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας
Ἄπιδος, ἃς πέρι Νεῖλος ἀγάῤῥοος ἐστεφάνωται·
πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἐμῶν στέρνων δεδάηκας.
Νῦν δ', ἐπεὶ ἠερόφοιτος ἀπέπτατο δήϊος οἶστρος,

44. Vulgo πελάσας cum Aug. 1. In Aug. 2. περχάσας. Voſſ. περάσας. quod Schneiderus recepit: v. ad v. 86. 47. Vulgo ἀερόφοιτος.

οἱ δὲ τὸ ἐξ ἀνδρῶν δώδεκα, οἱ δὲ τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος, ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον. Elegans hic vſus verbi λοχεύω. Illorum enim ſacerdotum, aut illius ἱερῦ λόχυ quaſi parentem ſe dicit. ESCHENB.

43. Lectionem λόγον commendare videtur verſus 100. Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων. RUHNK. Αἰγύπτῳ ex coniectura Schneideri repoſitum, quam firmant lectiones ὅτεν et ὅσ' ἐν. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 150. ἠδέ σοι Αἰγυπτίων legendum putabat.

44. Non dubito, rectum eſſe περάσας, et dictioni huius poematis conuenientius, vt v. 650 Νηὸς ἔσω περάαν ingredi nauem, et L. 15, 72. Ἢ περάα ἅλα δῖαν, ingreditur. Sed peccare malui in partem cautiorem. GESN.

45. Non puto, aliud hic quaerendum eſſe, quam quod vnicuique in mentem ſtatim venit, vrbes Apidis ſ. Oſiridis cultum profeſſas, verbo Aegyptias. GESN.

47. Νῦν δ' ἐπεί.] Quod apud nunc poetam de ἐκστάσει, ſeu ἐνθουσιασμῷ poetico dicitur, idem tribuit Apollonius menti multis magnisque affectibus diſtentae, nam Lib. III. v. 1150. Medeae Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο. Noſtri huic affine eſt illud poetae:

Iam furor humanos noſtro de pectore ſenſus
Expulit, et totum ſpirant praecordia Phoebum.

ESCHENB.

47. Δήϊον οἶστρον intelligebam aliquando de enthuſiaſmo ſ. furore poetico propheticoque, quo agitatum ſe dicat Orpheus cetera, quae adhuc enarrata ſunt protuliſſe atque effudiſſe: nunc, ſedatiore animo velle narrare expeditionem Argonautarum. Nec deerat auctoritas nominis ita adhibiti Stat. Theb. 1, 32. quin ipſius noſtri poetae κέντρον Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος v. 11. Sed in alia omnia me induxit tum vſus vocis apud noſtrum, tum illud, quod δήϊον vocat, inimicum, hoſtilem; praeſertim vero, quod v. 101 dicit, ſe a matre ſeruatum ex ἀλητείης καὶ ἐξ οἴστρυ, ex vitae ſuperioris oberrationibus exiliisque, in quae tanquam ab oeſtro quodam incitatus et actus fuerit, nunc amare quietem. Nempe haec ipſa oeſtri ſ. aſili vis eſt, vt velut ſtimulis quibusdam agat animal, neque patiatur quieſcere: quare

ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπὼν, εἰς ὐρανὸν εὐρὺν,
πεύσῃ ἀφ' ἡμετέρης ἐνοπῆς, ἃ πρὶν * ἔκευθον.
ὥς ποτε Πιερίην Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα
ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων πρόμος ἐξεπέρησεν,

51. Hic verſus additus e codd. Voſſ. Ruhnk. Aug. vtroque. Verterunt eum Perdrierius et Cribellus. εἰσεπέρησε requiri videtur Schneidero.

Virgilius Ge. 3, 152 furioſos illos Iûs errores ab hoc inſecto deriuat, *Hoc quondam monſtro horribiles exercuit iras Inachiae Iuno peſtem meditata iuuencae.* Graecam philologiam hic copioſe dederunt Valens Germanus Guellius et La Cerda. Nihil accommodatius, quam oeſtro comparare illud ſtudium per tot incommoda et pericula peruagandi orbem terrarum, quale fuiſſe in priſcis illis et primis ſapientiae heroibus, conſtat.

GESN.

49. Neque πρίν σε ἔκευθον, vt Geſnerus coniiciebat, nec πρὶν μάλ' ἔκευθον, vt Heynius, nec πρόσθεν ἔκευθον, vt Schneiderus et Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 151. qui id v. 8. firmari putat, accommodatum eſt ad noſtri conſuetudinem. Videtur mihi ἃ πρὶν αἰὲν ἔκευθον ſcripſiſſe. Αἰὲν melius hic quadrat, quam, vbi eſt in libris, v. 252.

50. Ὥς ποτε.] Inter hunc verſum et ſequentem vnus deſiderari videtur. H. STEPH.

50. Ὥς ποτε πιερίην.] Apollonii Schol. ad lib. I. v. 31. Πιερία ὄρος Θρᾴκης, ἐν ᾧ διέτριβεν ὀρφεύς. Quae bene conueniunt cum Epitomatore Strabonis, licet hic paulo diſtinctius locum iſtum, in quo verſatus olim Orpheus fuerit, nominet in Epitom. lib. VII. Ἔχει δ' ἡ πόλις, inquit, τὸ δῖον, κώμην πλησίον, πίμπλειαν, ἔνθα ὀρφεὺς διέτριβεν. Et paulo poſt: μετὰ τὸ δῖον, πόλιν, ὁ ἁλιάκμων ποταμός ἐστιν, ἐκβάλλων εἰς τὸν θερμαῖον κόλπον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἡ πρὸς βοῤῥᾶν τοῦ κόλπου παραλία, πιερία καλεῖται· Vid. Apollonium ipſum lib. I. v. 25.

ESCH.

Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα.] Hos tres montes Thraciae coniungit Strabo lib. IX. ἐνταῦθα δ' ἐστὶ (de Helicone loquitur) τό τε τῶν μουσῶν ἱερὸν, καὶ ἡ ἵππου κρήνη, καὶ τὸ τῶν λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον· ἐξ οὗ τεκμαίροιτ' ἄν τις, θρᾷκας εἶναι τοὺς τὸν ἑλικῶνα ταῖς μούσαις καθιερώσαντας· οἳ καὶ τὴν πιερίαν, καὶ τὸ λείβηθρον, καὶ τὴν πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν. Ceterum, poſt hunc verſum vnum deſiderari, et ſuadet ſenſus, et Renatus Perdrierius interpres huius poetae; egoque nullus dubito, quin ita ſonuerit deſideratus verſus:

Ἡμιθεῶν ἶκε, καὶ ἡρώων πρῶτος Ἰήσων.

λισσόμενός μ' ἐπίκουρον ἑοῦ νόστοιο γενέσθαι,
ποντοπόρῳ σὺν νηὶ πρὸς ἄξενα φῦλ' ἀνθρώπων,
ἔθνεσ' ἐς ἀφνειὸν καὶ ἀτάσθαλον, ᾧ ἐνὶ κραῖνεν
Αἰήτης, υἱὸς Φαεσιμβρότου Ἠελίοιο.
Θέσφατα γὰρ Πελίης δειδίσσετο, μή οἱ ὄπισθεν
χειρὸς ὑπ' Αἰσονίδεω καθέλῃ βασιλήϊον ἀρχήν.
καί οἱ ὑπὸ πραπίδεσσι δόλου τρίβον ἠπερόπευεν·

52. ἑοῦ μόχθοιο νέεσθαι coni. Heynii. 54. Vitium est codd. Aug. κραῖεν. 56. Vulgo Πελίας. ἐπ' omnes. 57. ὑπ' Codd. Ruhnk. Voss. Aug. vterque Chiv. Vulgo ἐπ' Αἰσονίδα.

Hocque colligo ex ipsa Perdrierii versione, vtpote quae in omnibus tam pueriliter adhaeret vocabulis graecis, vt nec significationis, nec constructionis latinae habita ratione, verba graeca plane vt ante oculos iacent, ex triuialibus lexicis interpretetur. Is igitur post quinquagesimum versum hunc habet: *Semideorum venit et Heroum primus Iason.* ex quo nos Graecum hunc desumsimus. ESCH.

51. (50) Etiam Cribellus hic inserit versum, *Semideûm, paritorque Heroum primus Iason*, qui videtur in suo codice habuisse, quem ex Vossiano hic restituimus, nondum tamen plane aequo et indiscreto iure, cum de aetate illius tanquam assertoris nondum nobis constet. GESN.

53. (52) Ἄξενα φῦλα alludit ad pontum ἄξενον (v. mox v. 84) quem εὔξενον, εὔξεινον, Euxinum, fecerunt Argonautae et aliae Graecorum coloniae. GESN.

57. (56) Ausus etiam hic sum Vossiani codicis et Chiueani auctoritate ἐπ' in ὑπ' mutare. Solet ἡ ὑπὸ apud nostrum instrumentum designare, vel cum Genitiuo vt Lap. II, 5 μαχαονίης ὑπὸ τέχνης, vel cum Datiuo, vt mox v. 67 ὑπ' ἐρετμοῖς. Αἰσονίδα Nominatiuo casu nihil habet insolitum. Fabula de oraculo, vt Pelias sibi caueret a μονοπεδίλῳ, late enarratur ab Apollonio 1, 5 sqq. GESN.

57. Καθέλῃ non mutauerim sine librorum auctoritate in καθέλοι. Ita enim solet noster.

58. (58) Δόλου τρίβον.] Hebraismi speciem habere videatur, sed tamen alii quoque ita locuti sunt: Oppianus II. Halieutic. v. 117.

— τότ' ἔπειτα δόλου πετάσασα θύρετρα

Vbi δόλου pro δολερά, et alibi ἄρκυν ὀλέθρου, pro ὀλέθριον. Ita hic δόλου τρίβον, pro δολερόν.

58. Slothouwero in Act. Soc. Trai. III. p. 151. in mentem venit τρέπων δόλον, quod firmare studet Virgilii loco, Aen. I. 661. Vitiosam lectionem fortasse corrigi posse putabat Ruhnkenius inde, quod ὑπερόπευε sit in codd. Voss. et Vindobonensi, cuius loco Ruhnkenianum nominat Schneiderus, vtrumque Augusta-

τάσσε γὰρ ἐκ Κόλχων χρύσειον κῶας ἐνεῖκαι
Θεσσαλίην εὔπωλον. ὃ δ᾽ ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδήν,
χεῖρας ἐπαντείνας ἐπεκέκλετο πότνιαν Ἥρην·
τήνδε γὰρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκεν.
ἣ δέ οἱ εὐχωλῇσιν ἐφέσπετο κηδομένη περ·
ἔξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο καὶ φιλέεσκεν
δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν Αἴσονος υἷα,
καί ῥα καλεσσαμένη ἐπετέλλετο Τριτογενείῃ.
ἣ οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτήνατο νῆα,

63. ἐφέσπ. καὶ φιλέεσκε Voff. marg. Schol. in marg. cod. Parif. n. 2763. πλέον, περισσῶς τῶν ἄλλων. παρείληπται δὲ καὶ ἀντὶ τῦ μάτην, ὡς Ὅμηρος: ὅτε σε νεικείω περιώσιον ὅτε κελεύω. καὶ ἄλλῃ· Λερναίων ἀδύτων περιώσιος ἀργιοφάντης. v. Anthol. IV. p. 509. ed. Brod. vnde fumtus hic verfus. Sed vtroque loco legendum ὀργιοφάντης. GESN. 63. ἡ δὲ παρ᾽ omnes. Pro κηδομένη περ Aug. vterque καὶ φιλέεσκεν, idque Voff. in margine habet. 65. αἰνοβίην coni. Heynii. 66. ἐπεκέκλετο cod. Ruhnk. 67. ὑπὸ Voff. Vulgo καί οἱ.

num addere oblitus. At hoc tritiffimum fcripturae vitium eft, non variae lectionis indicium. Aut igitur noua quadam ratione ἠπεροπεύειν noftro eft *fraudulenter machinari*, aut ἠπεροπῆα fcripfit, vt ἠπεροπῆες ὄνειροι funt apud Apollonium Rhod. III. 617. Tum vero aut verfus excidit, aut δόλυ verbi fedem occupauit. Ηπεροπεύειν τι dixit Homerus, fed vt effet *dolofe perfuadere aliquid*, Iliad. III. 399.

δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν.

63. (62) Εὐχωλῇσιν ἐφίσπετο.] Quemadmodum Iliad. β. ἕπεσθαι θάνατον eft fponte et minime reluctando mortem fequi, ita hic ἐφέσπεσθαι aut παρεφέσπεσθαι εὐχωλαῖς, eft promte et cum gaudio preces exaudire, quod interpres ἔμμετρος per: *Illa fauens iuftis precibus*, longe melius interpretatus eft, quam alter ille, qui fatis pueriliter per *orationes fequi*. ESCH.

63. ἡ δέ οἱ εὐχωλῇσιν ex coniectura Schneideri editum. Saepius oblitteratum videbimus οἷ.

64. (63) Ἠγάζετο.] Ambo interpretes legiffe videntur ἠγάπετο· nos τὸ ἠγάζετο non fine ratione praeferimus. ESCH.

67. Nauem Φηγινέην ex quercino ligno conftructam intelligi debere obferuauit Schneiderus. A Valerio Flacco I. 203. alnum, I. 123. pinum nominari. Alia narrari apud Plinium XIII. 39. Φηγὸν effe efculum, auctore C. Sprengelio Antiq. Botan. Spec. I. p. 25. Ἥ οἱ fcribendum fuiffe, res ipfa docet: v. v. 270. et Apollon. I. 111.

ἤ οἱ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη
πρώτη ὑπεξεπέρησε, τρίβυς δ' ἤνυσσε θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειτοὺς βασιλῆας,
Θρήκην εἰς εὔπωλον ἐπείγετο δῖος Ἰήσων,
καί μ' ἐκίχανε χέλυν πολυδαίδαλον ἐντύνοντα,

68. Vulgo ἤ καὶ ὑπ'. καὶ οἱ ὑπὸ εἰλατίνου ex Aug. 2. affert Schneiderus A me nihil de ea lectione notatum, vt verear ne alius libri ſit. In Aug. 2. eſt εἰλατείνης, cuius ſimilem lectionem εἰλατίνης e cod. Ruhnk. attulit Schneiderus. 69. τρίβον Codd. Voſſ. Ruhnk. Eamdem lectionem in codd. Auguſtanis eſſe Schneiderus notat, verene an ſecus, non dixerim. Ego nihil notaui: certe eodem verſu ἤνυσε Schneiderus affert e codd. Ask. Pariſ. Ruhnk. Wrat. Aug. vtroque et PAIC. quod Auguſtanorum primus tantum habet: in altero eſt δὲ ἤνυσε. 71. ἐπήγετο Voſſ. Si talia notatu digna ſunt, etiam ἠπήγετο ex vtroque Auguſtano afferre debebat Schneiderus. 72. ἐκίχανε codd. Ask. Ruhnk. Wrat. Aug. 1. PAIC. ἐκίχανεν Aug. 2. κιθάρην omnes,

68. Hic quoque ἤ οἱ ſcribi debuiſſe, ineptum καὶ monſtrat.

69. (68) Πρώτη ὑπεξεπέρησε.] Scholiaſtes Apollonii: ταύτην δέ φασιν πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν· ἄλλοι δὲ λέγουσι, Δαναὸν διωκόμενον ὑπὸ Αἰγύπτου, πρῶτον κατασκευάσαι, ὅθεν καὶ Δαναῒς ἐκλήθη. Cum noſtro facit Valerius Flaccus:

Prima Deûm magnis canimus
freta peruia natis.

Sed inferius ſibi ipſi contradicere videtur auctor, vbi de Phaeacibus v. 1292. dicit, quod fuerint.

Ἴδριες εἰρεσίης καὶ ἁλιπλάγκτοιο πορείης.

Si hoc, certe Phaeaces priores Argonautis nauigarunt, illam enim dexteritatem et peritiam nauigandi ab Argonautis diſcere non poterant, quos nunquam antea viderant. Quin ſtatim de ipſis Colchis ſubiicit:

Ἐν δ' ἄρ' ὑπειρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
Νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸς λόχος αἰήταο.

Qui certe numerus nauium tam exiguo tempore, quod Argonautae in hoc itinere conſumſerunt, aedificari non potuit: ſi igitur ante aedificatae hae naues, in quem vſum? ESCHENB.

69. (68) Non ita parum memorem fuiſſe putem poetam noſtrum, vti diceret repugnantia ſimpliciter his, quae habet v. 1292 et 1297, vbi aliquid de re dicemus. GESN.

69. Ingenioſa eſt Schneideri ſuſpicio, ἤνοιξε ſubſtituendum eſſe.

72. (71) Κιθάρην πολυδαίδαλον.] Pindarus Ol. IV. ποικιλοφόρμιγγος mentionem facit, et φόρμιγγα ποικιλόγαρυν alibi nominat. *Cithara variata*, Perdrierii ſomnia. ESCHENB.

72. Ob conſenſum tot librorum in lectione ἐκίχανε repoſui χέλυν pro κιθάρην, quod voca-

ὄφρα κέ σοι μέλπων προχέω μελίγηρυν ἀοιδήν,
κηλήσω δέ τε θῆρας ἰδ' ἑρπετὰ καὶ πετεηνά.
ἡνίκα δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον εἰσεπέρησεν,
μείλιχον ἐκ λασίων στέρνων ἀνενείκατο φωνήν·
Ὀρφεῦ, Καλλιόπης τε καὶ Οἰάγρου φίλε κοῦρε,
Βιστονίῃ Κικόνεσσι πολυῤῥήνοισιν ἀνάσσων,
χαῖρ', ἐπεὶ Αἱμονίους ὀχέας πρώτιστον ἱκάνω,
Στρυμονίας τε ῥοὰς, Ῥοδόπης τ' αἰπεινὰ πρὸς ἄγκη.
εἰμὶ δ' ἐγὼ Μινύησι πανέξοχον αἷμα λελογχὼς,
Θεσσαλὸς Αἰσονίδης· ξεῖνος δέ σοι εὔχομαι εἶναι.
ἀλλὰ φίλος, πρόφρων μ' ὑποδέχνυσο, καὶ κλύε μῦθον
μειλιχίαις ἀκοαῖς, καὶ λισσομένῳ ὑπάκουσον,
Ἀξένου ἐς πόντοιο μυχοὺς καὶ Φᾶσιν ἐραννὸν

73. σοι codd. Voss. Ruhnk. Aug. vterque. Vulgo τοι. 74. κηλώσω Voss. ἠδὲ Wrat. Aug. 1. 2. et omnes anteGesnerum. πετεινὰ cod. Ruhnk. πετεεινά Aug. vterque. 75. πολύευκτον glossa cod. Par. 80. Libri omnes Στρυμονίους. Mutauit Schneiderus. Ῥοδόπης αἰπεινά τε ἄγκη laudat Dinnerus in epithetis Graecis v. ἄγκος, idque merito a Slothowero praeferri putat Schneiderus. At huius modi hiatum euitat noster. Voss. αἰπυνὰ. 81. Μινύισσι Wrat. Μινύαισι vulgo. 82. δέ τοι Voss. Ruhnk. Aug. 2. vt Schneiderus refert. 84. ἀκουαῖς Aug. vterque et Ruhnk. in quo punctum sub v. ὑπακουαῖς Voss. vtrum pro ἀκόαις, an pro ὑπάκουσον, nescio. 85. Libri omnes ἀξείνου πόντοιο et ἐρυμνόν.

bulum alterius explicatio est. Χέλυν infra dicit v. 88.

74. (73) Paruum est, et ideo tanto facilius forte neglectum, quod ἠδ' haesit in h. l. pro altero ἰδ' quod non minus Orphicum est atque Homericum. GESN.

78. (77) Βιστονίῃ κικόνεσσι.] vid. praeter Stephanum Apollonii Scholiast. ad lib. II. v. 706. Tzetzem ad Lycophronem, Herodotum lib. VII. et alios. ESCH.

79. (78) Χαῖρ'.] H. Stephani est haec emendatio, pro καῖρ' quod Aldus substituit pro Χαῖρ' et omnino recipienda. ESCH.

79. Interpretes ὀχέας *saltus* reddunt. Qua auctoritate, scire velim. Lege, ἐπεὶ Αἱμονίους ὄχθας πρώτιστον ἱκάνω. RVHNK. Gesnerus vulgatam interpretationem in indice defendere conatus est. Schneiderus etiam ὀχεὰς, *latibula*, scribi posse, vt apud Nicand. Ther. 139. putat. Eo fortasse νείατον κευθμῶνα referre liceret v. 92. Idem cum Heynio ὄχθους mauult.

85. (84) Ἀξείνου πόντοιο.] Strabo lib. VII. hoc mare ἄξεινον dictum scribit, διὰ τὸ δυσχείμερον καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων

νηῒ σὺν Ἀργώῃ πελάσαι, δεῖξαί τε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπούς, ἐπιήρανον ἡρώεσσιν,

86. περάσαι Gesneri coni. Libri πελάσαι. Wrat. πελάσας. mox θέλξαι τε coni. Pierſ. Veriſ. p. 104. 87. Libri ἐπιήρατον.

ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξεινοθυτούντων, καὶ σαρκοφαγούντων, καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων· ὕστερον δ' εὔξεινον κεκλῆσθαι, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ παράλιᾳ πόλιν κτισάντων. ESCH.

Μυχὸς.] Ita hac voce vtitur Ariſtoph. in Θεσμοφορ.

Σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον
Ἁλιμέδον, προλιπὼν
Μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίνητον.

Etymologicon graecum elegantiſſimum Bibliothecae Vltraiectinae ineditum: Μυχὸς σημαίνει δύο, τὸν ἐνδότατον τόπον, καὶ γράφεται διὰ τὸ υ. γίνεται δὲ παρὰ τὸ νὺξ, νυχὸς, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον μυχὸς, οἱονεὶ ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ μεμυκέναι· ἢ νύχιός τις ὢν, οἱονεὶ σκοτεινὸς, ἢ ἐκ τοῦ μύω, τὸ καμμύω, ὃ τὰ ἐνδότερα φωτὸς ἐστέρηται. ESCH.

85. (84) Pro ἐρυμνὸν malit Heringa Obſſ. 10 p. 79 ἐραννὸν, quo epitheto mactatur Phaſis v. 788. Sed neque ἐρυμνὸν non poteſt defendi: *munitum*, altis ripis ſuis. GESN.

85. Omnium librorum lectionem Ἀξείνου πόντοιο in Ἀξένου ἐς πόντοιο mutaui ob ſequens πελάσαι. Περάσαι, quod hic et alibi reſtituere voluerunt critici, actiuam ſignificationem habet. Περῆσαι dicunt epici, quum *transire* ſignificari volunt; περάσαι tragici. Itaque infra v. 661. ἐπιρήσαμεν ſcribendum: varietas eadem apud Callim. h. Cer. 14. vbi legi debet ἐπέρησας. In Dionyſ. Perieg. 608. ſcribe: ἐκ τῆς δ' ἂν πελάσειας ἐπὶ στόμα Περσίδος ἅλμης, pro περάσειας. Porro ἐραννὸν pro ἐρυμνὸν dedi ex coni. Heringae. Non ſolum ἐραννὸς dicitur Phaſis v. 790. et καλλιρέεθρος v. 759. quem locum non praeteriit Heringa, ſed etiam καλλίροος v. 657. Ἐρυμνὸς et ἐραννὸς confuſa etiam v. 898. 924. 990. Vide ad 154.

86. (85) Placeret mihi περάσαι non modo, quod πελάσαι potius tertio caſu iungitur quam quarto: verum etiam quod περάσαι plus eſt. Non volebant accedere tantum mare, ſed tranſire. Pierſoni θέλξαι probarem, ſi iungeretur cum mari ipſo, quatenus tumultuoſum, procelloſum eſt. Verum via maris non mulcetur, ſed demonſtratur. GESN.

87. (86) Omnino ἐπιήρανον reponi vult et *adiutorem* reddi, Pierſonus Veriſ. p. 105. vſus praeſertim auctoritate Heſychii, Ἐπιήρανα. ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς, ἢ ποδῶν, vbi manifeſte declarat verba Vlyſſis, Od. τ. 343 Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ Γίγνεται, negat ſe valde amare pedum lotionem. Euſtathius p. 699. 14 ἐπιήρανα dicit legendum, non ἐπὶ ἦρ' ἀνὰ θυ-

οἵ ῥα τεὴν μίμνουσι χέλυν καὶ θέσκελον ὀμφήν,
ἐλδόμενοι ξυνῶν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων.
οὐ γὰρ δὴ πλεῦσαι πρὸς βάρβαρα φῦλα μέδονται
νόσφι σέθεν· καὶ γάρ ῥα ποτὶ ζόφον ἠερόεντα,
νείατον εἰς κευθμῶνα, λιτῆς εἰς πυθμένα γαίης,
μοῦνον ἀπ' ἀνθρώπων πελάσαι, καὶ νόστον ἀνευρεῖν

* * *

88. θέσφατον codd. Ruhnk. Voff. Vind. Aug. vterque. 89. Libri ἐλπόμενοι ξυνὸν. 90. πλεῦσαι Voff. Aug. 1. Vulgo πλῶσαι. 91. Schneiderus pro γάρ ῥα edidit γάρ σε. Mihi veri fimilius vifum, excidiſſe verſum poſt 93. 93. Geſnerus mauult πέλασας et ἀνεῦρες. Tum etiam μοῦνος ſcribi deberet. Μούνων Aug. 2.

μῷ, et primitiuum, πρωτότυπον, eſſe vocis itidem Homericae ἐπίηρα, quae per apocopen inde facta ſit. Heſychii ἐπικυρητικὰ fortaſſe ita accipiendum, vt apud Latinos *iuuare*, quae delectant. Itaque ſi legeretur etiam ἐπιήρανον, non tribuerem illi tamen hic certe aliam vim ab ea, quam habet illud frequentatum Homero ἐπιήρατον, cui gemina εὐήρατον, μεγήρατον, πολυήρατον, quae rem ob vtilitatem ſuam, vel quacunque alia de cauſa amabilem et expetendam ſignificant. Rogat Iaſon Orphea, ὑπάκουσον πελάσαι κ. τ. λ. obſequere mihi vt venias, viam oſtendas, quod optabile eſt Heroibus: ſecundum Pierſonum; vt venias — adiutor et dux Heroibus: nam hoc ſignificare ἤρανον et ἐπιήρανον Heſychius docuit. Hanc notionem poeta noſter ſtatim v. 88 expreſſit per ἐπαρηγόνα μόχθων. cf. ad 821. GESN.

87. Pierſoni coniecturam, verſu 99. firmatam, etiam Schneiderus recepit.

89. (88) Ingenioſae coniecturae Ruhnkenianae Epiſt. 2 p. 70. quae verſum hunc forte cultiorem politioremque reddant: ſed nihil habent neceſſitatis, et vnam alteramque Venerem excaecant. GESN.

89. Ruhnkenius emendauit ἐλδόμενοι ξυνῶν πελάσαι ἐπαρηγόνα μόχθων: allato Apoll. Rh. l. 110. αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον ὦρσεν Ἀθηναίη· μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν. Idem in Heſychio, ἐθελάεται, ἐπιθυμεῖ, ita corrigit, ἐέλδεται, ἐπιθυμεῖ. Ξυνῶν firmauit verſu 350. et 292.

90. Fortaſſe ſcripſit, οὐ γάρ οἱ.

92. λιτῆς corruptum videtur Schneidero. Fortaſſe eo referri poteſt Heſychii λιτή, λιτανευτή, vt patria, expetita a peregrinante, intelligatur. Λιτήχθων, ſed incertae fidei, eſt apud Heſychium.

94. (92) Μοῦνον ἀπ' ἀνθρώπων.] Interpres ἔμμετρος vertit: *de tot mortalibus vnus*, quod non verum eſt. Nam et Hercules et

ὧν ἕνεκα ξυνήν τε δύην Μινύῃσιν ἀρέσθαι,
καὶ κλέος, ἀνθρώποισιν ἐπ᾽ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν μὲν ἐγὼ μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Αἰσονίδη, τί με ταῦτα παραιφάμενος ἐρεείνεις,
ὄφρά κεν ἐς Κόλχους Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω,
νηῒ σὺν εὐσέλμῳ πλείων ἐπὶ οἴνοπα πόντον;
ἤδη γάρ μοι ἅλις καμάτων, ἅλις ἔπλετο μόχθων,
ὧν ἱκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπείριτον ἠδὲ πόληας,

95. ἕνεκα Voſſ. Vind. Ruhnk. Vulgo ἕνεκεν et Μινύαισιν. 96. additus e codd. Ruhnk. Vind. Aug. vtroque. In Vind. et Ruhnk. ἐπεσσομένοισι coniunctim ſcriptum. Aug. 2. πιθέσθαι. 99. σύνοδος gl. cod. Par. 100. πλείων cod. Ruhnk. πλεύσας vulgo. 102. ἰδὲ Voſſ. Aug. 1.

Theſeus eo deſcenderunt. μοῦνος ἀπ᾽ ἀνθρώπων hoc loco eſt *ſolus, ſine comite.* quod quidem leue dixerit is, cui non graue eſt contra veritatem loqui. ESCHENB.

94. (93) Quam propoſui coniecturam de hoc verſu emendando, vt video, non poſſum mihi vindicare. Nam Eſchenbachiana verſio plane ita habet: in qua etiam ille infinitiuus ἀρέσθαι recte imperatiuo modo expreſſus eſt figura plane Homerica. Vt autem κῦδος ἀρέσθαι Homero frequenter admodum ſignificat parare et capere ſibi gloriam: ita δύην ἀρέσθαι eſt ſuſcipere et ſubire aerumnam. GESN.

94. Formulam μοῦνον ἀπ᾽ ἀνθρώπων, pro μοῦνον ἀνθρώπων, etiam v. 184. 697. noſter habet. Schneiderus ex Arato οἷος ἀπὸ προτέρων Phaen. 388. addidit. Heynius ἐπ᾽ ἀνθρώπων, *hominum memoria* coniiciebat.

99. (96) Hic ἐπιήρανος quodammodo anceps et dubium videtur, vtrum ad ἐπιήρατον v. 86, an ad ἐπαρηγόνα v. 88 referatur. Sunt quidem natura ſua haec inter ſe connexa et coniuncta: ſed tamen magis ad auxilium hic reſpicitur. GESN.

100. (97) Νηΐ σὺν εὐσέλμῳ.] Scholiaſtes Apollon. ad lib. I. v. 328. Τὰς τῶν ἐρετῶν καθέδρας, τὰ σελιδώματα, καθόλου δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται καὶ σελίδωμα. Ὅθεν καὶ τὰς σελίδας τῶν ῥαψῳδιῶν διὰ τὸ πλάτος φαμέν. ESCH.

100. (97) Σὺν in ſignificando inſtrumento plane vt Od. Ξ, 242 ἔβημεν Οἴκαδε σὺν νήεσσι. GESN.

102. (99) Ὧν conſueta ſyntaxi caſum accommodauit ad praecedens μόχθων· ceterum requiritur οἷς vel σὺν οἷς. GESN.

102. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 150. ſ. ὡς legendum putat, et ſic interpretandum: *vt veni in terram immenſam et vrbes in Aegypto et*

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.
καί ῥά μ' ἀλητείης τε καὶ ἐξ οἴςρȣ ἐσάωσεν
μήτηρ ἡμετέρη, καί ῥ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἀμόν,
ὄφρα τέλος θανάτοιο κίχω μετὰ γήραϊ λυγρῷ.
ἀλλ' ȣ̓κ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.
Μοιρῶν ἐννεσίῃσιν ἐπείγομαι. ȣ̓ γὰρ ἄτιμοι
ἱκεσίȣ Ζηνὸς κȣ̃ραι Λιταί. ἵξομαι ἤδη

103. ἀναθέσφατα Voſſ. Aug. 1. 2. PAIC. 104. καί ῥά μ' edidi. Legebatur καί με ἀλητείης. Melius ὄφρα μ', vel ἀλλά μ' eſſet. ἐξ Ἴςρȣ coni. Heynii. 105. ἀμὸν coni. Ruhnk. Libri ἄλλον. 107. ȣ̓κ ἔσθ' Voſſ. et, vt Schneiderus refert, Aug. 2. 108. ἐπειγόμενοι Voſſ. ἐπειγόμεναι Aug. 1. ἐπειγόμεναι Aug. 2. Ibidem ἔτιμοι codd. Voſſ. Ruhnk. non Aug. 2. vt Schneiderus refert, in quo eſt εἴτιμοι.

Libya (ſitas), commate poſt Λιβύῃ τε poſito.

103. (100) Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε.] Vide, an non melius Αἰγύπτȣ Λιβύης τε. ESCHENB.

103. (100) Certe nihil inſoliti eſſe, in regionum etiam nominibus praepoſitionem omitti, conſtat: et docuit huius ipſius loci cauſa Schrader. ad Muſaeum c. 16 p. 275 ſq. GESN.

104. (101) Ἐξ οἴςρȣ.] Interpretes Ariſtoph. Οἶςρος, ἐρεθισμὸς, ἔκκαυσις, πύρωσις ἐμμανής. Καὶ οἶςρον καλȣ̃σιν πᾶσαν κίνησιν. Καὶ οἶςρος, ἐρεθισμὸς, ὁ λεγόμενος μυῖα, μανία ἀφροδισίων, λύσσα, φόβος, καὶ εἶδος πτηνȣ̃, ὑφ' ȣ̃ αἱ βȣ̃ς κεντιζόμεναι σκιρτῶσιν, ὃ μύωψ καλεῖται. ESCH.

104. (101) Ἀλητεία eſt vitae genus, quale Vlyſſi pluribus Odyſſeae locis tribuitur, et toto pene opere deſcribitur. De illo oeſtro vid. ad v. 47. GESN.

105. Ἀμὸν ex emendatione Ruhnkenii receptum, de cuius veritate Schneiderus non debebat dubitare. Similia attulit Schaeferus ad Longum in indice v. στέρεσθαι.

107. (104) Ἀλλ' ȣ̓κ ἐσθ' ὑπαλύξαι.] Euripid. Ione:

Ἀνοικτέον τόδ' ἐςὶ καὶ τολμητέον.
Τὰ γὰρ πεπρωμέν' ȣ̓δ' ὑπερβαίη ποτ' ἄν. ESCH.

108. (105) Μοιρῶν ἐννεσίῃσιν.] Ἐννεσία eſt, cum vel Deus aliquis imperat menti, vel mens animo. Prior modus hic regnat, et frequens eſt apud auctores. De poſteriore vide Hoelzlinum ad Apollon. lib. I. v. 7. ESCH.

Οὐ γὰρ ἄτιμοι.] Nam Vlyſſes apud Homer. Odyſſ. N.

Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλȣς
Ἀνθρώπȣς ἐφορᾷ καὶ τίνυται, ὅςις ἁμάρτῃ

Heſiodus ἔργ.

Ἶσον δ' ὅςθ' ἱκέτην, ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. ESCH.

ὁπλοτέροις βασιλεῦσι καὶ ἡμιθέοις ἐνάριθμος.
Καὶ τότε δὴ λίπον ἄντρον ἐπήρατον, ἠδ' ἐπέρησα
αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, καὶ ἐς Μινύας ἀφίκανον
λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασηΐδας ἀκτάς.
ἔνθα δ' ἀριστήων Μινυᾶν λόχος ἠγερέθοντο·
στεινὸν δὲ ψαμάθους ὁμάδῳ, ῥηγμῖνά τ' Ἀναύρου·
ἀλλ' ὅτε δή μ' ἐνόησαν ἀταρπιτὸν ἐξανύοντα,
ἀσπασίως ἤγερθεν· ἐγήθεε δ' ἦτορ ἑκάστῳ.
αὐτὰρ ἐμυθεόμην, ἐρεείνων ἄνδρας ἀρίστους.
Πρῶτα δὲ εἶδα βίην Ἡρακλῆος θείοιο,

110. *ἐν ἀριθμὸς* Voss. 112. *ἐς* Voss. Ruhnk. Vulgo *εἰς*. 114. *Μινύων* cod. Ruhnk. 115. Libri *δὴ ψαμάθου*. Gesnerus coniicit, *ἐπὶ ψαμάθου ὅμαδον*. 119. *εἶδον* Cod. Ruhuk. *εἶδον* Aug. 2. *δ' εἶδον* Aug. 1.

111. (108) Respicit illud antrum Mercurii vere *ἐπήρατον* et *πολυήρατον* quod describitur de Lap. Prooem. 18 sqq. GESN.

113. (110) *Ὑπὲρ Παγασηΐδας ἀκτάς.*] Vnanimiter omnes, qui Argonautarum historiam describunt, hoc in loco conuenisse eos fatentur. *Παγασαὶ* autem *ἀκρωτήριον Μαγνησίας. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν ἀργώ, ἢ ἀπὸ τοῦ πηγαῖς περιῤῥέεσθαι τοὺς τόπους.* Confer Strabonem lib. IX. ESCH.

113. Affert hunc versum ex Orphei Argonauticis Draco Stratonicensis *περὶ μέτρων ποιητικῶν* Ms. ap. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 229. seq.

115. (112) *Ῥηγμῖνά τ' ἀναύρου.*] Non *προσηγορικῶς*, sed *κυρίως* hoc loco interpretandus est *Ἄναυρος*. Vide Hoelzlinum ad Apollonii lib. I. v. 9. et de voce *ῥηγμὶν* ad lib. II. v. 438. ESCHEND.

115. Legendum, *στεῖνον δὲ ψαμάθους ὁμάδῳ, ῥηγμῖνα τ' Ἀναύρου*. quod aliis etiam in mentem venisse video. Oppianus Halieut. IV. 397. *πώεσι δ' εἰλομένοισι περιπλήθουσα μὲν αὐλὴ στείνεται.* Q. Calaber VI. 642. *πολὺς δ' ἐστείνετο χῶρος, Ἀργείων ἰληδὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πεσόντων.* Lucan. IX. 35. *quis pelagus victas artasse carinas?* *Ὅμαδος* pro *Argonautis* est apud Apoll. Rh. I. 347. *αὐτὸς ὅτις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο.* RVHNK. Schneideri erat ea correctio. Is addidit Apollon. Rh. IV. 335. *αἱ δὲ δὴ ἄλλαι στεινόμεναι Κόλχοισιν.*

118. (115) Infra v. 298 *πεντήκοντ' ἐρέτας* videmus indicari. Hic enarrantur octo et quadraginta. Addemus iis Iasonem ipsum et Orphea, et plenus exactusque erit ille numerus. Caeterum de singulis heroibus disputare, ge-

ὃν τέκεν Ἀλκμήνη Ζηνὶ Κρονίωνι μιγεῖσα,
ἦμος ὅτε τρισσὴν μὲν ἐλείπετο σείριος αἴγλην
ἠέλιος, δολιχὴ δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρφνη.
Τῖφυν τ' Ἀγνιάδην, δολιχῆς ἰθύντορα νηός·

121. τῆμος Schneiderus e coni. Koenii ad Greg. Cor. p. 168. pro vulgato ἦμος. 122. αἴγλη pro ὄρφνη Voff.

nera eorum perfequi, diuerfas Apollodori et Valerii Flacci narrationes referre, aliorum Argonautarum nomina aliunde quaerere, noftri inftituti non eft: et habent ftudiofi Burmannianum Catalogum, magnum editionis Valerii Flacci ornamentum, et totius Argonauticae fabulae praefidium. GESN.

118. Ἐμυθεόμην fic nude pofitum magnopere difplicet. Vereor ne fcripferit: αὐτὰρ ἐθηεύμην.

121. (118) Non fatis proprie loquitur: vno tantum fplendore defecit fol, vnius diei luce caruit, vbi fierent tres noctes continuae, quam ob caufam τριέσπερον λέοντα dixit Herculem Lycophron v. 33, vbi diuerfas ea de re poetarum formulas collegit Meurfius. Τρισσὸν vel τρισσοὺς pro τρεῖς nec a noftri poetae vfu, nec a Romanorum confuetudine abhorret V. mox v. 130. GESN.

121. Non debebat mutari ἦμος, pro quo τῆμος etiam Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 152. legendum putabat.

122. Δολιχὴ ineptum epitheton videtur Schneidero, maxime, quod in fequente verfu repetitur. Itaque probat B. Slothouweri coniecturam δνοφερή, ductam e Q. Calabro II. 568. Repetitio ifta ne per fe quidem inufitata eft in Graecis poetis, nedum mutata verbi fignificatione. Si mutare voluiffent aliqua certe cum fpecie veri, licebat δολίη fcribere. Ita fortaffe etiam in Hom. hymn. Merc. 86. pro δολιχὴν legi δολίην debebit. Hefiodus in Scuto Herc. 30. de Ioue ad Alcmenam proficifcente:

ὦρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων.

Inde ea nox, vt fallendae Alcmenae cauffa longior facta, δολιὴ dici potuiffet. Caeterum haec ipfa fabula fcriptorem prodit non vltimae antiquitatis, quae productam illam noctem videtur ignoraffe.

123. (120) Ἀγνιάδην.] Falfo Hoelzlinus ad Apollon. lib. I. v. 105. τὸ ἀγνειάδης deriuat ab Ἀγνεύς, verius tamen ab ἄγνιος, quamquam ne hoc quidem, quum, fi Apollodoro credimus, Ἄγνιος, vel Ἀγνίης pater fuit Tiphi, non ἀγνεύς, vel ἄγνιος, vnde etiam et apud hunc et apud Apollonium fcribendum potius ἁγνιάδην et ἁγνιάδης, fpiritu afpero, quod vel ex Flacco difcere potuiffent, qui femper Hagniades, nunquam Agniades. Codex Palatinus A-

Θεσπιέων δ' ὄγε δῆμος ἐφ' ὕδασι Περμησσοῖο,
ἄγχουρον λαοῖς Σιφάεσι ῥεῖθρον ἄμειβεν·

124. Θεσπιέων codd. Ruhnk. Voff. Parif. Vind. Augg. Ibidem τῆμος libri omnes. Ibidem τελμισσοῖο Ask. Wrat. PAIC. Sed cod. Ruhnk. τερμησσοῖο. Vind. τερμησοῖο. Aug. 1. τελμησσαῖο. Aug. 2. τελμησοῖο. 125. Vulgo ἄγχουρος λαοῖσι φασσίρρειθρον. Aug. 2. λαοῖσι φασίρειθρον. Aug. 1. λαοῖσι φασσίρειθον.

pollodori, qui pro 'Αγνίο legit 'Αγρίο, corruptus eſt. ESCH.

123. (120) Cum omnes, quos conſulere potui, non modo ſpiritum lenem appingant nomini, ſed praecedentem τ' ſeruent, quae in θ mutanda erat: nihil mutandum puto. Quanta ſit in Latinis codicibus circa adſpirationem turba, nemini ignotum eſt. GESN.

124. (121) Θεσπεσιέων.] A Θέσπεια fit Patronymicon Θεσπιεὺς, Θεσπιακὸς et Θεσπικὸς, vnde mendum apparet, nempe Θεσπεσιέων perperam pro Θεσπιέων. Et, ne dubites, audi Apollonium lib. I. v. 106. de eodem Tiphy:

Τῖφυς δ' ἀγνιάδης Σιφάεα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων.

ESCH. Viderat Holſt. et Steph. GESN.

Τελμισσοῖς.] Τελμισσὸς, πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας, inquit Stephanus. Sed quid Cariae cum Boeotia? igitur et hic mendum ſubeſt, neque dubito, quin legendum ſit τευμησσοῖο. τευμησσὸς enim, ὄρος Βοιωτίας et ἄστυ, vid. etiam Strabonem lib. IX. neque apud noſtrum tantum hac ſcriptura peccatur, ſed etiam apud Suidam Τελμίσια et Τελμισσὸς legitur corrupte pro Τευμησία et Τευμησσός. ESCH.

124. (121) Τευμησὸν vel Τευμησσὸν Boeotiae montem eſſe, et huc pertinere, dubio caret. Vid. Steph. Byz. et Sch. ad Eurip. Phoeniſſ. 1107. Sed cum in eo Euripidae loco non minus quam hic ſatis frequenter libri pro Τ primae Syllabae Λ et Ι in altera pro Η habeant, idemque factum etiam apud Pauſa. Boeot. c. 9, 19 et Strabonem 9 p. 284. 13 videam: placet ſummi viri Valckenarii modeſtia, qui antiquitus corruptum vel variatum id nomen ſuſpicatur. GESN.

125. (122) Φασσίρρειθρον.] Quid ſit, non capio, ſed et hic anguem in herba latere arbitror. Quid ſi ſcripſiſſet Orpheus: ἄγχουρος λαοῖς σιφαῖον ῥεῖθρον ἄμειβεν; Ita enim Apollonius loco paulo ante adducto (1, 106):

Τῖφυς δ' ἀγνιάδης Σιφάεα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων.

Stephanus: Σίφαι, ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς etc. Ita igitur duos hos verſus lego et interpungo:

Θεσπιέων δ' ὄγε τῆμος ἐφ' ὕδασι (τευμησσοῖο
Ἄγχουρος λαοῖς) σιφαῖον ῥεῖθρον ἄμειβεν, 1.

ὃς πέρι μὲν βύκτῃσι καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλαις

Nec dubito quin ita scripserit Auctor. ESCH.

125. (122) Io. Piersonus Verisi. 1, 9 p. 107, probatis aliis Eschenbachii cogitatis, legendum putat λαοῖς σιφάεσι. Ego amplius ita, vti supra posui, legendum arbitror, ac totum locum ita interpretor, Tiphys tum ad aquas fluuiorum ac maris Thespiensium, prope montem et promontorium Teumelli, Siphaënsibus (quorum vrbs ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς Stephano) traiiciendi, transuehendique operam dabat. Nempe ῥεῖθρον ἀμείβειν vniuersim significare puto flumen, fretum, aquam quamcunque traiicere, et vicissim ab vno litore ad alterum transire. Hic didicit nauigandi artem, vt postea maiora auderet. Si cui dura videatur ellipsis ἄγχι (πρὸς) ὄρος, ille poterit suspicari ἄγχ' ὄρευς, Homerica plane constructione, et emendatione blandissima. Porro in ipsum contextum recepi emendationes eas, quae cum necessariae sunt, tum plane nihil mutant in ipsis literis, nisi quod sibilantem altera geminat, altera caninam male geminatam semel tantum ponit: quo in genere quam frequentia peccata sint, quam facilis mutanti aliquid venia, ἴσασιν οἱ μεμνημένοι. De interpunctione caussam dicere nihil attinet: *Telmissum* reliqui ob rationem indicatam, quamuis *Teumissum* vsitatiorem esse scio. GESN.

125. Gesnerus edidit, Θεσπιέων δ' ὄγε τῆμος ἐφ' ὕδασι, Τελμισσοῖο ἄγχ' ὄρος, λαοῖς Σιφάεσι ῥεῖθρον ἄμειβεν. Περμήσσοιο quod etiam apud Pausaniam IX. 29, 3. Τερμήσσου ante Facium scriptum erat, Schneidero debetur, qui quidem in praefatione p. XXIV. aut oblitus emendationis suae, aut ea nondum facta, accusat nostrum imperitiae, qui montem Teumessum iunxerit ditioni Thespiensium. Siphas a Steph. Byz. et Ptolemaeo ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς perhiberi, a Pausania autem Τίφαν πόλισμα Thespiensium dici iam Schneiderus notauit. Idem scholion ineditum ad Apollonii locum, in quo Σιφαέα δῆμον memorat, e cod. Paris. 2727. attulit: Σῖφαι, πόλις Βοιωτίας. Ἀπολλώνιος δὲ τοὺς Σιφαεῖς τῶν Θεσπιέων φησίν. ὁ δὲ Φερεκύδης Πορτέα (scribendum putat Ποτνιέα) ἱστορεῖ τὸν Τῖφυν εἶναι. Αἰσχύλος δὲ τὸν Τῖφυν ἐν τῇ Ἀργοῖ Ἶφυν καλεῖ. Vidit Schneiderus δῆμον vel simile quid in Orphei loco requiri, ῥεῖθρον autem molestum esse, quum ὕδασι praecessisset. Leni mutatione vtrumque vitium sustulisse mihi videor. *Thespiensium vnus ad Permessi vndas* (habitans) *Tiphys vicinum Siphaensibus fluuium* (Permessum) *traiecit*. Δῆμον, Homerum Iliad. XII. 213. imitatus, de vno e ciuibus dixit. Ita consentiet noster cum Apollonio.

νῆα κατιθύνειν· δεδάει πολυμήτιδι τέχνῃ.
Κάστορά θ' ἱππόδαμον Πολυδεύκεά τ' εἰσενόησα,
καὶ Μόψον Τιταρῆθεν, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίην ὑπὸ φηγὸν Ἀρηγονὶς ἐξελόχευσεν·
Πηλέα τ' Αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν,
ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.

127. δέδαεν PAIC. ἔδαεν vulgo. 130. Χαονικὴν φαγὸν ex h. F posuit Dinnerus.

127. Schneiderus, cui tempus et forma verbi δέδαεν displicet, ἐδάη scripsisse poetam putat. At ἐδάη non magis ferri potest, quod significaret *cognouit*, non *norat*. Itaque δεδάει, plusquamperfectum, reposui.

129. (126) Ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα.] Quis non miretur hoc loco stupiditatem interpretum, inprimis Perdrierii, qui haec verba reddit: *quem reticulo nupta.* ridicule sane. nec tamen felicior alter interpres, nisi ignorantiam suam carmine celare conetur, sed frustra, hic vertit:

Et te Mopse adit Titaresie, splendida cultu
Chaoniam peperit quem subter Aregonis alnum.

nugae! Μόψος Ἀμπύκυ υἱὸς τῦ Τιτάρωνος. ita dicunt omnes. videndum igitur, an non hic in Ἄμπυκι vitium lateat, quod tamen non arbitror. Saepe enim a reliquis noster recedit in Nominibus Propriis. Etiam Flaccus aliquoties *Ampycides* pro *Mopso*. ESCH.

130. (127) Ἀρηγονὶς.] Hoc in loco gratiae a me referendae sunt τῷ πάνυ Graeuio; quum enim τὸ ἀρηγονὶς Patronymicon esse pro certo ego haberem, et tamen Primitiuum, vt vocant, nullum inuenire possem, rescripsit mihi Vir Clarissimus: Hic nihil aliud cogitandum, quam, quam alii Chlorida dicunt, Orpheo vocari Ἀρηγονίδα, vt solent in multis fabulis veteres sibi non constare. Sic patriam eius alii Oechaliam, alii Titaronem vrbem esse dicunt. Sic Chloridis patrem alii Amphionem, alii Orchomenum dicunt fuisse. In matre igitur Mopsi ab aliorum sententia hic discedit Orpheus. In sequenti versu vides eandem sententiarum discrepantiam. Non mihi igitur Ἀρηγονὶς videtur esse Patronymicon, non magis ac Chloris. ESCHENB.

131. (128) Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν.] Apollodorus lib. III. Endeiden, Chironis filiam, matrem Pelei et Telamonis facit. Aeginam vero Asopi, Aeaci ex Ioue matrem. ESCH.

132. (129) Ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.] Huc enim confugerat ob caedem fratris Phoci. Apollon. lib. I. v. 94. ESCHENB.

τρισσὴν δ' Ἑρμείαο κλυτὴν εἰσέδρακα γένναν,
Αἰθαλίδην, ὃν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια,
Μυρμιδόνος θυγάτηρ, Ἀλόπη ἐνὶ πετρηέσσῃ.
ἠδ' Ἔρυτον, καὶ καλὸν Ἐχίονα, τὰς ποτε νύμφῃ
Λαοθόῃ Μενετοῖο παρευνηθεὶς ἐλόχευσεν
Κυλλήνης μεδέων χρυσόῤῥαπις Ἀργειφόντης.
αὐτὰρ Ἀλεκτορίδης καὶ βουφάγος ἦλθε Κόρωνος.

133. κλειτὴν cod. Ruhnk 134. ὅν ῥ' Voſſ. Aug. 1. ὅν ῥα Aug. 2. 136. Εὔρυτον — ἐγχίονα Ask. Chiv. Ruhnk. Aug. vterque. ἐῤῥυτον Voſſ. 137. Μενετοῖο ex Reg. et Wrat. repoſitum. Vulgo Μερετοῖο. Vind. Μετοῖο. Ibid. παρευνηθεῖσ' vterque Aug. 139. αὐτίκα δ' Ἀκτορίδης omnes.

134. (131) Apollo. 1, 54 de Aethalide, καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρύσσοιο ῥοῇσιν Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια, vnde hoc certe colligas, Alopen ad Amphryſſum ſitam fuiſſe. GESN.

134. Schneiderus, ὅν ῥ' ἔτεκεν περικλειτὴ Εὐπολέμεια corrigens, non animaduertit ita et verſum perimi, et morem violari epicorum.

136. (133) Poſui etiam hic varietatem manifeſto falſam, vel ob hoc, vt ea fidem faciat, bonas lectiones non ingenio librarii deberi, ſed exemplari, quo ille vſus eſt. Similem ob cauſam moneo, in exemplo varietatis e codice Voſſiano excerptae, quod beneficio Cl. Aſkew apud me eſt, adſcriptum eſſe, *leg.* εὔρυτον. Ceterum de hoc nomine et homine etiam accuratiſſime egit in Catalogo Burmannus. GESN.

137. (134) Λαοθόη Μερετοῖο.] Apollonius Antianiram, Meneti filiam, matrem horum dicit lib. I. Laothoe alias Herculis et Chryſeidis, Theſei filia. Apollodor. lib. II. ESCH.

137. Μενετοῖο auctoritate Apollonii Rhod. I. 56. et Hygini fab. 14. p. 40. vbi pariter *Mereti* olim legebatur, firmarunt Burmannus in Catal. Arg. v. *Echion*, Ruhnkenius et Schneiderus.

139. (136) Βουφάγος ἦλθε Κόρωνος.] Ecce ſupinam interpretum rurſus ignorantiam. Perdrierius: *et Buphagus venit Coroni filius*, alter: *Buphage nate Corono.* Βουφάγος Herculis alias Epitheton, ad robur eius et ſtrenuitatem indicandam. idem Epitheton hic ob eandem cauſam Corono tribuitur, ob quam etiam Apollonio laudatur, lib. I. v. 57. ſeqq. quem cum Scholiaſta vide. ESCH.

139. Actorides quis ſit, ignoratur. Alias ita vocatur Menoetius: ſed hunc infra memoratum videmus. Itaque ſcripſi αὐτὰρ Ἀλεκτορίδης. Argum Areſtoriden Apollonius I. 226. in Argonautis numerauit. Eum Meziriacus ad Ovid. Ep. VI. 65. p.

Ἴφικλος αὖ Φυλάκου δῖον γένος ἀντεβόλησεν·

140. ἀντετόρησεν Voss. Ask. Vind. Wrat. Ruhnk. Aug. vterque. Hoc versu finitur Aug. prior.

571. (vel T. II. p. 69. seqq. ed. 1716.) Alectoriden ab Apollonio vocatum putabat, quia a Tzetze ad Lyc. 885. ὁ Ἀρέστορος ἢ Ἀλέκτορος υἱὸς diceretur. Arestoriden enim esse παντόπτην illum. In Tzetza quidem legitur ὁ Ἐστόρος ἢ Ἀλέκτορος υἱός: sed lectionem, quae est apud Meziriacum, veram puto, praesertim quum firmari videatur corrupta in Orpheo lectione, Ἀκτορίδης. Argum enim intelligi ab Orpheo ex eo clarum est, quod quum hic nominetur infra v. 240. 269. 276. 609. in catalogo tamen Argonautarum, nisi hic esset intelligendus, omissus foret. Αὐτίκα, quod erat ineptissimum, in αὐτὰρ mutaui. Schneiderus hunc versum collocandum putat ante v. 771. in quo quum legatur ἤνειος Καινῆος ἀφίκετο, quae verba non possunt commode de ipso Caeneo intelligi, Coronum indicari censuit. Quod etsi non abhorret ab omni probabilitate, non possumus tamen non viri doctissimi inconstantiam mirari. Nam quum in notis reliquisse se vitium librorum dicat, in textu tamen edidit καὶ υἱὸς Καινῆος e coniectura Heynii, quam improbat: praeterea vero sic scriptum fuisse coniicit, versu nostro ante istum collocato:

υἱεὺς Εἰλατίδου Καινῆος, τόν ῥά τέ φασι,

et quae sequuntur, parum memor, et nominatiuum υἱεὺς, et numeros exemplis firmandos fuisse. Caeterum quae de numero Argonautarum disputat, quomodo hic computandus sit dicetur ad v. 171.

140. (137) Ἴφικλος αὖ Φυλάκου.] Consentiunt circa hanc genealogiam omnes, quos noui, auctores, excepto solo Apollodoro, qui hunc Iphiclum Thestii filium dicit. Obiter hic obseruandum, de Iphiclo hoc interpretandum esse illud fragmentum Hesiodi, quod exstat apud Eustathium:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι.

Index est Apollonii Scholiast. qui, Ἴφικλος, inquit, υἱὸς ἦν Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου· τοῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησί. In quo fragmento vocem πυραμίνων frustra ex lexicis interpretari conaberis. Non autem de solo Iphiclo hoc dicitur, sed eandem celeritatem *Erichthonii equabus* tribuit Homerus Iliad. υ. Talis etiam apud Apollonium in 1. Argon. *Polyphemus*. Apud Virgil. in VII. Aen. *Camilla* fingitur. Apud Nonnum lib. 28. Dionysiac. *Damneus* quidam. Apud Ouidium Metamorph. X. tales sunt *Hippomenes et Atalanta*. Apud Q. Smyrn. l. 8. *equi Achillis*. ESCH.

140. (137) Quod ex Askacano et Vossiano attulimus ἀντετόρησεν,

Βέτης τ' Αἰνιάδης, ἴκελος χρυσάορι Φοίβῳ.
Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιάδης ἐπέρησεν,
ὃν δὴ μοῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ' ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
Φθίσθαι ὑπὲρ Λιβύης, νόσου τ' οἴκονδε λαθέσθαι.
Ἄλκωνος δὲ Φάληρος ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων
ἤλυθεν, ὃς Γύρτωνος ἀλιστεφὲς ἔκτισεν ἄστυ.
Ἴφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφέσπετο Ναυβόλου υἱός,
Φωκίδος ὃς ῥ' ἤνασσε καὶ εὐπύργοιο Τανάγρης.
Λαοδόκος, Ταλαός, καὶ Ἀρήϊος, υἱοὶ ἄμωμοι

141. Vulgo Αἰνειάδης. Cod. Ruhnk. Αἰνιάδης. Αἰνεάδης praefert Heynius, qui ante dixerat de h. l. ad Georg. Virg. IV. 555. et Aen. I. 157. 144. νόσον δ' οἴκοιο. Schneiderus ex coni. edidit νόσον τ'. 147. Ναυβόλυ Voss. Ask. Aug. 2. Ante Eschenbachium ναβόλυ. 149. Λαοδόμος τ' ἀγλαὸς cod. Ruhnk. τ' ἀγλαὸς etiam Aug. 2. Vulgo τ' ἀλαὸς in P. St. Lect. sed ταλαὸς AIC.

illud forte in mentem venit antiquo librario ex Ἰλ. E, 337 quod ibi *perforauit* est, sed a V. Schol. explicatur per διῆλθε. Mihi neque hoc placet neque vulgatum, sed legam ἀντεπέρησεν, cuius simplice, et compositis aliis, perpetuo noster vtitur. Vid. ἐπερ. εἰσεπ. et ἐξεπ. in Indice. GESN.

140. Corruptum verbum in ἀντεβόλησε mutaui, quod congruit cum praecedentibus, ἤγερθεν, εἶδα, εἰσενόησα, εἰσέδρακα, et quasi transitum facit ad verba ἐπέρησεν, ἐφέσπετο, ἦλθεν, ἵκανεν, quibus deinde vtitur. Ruhnkenio placet Gesneri ἀντεπέρησε.

141. (138) Βέτης τ' αἰνειάδης.] Omnes, excepto hoc, Buten Teleontis filium faciunt. ESCH.

141. Edidi Αἰνιάδης e cod. Ruhnk. Caeteri scriptores Teeontis filium perhibent.

144. Νόσον οἴκοιο domum reditionem dicit, inquit Schneiderus, nouo exemplo. Vt possit sic dici, certe νόσου scribi debebat, quod quis non sentit, quam ingratum sit, sequente alio genitivo. Quod reposui, Homeri imitatione dictum videtur. Iliad. IX. 621. ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. Etiam νόστου λαθέσθαι aliquoties apud Homerum.

146. (143) Ὃς γύρτωνος.] Dissentit hic a reliquis auctor noster, qui vrbem hanc conditam volunt vel ἀπὸ γύρτωνος, τοῦ Φλεγύα ἀδελφοῦ, vt Stephanus, vel ἀπὸ γυρτώνης τῆς Φλεγύου, vt Apollon. Schol. ad lib. I. v. 57. ESCH.

147. (144) Ἴφιτος.] Ita omnes. Corrigendus tamen Apollodorus lib. I. pag. editionis Tanaquill. Fabri 55. vbi legitur ἴφιτος Ναυβόλου, pro ἴφιτος. ESCH.

149. (145) Λαοδόκος τ' ἀλαός.] Manifestum mendum, quod tamen stupiditas interpretum non

ἐκ δὲ λιπὼν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἔβαινεν,
Οἰνεὺς τόν ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίη ῥοδόπηχυς.
Ἴφικλος αὖτ' ἐπέρησε λιπὼν Ἀτρακηΐδα λίμνην,
σύγγονος Ἀλθαίης· περὶ δ' αὖ τίεν ἔξοχα πάντων
εὐειδῆ Μελέαγρον, ἰδ' ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδασκεν.
Ἀστερίων δ' ἐπέρησε παῖς κλεινοῖο Κομήτου,

In cod. Aug. 2. v. 158. 159. ita sunt in vnum coniuncti: ἄστυ λιπὼν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἔβαινεν, de qua re nihil commemorauit Schneiderus. Sed idem refert, Matthaeium monuisse, verba ἄστυ λιπὼν ἀφνειὸν in cod. Ruhnk. in lacuna esse. 161. Ἀτρακίδα Aug. 2. 162. αὖ τί' Wrat. 163. ἔργα δίδασκεν Aug. 2.

butum est Apollo. 2, 823: graminis autem hic 1052. Periclymenus hic Nestoris frater, quem in Argonautis ipsum quoque recenset Valerius Flaccus. De vtroque fratre diligenter egit Burmannus. Sed nihilo mihi obscurius, vtrum Ἀφνειὸν hic sit proprium vrbis? quae sint Colonae? quod epitheton situi illius aptius? GESN.

158. Schneiderus suspicatur in vocabulo ἀφνειὸν latere vrbis nomen, forsitan Ἀλφειόν, quoniam infra v. 214. eadem occurrat permutatio. Non opus, ad hanc coniecturam confugere. Ἄστυ ἀφνειὸν dicuntur Colonae. Sic in Hom. hymn. Apoll. 17.

κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος
καὶ Κύνθιον ὄχθον.

Vide infra v. 604. Maior dubitatio de eo est, quomodo Periclymenus, Nelei filius, quem Pylium alii dicunt, ex Pallenae et Lipaxi confiniis venire potuerit. Atque hoc quoque mirum, Golonas in hac regione poni, ignotas aliis, nec memoratas Straboni p. 882. vbi vrbes, quae hoc nomen habuerint, enumerat. Itaque incognitos nobis auctores sequutus videtur noster. Nam quo minus aliquid excidisse existimemus, obstare videtur, quod v. 302. Argonautae dicuntur numero quinquaginta fuisse: de qua re vide ad v. 171.

159. Fortasse ἐν δὲ scripsit, vt paullo ante, et saepius.

162. (159) Σύγγονος Ἀλθαίης.] Ἀλθαία καὶ Ἴφικλος ἀδελφοὶ ἐκ Λεϊδαμείας τῆς Περιήρους. Schol. Apoll. vnde etiam Iphiclus Meleagri μήτρως dicitur ab Apollonio. ESCH.

162. Non plane iniuria displicet Schneidero αὖ, ita vt, si per metrum liceret, malit περὶ δ' ὅ τίεν. Sed αὖ videtur dici propterea, quod ante iam Meleagri mentio facta erat.

164. (161) Ἀστερίων.] Aut errat Apollodorus, aut libri corrigendi sunt in eo loco, vbi Argonautas recenset. Ἀστήριος Κομήτου dicit, falso. Ἀστερίων κομήτου legendum, nam Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων ὑπερασίου υἷες. teste Apollonio l. I. v. 176. quo in loco

Πειρεσίην ὅς ἔναιεν, ἵν' Ἀπιδανοῖο ῥέεθροις
Πηνειὸς μίσγων ξυνὸν ῥόον εἰς ἅλα πέμπει.
Εὐρυδάμας δ' ἐπέρησε λιπὼν Βοιβηίδα λίμνην,

165. Τειρεσίην Aug. 2. ὅς ῥ' ἔναιεν Voſſ. Vind. Ruhnk. Aug. 2. Deinde vulgo ἐπ' Ἀπιδανοῖο. Praepoſitio omiſſa in codd. Vind. et Ruhnk. Nec multum differt Aug. 2. in quo pro ἐπ' Ἀπιδανοῖο legitur εὐπιδανοῖο. B. Slothouwerus ὅθ' inſeruit praepoſitionis loco, receptum a Schneidero. Leniorem ego emendationem adhibui. 166. Πηνείοιο ex Aug. 2. affert Schneiderus, quae lectio ſine dubio ad v. 168. pertinet. ῥόον ἅλα Ask. 167. Ἐπόρευε Aug. 2. Vulgo ἐπόρευσε. Dein Φοιβ. Ask.

neque Scholiaſta verus eſt, nam eodem libro verſ. 35. iam Auctor dixerat:

Ἤλυθε δ' ἀστερίων αὐτοσχεδὸν' ὅν ῥα κομήτης
Γείνατο. etc. ESCH.

165. (162) Πειρεσίην.] Vide Doctiſſimi Holſtenii Notas ad Stephanum voce Ἀστέριον. vbi tamen non aſſentior ei circa locum paulo ante ex Apollodoro adductum, quin ipſum Stephanum de Aſterio conditore huius vrbis dubitanter loqui, ſatis clarum eſt. ESCH.

166. (163) Add. Holſten. ad Apollod. p. 363 Hoelzli. Caeterum poſt hunc verſum quin vnus perierit, negat dubium eſſe Pierſonus Veriſ. 2, 5 p. 194. Et non cohaerere orationem, etiam mihi liquet. Et poteſt fieri, vt deſit verſus in elogio Apidani forte conſumtus: ſed neceſſe non eſt. Quid enim ſi dedit auctor Πηνειῷ ὅς μίσγων κ. τ. λ. De re ipſa, Apidanum miſcere aquas ſuas Peneo, non eſt dubium, et oſtendit charta Cellariana. Sed neque repugnat conſuetudini noſtri poetae, Πηνειῷ facere Dactylum: vt priorem in τοίην corripuit v. 841 et mediam in δίκαιον H. 63. 6. Et 997 Μήδει' ἐνὶ στέρνοις incipit verſum, et 1020 αἶψα δ' αἰήτης illum claudit. Add. H. 28. 12 Χαίρουσα πνοιῇσιν. Fr. 2, 2. Sed etiam Od. II, 442 editur, Ἡμετέρῳ ἐπειὴ καὶ ἐμὲ κ. τ. λ. nemine repugnante. Denique ξυνὸν ῥόον et ad praecedens μίσγων et ad ſequens πέμπει referri, aut μίσγων poni reciproca ſ. media ſignificatione, nihil noui eſt. GESN.

168. (165) Diſplicet Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2, 71 epitheton εὐλαγέος, quod neſciat, an Meliboea leporibus abundarit, et an Grammaticis probetur forma εὐλαγής. Reponit, niſi intercedat Erneſtus noſter (amat enim nos quoque hic Phoebus, et malim ego omnes mihi emendationes meas, quam meum Erneſtum eripi) εὐθαλέος, verbum bonum et aptum: ſed quod neceſſarium eſſe nego. Primo enim, quidni dicatur εὐλαγὶς Meliboea vrbs ad radices Oſſae ſita, leporibusque opportuna, non minus quam Εὔβοια, εὔιππος, εὔμηλος, εὔπωλος· quod vltimum eſt ipſius noſtri v. 59 vt

ἀγχόθι Πηνειοῖο καὶ εὐπελαγέος Μελιβοίης.
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο πάϊς Πολύφημος ἵκανεν,
ὅς σφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν Ἡρώεσσιν.
ἠνειὸς Καινῆος ἀφίκετο, τὸν ῥά τε φασὶν

168. Vulgo εὐλαγέος. In Ask. et Aug. 2. eſt εὐπελαγέος. Cod. Ruhnk. εὐπελαγοῦς. Schneiderus εὐγλαγέος e coni. Toupii dedit. 170. ὅς σφιν Vind. Vrat. Aug. 2. Vulgo ὅ σφιν. 171. Vulgatum ἠνειὸς ex coni. Heynii ad Pind. fragm. p. 147. in καὶ υἱὸς mutauit Schneiderus. Tum cod. Ruhnk. καὶ νῆος. Aug. 2. καίνηος.

Laguſſae inſulae, de quibus Euſtath. ad Ιλ. Β, 625 p. 231, 35 καὶ νῆσοι Λαγοῦσσαι ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἐκεῖ λαγωῶν· ὡς ἀπὸ τοῦ λαγὸς τοῦ γραφομένου διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. Fuerit igitur εὐλαγὶς, ίος vel έως, vt νῆστις, εος, vel εως. Verum non diſſimulanda eſt Aſkaeani codicis lectio εὐπελαγέος, quae quam pulchre conueniat Meliboeae, Strabonem audiamus 9 extr. ſ. p. 305, 36. Τραχὺς δέ ἐστι ὁ παραπλοῦς πᾶς ὁ τοῦ Πηνειοῦ, ὅσον σταδίων ὀγδοήκοντα· τοσοῦτος δὲ καὶ τοιοῦτος καὶ ὁ τῆς Ὄσσης. Μεταξὺ δὲ κόλπος πλειόνων ἢ διακοσίων σταδίων, ἐν ᾧ ἡ Μελίβοια. Inter litora aſpera nauibus eſt ſinus, in eoque ob id ipſum tranquillitas, opportunitas. Ad hunc ſita Meliboea, quidni dicatur εὐπελαγής. Synizeſis in terminatione neminem, qui non nimium ſit hoſpes, offendet. GESN.

168. Olim legere tentabam εὐθαλέος Μελιβοίης. Toupius Ement. in Suid. T. III. p. 75. [T. II. p. 97. ed. nov.] εὐγλαγέος Μελιβοίης. Sed vterque coniectura aberrauimus. Veram enim lectionem εὐπελαγοῦς codices Aſkaeanus apud Geſnerum et meus ſuppeditant. RVHNK. Vid. Strab. IX. p. 677.

170. (167) Ὁ hic praepoſitiuum articulum accipio relatiue poſitum pro ὅς, niſi mauis legendum etiam eſſe ὅς σφιν, quod certe neceſſarium non eſt. Deinde σφιν relatiue poſitum pro αὐτοῖς vt Ιλ. Α, 114 ἐπεὶ οὔ ἑθεν ἐστὶ χερείων, pro αὐτῆς. Porro ipſum quoque αὐτοῖς hic abundaret. Sed plura talia in hoc carmine ſunt, in quibus reciprocum pronomen redundare videtur more Orientalium ſuffixorum, aut illius Romani, *Hunc ſuo ſibi gladio iugulo*, aut cum quidam noſtrorum, *Sie hat ihres Mannes* ſeinen *Hut aufgeſezt*. Inſpiciat, qui voluerit. Indicem noſtrum Orphicum in ἕ, οἱ, σφὶν, σφῆσιν. GESN.

170. Scribendum ὅς σφῆσ' ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν. Ὅς eſt ex MS. Vindobonenſi: σφῆσ' ex coniectura noſtra. Quamquam σφὶν defendi poteſt huius poetae conſuetudine, de qua vide Geſnerum ad h. l. RVHNK. Mirum eſt, in talem coniecturam incidere potuiſſe virum elegantiſſimum. Recte ſeruauit vulgatum Schneiderus.

171. (168) Τὸν ῥά τε φασί.]

μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι δαμῆναι,
θεινόμενον πεύκῃσι τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσιν,
καί οἱ ἀνατλῆναι καὶ ἀκαμπέα γόνατ' ἐρεῖσαι,

173. πεύκαισι vulgo. Dein τανυφλοίῃς cod. Ruhnk. τανυφλοίαις Aug. 2.

Hiſtoriam ſeu Fabulam potius vide ap. Apollonium lib. I. vs. 59. ſeqq. ESCH.

171. Codices noſtri nihil variant. Vellem, hanc ſcripturam praeberent: κλεινὸς δ' αὖ Καινεὺς ἐσαφίκετο, τόν ῥά τε φασί. RVHNK. Hic quoque miror Ruhnkenium. Si ſcriptum legeretur, Καινεὺς δ' αὖ κλεινὸς facilius pro antiquo, quam vt hic coniecit, haberi poſſet. Schneiderus quid cenſeat, (dictum ſupra ad v. 159. Praeter Coronum, qui ſupra memoratus eſt, Phocum et Priaſum, Caenei filios, in Argonautis poſuit Hyginus. Nam quominus ipſum Caeneum inter Argonautas ab Orpheo relatum putemus, (quod qui faceret cum Ruhnkenio, facilius certe et melius ſcriberet, ἐν δὲ βίῃ, vel ἐν δέ τε ἲς Καινῆος) obſtare videtur, quod inepte narraretur res, quae poſt expeditionem Argonautarum accidere debuit. Idque iam Schneiderus obſeruauit. Caeterum neminem fore arbitror, qui V. Slothouweri ariolationibus in Actis Soc. Trai. T. III. p. 152. ſeq. aſſenſum praebeat. Is σὺν δ' υἱὸς Καινῆος legendum putat, eumque eſſe Coronum, ſiue conſulto iterum ab Orpheo memoratum per occaſionem patrui Polyphemi, ſiue memoriae lapſu repetitum. Alia multo probabilior via corrigendi eſt, ſi ita ſcriptum fuiſſe exiſtimemus: αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο πάϊς, κρατερὸς Πολύφημος, ὃς σφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, υἱωνὸς Καινῆος ἀφίκετο. Certe ἵκανεν facile addi potuit, praeſertim ſi κρατερὸς exciderat. Argonautae v. 302. dicuntur numero quinquaginta fuiſſe: et, ſi hic neſcio quis Eneus, vel quidquid hoc nominis eſt, commemoratus fuit, totidem enumerantur. At vero duo erunt et quinquaginta, ſi Orpheus et Iaſon addantur. Iaſonem quidem demere licet, quia ambiguum eſt v. 302. vtrum hic quinquageſimus, an primus et quinquageſimus numeretur. Si primus et quinquageſimus, Orpheo locum cedere debebit Hylas, quem, vt puerum, eumque vltimo loco nominatum, comitem magis Argonautarum, quam vnum de Argonautis noſter, vt Apollonius, habere videbitur. Sin quinquageſimus eſt Iaſon, tum vero non ſolum Hylas eximetur ex Argonautis, ſed Eneus quoque hic non erit alius, quam ipſe Polyphemus.

174. (171) Oſtendi, mihi videri pro οἱ legendum ἕ, quae ſententia in interpretatione expreſſa eſt. Si quis vero omnino retinere literas omnes velit, ἀνα-

ζωόν τ' ἐν Φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.
Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιὰν
θητεύων ὑπόεικε· Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
οὕνεκά οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς
ἐν Φθιμένοισιν ἔταξ', Ἀσκληπιοῦ εἵνεκα λώβης.
ἤλυθε δ' Εὐρυτίων Ἶρου παῖς Ἀκτορίωνος,
τρηχείην Ὀπόεντα λιπών· σὺν δ' ἤλυθεν Ἴδας,
Λυγκεύς θ', ὃς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
βένθεα, καὶ Πλουτῆος ὑποχθονίοιο βέρεθρα
μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπεεν ὄσσοις.

175. κεύθεσι cod. Ruhnk. 178. Schneiderus οὕνεκά οἱ. Vulgo οὕνεκά τοι. 179. ἐν Φθιτοῖσιν ἔτευξ' Ασκληπιοῖο vulgo. 180. Εὐρυτίων Ἶρου ex em. Burm. in Catal. Arg. Vulgo Ἀκτορίων Ἴλου. 182. Λιγγεὺς Voss. ἠέρος pro αἰθέρος cod. Ruhnk. 183. ὑπὸ χθονίοιο cod. Ruhnk. ῥέεθρα Voss. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo βέρεθρα.

τλῆναι referat ad γόνατα, h. m. Genua illa vigida et inflexilia *ipsi* Caeneo suffecisse aduersus Centauros, et contra nixa esse. Non possum vero facere, quin duo certe Apollonii versus huic loco adscribam, quos cum Orphicis statim componere studiosi possint, nempe 62 et 63 Οὔτε μιν ἐγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι· Ἀλλ' ἄρρηκτος, ἄκαμπτος, ἐδύσσετο νειόθι γαίης Θεινόμενος.

GESN.

176. (173) ᾧ ποτε παιάν.] Historia nota est. vid. tamen Apollodo. lib. III. (c. 10. p. 199)

ESCH.

178. Οὕνεκά οἱ cum Schneidero edidimus. Pronomen, vt noster loqui solet, non ad Iovem, sed ad Apollinem referri videtur.

179. (176) Metrum postulat, ait Piersonus Verif. p. 108, vt scribamus ἐν Φθιμένοισιν, vt paullo ante v. 172. Sed cum videam disputari ad Od. Λ, 329 καὶ νὺξ φθῖτ' ἄμβροτος num legendum sit, an φθεῖτ'? cum ἀποφθίμην penultima longa edatur Od. K, 51. liceat hic etiam retinere φθιτοῖς, aut si omnino medicina opus sit, legere φθειτοῖς vt ἀποφθείμην quidam apud Homerum.

GESN.

179. Non debebant obloqui Piersono Gesnerus et Schneiderus de mensura vocabuli φθιτοῖσιν, quod primam non potest nisi brevem habere. Sed quod legebatur ἔτευξε, quid sibi vellet, demonstrandum erat. Certe non potest hoc idem esse, quod ἐποίησεν, in tali constructione vsitatum. Itaque scripsi ἔταξε, perpetua litterarum α et ευ permutatione oblitteratum.

180. (177) Ἤλυθε δ' ἀκτορίων ἴλου παῖς.] Scribe Ἴρου παῖς· ἀκ-

αὐτάρ οἱ Τελαμὼν συνεφέσπετο, τόν ῥ' ἐλόχευσεν
Αἰακῷ ἀτρύτῳ κούρη κλυτοῦ Ἀσωποῖο
Αἴγιν' ἐν κροκάλῃσιν ἁλιστεφέος Σαλαμῖνος.
δὴ τότ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἤλυθε καρτερὸς Ἴδμων,
τόν ῥ' ὑποκυσσαμένη τέκεν Ἀπόλλωνι ἄνακτι
Ἀμφρύσου παρὰ χεῦμα Φερητιὰς Ἀντιάνειρα.
τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορεν καὶ θέσφατον ὀμφὴν
Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο.
ἤλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος,

185. Vulgo, αὐτὰρ ἐπεὶ. Aug. 2. αὐτὰρ ἐπὶ, et ita Schneiderus edidit. 187. κροκάλοισιν Voss. Ruhnk. Aug. 2. 190. Ἀμφρύσου em. Heringae Obss. p. 84. Vulgo ἀμβρόσιον. Cod. Ruhnk. ἀμβρόσειον.

τορος δὲ υἱοὶ μενοίτιος καὶ ἶρος. ESCH.

180. (177) Metuo ne profundius hic locus vulnus habeat. Burmannus in Catalogo Argonautarum, quem vno velut tenore, et collatis inter se auctoribus, contexuit, ita putat legendum, Ἤλυθε δ' Εὐρυτίων Ἴρου παῖς Ἀκτορίωνος. Eurytionem in Argonautis habent alii Iri F. qui Irus Actorides fuit f. Actorion, Actoris F. GESN.

185. (180) De vsu τῆς ἐπεὶ pro ἔπειτα vid. ad v. 675. GESN.

185. Ἐπεὶ pro ἔπειτα qui dixerit, certe in loco non dubiae auctoritatis, scriptorem noui nullum, nisi Orpheum. Sed in hoc quoque qui loci occurrunt, emendationem exigere videntur. Hic quidem Schneiderus ἐπὶ edidit, quod firmare poterat auctoritate cod. Aug. At non solet noster huiusmodi breues syllabas in caesura producere: haec quidem productio ne in Homero quidem offensione caritura esset. Quamobrem οἱ reposui, vsitatissimum nostro, et, vt variae lectiones docent, saepissime oblitteratum. Vtitur autem eo, vt solent epici, Homeri more, quasi digamma maneat. Inde ὃ οἱ habet, et ἀλλά οἱ, hiatum, et ὁ γάρ οἱ, producta particula, v. 1200. Ita ergo etiam αὐτάρ οἱ, producta particulae vltima syllaba.

188. (184) Νόθος.] Οὐ μὲν ὅγ' ἦεν ἄβαντος ἐτήτυμον· ἀλλά μιν αὐτός· Γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον αἰολίδῃσιν Λητοΐδης. Apollon. (1, 142) ESCH.

190. Ἀμφρύσου edidi ex em. Heringae, quam etiam Schneiderus recepit, nisi quod hic, Brunckio ad Apoll. Arg. I. 54. praeeunte, Ἀμφρυσοῦ scripsit. Sed προπαροξύτονον esse hoc nomen scholiastes ad Apollonii locum docet. Et sic etiam apud Steph. Byz. scriptum. Vterque alios cum β scribere adnotauit. He-

σύγχορτος Μινύαις· ἔπι δ' ἤλυθε δῖος Ὀϊλεύς.

194. σύγχωρος Voss. Vind. Eamdem lectionem ex Aug. 2. affert Schneiderus, a me non repertam. Cod. Ruhnk. σύγχορος.

ringa etiam Ἰμβράσιον coniecerat, merito posthabitum. Caeterum si quis Ἀμφρύσιον vel Ἀμβρύσιον, quam genitiuum malit, non multum repugnem. Ita Ἐλευσίνιος, Δελφίνιος, hoc quidem in Hom. h. Apoll. 496. quamquam hic locus non omni suspicione vacuus est, litteram longam corripiunt in versu hexametro.

194. (191) Σύγχορτος.] Vide num σύμφορτος, q. d. Accessit onus naui vna cum Minyis; vel sarcina: qua voce vtitur hac etiam in re Ouidius, vt, Accedam profugae sarcina parua rati, Trist. 1. El. 3. Sic et in Epist. Briseidis ad Achillem, Non ego sum classi sarcina magna tuae. Qui autem hoc opus carmine reddidit, (quem videmus foedissima pleraque menda aut non animaduertisse, aut ad ea conniuere voluisse) vertit Vicinus, legens fortasse σύγχωρος, et iungens cum ἐπὶ δ' ἤλυθε δῖος Ὀϊλεύς· ita enim reddit, Vicinus Minyis venit quoque diuus Oileus.

H. STEPH.

194. (191) Σύγχορτος.] Stephanus legi vult σύμφορτος. Interpretes legere σύγχωρος. Ego Stephani lectionem praeferrem.

ESCHENB.

194. (191) Nihil mutandum. Modo opus est, vt intelligamus, qui sint σύγχορτοι. Paulo curiosius hoc agamus. Χόρτος αὐλῆς Ἰλ. Λ, 773 et Ω, 640 est conseptum aulae. Ad priorem locum Eustathius p. 835. 49 οἱ μὲν περιορισμόν φασι καὶ τὴν περιοχὴν, οἱ δὲ τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς, ὃ καὶ μέσαυλον ἀλλαχοῦ εἶπε. Ad posteriorem minor Schol. περιφράγματα τῆς αὐλῆς vocat. Ex Etymol. M. Phauori. Χόρτος αὐλῆς ὁ τῆς αὐλῆς ὅρος. Est igitur χόρτος *Chors* vel *Cohors* Romanorum, et idem antiqua ratione *Hortus*. Iam Euripidea Andromache v. 17 Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως Φαρσαλίας Σύγχορτα ναίω πεδί' ἵν' ἡ θαλασσία Πηλεῖ ξυνῴκει - Θέτις. Aperte *vicinos* campos dicit: et σύγχορτα τὰ ὅμορα interpretatur Schol. Eadem ratione adhibet Euripides Herc. fur. 371. Ad vtrumque autem locum copiosus est Barnesius. Verbo, dubium nullum est, quin σύγχορτος sit conterminus et finitimus. Iam Opuntios Orchomeniis Minyis conterminos fuisse, et ipsum vel coniectu oculi in Cellarianam chartam patet. Σύγχωρος forte ex Glossa est, certe a Critico.

GESN.

194. Vera lectio est σύγχορτος, quae recte in MS. Regio explicatur γειτνιάζων. Vide Albertum ad Hesych. v. Αὐλῆς et Gesnerum ad h. l. RVHNK.

Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτός, ὅν ποτε νύμφη
Βάκχῳ ὑποκλινθεῖσα παρ' Ἀσώποιο ῥοῇσιν
τίκτεν, ἄμωμον ἔχοντα δέμας καὶ ἐπίφρονα μῆτιν.
Κηφεὺς δ' Ἀρκαδίηθε μεθ' Ἡρώεσσι πελάσθη.
Ἀγκαῖον δ' ἀν' ὅμιλον ἀπ' Ἀρκαδίης πολυμήλου
πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο·

195. Pro vulgato ἐξίκανε Schneiderus Heringae emendationem ἐξαφίκανε recepit. Ibidem vulgo Βάκχῳ νύμφη. Codd. Voss. Aug. 2. νύμφη Βάκχῳ· 196 Codd. Paris. Wrat. Chiv. Ἀσώποιο. Vulgo Αἰσήποιο. 197. ἔχουσα laudat Dinner. in epith. Gr. 198. κηφεύς τ' omnes. Dein Ἀρκαδίηθεν codd. 199. Αγγαῖον Ruhnk. Aug. 2.

195, (192) Non attulit rationem Cl. Heringa Obs. 10 p. 84 cur malit hic legi ἐξαφίκανε, nec caussam mutandi ego video. Vsum verbi docet Index noster, prima verbi simplicis vocalis producitur augmenti loco. GESN.

195. Nomen matris ab Scholiaste Apollonii I. 115. Chthonophylen, a Pausania II. 12 Araethyream, qui Chthonophylen Polybi matrem II. 6. perhibeat, memorari obseruauit Schneiderus. Idemque Pausaniam, laudatorem Orphei, si tum temporis haec Argonautica ei nota fuissent, Orphei magis II. 12. quam Apollonii fuisse vsurum testimonio.

196. (194) Αἰσήποιο ῥοῇσι.] Lege ἀσωποῖο, ita Apollonius et alii, qui etiam φλείας, non φλίας scribit. αἴσηπος inferius occurrit v. 486. et ibi locum habet. Sed et circa hanc scripturam alibi quoque peccatur v. g. in versibus Antimachi lib. IV. Epigr. Gr. βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος Ἄδρηστος ποταμοῖο παραὶ ῥόον αἰσωποῖο. pro Ἀσώποιο. ESCH.

196. (193) Immani terrarum et marium interuallo distant Asopus Boeotiae fluuius, Bacchi patriae, et Aesepus ille Mysiae, Homero celebratus. Nec dubito illum huic loco conuenire melius, Aesepum vero librario vel Critico antiquo notiorem, in illius locum huc irrepsisse. Sed contra omnes libros disputare hic malo, quam in repraesentando contexto illis repugnare. Chiuaeano exemplo adscriptum Ἀσώποιο, si certus fuissem, esse e Ms. recepturus fueram sine haesitatione, GESN.

198. Fortasse scripsit, Κηφεὺς δ' Ἀρκαδίηθεν ἐφ' ἡρώεσσι πελάσθη.

200. Patrem Ancaei Lycurgum non potuisse senem esse, si fides sit Apollonio I. 165. obseruat Schneiderus, vt fratrem maiorem natu Amphidamantis et Cephei. Itaque Apollonii imitatorem Orpheum sic videri scripta inuenisse, quae de Lycurgo dicit Apollonius: ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη γηράσκων Ἀλεὸν λίπετ' ἂμ πό-

οὗτος δ' οὔποτε χλαῖναν ἐπὶ στιβαροῖς βάλεν ὤμοις,
ἀλλ' ἄρκτου λάσιον στέρνοις ἀμπίσχετο δέρμα.
Ναύπλιος αὖθ' ἵκανεν, Ἀμυμώνης φίλος υἱὸς,
ὃν τέκεν εὐνηθεῖσα περικλυτῷ Ἐννοσιγαίῳ,
ἀγλαὸν ἠνορέην, δέμας εἴκελον ἀθανάτοισιν.
Ταιναριεὺς δ' Εὔφημος ἔβη, Μαλεήτιδος ἄκρης
ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἁλικλύστους τε Θεράπνας.
Ἀγκαῖός τ' ἔμολεν Πλευρώνιος, ὅς ῥα πορείας
οὐρανίας ἄστρων ἐδάη, κύκλους τε πλανήτας.

203. αὖθις ἵκανεν edidit Schneiderus, vulgatam lectionem metro repugnare putans. Ἀμυμώνος Aug. 2. 205. ἴκελον a correctore Voss. ἴκελον Aug. 2. 206. Μαλεάτιδος Vind. et a correctore Voss. Vulgo Μελεάτιδος. 207 θεραπίνας Voss. Minorem litteram posuit Schneiderus. 208. Ἀγγαῖος Aug. 2.

λιν, ὄφρα κομίζοι, vbi nunc γηράσκοντ' Ἀλεὸν est.

203. (200) Ναύπλιος.] Vide Apollon. l. I. v. 133. ESCH.

206. (203) Μελεάτιδος.] Rescribe Μαλεάτιδος. ESCH. iubente etiam Holst. ad Steph. h. v. GESN.

206. Scripsi Μαλεήτιδος hic et infra v. 1371. Holstenius ad Steph. Byz. Μαλεάτιδος et Μαλεάτιδας scribebat. At in Steph. Byz. quem recte Holstenius emendauit, vtraque forma est, quarum hic Ionica praeferri debuit. Ita Stephanus: καὶ Μαλεήτης, ὡς Ἀσιήτης. καὶ Μαλεᾶτις.

207. Schneiderus θεράπνας, vt non vrbs, sed σταθμοὶ intelligantur, minore littera scripsit. At Statius quoque Theb. III. 422. iunxit *Taenariumque cacumen Apollineasque Therapnas.* Si quid vitio dandum est Orpheo, reprehendendum erit epitheton. Nam ad Eurotam sitae erant Therapnae, non ad mare. Caeterum nolim cum Schneidero Orpheum vituperare propterea, quod Euphemum Taenarium ex vallibus iuxta promontorium Maleae sitis profectum dicat, quum totus sinus Laconicus Taenarum a Malea dirimat. Huius generis plurimas habet reprehensiones Schneiderus, nimis in Orpheum iniquus. Nihil poeta aliud arguit, nisi recentem satis aetatem, et pariter ab simplicitate Homerica, atque a venustate alienam. Homerus, vt par erat isto tempore, vnam vrbem vt patriam cuiusque commemorabat: noster coniungit vrbes complures eius regionis, cuius quis popularis est.

209. Πλανητῶν scribendum videtur Schneidero, qui hic astrologicam diuinationem, post Alexandri demum tempus in Graecia inualescentem obseruare iu-

δίζετο γὰρ τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμεν' ἀνθρώποισιν.
ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνȣ νόθος ἤλυθεν υἱός·
σίνετο δὲ σφυρὰ δισσά, πόδας δ' ȣ̓κ ἦεν ἀρηρώς·
τȣ̈νεκεν Ἡφαίςοιο γόνον καλέεσκον ἅπαντες.
ἤλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπὼν Πισήτιδας ὄχθας
Αὐγείης υἱὸς πυριφεγγέος Ἠελίοιο.
ναὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὅρπηκες ἀμύμονες ἦκον,

211. σὺν δε coni. Pierſ. Veriſ. p. 107. 212. ἀρηρότως Ruhnk. ſed vulgata in margine. 214. ἀφνειοῖο· cod. Ruhnk. Πισιδατίδας libri omnes ante Geſnerum, qui dedit πισάτιδας. 215. Αὐγίνης Chiv. Αὐγιίνης Wrat. πυριφλέγεος Ruhnk. 216. ναὶ μὴν Voſſ. Vind. Pariſ. Wrat. Ruhnk. Idem in Aug. 2. eſſe tradit Schneiderus, a me non obſervatum. καὶ μὴν vulgo. Deinde ἀμύμονος Ruhnk.

bet. Emendatione nihil opus. Κύκλοι enim non meatus, ſed ipſos orbes, ipſas ſtellas ſignificant, vt ἡλίȣ κύκλος. Hom. h. in Martem, de Marte: πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν.

214. (211) Πισάτιδας ὄχθας.] Πίσα, πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας, τὸ ἐθνικὸν, Πισάται, inquit Stephanus. Apparet igitur hoc in loco pro Πισιδάτιδας legendum eſſe Πισάτιδας. ESCH.

214. (211) Hic vero dubitare non licuit, quin nimis aperte vitioſam et repugnantem ſibimet lectionem omnium librorum permutarem cum vnice neceſſaria. Steph. Byz. Πίσα τὸ ἐθνικὸν Πισάται· τὸ θηλυκὸν Πισάτις. Vbi etiam h. l. emendari iuſſit Holſtenius. Apud Pind. Ol. 4, 20 eſt ἐλαίᾳ ςεφανωθεὶς Πισάτιδι. Piſidatidas ſomniandi occaſionem librario dederunt Piſidae, barbari Ciliciae vicini. GESN.

215. Iniquus eſt Schneiderus, epitheton Solis, vt dei, ineptum pronuncians. Num aliud eſt Homericum illud Od. XII. 3. ὅθι τ' Ἠȣ̃ς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί εἰσι? aut tot alia, quae vbique exſtant, ſimilia exempla?

216. (213) Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὅρπηκες.] Ita Ariſtophanes in Θεσμοφορ.

--- Θηροφόνε παῖ
Λατȣ̃ς χρυσώπιδος ἔρνος.

Vide Biſetum ad illum locum. Oppianus lib. I. Κυνηγ. Αὐσονίȣ Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε. vbi non exſcribo ea, quae ad hunc locum obſeruauit illuſtre Academiae Noricae, dum viueret, decus, Ritterſhuſius, ſed lectorem potius ad eius commentarios in Oppianum remitto. ESCH.

216. MSS. Vindob. Vratisl. Reg. et meus ſummo conſenſu, Ναὶ μὴν καὶ etc. Quod, a Voſſiano etiam oblatum, Geſnerus ſpernere non debebat. Nicander Theriac. 51. ναὶ μὴν καὶ βαρύοδμος etc. Et ſic ille centies. RVHNK. Ὅρπηκες non ad-

Ἀμφίων κλυτόφημος ἰδ' Ἀστέριος μενεχάρμης,
Πελλήνην προλιπόντ' ἠδ' ἤθεα πατρίδος αἴης.
δισσὸν δ' αὖ Βορέου καλὸν στάχυν εἰσενόησα,
οὓς τέκ' Ἐρεχθῆος κούρη κλυτὸς Ὠρείθυια,
Ἰλισσοῦ παρὰ χεῦμα θεοῦ φιλότητι μιγεῖσα·

218. προλιπόντες ἰδ' ἤθεα e cod. Ruhnk. edidit Schneiderus. προλιπόντες etiam Voss. Aug. 2. ἰδ' ἤθεα P A C. προλιπον τ' δ' ἰήθεα Iunt. 219. δ' omissum in Ruhnk. 220. Vulgo Ἐρεχθῆος θείου κλυτή. κλυτοῦ Voss. Aug. 2. 221. Εἰλισσοῦ Voss. Aug. 2. θεῷ coni. Gesn.

dito patris vel patriae nomine inepte dici putat Schneiderus. Quare ἀμύμονος, quod est in cod. Ruhnk, scripsisse poeta ei videtur, idque coniunxisse cum nomine patris Hyperasii, quod cum versu integro exciderit. At nihil mutandum. Iam Homero illa vsitata est metaphora: ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Iliad. XVIII. 56. 437. Vide etiam XVII. 53. Od. VI. 163. XIV. 175.

218. Dualem saepissime oblitteratum esse ab librariis, res est notissima, quam ad Euripidem multis locis adnotauit Porsonus. Quominus Gesneri correctio, quae est in cod. Ruhnk. cum Ruhnkenio probanda est.

219. (216) Δισσὸν δ' αὖ βορέου.] De his vide, sis, Apollonii Schol. ad lib. I. v. 211.

BSCH.

219. Στάχυν reprehensum olim a Schneidero defenderat Ruhnkenius ad Hom. h. Cer. 23. Repugnat iterum Schneiderus, quamquam ἄρσενα στάχυν in Lycurgo Reiskii, p. 206. i. e. in versibus Euripideis, et in oraculo apud Zosimum II. exstare fatetur. Quod addit, poeticum ἄρσενον παίδων non esse idoneum, vt inde Βορέου στάχυν simpliciter de filio Boreae dictum defendi queat, non satis intelligo. Huiusmodi audaciores metaphorae nec nouae dici, nec barbarae possunt, si neque a consuetudine Graecorum, neque ab sana ratione abhorrent: sed in epico carmine adhibitae aetatem arguunt haud sane antiquam.

220. Non sunt haec eleganter dicta. Ἐρεχθῆος θείου κλυτὴ Ὠρείθυια. Scripsit: Ἐρεχθῆος κούρη κλυτὸς Ὠρείθυια. Θείου, ex praecedentis Ἐρεχθῆος vltimis syllabis ortum, fecit vt κούρη omitteretur. Duorum codd. lectio κλυτοῦ ostendit κλυτὸς scriptum fuisse, vt κλυτὸς Ἱπποδάμεια Iliad. II. 742. Caeterum, si quis hanc emendationem nimis audacem esse putabit, is reputet velim epicos ex epico sermone certius saepe, quam ex libris corrigi: cuius rei praeclarum exemplum L. Rhodomanus in Q. Calabro praeiuit.

221. Recte comma post χεῦμα sublatum in ed. Schneideri. Vid. Apollon. Rh. I. 214. Caeterum θεῷ, quod Gesnerus et Schneiderus praeferendum putant lectioni librorum, non opus:

εἰ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ὑπαιτίοις πεπότηντο,
Ζήτης καὶ Κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν.
αὐτὰρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ' ἄνακτος

222. ὑπ' ὑατίοις omnes ante Gesuerum. 224. αὐτὰρ δὲ Aug. 2. Vulgo αὐτὰρ δή· Ibidem ἄνακτος libri omnes. v. Gesn. Ἄκαστος recepit Schneiderus.

V. Heinrich. ad Hesiod. Sc. Herc. 35. seq.

222. (219) Mirum est, quas tenebras versionum auctoribus vel emendatoribus obiecerit mala diuisio vocis compositae, quae tamen nihil insolens haberet: quis enim ὑποχόνδρια non nouit et ὑπογάστριον? Quis non vidit capita Mercurii, Romaeque alata in numis? Merito castigauit illos ὁ πάνυ Wesselingius Probab. 9 p. 78 vbi etiam Barthianam emendationem reiicit, Καὶ ταρσοῖσι καὶ εὐταρίοις vel ὑατίοις, et laudat numum de Selectis Wildianis Tab. 7, 39 quo Calais videtur cum capite alato repraesentari. Nempe totam poeticorum ingeniorum luxuriem de fratrum horum alis ibi persequitur. GESN.

224. (221) Acasti mentionem Pelei F. hic esse necessariam, apparet. Itaque ἄνακτος in ἄκαστος mutant viri docti a G. Cantero inde Nouar. lectt. 5, 5, et Ger. Vossio ad Val. Fl. 1, 485. Tum etiam integrum versum librarii culpa abesse iudicat Piers. Verif. 2, 5 p. 194, quem, vt alios nostri et aliorum versus, diuinatione non infelici explet in hunc modum, vt post 221 ponat Κῦρος ἐὼν ἔτ' Ἄκαστος, Ἰήσονος Αἰσονίδαο Ἀγχιστεὺς κ. τ. λ.

ἀγχιστεὺς retinet significationem iuris Attici, qua consanguineum notare volunt, non filium, pro qua pugnat in primis Valckenarius V. C. ad Ammon. 1, 1 p. 5 seq. Ac nomen ἄνακτος quidem auferri Peliae sine causa, et ego nolim, quod ille imperio Iasonem ad expeditionem suscipiendam adegit, et, vt ait Piersonus, κατ' ἐξοχὴν hic rex est. Verum cedat tamen nomini ipsius Argonautae, cuius maior videtur necessitas: legamus, Φεραιόθεν ἤλθεν Ἄκαστος. At illud durius, pro Αὐτὰρ δὴ Πελίαο legere cum Valckenario Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φ. η. Ἄκαστος, vt Acastus non a patre describatur, sed a fratre patrueli et patruo, quo nomini ἀγχιστεὺς sua seruetur legitima significatio. Aut valde fallor ego, aut ἀγχιστεὺς est hic filii cum δεινώσει quadam appellatio, quod pulchre etiam monuit in Catalogo Burmannus. Est enim profecto ἀγχιστεὺς *proximus*: quis autem propior filio? Vera sunt et exquisita, quae de illa legitima significatione docuit Valckenarius. Sed hoc calidius, quod filium patris ἀγχιστέα nulla ratione dici potuisse pronunciat. Quidni enim iure suo poeta naturali primaque nominis vtatur significatione, quam plerumque

* * *

ἀγχιστεύς. νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῴης λελίητο

226. Libri omnes Ἀργῴας γεγένητο. Valck. Animadu. ad Ammon. p. 5. seq. τε γέγηθε· Piers. Veris. p. 194. λελίητο, receptum a Schneidero, qui id cum Gesnero pro correctione Valckenarii habet, errore ex ambiguis Piersoni verbis orto, nisi Piersono aliunde constabat, postea id in mentem venisse Valckenario. Εγεγήθει, quod vt Valckenarii coniecturam memorat Gesnerus, non est, sed debebat, certe prae ea, quam dedit, esse.

etymologia ostendit? Est praeterea locus Aristophanis Ὀρν. 1660 huc, nisi fallor, accommodatus, vbi Pisthetaerus rabula Herculi controuersiam mouet de Iouis patris sui hereditate, at Ἐρῶ δὲ δή, inquit, καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον, Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν, παίδων ὄντων γνησίων. Ἐὰν δὲ παῖδες μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς ἐγγυτάτω τοῦ γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων. Ergo nothus, h. e. ex matre non ciue Attica natus, patris sui, si is ex ciue natos liberos non habeat, ἀγχιστείαν habet, s. est patris sui ἀγχιστεύς. Sicut igitur nihil dubitant Theologi, apud Zachariam Prophetam 13, 7 גבר עמיתי quod coniunctum, πλησίον, necessarium, notat, interpretari de filio Dei: ita non video, cur poeta non potuerit Acastum, qui clanculum inuito patre se Iasoni, quem iste volebat perdere, adiunxerat (Val. Fl. 1, 163 et 484) δεινότητος cuiusdam causa ἀγχιστέα vocare? Sic poterat Saulus conqueri de Ionathane, ἀγχιστέα se suum Dauidi coniunxisse. Quis neget Ebraeorum iure Goëlem etiam vel maxime esse posse filium? (v. Selden. de I. N. e. G. 4. 1 extr.) Sed οἱ ὁ semper, nec nunquam Philo ἀγχιστείας et ἀγχιστεύοντος nomine in ea re vtuntur. Ne nimis in vno loco haeream, Ger. Horrei viri docti conatus, animadu. 1, 13 propositos examinandos aliis sciens ac lubens relinquo. GESN.

224. Piersonus Veris. p. 194. seq. vidit versum excidisse, quem talem fere fuisse putat, κοῦρος ἐὼν ἔτ' Ἄκαστος, Ἰήσονος Αἰσονίδαο. Sed eum versum Schneiderus quum insertum dicit, vt ἄνακτος simpliciter, at inepte, de Iasone diceretur, iniuriam facit Piersono, qui id vocabulum non de Iasone, sed de Pelia intelligebat, quem quis inepte ἄνακτα vocari dicet? Ἀγχιστεὺς Peliae Acastus dici Schneidero videtur, vt Iphiclus Althaeae σύγγονος v. 162. At σύγγονος proprie fratrem notat, nec quidquam verius, quam ἀγχιστέα, de fratre dici non posse, nisi ineptissime. Quominus dubitaui lacunae signa ponere. Caeterum Valckenarii coniectura, αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραίοθεν ἤλυθ' Ἄκαστος ἀγχιστεύς, non magis Graeco sermoni conuenit, quam quod de v. 226. eidem in mentem venit, νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῴας τε γέγηθε, in quo duplex est vitium. Αὐτὰρ οἱ more nostri pro αὐτὰρ δὴ scripsi.

226. (222) Verbum γεγένητο

ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἡρώεσσι πελάσσαι.

227. Vulgo ἡρώεσσιν ἐλάσσαι. Valckenarii correctio in Anim. ad Ammon. p. 5. seq. postea in cod. Vind. reperta.

non sine causa suspectum est Cl. Valckenaerio. Quae enim haec constructio, ἤλυθε· γεγένητο γὰρ· *venit* in nauem: *fuerat enim in naui?* Huic duplicem medicinam circumspicit l. c. Clarissimus Valckenaerius, ἐγεγήθει, vel λελίητο, puchre aptam vtramque huic loco, Homericam vtramque: sed quarum posteriorem praetulerim, cum propius ad formam litterarum accedat.

GESN.

226. Λελίητο et πελάσσαι recipiendum fuisse, facile quiuis intelliget. Ἀγγῆς epicorum mos exigebat.

227. (223) Πελάσσαι pro ἐλάσσαι reponit Valck. de qua emendatione Cl. Piersonus pronunciat, Neminem sanum esse, qui dubitet. Edictum hoc amori atque admirationi praeceptoris, et viri, cui merito assurgunt, qui studia haec amant, facile condono: puto tamen, non male me de studiosis, et ipso ante omnes Clarissimo Viro meriturum, si rationem tarditatis meae in recipienda etiam probabili correctione reddam, cuius me vix vnquam, celeritatis autem saepe, poenituit. Fateor igitur speciosum mihi videri, ac facile, Orphicum, illud πελάσσαι· sed nec ἐλάσσαι hoc scriptore et hoc loco indignum. Nondum obseruaui, fateor, ἐλάσαι simpliciter, vel apud nostrum de itinere quocunque, vel apud alium de accessu nautico dictum. De equitantibus, currum agentibus, ducentibus exercitum, frequens est. Sed forte multa sunt huius generis, ideo non damnanda, quod ego non obseruaui, vel ipse adeo Valckenaerius. Deinde sunt tamen quae persuadeant, nauigationi non magis repugnare hoc verbum, quam πελάσαι. Primum omnium verbo ἐλαύνειν et coniugatis locum esse ac domicilium in nauigatione, ipsum ἐλάτης nomen suadere videtur, quod cum remum significet haud dubie, obscurum certe est, vtrum a materie sua Remus dictus sit ἐλάτη, an Abies arbor nomen suum ab hoc vsu acceperit. Eustathius certe ad illud Ιλ. Η, 5 ἐπεί κε κάμωσιν ἐϋξέστῃσ' ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες, inuenit et obseruat ἐτυμολογίαν ἐν τῷ ἐλάτῃς ἐλαύνοντες. Et qui πόντον ἐλαύνει, nonne eadem etiam ἐλαύνει νῆα? Deinde vnde nisi ab hoc verbo ducta sunt κωπηλάτης, κωπηλατεῖν, κωπηλασία; quid sibi vult νεηλάτης apud Hesychium? ipse quidem interpretatur ὁ ἰθύνων καὶ ἐλαύνων τὸ πλοῖον. Pollux 1, 123 coniungit ἐξορμᾶν, πλεῖν, ἐκπλεῖν, περιπλεῖν, διεκπλεῖν, ἀπελάσαι τὴν ναῦν. Denique Pindarus Isth. E, 48 musam suam cum excitet, ἔλα νῦν μοι πεδόθεν, vetus Scholiastes κατὰ μεταφορὰν, inquit, ἀπὸ τῶν νεῶν, πρόαγε εἰς τοὔμπροσθεν. GESN.

σὺν δέ οἱ ἦλθεν ἔτης Ἡρακλῆος θείοιο
καλὸς Ὕλας· τῷ δ' ἔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου
ἀργεννὰς ἐρύθηνε παρηΐδας ἀβρὸς ἴουλος,
ἀλλ' ἔτι κοῦρος ἔην, πολὺ δ' ἥνδανεν Ἡρακλῆϊ.
Οὗτοι μὲν ποτὶ νῆα καὶ ἐς λόχον ἠγερέθοντο.
καί ῥά οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐκέκλετο, ἠδ' ἀγόρευεν.

228. ἦλθ' ἕταρος vulgo. ἑτάρως Voss. Aug. 2. Ἡρακλῆος codd. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo Ἡρακλέεος. 230. ἀργενὴς Vind. ἀργενῆς Ruhnk. Aug. 2. ἀργεννὴς Parif. Wrat. ἐρύθηνε παρηΐδος videtur esse in libris MS. cum ed. Gesn. collatis, vt in Aug. 2. Ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρηΐδος sic Chiv. Ἀργεννεὴς ἐρύθην παρνηΐδος edd. vett. Stephani correctionem, praeter τῷ Schneiderus quoque recepit. Wakefieldius in Silv. Crit. vol. II. p. 146. repugnantia dedit, ἄρτι νέας ἐρύθηνε παρηΐδας. 232. ἠερέθοντο Ruhnk.

228. Ἦλθεν ἔτης pro vulgato ἦλθ' ἕταρος propterea scripsi, quod noster, vt recentiores epici solent, non producit breuem syllabam in caesura, nisi in locis ex Homero sumptis. Ἕταρος pro ἑταῖρος, quod explicatio est genuinae lectionis, (v. Hesych. ἔτης) metri caussa scripsere librarii. Caeterum fallitur Burmannus in Catal. Arg. v. *Hylas*, cum Acasto Pheris aduenisse perhibitum putans Hylam. Nam οἱ non ad Acastum, sed ad ipsum Hylam noster more suo retulit.

230. (226) Ἀργεννεὴς.] Si nihil nos diuinare vetat in ita desperatis locis (quid enim quaeso vetet?) dixerim hic legendum, Ἀργεννὰς ἐρύθαινε παρηΐδας ἀβρὸς ἴουλος, pro Ἀργεννεὴς ἐρύθην παρνηΐδος ἀβρὸς ἴουλος. Sed ita legendo, vellem in proxime praecedente versu τὸν mutari in τῷ. Verum parum fidei huic meae diuinationi, seu coniecturae ipsemet adhibeo. H. STEPH.

230. (226) Ἀργεννεὴς etc.] Locum corruptum esse, certum est, nec quo melius restitui possit, quam H. Stephanus eum restituit, video. ita ergo cum Stephano legendum.

- - - - Τῷ δ' ἔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου
Ἀργεννὰς ἐρύθαινε παρηΐδας ἀβρὸς ἴουλος. ESCH.

230. (226) Iam ita constituendum notaueram hunc versum, cum commodum Chiueani libri auctoritas dubitationem mihi sustulit. GESN.

230. Gesneri lectio, ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρηΐδος, etiam Doruillii est ad Charit. p. 162. Ruhnkenio blandiebatur correctio Stephani, quam confirmat imitatione Nonni, si haec est imitatio, X. p. 278. οὐδέ οἱ ἀβρὸς ἴουλος ἐρευθομένοιο γενείου, ἄχνοα χιονέης ἐχαράσσετο κύκλα παρειῆς. Equidem recepi emendationem Stephani.

233. Οἱ pro σφισὶν dictum, vt solet noster.

δεῖπνα δὲ πορσύνοντο πολυξείνοιο τραπέζης,
ἥμενοι ἑξείης· πόθεεν δέ τοι ἔργον ἕκαστος.
αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔλπετο θυμός,
ἀνστάντες ῥ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης
ἤϊον, ἔνθα τ' ἔμιμνεν ὑπὲρ ψαμάθου ἁλίη νῆυς,

234. Vulgo δ' ἐπορσύνοντο. 235. πόθεεν δέ τοι e cod. Ruhnk. Aug. 2. receptum. Vulgo πόθεεν μέγα ἔργον. Caeterum hic versus in libris omnibus post illum, αὐτὰρ ἐπὶ σίτοιο, legitur. 236. ἔπλετο omnes. 237. Omnes ἀνστάντες δ'. 238. ἤϊεν Ruhnk. ἐνθάδ' Schneiderus, contra morem epicorum. νηῦς Ruhnk. Aug. 2. Vulgo ναῦς.

234. Δὲ πορσύνοντο quod scripsi pro δ' ἐπορσύνοντο, probaturos puto, quorum aures numeris epicorum adsuetae sunt.

235. (232) Ἥμενοι ἑξείης.] Ita lege, non ἑξήεις cum Stephano.

ESCH.

235. Vulgo sic legebatur:

αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔπλετο θυμός,
ἥμενοι ἑξείης πόθεεν μέγα ἔργον ἕκαστος.
ἀνστάντες δ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης
ἤϊον.

Schneidero minus languere videtur oratio, si legatur: πόθεεν δέ τοι ἔργον ἕκαστος, ἀνστάντες ἅμα πάντες, et cet. Sed cur ἥμενοι ἑξείης hic additum, quod ad desiderium nihil confert? et quomodo haec congruunt inter se, ἥμενοι ἑξείης ἀνστάντες ἤϊον? Quae quum ita sint, permutaui ordinem duorum versuum: qui quum in libris esset perturbatus, haec ipsa perturbatio fecit, vt μέγα pro δέ τοι scriberetur. Mutato versuum ordine etiam ῥα pro δὲ versu 237. scribendum fuit.

236. (230) Αὐτὰρ.] Non dubito quin suspectus sit multis hic locus sicut et mihi fuit, credenti potius legendum θυμῷ: sed eodem modo et infra scriptum habemus, v. 404. Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔπλετο θυμός.

H. STEPH.

236. (230) Rescribendum etiam mihi videbatur θυμῷ. Sed eadem, qua Stephanus, ratione manum continui. GESN.

236. Librorum lectionem in ἔλπετο mutaui, certa emendatione. Ea iterum facienda infra v. 408.

238. (234) Ἤϊον.] Ita legunt editiones et interpretes, qui postremi reddunt: *Viaticum illic exspectauit super arenam marina nauis.* Sed quis non aduertit puerilem sententiolam? mallem ego ᾔϊον. Notum enim est, veterum nauigia extra vsum et in hyeme non in aqua detenta fuisse, vt cum nostris hodie fit, sed extracta et in sicco collocata tantisper, donec vsus posceret, vt vndis redderentur, quod cum ex aliis, tum vero ex nostro passim videre est. ESCHENB.

238. (234) Scrupulus hic aut difficultas obiici non potest, nisi

τήν ῥα τότ' εἰσορόωντες ἐθάμβεον· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄργος ἐφημοσύνῃσι νέϐ πόρσυνεν ὀχλίζειν,
δϐρατέῃσι φάλαγξι καὶ εὐςρέπτοισι κάλωσιν,
πρυμνόθεν ἀρτήσας. κάλεεν δ' ἐπὶ μόχθον ἱκάνειν,
πάντας κυδαίνων. οἱ δ' ἐσσυμένως ὑπάκϐσαν·
τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, περὶ ςέρνοισι δ' ἀνῆπτον
σειραίην μήρινθον. ἐπέβριθεν δ' ἄρ' ἕκαςος,
αἶψα θοὸν ποτὶ κῦμα κατειρύσαι εὔλαλον Ἀργώ.
ἡ δέ οἱ ἐγχριμφθεῖσα ποτὶ ψαμάθῳ βεβάρητο,

239. ποτ' vulgo. Correxit Schneiderus. 240. ἐφημοσύνῃσι Voſſ. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo ἐφημοσύναισι. 241. δϐρατέεσσι Voſſ. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo δϐρατέαισι. 242. ἀρτύσας Ruhnk. Aug. 2. 243. ἐδύοντο Ruhnk. δ' ἄρ' ἕκαςος Voſſ. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo δὲ ἕκαςος. 246. ἄφθογγον coni. B. Slothouweri e v. 74. 247. οἱ; δέ οἱ PAI. ἐγχριμφθεῖσα Voſſ. Ruhnk. Aug. 2. ἐγχριφθεῖσα vulgo.

Homericum ἤϊον, *ibant*, ignoranti aut oblito. Equidem malui emendare quantum licuit interpretationem Latinam, h. e. ſcribere, quaſi nondum eſſet alia, quam annotationes de vitiis interpretum ſcribere. GESN.

238. ἁλίης ſcriptum ſuſpicatur Schneiderus, quia nauis recens compacta mare nondum attigerat.

239. (237) Δϐρατέαισι φάλαγξι.] Heſychius: φάλαγγες, πολεμικαὶ τάξεις, ἀπὸ τϐ πέλας ἀλλήλων εἶναι, καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα, καὶ νεῶν ὑπερείσματα. ESCH.

Κάλωσι.] Funes nauticos recenſet Apollonii Scholiaſta ad lib. I. v. 566. quem, ſi lubet, vide. ESCH.

243. Comma poſt πάντας, ab Eſchenbachio et Geſnero poſitum, omiſit Schneiderus cum edd. vett. Recte. Hemiſtichium enim hoc ex Iliad. X. 69. ſumptum, vbi haec verba coniuncta ſunt.

245. Particulam ἄρα e tribus codd. repoſui, quod in Homero non licebat.

246. (242) De loquela, Argo naui adtributa, dicam aliquid ad 264. Loca noſtri vbi loquens introducitur, indicat Index V. Ἀργώ. GESN.

247. (242) Ἡ δέ οἱ ἐγχριφθεῖσα.] Lege ἐγχριμφθεῖσα. ESCH.

247. (243) Illud ἐγχριφθεῖσα non eſt ſimpliciter ab errore librarii: ſed, niſi fallor, ab acumine Grammatici, qui vellet indicare, illud μ ante φ, ex ν ortum, eſſe pleonaſticum modo, et melius abeſſe. Euſtathius ad Ιλ. A, 46 p. 30, 20 ἀμβροσία, χρίμπτειν, ῥίμφα, κόμπος, κομψὸς, πίμπλασθαι, καταπιμπρᾷν πλεονασμὸν ἔπαθον τϐ ν διὰ σε-

αὐαλέοις Φύκεσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσον,
ἡρώων παλάμῃσιν ὑπὸ ςιβαρῇσιν ἀπειθής.
παχνώθη δ' αὖ θυμὸς Ἰήσονος· αὐτὰρ ἔπειτα
νεῦσεν ὀπιπτεύων, ἵνα οἱ θάρσος τε βίην τε
μολπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ κεκμηόσιν αἰὲν ὀρίνω.
αὐτὰρ ἐγὼ Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσὶν
μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς,
καί οἱ ἀπὸ ςηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα·

248. Φυκέεσσι — κέρσον Voſſ. vt in Geſn. editione notatum. Χέρσον Aug. 2. Sed Φυκέεσσιν in libris omnibus eſt. Vulgo χέρσῳ. 250. Ιάσονος vulgo. Ιήσονος Ruhnk. αὐτὰρ ἔπειτα Voſſ. Aug. 2. In margine Voſſ. notata vulgata lectio ἔμοιγε pro ἔπειτα. 252. Vulgo κεκμηκόσιν. 355. περὶ χερσὶ Voſſ. in cuius margine notata vulgata lectio, μετά. 255. Ante Steph. legebatur χείριον. Λείριον non dubito quin ſit in codd. cum ed. Geſn. collatis. Certe ex Aug. 2. nihil a Geſneriana lectione diuerſum notaui.

μυότητα Φωνῆς. Hoc facilius admittam illa etymologia, quam ponit ad Δ, 237 p. 356, 18. ἐν χρῷ πελάζειν. Quod eſt de illo οἱ, ἡ δέ οἱ ἐγχριμφθεῖσα, puto illud abundare quidem, ſed relationem tamen habere ad ψαμάθῳ. Vid. diſſertatiuncula de hac vocula οἱ, Indici ſuo loco intexta n. 3. GESN.

247. Οἷ hic et infra v. 251. ac 255. pro σφὶν dictum.

248. (244) Αὐαλέοις Φυκέεσσιν.] Vide Plinium lib. XIII. cap. XXV. ESCHENB.

Multa ibi de fuci ſ. algae generibus. Sed ego cupiebam mihi monſtrari tantam illius copiam, quae nauem irretiret. GESN.

250. Ἔμοιγε, ob γὲ additum pronomini, non videtur aptum eſſe. Vera eſt altera lectio, cuius explicandae cauſſa ἐμοὶ adiectum et verſui accommodatum fuit.

251. (247) Hic illud redundans οἱ eſt *ſibi* h. e. in ſui gratiam: vt noſtri, *Gib mir doch dem Kerl ein paar Ohrfeigen.* V. Diſſ. modo cit. n. 1. Sic ſtatim ponitur v. 251. GESN.

252. Κεκμηόσιν epica dialectus requirebat.

255. (251) Καί οἱ ἀπὸ.] Vulg. editiones χείριον habent: ſed λείριον reponere non dubitaui, ne non religioni id, ſed ſuperſtitioni tribueretur. Fateor tamen, non meminiſſe me lectum mihi alibi eſſe ὄπα λείριον pro eo, quod Homerus dicit ὄπα λειριόεσσαν, Il. γ. v. 150. — Ἀλλ' ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. H. STEPH.

255. (252) Ὄπα λείριον.] Λείριον Stephanus repoſuit pro χείριον, optime. Nec eſt, quod huic ſuae coniecturae diffidat. Licet

Ἔξοχον Ἡρώων Μινυήϊον αἷμα γενέθλης,
εἶδ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωας
βρίσαθ' ὁμοῤῥοθέοντες, ἐρείσατε δ' ἴχνια γαίῃ,
ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπερβλήδην τανύσαντες·
καὶ χαροπὸν ποτὶ χεῦμα γεγηθότες ἕλξατε νῆα.
Ἀργὼ, πεύκῃσίν τ' ἠδὲ δρυσὶ γομφωθεῖσα,
αἴ' ἐμῆς ἐνοπῆς· καὶ γὰρ πάρος ἔκλυες ἤδη,

257. στερνοῖσιν pro vulgato στεῤῥοῖσιν Aug. 2. 261. Vulgo τ' ἰδὲ δρυσὶν fed δρυσὶ Ruhnk. γομφωθεῖσα Voff. Ruhnk. Aug. 2. Ante Gefnerum γομφωθεῖσαν. 262. αἰὲν pro αἴ', libri omnes, etiam Aug. 2.

enim Homerus non ita loquatur, loquitur tamen ita Apollonius lib. IV. v. 903. ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον. ESCH.

257. (253) Εἶδ' ἄγε Homerica formula excitandi. Euftath. ad Ιλ. Π, 667 κελευσματικῶς, ἀντὶ τῦ εἶα δὴ ἄγε ῥηθὲν μᾶλλον, ἤπερ ἐνδοιαστικῶς, ἀντὶ τῦ, εἰ δὲ βύλει ἄγε. Hanc tamen pofteriorem interpretationem interdum locum habere fatetur idem ad Ιλ. Ψ, 579 p. 1435, 41. Ἄγε apud Homerum etiam ad plures dici, conftat. v. g. Ιλ. Ζ, 576 vbi idem monet Clarckius. Hic quidem fimpliciter incitandi vim habet. Ceterum his quinque verfibus non puto perfectius quidquam ab ipfo Homero factum effe. GESN.

257. Στερεοῖσιν fcripfi, quod epica dialectus videbatur exigere.

258. (254) Ὁμοῤῥοθέοντες Schol. Ariftoph. ad ὀρνιθ. ὁμοῤῥοθῶ. συνθέλω· ὁμοῤῥοθεῖν, κυρίως, τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσειν. Adhortatur igitur auctor hoc loco Argonautas, vt fimul omnes nauem e littore in fluctus impellant, quippe qui mox fimul omnes ὁμοῤῥοθέοντες erunt. ESCH.

258. Verbi βρίθειν actiua fignificatione dicti exemplum e Pindari Nem. VIII. 30. attulit Schneiderus.

261. (257) Et illud Orpheo, h. e. diuini fpiritus poeta, dignum, quod fubito ad ipfam nauem oratio conuertitur, quam pulcherrimam apoftrophen corruperant librarii, illo importuno ν ad verbum γομφωθεῖσα adiecto: quod cum pridem delere aufus fuerim, tanto minus id facere dubito, cum Pierfono idem in mentem veniffe, eumque laudatum eo nomine a Ruhnkenio videam Epift. 2 p. 72. cum denique Voffiani libri auctoritas acceffferit. Quod in hac allocutione mentionem facit poeta materiae nauis et modi, quo compacta fit, pertinet ad augendum miraculum. GESN.

262. (258) Αἰὲν ἐμῆς ἐνοπῆς.] Nauem ipfam nunc alloquitur Poeta. ESCH.

262. (258) Adeo neceffaria, et vnica, et blanda tamen atque fa-

ἠνίκα δένδρε' ἔθελγον ἐν ὑλήεντι κολώνῃ,
πέτρας τ' ἠλιβάτους, καί μοι κατὰ κόμπον ἔβαινον

263. κολωνῷ coni. Gesn. pro vulgato κολώνῃ. 264. Vulgo κατὰ πόντον. Tum ἔβαινον. Voss. Ruhnk. Aug. 2. sed vulgo ἔβαινες.

cilis visa emendatio Cl. Heringae, Obs. 10 p. 78 proposita, et suo merito probata Ruhnkenio Ep. 2 p. 73, vt circumspectis omnibus illam in ipsum contextum auctoris recipere sustinuerim. Neque adeo opus est, vt rationem facti reddam apud intelligentes. Modo illud meminerimus, sermonem hic esse de obsequio Argus cum conficeret et existeret. Hic materiem de silvoso colle mulcendo ad pontum h. e. in litus, vbi aedificanda erat, deduxit Orpheus, vt materiem muri Thebani Amphion etc. GESN.

263. (259) Malim κολωνῷ, neque tamen mutare ausus sum, si forte etiam ὁ κολώνης dixerint. GESN.

263. ὑλήεντι κολώνῃ, vt φολόεντος ἐχίδνης apud Nicandrum, aliosque similes poetas dictum notauit Schneiderus. Fuit sane haec generum permutatio illorum temporum propria, quum nondum stabilem vsum lingua accepisset. Sed deinde ea aetas, quae iam ad interitum vergebat, obtusum venustatis sensum illecebris quibusdam excitare studens, ad insolentiam et raritatem confugiebat. Vnde pariter et nouam et vetustate oblitteratam dictionem sectabatur. Id et apud Graecos et apud Romanos euenisse animaduertimus. Et iam haec nostros quoque inuadere coepit labes.

264. (260) Ingeniose, vt solet, coniecit Ruhnkenius Ep. 2 p. 73 μοι παράπομπος ἔβαινες, et interpretatur, *mecum tanquam comes iuisti, me deduxisti montibus relictis.* Sed ne causam quidem, nedum necessitatem mutandi me videre, fateor. GESN.

264. Lege: *καί μοι παράπομπος ἔβαινες, οὔρε' ἀποπρολιποῦσα. Mecum tamquam comes iuisti, me deduxisti montibus relictis.* Hac sententia nihil aptius. Quis enim est, qui nesciat, canentem Orpheum secutos esse arbores, saxa, feras? Horat. III. Carm. 11. 13. *Tu potes tigres comitesque* (παραπόμπους) *syluas Ducere.* Gesnerus nullam mutandi necessitatem videns, vulgatum capit de materia, ex qua Argo construeretur, ad mare deducta. At Orpheus loquitur de arboribus, se insecutis, antequam ad nauis aedificationem adhiberentur. Nec vllae eius in deducendis ad pontum arboribus partes fuerunt, cum demum, naui iam confecta, ad Argonautas venerit. RVHNK. Schneideri sententiam non assequor. Is edidit, *καί μοι μετὰ πόντον ἔβαινες οὔρε' ἀποπρολιποῦσα.* Notae autem ad h. l. praefixit: *παρὰ πόντον.* Denique in ipsa nota constantem codd. lectionem ἔβαινεν et προ-

οὔρε᾽ ἀποπρολιποῦσαι· ἐπίσπεο δ᾽ αὖτε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραποὺς· σπέρχευ δ᾽ ἐπὶ Φᾶσιν ἀμείβειν,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ καὶ θεσκέλῳ ὀμφῇ.
Δὴ τότ᾽ ἐπιβρομέουσα Τομαριὰς ἔκλυε φηγός,

265. Ante Gesn. οὔρηα προλιποῦσαι. Hic οὔρη ἀποπρολιποῦσαι dedit. Voss. οὔρεα προλείπουσαι — ἐπέσπεο. Vind. οὔρεα προλιποῦσαι — ἐπέσπετο. Ruhnk. οὔρηα προλιποῦσαι — ἐπέσπεο. Aug. 2. οὔρεα προλίπουσαι (sic) — ἐπέσπεο. Wrat. οὔρεα προλιποῦσα. 266. Vulgo σπέρχου. Tum πᾶσιν vulgo: correctum ab Heringa et Bernardo ad Demetr. Pepag. p. 85. ac Φᾶσιν Voss. Aug. 2. Ibidem ἀμύνειν Voss. Ruhnk. Aug. 2. 267. πισυνὸς Aug. 2.

λιποῦσαι facere ait, vt credat poetam sequutum esse fabulam ab Silio XI. 472. seq. traditam, qui refert, quum Argo mare nollet intrare, ipsum mare Orphei cantu ad nauem adductum esse. At quomodo hoc e verbis Orphei elici poterit? Tum, ἔβαινον, inquit, *equidem statim probauero, vt ad* δένδρεα *referatur, quibus compacta nauis Argo in mare descendit.* Ac postea: *rectius etiam* ἔβαινον *de arboribus descendentibus dicitur, quam* ἔβαινες *de naui ex pinis compacta, in monte succisis et ad mare deductis.* Certe refutari antea Ruhnkenius debebat. Pro πέτρας legendum putat πεύκας, quod genus ad nauem fabricandam adhibitum constare e v. 261. Ac recte post generale nomen δένδρεα speciatim πεύκας nominari. Id mihi quidem languidum videtur. Itaque dedi, pressius optimos libros sequutus, καί μοι κατὰ κόμπον ἔβαινον οὔρε᾽ ἀποπρολιποῦσαι. Ἀποπρολιποῦσα singularis vel propter hiatum improbari debebat. Quemadmodum, inquit, ante audiuisti, quum arbores et rupes ex montibus ad strepitum citharae vel vocis deducerem, ita nunc meo hortatu mare intra.

265. (261) Hic feliciorem puto fuisse Ruhnkenium, qui reponit οὔρε᾽ ἀποπρολιποῦσα. Seruare tamen malui η, quod est in omnibus libris. Duplicationem ἀποπρο esse Orphicam, Index docet. Οὔρηα προλιποῦσα, quod est impressorum typis librorum, reliquissem, si formae huius exempla mihi in promtu essent. Sed quis τείχηα, ἔτηα meminit? GESN.

266. Epicus sermo postulat σπέρχευ.

268. (264) Τομαριάς.] Hoc Τομαριάς nescio an vsquam inveniatur, et si inueniatur, a τέμνω forte deducendum erit, sed quid ad locum hunc? ego vix dubito quin legi debeat Τομούρια, vatidica a τομουρὸς vates, ὁ τὸ μὴ ὂν μαντικῶς ὁρῶν, sec. Eustath. ad Odyss. π. versum ergo sic lego:

ἥν οἱ ὑποτροπίην Ἄργος θέτο νηῒ μελαίνῃ
Παλλάδος ἐννεσίῃσιν· ἀνηέρθη δὲ μάλ' ὦκα,
δέρατ' ἐλαφρίζουσα, θοὴ δ' ὠλίσθανε πόντῳ·
καί οἱ ἐπειγομένη θαμινὰς ἐκέδασσε φάλαγγας,

269. ὑπὸ τροπίην Aug. 2. 270. ἀνηγέρθη Voff. Ruhnk. Aug. 2. 271. θοῇ Ruhnk. ὀλίσθανε Ruhnk. Aug. 2. 272. ἐπειγομένην Wrat.

Δὴ τότ' ἐπιβρομέουσα τομούρια ἔκλυε φηγός. ESCH.

268. (264) Τομαριὰς fine dubio patronymicum nomen a Tomaro monte, cui Dodonaei Iovis templum adiacet. Strabo 7 p. 227 Τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος ἢ Τμάρος, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται, ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερόν. De hac fago (*filuae filia nobilis* Hor. Od. 1, 14, 12) Apollod. Bibl. 1, 9, 16 p. 49 κατὰ δὲ τὴν πρῷραν ἐνήρμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆεν (fic leg. pro φωνῇ) φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. De hac Claudia. de B. Get. f. 7, 18 dicit Mineruam *Caefo Tmarii Iouis augure luco Arbore praefaga tabulas animaffe loquaces.* Add. Apollo. 1, 525 fq. it. 4. 582. et ipfe nofter hic, et v. 1154. Val. Fl. 1, 304. Tzetz. ad Lycophr. 1019. Quae de τομούροις apud Euftathium memorat Efchenbachius, ea habentur ad Ιλ. Π, p. 1074, 37 et ad Od. Ξ, p. 545, 4, atque audiri poffent, fi non omnes libri haberent Τομαριάς.

Quod ἐπιβρομέουσα ἔκλυε φηγός, hoc, arbitror, fignificare voluit poeta, illam fremitu indicaffe fe audire, et parere contumacius, qui mos illius erat, quod cognofcet, qui infpicere velit locos, quos dedimus in Indice, vbi Argo locuta eft. GESN.

268. Schneidero ἐπιβρομέουσα, quod in verfu gemello 1161. occurrat, hic plane vitiofum videtur. Quare ἐπιτρομέουσα fcribendum putat. Ἐπιβρομέουσα eft, voce affenfum fignificans.

269. (265) Pronomen οἱ iungendum cum νηΐ, vt monui in Ind. h. v. n. 3. Parum refert poetae et mendacis nunc ὑποτροπίην fagum dicere, adiunctam carinae, nunc τρόπιν, h. e. ipfam carinam λάλον, vt v. 707, nunc toti naui fermonem tribuere; nunc Mineruam nominare auctorem, nunc architectum Argum, nunc ἐργοδιώκτην operis Orphea. Tales diuerfitates ne hiftoriam quidem vitiant, nedum fabulam. GESN.

271. Schneiderus fcriptum fuiffe putat, δέρασ' ἐλαφρίζουσα, *pondere fuo, i. e. lignorum, quibus erat compacta, alleuata:* affertque Oppian Cyneg. I. 85. Nihil mutandum: non lignis fe Argo, vt apud Oppianum equus pedibus, fed ligna, i. e. fe ipfam alleuabat.

272. (268) Οἱ ἐπειγομένη eft fibi inftans, fe vrgens: Argo enim hic animata eft: verfu autem proximo relationem loci notat. V. Ind. h. v. nr. 1. Porro ad intelligentiam horum verfuum cogitare oportet nauim, impofi-

αἵ οἱ ὑπὸ τρόπιν εἶντο μιῆς σχοίνοιο ταθεῖσαι.
ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἔβη λιμένας, χαροπὸν δ᾽ ἀνεχάσσατο κῦμα·
Θῖνες δ᾽ ἀμφέκλυσθεν· ἐγήθει δὲ φρέν᾽ Ἰήσων,
ἆλτο δ᾽ ἔσω νεὸς Ἄργος, ἐφέσπετο δ᾽ ἀγχόθι Τῖφυς

273. αἵ οἱ ὑποτρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνοιοτα θεῖσαι PAIC. τρόπιῖ Voſſ. Aug. 2. ὑποτροπίῃ Ruhnk. Stephanus αἵ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο, receptum ab Eſchenb. et Geſn. Schneiderus ὑπὸ τρόπιῖ, edidit, quod διϛυλλαβῶς pronunciandum cenſet, de metro nihil ſollicitus. μιᾶς vulgo. 274. ἐκ δ᾽ ἄρ᾽ ἔβη λιμένος laudat Dinner. λῖ μ᾽ ἕνος Ald. λιμένος Crat. et recentiores. ἀνεχείσσατο Voſſ. Aug. 2. 275. φρένας Ask. Wrat. Ruhnk. Aug. 2. PAIC. 276. ἀγχόθι vulgatum habet Aug. 2. ſed αὐτόθι Voſſ. Ruhnk.

tam pluribus palangis h. e. cylindris, quos carina ad angulos rectos decuſſet. Illae palangae vt aequabiliter pondus nauis ſuſtineant, ope lineae ſ. funis extenti, qui omnium ſummos arcus tangat, aequatae ſunt. Iam vt quamque palangam relinquit progreſſu nauis, ita illa pondere liberata, vel ſuo vel ſoli elatere mouetur, reſilit: ſic ſparguntur omnes et directionem ordinemque amittunt. Illud de fune extenſo aequandis palangarum faſtigiis etiam in hodiernis architectorum naualium rationibus obtinere, obſeruo in Philoſ. Transact. vol. 5 p. 288. GESN.

273. (269) Ὑπὸ τρόπι.] Ita bene corrigit Stephanus pro ὑποτρόπι, quod, licet manifeſto nihil eſſet, tamen ſeduxit interpretes. Scholia ad Ariſtoph. Ἱππεῖς: ὅ ἐϛι συνεκτικώτατον τῆς νεὼς, ἥτις ἐϛὶ τρόπις, ὑπὸ δὲ ἄλλων μήτρα καλεῖται. ESCH.

273. τρόπι habet vltimam longam, vt μήτι apud Homerum. Itaque ὑπὸ τρόπιν εἶντο ſcripſi.

274. Etſi δὲ ſaepius ab noſtro poſt ſecundum verbum collocatur, quod eſt recentioris aetatis indicium, hic tamen minus placet ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἔβη nude poſitum. Quare λιμένας ſcripſi. Ita v. 636. καλὺς τ᾽ ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσεπέρησεν.

275. (271) Θῖνες] In vulg. edit. - - ἐγήθει δὲ φρένας ἰήσων. cuiusmodi error habetur et infra v. 445. — κηλήθη δὲ φρένας ἀχιλλεὺς, poſito vtrobique φρένας pro φρέν᾽. H. STEPH.

276. (271) Neſcio quid mouerit doctiſſimum virum H. Stephanum, vt mutaret lectionem praecedentium editionum, quam habet etiam Aſkaeanus liber, quae ſola ſententiam praeſtat commodam. Quid enim eſt θῆκαν ἐπάρτια τῇ νηΐ; ſed ἐπέθηκαν ἄρτια τῇ νηὶ quid ſit, nemo temere poteſt dubitare, nec male, ſpero, in interpretatione expreſſum eſt. Ὅπλα τε πάντα ἐνθέμενοι eſt Apollo. 1, 357. GESN.

καί οἱ ἐπαρτέα θῆκαν, ἀρηρότα πορσύνοντες,
ἱςόν τ' ἠδ' ὀθόνας· ἔπι δ' αὖτ' οἴηκας ἔδησαν,
πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντο δ' ἱμᾶσιν.
αὐτὰρ ἔπειθ' ἑκάτερθεν ἐρετμὲς ἡπλώσαντο,
εἰςβαίνειν δ' ἐκέλευον ἐπειγομένες Μινύηας·
τοῖσιν δ' Αἰσονίδης ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κέκλυτέ μευ, βασιλῆες ἀμύμονες· ἐ γὰρ ἔμοιγε
ἁνδάνει ἐν πραπίδεσσιν ἀρειοτέροισιν ἀνάσσειν.
ὑμεῖς δ', ὅντινά οἱ κραδίη θυμός τε μενοινᾷ,
ἡγεμόνα ςήσασθε, καὶ ᾧ πέρι πάντα μελήσει
σημαίνειν, ὅ τί οἱ ῥέξει ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον,

277. Vulgo ἐπ' ἄρτια. Ruhnk. Aug. 2. ἐπάρτια, quod dedit Steph. Deinde πορσαίνοντες Ruhnk. 279. θ' ἱμᾶσιν ex Aug. 2. affert Schneiderus, non obseruatum mihi. 280. ἔπειτ' Aug. 2. et cod. ante Steph. 281. ἐκέλευεν Aug. 2. τ' ἐκέλευον Eschenb. 285. ὅντινά οἱ κραδιή Voss. Aug. 2. receptum a Schneidero. Ὄντιν' οἱ Vind. Ruhnk. Vulgo ὅντιν' ἄρα κραδίη. 287. σημαίνειν Schneiderus dedit e cod. Ruhnk. Caeteri σημανέειν. Tum omnes ὅτι κεν ῥέξαι.

277. ἐπαρτέα Schneideri coniectura est, probata etiam Ruhnkenio. Ad eam firmandam attulerunt Apoll. Rh. I. 235. 333. 1210. III. 2. Sed quod Gesnerum inepto commate post πορσύνοντες impeditum dicit Schneiderus, vnde ipse hoc comma sustulit, et post θῆκαν posuit, non intelligo. Nam quid est hoc, καί οἱ ἐπαρτέα θῆκαν? quid autem porro hoc, ἀρηρότα πορσύνοντες ἱςόν τ' ἠδ' ὀθόνας? Immo ἐπαρτέα θῆκαν ἱςὸν dicit, et ἐπαρτέας ὀθόνας, addito per appositionem ἀρηρότα πορσύνοντες.

278. (274) Οἴηκας ἔδησαν.] Apollonius: Τῖφυν εὐεείρης οἰῆια νηὸς ἔρυσθαι. ad quae verba Scholiast. Οἰῆα, τὰ πηδάλια, οἷον οἰήσια, ἐπειδὴ οἰήσεως χρεία τῷ κυβερνήτῃ, οἱ δὲ γλωσσογράφοι τὰς οἴακας. ESCH.

285. Θυμός τε μενοινᾷ.] Ita Homerus Odyss. β. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. ESCH.

285. (282) Varietas Vossiani codicis non simpliciter aberratio videtur, sed eius, qui illud Orphicum οἱ etiam hic vellet inculcare, de quo vid. Ind. n. 1. GESN.

287. Vulgata lectio ὅ τι κεν ῥέξαι neque cum praecedentibus, neque cum sequentibus congruit. Itaque οἱ, quod, vt in indice notatum, saepe in nostro cum κὲν permutatur, et futurum reposui. Siue οἱ ad ducem, siue, vt saepe noster solet, ad sequentem pluralem ἐπιπλώυσιν et ἀφιξομένοις referas, sensus est hic:

πόντον ἐπιπλώουσιν, ἀφιξομένοις τ' ἐπὶ γαῖαν,
εἴτε καὶ ἐς Κόλχους, ἢ ἐς ἀλλοδαποὺς ἀνθρώπους.
καὶ γὰρ δὴ μοῦνον σὺν ἐμοὶ πολέες τε καὶ ἐσθλοί,
οἵ ῥα καὶ ἀθανάτου ῥίζης γένος εὐχετάασθε,
ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον, κλέος ὄφρ' ἂν ἄρησθε.
ἀλλ' οὖ οἱ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι

288. ἐπιπλώουσιν cod. Ruhnk. ἐπιπλώσσουσιν Voſſ. Aug. 2. ἐπιπλώσουσιν vulgo. Schneiderus edidit ἐπιπλείουσιν. 289. καὶ ἐς libri omnes. 290. Vulgo μοῦνοι quod eſt in Wrat. et Ruhnk. vt ait Schneiderus. μοῦνον Ask. μουνοι Voſſ. μῦνοι Aug. 2. ed. princ. 291. hic verſus abeſt in Voſſ. et Aug. 2. 292. ξεινὸν Aug. 2. πόνον Voſſ. Aug. 2. Ruhnk. Vind. πόνων vulgo. ἄροισθε Schneiderus e cod. Ruhnk. de qua varietate nihil Ruhnk. p. 234. Vulgo ἄρησθε. — 293. Vulgo ἀλλ' οὐ δή. Codd. Voſſ. Vind. Ruhnk. Aug. 2. ἀλλ' οὖ οἱ.

qui imperet, quid iis mari terraeque gerere velit.

289. ἢ ἐς ſcripſi pro καὶ ἐς. Vſum particularum εἴτε — ἢ explicuit Hoogeueenus p. 367. Atque ἢ et καὶ permutari monui ad Ariſtot. poet. p. 102.

290. (286) Πολέες τε καὶ ἐσθλοί.] Quos Theocritus ἄωτον ἡρώων vocaret. ἐσθλὸς vero hic vſurpatur, quemadmodum apud Heſiodum Ἐργ. v. 214. vbi Plutarchus exponit τὸ ἐσθλὸς, ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει προέχων.

ESCH.

290. (286) Cum facile nimis ſit, in veteri praeſertim ſcriptura, ῳ in οι tranſire, auſus ſum hic etiam mutare lectionem librorum, qui mihi patuere, vt darem, quod intelligere mihi et interpretari poſſe viderer. GESN.

290. Dedi μοῦνον ex Aſk. Propterea tantum, inquit, vt gloriam vobis pararetis, mecum communem ſuſcepiſtis laborem, non quaſi ego id vobis imperare potuerim. Geſneri μούνῳ, probatum Ruhnkenio, merito impugnat Schneiderus.

292. (288) Non improbabilis eſt Cl. Ruhnkenii emendatio, certe naturam negotii declarat. Arripiunt ac depoſcunt homines laborem, vt gloriam inde auferant. Sed magis poeticum tamen eſt, vt puto, Inuadunt gloriam laborum, vt eam ſibi auferant. Rapiunt, rapere ſtudent, inuadunt labores et pericula, non quatenus hoc ſunt, ſed quatenus trahunt comitem gloriam.

GESN.

292. Emendauit interpunctionem et lectionem vulgatam, πόνων, κλέος ὄφρ' ἂν ἄρησθε Ruhnkenius in ep. crit. p. 234.

293. (289) Κράτιστον ἀρειότερον.] Nota, Superlatiuum poni pro Comparatiuo et expreſſe comparare. Cur igitur Sanctius negat vllum Superlatiuum comparare? ESCH.

293. οἱ vſitatum noſtro e codd. reuocaui. Idem fere eſt atque ἐν ἡμῖν.

Ἡρακλῆος ἄνακτος ὀΐομαι· ἴϛε καὶ αὐτοί.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπήνεον· ἐνδ᾽ ἄρα φωνῇ
λαὸς ἐπερῥόθεεν, Μινύαις ἔπι κοίρανον εἶναι
Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ᾽ ἔξοχος ἦεν ἑταίροις.
ἀλλ᾽ ὃ πεῖθον ἄνακτα πεπνυμένον, ὅς ῥά οἱ ἤδη
Ἥρης ἐννεσίῃσι τετιμένον Αἴσονος υἱόν,
ἢ δή οἱ κλέος ἐσθλὸν ἐπ᾽ ἐσσομένοισιν ὄπαζεν·
ὅς ῥά οἱ αὐτὸς ἔνισπεν, Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.

295. οἱ δ᾽ ἅμα πάντες Schneiderus e coni. Slothouweri. Ibidem ἐνθ᾽ ἅμα φωνῇ malebat Heynius. 296. ἔπι κοίρανον pro vulgato ἐπικοίρανον dedit Gesnerus. 297. μ᾽ pro μέγ᾽ Ruhnk. 298. ἤδει Voss. Aug. 2. Wrat. 299. συνεσίῃσι Aug. 2. vt refert Schneiderus. 300. ὥς ῥά οἱ Voss. Aug. 2. ὡς δή οἱ vulgo. ἐπεσσομένοισιν ante Gesnerum. 301. Gesnerus ὥς᾽ ὅγε κ᾽ αὐτὸς. Ante eum ὅς τότε γ᾽ αὐτὸς. Codd. Voss. Vind. Ruhnk. Wrat. Aug. 2. ὅς ῥά οἱ.

296. (292) Non puto nomen esse ἐπικοίρανον, vt nec ἐπικύριον, vel ἐπιτύραννον. Sed κοίρανον ἐπὶ Μινύαις *in* Minyis vel *inter* Minyas. Vid. ad 296. GESN.

298. (294) Ἀλλ᾽ ὃ πεῖθον ἄνακτα.] Contraria his habet Aristoteles lib. III. de Rep. c. 13. de Hercule. vbi dixit, Herculem minime voluisse parere Iasoni, vt longo interuallo omnes caeteros Argonautas superans, ac ob hanc caussam Argonautas eum reliquisse. Verba eius sunt: μυθολογεῖται δὲ καὶ τοὺς Ἀργοναύτας τὸν Ἡρακλέα καταλιπεῖν διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ὁ γὰρ ἐθέλειν αὐτὸν ἄγειν τὴν Ἀργὼ μετὰ τῶν ἄλλων, ὡς ὑπερβάλλοντα πολὺ τῶν πλωτήρων. ESCH.

298. (294) Merito hic πεπνυμένον vocat Herculem, cuius alias non valde laudatur sapientia. Nouerat ille, quid a nouerca sibi exspectandum esset, si suum amicum Iasona honore exueret. Illud οἱ ἤδη non simpliciter πλεονάζει, *sibi*, suo bono, sciebat. Licet etiam hoc obseruare, decorum esse Herculi, non dicere, non habere orationem, sed facere. GESN.

300. (296) Potest quidem ἐπεσσόμενος voce duplicata intelligi vt ἐπιγενόμενος, vt ἐπίγονοι illi Tragicorum. Sed cum nondum alias inuentum sit, cum liberum esse debeat iungere literas et syllabas, prouti sententia postulat, feci, quod video etiam doctissimo Heringae Obs. 2 p. 14 placuisse, diuisi praepositionem hic, vt olim factum est 608, vt faciam 625. GESN.

300. Vulgata lectio nata oculis librarii ad sequentem versum aberrantibus.

301. (297) Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.] Et hoc valde appetiit Iason, dubio procul. Adeo enim indomitam in eo fuisse animi magnitudinem scribit Aristoteles

πεντήκοντ' ἐρέτῃσιν, ἀνὰ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
καὶ τότε δὴ μάλα πάντες ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης, καὶ θῆκαν Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.
Ἦμος δ' Ἠέλιός οἱ, ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων,
ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα,
τῆμος ἐνὶ πραπίδεσσιν ἐμήτιεν Αἴσονος υἱὸς
πίστιν ἐφ' ἡρώεσσι καὶ ὅρκια συνθεσιάων
θέσθαι, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φυλασσόμενοι πε-
πίθοιντο.

302. ἐρετμοισιν Voss. ἐρετμαῖσιν ἀνὰ κρατερήν Ruhnk. qui post v. 304. ita haec repetit: πεντήκοντ' ἐρετμαῖσιν ἀνὰ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. 305. ἥλιος τὸν ἀπείριτον omnes. 309. φυλασσόμενοι Aug. 2. a me non notatum. πεπίθοιεν Ruhnk. Aug. 2. Hoc versu finitur codex Aug. 2.

lib. III. de Rep. c. IV. *vt esurire sese diceret, quando non imperaret:* Ἰάσων ἔφη πεινῆν, ὅτε μὴ τυραννοῖ. ESCH. Modo non hic de Pheraeorum tyranno multum iuniore sermo sit.

GESN.

301. (297) Audacior iusto hic non videbor, spero, his, qui considerabunt formas literarum, et recordabuntur, quam parum illos adspirationum et apostrophorum apices curauerint librarii, denique salua sententia orationem sic multo melius et magis poetice coniunctam esse.

GESN.

302. (298) Πεντήκοντ' ἐρέταισιν.] Apollonius quatuor et quinquaginta recenset. Flaccus vnum et quinquaginta. Apollodorus quadraginta et quinque. ESCH. v. Index Voc. Ἀργοναῦται.

GESN.

Τραφερήν τε.] τραφερὴ hic terram significat, versus plane similis illi:

Ὑγρὰς καὶ τραφερὰς βασιλεὺς
Ἆγις μ' ἀνέθηκεν.

Oppianus lib. I. Κυνηγ. Δῶκεν ἔχειν πᾶσαν τραφερὴν, πᾶσαν δὲ καὶ ὑγρήν. et saepissime alibi. Nonnunquam etiam adiectiue τραφερὰν γαῖαν, παρὰ τὸ τρέφειν, ὅτι πάντα τρέφει τὰ ζῶα.

ESCH.

305. Abhorrentem ab epicorum consuetudine articulum in οἱ mutaui.

309. (305) Ὄφρ' ἔμπεδα.] τὸ ἔμπεδα hic sumitur, quemadmodum apud Homerum Iliad. N. (141) et alibi passim τὸ ἔμπεδον. ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον. i. e. *firmiter, constanter,* aduerbialiter, quod non monuissem, nisi interpretes et in talibus leuibus peccarent. infra v. 345. τὸ ἔμπεδον, et passim vtrumque in tali significatione occurrit.

ESCH.

καὶ τότε τοι, Μεσαῖε, φίλον τέκος Ἀντιοφήμε,
πορσῦναι μ' ἐκέλευε θοῶς ἱερήϊα καλά.
αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαρῆσιν ἐπ' ἠϊόνεσσιν ἐνεῖκα
κᾶλα, τά τ' ἐκ δρυός ἐςι φερεσβίε· ἐν δ' ἄρ ὕπερθεν
πλεκτῷ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.

311. κομίσαι ex interpretatione Voſſ. θεοῖς pro θοῶς coni. Schneideri. 312. Vulgo ψαφαραῖσιν et ἐνῆκα. Geſnerus coniecit ἔθηκα. Codd. Vind. Ruhuk. ψαφαρῆσιν et ἐνεῖκα. 313. διός ἐςι Voſſ. ὕπερθεν pro vulgato ὕπερθε idem. 314. πολλὰ παρακατέθηκα Voſſ. πολλὰ παρκατέθηκα Ruhuk. πέπλα παρκατέθηκα Vind. πέπλῳ vulgo.

310. (306) Ἀντιφήμε υἱὸν Muſaeum vocat Suidas, τῦ εὐφήμε τῦ ἐκφάντε, τῦ κερκυῶνος. Itaque certe inciſum poſt τέκος recte ſuſtulimus; ſed in hoc genus genealogias ἀπεράντες non deſcendimus. Vid. Fabr. B. G. I, 16, 3. GESN.

310. Suidae locum melius ſcriptum in Eudocia legi obſeruauit Schneiderus: alia paullo tradere Androtionem in Schol. Soph. ad Oed. Col. 1051.

311. (307) Ἱερήϊα καλὰ ſunt, quibus litatur, καλλιερεῖται. GESN.

312. (308) Res ipſa et v. 327 indicant, ſermonem eſſe de ſtrue lignorum, quae accenſa hoſtiam conſumeret, πυρκαϊῇ. Placeret ergo valde, pro ἐνῆκα ſi legeretur ἔθηκα. Sed nec ἐνῆκα damnare auſim, cum vel ſimpliciter *imponere* ſignificare poſſit, vt Od. M, 401 de navi, ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ· vel hoc notare, ſtructum et ſic imniſſum, implexumque eſſe rogum. GESN.

314. (310) Ἐπινήχυτα δῶρα.] Interpres ἔμμετρος vertit: *Dis conuenientia dona.* Perdrierius more ſuo pueriliter; *fluitantia.* Tu nihil aliud intelligo, quam *multa*, *frequentia.* Νήχυτον enim ſec. Heſychium, πολύ. proprie de aqua dicitur. vt apud Muſaeum verſ. 247.

Λάζεο πῦρ κραδίῃ, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ. ESCH.

314. (310) Iuuat hic peplum Orphicum aliquantum illuſtrare. Poteſt de illo dici, quod vniuerſim obſeruat Pollux 7. 50 ἔσθημά ἐςι διπλῦν τὴν χρείαν, ὡς ἐνδῦναι τε καὶ ἐπιβάλλεσθαι. Eſt indumentum Aeetae 810, Horarum H. 42, 6. De hoc genere copioſiſſimus eſt Spanh. ad Iul. Caeſſ. p. 459 ſqq. Sed ἐπίβλημα potius eſt, cum Nocti tribuitur, vt H. 6, 10: in primis vero in ſacris, vbi non tantum eſt hominum ea obeuntium ἐπίβλημα, vt L. 18, 97: ſed etiam aliarum rerum. Decus enim et maieſta-

tem quandam addere se putabant rebus, quas ita tegerent involuerentue. Eustath. ad Iλ. E, 194 p. 407, 50 vbi de curribus poeta, ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται, Ὁ πέπλος, inquit, ὕφασμά τι σινδονοειδὲς καταπεταννύμενον κ. τ. λ. Et ad Od. H, 96 p. 272, 30 ἁπλῶς ὕφασμά τι λαμπρὸν καὶ ἐπιπρέπον. Verum inprimis locum habet Peplus in sacris ceremoniis, et rebus a profanorum conspectu tegendis. Huc forte respiciens Philostratus de Vita Ap. 1, 25, p. 34, 1 Babylonios ait ποικίλματα πέπλων debere Orpheo. Sic noster 955 ἱερὰ πλάσματα facit ὑπὸ πέπλοις, quod tentorii quoddam instar intelligo; et hic super struem ligni Peplo inuoluta ponit ἐπινήχυτα δῶρα. Tegere sacra Peplis Aegyptium est, a quibus forte accepit Orpheus. Clem. Alex. Paed. 3, 2 pr. Τὰ δὲ ἄδυτα χρυσοπάστοις ἐπισκιάζεται πέπλοις — παστοφόρος δὲ — ὀλίγον ἐπαναστείλας τοῦ καταπετάσματος, ὡς δείξων τὸν θεὸν etc. Vtrum, et quatenus his similia sint Ebraeorum σκηνώματα, περιπετάσματα, et inuolucrorum genera varia, non disputo. Sed est hic aliquid, nisi fallor, vnde ornari possit Spenceriana de his rebus opinio, proposita in Tr. de origine tabernaculi s. operis de LL. Ebraeor. ritual. 3, 3, 1. Caeterum hic locus, qui sub manu est, et ille alter 955 eo nobis prodesse possunt, vt intelligamus, partem Orphicorum mysteriorum ac τελετῶν fuisse illa θυμιάματα atque ἀρώματα, de quibus in Hymnorum titulis mentio, tum vniuersum de Lapidibus s. gemmis opusculum: nec mirum adeo esse, illa tamdiu potuisse delitescere. GESN.

314. Pro πέπλῳ in mentem venit Ruhnkenio legi posse πέλλῃ, quod genus non modo lacti, sed aliis etiam liquidis condendis inseruiisse docet ex Athenaeo XI. p. 495. C. Schneiderus πέπλον de omento olim erat interpretatus: sed ipse vidit, ita ordinem sacrificii perturbari. Postea praetulit codd. lectionem ita mutatam, πολλὰ παρακατέθηκα. Peluim quidem non commode memorari putat, vbi munera diis adolenda strui lignorum imponi dicantur. Quod sane verum est. Omnino autem liba hic magis, quam liquores intelligi debent. Equidem non dubitaui πλεκτῷ scribere, quod vocabulum bis adhuc est librariorum imperitia in his Argonauticis obscuratum, v. 960. vbi pariter atque hic πέπλους legitur, quod vitiosum esse vel producta vltima praecedentis praepositionis ὑπὸ monstrat; et v. 405. vbi quum alii libri πλαγκταῖς habeant, vnus propius verum accedit, in quo est πλακταῖς. Athenaeus IV. p. 130. C. τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι. Clarius haec describuntur ibidem p. 129. C. κελεύει σπυρίδας ἡμῖν καὶ ἀρτοφόρα διὰ ἱμάντων ἐλεφαντίνων πεπλεγμένα δοθῆναι. Σπυρίδα dictam tragicorum more πλέκος ab Aristophane notauit Pollux X. 92. vbi vid. interpp.

καὶ τότε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμηκέα ταῦρον
σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα δῖαν,
ζωοταμῶν· περὶ δ' αἷμα πυρῇ χέον ἔνθα καὶ ἔνθα.
αὐτὰρ ἐπὶ κραδίην ἐρύσας ποπάνοισιν ἔθηκα,

315. Vulgo περιμυκέα. Voss. περιμηκέα. Hoc vel ἐριμυκέα, quod Schneiderus quoque recepit, placebat Gesnero. 317. ζωοτάμνον Ruhnk. ζωοτάμον Voss. ζωοτάμνων vulgo. Deinde vulgo περὶ δ' αἷμα πυρὶ χέον. 318. ἐπὶ Gesnerus dedit, receptum a Schneidero. Libri

315. (311) Κραντῆρα βοῶν.] Κραντὴρ hoc loco idem est quod κράντωρ, κράντωρ autem βασιλεύς. Tauri enim sunt quasi reges armenti, quemadm. Virgil. III. Georg. v. 125. *Quem legere ducem et pecori dixere maritum.* ESCH.

315. (311) Περιμήκεα emendabat Cl. Hering. Obs. 10 p. 82, quod etiam mihi in mentem venerat, cum nondum de Vossiano libro quidquam scirem. Itaque iam recepturus in contextum eram. Verum cum Homericum quidem illud esse viderem, at non taurorum, sed virgarum, contorumque epitheton, cogitabam forte hic legendum esse ἐριμύκεα, valde mugientem. At Homerus solenni elogio tauros non ἐριμύκεας sed ἐριμύκας vocat. Quare nihil melius puto, quam Orpheo suam forte vocem relinquere, cum terminatio etiam haec sit inter vsitatissimas, et περι in tali compositione, non minus quam ερι, augendae vehementer significationis vim habeat. GESN.

316. (312) Ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα.] Notissimum est inferis diis sacra facta esse effossa terra, et in victimatione capitibus victimarum in terram repressis, quale sacrificium ad viuum depictum habes apud Senecam in Oedipo Act. III. Superis vero exstructis aris et capitibus victimarum in altum elevatis, et ideo dicit poeta noster: ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα. ESCH.

317. (313) Duas caussas potuit habere auctor lectionis Vossianae, α in priore Syllaba verbi simplicis, et eandem Syllabam breuem. Sed neutra hic aliquid valet: cum τάμνω sit Homericum, et μν non faciat necessario positionem. Itaque nihil mutaui. GESN.

317. Vulgata, περὶ δ' αἷμα πυρὶ χέον metro repugnat: nec multo melius foret χέον πυρὶ ἔνθα καὶ ἔνθα. Quare περὶ δ' αἷμα πυρῇ χέον scripsi. Πυρὶ et πυρῇ saepius permutantur. Mox v. 331. πυρκαϊὴν vocat. Et infra v. 957. νήησα πυρὴν ἔντοσθε βόθροιο. Et v. 961. ἐν δὲ πυρῇ ἐνέβαλλον.

318. (314) Diffidere mihi vi-

λείψας ὑγρὸν ἔλαιον, ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἄμνης.
ἥρωας δ' ἐκέλευσα περιςαδὸν ἀμφιχυθέντας
δέρατ' ἐπαμπήξασθαι ἰδ' ἄορα κωπήεντα,
βύρσῃ τε σπλάγχνοισί τ' ἐρειδομένους παλάμῃσιν.

omnes ἐπεὶ et θραύσας. 319. ἀμνῆς Ruhnk. 321. ἀμπήξασθαι Voss. ἠδ' Ruhnk. ἄρα correxit Stephanus. 322. σπλάγχνοισιν vulgo ante Gesnerum. καὶ σπλάγχνοισιν Eschenbachius. ἐρειδομέναις vulgo: mutauit Schneiderus. 323. μέσσως P A I C.

dear lectoribus, si multis doceam, cur ἐπεὶ in ἐπὶ mutarim. Nondum assueti poeticae dictioni modo cogitent, sensum esse hunc ἐπέθηκα κραδίην ποπάνοις, θραύσας ποπάνους. Frangit liba et placentas, frustis illarum imponit cor victimae. GESN.

318. Heynius κριθὴν pro κραδίην legendum coniiciebat, et οὐλοχύτην interpretabatur. Schneideri coniecturam ἐρύσας nos recipiendam duximus. Eamdem rem καρδιουλκεῖν dictam esse ille docuit ex aptissimo Luciani loco T. III. p. 77. et καρδιᾶσθαι ex Hesychio, Etymologico Magno, et Suida in καρδιωσάμενος.

320. Apte comparari potest nobilissimus Aeschyli locus in Septem ad Thebas v. 42.

ἄνδρες γὰρ ἑπτά, θούριοι λοχαγέται,
ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος,
καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου,
Ἄρην, Ἐνυώ, καὶ φιλαίματον Φόβον
ὡρκωμότησαν.

321. (317) Δέρατ'] Pro ἄρα κωπήεντα, quod legitur in vulg. edit. reposui ἄορα κωπήεντα, quae mea emendatio nunc firmiore testimonio nititur, quam tum, quum eam huic loco adhibui: reperi enim postea haec ipsa verba in eodem auctore in iisdem editionibus. H. STEPH.

321. (317) Δέρατ' ἐπαμπήξασθαι.] Nugantur interpretes, quin plus quam nugantur. verte: *arma induere et enses manubriatos.* δόρυ enim ὅπλον. Hesych. et ἄρα mendose legitur pro ἄορα. ESCH.

322. (318) Βύρσῃ τε.] ἐρειδομέναις παλάμῃσι, est, *manibus figentibus* βύρσῃ καὶ σπλάγχνοις, *in pellem et viscera.* Et ne quis forte alia hic cogitet, quia de Orpheo paulo antea dicebatur, quod taurum ζώταμνε, notandum est, aliud esse ζωοτομεῖν, quod Latinis est, *prosecare* et *praesecare*, quod pertinebat ad sacrificium, sacerdotisque erat, aliud esse *insigere arma pelli et visceribus*, quod pertinebat ad foederis ritus. ESCH.

322. (318) Ritus sacri federis ex ipsa natura negotii haustus: per sacrificium veniunt in communionem, et velut conuictum primo ipsius Dei, deinde inter se ipsos. Argonautae iungunt hic arma et manus, easque eas-

θῆκα δ' ἄρ' ἐν μέσσῳ τεῦχος κυκεῶνος ἐρείσας
ὀςράκεον, τῷ πάντα περιφραδέως ἐμέμικτο,
Δήμητρος μὲν πρῶτα φερέσβιος ἀλφίτε ἀκτή,
αἷμα δέ οἱ ταύροιο, θαλάσσης θ' ἁλμυρὸν ὕδωρ.
στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλοις ἐρόεντας ἐλαίης·
καὶ τότε χρυσείην φιάλην χείρεσσιν ἐμῇσιν
ἀμπλήσας κυκεῶνος,: ἐφεξείης ἐπένειμα,

326. ἐπιταύροιο — τ' ἁλμυρὸν Ruhnk. ἐπὶ ταύροιο vulgo. 327. PAIC. ἐλαίνης. 328. Vulgo ἐμαῖσι. 329. ἐπένοιμον AIC. ἐπένειμα vel ἐπενώμων coni. Gesn.

nium et pellis hostiae federalis tactu ac prehensione consociant

GESN.

323. (319) Κυκεῶνος.] Hesychius: Κυκεῶ, κυκεῶνα, ἐξ οἴνε καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα. Hic vero longe aliter praeparatur.

ESCH.

326. Librorum lectionem αἷμα δ' ἐπὶ ταύροιο, propterea quod noster non solet breuem vocalem sine positione in caesura producere, in αἷμα δέ οἱ mutaui. Refertur οἱ ad Δήμητρος ἀκτήν. Permutatum οἱ cum ἐπὶ et ἐπεὶ vide in indice.

327. Gesneri interpretationem verbi κύκλοις in indice iure improbat Schneiderus. Hic affert ex Nonno p. 1306. Ἀριάδνης στέφανον πολύκυκλον. At ibi περίκυκλον legitur. Ipse suspicatur κλάδοις ἐρόεντος ἐλαίης scriptum fuisse. Equidem vulgatam lectionem mutare non sum ausus. Accusatiuus non inusitatus. Pindarus Nem. VI. 33. ἔρνεα ἀπ' Ἀλφεῷ στεφανωσάμενος. Athenaeus XV. p. 676. D. πλὴν εἰ μή οἱ τότοις χαίροντες στέφονται ὁμοῦ σχοίνοις καὶ ῥόδα. Κύκλοις quidem etsi non habeo, qua auctoritate tuear, in nostro quidem ferre poterimus, praesertim quum affinis sit significatio verborum κύκλος et στέφανος. Ita Aristides in Panathenaico (qui locus est etiam apud Photium Bibl. p. 1221, 9.) de regione, intra quam Xerxes se continere debebat: ὥστ' εἶναι τὸν κύκλον τοῦτον ἀντ' ἄλλε τινὸς στεφάνε τοῖς Ἕλλησιν ὑπὲρ κεφαλῆς. Athenaeus XV. p. 679. F. haec habet e Dionyso Chaeremonis: κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ στεφάνων ἑλικτῷ, vt probet fuisse quosdam στεφάνους ἑλικτούς. Fortasse ita scripserat Chaeremo:

κισσοῦ τε ναρκίσσου τε τριέλικος κύκλῳ
στεφανῶν ἑλικτῷ.

329. Ἐπένειμα dedi e coni. Gesneri. Schneiderus, qui ἐπένειμον retinuit, in variis lectionibus affert v. 405. qui nobis est 407. At quid ibi ἐπένειμε tertia persona ad defendendam primam ἐπένειμον faciat, ego non video.

γεύειν ἄνδρα ἕκαστον ἐρισθενέων βασιλήων.
πυρκαϊῇ δ' ἐκέλευον Ἰήσονα λαμπάδα θέσθαι
πεύκης ἀζαλέης· ὑπὸ δ' ἔδραμε θεσπεσίη φλόξ.
δὴ τότ' ἐγὼ πρὸς χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
χεῖρας ἐπαντείνας, τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα·
Ὠκεανοῦ μεδέοντες ἁλικλύστοιό τε πόντου
ἐμβύθιοι μάκαρες, καὶ ὅσοι ψαμαθώδεας ἀκτὰς
ναίεθ' ἁλικροκάλους, καὶ Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ·
Νηρέα μὲν πρώτιστα καλῶ πρέσβιστον ἁπάντων,
ἄμμιγα πεντήκοντα κόραις πάσῃσιν ἐραννᾶις·

332. πέτρης Voss. 336. ψαμμαθώδεας Ruhnk. ψαμμώδεας Voss. 339. Vulgo πασαῖσιν.

330. Γεύειν Schneidero noue dictum videtur pro γεύεσθαι. At actiuam vim retinet verbum.

335. (331) In hoc iuris iurandi et ſanciendi federis carmine marinos Deos aduocant, vt teſtes atque vltores praeſentes nauigantibus. GESN.

335. Hunc et duos ſequentes verſus in verſione praetermiſit Cribellus. Itaque eos non videtur in codice ſuo inueniſſe.

337. Tethys merito Schneiderum offendit, quae apud Homerum et Heſiodum, vt Oceani coniux, fluuiorum mater, terram, hic autem et infra v. 1109. mare ſignificet. Mare qui Tethyn vocárit, non noſſe ſe ait antiquiorem Archia in Analectis II. p. 100. Nec Spanhemius ad Callim. h. Del. 17. praeter Orpheum habuit ex quo Tethyn pro mari poſitam, afferret. Nam Euſtathii verba p. 978, 32. αὕτη καὶ ὁ Ὠκεανός, quibus ad hanc rem vtitur, *ipſa etiam Oceanus* vertens, non vidit continuari cum ſequentibus, κατὰ μὲν ψυχρότητα συνδυάζονται ὡς οἷα ἀνθρωπίνῃ τινὶ συζυγίᾳ. Occurrit tamen Tethys de mari etiam in hymno Orphico XXII. 1.

339. (335) De Nereo et L illius filiabus H. 22 et 23. Nomina illarum dabit volenti Heſiodus Theog. 240 ſqq. e quo etiam reliqua nomina Deorum, quae hic memorantur, illuſtrari facile poſſent. Sed hodie nihil opus eſt, quae ita communia ſunt antiquis ſcriptoribus, ſingulatim apud vnumquemque illuſtrare. Si quid de nominibus opus eſſe videretur, in Indice noſtro fere poſuimus. Itaque tantum ponemus, quae proprie ad h. l. pertinent. Glaucen et Amphitriten de Nereidibus ſingulatim nominat: illi tribuit epi-

Γλαυκήν τ' ἰχθυόεσσαν, ἀπείριτον Ἀμφιτρίτην,
Πρωτέα καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτωνα,
λαμψηροὺς τ' ἀνέμους, Αὔραις μέγα χρυσεοτάρσοις,
ἄστρά τε τηλόσε φαντά, καὶ ἀχλὺν Νυκτὸς ἐρεμνῆς,
αὐγήν τ' Ἠελίοιο θοῶν προποδηγέτιν ἵππων,
δαίμονας εἰναλίους τε μιγαζομένους ἥρωσιν,
ἀκταίους τε θεούς, ποταμῶν θ' ἁλιμυρέα ῥεῖθρα·
αὐτόν τε Κρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην,
κύματος ἐκπροθορόντα μολεῖν ἐπιτάρροθον ὅρκων,
ὄφρα μὲν οὖν ἐπίκουροι Ἰήσονος ἔμπεδον αἰεὶ

340. Γλαυκήν τ' Schneiderus. Vulgo Γλαυκὴν δ'. 342. χρυσεοτάρσοις Voss. Ruhnk. Vind. χρυσεοτάρσαις vulgo. 343. τηλεφανῆ Schneiderus. Vulgo τηλεσίφαντα. Heynius pro vulgato ἀχλὺν coniecit ἀχλύν. 344. θοῶν pro vulgato ποδῶν coni. Ruhnkenii recepta a Schneidero. Sic etiam Wakefieldius Silv. Crit. II. p. 132. 349. Omnes τόφρα et Ἰάσονος. Dein αἰὲν Voss.

theton, quod etiam nomen continet; est enim *glaucus* piscium color: hanc vocat ἀπείριτον, quia frequenter, et ex notatione sua, mare vniuersum significat. GESN.

341. Affert hunc versum Draco Stratonicensis περὶ μέτρων ποιητικῶν MS. ap. Ruhnk. Ep. crit. II. p. 230.

343. Ἄστρα τε τηλεφανῆ, quod infra v. 539. occurrit, hic reposuit Schneiderus ob adiectiuum τηλεσίφαντος non de more formatum. At καὶ non satis apte in Schneideri lectione producitur. Quanto facilius poterat scribere τηλόσε φαντά.

344. (340) *Augen* hic personam facit poeta, vt reliqua Phaenomena, *Animas, Auras, Stellas, Caliginem*: sic enim placuit conuertere, vt similiora fierent propriis nominibus. De Auge hoc monendum, esse illam alias quoque proprium nomen mulieris Alei F. quae ex Hercule Telephum peperit. GESN.

Porro ποδῶν in hoc versu mihi ita importunum videbatur, vt expungendum esse plane non dubitarem; θοῶν autem illi non alio auctore, quam me ipso, substituere verecundarer. Interim ita conuerti. GESN.

347. (343) Αὐτόν τε κρονίδην.] Non ipsum Saturnum, sed eius filium Neptunum intelligit, quod vel pueri vident, nihilominus tamen interpretes errant. ESCH.

349. (345) Τόφρα] Huius πέντε σημασίας numerant. Τὸ εὐθέως, τὸ ἕως, τὸ ἡνίκα, τὸ

μίμνωμεν προφρόνως ξυνῶν ἐπαρηγόνες ἄθλων,
ζωοὶ νοστήσαιμεν ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος·
ὃς δέ κε συνθεσίας δηλήσεται, ἐκ ἀλεγίζων
ὅρκου, ὑπερβασίῃ — τῶτε δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων
ἰθύντειρα Δίκη καὶ Ἐριννύες αἰνοδότειραι.
Ὣς ἐφάμην. οἱ δ' αὖτις ὁμοφροσύνῃ κατένευσαν,
ὅρκια δειμαίνοντες, ἐσημήναντο δὲ χερσίν.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,

350. *μίμνωμεν προφρόνως*, quae librorum omnium lectio est, a Schneidero in *μίμνομεν οἱ προφρόνως* mutatum. 351. *νοστήσαιμεν* e Voss. et Ruhnk. pro vulgato *νοστήσωμεν* a Schneidero receptum. 352. Omnes *συνθεσίης*. 353. Vulgo *ὅρκον ὑπερβάσιον*. Ὑπερβασίῃ coni. Gesn. *ὑπερβασίῃ* edidit Schneiderus. *ἔστων* Schneiderus e Voss. Vulgo *ἐστόν*. 355. *οἱ δ'* cod. Ruhnk.

ὄφρα, τὸ ἐν τοσούτῳ. *Tertia* huic loco maxime idonea est.

ESCH.

349. (345) Hic ipsa iuris iurandi vis ac velut spiritus continetur, vt quisque nostrum Iasoni coniunctus et fidelis fuerit, ita felix illi contingat reditus etc.

GESN.

349. Schneiderus, qui seruato *τόφρα*, quod nos correximus, *μίμνομεν οἱ προφρόνως* edidit, audacem correctionem, inquit, omnibus lectoribus facile approbabo. At ea metro repugnat, quia *οἱ* praecedentem syllabam breuem, quae consonante finitur, longam facit. Eadem vis est adiectiui *ἑός*, *suus*, apud veteres epicos, non apud nostrum. Caeterum hunc versum in versione omisit Cribellus, vt non videatur eum in codice suo legisse.

352. (348) Interpretatus sum, ac si legeretur et ordinaretur locus ita, *ὃς δέ κε*, *ἐκ ἀλεγίζων συνθεσίης*, *δηλήσεται ὅρκον ὑπερβασίῃ*. Ceterum de verbo *ἐστόν*, an *ἔστων*, non facile est certum statuere. Illud significat, testes estis, hoc, testes estote, vtrumque duali numero: quem pro plurali eo pronius fuit hic poni, quod sunt velut duae personae, altera *Δίκης*, Iustitiae, altera Collegii Furiarum. Pro *αἰνοδότειραι* ponere *αἰνολέτειραι* cum Cl. Ruhnk. Ep. Crit. I p. 60 non multum dubitem, cum *αἰνολέτης Κρόνος* hic sit v. 424. et videatur probare in thesauro H. Stephanus. Sed nec receptum damnare ausim, bona certe moneta percussum.

GESN.

352. Facilius procedit oratio ex nostra emendatione, quam si *συνθεσίης* et *ὅρκον* seruatur. Ac *συνθεσίῃ*, *ex composito* dicunt epici, aduerbialiter, sed vbi nomen est substantiuum, plurali numero vtuntur.

354. Ruhnkenius in ep. crit. I. p. 95. *αἰνολέτειραι* corrigit, Antiochum in Anthol. II. 43. p.

δὴ τότε νηὸς ἑῆς κοῖλον κύτος εἰσεπέρησαν
πάντες ἐφεξείης, ὑπὸ δὲ ζυγὰ τεύχε' ἔθεντο,
χεῖρας ἐρετμώσαντες. ἐκέκλετο δ' αὐτόθι Τίφυς,
ἐκταδίοις ὅπλοις δῆσαι πάρα κλίμακα μακρήν,
ἱςία δ' ἀπλῶσαι, λιμένος δ' ἐκ πείσματ' ἀρέσθαι.
καὶ τότε δὴ λιγὺν οὖρον ἐπιπροέηκε νέεσθαι
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις, ἐπείγετο δ' ἐς πλόον Ἀργώ.
οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χεῖράς τε νόον τε,
ἄκμητοι βασιλῆες, ἐτέμνετο δ' ἄσπετος ἅλμη,

358. Vulgo ἑῆς. 361. παρὰ cod. Ruhnk. 362. πείσματα θέσθαι vulgo. 364. ἐφέσπετο Schneiderus e Voff. Vulgo ἐπείγετο, quod etiam in margine Voff. eft. 366. ἐτέμνετο coni. Ruhnk. Vulgo ἐτέτμετο. Vind. Ruhnk. ἐπέτμετο.

244. afferens, qui ἀνθρώπων ὀλετεῖρας vocat Furias, et noftrum, qui Κρόνον αἰνολέτην habet. Vulgatum firmatur fimillimo verbo βαρυδότειρα, quo vfus eft Aefchylus in Sept. ad Theb. 977. 998.

358. Non immerito fufpectum Schneidero fuit ineptum additamentum ἑῆς. Itaque ἐῆς fcripfi, i. e. *bonae*. Vid. Heyn. ad Iliad. I. 393. et vol. VII. p. 749.

360. Euripides Med. 4. μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἀνδρῶν ἀρίςων. Sed hic aliter dicitur, pro *manus remis applicantes*. Accommodate ad hunc locum Hefychius: ἐρετμῶσαι, κώπαις ἁρμόσαι. Eam locutionem, a poeta noftro fumtam, Nonnus frequentauit pro *manus aptare natationi*, quae fimilis eft remigio. Vide Paraphr. Ioannis cap. 21. p. 284. et ibi Fr. Nanfium.

RVHNK.

362. (358) Probabilis admodum coniectura eft Cl. Pierfoni Verif. 1, 9 qui pulchre confert v. 553 πείσματα δ' ἀράμενοι· nec intelligitur, quid fit ἐκθέσθαι πείσματα λιμένων. Itaque fic certe interpretatus fum. Plane mutare lectionem non audebam, metuens, ne forte ἐκθέσθαι poffit fententiam loco et rei conuenientem admittere. GESN.

364. (360) Verbo ἐπείγετο nauim velut animat et fenfum illi atque affectum tribuit, incitabat, vrgebat fe. Nec mirum, cum loquendi etiam facultatem Argo habuerit. GESN.

364. Cur ἐφέσπετο receperit Schneiderus, quod aberrantibus ad v. 369. librarii oculis debetur, non video. Certe ventus nauem, non nauis ventum fequitur.

367. Mare tumidum Schneiderus noffe fe dicit, fed fpumam tumentem inepti poetae effe putat. Itaque fcriptum fuiffe fufpicatur ἀφρῷ ἅμ' οἰδαίνουσα. Vt hiatum, qui tum exfifteret, taceam, quid aliud fpuma eft,

ἀφρῷ ἅμ᾽ οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἔνθα καὶ ἔνθα.
τῆμος δ᾽ ἱερὸς ὄρθρος ἀπ᾽ Ὠκεανοῖο ῥοάων
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐφέσπετο δ᾽ ἠριγένεια
ἡδὺ φάος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φέρουσα·
καὶ τότε δὴ σκοπιαί τε καὶ ἠνεμόεσσαι κολῶναι
Πηλίου ὑλήεντος ἀπ᾽ ἠιόνος κατέφαινεν.
Τίφυς δ᾽ ἀμπαύσας δολιχῆς οἰήια νηός,
τυτθὸν ὑπ᾽ εἰρεσίῃσιν ἐκέκλετο κῦμα χαράσσειν·
καί ῥα θοῶς ἀκτῇσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ᾽ ἄρα νηὸς
κλίμακα δουρατέην λιμένων ἔντοσθε χάλασσαν,
ἐκ δ᾽ ἔβαν ἥρωες Μινύαι, παύσαντο δὲ μόχθου.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχεν ὁμιλαδὸν ἱππότα Πηλεύς·
Ὦ φίλοι, ἀθρεῖτε σκοπιῆς προὔχοντα κολωνόν,

368. ἦμος Schneiderus cum Koenio ad Greg. Cor. p. 168. pro vulgato τῆμος. 369. ἐφέσπετο Voss. sed ab altera manu vulgatum ἐπέσπετο habet. 373. διασῆς οἰήια χειρός vulgo. διὰ γῆς οἰήια Voss. Ruhnk. 374. ὑπ᾽ εἰρεσίῃσιν Ruhnk. Vulgo coniunctim. 378. ἦρχετ᾽ edidum a Schneidero. 379. ἀτρεῖτε Voss.

nisi tumor rei liquidae aere mixtae?

367. (363) Οἰδαίνοντος.] Verbum οἰδαίνω proprie dicitur περὶ τῆς θαλάσσης, ὅταν ἄρξηται μετεωρίζεσθαι. vt volunt Grammatici, vnde eleganti metaphora dixit Apollonius: μέθυ θαρσαλέον κῆρ οἰδαίνειν ἐν στήθεσσι. lib. I. ESCH.

368. Ἦμος etiam v. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 152. Emendationis non modo necessitatem nullam video, sed ne commoditatem quidem, quia, quae versu 371. 372. leguntur, perineptam apodosin praebitura essent, illa autem, quae leguntur v. 373. seqq. propter eosdem versus 371. 372. apodosis esse nequeunt.

373. Merito Schneiderus duram esse censet loquutionem, ἀμπαύσας διασῆς οἰήια χειρός. At vix dubitari potest quin οἰήια νηός, vt fere semper epici, dederit. Homerus Iliad. XIX. 43. οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν. Od. XII. 218. ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾷς. Apollon. Rh. I. 401. Τῖφυν ἐυστείρης οἰήια νηὸς ἔρυσθαι. Διασῆς vero e duorum antiquissimorum codicum lectione ΔΙΑΓΗΣ facili correctione in ΔΟΛΙΧΗΣ mutaui. Supra v. 123. δολιχῆς ἰθύντορα νηός.

378. (374) ἱππότα Peleus vide-

μέσσῳ ἐνὶ πρηῶνι κατάσκιον, ἔνθα τε Χείρων
ναίει ἐνὶ σπήλυγγι, δικαιότατος Κενταύρων,
οἳ τράφεν ἂν Φολόην, Πίνδε τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
ὃς ῥα δικασπολίῃ μέλεται καὶ ἀκέσμασι νέσων·
ἄλλοτε δ' αὖ Φοίβε κιθάρην μετὰ χερσὶν
ἀράσσων,

380. Omnes ἐνθάδε. 382. τράφεν Voss. Ruhnk. Vulgo ante Gesn. τράφον. ἂν Φολόην ex emend. Heynii pro vulgato ἐν Φολόῃ recepit Schneiderus. Sic etiam Wakefieldius Silv. Crit. II. p. 132. 383. δικασπολίην Voss. ἀκέσμασι coni. Gesn. pro vulgato ἀκεύμασι,

tur vocari etiam propter amorem et cognationem Neptuni Equestris. Vid. infra 1257. GESN.

378. *Vulgatum* ἦρχεν, inquit Schneiderus, *barbarum est; igitur correxi.* Quomodo vero Homericum illud corriget, τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, et tot alia similia?

381. (377) Δικαιότατος Κενταύρων.] Vid. Scholiast. Apollon. ad lib. I. v. 554. ESCH.

382. (378) Οἱ τράφεν, h. e. τράφησαν, vt certius praetuli: forte tamen nec τράφον non conuenit, media significatione acceptum. Alterum Hemistichium, quod priori quodammodo discrepat, sic emendat Ruhnk. Ep. 2 p. 79 Πίνδε δ' ἀνὰ δῖα κάρηνα, quod nec improbo, nec audeo recipere. GESN.

382. Ruhnkenius emendabat, οἳ τράφεν ἐν Φολόῃ, Πίνδε τ' ἀνὰ δῖα κάρηνα, allatis hymno Hom. in Merc. v. 142. et de verbo interpp. ad Callim. h. Ion. 55.

383. (379) Καὶ ἀκεύμασι νέσων.] Circa disciplinam huius Centauri cum nostro consentit Apollon. Schol. l. c. Alii tamen, quorum in numero Pindarus et Xenophon, Chironis disciplinam autumant ἐπιμέλειαν τῶν κυνῶν καὶ κυνηγεσιῶν καὶ τῆς ἄλλης παιδείας. ESCH.

383. (379) Ἀκέσμασι magis placeret, quod nomen Hesychius annotauit, Pindaro vsurpatum et Aeschylo, ostendit Abreschius. GESN.

383. Exemplis huius loquutionis a Doruillio ad Charit. p. 580. (555) et Huschkio in Anal. crit. p. 98. collectis adde Quintum IV. 500. 530. X. 340. Maneth. IV. 124. 441. VI. 369. Nonnum Dion. XIII. 208. 431. XXXVII. 12. 202. XLII. 431. in paraphr. Ioann. c. IX. 24. 31. XI. 51. Proclum h. Solis 44.

384. (380) Hic locus ostendit discrimen inter citharam Apollinis et inter Mercurii lyram, testudinem, chelyn, φόρμιγγα. Phoebi cithara simplicior fila modo habet inter duo cornua intenta: Phorminx Mercurii soni augendi causa adiunctum habet scutum testudinis, cui pellis in-

ἢ λιγυρὴν φόρμιγγα χελυκλέην Ἑρμάωνος,
πᾶσι περικτιόνεσσι δικασπολίας ἀναφαίνει.
τῷ ῥα καὶ ἡμέτερον κοῦρον Θέτις ἀργυρόπεζα,
νήπιον, ἀρτιγένεθλον, ἐν ἀγκαλίδεσσι λαβοῦσα,
Πήλιον εἰνοσίφυλλον ἔβη, Χείρωνί τ' ἔδωκεν
εὖ καὶ ἐπιςαμένως ἀγαπαζέμεν ἠδ' ἀτιτάλλειν.
ὃν δή μοι πόθος ἐςὶ περὶ φρένα θηήσασθαι.
ἀλλά, φίλοι, πελάσωμεν ἐπὶ σπέος, ὄφρα ἴδωμεν
ἕξιν παιδὸς ἐμοῖο, καὶ ἤθεσιν οἷσι κέκαςαι.
Ὣς εἰπὼν ἐξῖκεν ἀταρπιτόν· οἱ δ' ἑπόμεσθα.
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐλὴν εἰσήλθομεν ἠεροειδῆ.

recepta a Schneidero. 387. Omnes τόφρα. 389. in cod. Ruhnk. est ante 388. 390. εὖ καὶ ἐπιςαμένως Schneiderus e cod. Ruhnk. Vulgo εὖ μὲν ἐπιςαμένως. 392. ἴδωμαι Schneiderus e Voss. Vulgo ἴδωμεν. 394. ἐξῆρχεν edidit Schneiderus Libri omnes ἐξῖκεν. οἱδ' Ruhnk et edd. antiquae. οἱ δ' Steph. Esch. Schneid. οἳ δ' Gesn. 395. ἔπειτ' emendatio Heringae obss. p. 15. Ante Gesnerum ἐπ' εἰς. Cod. Ruhnk. ἐπεὶ 's, probante Ruhnkenio.

tenta est. Recte ergo Philostr. Icon. 1, 10 p. 777 Olear. Τὴν λύραν πρῶτος Ἑρμῆς πήξασθαι λέγεται κεράτοιν δυοῖν, καὶ ζυγοῦ καὶ χέλυος. Discrimen manifestum: sed quod non prohibuit, quo minus his nominibus promiscue optimi quique poetae vterentur. GESN.

385. Formam Ἑρμάων habent Marcellus in Brunckii Analectis T. II. p. 303. v. 24 et Christodorus p. 460. v. 104. alii.

387. Τόφρα Gesnerus *igitur* verterat, probante Schneidero, qui quidem de vetusto vsu huius significationis dubitat. Immo τῷ ῥα scripsit poeta: *propterea*.

388. (384) Νήπιον ἀρτιγένεθλον.] Perdrierius hoc loco crisin ostendit, et pro ἀρτιγένεθλον rescribit ἀρτιγένηθλον· νήπιος profecto Perdrierius. ESCH.

393. Vocabulum ἕξις non est antiqui vsus, neque epicum.

394. (390) Cogitabam aliquando, legendumne esset εἰσῖκεν. Sed solet noster alias quoque hoc verbo ita vti, non ille quidem vt ἐκ ponat pro εἰς, sed vt in aduentu signando mentionem egressus s. discessus includat. GESN.

394. Schneiderus, qui cur metro se dicat admonitum esse, vt ἐξῖκεν mutaret, non video, certe videtur etiam ἀταρπιτοῦ scribere debuisse.

395. (391) Emendationem huius versus ego imputare studiosis non possum, cum proposita iam

καί οἱ κεκλιμένος μὲν ἐπ' ὀδαίοιο χαμεύνης
κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρήρειςο δὲ πέτρῃ
ἱππείῃσιν ὁπλῇσι, τανυσσάμενος θοὰ κῶλα.
ἀγχῦ δ' ἱςάμενος Θέτιδος καὶ Πηλέος υἱὸς
χερσὶ λύρην ἤρασσε, φρένας δ' ἐπετέρπετο Χείρων.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄθρησεν ἀγακλειτοὺς βασιλῆας,
ἀσπασίως ἀνόρουσε, κύσεν δ' ἄρα φῶτα ἕκαςον·
δαῖτα δὲ πόρσυνεν· μέθυ δ' ἀμφιφορεῦσι κομίσσας
ῥωγαλέαις ἔςρωσεν ἐπὶ ςιβάδεσσι πέτηλα·
κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλεκτοῖς

396. vulgo καὶ προκεκλιμένος, vnde Heynius coni. καὶ προπροκεκλιμένος. καί οἱ κεκλιμένος Voss. Vind. Ruhnk. καὶ ὃς κεκλιμένος edidit Schneiderus. 397. ἐπηρήρειςο edidit Schneiderus. Vulgo ἀπηρήρειςο. πέτρην Voss. Vind. Ruhnk. 398. vulgo ἱππείαισιν ὁπλαῖσι. ἱππείῃσι e Ruhnk. recepit Schneiderus. 400. λύραν omnes. ἐτέρπετο P A I C. ἐπετέρπετο Steph. ἐπιτρέπετο margo Voss. 401. ἀγακλύτας Voss. Ruhnk. 403. Vulgo δαιτά τ' ἐπόρσυνεν. Voss δαῖτα δ' - κομίσσας. Ruhnk. δαῖτα δὲ πόρσυνε — κομίσας. Vulgo κόμισσεν. μέθη PAIC. 404. Vulgo ῥωγαλέαις τ' ἔςρωσεν ὑπὸ. 405. ὑποπλαγκταῖς vulgo. πλακταῖς Ruhnk. φάτναις malebat B. Slothouwerus, Hesychii φάτνη καὶ ἡ τράπεζα comparans.

ſit in Cl. Heringae Obſ. 2 p. 15.

GESN.

396. (392) Non modo Syllabae προ modulus reclamat verbo προκεκλιμένος, ſed ipſa quoque ſignificatio. Intus, intra ſpeluncam accubuiſſe Chironem, res loquitur, acclinatus erat ad petram, quae latus ſpeluncae efficiebat. Iungenda igitur συνωνύμως videntur προσκεκλιμένος et ἀπηρήρειςο τῇ πέτρῃ. GESN.

397. Non opus erat, vt ἀπηρήρειςο mutaretur. v. H. Steph. in Theſ. Melior diſtinctio Schneidero debetur. Vulgo non poſt ὁπλαῖσι, ſed poſt πέτρῃ commate interpungebatur.

403. (399) Ἀμφιφορεῦσι.] Hoc vas a Grammaticis explicatur ἀγγεῖον κεραμεῦν ἀμφοτέρωθεν φερόμενον, ὃ ἐςὶ δίωτον. Vnde Horatius:

Deprome quadrimum Sabina
O Thaliarche merum diota.

Feſtus dicit Latinos hoc vas appellare *quadrantal*, quod octo et quadraginta ſextarios capit.

BSCH.

405. (401) Quid narratio hic

κρεῖα χύδην πρέθηκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν·
αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπένειμε ποτὸν μελιηδέος οἴνου.
ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔλπετο θυμός,
χερσὶν ἐπικροτέοντες ὁμόκλεον, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
δηρίσω Χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων.
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· πέρι γάρ μέ οἱ ἤλυθεν αἰδώς,
ὁπλότερον γεγαῶτα γεραιτέρῳ ἰσοφαρίζειν·
μέσφ' αὐτὸς Χείρων ἐλιλαίετο, καί μ' ἀέκοντα

408. ἔπλετο omnes. 411. vulgo με ἐπήλυθεν. Heynius coni. μ' ἐπελήλυθεν. Ibidem πέρι pro περὶ cod. Ruhnk. 413. λιλαίετο Ruhnk.

postulet, facile intelligitur, instrumentum mensarium non pretiosum, non arte politum, sed simplicitate nobili conspicuum. Mihi autem difficile fuit aliquid inuenire, quod a scriptura vulgata non nimium recedat, et hoc quod dixi significet. Nam ἀδαιδάλτοισι τραπέζαις vel πίναξι, vel ἀδαιδάλτοις ἐπὶ πλαξὶ, nescio cur aliquis antiquus criticus mutandum ita vehementer censere potuerit. Rursus an πλαγκτὴ mensae genus significare possit? non habeo dicere. GESN.

405. Coniecturam Lennepii ad Phal. Ep. 9. p. 55. ἀδαιδάλτοις δὲ πίναξι probari non posse censet Ruhnkenius. Schneiderus ἀδαιδάλτοις δ' ἐπὶ πλαξὶ edidit e v. 569. Nostra lectio, multo propius ad vestigia, quae in libris sunt, accedens, defensa est supra ad v. 314. Caeterum obseruatu dignum est, quod noster Chironi ab rudi et agresti cultu gratiam conciliare studet. Id est aetatis nimis iam politae, et primorum hominum simplicitatem desiderantis. Homeri aetas heroibus atque insignibus viris magnifica omnia et splendida assignabat.

407. (403) Vid. dicta ad v. 232. GESN.

408. v. ad 256.

410. (406) Διωλύγιον quid esset, disputant ad Hesych. Qui apud illum pro ἠχοῦν ἐπὶ πολὺ volebant ἦχον i. διῆχον ε. π. hos reuocare poterat hic noster locus, ad quem respicere videtur Glossa Hesychii. Rem vidit Cl. Alberti, quam hic locus dubitatione liberat. GESN.

411. Scripsi πέρι γάρ μέ οἱ ἤλυθεν αἰδώς. Οἱ saepius apud nostrum oblitteratum est.

412. (408) Ἰσοφαρίζειν.] Perdrierius vult, vt legas ἰσοφορίζειν Tu caue facias. ESCH.

ἠνώγει ᾄδοντ᾽ ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς.
πρῶτος δ᾽ αὖ Κένταυρος ἀείρατο πηκτίδα καλήν,
ἥν ῥά οἱ ἐν χείρεσσι Φέρων ὤρεξεν Ἀχιλλεύς.
ὃς δ᾽ ἄρ᾽ ἄειδε μάχην Κενταύρων ὀμβριμοθύμων,
οὓς Λαπίθαι κατέπεφνον ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῆς,
ἠδ᾽ ὡς Ἡρακλῆϊ καταντία μαιμώοντες,

414. ᾄδων libri omnes. 416. ἥν ῥα τότ᾽ omnes. 418. Omnes σφῶν.

414. (410) Suſpicabar aliquando legendum ᾄδοντ᾽, i. ᾄδοντα concinniore, vt videbatur, conſtructione. Sed ᾄδων refertur ad rationem prouocandi: incipit Chiron, ventilat quaſi arma, vult vt Orpheus ſe imitetur. GESN.

414. Quod in hoc verſu durum eſt, mollietur, ſi legeris, ἠνώγει καλέων ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς. RVHNK. At καλέων non videtur hic apte dici. Noſtra emendatio id continet, quod maxime hic requiritur.

415. (411) Quam hic πηκτίδα vocat poeta, haec v. 417 Φόρμιγξ eſt; actus autem eam tractandi κιθαρίζειν v. 406. GESN

416. Toties oblitteratum οἱ hic quoque reſtitui in locum languentis τότε.

417. (413) Sapiens vir Chiron canit ſuae gentis infelices pugnas, ad moderationem vt reuocet ipſos atque Achillem. Centaurorum illa cum Lapithis pugna in Pirithoi nuptiis orta, vino, quo Venerem accenderat Eurytion, tribuunt poetae ab Homero inde Od. Φ, 295. ad Ouid. Met. 12, 219 GESN.

418. (414) Ἕνεκα σφῶν] Perdrierius legit εἵνεκα, ſed neſcit metiri verſum. ESCH.

418. Nemo niſi ignarus epici ſermonis dubitare poteſt, quin ſcripſerit noſter, ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῆς. Infra v. 512. φίλατο δ᾽ αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς. 583. ποδωκείης ἕνεκα σφῆς.

419. (415) Herculi inter Argonautas praeſenti blanditur Chiron. Fabulam de illius pugna cum Centauris narrat Apollod. 2, 4, 4 p. 104, vnde defendi poteſt antiqua interpretatio huius loci quae μένος οἴνου vertit *iram propter ſurreptum vinum.* Pulchre probauit bonorum poetarum auctoritatibus Cl. Weſſeling. Obſ. 2, 14 p. 201 ſqq. μένος οἴνου, πυρὸς, ὀδμῆς, χιόνος etc. pro vi naturali poni: et negari non poteſt, hanc rationem valde accommodatam eſſe ad illam Centaurorum cum Lapithis pugnam. Sed audiamus tamen etiam Apollodorum, patrocinantem, vt mi-

ἐν Φολόῃ δήρισαν· ἐπεὶ μένος οἶνος ἔγειρεν.
Αὐτὰρ ἔγωγε μετ' αὐτὸν ἑλὼν φόρμιγγα λιγεῖαν,
ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν.
πρῶτα μὲν ἀρχαίου χάεος μεγαλήφατον ὕμνον,
ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὥς τ' οὐρανὸς ἐς πέρας ἦλθεν·

420 ἤγειραν pro δήρισαν vulgato cod. Ruhnk. οἴνου libri omnes. 422. ἀνέμελπον coni. Pierſ. in Veriſ. p. 109. 423. μεγαλήφατον em. Pierſ. Veriſ. p. 109. Libri et Steuchus de perenni philoſ. VII. 10. p. 428. μελανήφατον. 424. ἑσπέρας Voſſ. et edd. ante Steph. ἐς πέρας ἦλθεν Steuchus de perenni philoſ. VII. 10. p. 428.

hi quidem videtur, interpreti: Hercules ad aprum Erymanthi vaſtatorem pergens, διερχόμενος Φολόην, ἐπιξενοῦται Κενταύρῳ Φόλῳ — αἰτοῦντος δὲ οἶνον Ἡρακλέος, dixit Pholus, δεδοικέναι τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων ἀνοῖξαι πίθον· θαῤῥεῖν δὲ παρακελευσάμενος Ἡρακλῆς, αὐτὸν (f. αὐτὸς) ἤνοιξε· καὶ μετ' οὐ πολὺ διὰ τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενοι παρῆσαν οἱ Κένταυροι κ. τ. λ. Hic quidem non a vino ſumto calefacti ſunt ad pugnam Centauri, ſed ſicci ipſi raptorem vini ſui vltum eunt. GESN.

420. (416) Μένος οἴνου] Tu tuto receptam lectionem ſerua. οἶνος Galli, vappa eſt. ESCH.

420. Hunc locum male interpretantur Weſſelingius Obſſ. II. 14. et Geſnerus. Lege: ἐπεὶ μένος οἶνος ἔγειρεν. Poeta imitatur Homerum Iliad. Z. 261. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει Cyrus in Analect. Brunckian. T. II. p. 454. ἀλλ' οὐ φρένας οἶνος ὀρίνει. RVHNK. Nonnus XLII. p. 1078, 32. ἐπεὶ νόον οἶνος ἔγειρεν. Ita pro ἐγείρει ibi legendum.

422. (418) Quas hinc ad 423 propoſui coniecturas Cl. Pierſoni, de his vniuerſim audeo dicere, probabiles eſſe hactenus, vt ingenium auctoris et doctrinam ibi agnoſcam: quid de ſingulis exiſtimem, ſingulatim indicabo. Igitur hoc verſu pulchre ſibi reſpondent ἱεὶς et ἀνέπεμπον, vtrumque honeſta metaphora refertur ad ἀοιδήν. GESN.

423. (419) Quidni μελανήφατος ὕμνος ſit, qui antiquum Chaos canit, tenebricoſum illud, ex Erebo natum. GESN.

424. (420) Ὡς ἐπάμ.] In Flor. et Ald. aliisque vulg. omnibus editionibus, quas nanciſci potui, legitur ἑσπέρας, pro ἐς πέρας. Ac ne quis miretur, quomodo Aldus, qui ſecundus hunc librum edidit, non animaduerterit tale primae editionis erratum, aut non animaduerſum ſit in vlla editionum, quae Aldina etiam poſteriores fuerunt, alia multo maioris et prope in-

credibilis siue incuriae siue socordiae typographica exempla proferam. v. 124. huius operis, prima editio δέκαεν habebat pro δίδαεν, ita scribens, Νῆα κατιθύνειν δέκαεν πολυμήτιδι τέχνῃ. Quid hic Aldina editio? nimirum δέκαεν fideliter seruauit, seruarunt post Aldinam et aliae editiones. Sic versum 269 prima editio ita scriptum protulit, Αἱ οἱ ὑποτρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνιοτα θεῖσαι, quum ita legendum esset, (sine vlla quidem vel vnius literae mutatione, et cum magna tamen loci prima fronte alioqui obscurissimi illustratione, et corruptissimi restitutione) Αἵ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνοιο ταθεῖσαι. Quid igitur hic Aldina editio? nimirum sua illa fidelitate hic quoque vsa est, veram illius deprauationis imaginem ad viuum repraesentans. Ab ea vero caeterae dissentire nequaquam voluerunt. Sic et v. 440. quum in prima editione esset Τῖφυς δ' εισεπέγησεν ἕως ἄπο, pro Τῖφυς δ' εισεπέρησε νεὼς ἄπο, hic quoque Aldina et caeterae deprauatam lectionem fideliter retinuerunt. Sic et v 512. οἵ ῥ' ἀνέμοντο, habet editio prima (pro οἵ ῥα νέμοντο, vt cuiuis perspicuum esse potest) at ne hic quidem Aldina editio infideliter illam expressit. Versus item 572. in illa prima editione sic legitur, Ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτων ἄπονας μῶς: Aldina quoque in sua illa fidelitate sibi constans, eodem modo ἄπονας μῶς, quum tamen ἀπὸ νασμῶν legendum esse sine vllius literae mutatione (sicut nec in praecedentibus exemplis) vel coeco, quod aiunt, appareat. Qui autem multa huiusmodi vel infinita potius tam fidelis negligentiae testimonia reperire volet, nostram hanc Orphei editionem cum illa prima diligenter et eadem opera cum Aldina conferat; quid enim ab ea editione expectandum est, quae ne ξηνὶ quidem pro ζηνὶ positum, v. 117. emendauit? sicut et ipsa Andreae Cratandri editio inemendatum id retinuit. Sed quid de illa Aldinae editionis fidelitate dicam, quae tanta fuit, vt etiam versum totum somnolentia primi Typographi iteratum ipsa quoque iterauerit? Ita enim legitur in prima editione, versu 508 Φίλετο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς. Καί ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὅμαρτεν, καί ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὅμαρτεν. Ἀλλ' ὅτε γ' ὠκεανοῖο etc. Quid editio Aldina? hunc et ipsa versum (ne quid sibi deesset) iterauit: adeo fideliter in imitando illo sibi proposito exemplari se gessit. Sed vtinam tamen (si ex duobus malis minus eligendum est) Aldina editio aliaeque omnes talem fidelitatem seruare vbique in repraesentandis nobis praecedentium editionum mendis, quam sub nouis et suis vetera et aliena occultare maluissent. Quod a me dictum est, exemplo patefaciam. Apud hunc eundem poetam legitur in edit. prima v. 78. Καὶ ῥ', ἐπεὶ αἱμονίης ὀχέας πρώτιστον ἱκάνω, vbi primi verbi et deprauatio et emendatio eodem fere intuitu

perſpici poteſt; quis enim non videt, mutata tenui in aſpiratam, χαῖρε ſcribendum eſſe? At edit. Ald. hoc vetus erratum, cuius caſtigatio ob oculos poſita eſt, ſuo nouo errato (in quod ſtudio caſtigationis incidit) nobis occultat, et tanquam veſtigia, quae nos ad verae lectionis notitiam alioqui deducerent, procul ab oculis remouet. Legit enim illa καὶ ῥ ἐπεὶ etc. quaſi fuiſſet καῖρ' in illa prima editione poſitum pro καί ῥα. Huius autem poſterioris mali illo priore grauioris exempla ex omnibus propemodum autoribus Graecis pariter Latinisque hodie poſſe peti norunt, qui editiones typographicas veteres cum recentioribus et cum antiquis quoque codicibus contulerunt. Sed quorſum ego de illis Orphei editionibus tam multa? Certe ex ſuperiore vnius libri editione propemodum dicere auſim diſci poſſe omnes: (de poetis Graecis potiſſimum nunc loquor) ideoque quo diligentius meam cum illis ſtudioſi lectores contulerint, vt eo ſe aequiores ipſi praebeant, aequum eſſe iudico. H. STEPH.

424. (420) Ἐς πέρας] Excuſandus hoc loco Perdrierius, qui vertit: *et quomodo coelum veſpere venit*, nam in omnibus exemplaribus excuſis, quae Stephani editionem antecedunt, legebatur ἑσπέρας. Non tamen excuſanda Perdrierii ſtupiditas, quae mendum non animaduertit. alter melius vertit: *Polusque apparuit horrens.* Πέρας hic idem fere eſſe arbitror quod περάτη alias, et λέγεται κυρίως ἡ ἀνατολή. πέρας γὰρ αὕτη τῆς τοῦ οὐρανοῦ κινήσεως. ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεται, καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ, inquit Scholiaſtes ad Apollon. L. I. v. 1281. ESCH.

424. (420) Chaos illud ex antiquiſſimorum philoſophorum doctrina in alias ſubinde formas mutatur per illam, quam viam τὴν κάτω et τὴν ἄνω vocant: quae philoſophemata Orpheo debere Heraclitum, et noſtri Apologetae, et Proclus docent. Vid. e. g. Clem. Alex. Strom. 6 p. 746, 12 Pott. Sed philoſophari, ſi vnquam, vel maxime in his Orphicis placet, ſi omnino abſtinere non liceat, paucis. Si quem lectorum noſtrorum copioſior hauſtus delectet, illum iuuare poſſunt forte, quae paſſim ad fragmenta indicamus, praeſertim ad 10 et 19. Vnum hic addo, ſi forte in hac aetate deſtituere Orpheum, et ex puriori fonte haurire coſmogeniam mihi contingat, videri mihi, quae hodie ſuperſunt Orphica, ea, ſi ab inconſultis quorundam Iudaeorum Chriſtianorum commentis diſceſſeris, ſic ſatis inter ſe conuenire. GESN.

425. (421) Γῆς τ' εὐρυς.] Nullo modo verſum hunc poſſe ferri video: ſed quum errorem aut in πυθμένα, aut in θαλάσσης latere credibile ſit, ego θαλάσσης potius ſuſpectum habeo, vt quod in alicuius ſynonymi locum irrepſerit. Quid ſi igitur ſcriptum fuiſſe ab Orpheo Γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν καὶ πυθμένα ἅλμης, deinde θαλάσσης, quod

γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν, πυθμένας τε θαλάσσης·
πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν Ἔρωτα,
ὅσσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα, τὰ δ' ἔκριθεν ἄλλου ἀπ' ἄλλο·

425. γένεσις πυθμήν τε coni. Pierſ. Veriſ. p. 109. Libri et Steuchus l. l. γένεσιν πυθμένα τε. 426. πολυμῆτιν Steuchus l. l 427. Libri ὅσσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα. Deinde Voſſ. P A I C. διέκριθεν δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου. Sed διεκριθέν τ' ἄλλο ἀπ' ἄλλου Steuchus l. l. p. 429. δι' ἔκριθεν ἄλλο Ruhnk. διέκριθε Vind. Wrat. Vulgo διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου.

erat expoſitum ἅλμης, huius locum occupaſſe dicamus. H. STEPH.

425. (421) Γῆς τ' εὐρυστέρνου] Verſus manifeſte vitioſus eſt, quem tamen nemo melius ſanavit Stephano, qui ita legendum cenſet: Γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν καὶ πυθμένα ἅλμης. nihil verius. ESCH.

425. (421) Hic rationem deſidero, cur accuſatiuos pendentes ab ἀνέπεμπον v. 418. in nominatiuos mutauit Cl. Pierſonus, niſi ſi forte offenſus ſit modulo vocis πῠθμένᾱ τε, quod tamen Homericis exemplis defenditur. Caeterum H. Stephani medicina multo blandior. GESN.

425. Vulgatam retinuit Schneiderus. Heynius πυθμένα explicationem nominis βένθος eſſe putabat. Immo ſcribendum erat πυθμένας, cuius prima ſyllaba corripitur, vt ſolet noſter. Aeſchylus in extremo Prometheo:

χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι.

426. (422) Ἔρωτα Orphicum qui penitius noſſe voluerit, ab Indice noſtro petere poteſt praeſidia. Terrae epitheton εὐρύστερνος illam vt Matrem mammoſam deſcribit. GESN.

427. (423) Neque hic neceſſariam puto mutationem, licet fatear ὡς ῥα dignum poeta videri. GESN.

427. Non ſpernam Pierſoni coniecturam, ὅς ῥά τ' ἔφυσεν. Suſpicor tamen poetam ſcripſiſſe: ὡς τ' ἐφύτευσεν ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου. RVHNK. At neque ἄλλον pro ἄλλου, quod recte monuit Schneiderus, ferri poteſt, et vſus aoriſti ſecundi διέκρινε exemplis firmari debebat, quod fieri non poteſt. Schneiderus, Pierſonum ὡς ῥα ἔφυσεν conieciſſe perhibens, qui ὅς ῥά τ' ἔφυσεν coniecit, hac vſus ratione ſic tentauit: ὡς ῥα ἔφυ τὰ ἅπαντα, διέκριθεν ἄλλο ἀπ' ἄλλου, quae vel ob triplicem hiatum probari non poſſunt. Noſtra emendatio et facilis eſt, neque offenſionem habet.

καὶ Κρόνον αἰνολέτην, ὥς τ' ἐς Δία τερπικέραυνον
ἤλυθεν ἀθανάτων μακάρων βασιλήιος ἀρχή.
μέλπον θ' ὁπλοτέρων μακάρων γένεσίν τε κρίσιν τε·
καὶ Βριμοῦς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' ἀΐδηλα,
ἀνθρώπων τ' ὀλιγοδρανέων πολυεθνέα φύτλην
ἤειδον· στεινὸν δὲ διὰ σπέος ἤλυθεν αὐδή,
ἡμετέρης χέλυος μελιχρὴν ὄπα γηρυούσης.
ἔπτατο δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγκεα δενδρήεντα

433. στεινὸν PAIC. 435. ἔσατο Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἔσευτο.

430. (426) Κρίσιν Deorum intelligo antiqua illa primorum poetarum et philosophorum notione, vnde illa altera iudicandi ducta, qua separare significat. DI Orphici hic sunt elementa, horum γένεσις est κρίσις. GESN.

431. (427) De Brimo dictum ad v. 17. Hic ad furores, quos immittit, vnde Δημητριακοὶ, Cerriti, respicitur: quo nomine etiam cum Baccho illi societas est. GESN.

433. (429) Spelunca ipsa angusto et incuruo aditu suo instar tubae fuit, quae sonum citharae augeret. GESN.

435. (431) Ἔσευτο] Depravatam esse hanc vocem negari non potest: sed quid pro ea reponi debeat, multum certe diuque dubitare sagacissimus etiam quispiam possit. Ego initio ἔσσυτο reponendum putabam: cum quo staret quidem versus, sed eius significatio huic loco non satis congruere visa est. Quid si πεύθετο legamus? sequitur enim — ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς. Qui carmine reddidit, vertit (diuinans et ipse, vt opinor) Obstupuere apices montisque et vallis opaca Pelionis. Ita enim Andreae Cratandri editio habet. H. STEPH.

435. (431) Ἔσευτο δ' ἄκρα κάρηνα] Varie tentaui hunc locum, antequam Stephani editionem vidi, modo ἕσπετο succurrebat, modo σπεύδετο, modo ἔσσυτο. Tertius ab hoc versus ansam dedit

Καί ῥ' αἱ μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὔλιον ἐθρώσκοντο.

Et Philostratus in Imaginibus: νεανιεύεται δέ τι καὶ μεῖζον ὁ ζωγράφος. δένδρα γὰρ ἀνασπάσας τῶν ῥιζῶν, ἀκροατὰς ἄγει ταῦτα τῷ Ὀρφεῖ, καὶ περιΐστησιν αὐτῷ etc. Sed postea deprehendi Stephani πεύθετο optimum esse. hoc enim, versu proxime sequente, clarius exprimit auctor, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς. vnde et Horatius

Πηλέι, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς.
καί ῥ' αἱ μὲν πρόῤῥιζοι ἐπ' αὔλιον ἐῤῥώοντο,
πέτραι τ' ἐσμαράγευν, θῆρες δ' ἀΐοντες ἀοιδῆς
σπήλυγγος προπάροιθεν ἀλυσκάζοντες ἔμιμνον·

437. Libri omnes ἐθρώσκοντο. 438. τε σμαράγευν Ruhnk. 439. ὑποκλάζοντες coni. Ruhnk.

auritas vocat has quercus lib. I. Od. XII.

Vnde vocalem temere insecutae
Orphea syluae,
Arte materna rapidos morantem
Fluminum lapsus, celeresque ventos,
Blandum et auritas fidibus canoris
Ducere quercus. ESCH.

435. (431) Necessariam esse emendationem, video. Stephanianum πεύθετο coniecturis reliquis longe antepono. Obiter moneo etiam Ιλ. Λ. 21 πεύθετο non passiue reddendum esse. Audierat Cinyras famam belli Troiani. Hoc alius Homeri vsus postulat. Hic moneo, ne Stephanianae emendationi forte obiiciatur. GESN.

435. Ego quoque H. Stephani correctionem, πεύθετο δ' ἄκρα, sequar. Certe nihil melius aut ipse reperi, aut ab aliis prolatum vidi. RVHNK. Recepit πεύθετο etiam Schneiderus. Id equidem in ἔσατο vel ἔσσυτο verti potuisse parum credibile ratus, ἔπτατο scripsi, quod ad γῆρυς pertinet, siue praepositionem μετὰ e sequentibus verbis repetere, siue noua quadam ratione sine praepositione dictum velis, quod quidem hoc facilius fieri potuit, quoniam idem hic est ἔπτατο atque ἦλθεν.

437. Reposui vocem poetis vsitatissimam, eamdemque aptissimam huic loco, ἐῤῥώοντο. Barbarum est ἐθρώσκοντο, natum fortasse ex interpretatione θρώσκον, cum qua equidem non comparauerim Hesychii ὠρχήσαντο, quo verbum ἐῤῥώσαντο explicat. Recte enim viderunt viri docti, ὡρμήσαντο ibi legi debere.

439. (435) Laudo et hic ingenium Ruhnkenii, qui docte h. l. tractat Ep. 2 p. 79, et verbum ὑποκλάζειν illustrat. Ac potest sane pro poetico haberi. Sed primo ὀκλάζειν iam est in genua se submittere: ὑποκλάζειν auctorem non habet. Deinde vero in hoc ipso vim Lyrae Orphicae spectandam proponi puto, quod manent et auscultant non temere, oberrantes et pascentes otiose ferae, sed ἀλυσκάζοντες, in fuga constitutae. GESN.

439. Fallitur Gesnerus, ὑποκλάζειν auctorem habere negans. Vsus hoc verbo est Paulus Silentiarius XXVIII. 2. Schneiderus non opus esse existimat B. Slothouweri coniectura,

οἰωνοί τ᾽ ἐκυκλοῦντο βοαύλια Κενταύροιο,
ταρσοῖς κεκμηῶσιν, ἑῆς δ᾽ ἐλάθοντο καλιῆς.
αὐτὰρ ὁρῶν Κένταυρος ἐθάμβεε, χεῖρ᾽ ἐπὶ χειρὶ
πυκνὸν ἐπισσείων· οὖδας δ᾽ ἤρασσεν ὁπλῇσιν.
Τῖφυς δ᾽ εἰσεπέρησε νεὼς ἄπο, καί ῥ᾽ ἐκέλευσεν
ὦκα περᾶν Μινύῃσιν· ἐγὼ δ᾽ ἄμπαυον ἀοιδήν.

442. Omnes χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ. PAIC. εἰσεπείρησεν ἕως Voss. Ibidem vulgo ἀοιδῆς. 444. εἰσεπέρησεν ἕως Ask. Ruhnk. 445. ὦκα παρὰ Μινύαισιν omnes.

ἅμα σκαίροντες, vel προπάροιθ᾽ ἠλασκάζοντες; quia ἀλυσκάζειν non *effugere* sit h. l. vt videbatur Ruhnkenio, sed *aberrare*, quemadmodum apud Apollonium IV. 57. οὐκ ἄρ᾽ ἐγὼ μούνη μετὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω. At Apollonii locus nihil probat. Si quid mutandum est, praeferam προπάροιθ᾽ ἠλασκάζοντες. Sed non sum ausus, qui videam origine et significatione cognata esse vocabula. Certe vt in Odysseae IX. 457.

εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει,

effugiendi notionem habet ἠλασκάζειν, quod alibi est *errare, vagari*, ita ἀλυσκάζειν, quod est *effugere*, aliquando etiam *vagari* potuit significare. Et ἀλυσκάζω πλανῶμαι interpretatur Hesychius, cuius interpretes vid. ad ἠλασκάζει, et Apollon. Lex. Hom. v. ἠλάσκυσαν, ibique Tollium p. 330.

441. (437) Non hoc vult, vere fuisse fatigatas auium alas, sed indicat, speciem fatigatarum praebuisse illum dulcem a suauitate cantus languorem. GESN.

442. (438) Obseruemus obstupescere Chironem non ob vocem riualis sui, sed ob plausum: cuius hic ipse actus graphice describitur. GESN.

442. *Manum crebro manui complodens* vertit Gesnerus. *Est contra*, inquit Schneiderus, *manum crebro radicibus manus alterius applodens*. Quamquam verbum ἐπισσείων huic rei non aptum putat. Et recte quidem. At vero χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ nihil est nisi error librarii, id, quod ex Homero memoriae inhaeserat, scribentis pro eo, quod noster dedit, χεῖρ᾽ ἐπὶ χειρί. Saepius in Argonauticis peccatum est Homeri recordatione: vide ad v. 1304. Sensit vitium Cribellus, ita vertens: *feriensque trementis in sese ipse manus*.

443. (439) Vt Horatianus ille plausor A. P. 430 *Tundet pedo terram*. GESN.

445. (441) Hunc locum felicissime emendauit Pierson. Verisі. 1, 9 p. 111. Vid. infra v. 649. Et de ἔδυνε 517. Res ita aperta: vt verbis non indigeat. GESN.

οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν ἐπ' ἔντεα νηὸς ἕκαςος.
παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἀνίσχανεν ἱππότα Πηλεύς,
καί ῥ' ἔκυσεν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
δακρυόεν γελόων· κηλήθη δὲ φρέν' Ἀχιλλεύς.
αὐτὰρ ἐμοὶ Κένταυρος ἐῇ γέρας ὤπασε χειρὶ,
νεβρῆν παρδαλέην, ξεινήϊον ὄφρα φέροιμι.
ἀλλ' ὅτε δὴ σπήλυγγος ἄπο προθορόντες ἔβημεν,
ἄκρης ἐκ σκοπιῆς ὁ γέρων ἄνα χεῖρας ἀείρων
Φιλλυρίδης ἠρᾶτο, θεοὺς δ' ἐπεκέκλετο πάντας,
νόςον μὲν Μινύῃσιν, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι
ὁπλοτέροις βασιλεῦσιν ἐπ' ἐσσομένοις μερόπεσσιν.

446. Vulgo ἔντυνε δὲ τεύχε' ἕκαςος. Voſſ. ἐπέντυε. Geſnerus e coni. Pierſ. dedit ἔδυνε δὲ τεύχε' ἕκαςος. 447. ἀνίσχανεν e Voſſ. Vind. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo ἐνίσχανεν. Geſnerus e Voſſ. notauit ἐνιόχανεν vel ἀνιόχανεν. 449. φρένας Ruhnk. Aſk. Voſſ. PAIC. 451. νευρῆν Voſſ. Vulgo νεβρήν. Schneiderus νεβρῆν edidit. 453. ἄκρας Ruhnk. 455. Vulgo Μινύαισιν. 456. Βασιλεῦσιν ἐπ' a Schneidero e coni. Geſneri receptum. Vulgo βασιλεῦσι καὶ.

445. Ἀοιδὴν Schneidero debetur: qui opportune attulit v. 373. ἀμπαύσας οἰήϊα νηὸς, et v. 1292. ἑὴν δ' ἄμπαυσαν ἀοιδήν.

446. Recte monuit Schneiderus, non exuiſſe Argonautas arma: ergo non potuiſſe induere. Ipſe etſi ἐπέντυε e cod. Voſſ. recepit, quod durum eſſe ſenſit, dubitat tamen an melior ſit lectio Pierſoni. Optimi codicis lectionem ita mutaui, vt ἐπ' ἔντεα ſcriberem. Νηὸς ab interpretatione praecedentis verbi expulſum fuit. Hom. hymn. Apoll. 489. ἐκ δὲ κτήμαθ' ἕλεσθε καὶ ἔντεα νηὸς ἐΐσης. Pindar. Nem. IV. 113. de ipſa naue: ἀπότρεπε αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός.

448. Cribellus non videtur hunc verſum in codice ſuo habuiſſe, quum eum in verſione omiſerit.

449. (445) Neſcio an optimus poeta melius deſcribere patris affectum potuerit, quam hic duobus verbis factum, *lacrimoſum ridens*. Hoc intelligere non poſſunt niſi patres. GESN.

453. Νεβρῆν, quod Schneiderus dedit, firmatur fragmenti VII. v. 17.

454. (450) Φιλλυρίδης ἠρᾶτο] i. e. Chiron. ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνου καὶ Φιλύρας Χείρων διφυὴς κένταυρος, inquit Apollodorus lib. I. Et Apollon. Scholiaſt. ad lib. I. v. 554. (vbi ipſe

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ θῖνα καὶ ἐς νέα πάντες ἔβησαν,
ἐν προτέροις θώκοισι καθίζανον· ἐν δ' ἄρ' ἐρετμοῖς
χεῖρας ἐφαπλώσαντες, ἔπειθ' ἅλα τύπτον ἕκαστος.
Πήλιον ἐκνεύσαντες· ὑπὲρ μέγα λαῖτμα δὲ πόντου
ἀφρὸς ἐπιζείων χαροπὴν λεύκαινε θάλασσαν.
Τισχίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιὰς ἀκτή,
φάνθη δὲ Σκίαθος, Δόλοπος τ' ἀνεφαίνετο σῆμα,

457. Vulgo ἐπεί τ'. 458. θώσκοισι AIC. 459. ἐρετμώσαντες ὑπεὶρ Voſſ. idem in margine ἐφαπλώσαντες ἐπεί ῥ' ἅλα τύπτεν. Vulgo ἐφαπλώσαντες, ἐπί ῥ' ἅλα τύπτον. Ruhnk. quoque ὑπεὶρ habet. 460. Libri τε. 462. Πεισσαίη PAIC. Πισσαίη vulgo. Eſchenbachii emendationem recepit Schneiderus.

Apollonius χείρωνα Φιλυρίδην vocat) dicit: ὅτι ὁ τὴν γιγαντομαχίαν ποιήσας, φησὶν, ὅτι κρόνος μεταμορφωθεὶς εἰς ἵππον ἐμίγη Φιλύρᾳ τῇ ὠκεανοῦ, διόπερ καὶ ἱπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ χείρων. ESCH.

457. Aliud agens Schneiderus, *Herodoteum* ἐπεί τε *niſi praeferas*, inquit, ἐπειδὴ 'πὶ θῖνα *ſcribendum erit.* Epicorum vſus, quod repoſui, poſtulabat.

459. (455) Τύπτον ἕκαστος] Non opus, vt τύπτον cum Perdrierio in τύπτεν mutes. ESCH.

459. Ὑπεὶρ hoc loco non magis, quam ἐπί ῥ', aptum ratus, ἔπειτα ſcripſi, de cuius vſu cum participio ſatis conſtat. Compara v. 557.

460. Δὲ pro τὲ ſcripſi.

462. (458) Πισσαίη] Omnino hic reſcribendum τισαίη. τισαιον γὰρ, ἀκρωτήριον θεσσαλίας, inquit Apollonii Scholiaſt. quin ipſe Apollonius ab hoc loco iter Argonautarum inchoat:

Τισαίην εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην. ESCH.

462. (458) Locus Apollonii eſt 1, 568 vbi Τισαίην ἄκρην memorat, cultamque ibi Dianam. Ex eo loco noſtrum eſſe corrigendum, putabat ipſe etiam Heinſius ad Val. Fl. 2, 7 vbi in hac ipſa nauigatione *Templa Tiſaeae Dianae* ponuntur. Sed haud paullo magis placet Lucae Holſtenii diligentia ad Steph. Byz. V. Πισάον p. 255 vbi poſt collatas Polybii etiam auctoritates ita concludit, *E quibus apparet, vocabulum hoc inter* διττογραφόμενα reponendum. *Promontorium Sepias* eſt etiam Plin. 4, 9 et illuſtrat Harduinus n. 13. GESN.

ἀγχίαλός θ' Ὁμόλη, ῥεῖθρον θ' ἁλιμυρὲς Ἀναύρȣ,
ὅς διὰ πολλὴν γαῖαν ἱεῖ μεγαλόβρομον ὕδωρ.
Οὐλύμπȣ δὲ βαθυσκοπέλȣ πρηῶνας ἐρυμνȣ̀ς
εἰσέδρακον Μινύαι, καὶ Ἄθω δενδρώδεα κάμψαν,

464. ὁμαλὴ omnes ante Gesn. δ' ὁμαλὴ — ἐν αὔλȣ Voss. ἀχίμαλος δ' ὁμάλη deleto sequenti θ' Ruhnk. ῥεῖθρόν τ' Ἀμυροιο ἐναύλȣ dedit Schneiderus. 467. εἰσέδρακον Ruhnk. Vulgo εἰσέδραμον. Ibidem vulgo κύμψαν. Wrat. κάμψας. Voss. Vind. Ruhnk. κάμνον.

464. (463) Ἀγχίαλός θ' ὁμαλὴ] Et hic rescribendum ὁμόλη, duce Apollonio, (et Holst. ad Steph. Byz. h. v.) et ὁμόλη, ὄρος Θεσσαλίας, ȣ̆τω καλȣ́μενον. Interpretes male: *Anchialosque plana.* Sed non solus hoc loco deceptus Perdrierius, deceptus etiam Hermolaus Barbarus, et ab hoc Ortelius, qui ambo Anchialum faciunt locum circa sinum Pelasgicum. BSCH.

464. (464) Non dubitaui hanc vnius apicis immutationem admittere, quae firmatur etiam ex his, quae adscripsit Harduinus ad Homolion Plinii 4, 9 no. 19. GESN.

Ἐναύλου] Non intelligo hic doctissimum Holstenium, qui ex ordine itineris, quem Apollonius seruat, nobis restituere vult ἀναύρου. Quin, si Apollonium sequi velimus, Ἀμύρου rescribendum esset, nisi modulus syllabae mediae repugnaret. Et certe nihil aliud noster intelligit quam Amyrum, quem hoc modo circumscribit, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς ἐναύλου. nam quemadmodum ἄναυρος, si προσηγορικῶς accipiatur, *torrentem* significat, ita etiam ἔναυλος nihil aliud quam *torrens* est. Vix tamen dubito quin sit legendum ῥεῖθρόν τ' ἀμύροιο ἐναύλου. ESCH.

464. (460) In loco, qui huic respondet, Apollonii 1, 596 sunt ἀμύροιο ῥέεθρα, de quo fluuio et vrbe cognomine multa sunt apud Stephanum Byz. et Holst. Itaque valde propendet animus ad recipiendam emendationem ab Eschenbachio propositam. Sed scrupulum mouet hoc, si forte noster voluerit alludere ad notationem nominis proprii, et illud interpretari quasi ἁλιμυρές. Interea versionem ita informaui, vt ἐναύλȣ redderem *torrentis* nomine, cui respondere ἔναυλον, inductio Homerica, et quae sunt ab Hesychio, et ad illum obseruata, me docuere. Holst. ad Steph. V. Ὁμόλη vult legi, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς ἀναύρȣ. GESN.

464. Cur noster necessario sequi Apollonium debeat, non video. Itaque Holstenii emendationem, ad Steph. in Ὁμόλη, Ἀναύρȣ recepi. De hoc fluuio Spanhemius ad Callim. h. Dian. 101.

467. (463) Εἰσέδραμον] In-

Παλλήνην τ' εὐρεῖαν, ἰδὲ ζαθέην Σαμοθρήκην,
ἔνθα καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἄῤῥητα βροτοῖσιν,
ἄσμενοι εἰσεπέρησαν ἐμαῖς ὑποθημοσύνῃσιν

468. Vulgo Πελλήνην. Σαμοθράκην Ruhnk. 469. ὄργια pro vulgato ὅρκια Brunck. ad Apoll. Arg. I. 917. ἄῤῥηκτα δὲ βρ. PAIC. ἄῤῥητα Alk. Vind. Par. Wrat. Ruhnk. 470. Vulgo ἐμῆς.

conditum ſenſum hoc verbum ibi gignit, ego non dubito, quin auctor ſcripſerit εἰσέδρακον, et hoc potiſſimum coniicio ex Apollonio, qui de eodem loco in eadem re idem vocabulum adhibet. Sed et in innumeris locis hi duo auctores ita inter ſe concordant, vt iisdem plane verbis nonnunquam eandem ſententiam efferant, quod manifeſtum erit illi, qui ambos cum ſtudio legerit et inter ſe contulerit. ESCH.

467. (463) Locus Apollonii eſt 1, 597 Κεῖθεν δ' εὐρυμένας τε πολυκλύςυς τε φάραγγας Ὄσσης τ' Οὐλύμποιό τ' ἐσέδρακον. Res ita manifeſta dubitationi locum non relinquit. Itaque probat etiam Cl. Weſſel. Obſ. 1, 22 p. 9. Verbum ipſum noſtro familiare eſſe, docet Index. GESN.

467. Schneiderus κάμψαν vitioſum putat, quod Samothracen non ſint praeteruecti, ſed in eam inſulam egreſſi. Itaque δενδρώδε' ἵκανον ſcriptum mallet. Non opus. Negligentius loquitur noſter, neque ob eam rem vituperandus. Nam ſi myſteriis iſtius inſulae initiati ſunt Argonautae, egreſſos e naui eſſe ſponte apparet. Similis negligentia v. 1081.

468. (464) Πελλήνην τ' εὐρεῖαν] Repone ex Apollonio (1, 599) παλλήνην· (Schol.) παλλήνη δ' ὄρος θρᾴκης καὶ πόλις ὅθεν ἦν πρωτεύς. Vide etiam Stephanum voce παλλήνη. ESCH.

468. (464) Non dubito quin α in prima Syllaba huius nominis vnice verum ſit, cum praeſertim a Pellene Achaica ſic diſtinguendam doceat Euſtathius ad Ιλ. Β, 574 p. 220, 50. Omnia dedit Holſten. ad Steph. Sed cum tribus locis apud noſtrum in omnibus libris ſcribatur per ε, ad διττογραφύμενα etiam hoc referre, vel certe in tutiorem partem peccare malui. GESN.

469. (465) Ἄῤῥηκτα βροτοῖσιν] Prurigo eſt, quae impulit Perdrierium, vt hic poſuerit ἄῤῥητα. ESCH.

469. (465) Etiam Apollo. 1, 917 Ἀῤῥήκτυς ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμισας haec ipſa Samothracum myſteria appellat. Verum nec ἄῤῥητα ſenſus reſugit, quod de Myſteriis ſermo eſt; et ſic eſſe in Mſ. docet V. L. GESN.

469. Nonni imitationem III. p. 100. affert Ruhnkenius: καὶ φρικτὰ πολισσύχοιο θεαίνης ὄργια.

ἥρωες· μέγα γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀνθρώποισιν
τῆσδε θυηπολίης ἀβολεῖν πλωτῆρσιν ἑκάστοις.
Σιντιακαῖς δ' ἐπ' ὀφρύσσιν ἐκέλσαμεν ὠκύαλον νῆυν

471. μέγα Voss. Vulgo μετά. 472. omnes ἄμοτον, praeter Ruhnk. in quo est ἄμωτον. Deinde libri ἕκαστος. 473. Vulgo Σιν-

471. (467) Μετὰ γάρ σφιν] Vid. Schol. Apollon. lib. I. ad vers. 917. et rationem nostrae interpretationis habebis. Legendum autem pro ἕκαστος, ἑκάστοις. Et de eadem re Orpheus in θυμιάματι Κορήτων (H. 37.)

Οἵτε Σαμοθρῄκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες
Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε πόντοπλανήτων. ESCH.

471. (467) Ita habebat versio h. l. in editione Eschenbachii, *Deinceps enim valde vtilis est hominibus Haec sacrorum sitis nauigantibus omnibus.* Scholiastes, ad quem prouocat, inter alia multum profuisse in periculis ait Agamemnoni et Vlyssi, quod initiati fuissent. Docti lectores existimabunt, an mea interpretatio satis tum verbis poetae, vt a me constituta sunt (in voce μέγα occupauerat Pierso. Veris. 1, 9 p. 103, vt supra v. 11) tum sensui communi, quo ille profecto non caruit, respondeat. Tenebras interpretantibus obiecit, quod non viderunt, duas hic esse propositiones, priorem Sacra Samothracia vtilia sunt hominibus, qui iis initiantur omnibus: alteram, Immensum autem iuuant nauigantes singulos. De σφιν, quod hic ad ἀνθρώποισι relatum abundat, itemque de v. ἄμοτον vid. Index. GESN.

471. Gesnerus legebat: μέγα γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀνθρώποισι τῆσδε θυηπολίης, ἄμοτον πλωτῆρσιν ἑκάστοις: quae ita vertit: *magna enim vtilitas hominibus quidem omnibus, horum sacrorum, immensa vero nauigantibus singulis.* Probauit et lectionem et explicationem Schneiderus, quamquam et εἰσεπέρησαν vituperans, et ὀφέλσιμον pro ὄφελος atque ἑκάστοις pro πᾶσι recentioris aeui argumentum putans. Si Graeca ista esset oratio, oratoris, non poetae esset. At ne Graeca quidem est. Itaque recepta Vossiani cod. lectione μέγα, licet etiam vulgatum μέτα ferri possit, ἄμοτον in ἀβολεῖν mutaui. Ἀβολεῖν, notum ex Apollonio Rhodio II. 770. III. 1145. (vid. Hesych. in ἀβολῆσαι, ἀβολεῖν, et eius interpretes,) pro diuerso significatu, vt ἀντιβολεῖν, nunc datiuum nunc genitiuum regere debet. Hoc dicit: inter homines vtilis est nautis horum sacrorum communitas. Seruari enim ita e periculis maris putabantur, cuius rei testes Eschenbachius attulit.

473. Σιντιακαῖς δ' ὀφρύσιν] Vi-

Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ. τόθι περ κακὰ ἔργα μεμήλει
θηλυτέραις· αἳ γάρ οἱ αἰϊςώσαντο συνεύνους
σφῇσιν ἀτασθαλίαις. καί οἱ κλυτὸς Ὑψιπύλεια
ἐλδομέναις κραίνεσκε, γυναικῶν εἶδος ἀρίςη.
ἀλλὰ τί σοι περὶ τῶνδε πολὺν λόγον ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
ὅσσον ἐφ᾽ ἵμερον ὦρσεν ἀγαυαῖς Λημνιάδεσσιν
Κύπρις ἐρωτοτρόφος Μινύαις εἰς λέκτρα μιγῆναι;
φίλτροις Ὑψιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσεν Ἰήσων·

τιακαῖς δ᾽ ὀφρῦσιν et ναῦν. 475. Vulgo αἳ γάρ κεν. 476. Vulgo ἀτασθαλίῃσι. καὶ ἡ κλυτή. 478. ἀλλὰ τοῖσι περὶ Ruhnk. 479. ἀγαναῖς Ruhnk. 480. ἐπὶ λέκτρα Voff. a prima manu, fed in margine εἰς.

de omnino Holftenium ad Stephanum voce Σιντία. Dormiunt fane interpretes, qui *compofitos oculos* in fomniis vident. ESCH.

473. Ἐπὶ Ruhnkenii monitu in Ep. Crit. I. p. 147. addidi. Sed male ille fcribebat, Σιντιακαῖσι δ᾽ ἐπ᾽ ὀφρύσ᾽ ἐκέλσαμεν, elifa vltima datiui littera. Deinde νῆυν Ionicam formam, reftitui. Rarior hic apud epicos accufatiuus occurrit apud Apollon. Rh. I. 1358.

475. Miror foloecifmum αἳ γάρ κεν αἰϊςώσαντο etiam a Schneidero feruatum effe. Repofui Orphicum οἱ, faepe oblitteratum, cuius rei exempla ex indice colligi poterunt. Alius fcripfiffet, καὶ γάρ ταί.

476. Hic quoque οἱ reponendum erat ob fermonis Orphici morem. Sed tum corripi καὶ non potuit; quare ἀτασθαλίαις fcripfi. Scriptura ἀτασθαλίῃσι ex recordatione Homeri nata: v. ad v. 1304. Porro κλυτὴ Ὑψιπύλεια ad aures non iucunde accidit, nec lubenter epici feminina in η exeuntia, quorum penultima breuis eft, corripiunt. Accedit quod femininum κλυτὴ non videtur epicis vfitatum fuiffe. Quamobrem iure mihi videor κλυτὸς repofuiffe, quod ab Homero, vt tot alia, nofter accepit. Vide ad v. 220.

481. Φίλτροις] Varie haec vox vfurpatur ab auctoribus. Communiffime quidem pro *Pharmaco, amoris conciliandi caufa alicui dato,* vt ap. Ouid. II. Amor.

Philtra nocent animis, vimque furoris habent.

et paffim alibi. Deinde vero fignificat — στοργὴν φυσικὴν πρὸς τὰ τέκνα. vt apud Nazianz.

Φίλτρῳ γὰρ συνέδησε Φύσις τοκέας τε γόνους τε.

ἄλλῃ δ' ἄλλος ἔμικτο· καὶ ἐκλελάθοντο πορείης,
εἰ μὴ ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξίφρονί θ' ὕμνῳ
ἡμετέρῳ θελχθέντες ἔβαν ποτὶ νῆα μέλαιναν,
εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντο δὲ νόσου.

483. ἀποτροπίης Voſſ. Ruhnk. – θυμῷ vulgo. 485. Vulgo μόχθου. Chiv. μόχθους. Voſſ. νόσθου, vnde νόσου Schneiderus edidit.

Menander apud Stobaeum Ὦ παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενές. Tertio de *amore coniugali* dicitur, vt ap. Apollonidem Anthol. I. μὴ σπείσαις δεύτερα φίλτρα γάμου; quem fere in ſenſum hic etiam apud noſtrum vſurpatur, niſi quidem blanditias potius et mellita verba, quibus iuuenes miſeras puellas ad concubitum inuitare ſolent, intelligas, quod ſuadere videtur verſus ſequens, dum de reliquis auctor dicit: ἄλλῃ δ' ἄλλος ἔμικτο. ESCH.

482. Schneiderus ſententiam deſiderare ait, καί κεν λελάθοντο. Non opus.

483. (479) Θελξίφρονι θυμῷ] Melius legerem hic θελξίφρονι θ' ὕμνῳ. Sed nihil definio. ESCH.

483. (479) Eſt ſane elegans coniectura. Vellem dediſſet poeta nobis carmen, quo a voluptate ad laborem potenter Minyas reuocare Orpheus potuit, ſimili illi quod eſt ſupra 252. Sed non auſim tamen tale carmen ὕμνον vocare: neque iam vacat operoſe, poſt diligentiam praeſertim accuratam amici mei Krieſii, quaerere, cuius de Hymnis veterum diſſertatio ſub oculis meis nata eſt. GESN.

483. Coniecturam Eſchenbachii hoc magis recipiendam duxi, quia firmatur verſu 577. ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.

485. (481) Verbum ἐπεμνήσαντο videbatur mihi aliquando hic poni cum alluſione ad illum vſum, qui ad rem vxoriam et nuptiarum ambitionem pertinet, vnde μνηστεύειν, et μνηστῆρες dicuntur e. i. g. a. Placebat haec notio quod cogitarem, auocandos hic fuiſſe Argonautas a nuptiis Lemniadum ad amorem ſuae nauis et laboris et gloriae. Fauebat illud, quod in Chiueano exemplo μόχθους habetur, quarto caſu, quem adſciſcit in hac ſignificatione verbum μνᾶσθαι. Sed metuo, vt aliquid ſolidi hic ſit, cum hoc verbum, more Orientis in vniuerſum ſit grauidum, vt loquuntur Grammatici, et meminiſſe dicantur, qui faciunt quod debent vel ſolent. Vid. v. g. mox 553 μνώεσθε πλόοιο. GESN.

485. Potiora viſa ſunt codicis Voſſ. veſtigia. Μόχθου de remigandi labore intellectum defendi poſſe monuit Schneiderus.

Ἔνθεν ἐς Ἑλλήσποντον ἀμ' ἠῶς φέρεν οὖρος,
ἀκραὴς Ζέφυρος, ςεινῆς ἀπάτερθεν Ἀβύδου,
Ἴδην, Δαρδανίην, Πιτύην τ' ἐπὶ δεξί' ἔχοντας,
οὗ καὶ Ἀβαρνιάδος Περκώτης τ' εὔςαχυν αἶαν

486. ἔλθεν' P A I. ἦλθεν Crat. Vulgo ἀμ' ἠῶυς. Dein οὖρυς Ruhnk. 488. Vulgo Ἴλιον. Ibidem πιτην ἐπιὺ δέξιον ἔχοντας P A I. πιτύην ἐπὶ δέξιον ἔχοντας Crat. Pro vulgato ἐπιδέξι' Schneiderus ἐπὶ δεξί' edidit. 489. ἀκοριάδας Voſſ. Ruhnk. ἀβοριάδας Princ. Ask. Wrat. Vulgo ἀβαρνιάδας. Deinde περ. ἔςαχην Ask.

486. (482) Illud ἄμ' ἠῶυς idem ſibi velle puto, ac ſi dixiſſet poeta ἄμ' ἠοῖ. Vt ſi Latine diceres: ſimul matutinos eduxit ſuos, i. ſimul ac mane eſſet, ſimul cum ortu ſolis. GESN.

486. Coniunctim ſcribendum videbatur ἀμηῶυς.

488. (484) Ἴλιον δαρδανίην] Difficile eſt hunc verſum metiri aliter, quam vt vel ι interdum conſonantis vicem ſubire fatearis: vel ν et δ non efficere veram poſitionem, quae praecedentem vocalem breuem neceſſario producat. Exempla quidem Homerica ſimilium verſuum vel nitebantur corruptis exemplaribus, vel tenui mutatione ſunt reducta ad regulam. Hic forte plus laboris fuerit. Et eſt non abſimilis verſus Lap. Pr. 62 vbi πρέσβυν ante δαημοσύνην poſteriorem corripere videtur. Sed vtrique huic loco σοφὸν φάρμακον inueniri cupio, an inueniri poſſit, dubito. GESN.

488. (484) Πιτύην] Scholiaſtes Apollonii ad lib. I. v. 933. Ἡ λάμψακος τὸ πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο. Ἣν τινὲς Πιτύαν ὀνομάζουσιν· τινὲς δέ φασιν, ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ἔθηκεν, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη· Θρᾷκες γὰρ θησαυρὸν Πιτύην λέγουσι· vnde Cl. Holſtenius Πιτύην hoc loco, Argon dictam eſſe vult. Ego nihil definio. ESCH.

488. (484) Πιτύην] Feſtinabat aut dormitabat vir doctus, cum iſta chartis illuderet. Res ſic habet. Holſtenius ad Steph. Πιτύεια, quod antiquum Lampſaci nomen fuiſſe, ibi docetur, addit, Orpheus Argon. 484 Πιτύην vocat. Nihil aliud. GESN.

488. Ἴδην emendatio eſt Ruhnkenii, merito recepta a Schneidero, qui Δαρδανίην ab hoc nomine disiunxit, quod coniunxerat Ruhnkenius. Τὲ a Ruhnkenio additum. Eadem habet Apollonius I. 930 ſeqq. Noſter ordinem locorum nonnihil turbauit.

489. (485) Ἀβαρνιάδας] Bene hic Cl. Holſtenius (ad Steph. Byz.) Ἀβαρνιάδας mutat in Ἀβαρνιάδος. ESCH.

489. (485) Puto melius ἀβαρνιάδος. Sed nihil mutaui, cum praeſtare nobis poſſit nemo, annon *Abarniadas* noſter dixerit nymphas quacunque de cauſa.

ἀργυρέαις Αἴσηπος ἐπικλύζει προχοῆσιν.
αἶψα δ' ἐπιθρώσκουσα θέεν πολυηγόρος Ἀργώ.
αὐτὰρ ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκέλσαμεν· ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
ἰθύντωρ ἀκάτοιο, καὶ ἀγλαὸς Αἴσονος υἱός,
σύν τ' ἄλλοι Μινύαι, γλαυκώπιδι Τριτογενείῃ

492. ἐπὶ pro ἐπεὶ vulgato Schneiderus e Voss. εὖ δ' ἄρα Voss. ἔνθ' ἄρα malebat Heynius.

Est enim, vt ait Stephanus ἄβαρνος vrbis et regionis nomen. GESN.

489. Ἀβαρνιάδας retinuit Schneiderus, de incolis interpretans. Coniecturam Holstenii ad Steph. Byz. in Ἄβαρνος recepi, quod Ἀβαρνίδος est apud Apollonium. Ἀβαρνιάδος Περκώπης iuncta esse ab Holstenio, quod refert Schneiderus, non est verum.

491. Verbum ἐπιθρώσκουσα ineptum videtur Schneidero, nisi θαλάσσῃ addatur. Ἐπιθρώσκειν simpliciter nostro est procurrere, vt v. 902. 1272. Caeterum post hunc versum aliquot versus excidisse, quibus aduentus in Propontide et ad Cyzicum narratus fuerit, mihi parum credibile est. Apollonium comparanti patebit, nonnullis omissis rerum ordinem ab nostro mutatum esse.

494. (490) Σύν τ' ἄλλοι Μινύαι] Commentarii vicem fungi potest Apollonius lib. I. v. 936 seqq. ESCH.

494. (490) Ego vero non commentarium in h. l. inueni apud Apollonium, sed non nihil potius in conciliando vtroque poeta difficultatis. Apollonius ita a v. 955 Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐλκύσαντες Τίφυος ἐννεσίῃσιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο, Κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ· ἕτερον δ' ἕλον, ὅστις ἀρήρει Βριθὺν κ. τ. λ. Ad haec cum nostro concilianda ponam hic non dissertationem, quam animo conceperam, de antiquissimo genere ancorarum: sed obseruationes modo aliquot ex huius rei et loci vtriusque consideratione mihi natas.

1) Ex Apollonii narratione illud colligere mihi videor, cum in Portum Cyzici venissent Argonautae, illos Tiphyis monitu lapidem εὐναίης, (relinquamus interea in incerto, quid in re nautica fuerit εὐναία vel εὐναί) quod nimis paruus esset, detraxisse, et ad fontem Artacium collocasse, (credo, quod perforatus esset, et ad transmittendum aquae radium accommodatus) in illius autem locum aptiorem et grauiorem electum reposuisse. Porro Scholiasta dicit, hunc lapidem fuisse ἀντ' εὐναίας καὶ ἀγκύρας.

2) Homerus, in tam frequenti occasione, ἀγκύρας nomen non

habet: sed εὐνῶν, quasi tu dicas cubilium, ita mentionem facit, vt appareat, eas, quidquid fuerint, ancorarum certe vsum praestitisse. Sic Ιλ. Α, 436 atque Od. Ο, 497 Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. Priori loco s. p. 98, 46 Eustathius Εὐναὶ, inquit, αἱ τὴν ναῦν εὐνάζουσαι ἄγκυραι. Sic Od. Ι, 136 Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι. Ιλ. Ξ, 77 iubet Agamemnon nauem deduci, si subita fugae necessitas ingrueret, Νῆα — Ὕψι ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν. Non audiendus hic est Eustathius, p. 953, 36 certe non de hoc loco intelligendus, cum dicit, τὰς εὐνὰς εἰκὸς μὴ μόνον ἀγκύρας νοεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἔρματα. Nimis repugnat illud ὕψι, et quod deduci nauem de litore iusserat. Illud conficitur, εὐνὰς apud Homerum de naui in mare proiici, vt quiescere et immota seruari nauis possit. Ceterum credamus Eustathio, εὐνὰς etiam esse palangas, in quibus siccae in terra stare naues possunt.

3) Sed de ancora e lapide perforato quid censebimus, quem apud Apollonium viderunt viri docti, in quo numero Schefferus ipse est de Mil. Nau. 2, 5 p. 147. quin Plinius quoque 36, 14 s. 23 *Eodem in oppido, Cyzici, est lapis, fugitiuus appellatus. Argonautae eo pro ancora vsi, ibi reliquerant.* Ipse Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 120 Blancardi, ad Phasis Ostia καὶ ἡ ἄγκυρα, ait, δείκνυται τῆς ἀργοῦς. Καὶ ἡ μὲν σιδηρᾶ οὐκ ἔδοξέ μοι εἶναι παλαιὰ (forte ob id ipsum quoque, quod ferrea esset, non aerea) — λιθίνης δέ τινος ἄλλης θραύσματα ἐδείκνυτο παλαιὰ, ὡς ταῦτα μᾶλλον εἰκάσαι ἐκεῖνα εἶναι τὰ λείψανα τῆς ἀγκύρας τῆς ἀργοῦς.

4) Cum de lapideis ancoris in vniuersum facile credam suis auctoribus apud Schefferum l. c. tum dubitari videtur posse, λείψανα illa Apollonii et Arriani fuerintne ancorarum proprie dictarum, h. e. molium grauium, quae funibus e naui in fundum maris demissae illam contra vim ventorum aut fluctuum immotam tenerent, fragmenta? Certe nec locus Apollonii hoc postulat necessario, si illum ita interpretemur, vt modo ostendi: et nihil est apud Homerum in tam frequenti τῶν εὐνῶν mentione, quod lapideas indicet. Sed est contra aliquid Od. Ν, 77 hic ad lucem Argonauticae fabulae breviter declarandum. Soluunt Phaeaces cum Vlysse versus Ithacam: Πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο. Habemus hic lapidem perforatum; sed non quem pro ancora demittant in mare, verum *a quo soluunt oram* nautae: vti nunc in illis crepidinibus, ad quas appellunt, vnde soluunt naues, sunt immissi saxis annuli ferrei, ad quos religantur. Ne supersit dubitandi locus, audiamus V. Schol. Πεῖσμα τὸ ἀπόγειον σχοινίον — εἰώθασιν ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπᾶν τοὺς λίθους. Eustath. p. 504, 49 Ἡ ἀπολυθεῖσα τοῦ ἔξω δεσμοῦ ναῦς. Placebam mihi aliquan-

θῆκαν ἀείραντες βριθὺν λίθον· ἔνθα τε νύμφαι
κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ λάλα νάματα πλημμύρουσιν,
οὕνεκά οἱ πλώουσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
εὔδιος ἀντεβόλησε μυχοῦ ἔντοσθε γαλήνη,
οὐδ' εἰς γαῖαν ἔριψαν εὐγνάμπτους ἀγκύρας,

495. ἐνθάδε edidit Schneiderus pro ἔνθα δὲ vulgato. Sed ἐνθάδε iam Ald. Crat. Neutrum epico ſermoni aptum. 496. omnes καλά. 498. μυχὸν Voſſ. 499. ἔῤῥιψαν Ruhnk.

tulum hac obſeruatione. Sed occupatam video ab A. Berkelio ad Steph. Byz. V. Ἀγκύρων. πόλις Αἰγύπτου — ὠνόμασται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἔτεμνον, αἷς κατεχρῶντο, ἀγκύρας ἐκ τῆς παρακειμένης λατομίας. Adſcripſi locum integrum, quod ſententiam de ancoris lapideis Grammaticorum oſtendit, qui ſimilia de ipſa Gallograecorum Ancyra narrant apud Stephanum.

5) Denique illud obſeruamus, quod ἀγκύρας nomen non habet Homerus, ſed habet illas carmen Orphicum, inde forte efficias, inter Homeri et illius aetatem illud nomen eſſe vel inuentum, vel celebratum in Graecia. Nam εὐνὰς Homericas habuiſſe certe vim et vſum ancorarum, non poteſt negari. De Argonautis Pind. Pyth. Δ, 342 Ἐπεὶ δ' ἐμβόλου κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν. Finiamus in loco Pauſaniae Att. ſ. 1, 4 Ἄγκυρα, ἣν ὁ Μίδας ἀνεῦρεν, ἦν ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἐν ἱερῷ Διός. De Ancyra Phrygiae a Gallis occupata loquitur, et de rege illius conditore, cuius ipſa aurea fabula Homero videtur iunior. GESN.

495. (491) Auctor huius carminis hic profecto nihil de ancora cogitauit: ſed magnum lapidem Mineruae erectum narrat ſimpliciter. Plane conueniet cum Apollonio, ſi ἔνθα interpretemur *per hunc*. GESN.

497 Nihil offenſi ſunt critici verbo καλά, quod apud epicos numquam corripitur. In Hom. hymn. Ven. 29. quum recte edidiſſet Ilgenius, τῇ δὲ πατὴρ δῶκεν καλὸν γέρας, male obloquitur Matthiae, ſed vterque fallitur in eo, quod poetam alter corripere potuiſſe καλὸν, alter corripuiſſe putat. Λάλα νάματα, quod repoſui, multis firmari poſſet. Satis habeo *loquaces lymphas* Horatii III. Carm. 13, 15. et *garrulum riuum* Ouidii Faſt. II. 316. commemorare. Λάλος τρόπις de naue dicit noſter v. 712.

499. (495) Epitheton hoc εὐγνάμπτους indicat, de recuruis ancoris ex metallo aeris vel ferri ſermonem eſſe: et videtur ipſa illa flexura nomini originem dediſſe, quam et ἀγκὼν et ἀγκάλη, et ἀγκύλος et ἄγκιστρον etc. oſtendunt. GESN.

κύμασι θεινόμενοι ὑπὸ χειμερίῃσιν ἀέλλαις.
ἔνθα δὲ πορσύνοντες ἐπὶ κροκάλαις προυχούσαις
δεῖπνά τε καὶ κλισίην, δόρπου μεμνήμεθ' ἕκαστοι.
δὴ τότε κεκλιμένοισιν ἐπήλυθε Κύζικος ἥρως,
ὃς Δολιέων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,

500. χειμερίῃσιν ἀέλλαις Schneiderus e Voss. et Ruhnk. Vulgo χειμερίοισιν ἀήταις. 501. ἔνθα δὲ Ruhnk. Vulgo ἐνθάδε. Ibidem κροκάλαις Ruhnk. 502. δόρπον Ruhnk. 504. Libri omnes Δολόπων.

500. (496) Χειμερίοισιν ἀήταις] Cur hic interpretes vertunt, *sub septentrionalibus ventis?* qui certe contrarii fuissent nautis nostris. Forte legerunt ἄρκτοις? Sed non solliciti simus de falsa lectione, cum veram habeamus. ESCH.

504. (500) Ὃς Δολόπων] Contra Homeri, Apollonii et omnium veterum auctoritatem noster Δόλοπας hic nominat, quos reliqui Δελίονας. ESCH.

504. (500) Qui hic Dolopes vocantur, Doliones sunt Apollonio 1, 952 sqq. quod constat etiam ex Stephano Byz. quaeque ibi Holstenius. Cum videam Eustathium ad Ιλ. I, 480, vbi Dolopum rex, Δολόπεσσιν ἀνάσσων, dicitur Phoenix, p. 673, 10 studiose admodum Dolopes et Doliones distinguere, Δόλοπες ἔθνος θεσσαλικὸν — Δολίονες μέντοι οἱ περὶ Κύζικον κ. τ. λ. quod indicium est illos interdum confundi: cogitabam, potuisse poetam nostrum eo facilius Dolopas hic substituere, quod et hi ἄποικοι θεσσαλῶν, vt ait Schol. ad Apollo. 1, 962. GESN.

504. Non *Dolopes*, sed *Doliones*, hic nominandos fuisse, interpretes viderunt. Idque arripuit, et, velut ipsius poetae errore scriptum, exagitauit vir doctus, quem supra commemoraui. Verum cum talis ignorantia non cadat in poetam, et doctum, et accuratum, aequius erat, librarios aut sciolos accusare, qui hunc versum similem facere voluerint versui 129. ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ, cum recte scriptum invenissent,

ὃς ῥα Δολιονίοισι περικτιόνεσσιν ἄνασσεν.

quo fere modo etiam legendum coniecit vir acutissimus Daniel Wyttenbachius. Stephanus Byz. Δολίονες. οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες, οὓς Δολιέας εἶπεν Ἑκαταῖος. λέγονται καὶ Δολιόνιοι, καὶ θηλυκῶς Δολιονία. RVHNK. Iniquus est in Ruhnkenium Schneiderus, qui, quod in Ep. Crit. vitiose expressum est ὃς ἐα, Ruhnkenium ὃς ἐν emendasse putat. Immo ita si legeretur, non debebat tanto viro tanta inscitia imputari. Illud ego non satis capio, quid sit, quod ita

Αἴνηος υἱός, τόν οἱ τέκε δῖα γυναικῶν,
Εὐσώρου θυγάτηρ Αἰνήτη καλλιπάρῃος·
ὅς ῥα Φιλοξενίῃ Μινύας ἐγέρηρεν ἅπαντας,
σφάζων πῖά τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
ἀγροτέρους τε σύας· δῶκεν δέ οἱ οἶνον ἐρυθρόν·
σῖτον δ' ἄφθονον ἧκεν ἀποπλώουσι φέρεσθαι,
χλαίνας τ' ἠδὲ τάπητας, εὐνήτους τε χιτῶνας.
Φίλατο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς·

505. Vulgo Φίλος υἱὸς, ὅν οἱ. 506. Vulgo Εὐδώρου et Αἰνίππη. 509. δῶκ' δ' ἐπὶ ex Ruhnk. affert Schneiderus. ἀπὸ οἶνον Voss. δῶκεν δ' ἐπὶ οἶνον vulgo. 512. Φίλατο ex em. Gesn. pro vulgato Φίλετο

emendare locum voluerit Ruhnkenius, quum posset multo lenius, si Δολιέων scriberet. Id ego posui. Hoc dicit: *qui e finitimis populis Doliontos regebat.* Sic v. 664. ἆθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων. Clarius scripsisset: ὃς Δολιεῦσιν ἄνασσε.

505. Οἷ veterum epicorum more vsurpatur ab nostro, vt praecedentem syllabam breuem producat. Itaque Φίλος, Homeri recordatione additum, deleui, et τὸν scripsi. Quum semel ὃν scriptum esset, ad versum explendum addiderunt Φίλος. Loci, in quibus οἷ praecedentem syllabam non producit, praeter hunc alii sunt, v. 659. 687. 734. 871. 1198. quos omnes emendandos esse infinita locorum contrariam sententiam tuentium multitudo ostendit.

506. (502) Εὐδώρου θυγάτηρ Αἰνίππη] Duplici vitio laborat hic versus, quem ex Apollon. (1, 949) facile sanare poteris, rescribendo pro εὐδώρου, εὐσώρου, et pro Αἰνίππη, Αἰνήτη. Ita enim ille:

Κύζικος, ὅν κούρη δῖα τέκεν Εὐσώροιο
Αἰνήτη

(V. ad Val. Fl. 3, 4.) ESCH.

508. (504) Ἕλικας βοῦς] Vertimus *Camuros.* Hesychius: Ἕλικας, ἑλικοκεράτους, ἐπικαμπῆ τὰ κέρατα ἔχοντας, et hi dicebantur Latinis *Camuri.* Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55:

Et camuris hirtae sub cornibus aures.

Camuri boum sunt, qui conversa introrsum cornua habent: lacui, quorum cornua terram spectant. His contrarii Licini, qui sursum versum cornua habent. ESCH.

508. (504) Sic Ιλ. I, 462 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς ἔσφαζον. GESN.

509. Oblitteratum οἷ reposui.

512. (508) Φίλατο postulat ratio metrica, aoristo I. Vid.

καί ῥα πανημερίῃσιν ἐν εἰλαπίνῃσιν ὅμαρτεν.
Ἀλλ' ὅτ' ἐς Ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτήν,
μήνη δ' ἀστροχίτων ἔπαγεν μελαναυγέτιν ὄρφνην,
τῆμος ἀρηΐφατοι κίον ἀνέρες, οἵ ῥα νέμοντο
ἀρκτῴοις ἐν ὄρεσσι, πεφυκότες εἴκελα θηρσίν,
Τιτῆσιν βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ Γίγασιν·
ἓξ γὰρ χεῖρες ἑκάστῳ ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο.

Schneiderus. 513. πανημερίῃσιν Voss. Ruhnk. πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν. vulgo. Totum versum repetunt P A I. 514. Vulgo ἀλλ' ὅτε γ' ὠκεανοῖο ῥόον β. Τιτάν. ῥόου Schneiderus. 515. Vulgo μελαναυγέα ὄρφνην. 517. τεθηπότες omnes. 518. Vulgo Τιτᾶσι.

Clark. ad Ιλ. Υ, 304. Idem obseruandum ad 709. GESN.

513. Hunc versum idem censor interpretando corrupit, vt in eo Latinismum, *epulis eos prosequebatur*, inueniret. Sensus est: *in quotidianis conuiviis eorum comes erat.* RVHNK. Defendit sese Schneiderus, et recte quidem πανημερίας εἰλαπίνας non esse quotidiana conuiuia contendit. Sed quod dicit non Cyzicum ab Argonautis, sed hos a Cyzico conuiuio exceptos fuisse, ideoque comitandi significationem ineptam hic esse, non obseruauit, expressum ab nostro esse Apollonii locum I. 988. ἀλλὰ καὶ ὣς, θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνια νύμφης, τοῖς μέτα δαῖτ' ἀλέγυνε.

514. Etsi commode ῥόου emendauit Schneiderus, tamen propter ὅτε γε, quod ineptum est, recepi correctionem Wakefieldii in silua critica II. p. 132.

515. Hiatus μελαναυγέα ὄρφνην in nostro ferri non potest. Quare μελαναυγέτιν scripsi. Sic κυαναυγέτιν H. XXIII. 1. Vsitata haec forma aetati, qua vixit noster. Sic Maximus ἀργέτιν αἴγλην habet v. 50. 523. πολυωπέτις αἴγλη v. 584. Et alia forma ἀργέτα μήνην v. 305. 587. Ἀστροχίτων' Facius Ep. crit.

515. Schneiderus, vulgatum τεθηπότες, quod Gesnerus *stupidi* verterat, passiue de forma stupenda interpretatur, sed exemplum tamen huius significationis antiquum desiderat. Mox addit haec: *videtur ineptus poeta Homericum τεθηπότες ἠΰτε νεβροὶ imitari voluisse.* Aptissime Homerum memorauit, vnde natum sit illud τεθηπότες, modo non poetae, sed librario culpam imputasset, cui multa memoriter Homerica exciderunt. Vnde non rarum hoc genus corruptionis in Argonauticis, cuius exempla allata sunt ad v. 1304. Quo minus dubitaui hic scribere πεφυκότες.

517. (513) Ἀρκτῴοις] Vide Apollonium lib. I. v. 942. ESCH.

οὓς οἱ ἐσαθρήσαντες ἀμαιμάκετοι βασιλῆες
ἐς μόθον ὁρμαίνοντας, ἀρήϊα τεύχε' ἔδυνον.
καί ῥ' οἱ μὲν πεύκῃσιν ἀμύνοντ', οἱ δ' ἐλάτῃσιν·
ἐν δ' ἔπεσαν Μινύῃσι κατὰ σκοτόεσσαν ὁμίχλην.
οὓς οἱ ἐπειγομένους κτεῖνεν Διὸς ἄλκιμος υἱός,
τόξῳ ὀϊστεύων. σὺν δ' Αἰνέος ὤλεσε παῖδα
Κύζικον, οὔτι ἑκών, ἀλλ' ἀφραδίῃσι πεδηθείς·
τῷ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαμῆναι.
αἶψα δέ οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν
νηὸς τευχήρεις, ποτὶ δὲ ζυγὸν ἷζον ἕκαστος.
Τῖφυς δὲ πρύμνηθεν ἐπήπυεν, ἠδ' ἐκέλευεν
κλίμακα νηὸς ἔσω ἐρύσαι, καὶ πείσματα λῦσαι.
ἀλλ' οὔ οἱ λύοντο κάλοι, δεσμοῖσι δ' ἀφύκτοις
ὠκείης στροφάλιγγος ἀρηρότες ἐσφίγγοντο,

520. Vulgo ὃς τότ'. 521. ὁρμαίνοντας Schneiderus ex em. Gesn. pro ὁρμαίνοντες. Voss. ὀρίνοντες. 524. Vulgo ὃς τοι. 525. αὖ νέον legebatur pro Αἰνέος. 529. ζυγὰν ἷζεν Ruhnk. 532. ἀλλ' οὔ οἱ Schneiderus e Voss. Ruhnk. pro ἀλλ' ὁ γάρ.

520. Τότε, hic languidum, in οἵ mutaui.

523. De Alexandrino ἔπεσαν v. Valcken. ad Herodot. p. 650.

524. τοὶ, hic non aptum, mutaui in οἵ.

525. (521) Σὺν δ' αὖ νέον ὤλεσε παῖδα Κύζικον] Cyzicum non ab Hercule, sed ab Iasone interfectum fuisse, narrat Apollonius, qui etiam in ipsa historiae enarratione multum differt ab Orpheo. ESCH.

525. (521) Nempe hic etiam morem suum vterque poeta seruat. Diuerticula, amoenitates, quaerit Apollonius, origines rituum persequitur. Hic noster summa capita attingit, in iis moratur, vbi Orpheo tanquam Deo quodam ex machina opus fuit. Apollonius facta ex natura rerum explicare studet: noster quaerit locum miraculis Orphei. Ille doctior Grammaticus, hic poeta magis μυθολογῶν. Ceterum pulchre Piersonus Verif. 1, 9 p. 112. pro αὖ νέον coniicit Αἰνέος. Cyzicus v. 500 Αἰνῆος φίλος υἱὸς vocatur. Aeque mihi displicet, ac Piersono, παῖδα νέον vocari, qui maritus sit: cum νέυ nomen ad παῖδα adiectum plane inferiorem puerorum aetatem indicare videatur. GESN.

533. (529) Non puto hoc dicere poetam, ipsam nauem pro-

νῆα κατείργοντες. θάμβησε δὲ Τῖφυς ἀμύμων,
ἄφθογγος δέ οἱ ἧκε χερῶν οἰήια νηὸς
Ἀργώης· ὃ γάρ οἱ ἐέλπετο κῦμα περῆσαι.
Ῥείη γὰρ κοτέεσκε δεδουπότος εἵνεκα λαοῦ.
ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσατον νυκτὸς πρoὔβαινεν ἀταρπός,
ἄστρα τε τηλεφανῆ δῦνεν ῥόον Ὠκεανοῖο,
ὅσσοις ἰθυντῆρος ἐπέστιχε νήδυμος ὕπνος.

534. ἐθάμβησε Voſſ. 535. δέ οἱ ἧκε Voſſ. Ask. Vind. Wrat. Ruhnk. Pariſ. Vulgo δὲ προῆκε, ſeruatum a Schneidero. 536. ὃ γάρ οἱ Schneiderus e Vind. Ruhnk. pro vulgato ὃ γάρ γε. 540. ὅσσοις Voſſ. Ruhnk. Deinde κυβερνήτῃ προσεπέστιχε vulgo.

cella circumactam, et ita implicitos funes. Sed oſtentum hoc diuinitus obiicitur Argonautis, vt ſentiant, ſe manu Deae retineri. GESN.

535. (531) Ἄφθογγος δὲ προῆκε] Somniat Perdrierius, qui pro ἄφθογγος, quod rectum eſt, legi vult ἄφθονον. ESCH.

535. (531) Rectum ſine dubio eſt, h. e. narrationi et linguae rationibus accommodatum, προῆκε. Sed tamen poteſt auctor dediſſe οἱ, quod eſt in Mſſ., relatum ad nauem Argo, permiſit naui, quae ipſa ſe implicuiſſe videbatur, gubernacula. Vid. Ind. n. 1. Idem dicendum de v. 587. Exſpectabam hic, vt aliquam rationem adferret ſuae ſuſpicionis vir in Graecis libris verſatiſſimus, hanc praeſertim, eſſe ſimilitudinem inter notam, qua οἱ ſignabant Graeci calligraphi, et eam, qua πρὸ exprimerent. Sed cum altera οἱ ipſe in ſuis libris et hoc ipſo opere vtatur, de πρὸ nec apud ipſum nec alias quidquam huc vsque deprehendi. GESN.

535. Ita v. 591. et 1279.

536. (532) Κῦμα non fluctum tempeſtatis, quae tum vrgeret, intelligo, ſed vniuerſim, mare. GESN.

537. (533) Hinc demum intelligimus, non ſolum Cyzicum ſagitta Herculis cecidiſſe, ſed plures illius ſocios. Nempe ſeries rei ita ex Apollonio poteſt ſuppleri. Gigantibus pulſis (1, 989—1012) ſoluunt Minyae. Sed a procella reiiciuntur in littus Dolionum (1015) quod nec agnoſcunt, nec ipſi ab illis agnoſcuntur, ſed Pelasgicos putant (1024). Hinc pugna etc. De Rhea ſepulturam iniungente V. 545. GESN.

537. Rhea iraſcitur, quod terrae filii erant exercitus iſte. Γηγενεῖς Apollonio.

540. (536) Illud ὅσσοις ſubſtituiſſe videtur aliquis corrector, poeticae dimenſionis pariter et conſtructionis ignarus. GESN.

τῷ δὲ βαθὺ κνώσσοντι θεὰ μενέδεπος Ἀθήνη
ἄγχι παριςαμένη πανετήτυμα σήματ᾽ ἔφαινεν·
ὧδε δ᾽ ὁμοκλήσασα θεηγόρον ἔννεπε μῦθον·
Εὕδεις, Ἀγνιάδη, γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνῳ,
κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβών· ἀλλ᾽ ἔγρεο, Τῖφυ,
κέκλεο δ᾽ Ἡρώεσσι μολεῖν ἐπὶ νήνεμον ἀκτήν,
νηὸς ἀποπροθορόντας, ὅθι ξένος ἐν ψαμάθοισιν
κεῖται ἀποφθίμενος· τῷ οἱ κτέρεα κτερεΐξαι
παμμήτειρα Ῥέη κέλεται γέρα, ἠδ᾽ ἐπιλοιβὰς
δεῦναι ὑποχθονίοις, καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσων,

542. πανετήτυμα Doruillii coni. ad Char. p. 212. recepit Schneiderus. Vulgo παρ᾽ ἐτήτυμα. 543. ἤνεπε Ruhnk. 544. εὕδῃς Ruhnk. 545. Vulgo βαλών. 547. ἀποπροθορόντας Schneiderus dedit pro vulgato ἄπο προθορόντας. ἀπὸ Ruhnk. 549. ἠδ᾽ ἐπιλοιβὰς ex em. Ruhnk. recepit Schneiderus. ἠδ᾽ ἔτι λοιβὰς Vind. ἠδέ τι λοιβὰς Voss. Ruhnk. Vulgo ἠδέ τε λοιβάς.

540. Inutilem praepositionem tolli posse recte obseruat Schneiderus, si κυβερνητῆρος ἐπέσιχε scribatur. Sed ὅσσοις quoque ex optimis duobus libris recipiendum ratus, interpretationem expuli.

542. (538) Παρετήτυμον nescio an vel auctoritate alia defendi vel ratione possit. Coniectura Doruiliana auctore suo digna. Sed verum puto παρ᾽ — ἔφαινεν, tmesi consuetissima distractum, et a librariis spiritus et interpunctiones addentibus neglectum. GESN.

545. Scribendum: κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβών. RVHNK. Sic etiam Wakef. Silu. Crit. II. p. 132.

549. (545) Terra mater suos filios post mortem complecti amat. Inter prima humanitatis ciuilitatisque praecepta merito refertur illa mortuorum reuerentia, et cura sepulturae, quam ideo religione deuinciendam iudicarunt, quod nimium quantum refert, scire, quis, et quomodo quisque mortuus sit, et non temere abiici hominum cadauera, et spem illa cura ali reditus in vitam etc. Inter optima Orphei instituta hoc referendum. GESN.

549. Ἐπιλοιβὰς debetur Ruhnkenio, qui idem verbum restituendum monet v. 601. et hymn. LXVI. 10.

550. (546) Καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσων] Et hoc est γέρας mortuis debitum. Achilles apud Homerum Ὀδυσσ. Δ. Πάτροκλον κλαίωμεν, ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Horat. Od. VI. lib. II.

αἰδομένους Θέμιν ἀγνοτελῆ ξενίην τε τράπεζαν·
ὃν ῥ' ἀέκων ἔκτεινε βαλὼν διὰ νύκτερον ὄρφνην
Ἡρακλέης· θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώσατε Ῥείης.
ἀλλ' ὁπόταν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσησθε θανόντα,
Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα Ῥέης ἕδος εἰσαναβάντες,
ἱλασμοῖς ἱεροῖς Γαίης ἀρέσασθε θύγατρα,
πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνάεσθε πλόοιο.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ πάλιν ἐτράπετ', ἶσον ὀϊζῷ
οὐρανὸν ἐσσυμένη. τοῦ δ' αὐτίκα κῶμα κεδάσθη,
πρύμνης δ' ἆλτο θοῶς· ἀνέγειρε δὲ λαὸν αὐτῇ,

551. ἀδομένους Voſſ. PAIC. τε omittunt PAIC. 552. ἔκτανε Pariſ. PAIC. 553. ἐχολώσατε Voſſ. Ruhnk. Vulgo ἐχολώσατο. 556. ἱλαγμοῖς Ruhnk. ἄρεσθε PAIC. 558. τράπετ' Ruhnk. 559. κῶμα κέδάσθη Voſſ. pro vulgato κῶμ' ἐκεδάσθη. 560. αὐτμῇ Voſſ.

— Vbi tu calentem
Debita ſparges lacryma fa-
villam
Vatis amici. ESCH.

550. Malit Schneiderus ὑποχθονίῳ, quod non eſt vſitatum.

551. (547) Ἀγνοτελῆ θέμιν quod vocat, illud videtur indicare ſummam caſtimoniam cerimoniamque ineſſe in legibus obſeruandis. Violata hic erat per ignorantiam lex amicitiae, et ius hoſpitalitatis. GESN.

553. (549) Non ſimpliciter damnauerim lectionem Voſſiani libri, ἐχολώσατε. Neque enim ſolus Hercules, certe non priuato nomine pugnauerat. Itaque Minyae vniuerſi irritarunt Rheam. Etiam hoc nomine praeferendum videtur, quia actiuo genere hic opus eſt, non medio, quod diſcrimen in hoc verbo diligenter ſeruat Homerus. GESN.

553. Rectiſſime Voſſianus et meus ἐχολώσατε. Alterum non eſt Graecum. Homerus Od. Θ. 205. ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην. Geſnerus etiam hanc lectionem probat, ſed, vt ſenex, haeſitans in re perſpicua et certa. RVHNK.

555. (551) Strabo L. 12 p. 396 pr. ad Cyzicum Dindymum ponit, ὄρος μονοφυὲς (vno cacumine) ἱερὸν ἔχον τῆς Δινδυμήνης μητρὸς τῶν θεῶν, ἵδρυμα τῶν Ἀργοναυτῶν. V. ad v. 600 it. 635. GESN.

556. (552) Hic Rhea terrae filia eſt: alias mater H. 13, 9. Nempe in quantum Saturni vxor, τοπικὸν numen, et perſona eſt, communem agnoſcit matrem Terram. Sed interdum ipſius Terrae rationes, principia, attributa complectitur. Cf. H. 25. GESN.

τοίχων ἔνθα καὶ ἔνθα παρακλιδὸν ὑπνώοντας,
ψυχῇ ὑποτρομέων· ἄφαρ ἡρώεσσι δ' ὀνείρου
φάσματα πᾶσιν ἔνισπεν, ἐπιδρομάδην ἀγορεύων.
οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ἠόνα δ' ἆλτο ἕκαστος.
ἦ δὲ κατ' ὀρφναίοιο πόλου χρυσήνιος Ἠὼς
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' οὐρανὸς ὄρθρον·
καὶ τότ' ἀριστῆες Μινύαι νέκυν εἰσενόησαν,
αἵματι καὶ κονίῃ πεπαλαγμένον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλοι
δήϊοι ἀμφὶς ἔκειντο, πελώρια σώματα θηρῶν.
ἀλλ' οἱ μὲν βασιλῆα περισταδὸν ἀμφιχυθέντες
Κύζικον εὐξέστοισιν ὕπερ λεχέεσσιν ἔθηκαν,

563. πᾶσι ἔειπεν Voſſ. 564. pro vulgato ἐπ' ἠόνα δ' ἆλτο PAIC. ἐπ' ἠϊόνα δ' ἆλτο. Pro verbis δ' ἆλτο lacuna in Voſſ. 565. πόλιος Ruhnk. 566. ἀντολίας Schneiderus e Voſſ. pro vulgato ἀντολίην. 568. Vulgo ἀμφὶ γὰρ ἄλλοι. Voſſ. ἀμφὶ ἑταῖροι. Geſneri coniecturam recepit Schneiderus. 569. ἄμμιγ' ἔκειντο coni. Pierſ. Veriſ. I. 2. p. 19. 571. ὑπὸ πλατέεσσιν Voſſ. Ask. Pariſ. Ruhnk. Ald. Crat. ὑπὸ πλακέεσσιν vulgo.

564. Magna in hoc verſu ſuſpicio eſt vitii, non ſolum ob lacunam in cod. Voſſ. ſed etiam propter ἠόνα, quod epici, et noſter quoque, ἠϊόνα dicere ſolent. Quamquam in noſtro quidem contractionem feram. Videndum ne ἐπ' ἠϊόνεσσιν ἕκαστος ſcripſerit.

566. Librarius Cod. Voſſiani ἀντολίας ſcripſit ex vſ. 365. τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἠριγένεια. Hunc locum imitatus eſt Nonnus XXVII. p. 698. ἄρτι δὲ λυσιπόνοιο τιναξαμένη πτερὸν ὕπνου ἀντολίης ὤϊξε θύρας πολεμητόκος ἠώς. RVHNK.

568. (564) Neque hic contemnenda lectio Voſſiana, cuius indicio totum locum ita conſtituam, ἀμφὶς ἑταῖροι, Δήϊοι ἀμφὶς ἔκειντο, et hoc interpretatus ſum. Θῆρες reſpicit ad v. 513 Εἴκελα θηρσί. GESN.

568. Schneiderus quum ἀμφὶς ἑταῖρος, δήϊοι ἀμφὶς ἔκειντο legendum conieciſſet, recte monens ex Argonautis neminem periiſſe, Geſneri coniecturam recepit, vt Doliones occiſi ſint iſti ἑταῖροι. At ἑταῖροι cod. Voſſ. nihil eſt niſi vitioſa ſcriptura interpretationis ἕτεροι, ad ἄλλοι adiectae. Pro γὰρ ſcribi debebat δ' ἄρ'.

571. (567) Πλακέεσσιν poetica epentheſi excuſari forte poteſt, pro πλάκεσσιν. Sed forte etiam πλατὺν vel πλατὺ ſubſtantiue,

ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδωμήσαντο δὲ σῆμα.
Φιτρὸς δ' αἶψα κόμιζον, ἰδ' ἔντομα πορσύνοντες
παμμέλαν' ἐν βέθροις μετεκίαθον. αὐτὰρ ἔγωγε

572 ἔθηκαν — δῶμα Voſſ. 573. πορσύναντες pro vulgato πορσύνοντες coni. Ruhnk. 574. κατεκίαθον vulgo. βότροις μετεκαίαθον Voſſ. ſed κατεκαίαθον in marg. vt quidem Geſnerus refert: ſed Ruhnkenius in ſuo et Voſſ. μετεκίαθον, in margine Voſſiani κατεκίαθον eſſe dicit.

eadem ſignificatione dixerunt, qua πλάκα. Quidquid ſit de forma, intelligo tabulas ſiue ligneas ſiue marmoreas, e quibus ſex minimum loculus compoſitus eſt. GESN.

571. Schneiderus ὑπὸ πλακέεσσιν pro ἐν λάρνακι vel ἐν σορῷ dictum putat. At quis vmquam πλακέεσσι pro πλάκεσι dixit? et cur ὑπό? Repoſui ὕπερ λεχέεσσιν. Ὑπερέθηκαν λεχέεσσι dicit, id eſt *feretro impoſuerunt.* Homerus Iliad. XVIII. 233. quum λέχεα nominaſſet, v. 236. ea vocat φέρτρον. Λέχεα rogo impoſita habemus Iliad. XXIII. 171. Omnino ſaepe λέχεα, quibus mortui impoſiti fuerint, apud Homerum occurrunt, vt Iliad. XVIII. 352. XXI. 124. XXII. 87. 353. XXIV. 586. 600. 702. 719. Odyſſ. XXIV. 294. Appoſitus eſt ad noſtrum locus Od. XXIV. vbi quum v. 44. Achillem ἐν λεχέεσσι collocatum memoraſſet, v. 67. ita dicit:

καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ
ἀλείφατι πολλῷ,
καὶ μέλιτι γλυκερῷ.

573. (569) Ἔντομα πορσύνοντες] Egregio his verſibus auctor noſter depingit inferiarum ritus, quod non capiunt interpretes. Apollonius, vbi parentalia Argonautarum circa Dolopis buſtum deſcribit lib. I. v. 587. haec habet:

Καὶ μιν κυδαίνοντες ὕπο κνέφας ἔντομα μήλων
Κεῖαν.

ad quae Scholia: ἔντομα τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς· οὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. ESCH.

574. (570) Παμμέλαν' ἐν βόθροις] Nigras τοῖς χθονίοις pecudes mactatas, et ſacra in ſcrobibus facta, probatur ex hoc loco. Vide ſummi Theologi et Philologi B. Iohannis Sauberti, Viri, dum viueret, de ſtudiis noſtris optime meriti, Tractatum de Sacrificiis, vbi prolixe haec exſequitur. ESCH.

574. (570) Inſtar omnium fuerit comparare Od. K, 517 coll. Λ, 25 Βόθρον ὀρύξαι κ. τ. λ. Ceterum non monuit Eſchenbachius, vnde habeat ſuum ſolius κατεκαίαθον, quod bene ſubſtituit vulgato ad eum diem κατεκίαθον, neque ad ſenſum apto, neque ad numeros. Ἐκίαθεν enim ἐπορεύετο eſt apud

ψυχὴν ἱλασάμην, σπένδων μειλίγματα χύτλων,
ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτοις ἅμα
νασμοῖς,

575. ἱλαχύμην — μύθων Voss. 576. ὕδατι δ' Ask. Ald. Crat. μελισσορύτων ἄπονας μῶς PAI. μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς Ask. pro quo Vossianum nominat Schneiderus. Vulgo μελισσορύτων ἀπὸ νασμῶν.

Hesych. et habet syllabam κι breuem. Recte contra ea Cl. Piersonus ex h. l. auxit catalogum verborum Atticorum in άθω ad Moerid. V. διωκάθω p. 118. GESN.

574. Ruhnkenius legendum coniecit: ἔντομα πορσύναντες παμμέλαν' ἐν βόθροισι κατῆθον. Sed quomodo metrum seruari posset, non docuit. Idem quum contendat, in nullo cod. MS. esse κατεκαίαθον, Vossianum autem et suum μετεκίαθον, marginem Vossiani κατεκίαθον habere, μετεκίαθον, verbum saepius ab Homero Apollonio Rhodio, aliisque vsurpatum, recepi. Ἔντομα μετεκίαθον, vt μετέρχεσθαί τι, *aliquid curare.*

576. Ὕδατί τ'] Graue mendum, quod huic versui inerat, leuioris obliuionem adduxit; quum enim pro ἄπονας μῶς, (vt edit. Flor. et Ald. habent) reposuissem ἀπὸ νασμῶν, oblitus sum et μελισσοῤῥύτων pro μελισσορύτων, reponere. Quamquam secundum quosdam haec lectio defendi potest, sicut et similes. H. STEPH.

576. (572) Νασμῶν] Forte νασῶν. νασὸς enim fuit inter panes, qui in sacrificiis olim Diis proferebantur, fere ex melle et vuis passis conficiebatur aliisque aromatis. Qui tamen pauperiores erant, ex oleo tantum faciebant. Νασὸς, inquit Suidas, ἀρσενικῶς, πλακοῦς, ἢ θερμὸς ἄρτος μετ' ἐλαίου. Eustathius. Νασὸς ἄρτος ἐπιθετικῶς, ὁ πυκνὸς, καὶ πεπιλημένος, καὶ νασὸς προσηγορικῶς εἶδος ἄρτου πεπιλημένου, καὶ νασὸς, πλακοῦς ἔχων ἔνδον καρυκείας, παρὰ τὸ νάσσω, τὸ συμπιλῶ. ESCH.

576. (572) Habet impeditum quiddam vulgata lectio, cui parum aberat, quin substituerem, Ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς. Certe ita conueniret propius cum Askaeano codice, et vniformis esset constructio. Si vulgata ἄπο νασμῶν (deformata in primis editionibus, non tamen abolita) verior est, exclusum ab his inferiis mel est, quod apud Homerum adhibetur K, 516 et Λ, 27 Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ. Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι. Operosius forte sacrum fuit, quo euocarentur ad colloquium manes, quam quo conderentur. Vtrum vero noster μελισσορύτων νασμῶν nomine simpliciter mel intelligat, an μελίκρητον Homeri, dubitari potest. Audiamus de hoc Eust. ad Od. K, 518 p. 411, 12 Μελίκρατον οἱ παλαιοὶ μίγμα φα-

λοιβὰς ἐκπροχέων, καὶ ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης προὔθήκατο πᾶσιν ἄεθλον,
τυμβιδίȣ ἐπ' ἀγῶνος ἑταίροις ἔμμεν' ἄεθλα,
δῶρα, τά οἱ πόρεν Ὑψιπύλη Λήμνοιο Φέρεσθαι.
Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάλης γέρας ἀμφικύπελλον
χρύσειον πολυχανδὲς ἔχειν· Πηλῆι δ' ἔδωκεν

577. λοιβαῖς συμπροχέων vulgo. 581. πάλης codd. omnes. Editi ante Gefnerum πάγης. ἔδωκε πάλης Wakef. Silv. Crit. II. p. 153.

οἱ μέλιτος καὶ γάλακτος ἐνταῦθα. Οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον μέχρι καὶ ἐσάρτι κρᾶμα μέλιτος καὶ ὕδατος τὸ μελίκρατον οἴδασι. Parua Schol. Μελικρήτῳ, τῷ μετὰ γάλακτος μέλιτι. Sed neutrum horum poſſe intelligi, ſeparata lactis et aquae mentio oſtendit. Supereſt μελικράτȣ genus tertium e vino, quod *mulſum* Latini vocant. Gloſſ. Philox. Μελίκρατον, *mulſum.* Quod ſi admittas, habebis in hoc verſu trigam nobilium liquorum aquae additam. Vid. Eurip. Oreſte v. 115, et quos laudat Dan. Heinſ. ad Sil. 13, 434 *Fundunt mella ſuper Bacchique et lactis honorem.* Ita illud ἄπο penacutum ſimul vinum et mel, gaudia duo hominum, ab his inferiis excludet: ſi vero ἅμα verius eſt, vtraque illis admiſcebit. Sed ſupereſt ea ratio, quam ad finem reſeruaui, quia ceteris illam praeſero. Legendum puto vna literula addita μελισσορύτων τ' ἀπὸ νασμῶν λοιβαῖς; quae mellis Paraphraſis eſt. Sic habebimus inferias plenas, aquam, lac, et mel, νηφάλιον θυσίαν, de qua mox aliquid dicemus ad v. 601. Si proximum etiam tentare verſum liceat, totum locum ita conſtituam, Ὕδατι δ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτων τ' ἀπὸ νασμῶν Λοιβαῖσιν προχέων. Vix ab attentis hominibus et Graece non indoctis, Graecis praeſertim recentioribus ſatis diſtinguuntur lingua et aure haec duo Λοιβαῖς συμπροχέων et Λοιβαῖσιν προχέων. Effugere ita liceret verbum nondum obſeruatum συμπροχέειν. Verum de hoc, ac de toto adeo hoc genere coniecturali non contenderim. GESN.

576. Schneiderus edidit: ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι μελισσορύτȣς ἅμα νασμȣς λοιβαῖς συμπροχέων. Aptior viſa eſt noſtra mutatio. Exempla verbi ἐκπροχέω habet Scottus.

578. (574) Illa funebria certamina atque ludi, in quibus ab Homero inde ingenia oſtenderunt poetae, videntur originem hanc habere, vt crudelitatem barbaram homines mactandi ad ſepulcra et rogos, paullatim mitigarent. GESN.

581. (577) Πάλης pro πάγης

θάσσονί οἱ ςαδίοισι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,
χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.
αὐτὰρ παγκρατίοιο πόρεν γέρας Ἡρακλῆϊ,
ἀργύρεον κρητῆρα παναίολον· ἱππασίης δὲ
Κάςορι, χρυσείων φαλάρων πολυτεχνέα κόσμον·
πυγμαχίης δὲ τάπηθ᾽ ἁλιανθέα δῶκε φέρεσθαι
ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὁ γὰρ κλυτὸν ἤρατο νῖκος.

583. θάσσοντι ςαδίοισι vulgo. ποδωκείης τ᾽ εἵνεκα σφῆς Vind. Ruhnk. 585. παγκρατίοιο δόκεν vulgo. Δῶκεν Ruhnk. Gesnerus παγκρατίῳ δῶκεν vel δόσκεν coniecit. Prius a Schneidero receptum. 586. κρατῆρα Ruhnk. ἱππασίης τε Voss. 587. Nomen Κάςορι abest in Vind. Ruhnk. Ἀθήνης χρυσ. e Vossiano notauit Gesnerus. 588. Vulgo τάπητα λιανθέα. Vind. Ruhnk. λειανθέα. 589. νεῖκος Gesnerus e Vossiano, Schneiderus, hoc omisso, e Ruhnk. attulit.

vel sine libri auctoritate ausus essem in contextum recipere.
GESN.

583. (579) Θάσσοντι dari non potest cursus praemium, h. e. sedenti, quae consueta verbi vis est v. g. Eurip. Hec. 36. Proxime verum itaque Piersonus collineauit, θάσσονι ἐν ςαδίοισι. Ac de θάσσονι plane dubitare non possum, nisi quis ostendat, comparatiuum declinari posse, vt Participium per όντος. Praepositionis ἐν certe necessitas non apparet. Interim versionem accommodaui ad θάσσονι.
GESN.

583. Coniecturam Piersoni Verif. p. 113. θάσσονι ἐν ςαδίοισι, recepit Schneiderus. Propter hiatum malui οἱ addere, quae multo lenior mutatio est. Videtur noster hoc pronomen etiam post nomen addere, vt v. 678. Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄτην.

585. (581) Facilis esset emendatio proposita rarioris verbi δόκεν. Sed ob id ipsum, quod poetae nimis facile in mentem potuit venire sic euitare verbum insolitum, credibile est illum voluisse δόκεν. Ac video in hanc sententiam iam disputatum a Casaub. ad Pollio. XXX. Tyr. 10 p. 279 vbi sic excusat, quod est in Vet. Epigrammate, ἐνδίδοσι.
GESN.

585. Πόρεν emendatio est Piersoni Verif. p. 113. Interpretatio est δῶκεν.

588. (584) Λιανθέα tueri non ausim nec auctoritate nec analogia. διανθέα explicaui in Ind. Λ et Δ quam facile confundantur, satis ipsa figura indicat.
GESN.

588. Schneiderus, qui τάπητ᾽ ἀλιανθέα edidit, vulgatum se correxisse in variis lectionibus dicit: in notis nihil. Ruhnke-

αὐτὸς δ' εὐκαμπὲς λάβε οἱ τόξον καὶ ὀϊστούς,
τεινόμενος δέ οἱ ἧκε βέλος, τὸ δ' ἀπέπτατο τηλοῦ·
δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ Μινύης λόχος εἵνεκα τιμῆς
πλέξας εὐανθῆ στέφανον τανυφύλλου ἐλαίης.
αὐτὰρ ἐμοὶ μολπῆς γέρας ὤπασε δῖος Ἰήσων,
ἐμβάδα χρυσείῃσι τιταινομένην πτερύγεσσιν.

590. Vulgo τόξον λάβεν, ἠδ' ἄρ' ὀϊστούς. Voss. Ruhnk. λάβε τόξον. Et ἰδ' Ruhnk. 591. Stephani coniecturam δὲ προῆκε recepit Schneiderus. 595. Vulgatum χρυσείην γε in χρυσείῃσι mutatum a Schneidero et B. Slothouwero.

nius in Ep. Crit. I. p. 89. *scribendum*, inquit, πυγμαχίης δὲ, τάπητα διανθέα δῶκε φέρεσθαι. *Nicander Theriac.* 534. ἄγρει δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν. *Nec tamen mihi displicet, quod Cl. Toupius Cur. Nouiss. in Suid.* p. 162. [T. III. p. 55. in nota.] *verius putabat:* πυγμαχίης δὲ, τάπηθ' ἀλιανθέα δῶκε φερέσθαι.

590. (586) Ἠδ' ἄρ' ὀϊστοὺς cum dicitur, non] vacat aut explet modo versum ἄρα· sed consecutionem naturalem notat. Arcum sumit, et, quod consequens est, sagittas. Ita mox 588 Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ. GESN.

590. Ineptissime positum ἄρα vitiosam esse arguit vulgatam lectionem τόξον λάβεν ἠδ' ἄρ' ὀϊστούς. Eamque suspicionem firmat duorum antiquissimorum codicum lectio λάβε τόξον. Quod toties in hoc carmine factum est, vt librarii, quibus οἱ offensionem haberet, verba mutarent, id hic quoque genuinam lectionem, quam reposuimus, expulerat.

591. (587) Τεινόμενος] Pro οἱ ἧκε reponendum censeo προῆκε, sic enim et versu 531. pro Ἄφθογγος δὲ προῆκε χερῶν legitur in quibusdam editionibus Ἄφθογγος δὲ οἱ ἧκε χερῶν. H. STEPH.

591. V. ad v. 535.

592. (587) Τεινόμενος] Pro οἱ ἧκε, cum Stephano repone προῆκε. ESCH. Vid. ad v. 531 GESN.

592. Supra v. 111. Μινυῶν λόχος. Rarius est Μινυῆας, a nominatiuo Μινυεύς, vs. 277. Εἰσβαίνειν τ' ἐκέλευον ἐπειγομένους Μινυῆας. Nec tamen inter poetae singularia referendum. Apollon. Rh. I. 233. Ἀλκιμέδη Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα. Ouid. Met. IV. 32. *solae Minyeides intus.* v. Steph. Byz. v. Μινύα, et N. Heinsium ad Ouid. l. c. vs. 1. A Μινύος formatur Μινυΐδης, quod est apud Schol. Pindari Ol. XIV. 5. RVHNK.

595. (591) Ἐμβάδας calceorum genus in Tragicorum apparatu ponit Pollux 4, 115.

λύτο δ' ἀγών, Φήμη δὲ διέπτατο δώματος εἴσω
Κυζίκȣ οἰχομένȣ· τȣ̃ δ' ὡς κλύε σύγγαμος αἰνή,
ςήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυεν· ἀμφὶ δὲ δειρῇ
ἁψαμένη μήρινθα, βρόχῳ ἄπο θυμὸν ὄλεσσεν.
γῆ δ' ὑποδεξαμένη πλακὶ δάκρυα, πίδακος ἧκεν
βλύζȣσ' ἀργυροειδὲς ὕδωρ κρήνης ἀπὸ μέσσης,
ἀέναον· Κλείτην δὲ περικτίονες καλέȣσιν.

596. Vulgo λῦτο. 598. Vulgo δειρῆς. Δειρὴν e cod. Ruhnk. probatum Ruhnkenio recepit Schneiderus. Margo Vind. ab eadem manu δειρῇ, quae etiam Gesneri coniectura est. 600. πίδακος abest ab Ruhnk. 602. Libri omnes κλεινὴν. Cod. Ruhnk. κλεινὴν δέ ἑ περικτύονες.

Idem 7, 85 εὐτελὲς μὲν, ait, ὑπόδημα, Θρᾴκιον δὲ τὸ εὕρημα, τὴν δὲ ἰδέαν κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε. Πτέρυγας possumus quidem forte intelligere partes quasdam calceorum lateribus assutas, corrigias, quarum tamen mentionem aliam nondum obseruaui. Sed pronius est, talaria intelligi, Mercurii gestamen. Vid. hic H. 27, 4 et χρύσεια πέδιλα Ιλ. Ω, 341. Mercurialem virum (Hor. Od. 2, 17, 29.) Mercurii instar fidibus et voce canentem sic honorant Minyae. Quid aliud facit Orpheus, quam *facundus nepos Atlantis* (Hor. Od. 1, 10.) et *curuae lyrae parens, Qui feros cultus hominum recentum voce formavit* etc. Τιταινομένην ad ἐμβάδα relatum potest et ad intentionem corrigiarum referri, et quatenus talaribus assutis ipsi cothurni extensi et maiores videntur. GESN.

596. Λύτο δ' ἀγὼν scripsi. Colon hoc est ex Iliad. XXIV. 1.

598. (594) Στήθεα] Non dubium est quin legi debeat δειρῇ, non δειρῆς, nec δειρῆς. H. STEPH.

598. (594) Δειρῆς] Vtique hic legendum est δειρῇ pro δειρῆς vel δειρῆς. ESCH.

598. De ἀμφὶ cum accusativo attulit Ruhnkenius Valcken. ad Phoen. 123. Malui tamen δείρῃ e Vind. margine recipere, vt vsitatius. Saepe iota subscriptum in ν mutatum reperitur. Vide ad v. 651.

600. (596) Apollonius 1, 1063 etiam nympharum vicinarum lacrimas adhibet ad fontem hunc *Clitae* efficiendum. *Clitae*, inquam, κλείτης, vt ter est apud Apollonium v. 976, 1063 et 1069, repetitum vbique a Scholiaste, vt adeo non ita facile corrumpi, vt apud nostrum, potuerit. Apud Val. Fl. 3, 11 et 314 *Clyten* reliquit Burmannus, cum tamen *Cliten* iam dedissent quidam editores, et laudasset locum Apollonii Carrion. GESN.

602. (598) Κλεινὴν] Κλείτην scribe, non κλεινὴν, Κλείτη

Καὶ τότε δὴ βασιλῆες ὀνειροπόλον διὰ πύστιν,

* * *

κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δινδύμου ἀκρώρειαν,
ὄφρα κε μειλίξαιντό οἱ εὐοινοις ἐπιλοιβαῖς

605. Libri omnes δίνδυμον ἀκρώρειαν. 606. Vulgo μειλίξαιντο εὐοινίστοις. Ruhnk. μειλίξαντο ἑοινίσταις (ſupra ſcripto οις) Vind. μειλίξαντο εὐνοίστοις.

enim Vxor erat Cyzici, a qua fons nomen duxit,

ἣν καλέουσι
Κλείτην, δυστήνοιο περικλεὲς
ὄνομα νύμφης. BSCH.

603. (599) Ὀνειροπόλον διὰ πύστιν] Reſpicit ad ea, quae ſuperius v. 534. ſeqq. de viſione nocturna gubernatoris narrauit, ad quae recurre. BSCH.

603. (599) Πύστις ὀνειροπόλος, illud ipſum, quod per quietem in ſomnio auditum eſt, oraculum ſomnii, de quo 551 ſq. GESN.

605. (601) Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον] Senſus paululum obſcurus eſt propter Ellipſin verbi. Sed fortaſſis deeſt verſus? BSCH.

605. (600) Deeſt verbum *iuerunt*, *aſcenderunt* vel ſimile. Vnde Weſſelingius Prob. 9 p. 79 coniiciebat pro ἀκρωρείαν legendum, ἄκρον ὄρουσαν. Sed pulchre vidit Vir ſummus, poſſe etiam omitti verbum. Et videtur ſane praepoſitionis ἐπὶ aliarumque haec vis eſſe, vt verbum εἶναι vel ἰέναι interdum includant. Non ita facilis Pierſonus, Veriſ. 1, 9 p. 113 verſum excidiſſe putat inter 599 et 600 qui ſcilicet periphraſin huius verbi omiſſi vel exegeſin adeo haberet. Mihi plane nihil obſcuritatis ellipſis illa habere videtur, non magis quam illa Cic. Acad. 2, 1 *Deinde abſens factus aedilis, continuo praetor poſt in Africam: inde ad conſulatum:* neque adeo tam vehementi medicina (qualis eſt illa Tagliacotiana curtorum chirurgia) indigere. Eſt aliud in hoc verſu non indignum obſervatione, Κνημὸν ſingulari numero poni, quo pluraliter vti ſolet Homerus. Forte non ſine reſpectu ipſius formae huius montis hoc dictum, de qua ad v. 551. GESN.

605. Elegans eſt coniectura Toupii noſtri Emend. in Suid. T. I. p. 170. [T. I. p. 216.] κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δύνδυμον ἄκρον ἄγερθεν· Mihi tamen non verbum, ſed totus verſus elapſus videtur. RVHNK. Scripſi Δινδύμου ἀκρώρειαν, quia neque Δίνδυμος adiectiuum eſt, neque ἀκρώρεια commode per appoſitionem addi potuit. Ea Schneideri quoque ſententia eſt. καὶ explicandi cauſſa poſuit: v. ad v. 158.

606. (601) Mihi non eſt dubium, quin maluerit auctor carminis cum apoſtropho dicere μειλίξαιντ' quam primam in εὐ-

Ῥείην πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ' ἀλέοιντο ἀνάσσης.
αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην, φόρμιγγα δὲ χερσὶν ἄειρον.
Ἄργος δ' αὖθ' ἵκανε λιπὼν εὐεργέα νῆα,

607. Vulgo ἀλέαιντο ἀνάσσης. Ruhnk. Vind. ἀλέοιντο ἀνάσσῃ. Etiam Voss. Wrat. Paris. PAIC. ἀνάσσῃ. 608. δὲ μετὰ χερσὶν PAIC. 609. αὖθις ἵκανε Schneiderus edidit, metri caussa nempe.

οἰνίστοις corripere, quod cum moneret Doruilius Van. Crit. p. 378, simul ostendit, etiam alioqui displicere sibi totum illud nomen. Hinc in mentem venit Piersono Veris. p. 114 mutare illud in εὐαγνίστοις, simile illi ἀνάγνιστος quod habetur 1229, et synonymum pene nomini εὐαγὲς Apollo. 1, 1140 et 2, 717. Ego cogitabam aliquando, legendum esse μειλίξαντο ἀοινίστοις, et intelligebam eandem rem, quam vocat Aeschylus Eumen. 107 χοὰς ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. De similitudine in quibusdam libris pene indiscreta literae α et diphthongi εὐ constat. Iam fuisse frequentes admodum eas, quas νηφαλίους θυσίας vocant, vini expertes, docet copiose admodum Vet. Schol. Sophocl. Oedip. in Col. v. 101, qui locus etiam in Suidae collectaneis habetur V. Νηφάλιος θυσία. Cum vero haec sacra Rheae facta, nihil iam ad χοὰς s. inferias Cyzico debitas pertineant, nec inter eas Deas Rhea l. c. memoretur, cui ἄοινα sacra fiant, nihil ausim mutare. Nec vero offendit me alterutrum nomen forma sua. Cum enim οἰνίζειν vel olere vinum vel parare significet, pronum est vtrumque inde nomen formare, significandae vel bene olenti a vino libationi, vel nullum vini odorem saporemue habenti. GESN.

606. Εὐοινίστοις etsi a Cl. Tounpio l. c. vtrumque explicatur, tamen non tollitur vitii suspicio. An scribendum? ὄφρα κε μειλίξαιντ' οἰνοσπείστοις ἐπιλοιβαῖς. Nonnus XIX. p. 520. Σειληνὸς δὲ νεοσπίστου νέον οἶνον ὀπώρης. pro νεοσπείστου. RVHNK. Consensus librorum μειλίξαιντο non elisa vltima exhibentium, et ineptum vocabulum ε'οινίστοις mouerunt me, vt addito pronomine, μειλίξαιντό οἱ εὐοίνοις ἐπιλοιβαῖς scriberem. De ἐπιλοιβαῖς v. ad v. 549.

607. (602) Ἀνάσσης] Ita legit Stephanus. Basileense exemplar habet ἀνάσσῃ. ESCH.

607. Ἀλέοιντο, Homeri auctoritate Iliad. XX. 147. firmatam formam, recepi. Ex Homero etiam hiatus.

608. (603) Αὐτὰρ] In Flor. et Ald. φόρμιγγα δὲ μετὰ χερσὶν ἄειρον, quum manifestissime bonum alioqui versum corrumpat praepositio μετὰ, abundans et quod ad sensum, et quod ad ad mensuram versus attinet. H. STEPH.

ὅς ῥα τανυφλοίῳ ἐλάτῃ ἀμφιπλεκὲς ἔρνος
ἀμπέλȣ αὐαλέης ἰξεῖ ἀπέκερσε σιδήρῳ·
ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσιν,
μίμνειν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ' ἐσσομένοις ἀνθρώποις·
λάασι δ' εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσσῃ.
ἐν δ' ἄρ' ἐπειγόμενοι Μινύαι (μέγα δ' ἔξοχα πάντων
Αἰσονίδης) λιθάκεσσιν ἀρηρότα βωμὸν ἔτευξαν,
ᾧ ἔπι ταυροθύτȣς λοιβὰς ἠδ' ἱερὰ καλὰ
ῥέξαν ἀριστῆες· σπονδῇσι δὲ τέρπετο Ῥείη.

610. ὅς γε vulgo. ὥς κε Voſſ. Vind. Ruhnk. PAIC. τανυφύλλȣ Voſſ. Ruhnk. Vulgo τανυφλοίȣ ἐλάτης. 611. ἄμπελον ἀναλέης Voſſ. 613. ἐπεσσομένοις edidit Schneiderus. 614. λάεσι Voſſ. 617. ταυροθύπȣς Wrat. ἰδ' Ruhnk. 618. σπονδαῖσι vulgo. σπȣδαῖσι Ruhnk. δ' ἐτέρπετο vulgo.

610. Ὅς γε minime epicam orationem hic decet. Nec puto fore, qui ὅς τε ſcribat. Quare ὅς ῥα, quod ſolum hic aptum eſt, dedi. Ῥὰ et γὲ permutantur ſaepius, vt v. 632. Τανυφλοίοις ἐλάτῃς emendatio eſt Ruhnkenii: quae quidem cur facilior ſit, quam ſi ſingularis reponatur, non video. Praeterea minus poetica eſt. Rem narrat Apollonius I. 1117. ſeqq.

614. Non debebat, mea quidem ſententia, Schneiderus λάεσι e Voſſiano recipere. Λάασι dicitur vt ἀνδράσι media breui; ſed λάεσι ſemper eſt λάεσσι, media longa, vt ἄνδρεσσι. Omnino de hoc datiuo obſeruandum eſt, contractam formam, ſi praecedens ſyllaba breuis eſt, nunc vnum ſigma, nunc duo habere, vt βέλεσι, βελέεσσι, νέκυσι, νεκυσσι; ſi longa ſyllaba praecedit, ſemper vnum, vt ποίμεσιν, ἔγχεσιν, ἔντεσιν; formam autem non contractam ſemper geminata littera proferri, λεχέεσσι, παίδεσσι. Quare dubito nonnihil de verſu vltimo Odyſſ. XV.

ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς.

in quo ἀνάκτεσσ' melius, etſi non elegans, foret. Παίδεσιν apud noſtrum v. 1122. corrigi debet.

617. (612) An ταυροθύτȣς λοιβὰς ſuſpicabimur cerimonias hic indicari eas, quae multis poſt ſaeculis demum prolatae, et Taurobolii nomine ſuperſtitioſo illo Antoninorum ſaeculo celebratae ſunt? Quod cum ſuſpicor, imitationem qualemcunque adfectationemque Chriſtianarum ſententiarum non excludo. GESN.

618. Δὲ τέρπετο ſcripſi, ne

αὐτὰρ ἔμ' ἤνωγον κλῆσαι θεὸν ἠδὲ γερῆραι,
ὄφρα κεν ἀντομένοις νόσον μελἴηδέ' ὀπάσσαι,
ἀλλ' ὅτε δὴ θυέεσσι λιτῇσί τε γυνασάμεσθα,
Ἀργῴην ποτὶ νῆα κατήλθομεν. ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
ἥρωας πρύμνηθεν ἐκέκλετο· σὺν δ' ἄρα πάντες
ἐσσύμενοι θώκοισιν ἐπὶ προτέροισι κάθιζον,
βάντες ὑπὲρ τοίχοιο, καὶ εἰρεσίης μνώοντο.
ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς ςρεπτοὶ λύοντο κάλωες,

619. γερῆναι Ruhnk. 620. ὀπάσσοι vulgo. ὀπάσσαι e Ruhnk. Schneiderus. 623. ἐκέλετο Voſſ. 625. Vulgo θώκοιο. Schneiderus, quum τοίχοιο Bernardus coniecisset, τοίχων edidit. 626. ἀπὸ τῆς Voſſ. Dein vulgo λεπτοὶ.

quartus pes trochaicam caesuram haberet: quod alii ſedulo vitant, noſter interdum ſibi indulget.

625. (620) Βάντες ὑπὲρ θώκοιο explicari poteſt commode, niſi fallor, de ipſo geſtu ſedentium in tranſtris. Declaraui hanc vim verbi ante hos decem annos in Commentt. Soc. Scientt. Goting. To. 3 p. 85 cum oſtenderem, in Homerica εἰρεσιώνη ſ. n. 48. mulierem inter texendum ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖαν non eſſe, quae ingrediatur per ſolum electro ſtratum, ſed quae ſedeat in ſella electro culta: adhibuique ad eam rem Vlyſſem naufragum (Οδ. Ε, 130) περὶ τρόπιος βεβαῶτα, inſidentem, quod ipſe ait (Οδ. Μ, 425) ἑζόμενος φερόμην etc. et addidi ex Heſiodi Scuto Her. 307 Ἐπὶ δίφρων ἡνίοχοι βεβαῶτες. Secundum haec igitur v. 619 ſimpliciter occupata tranſtra indicat, proximus ſitum corporis propius deſcribit. Forte diuaricatis pedibus equitabant velut in tranſtris. Sed video Voſſiani Codicis Collationi adſcripta haec: Τοίχοιο Bernard. ad Palladium de Febrib. p. 46. Nempe vir doctus putat hunc locum emendandum ex v. 1093. Habet lector eruditus ipſe iam conferendi et iudicandi copiam. GESN.

625. Malui τοίχοιο cum Bernardo, quam τοίχων cum Schneidero recipere, propter metrum.

626. (621) Pluſcula conatur circa h. l. Cl. Pierſonus Veriſ. 1, 9 p. 114. quae in Varietate lectionis poſita cognoſcere et perpendere poteſt lector. Mihi ſatis quam faciat, quod adhuc editum eſt, interpretando oſtendam. Λεπτοὶ κάλωες hic dicuntur ob facilitatem ſolutionis, inſtar tenuis fili nunc facile ſolvuntur orae, quae ante nulla arte expediri poterant, vid. v. 527. GESN.

626. Στρεπτοὶ e Pierſoni emendatione recepit etiam Schneiderus.

πείσματα δ' ἠπλώθη· κραιπνὸν δ' ἀπὸ Δινδύμου ἄκρης
ἵκμενον οὖρον ἔφηκε Ῥέη λιπαροκρήδεμνος.
ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ νηὶ γεράσμια πέμπομεν ἱρά,
βωμὸν ἐπιστέψαντες ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι

627. ἠπλώθη δ' ἔρετμα Slothouwerus coniecit e v. 280. 630. ἐπεσσομένοισι Schneiderus ex Ruhnk. Wrat.

627. (622) Ἀπλῶσθαι scriptori nostro significat extendi, quod Index docet. Rudentes, quatenus iis deligatur nauis, inflectuntur, firmguntur in nodum: nodus vt soluatur, extendi in rectum debet funis. Velorum deinde fit mentio v. 627. Hic poeta hoc agit, vt arae πεισματίης rationem reddat. GESN.

627. Ἱστία δ' ἠπλώθη coniecit Piersonus.

629. (624) Quid hoc ἐπὶ νηί; an in naui ara est ad sacrificandum? Potest fieri: hodie certe focos sat luculentos in nauibus esse nouimus. Sed nihil opus est, vt fuerit in Argo. Sed in naui, cum iamiam soluit, de prora vel de puppi nauis, porrici exta in mare, libari Neptuno vinum, moris est. Liu. 29, 27 *Scipio* a Sicilia soluens in Africam, *e praetoria naui, Dii Deaeque, inquit* etc. et *secundum eas preces cruda exta victimae, vti mos est, in mare porricit.* Virg. Aen. 5, 775 Aeneas, cum iam *solui funem iussisset, Stans procul in prora pateram tenet, extaque salsos Porricit in fluctus, ac vina liquentia fundit.* Sed quid opus est alienis? De ipsa Argo Pindarus primum ab Iolco soluente (Pyth. Δ, 341) Ἐπεὶ δ' ἐμβόλου Κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν· Χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν Φιάλαν Ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ precatur Iouem, et bono omine accepto nauigat. Verbo, sublatis iam ancoris solemnem in puppi libationem peragit Iason. Sic in hoc loco γεράσμια ἱερὰ πέμπειν est exta porricere, libare vinum in mare. GESN.

629. Vide ad v. 631.

630. (625) Sed quomodo in naui coronant aram? Non opus est vt ara in naui fuerit sed forte ex ipsa naui viridia versus eam proiecere. Quin stilo Pindarico id ipsum erat ἐπιστέψαι, στεφανῶσαι, quod praeconio illam honorarunt, quod iusserunt Πεισματίαν vel θεᾶς Πεισματίας aram vocari a posteris. Verum nec dissimulandum est, quid mihi maxime placeat. Legamus ἐπισκήψαντες, et simul abruptae et hiulcae aliquantum constructioni medeamur. Certe ita interpretatus sum. Si quis auctoritatem verbi desideret, in Aiace Sophoclea v. 567 et 763 sic vsurpatum videbit, vt iniungere et commendare et velut inculcare significet. GESN.

Πεισματίῃ, τόθι πείσματ' ἐεργομένης λύθεν Ἀργοῦς.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐθένας ἀκάτου πλήρωσεν ἀήτης,
Θῦνε διαπρήσσουσ' ἁλιμυρέα κύματα πόντου,

631. πεισματίης, Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo πεισματίην. Deinde πόθι Wrat. λίπεν Vind. Tum vulgo πείσμαθ' ἐεργομένης. Vera lectio in Ruhnk. 632. ἐπεί ῥ' Schneiderus e Voss. Vind. Ruhnk. pro vulgato ἐπεί γ'. 633. Θῦνε e Voss. Vind. Ruhnk. pro vulgato Θεῖνε receptum a Schneidero. Wrat. Θεῖναι.

631. (626) Πεισματίῃ vtrum arae ipsius in casu recto epitheton hic esse voluerit poeta, an Rheae, an Mineruae denique, obscurum est. Mihi placebat legere ex Vossiano libro πεισματίης et Rheae intelligere hoc nomen attributum. Cum sit ἅπαξ λεγομένη fabula, quod invenire potuerim: tanto minus asseuerare quidquam licet. Quod sequitur τόθι λύθεν, ad plenum denique actum solutae nauis refertur. Versu 621 initium modo narratur. Nunc postquam sacra omnia fecere, postquam arae nomen dedere, impleta demum conditio, qua expeditionem nauis Minerua impetratum iri praedixerat. Totum hoc interpretando expressisse mihi videor. Calidior aliquis cogitauerit, quin frigidus ego senex re nondum satis perpensa cogitabam, legendum forte pro τόθι esse ὅτι sensu αἰτιολογικῷ· sed nihil opus esse, cum series rei ipsa ostendat, suadet etiam illud, quod non solent librarii voci ita consuetae et aptae, abstrusiorem et prima specie repugnantem substituere. GESN.

631. Τόθι, quod in ὅθι mutari volebat Ruhnkenius, qui πεισματίης, quod Rheae cognomen est, legebat, suadet πεισματίῃ scribere. Nam post vocalem τόθι dicitur pro ὅθι, vt apud Pindarum Nem. IV. 84. Datiuus ab ἐπιστέψαντες regitur: εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. Eadem datiui, genitiui, et accusatiui confusio supra erat v. 598. Datiui et genitiui v. 607. Vide v. 1006. Caeterum Piersonus ἐπὶ θινὶ v. 629. scribi volebat: quem refutauit Gesnerus. In eamdem sententiam disputat Schneiderus, qui in eo offendit, quod Argonautae in transtris sedentes aram, quae in littore esse debebat, coronasse dicuntur. Ea res mouit Heynium, vt admissa Piersoni coniectura versus 629. 630. 631. post v. 625. collocandos censeret: quo facto non tollitur difficultas. At βωμὸν ἐπιστέψαντες nihil aliud significare videtur, quam *honorantes, venerantes*, quod libationibus e naui in eam spargendis fieri poterat.

633. (628) Si mutandum sit θεῖνε, quod videtur Piersono Verisf. 2, 5 p. 193 malim auctoritate Vossiani libri in θῦνε mu-

Μύσια δὲ σχεδόθεν παραμείβετο πείρατα γαίης·
αἶψα δὲ Ῥυνδακίϐς προχοὰς ἤμειψε θέϐσα,
καλϐς τ᾽ ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσεπέρησεν,
κέλσε δ᾽ ἐπ᾽ αἰγιαλῷ· προτόνοις δ᾽ ἐπὶ χεῖρα βαλόντες,
ἱςία μηρύσαντο καὶ ἀμφ᾽ ἱμᾶσιν ἔδησαν.
κλίμακα δ᾽ ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονὸς, ἐκ δ᾽ ἔβαν αὐτοί,
σίτϐ καὶ πόσιος λελιημένοι· ἀμφὶ δὲ κνημὸς
Ἀργάνθϐ κατέφαινε, βαθυσκόπελοί τε κολῶναι.

634. Μύσεια Voff. Ruhnk. 638. μηρύσσαντο Voff. 640. Vulgo κναμός. 641. Ὀργάνθϐ Ruhnk.

tare, quo vtitur nofter 1367: quam in θεῖε pro ἔθεε. Sed nihil mutato opus eft. Vt enim nauis pulfari a maris fluctibus dicitur, de quo vid. Ind. ita nauis pulfat vrgetque remis ac toto corpore fuo vndas, cui fententiae conuenit etiam illud διαπρήσσϐσα.

633. Gefnerus recta via aberrare maluit, quam bonum ducem, Codicem Voffianum, fequi. RVHNK.

637. (632) Προτόνοις] Hefychius. Προτόνοι, οἱ ἑκατέρωθεν τϐ ἱςϐ σχοῖνοι ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῶραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν, et: Προτόνοισι, τοῖς τὸν ἱςὸν συνέχϐσι σχοινίοις ἐξ ἑκατέρϐ μέρϐς, καὶ τοῖς ἐν τῷ ἐφαντικῷ ἱςῷ. Conf. Schol. Apollon. ad lib. I. v. 564. ESCH.

638. Schneiderus μηρύεσθαι magis effe *euoluere*, quam *complicare* putat. At ἱςία μηρύσαντο de contrahendis velis habet Homerus Od. XII. 170. quo fpectat Hefychii gloffa, μηρύσαντο, συνέςειλαν. Suidas in μηρυομένη· μηρύω γὰρ τὸ τὰ ἱςία συνάγω.

640. (635) Vid. 551 et 600. Licet κνήμη tibiam, rigidam partem pedis, proprie fignet; κνημὸς tamen f. κναμὸς non tam rigorem, et iugum perpetuum montis exprimere videtur, quam finum quendam, aut angulum adeo inter duo iuga, duos rigores interceptum, plane vt ἀγκὼν, de quo pulchre Camerar. de Part. Corp. hum. p. 246. qui de κνημῷ vel κναμῷ ibid. p. 399. Nempe, quod obferuat vir doctiffimus, Homerus plurium numero κνημϐς folet appellare, qui faciunt et ipfi finus angulosque: et κνήμη cum μηρῷ angulum facere poteft quemcunque, vt brachium cum lacerto. GESN.

640. κνημὸς Toupius fcripfit Em. in Suid. T. I. p. 169. (215.)

Ἡρακλέης δ' ἠπείγετ' ἀν' ὑλήεντας ἐναύλους,
τόξον ἔχων παλάμαις ἰδὲ τριγλώχινας ὀϊστούς,
ὄφρά κε θηρήσαιτο, πόροι δ' ἐπὶ δόρπον ἑταίροις
ἢ σύας, ἢ πόρτιν κεραήν, ἢ ἄγριον αἶγα.
τοῦ δ' ἀφαμαρτήσαντος Ὕλας ἐξίκετο νηός,
λάθρη ἐπισπόμενος· σκολιῆς δ' ἀλίτησεν ἀταρπου,
ὕλῃ ἔνι πλαγχθείς, ἐν δὲ σπέος ἤλυθε νυμφῶν
λειμακίδων· αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα
κοῦρον ἔτ' ἠΐθεον, κατερύκακον, ὄφρα σὺν αὐταῖς

643. *παράμαις* P A I. *ἠδὲ* Voss. Ruhnk. 644. *θηράσαιτο* Voss. *θηράσσαιτο* Ruhnk. 646. *ἀφομαρτήσαντος* Schneiderus e Voss. *ἐξίκετο* Voss. Paris. Vind. Ruhnk. Wrat. Vulgo *ἐξήκετο*. 647. *λάθρα* vulgo. Codd. Voss. Vind. Ruhnk Wrat. *λάθρη*. 648. *ἐνιπλαγχθεὶς* ante Gesnerum. Disiungunt praepositionem Voss. Ruhnk. Vind. 649. *Λιμνακίδων* vulgo. 650. *ἠΐθεον* Ruhnk. Vulgo *ἀντίθεον*. *κατερύκανον* Schneiderus e Voss. pro vulgato *κατερύκακον*.

645. (640) Πόρτιν etiam de fero animali intelligendam arbitror bubuli generis: epitheto *κεραὴν* videtur indicare poeta, se non vitulum recentem, subrumen, quae alias *πόρτις* est, sed iam adultiorem, velle dicere. De hac aberratione Herculis vid. ad 1241. GESN.

646. Non ausim cum Schneidero verbum nulla auctoritate munitum, *ἀφομαρτεῖν*, quod hic *coetu abire* interpretatur, recipere. Facilius *ἀφαμαρτεῖν aberrare, longius discedere* erit.

648. (645) Neminem, spero, offendet, seiuncta a Participio *πλαγχθεὶς* Praepositio. Si sit verbum Graecum *ἐμπλάζεσθαι*, aliud, puto, significat, vt *inerro*. Siluestris regio in causa fuit, cur aberraret Hylas, et Herculis vestigia amitteret. GESN.

649. Ruhnkenii coniecturam recepit etiam Schneiderus. Discedere videtur Orpheus ab aliorum narrationibus. Apollonius *ἐφυδατίην* appellat nympham I. 1229. quem si sequutus videbitur noster, *λιμναιῶν* scribi poterit.

650. (645) Languere videbatur Doruillio Animadu. in Charit. 7, 5 p. 624 epitheton *ἀντίθεον*, cui *ἀρτίγενυν* substituit ex ingenio, pulchrum nomen aetati illi signandae, quod illustrat ex Eurip. Bacch. 1183. Mouit, credo, virum doctum illud, quod particulam *ἔτι* referret non modo ad *κοῦρον*, sed ad *ἀντίθεον* etiam, quod nihil necesse est. Sunt duo attributa Hylae, est

ἀθάνατός τε πέλοι καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
αὐτὰρ οἱ μεσάτην ἠῶ φέρον ὠκέες ἵπποι
Ἠελίου, κραιπνὸς δ' ἐξ οὔρεος ἔπνεεν οὖρος,
ἐν δ' ἔπεσ' ἀργενναῖς ὀθόναις. Τῖφυς δ' ἐγεγώνει
νηὸς ἔσω περάαν, θινὸς δ' ἐκ πείσματα λύειν·

651. τ' εἴη Schneiderus e Ruhnk. pro vulgato τε πέλη. κἀγήρως Voss. 652. ἀλλ' ὅτε δὴ πρὸς Vind. Ruhnk. Vulgo ἀλλ' ὅτε πρός. Tum libri omnes φέρεν ὠκέας ἵππυς ἥλιος. 654. δὲ post Τῖφυς deeuit Schneiderus.

κοῦρος ἔτι, deinde eſt ἀντίθεος, Deo pulchritudinis cauſa comparandus, Apollini, Baccho etc. In hoc magis laudandus videtur vir doctus, quod rationem additi ἀγήραος deriuat ab illo Tithoni fato, quem ſua Aurora fruſtra immortalem praeſtitit, ſenectutis incommoda oblita excipere: idque ſimilibus poetarum dictis illuſtrat. GESN.

650. Κοῦρος ἀντίθεος etiam dicitur a ſcriptore recentiore carminis de Lapidibus v. 436. Sed ἔτι ſatis indicat, aliud quid a poeta ſcriptum fuiſſe. Doruillius ad Charit. p. 624. ingenioſe tentabat: κοῦρον ἔτ' ἀρτίγενυν. Sed veram lectionem Codex meus conſeruauit: αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα κοῦρον ἔτ' ἠΐθεον, id eſt iuuenem adhuc incorruptum; de qua vi vocis ἠΐθεος diximus ad Timaei Lex. Plat. p. 96. [132. ed. nou.] RVHNK.

651. Εἴη, quod e cod. Ruhnken. recepit Schneiderus, manifeſta interpretatio eſt, quae hanc certe vtilitatem habet, vt inde πέλοι ſcriptum a poeta fuiſſe coniiciamus. Quamquam ne coniunctiuus quidem ab noſtri conſuetudine abhorret.

652. (647) Obſeruatum iam olim Grammaticis, vt Heſychio, Euſtathio praeſertim ad Od. B. 1 p. 74, 14, ἠῶ etiam pro die ſimpliciter poni. Hic locus in primis notabilis, vbi non, vt alias in Synecdoche totum oſtenditur ab ea parte, qua illam oſtendi intereſt: ſed μεσάτη ἠὼς pro meridie ponitur, ad quod tempus exſpectaſſe videntur Herculem. GESN.

652. Ruhnkenius, πρὸς interpolatori deberi ratus, ἀλλ' ὅτε δὴ μεσάτην ἠῶ φέρον ὠκέες ἵπποι Ἠελίου ſcribebat. Eum ſequuti ſumus, niſi quod αὐτὰρ οἱ ſcripſimus. Pro οἱ alii δή, alii πρὸς ſcripſerant. Ἀλλ' ὅτε natum e v. 538. ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσατον νυκτὸς προύβαινεν ἀταρπός.

654. (649) Ἀργενναῖς ὀθόναις appellandis occaſionem dediſſe videntur ſereni et ſicci dies. Madida enim vela vix ita voces. GESN.

οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνῃσι πίθοντο.
Εἰλατίδης δ' ἀνὰ πρῶνα θοῶς Πολύφημος ἔβαινεν,
ὄφρά κεν Ἡρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσσαι.
ἀλλ' ὅ οἱ ξύμβλητο· μολεῖν δέ οἱ ἔτι πέπρωτο
Φᾶσιν καλλίροον μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.
Αὐτὰρ ὑπηῷοι λυγρὴν ἐπερήσαμεν αἶαν,
ἔνθ' Ἄμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσεν·
ὅστε Πανομφαίου Ζηνὸς θέμιν οὐκ ἀλεγίζων,
ἄθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,

656. *ἐφημοσύνῃσι πίθοντο* Voſſ. Vind. Ruhnk. Vulgo *ἐφημοσύναις ἐπίθοντο*. 658. Vulgatum *θοῶς* Ruhnkenius in *βοῇν*, Heynius in *βοῶν* mutat. *καλέσσαι* ex Eſchenbachii ed. Schneiderus. Vulgo *καλέσσοι*. 659. Vulgo *μολεῖν γὰρ οἱ*. 660. *ὄμβριμον* Ruhnk. 651. Vulgo *ἐπ' ἠῷοι*. *ἐπεράσσομεν* Ask. Voſſ. Pariſ. Ruhnk. Wrat. *ἐπεράσσαμεν* vulgo. vide ad v. 85. 663. *ἴξοι* Ruhnk. Vulgo *ἴξῃ*.

659. Δὲ pro *γὰρ* propter *οἱ* ſcribendum fuit. v. ad v. 505. Eadem emendatione indiget Heſiodus in Scuto Herc. 15. et noſter v. 871.

660. Exſpectari poterat *μένει ὀβρίμῳ Ἡρακλῆος*: ſed noſter ita verba conſtruxit, *ὅτι πέπρωτο μένος Ἡρακλῆος μολεῖν οἱ Φᾶσιν*.

661. (656) Poterat alicui in mentem venire, *ἐπ' ἠῷοι* eſſe ſtudio poſitum vt ſit, *cum aurora* proxima, altero mane. Verum ab Iuntinae editionis auctoribus vel operis nihil exſpectari poteſt, quam ſeruilis imitatio aut aberratio humana ab exemplo. Illud *ἐπ'* referendum ad *ἐπεράσσαμεν*. GESN.

662. (657) Ὑπερφιάλοισιν] Τὸ *ὑπερφίαλος τῶν μέσων* eſſe, annotat Suidas. Ποτὲ *μὲν ψόγου, οἷον οὐκ ἔνσπονδος· ἀλλ' ὑπερβαίνων τὰς τῶν ὅρκων ἱερὰς φιάλας·* et ſic h. l. a noſtro accipitur, quemadmodum etiam a Theocrito *ὑπερφίαλόν περ ἐόντα* et alibi ſaepe, quos ita deſcribit Oppianus *ἁλιευ.* α. *σπονδάς τ' ἀθανάτων καὶ ὁμοφροσύνην ἀλίτοντες· ἐν ἄλλοις δὲ* accipitur *ἐπ' ἐγκωμίου*. ESCH.

663. (658) Ὅστε πανομφαίου Ζηνὸς] Vide Heſychium voce *πανομφαῖον* et *πανομφαίῳ*. pro *ἀλεγίζων* C. Rittershuſius videtur legiſſe *ἀλέγιζεν* Commentar. ad Oppian. lib. II. v. 20. quem, ſi lubet, vide. ESCH.

663. (658) Ad Ιλ. Θ, 250 Scholia vetera: Πανομφαίῳ, *πάσης φήμης καὶ κληδόνος αἰτίῳ καὶ δοτῆρι. Ὀμφὴ γὰρ ἡ θεία κληδών.* Ouid. Met. 11, 198. *Ara Panomphaeo vetus eſt ſacrata Tonanti.* GESN.

664. (659) Περικτιόνων ἀνθρώ.

ὅστις ἐπὶ σταθμοὺς ἤδ' ἄστεμφῆ δόμον ἵξοι,
θήκατο, πυγμαχίης ὑπερόπλου πειρηθῆναι.
τοῦ μὲν ἄρ' ἠΐστωσε βίην κρατερὸς Πολυδεύκης,
τύψας ἀπροφάτως κεφαλὴν σκληροῖσιν ἱμᾶσιν.
λαοὺς δ' αὖ Βεβρύκων Μινύαι χαλκῷ κατένηραν.
ἔνθα δ' ἀφορμηθέντες, ὑπ' εἰρεσίῃ τε καμόντες,
Βιθυνῶν μέγα ἄστυ βαθείῃ κέλσαμεν ἀκτῇ,
σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ' εἰνὶ νιφαργέσιν ὕλαις

667. *τὸν* et *βίῃ* vulgo. 670. *ἔνθα δ'* Ruhnk. Vulgo *ἔνθάδ'*. *ὑπειρεσίῃ* Schneiderus pro vulgato *ὑπ' εἰρεσίῃ*. *ὑπειρεσίην* Ruhnk. *εἰρεσίην* Voss. Tum *καμόντες* vulgo. 671. *τὸ μέγα ἄστυ βαθείῃ* Voss. *τὸ μέγα ἄστυ* etiam Vind. Ruhnk. Vulgo *πλατείῃ*. 672. *σπεύδοντες προχοαῖς ἠδὲ νιφ.* Ruhnk. Vulgo *σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ' ἐν νιφ.* Voss. *ἐννιφάργεσιν.*

πων] Non *terrestrium hominum*, sed *vicinorum*. Ita Apollonius de eodem Amyco: *πολέας δὲ περικτιόνων ἐδάϊξε*. ESCH.

666. (661) *Θήκατο* media voce, quia sibi etiam legem certaminis posuit, secum pugnare iussit hospites. GESN.

668. Scripsit noster, *τοῦ μὲν ἄρ' ἠΐστωσε βίην κρατερὸς Πολυδεύκης*.

670. (665) *Ἐνθάδ' ἀφ.*] Modo *ὑπ' εἰρεσίῃ*, modo *ὑπειρεσίῃ* coniunctim scriptum habent superiores editiones: sic et in Plurali. H. STEPH.

670. (665) *Ὑπ' εἰρεσίῃ*] Iam Stephanus monuit, modo *ὑπ' εἰρεσίῃ*, modo *ὑπειρεσίῃ* scribi apud nostrum. ESCH.

670. *Ὑπ' εἰρεσίῃ τε* scripsi. Schneiderus insolens verbum *ὑπειρεσίῃ* dedit, argumenta dicere oblitus. Vid. Brunck. ad Apoll. Arg. I. 114, Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 253.

671. *Βαθείῃ* e Vossiano recepi, quod Schneiderus quum de *ἀκτῇ* dici posse negaret, non meminit illius Homerici, *ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο*.

672. (667) *Σπεύδοντες*] Vt minus mihi suspecta sit vox *νιφάργεσιν*, facit, quod scribitur ab Hesychio, *νίφαργον*, *νιφάδι λελευκασμένον* (ita enim apud eum legendum puto, non *νιφάδιν*) licet alioqui non satis placeat tale epithetum tribui *ὕλαις*: Mutandus saltem fuerit accentus, scribendo *νιφαργέσιν*, a *νιφαργής* pro *νίφαργος*, si retinenda videatur illa vox. H. STEPH.

672. Ruhnkenius legendum coniiciebat, *σπεύδοντες προχοαῖσιν, ἵν' ἐν νιφαργέσιν αὐλαῖς ἕσπεροι αὐλισθέντες ἐφοπλισσοίμεθα δόρπον*. Sed recte monuit Schneiderus, obscurum esse, quid sit *σπεύδοντες προχοαῖς*. Immo ne dici quidem ita pot-

ἕσπεροι αὐλισθέντες ἐφοπλίσσαι μέγα δόρπον.
ἔνθα πότ' αἰνόγαμος Φινεὺς ὑπερήνορι θυμῷ
δοιοὺς ἐξαλάωσε γόνους, προβλῆσί τε πέτραις
θηρσὶν ἕλωρ προὔθηκε γυναίων εἵνεκα φίλτρων·
τοὺς δὲ καὶ ἀσκηθεῖς καὶ ὀπωπότας αὖθις ἔτευξαν
παῖδε κλυτοῦ Βορέω· Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄτην

673. Ἑσπέριοι δ' Ruhnk. Tum vulgo ἐφοπλισσάμεθα. Voſſ. ἐφωπλισσάμεθα. Ruhnk. Vind. ἐφοπλισσοίμεθα. 674. ποτ' Schneiderus e Voſſ. Vind. Ruhnk. Wrat. pro vulgato τότ'. 675. Verba προβλῆσί τε πέτραις θηρσὶν ἑλὼν προὔθηκε omitti in Ruhnk. dicit Schneiderus, de qua re nihil Ruhnkenius. 676. χερσὶν Voſſ. ſed in margine vulgatum θηρσὶν. ἑλὼν vulgo. γυναικῶν Ruhnk. 677. ἀσινεῖς Voſſ. 678. Vulgo Βορέου. Tum Φινεῖ δέ οἱ ὠπάσσασαν Voſſ. Sed Ruhnkenius eſt. B. Slothouwero in mentem veniebat, ἵνα δνοφεραῖσιν ἐν αὐλαῖς. Noſtra emendatio nihil, puto, vitii relinquit. Hoc dicit, *properantes ad oſtium fluuii et in niuoſa ſilua coenam adornare.* Ἐν pertinet ad προχοαῖς pariter atque ad ὕλαις. Μέγα δόρπον Homericum eſt Iliad. XIX. 207.

ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν
τισαίμεθα λώβην.

Caeterum νιφαργέσιν prima brevi eſſe monet Ruhnkenius, quod Schneiderus fortaſſe ipſi poetae vitio vertendum cenſet, niſi placeat νιφεταργέσιν.

675. (670) Δοιοὺς ἐξαλάωσε γόνους] Aliam Phinei ſupplicii cauſſam affert Apollonius, quam apud ipſum vide. Noſter vero cum Sophocle facit aliquo modo, Ὃς πηρωθῆναι αὐτόν φησι, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν, ὄρνιθον καὶ κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς δίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. ESCH.

675. (670) Magnam vim fabularum de Phineo hic congeſſit V. Schol. ad Apollo. 2, 178. Eſt Phineus ſuis cum Harpyiis non magna modo pars Argonauticae fabulae, de quo Val. Fl. 4, 425 ſqq. ſed Troianae etiam ap. Virg. Aen. 3, 212 vbi multa Lacerda, praeſertim inſignem locum Euſtathii ad Οδ. M, 61 p. 474, 36. Ad Orphea illud modo pertinet, αἰνόγαμον dici, quod induxit filiis, ex Cleopatra Boreae filia ſuſceptis, nouercam, eiusque furioſo odio condonauit filios. Sed vlciſcuntur ſororem, ſanant illius filios, Boreadae Calais et Zetes. Illud αἰνόγαμος conuenit cum πικρόγαμος Οδ. A, 266. Medeae alias pene ſolemne epitheton.

676. Ἕλωρ Ruhnkenii emendatio eſt. Γυναίων noue dictum putat Schneiderus pro γυναικείων, non memor Homerici γυναίων εἵνεκα δώρων Odyſſ. XI. 520. XV. 247.

678. (673) Illud ἄρα, licet in

ἀργαλέοιο κότε, Φωτὸς δ' ἀπενόσφισαν αὐγάς.
αὐτὰρ οἱ ζαμενὴς Βορέης στροφάδεσσιν ἀέλλαις
ἁρπάξας ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας

in Voſſ. Vind. et ſuo eſſe dicit Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄταν. Vulgo Φινεῖ δ' ἄρα ὤπασαν ἄτην. 680. ἐπὶ Voſſ. ἔπειτα PAIC. Vulgo ἐπεὶ. 681. ἐκύλινδε διὰ δριμὰ Voſſ. Vulgo ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμά.

locum eius Latine loquens aliquis recte ſubſtituat aduerſatiuam *vero*, retinet vim ſuam, vt conſequentiam, et nexum cauſarum ſignificet. Vt plene reſtituant Calais ac Zetes filios Phinei, vt iis ſatisfaciant, excaecant patrem. Voſſianam lectionem, quatenus illud οἱ inculcat (nam in vorbo ὠπάσσασαν manifeſte vitioſa eſt) referam ad illum pleonaſmum ſ. redundantiam, de qua in Ind. n. 1. GESN.

678. Βορέω epicus genitiuus etiam ob ſonum hic melior erat.

680. (675) Αὐτὰρ ἐπεὶ] In Flor. et Ald. ἔπειτα legitur, quod ferre non poteſt verſus: et quo tamen ſententia ipſa opus habet, quae alioqui pendens et imperfecta relinqueretur. Sed quid ſi dicamus ἐπεὶ pro ἔπειτα accipi? Hoc quidem pleriſque mirum viſum iri ſcio: mihi certe mirum videri, ſed non eſſe tamen nouum profiteor. Sic enim et ſupra, v. 182. Αὐτὰρ ἐπεὶ τελαμὼν συνεφέσπετο, τόν ῥ' ἐλόχευσεν Αἰακῷ etc. Nam hic ἐπεὶ pro ἔπειτα accipiamus neceſſe eſt, quum δή τότ', quod tertio abhinc verſu habetur, illi ἐπεὶ non reddatur, (quod aliquis prima fronte exiſtimet) ſed dicatur ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, vt loquuntur Graeci Grammatici. Porro et apud Thucydidem, aut veterem alium ſcriptorem Graecum, talem vſum huius particulae ἐπεὶ inueniſſe mihi videor in loco, quem ſuſpectum eo nomine habebam. H. STEPH.

680. (675) Αὐτὰρ ἐπεὶ] Ἐπεὶ hic pro ἔπειτα poni, recte obſeruat Stephanus, quem vide. ESCH.

680. (685) Ἐπεὶ poteſtate τῆς ἔπειτα poſitum hic et 678 a poeta, non dubito, ἔπειτα autem vtroque loco eſſe e gloſſa. In poſteriore quidem loco poterat aliquis σοφὸν φάρμακον putare, ſi dicamus priorem in Φινεὺς eſſe correptam. Sed repugnat perpetuus, in hoc ipſo quoque loco (v. 669. 673), vſus poetarum Graecorum pariter et Latinorum. GESN.

680. Αὐτάρ οἱ ſcripſi. Ἐπεὶ non credam pro ἔπειτα dici potuiſſe. Οἱ cum ἐπὶ, ἐπεὶ, ἔπειτα permutatum etiam v. 326. 683. 693. Schneiderus ἐπὶ dedit, quod ἐπὶ τούτοις ſignificare vult.

681. Διὰ δρύμα cum Voſſiano dedi. Expreſſit Homerum Iliad. XI. 118. Odyſſ. X. 150. 197. in quibus locis eſt διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην. Sed

Βιστονίης, ἵνα κῆρ' ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Αὐτὰρ οἱ Φινῆος Ἀγηνορίδαο λιπόντες
αὖλιν, ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἐξικόμεσθα

682. Βιστόνιον Voſſ. Βιστονίην Ruhnk. 683. αὐτὰρ ἐπεὶ, quod inde a Stephano vulgatum eſt, exſtat in Voſſ. Ruhnk. Sed edd. ante Stephanum ἔπειτα.

Schraderus in Obſſ. p. 75 ſeqq. multis oſtendere conatur δρυμὸς et δρυμὰ primam longam habere. De δρυμὸς res certa eſt, neque indigebat tot locorum enumeratione. De neutro δρύμα difficilior quaeſtio eſt. Id in tribus Homeri locis, item in Nicandri Ther. 222. tum in hoc verſu,

καὶ θῆρες ἀνὰ δρύμα πρηΰνονται,

de quo diſputat Etymol. M. p. 96, 9. denique in Orpheo breve eſſe obſeruauit Schraderus. In his omnibus locis δρία veram lectionem eſſe ſuſpicatur, quia ſcilicet duo loci, vnus Oppiani Cyneg. I. 64. alter Dionyſii Perieg. 492. δρυμὰ prima producta habeant. Nam δρυμὸς quidem ad prosodiam nominis δρυμὰ illuſtrandam adhiberi non poteſt. At niſi alii loci afferantur, non infringetur quum Etymologi, tum Homeri aliorumque poetarum auctoritas. Etymologi verba adſcripſi: τινὲς ἀνέγνωσαν δρυμά, ὡς ἀπὸ τοῦ δρυμός. οὐκ ἔστι δέ, οὐδὲ σώζεται τῶν τριῶν προσώπων ἡ συζυγία. σοφὸς μὲν γάρ, καὶ σοφή, καὶ σοφά, ὁμοτόνως, δρυμὸς δὲ δρυμὴ οὐκέτι. οὐκ ἄρα δρυμά, ἀλλὰ δρύμα, ὡς λύχνα. Quae quum ita ſint, in hanc ſententiam inclino, vt Oppianum et Dionyſium emendationis indigere putem. Oppiani haec verba ſunt:

ἀλλ' αὐτοῖς ἐπὶ δρυμὰ συνέμπορος ἕσπετο κίρκος.

Qui ſi non recuſauit ὁμέμπορος, vt ὁμέστιος dicitur, ſcribere, facilis emendatio eſt:

ἀλλ' αὐτοῖσιν ἐπὶ δρύμ' ὁμέμπορος ἕσπετο κίρκος.

Dionyſius ita ſcribit:

πρὸς δὲ νότον μετὰ δρυμὰ Κεραύνια νηὶ θεούσῃ
νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Ἀμβρακιήων.

Hic videtur dediſſe:

πρὸς δὲ νότον τὰ Κεραύνι' ὑπὲρ δρύμα νηὶ θεούσῃ
νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Ἀμβρακιήων.

Firmari videtur coniectura noſtra ſimili eiusdem poetae loco v. 360.

πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην,
φαίνονται προχοαὶ Πευκεντίνου Σιλάροιο.

Correpti δρύμα exempla ſunt etiam apud Quintum II. 381. VII. 714. Et δρυμοῦ, quod ſcribendum δρύμου, apud Nonnum XXII. 117.

683. Vide ad v. 680.

ἀγχȣ̃ Κυανέαις πέτραις, ἅς μοί ποτε μήτηρ
ἡμετέρη κατέλεξε περίφραν Καλλιόπεια.
ȣ̓ γάρ οἱ ὑπάλυξις ὀϊζυροῖο πόνοιο·
ἀλλά οἱ εἰδόμεναι ἀνέμων ἀργȣ̃σσιν ἀέλλαις
ξυμβλῆτες πίπτȣσιν ἐπ' ἀλλήλῃσιν ἰȣ̃σαι·
δȣ̃πός δ' ἂμ πέλαγός τε καὶ ȣ̓ρανὸν εὐρὺν ἵκανεν
ῥηγνυμένοιο κλύδωνος ὀρινομένης τε θαλάσσης,
κύματι παφλάζοντι· περίβρεμε δ' ἄσπετος ἅλμη.

685. πέτρας, Ruhnk. 687. Vulgo ȣ̓ γάρ οἱ ἐξυπάλυξις. 688. ἀλλὰ κατειρύμεναι ἀνέμων ἀργῆσιν ἀέλλαις vulgo. κατειρόμεναι Ruhnk. καθειρυμέναι Ald. Crat. ἀργῆσιν ſine iota edi voluit Schneiderus. 689. Vulgo ἀλλήλαισιν. 690. δȣ̃πας δ' pro vulgato δȣ̃πός τ' edidit Schneiderus. Eadem Wakeſieldii correctio eſt in Silu. Crit. II. p. 135. Dein Schneiderus ἱκάνει dedit pro vulgato ἵκανεν. 691. ῥηγνυμένοιο Ruhnk. Comma poſt θαλάσσης, et colon poſt παφλάζοντι ſuſtulit Schneiderus.

685. (680) Non dixerim, vtrum πέτραις regatur ab ἀγχȣ̃, an ab ἐξικόμεσθα. Sed ſimpliciter dicam πέτραις idem eſſe ac πρὸς vel παρὰ ταῖς πέτραις. GESN.

687. Iam Schneiderus vidit metri cauſſa ὑπάλυξις legendum eſſe.

688. Simplex εἰρυμέναι pro *tractae* eſt apud Homer. Il. N. 682. compoſitum κατειρύσαι pro *trahere* Arg. vſ. 242. [246.] RVHNK. At apud Homerum ſecunda ſyllaba participii longa eſt. Neque omnino aptum videtur verbum, quo res non clarius deſcribatur. Deinde quid venti? Non ventis agitabantur ſcopuli iſti, ſed ſuopte quodam impetu. Κατ', vt ſaepius, librarii pro οἱ ſcripſerunt. Εἰρόμεναι autem, quod cod. Ruhnken. habet, ex εἰδόμεναι deprauatum eſt. Tanta, inquit, celeritate, vt venti, colliduntur hi ſcopuli. Sic Homerus θείειν ἀνέμοισιν ὅμοιοι. Caeterum non ἀργῆσιν ſolum, iota omiſſo, ſed ἀργῆσσιν ſcribi debuit.

692. (687) Κύματι] Legendum crediderim περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἅλμη. H. STEPH.

692. (687) Περιβρέμει] Stephanus mauult legere περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἅλμη. ſed non aduertit verſum, quem ſic metiri non poſſumus, ergo, ſi quid mutare velis, ita ſcribe.

ἀλλ' ἐγὼ Ἁγνιάδῃ τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα,
πρύμνην οἱ θραύειν ὄφρ' ἂν πεφυλαγμένος εἴη.
τοῦ δέ οἱ εἰσαΐοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ,
ἐν στέρνοισι δὲ κεῦθεν, ἅ οἱ τελέεσθαι ἔμελλεν,
μοῦνος ἀφ' Ἡρώων· ἀλλὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐρωδιὸν ἧκε φέρεσθαι
ἄκρην ἰσοκεραίαν· ὃ δ' ἀσχαλόων πεπότητο,

692. περιβρέμεεις PAIC. 694. Vulgo πρύμναν ἔπειθ' ὀρόειν et πεφυλαγμένος. Voss. ὀρόειν et πεφυλαγμένον. Ruhnk. ὀρώειν. 695. Vulgo τοῦ δὲ καὶ. 699. ἰσοκεραίην ὅδ' Ruhnk.

Κύματι παφλάζοντι, περὶ δὲ
βρέμ' ἄσπετος ἅλμη.
ESCH.

692. (687) Quidni vero ἀσυνδέτως aliquando canere poeta potuerit? GESN.

692. Neque ἱκάνει Schneideri, neque interpunctionem probo, quam instituit etiam Wakefieldius Silu. Crit. II. p. 133. qui περιβρέμετ' legit. Sermo epicus postulat, vt v. 691. ad praecedentia totus referatur. Itaque περίβρεμε δὲ scripsi. Versus 690—692. non generatim descriptionem rupium istarum continent, sed turbati maris, quum aduenirent Argonautae.

693. Schneiderus, ὀρόειν corruptum esse videns, ἐπικρύειν vel ἐπιῤῥῶσαι fuisse suspicatur, At ostendere debebat, quo pacto πρύμναν ab epico poeta, et quidem vltima correpta dici potuisset. Hic quoque οἱ expulsum fuit ab ἐπεί. Vide ad v. 680. Ορσειν et ορωειν manifesto e θραύειν natum. Πεφυλαγμένος εἴη Homerum imitatus dixit, Iliad. XXIII. 343. ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.

694. (689) Vetat Orpheus Tiphyn a periculo dimouere vel deiicere oculos, vetat illum respicere ad puppim: sed semper intentum esse concurrentibus et discedentibus per vices petris. Ἔπειτα habere mihi hanc vim videtur, quasi diceret, ab hoc inde momento. GESN.

695. Καὶ, hoc loco ineptum in οἱ mutaui.

697. (692 Potest quidem μοῦνος sic intelligi, vt cum κεῦθεν construatur, *solus sibi futura celauit.* Sed concinnius tamen, puto, iungitur cum οἱ, *soli sibi perficienda et euentura.* GESN.

698. (693) Ἐρωδιὸν] Vide Meursium ad Lycophr. p. 238. 240. 241. Apoll. *columbam* dicit. Pindar. ἴυγγα. ESCH.

699. (694) Puto omissam esse κατὰ. Iussa est ardea volare ea regione aëris et via, qua summa antenna e malo Argus

πέτραις δ' ἐν μυχάτῃσιν ὑπὸ πτερύγεσσιν ἀερθεὶς
δινήθῃ· ταὶ δ' αἶψα κραδαινόμεναι ἑκάτερθεν
σύμπεσον ἀλλήλῃσι, καὶ ὀρῆς ἄκρον ἔκερσαν
ὄρνιθος· περὶ δέ σφιν ἐτώσιον ἠρείσαντο.
Τῖφυς δ' ἐκπρολιπόντος ἐρωδιοῦ αἰπὺν ὄλεθρον,
σῖγα μὲν ἡρώεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἀΐοντες,
ἱέμενοι θοὰ κύμαθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι χάρασσον.
αὐτὰρ ἐγὼ μολπῇσι παρήπαφον ἡμετέρῃσιν
πέτρας ἠλιβάτους· αἳ δ' ἀλλήλων ἀπόρουσαν·
κῦμα δ' ἀνεῤῥόχθησε· βυθὸς δ' ὑποείκαθε νηΐ,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, διὰ θέσκελον ὀμφήν.

700. *μυχάτοις* edidit Schneiderus. quum vellet *μυχάτοισιν* e Voſſ. *μυχάταισιν* vulgo. *ἀροῆς* Vind. pro *ἀερθεὶς*. 701. *δινεῦνται*, ſupra ſcripto *το*, Ask. *δινοῖτο* Voſſ. *δινεῖτο* Ruhnk. *δινεῦντο* Pariſ. et Wrat. vt indicauit Ruhnkenius. vt Schneiderus *δινεῖται*, cui nulla fides, quum hanc lectionem etiam in edd. antiquis eſſe dicat, in quibus eſt *δινεῦται*. *ἑκάτερθε* Voſſ. 702. *ἀλλήλαισιν* — *ἔκυρσαν* Ruhnk. 703. *ἠρήσαντο* Ruhnk. 706. *ὑπ' εἰρεσίαισι* Ruhnk. pro vulgato *ὑπειρεσίῃσι*, quod ſeruauit Schneiderus. 708. *αἵ δ'* Ruhnk. 710. *ὀμφὴν* Voſſ. receptum a Schneidero pro vulgato *αὐδήν*.

ſuſpenſa debebat transire. Nondum inueni nomen compoſitum *ἰσοκεραία* alias: formatum puto diſtinctionis cauſa, cum *κεραία* etiam de aliis rebus dicatur, vt ſunt *κεραῖαι δρεπανηφόροι* apud Diod. Sic. 17, 44. Triſtis et moleſte ferens imperium volat ardea, ob periculum: hoc puto exprimi participio *ἀσχαλόων*.

GESN.

700. Voſſiani codicis lectio *μυχάτοισι*, quam recepit Schneiderus, nihil eſt niſi error ex pronunciatione natus. Scripſit enim poeta *μυχάτῃσι*. Epici nunquam datiuum in *αισι*, ſemper in *ῃσι* formant. Contra breuior forma ſemper *αις*, nunquam *ῃς*, eſt. Hoc ſemel monuiſſe ſatis habeo.

706. Ruhnkenius comparat v. 374. et Nonn. III. p. 86. *νήνεμον ἀκροτάτοισιν ὕδωρ ἐχάρασσον*] *ἐρετμοῖς*.

707. (702) Rogauit Orpheus rupes, vti velint diſcedere, et viam dare tranſituris Argonautis.

GESN.

710. (705) Doctiſſimus Pierſonus Veriſ. 1, 9 p. 117 aut *πισύνῳ* vult legi, vt ad *νηῒ* referatur, aut totum verſum eiici, vt inepte repetitum ex 263. Fugit illum, *πίσυνον* noſtro non modo eſſe fretum, confiſum, ſed et-

ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πορθμοῖο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας ἤμειψε λάλος τρόπις, αὐτίκ᾽ ἄρ᾽ αἵ γε
βυσσόθεν ἐῤῥιζοῦντο, καὶ ἔμπεδον αἰὲν ἔμιμνον.
οὕτω γὰρ Μοῖραί οἱ ἐπεκλώσαντο βαρεῖαι.
Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἀδευκέα πήματ᾽ ὀλέθρου,
Ῥηβαίου προχοάς τε, Μέλαιναν θ᾽ ἱκόμεθ᾽ ἀκτήν,

713. καὶ ἔτι ἔμπεδον Voss. 714. Μοῖραι τάδ᾽ ἐπεκλώσαντο omnes. τόδ᾽ ἐπεκλώσαντο Dinner. p. 505 716. Vulgo Ῥηβανοῦ προχοαῖσι μέλαιν᾽ ἐξικόμεθ᾽ ἀκτήν. Ruhnk. Ῥιβανοῦ. Schneiderus dedit Ῥηβαίου προχοαῖσι Μέλαιναν ἐσίξομεν ἀκτήν. Vid. leg. μέλαιναν ἐς ἱκόμ. GESN.

iam obsequentem. Si ineptum est repetere versus eosdem, nihil Homero ineptius, cum quo ineptire maluit noster, quam saeculi non sui seruire iudicio. Reliqua ex interpretatione, spero, apparebunt. GESN.

713. In eadem re ἐῤῥίζωθεν habet Apollonius II. 605.

714. (709) Βαρεῖαι accipio hac ratione, qua apud Romanos etiam graue est, quod moueri mutariue non potest. GESN.

714. Ἐπικλώθειν et ἐπένησε semper adiunctum habent datiuum. Eum igitur reposui pro τάδε, quod post οὕτω omitti potuit. Iliad. XXIV. 525. ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν, ζώειν ἀχνυμένοις. Vtrumque coniunctum Od. XVI. 64. ὣς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.

716. (711) Ῥηβανοῦ] Omnino hic legendum arbitror ῥήβαντος, vel ῥηβαίου; quo vtroque nomine hoc fluentum insignit Apollonius, quod tamen alii aliter nominant. ESCH. V. Holst. ad Steph. h. v. GESN.

716. (711) Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν ἀκτὴν δὲ μέλαιναν Apollo. 2, 549. Prius hemistichium repetit v. 652 Quam emendationem proposui in Var. Lect. necessariam puto. Requiritur enim profecto ad ἀκτὴν non μέλαιν᾽ h. e. μέλαινα, sed μέλαιναν, et post μέλαιναν syllaba breuis: et veniunt Argonautae *in actam.* Quam facile in maiusculis literis Σ et Ξ confundantur, notum. GESN.

716. Versum minime elegantem dedit Schneiderus, Ῥηβαίου προχοαῖσι Μέλαιναν ἐσίξομεν ἀκτήν, quod scilicet ἱκόμεθα non putaret prima producta dici posse. Brunckius ad Apollon. II. 349. legendum putabat: Ῥηβαίου προχοὰς, ἄκρην θ᾽ ἱκόμεσθα μέλαιναν. Ῥηβαίου est apud Apollonium II. 789. Ἀκτὴν Μέλαιναν Brunckius Apollonio quo-

νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηΐδα, τῆς ἀπάτερθεν
Τέμβριος ἰχθυόεις θαλεραῖς πλημμύρεται ὄχθαις,
Σαγγάριός θ', ὃς κύματ' ἐπιτρέχει Ἀξείνοιο.
ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλόν οἱ ἐνισσόμεθ' εἰρεσίῃσιν,
ἀμφὶ Λύκοιο ῥέεθρον ἐκέλσαμεν, ᾧ ἔπι λαοῖς
κραῖνε Λύκος ποταμοῖο φερώνυμος, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο
ἥρωας Μινύας, ξενίῃ δ' ἐγέρηρε τραπέζῃ,

717. ἀπάτερθε Voſſ. quod non ex hoc, ſed ex Ruhnk. affert Schneiderus. 719. Vulgo Εὐξείνοιο. 720. αἰγιαλὸν ἐπενισσάμεθ' Voſſ. αἰγιαλὸν ἐπενισσόμεθ' Ruhnk. Vulgo αἰγιαλῶν ἐπενεισάμεθ'. 721. Λύκοιος PAIC. 723. Libri omnes ὑπέδεκτο pro ἐγέρηρε.

que II. 349. pro librorum lectione ἄκρην, ex eiusdem libri v. 651. reſtituit. Sic etiam Strabo XIV. p. 954. Schneiderus ἀκτὴν retinuit, B. Slothouwero obſequutus, qui eam lectionem Valerii Flacci *nigrantibus littoribus* defendere conatur. Maior ſcilicet Valerii, qui corrupta lectione decipi potuit, quam Strabonis auctoritas eſt. Quod ego dedi, nec numeros habet fractos, neque datiuo προχοαῖσι laborat. Τὲ poſt ſecundum vocabulum poſuit noſter etiam ſupra v. 518.

718. Fluuius hic idem, qui Tembrogius apud Plin. VI. 1. Tymbretis vel Thymbris apud Liuium XXXVIII. 18.

719. (714) Innatare, credo, dicit, Sangarii aquas vt leuiores, grauioribus Ponti, qualia de aliis etiam paſſim narrantur: Pontum vero an ipſe poeta hic Euxinum, εὔξεινον, vocarit, dubitare fas eſt, qui alias ſemper ἄξεινον, inhoſpitalem, veteri nomine appellare ſoleat. Quam facile in veteribus libris quibusdam εὐ et ἀ miſceantur, monui ad εὐοινίςυς an ἀοινίςυς λοιβὰς v. 601. GESN.

720. Αἰγιαλὸν legi cum Voſſ. poſſe putat Schneiderus, ſi ὑπενεισάμεθ' ſcribatur. Spiritus aſper nullam producit ſyllabam. Immo, quod rectiſſime legitur in duobus optimis codicibus, αἰγιαλόν, excidiſſe οἱ monſtrat, quo breuis ſyllaba produceretur. Eius in locum, vt ſaepius, praepoſitio ſucceſſit.

722. (718) Cl. Pierſonus Veriſ. 2, 7 p. 225 alterum ὑπέδεκτο librariis putat deberi: poeta dignum et forte verum ἐγέρηρε. Mihi ſuauitatem poeticam habere videbatur repetitio. Et video Cl. Schraderum in exemplis talium repetitionum poſuiſſe hunc locum Anim. ad Muſ. c. 13 p. 233. GESN.

723. Ἐγέρηρε e Pierſoni coni. Veriſ. p. 225. recepi.

φίλατο δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα συννεχὲς αἰεί.
ἔνθα καὶ αἶσά οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δύο φῶτας,
Ἴδμον' Ἀβαντιάδην, Τῖφύν τε κυβερνητῆρα.
τοῦ μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἠρείσατο νοῦσος,
τὸν δ' ἔκτεινεν θὴρ σῦς ἄγριος· ἂν δ' ἄρα τοῖς γε

724. φίλετο vulgatum correxit Gesnerus. 725. κατέσχε edidit Schneiderus. Vulgo παρέσχε. 726. Vulgo Ἀμπυκίδην Ἴδμωνα κυβερνητῆρά τε Τῖφυν. 727. Vulgo τὸν δ' ἔκτεινεν θὴρ σῦς ἄγριος· αὐτὰρ ὁ τοῖς γε. Ask. ἔκτανεν, Voss. Ruhnk. ἔκτανε. Schneiderus ita edidit: τὸν δ' ἔκτανε (μόνιος) σῦς ἄγριος· ἂν δ' ἄρα τοῖς γε, in quibus ἂν δ' ἄρα τοῖς γε Ruhnkenio debetur.

725. Schneiderus κατέσχε dedit. Ego οἱ Orphicum praetuli. Id similiter in ἄρα v. 285. et in γὰρ v. 532. mutatum erat.

726. Ἴδμον' Ἀβαντιάδην coniectura est B. Slothouweri verissima. Tum etiam vltima verba ordinem mutare debebant.

728. (723) Caesuram qua caret hic versus, ei conciliaturus Cl. Lennepius Anim. ad Coluth. 1, 1 p. 3 Τὸν δ' ἔκτειν' ἕτερον σῦς ἀγρ. Vt non reprehenderem versum, si in libris esset: ita illum quem habent libri, hac quidem parte, ob ipsam illam et numerorum asperitatem et exaggerationem nominum praefero. GESN.

728. (723) Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hunc et sequentem versum turpissime corruptos esse, quiuis videre potest, quomodo autem restituendi sint, non facile vel sagacissimus etiam. Henr. Stephanus ob articulum ὁ integrum sequentem versum aliter legit ita:

Τύμβου χευάμενος πολιὴν ἐπενήσατο ἄχνην.

Sed, si ita legimus, nullus erit sensus, quis enim ille sit τύμβον χευάμενος, neque Lynceus videre poterit; quod si Lycum dixeris, nego. Is enim non cum Argonautis nauigauit; quod, puto, aduertens Stephanus, versum inter hunc et sequentem deesse arbitratur. Ego secus sentio, et primarium vitium in αὐτὰρ ὁ latere arbitror, quamquam neque θαλλὴν rectum sit. Si in tam desperato loco coniecturae locus relictus sit, arbitrarer potius legendum esse

— Αὖτ' ἄρα τοῖς γε
Τύμβου χευάμενοι, πολιὴν ἐπενήσαμεν ἄχνην. ESCH.

728. Schneiderus, qui μόνιος adiecit, demonstrare debebat primam in ἔκτανον corripi potuisse. Caetera Wakefieldius, quod admiratorum eius gratia affero, in Silu. Crit. II. p. 135. ita corrigit: αὖτ' ἐπὶ τοῖς δὲ τύμβου χευάμενοι πολιὴν ἐπανῆσαν ἐπ' ἅλμην. Nos cum Schneidero Ruhnkenii emendationem ἂν δ' ἄρα τοῖς γε, in reliquis autem Iensianam, nisi quod scri-

τύμβους χευάμενοι πολιὴν ἐπενισσόμεθ' ἅλμην,
Ἀγκαίῳ πίσυνοι· τὸν γὰρ Φάσαν ἴδριν ἅπαντες
ναυτιλίης σφετέρῃσι δαημοσύνῃσι κεκάσθαι.

729. In Wrat. πολλὴν ab emendatrice manu pro πολιήν. Vulgo ἐπένησαν θαλλὴν. Voſſ. Vind. Ruhnk. ἐπένησαν θῖνα. Vind. margo ἐπενήσατο. 731. κεκάσθαι PAIC.

pſimus ἐπενισσόμεθ', recepimus. Attulit Ruhnkenius v. 572. ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν. Αὐτὰρ et ἂν δ' ἄρ permutata etiam v. 1246.

729. (724) Τύμβους χευ.] Primum, quum praecedens verſus habeat ὁ, non οἱ, legendum puto χευάμενος non χευάμενοι: deinde quod ad duo poſtrema vocabula huius verſus attinet, pro ἐπένησαν quidem non dubito quin ἐπενήσατο reponendum ſit, quod conueniat cum ὁ χευάμενος: ſed pro θαλλὴν quid reponi debeat, hoc vero mihi dubium eſt. ἄχνην quidem certe mihi in mentem iam tum, quum ille locus excuderetur, venerat, ſed vereor ne nouus iſte mos eſſe comperiatur τοῦ ἐπινῆσαι ἄχνην: quare ἐπέχω. Verum hoc quoque addo, mihi videri deeſſe vnum verſum, aut plures inter hunc et proxime ſequentem. H. STEPH.

728 et 729. (723 et 724) Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hic locus etiam pars fuit acrioris iuſto contentionis de Diphthongis αι et οι, an illae in fine vocis poſitae, proxima voce a conſona incipiente, corripi poſſint. Egi de tota re in Ind. tit. αι et οι finales. Iam hunc noſtrum locum ita emendabat Caſaub. Lectt. Theocritt. c. 18 p. 126 αὐτὰρ οἱ τοῖς γε Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐπένησαν. Intellexit, credo, θαλίην epulas inferiarum. Sed nullam rationem habuiſſe videtur verſus, qui ſequitur, qui ſic plane non cohaeret, niſi dicere velis, (ad quod feſtinare ſolet Pierſonus) verſum excidiſſe. Mihi placere Eſchenbachianam coniecturam αὖ τ' ἄρα τοῖς γε, iam indicavi in Var. Lect. Bentleius ad Callim. H. in Iou. 87, n. 13 p. 461 ita, αὐτὰρ ἑταῖροι Τ. χευάμενοι πολλὴν ἐπενήνεον ὕλην. Ienſ. Lectt. Luc. 2, 6 p. 175, illud οἱ Caſaubonianum in medio relinquens, legit πολιὴν ἐπενησάμεθ' (vel ἐπενεισάμεθ') ἅλμην, in quo me habet plane conſentientem, videoque illud etiam placere Schradero Anim. ad Muſ. 17 p. 306, et Lennepio Anim. ad Coluthum 1, 1 p. 3. Malui tamen hic etiam retinere adhuc vulgatam lectionem et peccare more meo in partem cautiorem. GESN.

730. (725) Ancaeo, competitori muneris, praelatum ipſius fatidicae Argus iudicio Erginum, narrat Val. Fl. 5, 65. et ſunt ſane multae antiquorum de his

αὐτὰρ ὁ πηδαλίων οἰήϊα λάζετο χερσὶν,
νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίοιο ῥέεθρα,
ὃν δὴ Καλλίχορόν οἱ ἐπωνυμίην καλέουσιν,

732. ὁ addidit Schneiderus. οἰκία PAIC. χειρσὶ pro vulgato χερσὶ Voss. 734. Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ κ. vulgo.

personis, locis, rebus, dissensiones, quas non ex ipsa modo scriptorum, qui supersunt, Argonauticorum collatione colligere multas liceret, si quis hoc ageret, et fragmentis aliorum ab Apollonii scholiaste conseruatis: sed etiam ex omni aliorum Graeciae et Latii scriptorum numero: vnde tamen tantum abest vt recte argumenteris conficta esse omnia, vt potius tanquam fundum aliquem, veram subesse historiam, inde conficiatur. GESN.

734. (729) Ὃν δὴ καλλίχορον] Rursus turpiter se dant hoc loco interpretes. Καλλίχορος, *fluvius est* Paphlagoniae, de quo vide Apollonii Schol. lib. II. vers. 906. ESCH.

734. (729) Dupliciter poeta in vno versu pronominibus abusus est, primo quod plane Orientis more ad relatiuum ὃν adiunxit μίν: deinde, quod illud οἱ suum etiam hic inculcavit, de quo in Indice h. v. n. 1. Nisi frequentius esset illud Pleonasmi genus, quam vt corruptionis temere posset argui, non difficile esset hunc versum vtroque liberare, hoc modo, ὃν δὴ καλλ. κατ' ἐπωνυμίην καλέουσι. Idem flumen esse Parthenium et Callichorum, constat. GESN.

734. 735. Hos tam putidos et scholasticos versus non a poeta scriptos esse arbitror, sed e grammatici scholio temere conflatos. RVHNK. Recte vero Ruhnkenium refutauit Schneiderus, tum eo quod Orpheus etiam alibi aliorum carminum suorum mentionem facit, vt v. 40. 46. 1196. tum quod caussa, quare de Callichoro alibi dixerit, manifesta est. Bacchi enim ibi Orgia instituta fuerunt: in quam rem et Apollonium II. 905. sqq. et Ammianum XXII. 8. attulit. Caeterum prosodiae vitium in ἐπώνυμόν οἱ sustuli. Apollonius de eodem Callichoro v. 909.

ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες
ἠδὲ καὶ Αὔλιον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.

Caeterum, quod Apollonius Callichorum a Parthenio distinguit, Schneiderus signa lacunae se apposuisse dicit, quae quidem nulla apposuit. Apollonius primo Callichorum v. 904. deinde Parthenium v. 936. memorat: noster, si lacuna hic est, ordinem peruerteret. Quare ego fateor me non intelligere, quomodo leuius peccatum sit, ordinem locorum perturbare, quam duos fluuios confundere. Itaque nihil hic puto excidisse.

ὅν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐνὶ προτέροισιν ἔλεξα.
ἔνθεν ἄκρην προβλῆτα παραπλώσαντες ἔβημεν
γῆν ἐπὶ Παφλαγόνων, τήν οἱ παράμειψε θέεσα
Ἀργὼ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα· Καραμβίην δ' ἵκετ' ἄκρην,
ᾗ ἐπὶ Θερμώδων χέεται, Ἅλυός τε ῥέεθρον,
πολλὸν ἐπ' αἰγιαλὸν δίνας ἁλιμυρέας ἕλκων.

735. ἐνὶ coni. Gesn. pro vulgato ἐπὶ. ἔρεξα Voss. pro vulgato ἔλεξα. 736. ἄκρα Ruhnk. Vulgo ἄκραν. 737. τήν οἱ Voss. Ruhnk. Vulgo τὴν δή. 738. Καραμβίην Voss. Ruhnk. Vulgo Καραμβιακὴν. 739. ἐπὶ coni. Schneideri pro vulgato ἐνὶ. χέεται dedit Schneiderus pro vulgato κεῖται. 740. πολλὸν ex em. Wesselingii pro βάλλον vulgato recepit Schneiderus.

735. (730) Fuit forte peculiaris caussa poetae, cur hoc Parthenii nomen ita diligenter inculcaret. Respicit ad v. 86 et 262. GESN.

738. (733) Καραμβιάκην] Promontorium hoc Straboni lib. VII. et Apollonio dicitur Κάραμβις. Est vero παφλαγόνων ἀκρωτήριον ἡ Κάραμβις, τὸ διαιρῦν εἰς πελάγη δύο τὸν εὔξεινον πόντον, τῷ ἑκατέρωθεν σφιγγόμενον πορθμῷ. inquit Strabo. l. c. ESCH.

738. Καραμβίην recipere non dubitaui. Produxit syllabam ob accentum, Homeri exemplo, quem alii, re non intellecta, etiam cum vitio prosodiae sequuti sunt, vt Dionysius Periegetes v. 1039.

ἀλλ' ἤτοι πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπιάων
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήϊοι.

Κασπίαων iota producto dici posse ratus, quia Κασπίη ita diceretur. Nisi accuratissimus scriptor dedit:

ἀλλ' ἤτοι πυλέων ὑπὸ Κασπιέων πόδα Πάρθοι,
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήϊοι,

repetitione ei vsitatissima. Et Κασπιάων pro Κασπιέων legitur v. 1035.

739. (734) Ἅλυος] Scribe ἅλυος, ita enim ab aliis appellatur; et pro κεῖται, mallem ῥεῖται. vid. Apollon. lib. II. v. 72. ESCH.

739. Χεῖται dedit Schneiderus. Debebat epicorum more χέεται. Ἐπὶ idem ex Apollonio II. 364. τὴν δὲ (Κάραμβιν) περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη αἰγιαλός· πολέος δ' ἐπὶ πείρασιν αἰγιαλοῖο ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο δεινὸν ἐρεύγονται.

740. (735) Obscurant versum participia duo contrarios motus significantia, βάλλον et ἕλκον, ad vnum ῥέεθρον relata: sine coniunctione. Possunt tamen intelligi de aestu maris cum Halye communicato, quatenus nunc in ripas impingit fluctus,

νέρθε δ' ἐπιθρώσκουσι Βορειάδος ἀντίον ἄρκτου
μακρὰ Θεμισκύρης Δοιαντίδος * *
ἄγχι δ' Ἀμαζονίδων δαμνίππων ἄστεα κεῖται,
καὶ Χάλυβες, Τιβαρηνά τ' ἔθνη, λαοί τε Βέχειρες

741. νέρθεν ὑποθρώσκουσι Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo νέρθε δ' ὑποθρώσκουσι. βαριάδος Voss. Vind. βορηάδος Ruhnk. 742. μακρὰ δέ μεν σκύρης βοιατίδος Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo βοιαντίδος ἄψεα κεῖται. 744. συβαρήνα Voss. (vt Gesnerus indicauit) PAIC. Sed Vossianum Τηβάρηνα habere refert Ruhnkenius. Vind. et Ruhnk. Τιβάρηνα. Vulgo deinde λαοί τ' ἐπίχειρες. Margo Voss. ab eadem manu λαοί τε Βέχειρες.

nunc ab illis trahit ac sorbet. Sed nec displicet Cl. Wesselingii coniectura Obseruatt. 1, 22 proposita, et vsu Apollonii 2, 365 et 946 confirmata Πουλὺν ἐπ' αἰγιαλὸν, vel vt propius a βάλλον absit, Πολλὸν, et hoc interpretando secutus sum. Quin vetiam nostro v. 746 πολὺς λειμὼν est ingens pratum. GESN.

740. Πολλὸν firmatur loco Apollonii, quem modo attuli. V. Slothouwerus, mire callidus inutilia excogitare, in Act. Soc. Trai. III. p. 153. legendum putat, βάλλον ἐπ' αἰγιαλὸν δίνης ἁλιμυρέος ὁλκόν.

741. Ἐπιθρώσκουσι scribendum erat, vt v. 902. 1272.

742. (737) Μακρὰ θεμισκύρης βοιαντίδος] Δοιαντίδος legendum, non βοιαντίδος, ex Scholiis ad Apollon. lib. II. v. 373. Δοίας, inquit, καὶ Ἄκμων ἀδελφοὶ, τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης. Πλησίον δέ φησι τοῦ Δοίαντος πεδία εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἀμάζονες, Λυκαστία, Θεμισκύρα καὶ Χαλυβία. ESCH. Add. 2, 990. GESN.

742. (737) Δοιαντίδος etiam restitui vult Holstenius ad Steph. Byz. h. v. GESN.

742. Verba ἄψεα κεῖται nata, ni fallor ex variante lectione sequentium, ἄστεα κεῖται, veram lectionem loco pepulerunt. Quam, stultum sit, ingenio quaerere, quum non nisi e melioribus libris restitui possit. RVHNK. Heynius, vt refert Schneiderus in var. lectt. ἄγκε' ἀνεῖται, *explicant se, aperiuntur*, coniecit.

744. (739) Καὶ χάλ.] Pro ἐπίχειρες vide an reponi possit βέχειρες, (quorum mentio fit a Dionysio in descriptione situs orbis) vt sit λαοίτε βέχειρες. H. STEPH.

744. (739) Καὶ Χάλυβες, Τιβαρηνά τ' ἔθνη] Omnino ita legendum est, non συβάρηνα, vt superiores editiones habent. Nam Τιβαρηνοὶ, ἔθνος σκυθίας. Cum in hoc versu circa vocem ἐπίχειρες aliquamdiu ambigerem, ne-

μίγδην Μοσσύνοισι πέδον περιναιετάουσιν.
βαιὰ δ' ἐπιπλώσαντες ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν,
ἧχί τε Μάκρωνες Μαριανδυνοῖσιν ὅμουροι.

745. Vulgo *μίγδην ἐν μοσύνοισι.* Voſſ. Ruhnk. *μίγδην μνημοσύνης.* 746. *λαὸν* Voſſ. Vulgo *λαιά.* 747. Vulgo *Μαῦροι ἔσαν.* Ruhnk. *μάκροι ἔσαν*, quod Schneiderus etiam e Voſſ. notauit, de qua re nec Geſnerus nec Ruhnkenius quidquam. Vulgo *Μαριανδύροισιν.* Ruhnk. *Μαριανδηνοῖσιν,* Voſſ. eodem modo, ſed eadem manus correxit *Μαριανδυνοῖσιν.*

que tamen Stephani correctio, quae hanc vocem mutat in *Βέχειρες,* admodum placeret, commodum rurſus auxilium tulit Clariſſ. Graeuius, qui ita ad me: Nihil muta. *ἐπίχειρες* etiam hoc loco ſunt vicini, qui quaſi ad manum ſunt; deſcribit enim Moſynoecos, qui ſemper coniunguntur cum Tibarenis et Chalybibus. vid. Mel. lib. I. cap. vltimo. Stephanum in *Τιβαρηνία.* Strabonem et alios. *ἐπίχειρ* eſt apud Polluc. II. 4. p. 105.

ESCH.

744. Ruhnkenius Weſſelingium ad Hierocl. Synecd. p. 665. attulit.

745. (740) *Μίγδην ἐν μοσύνοισι*] Hi ab aliis dicuntur *μοσσύνοικοι*, qui

— *οὔρεα ναιετάουσι*
Μόσσυνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

ESCH.

745. Schneiderus, niſi quis Bechires, vel ſimul etiam Tibarenos et Chalybes ab noſtro Moſſynoecos vocatos credere velit, verſum intercidiſſe putat. At metrum eum admonere debebat de vitio. Nam in *μοσύνοισι* primae duae ſyllabae producuntur. Itaque deleui particulam *ἐν*. *Μόσσυνοι* ſunt ipſi Moſſynoeci, non turres. Vid. Interpp. ad Steph. Byz. Heſychius etiam alteram formam *Μόσσυνες* de populo intelligi tradit. Atque ita legiſſe Cribellus videtur, qui vertit: *ſociaeque manus Stybarena frequentant regna, et Moſynes iunguntur in vrbibus vna.* Hoc igitur dicit noſter: *Bechires et aliae gentes vna cum Moſſynoecis iſtas regiones tenent.*

746. Schoenemannus in Geogr. Argon. p. 14. *νῆα* corrigit, non male. Schneiderus *λαῖτμα* dedit, cuius vocabuli nude poſiti exemplum attulit ex Apollonio I. 1299. Lenior noſtra mutatio eſt. *Λαὸν* in Voſſiano ex adnotato *βαιὸν* ortum.

747. (742) *ἧχί τε Μαῦροι*] Omni nos labore circa hunc verſum liberauit Doctiſſimus Holſtenius: cum enim et nos aliquoties pro *Μαῦροι Μάκρωνες* ſubſtituere voluiſſemus, commode incidimus in eius notas in Stephanum, vbi optime eum hunc locum reſtituiſſe deprehendimus. Tuto igitur cum celeberrimo viro hunc verſum inpoſterum ita lege:

νέρθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχὸς παρακέκλιται αὐχὴν
ἔνθα δ' ὑπωρείῃσιν ἐπὶ προβλῆσι κυκλοῦνται
τηλεφανεῖς αὐλῶνες ὑπὲρ μυχὸν εὐρέα πόντου·

749. ἐνθ' ὑπωρείῃσι Voſſ. προβλῆτι Ruhnk. 750. ὑπέρμαχον Ruhnk. πόντου e Voſſ. Vind. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo κόλπου.

Ἠχί τε Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισι ὅμουροι.
Μαριανδύνοισι legendum eſſe, pro μαριανδύροισιν, manifeſtum eſt vel ex ſolo vaticinio Phinei apud Apollonium (2, 352). ESCH.

747. (742) Laudat Holſtenius de Mariandynis Schol. Apollo. 2, 140. De Μαύροις autem vitioſum dicit. Verum addit, „niſi quis pro Ταῦροι, quomodo reſcripſi, malit Μάκρωνες, ſed tum maior mutatio facienda, vt verſus conſtet." Nempe facile eſſet Ἠχί τε Μάκρωνες, Μαριανδύνοισιν ὅμουροι. Haec in V. Μαριανδυνία. Sed poſt in Ταυρικὴ rem plane conficit, et ſcribi iubet Ἠχι καὶ Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισιν ὅμουροι. GESN.

747. Schoenemannus l. l. ἢ Τιβαρηνοὶ ἔσαν legendum putat. Sed huius tanta eſt audacia in hoc loco corrigendo, et verſibus in alium ordinem redigendis, vt vix habiturus ſit, qui ei aſſentiatur. Μάκροι ἔσαν e ſuo codice Ruhnkenius, vt Μάκροι dicti ſint Macrones, vel magis etiam Μάκρωνες, deleto ἔσαν probat. Hoc, quantumuis repugnet Schneiderus, recepi. Nam, ſi quid hic difficultatis eſt, non eſt in eo, quod Macrones, ſed quod Mariandyni, qui multo ante commemorandi erant, hic nominantur. Μάκρωνες hoc facilius potuit in μάκροι ἔσαν corrumpi, quod ſyllaba αν non in ipſis verſibus, ſed ſupra per compendium ſcribi ſolet.

748. (743) Νέρθε δέ τοι ἑλίκης] Taurorum Cherſonneſum intelligit, quae longa ceruice a Septentrione in Auſtrum procurrit. ἑλίκη autem hic Septentrio eſt, non Helice oppidum, quod hic ſomniant interpretes. ESCH.

748. (743) Male tamen me habet in illa Holſteniana ſententia, quam ornat V. Ταυρικὴ, quod Cherſonneſi Tauricae incolae quomodo ὅμουροι confines Mariandynorum vocari poſſint, vix aſſequor: et Macrones ad Thermodontem et Parthenium collocati Herodoto 2, 104. Sed nunquam ad liquidum perducetur Geographia Orphica, et vniuerſim antiqua, vt non multa maneant tenebricoſa. GESN.

749. Schneiderus mauult προβολῆσι.

750. (745) Cum αὐλῶνες ſint conualles, et ob id ipſum vmbroſae, quaeri poteſt rectene τηλεφανεῖς dicantur, epitheto montibus aptiori? Nempe non tam hoc ſpectauit poeta, quod a

οὗ Σίνδης ὄρος αἰπύ, καὶ εὐθαλέες λειμῶνες·
ἔνθα δ' Ἀράξεω ῥεῦμα μεγαβρεμέτου ποταμοῖο,

751. Vulgo οὗ Σύμης ὄρος ἐςὶ πολύς τ' εὐθαλὴς λειμών. Voſſ. αἰπὺ pro ἐςί. εὐθαλέα Voſſ. Vind. Ruhnk. 752. Vulgo ἐνθάδ' Ἀράξου. Ruhnk. ἔνθα δ'.

longinquo poſſint conſpici, ſed quod longe lateque celebrantur, atque e longo inuitant alliciuntque homines ob pulchritudinem ſuam aulones. Quin ipſi montes certo qui complectuntur aulonem, illum et ipſum faciunt τηλεφανῆ. Eſt de aulone in vniverſum, et inprimis Palaeſtinae praeclara Diſſertatio Io. Ge. Waltheri inter obſeruationes ipſius hiſtoricas et criticas, Weiſſenfelſae 1748 editas. Vltima vox ſiue πόντου legatur, ſiue κόλπου, non mutabitur ſententia. Poteſt enim hic vel totius maris nomen locum habere vel partis. GESN.

751. (746) Verſus Heroicus: penultimam in εὐθαλὴς productam video etiam H. 67, 7. GESN.

751. Symen nemo nouit. Itaque Σίνδης ſcripſi. Strabo XI. p. 753. περὶ δὲ τὴν λίμνην Μαιῶται· πρὸς δὲ τῇ θαλάττῃ τοῦ Βοσπόρου τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐςί, καὶ ἡ Σινδική· μετὰ δὲ ταύτην Ἀχαιοί, καὶ Ζύγοι, καὶ Ἡνίοχοι, Κερκέται τε καὶ Μακροπώγωνες. Similiter Mela I. 19. qui Sindonum (ita vocat) vrbem Sindum habet, quae Sinda Ptolemaeo eſt. Caeterum καὶ εὐθαλέες λειμῶνες ſcripſi, quod probaturos ſpero, qui epicum ſermonem callent. Ruhnkenii πολὺς δ' εὐθαλὴς λειμὼν non ſolum propter malum in fine verſus ſpondeum, ſed etiam propter menſuram adiectiui εὐθαλὴς ferri nequit. Exemplum verbi afferendum erat, in quo prima breuis, tertia longa eſſet, quod contra eſt in iis, quae attulit. Atque omnino, quae commemorauit ſpondeum in fine habentia, vt ἱεροθαλής, νεοθαλής, ἡμεροθαλής, aut Dorica ſunt, aut, ſi ſunt in ſcriptore Ionico, ἱεροθηλής, et ſic reliqua, ſcribi debent.

752. (747) Ἐνθάδ' ἀράξου ῥεῦμα] Vide ad hunc et ſequentes verſus Plinium lib. VI. c. IX. et Apollon. lib. 4. ESCH.

752. (747) Non magis miror Araxen, e quo Thermodon, Phaſis, ac Tanais funduntur, quam Iſtrum totam Europam percurrentem Herodoti 4, 48 ſq. Haec ignorantiae, literarum paucitati, et miraculorum amori priſcae aetatis condonantur. Talis eſt confluens Eridani et Rhodani apud Apollonium 4, 627. Et, quod magis huc pertinet, 4, 132 παρὰ προχόῃσι Λύκοιο, ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμοῦ κελάδοντος Ἀράξεω Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον, οἱ δὲ σὺν ἄμφω Καυκασίην ἅλα δ' εἰς ἐν ἐλαυνόμενοι προχέουσιν. Add. Thermodontis deſcriptio 2, 971

ἐξ οὗ Θερμώδων, Φᾶσις, Τάναΐς τε ῥέουσιν·
οὗ Κόλχων κλυτὰ φῦλα, καὶ Ἡνιόχων, καὶ Ἀβάσγων.
ὃν παραμειβόμενοι, μυχάτοις ἐπεπλείομεν ὅρμοις
Οὔρων, Χινδαίων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,

754. Vulgo Ἀραξῶν. 755. Vulgo ἐπεπλώομεν. ἐνεπλέομεν Ask. ἐπεπλείομεν Voſſ. Vind. Ruhnk. ἐπεπλέομεν PAIC. 756. Vulgo

ſqq. In Araxe etiam minus mirum monſtroſam obſeruari Geographiae confuſionem, cum videatur illud nomen appellatiuum fluminibus cum ſono quodam et fragore ruentibus tributum: ad quam ipſam etymologiam μεγαβρεμέτου epitheton hic alludit. GESN.

754. Ἀραξῶν Ruhnkenius in Ἀράζων mutabat e Steph. Byz. qui Ἄραζος, inquit, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. Callide vero Ruhnkenius omiſit haec Stephani verba: τὸ ἐθνικὸν Ἀράζιος, ὡς Σαβάζιος. Quibus vti poterant, qui Ruhnkenii coniecturam improbarunt, Schoenemannus et Schneiderus, ſi Stephanum inſpexiſſent. Ego Ἀβάσγων dedi. Is circa has regiones populus Arriano, Procopio, Stephano Byzantino memoratus. Vide Mannertum T. IV. p. 396. Steph. Byz. in Σάννιγαι, ibique interpretes. Stephano dicuntur Ἄβασγοι, alibi Ἄβασκοι. Similis permutatio litterarum in Ἄραζος occurrit, quod, vt Holſtenius obſeruauit, alibi Ἄρακος, haud dubie ex Ἄρασκος, ſcribitur.

755. Recte Schneiderus ὃν refert ad δολιχὸν αὐχένα. Orpheus enim, breuitati ſtudens, omnem ſinuum, in quo Sindi, Araxes, Thermodon, Phaſis, Tanais, Colchi, Heniochi, Abaſci ſunt, apparuiſſe dicit. Caeterum V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. T. III. p. 154. μυχάτους παρεπλώομεν ὅρμους legendum ſuſpicatur, vt ſequentes accuſatiui hinc pendere poſſint, quorum cauſſa Ruhnkenius verſum excidiſſe putat, probante Schneidero. Mihi ſecus videtur. Μυχάτοις ὅρμοις eſt *vltimis ſtationibus*; ἐπεπλώομεν autem cum ſequentibus accuſatiuis iunctum. De qua conſtructione dubitatum eſt ab Hemſterhuſio ad Lucian. T. I. p. 384. et Abreſchio Diluc. Thuc. p. 114. Sed firmat eam praeter paucos locos, quos illi commemorarunt, Appianus de bello Mithridat. 95. T. I. p. 786, 35. αὐτὸς δ' ἅπαντας ἐπέπλει. Et de bellis ciuil. IV. 36. T. II. p. 578, 95. τριήρεις τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπέπλεον, σημεῖά τε ἀνίσχουσαι τοῖς ἀλωμένοις, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα περισώζουσαι. Eſt autem ἐπιπλεῖν cum accuſatiuo, locum nauigando luſtrare: id quod nos eodem modo *beſchiffen* vocamus.

756. (751) Οὔρων, Χινδαίων

Ἀσσυρίων τε λεών, τρηχύν τ' ἀγκῶνα Σινώπης,

Χιδναίων. Voss. Χινδαίων. Ruhnk. Χυνδαίων. Vind. χ'ίδαίκον. 757. Vulgo τελέων· τρηχὺν δ'.

τε etc.] Versus plane desperatus quem vix sine manuscriptorum ope restitui posse arbitror. Holstenii correctio medelam quidem afferre posset, si credi posset, Argonautas nauim suam humeris per longissimum terrarum spacium portasse, et insanis erroribus delectatos fuisse; tum etiam a vulgari scriptura nimis recedit. Ita autem ille:

Σύρων Χαλδαίων τε Χαρανδαίων Σολύμωντε.

Eadem opera ad Indiae oras eos transportare quis posset, et paucissimis mutatis legere

Οὔρων Χιαναίων τε Χαρανδραίων, Σολύμωντε.

Omnium enim horum populorum meminit Plinius lib. VI. Sed neutrum ferri posse, scio, quamobrem ego ἀπέχω, et doctioribus hunc locum relinquo.

ESCH.

756. (751) Tanto liberius in doctissimum Holstenium lusit non indoctus tum iuuenis quod ille ad Steph. Byzant. V. χαλδαῖοι nullam rationem coniecturae suae reddidit. Poterat autem illam ornare, si libuisset, aut non immortuus esset imperfecto operi, illis ipsis traditionibus, quae diligenter praesertim et ingeniose a Magno Bocharto 4. 31 collectae expositaeque sunt de Colchicarum Aegyptiarumque rerum conuenientia. Forte altius etiam ascendere, et Phoenices appellare licebat. Syrorum quidem et Chaldaeorum, Solymorumque nomina apud Colchos inuenta non plus habent admirationis apud remotioris antiquitatis consultos, quam ipsa circumcisio. Quis ignorat morem colonorum nomina suae patriae antiquae imponendi fluminibus, montibus, vrbibus nouis? Sed haec obiter breuiterque tractari non possunt. Inspicere hic satis fuerit Herodotum 2, 10, et ibi Colchos Aegyptiorum colonos sine dubitatione poni; Syrios autem ad Thermodontem et Parthenium fluuios collocari, animaduertere.

GESN.

756. Vt in nominibus ignotis, fidem optimorum codicum sequutus sum. Vri fortasse iidem qui Vrgi Straboni VII. pag. 470. ad Istrum incolentes, siquidem etiam Sigynos huc traxit noster.

757. (752) Vid. dicta ad 635 de κνημῷ s. κναμῷ. GESN.

757. (752) Vix dubito, quin legendum sit Ἀσσυρίων τε λεῶν, cum praesertim ab Atticorum illa ratione non abhorrere nostrum appareat v. 821. Cogitabam, an forte ad hos Assyrios pertineat, quod est apud Stephanum h. v. Εἰσὶ καὶ ἕτεροι παρὰ τοὺς Σύρους. Iungit hos populos etiam Val. Fl. 5, 110. *Assyrios complexa sinus stat opima Sinope.* Sunt nempe iidem Leucosyri, Cappadoces etc. OBSN.

καὶ Φίλυρας, Ναπάτας τε, καὶ ἄστεα πυκνὰ Σαπείρων·
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄξενα φῦλα Σιγύννων.
Ἵκτο δ' ὑπὸ πνοιαῖς ἀνέμου πλησίστιος Ἀργὼ
ὄρθριος, ἐρχομένης ἠοῦς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον,
ἐς πέρατ' Ἀξείνου, Φᾶσιν κατὰ καλλιρέεθρον.

758. Ruhnk. καὶ Χάλυβας ναίετας τε. Schneiderus e Voff. Ναπάτας pro vulgato ναίετας. Deinde ἄστρα πυκνάσαντο et nihil amplius Ruhnk. 759. Σιγύμνων vulgo. 760. Vulgo πνοιῇς, 761. Vulgo ὄρθριον. 762. ἐς πέρατ' Schneiderus e coni. Heringae. Vulgo ὥσπερ ἐπ'. Poft hunc v. in libris omnibus fequitur v. 767. verfus autem 763 — 766. leguntur poft v. 769. vide notam ad v. 770.

757. Weffelingius Probab. c. 9. τε λεῶν legebat, quod Ruhnkenius mutauit in τε λεών, exemplum huius formae ex noftro v. 821. afferens, et e Marm. Oxon. p. 109. Δὲ poft τρηχὺν in τε mutaui. Caeterum Schneiderus, paratiffimus alias geographiae ignorantiam noftro exprobrare, hunc verfum cum Schoenemanno poft v. 738. collocandum cenfet.

758. Ναπάτας τε, cod. Voffiani lectionem, firmauit Ruhnkenius auctoritate Steph. Byz. Νάπις, κώμη Σκυθίας. ὁ οἰκήτωρ Ναπάτης, ἢ Ναπίτης, τῆς κώμης, καὶ Ναπίται ἐθνικόν.

759. (754) Σιγύμνων] Scribe Σιγύννων, quemadmodum Apollonius lib. IV. p. 320. ESCH.

759. (754) Credo ad hos pertinere, quod ex Ctefiae primo Periplorum ponit Stephanus: Σίγυνος πόλις Αἰγυπτίων, nempe colonia, quales ad Pontum et apud Colchos plures. Non comminifcor, quomodo in Holftenii notas irrepere potuerit indigna ipfo et Ryckio obferuatio: „Quid igitur hoc loco eft Αἰγυπτίων; An *planos* intelligit, quos vulgo *Aegyptios* dicimus?" Germanicae originis effe miram hanc coniecturam, facile video, cum *Zigeuner* appellari foleant a noftris errones illi, quos *Aegyptios* bona pars Europae appellat. GESN.

759. Sigyni vna cum Thracibus et Scythis memorati Apollonio IV. 320. Herodotus, Σιγύννας vocans, vltra Iftrum collocat v. 9. Ad Caucafum, vt videtur, Strabo XI. p. 790.

761. Ὄρθριος etiam Schneiderus praefert.

762. (757) Cl. Weffelingius obferuatt. 1, 22 p. 82 coniicit, ἔσχατ' ἐπ' ἀξείνου, vt Apollo. 2, 1264 ἵκοντο Φᾶσίν τ' εὐρυρέεντα καὶ ἔσχατα πείρατα πόντου. Hos vocat nofter ἀξείνου πόντοιο μυχοὺς v. 84. Sed Heringa Obf. 10 p. 80 totum locum ita conftituit: Ἵκτο — Ἀργὼ Ὄρθριος (ἐρχομένης ἠοῦς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον) Ἐς πέρατ' ἀξείνου, quod

αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο διὰ ϛόμα πρηῢ ῥέοντος
ἱκόμεθ᾽, αὐτίκα οἱ ϛέφανος καὶ τεῖχος ἐρυμνὸν
Αἰήτεω κατέφαινε καὶ ἄλσεα· τοῖς ἐνὶ κῶας
χρύσεον ἠώρητο χαλαζαίῃ ἐπὶ φηγῷ.

764. αὐτίκα οἱ ϛέφανος Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo αὐτίκ᾽ ἄρα ϛέφανον. 765. Vulgo Αἰήτου et ἐπὶ. 766. χρύσειον Voss. Ruhnk. ὑπὸ Voss.

magis placebat. Nisi forte ἕσπερα ἀξείνου licet interpretari litus occidenti soli oppositum. Nec video, quid impediat, quo minus ita accipiamus. Pontum quidem pro regione, quam Pontus alluit, solemni appellatione poni, constat: quidni ἄξεινος etiam, quod non tam maris quam accolarum esse epitheton, res ipsa loquitur. Igitur ita verti. GESN.

764. (762) Cl. Wesseling. Obss. 1, 22 p. 69 coniecisse se ait, αὐτίκ᾽ ἄρ᾽ ἄϛυ φανὸν, vrbs illustris, quia de ϛέφανον, neutrius generis non constet, φανὸς autem λαμπρὸς sit apud Hesychium. Sed mox praefert ϛεφάνη vel ϛεφάναι, quae sunt Hesychio τείχους ἐπάλξεις καὶ πύργων. Forte rectum est, Vossianum ϛέφανος. Certe v. 895 ἑπτὰ ϛεφάνοισι κυκλούμενον sic dixit noster. Et videntur indiscretim ϛεφάνην dixisse ac ϛέφανον. Ιλ. Σ, 597 ϛεφάνας καλὰς habent virgines: et Ιλ. Ν, 736 ϛέφανος πολέμοιο est corona hostium hostem circumdans. Putabam aliquando ϛέφανον esse accusatiuum pendentem a κατέφαινε, *Ostendit* Tiphys *muros*. Sed solet noster hoc verbo intransitiue vti, *apparuit*, quod Index noster demonstrat. Itaque nihil asseuero. GESN.

765. (763) Τοῖς ἐπὶ κῶας] Pro ἐπὶ, mallem legere ἐνί. ESCH.

766. (764) Fateor, me nec auctorem laudare alium posse χαλαζαίης φηγοῦ, neque quid sibi velit, aliter, quam coniectando assequi, nempe grandinosam, ita fertilem, vt leuiter concussa tanquam grandinem suae glandis fundat. *Glandineam fagum* dixit in sua interpretatione Cribellus: modo non *Grandineam* ipse ad verbum reddiderit. Cl. Bernardus ad Synes. de Febr. p. 13 ἀζαλέῃ coniicit. Sed non indicat, cur arida fagus viridi hac in re praeferri debuerit. Caeterum Apollonius quoque 2, 406 ἐπ᾽ ἄκρης φηγοῖο ponit vellus; sed 2, 1149 et 1274 ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν. GESN.

766. Gesneri explicatio ineptissima est. Schneiderus scorpium frigus ictu inducentem ab Nicandro Ther. 13. χαλαζήεντα vocatum adnotauit, quod ibi aliter interpretatur scholiastes, eumque imitatos esse Maximum περὶ καταρχῶν 123. et Nonnum 4, 2. 18, 12. Nonni locos

Ἀγκαῖος δ' ἤνωγε, παραιφάμενος ἐπέεσσιν,
λαίφεά τε στέλλειν, καὶ ἐπίκριον αὖθι χαλάσσαι,
ἱστὸν ἀνακλίναντας, ὑπ' εἰρεσίῃ δὲ νέεσθαι.
ὣς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονείαθον· αὐτὰρ Ἰήσων

768. ἐπίκριον Ruhnk. Gesn. Vulgo ἐπ' ἰκρίον. PAIC. ἐπ' ἰκρίων. 769. εἰρεσίην Voss. Ruhnk. 770. πονείατον Voss. Vulgo πονήατο.

ibi nemo inuenerit, sed IV. 543. p. 152, 7. et XVIII. 256. p. 502, 12, Hic etiam XVIII. 252. p. 500, 22. χαλαζήεντας ὀϊστούς, sed proprie dixit. Videtur hoc verbum *virulentum* significare: vnde Hipponactis tumulus χαλαζεπὴς τάφος apud Philippum in Anth. 83. T. II. p. 235. Brunck. Similiter χάλαζα in Soph. Oed. R. 1278. de effossis oculis: ἀλλ' ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο. Ita legendum. Intelligit aquosum humorem vna cum sanguine ex oculis defluentem. Quod si haec vis est vocabuli χάλαζα, seruari debebit χαλαζαίῃ propter locum Apollonii Rh. III. 818. de radice quadam: τῆς οἵην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγοῦ Κασπίῃ ἐν κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι. Scholiastes ibi: τὸ ἀποφερόμενον ὑγρὸν, ὀπὸν εἶπε τῆς φηγοῦ.

767. Productio breuis syllabae debetur antiquis epicis, apud quos haec verba hoc ordine posita inueniebantur, vt apud Hesiodum Theog. 90. μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.

768. Apte comparauit Schneiderus Apollonium II. 1264.

768. (759) Ἐπ' ἰκρίον αὖθι χαλάσσαι] Schol. Apollon. loco iam saepius citato: Ἰκρίον, οἱ μὲν μέρος τοῦ ἱστοῦ λέγουσι. βέλτιον δὲ νοεῖν ἰκρίον τὴν καλουμένην κεραίαν, ἧς τὰ ἄκρα ἀκρότερα λέγονται. λέγεται δὲ ἰκρία καὶ τὰ σανιδώματα, οἷς οἱ πάσσαλοι πρόσκεινται. Arbitror tamen ego, commodius hic legi ἐπίκριον, vna voce. ESCH.

768. Non potui dubitare, quin ἐπίκριον vna voce scribendum esset. Diligens est in nomine ἰκρίον declarando Eustathius ad Ιλ. Ο, 676 p. 1046, 21 et ad Οδ. Γ, 353 p. 133, 35. De priore loco adscribam, quod maxime huc pertinet: Τὰ ἰκρία — καὶ ἐπὶ ἱστοῦ — ὅθεν καὶ ἐπίκριον τὸ κέρας τοῦ ἱστοῦ, ὃ κοινότερον (lingua ῥωμαϊκῇ recentium Graecorum) κεράτάριον καλεῖται. Iubet Ancaeus primo vela contrahi et conuolui, tum antennam deligatam ad malum solui, denique ipsum malum in ἱστοδόκην suam reponi, vt Ιλ. Α, 434: cum iam velificatione nihil opus esset, sed remigio solo in Phaside res gerenda. GESN.

770. Ante hunc versum lacunae signa posuit Schneiderus. Et id sane necessarium est, si vulgatus versuum ordo, in quo

αὐτίκα οἱ μέρμηρε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ξυνῇ τ' ἐν Μινύῃσι διπλῆν ἀνενείκατο φωνήν,
ἤ οἱ ἐπ' Αἰήταο μόλοι δόμον οἶος ἀπ' ἄλλων,
μειλιχίοις ῥέξοι τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν,

771. αὐτίκα μερμήριζε vulgo. μέρμηρι PAI. μέρμηρε C. φρένας Ruhnk. 772. Vulgo ξυνὴν μὲν Μινύαισιν ἄδην. 773. ἠέ γ' ἐπ' vulgo. ἤ μιν ἐπ' Voſſ. Vind. ἤ μιν ὑπ' Ruhnk. Deinde vulgo μόλῃ. Tum ἄϊδος εἴσω Voſſ. 774. ῥέξει — ἐπέεσσι Voſſ. ῥέξοι Ruhnk. Vulgo ῥέξῃ.

ante hunc v. leguntur 763—766. ſeruatur. Sed hunc vt mutarem, duas habui cauſſas, vnam, quod, quid fecerint Argonautae, vix quidquam reperiri poteſt, qui, quae in oſtio fluvii nauigantes facere debent, iuſſi ſint facere iam antea ab Ancaeo; alteram, quod infra v. 1160. in ſimillima re, quum Argonautis imperia data eſſent, eadem verba, ὣς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονείαθον ſequuntur. Caeterum vulgata lectio πονήατο, quae vereor vt alio huius formae exemplo defendi poſſit, etiam hiatu laborat, et hic et infra v. 1160. Quem quum vtroque in loco optimus codex Voſſianus tollat, reſtituendum putaui vnius litterae mutatione formam in aliis certe verbis vſitatiſſimam, cuius exempla, praeter Pierſonum ad Moer. p. 118. congeſſit Fiſcherus ad Well. Gramm. III. 1. p. 11 ſeq.

771. Genuina eſt vett. librorum lectio μέρμηρε, quae οἱ excidiſſe monſtrat.

772. Recte monet Schneiderus ξυνὴν φωνὴν ineptiſſime de deliberatione dici. Manifeſtum eſt ἄδην ineptiſſimum eſſe, cuius loco requiritur; neceſſario verbum, quo duplex conſilium indicetur. Itaque ξυνῇ ſcripſi, et ex litteris ΝΑΔΗΝ leni mutatione ΔΙΠΛΗΝ feci.

773. Ruhnkenius legendum cenſuit: ἤ μιν, ἐπ' Ἀήταο μολὼν δόμον οἶος ἀπ' ἄλλων, vt μὶν pertineret ad θέλξοι. Sic enim legit. Schneiderus tum certe ῥέξοιτο vel θέλξοιτο ſcribendum fuiſſe putat, ne τὲ ſit impedimento. Sed vnde paſſivum? Omnino melius, et Homerico ſermoni, quem epici omnes confectantur, conuenientius, quod Geſnerus in variis lectt. coniecit, ἢ ὅγε. Iliad. I. 188. ἐν δέ οἱ ἦτορ ϛήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν, ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῦ τὺς μὲν ἀναϛήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίξοι, ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Malui tamen οἱ in noſtro ſcribere, cuius expulſi indicium eſt μίν, vt ſupra v. 734. 781. et alibi. Vide indicem. Μόλοι ſcripſi, propter ſequentia ῥέξοι et λεύσσοι.

774. (769) Suſpicatur Cl. Ruhnk. Ep. 1 p. 6 pro ῥέξει legendum θέλξει, bona ſine du-

ἠὲ μεθ' ἡρώεσσι, καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσσοι.
ἀλλ' ὃ οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε πᾶσι νέεσθαι·
δεῖμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἀμβολίην θ', ἵνα οἱ τελέσῃ, τάπερ αἶσα γενέσθαι.
ὦκα δ' ἄρ' οὖλον ὄνειρον ἀπ' οὐρανοῦ ἧκε φέρεσθαι
ἐς δόμον Αἰήταο. συθεὶς δ' ὅγε δεῖμα πέλωρον

776. ὃ οἱ Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo οὐ γάρ. ἐφήνδανε pro vulgato ἐπήνδανε Schneiderus. 778. ἵνα οἱ Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἵνα δή. 780. Vulgo εἰς.

bio ſententia: nec difficilis nimium vtriusque verbi permutatio. Sed tamen nihil opus eſt mutatione, ſi admittamus στέρξει poſitum eſſe (velut in Ebraeorum coniugatione Hiphil) non vt contentum eſſe, acquieſcere, ſignificet, ſed placare alterum, facere vt contentus ſit, et acquieſcat. Videor mihi hunc verbi vſum obſeruaſſe, verum adnotare certe ſuo loco neglexi. Certe cum στέργειν amare ſit, στέργειν ἐπέεσσι erit verbis amorem et beniuolentiam teſtari, vt φιλεῖν στόματι oſculari. GESN.

774. Vulgatum στέρξῃ Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 95. in θέλξῃ mutabat; in Ep. Crit. II. p. 257. tacite θέλξοι dedit. Non meminerat vir doctiſſimus στέργειν eſſe *orare* etiam in Sophoclis Oed. Col. 1094.

775. (770) Suſpicabar legendum αὐτίκ' ἐλεύσοι, cum ἐλεύθω etiam terminatione actiua agnoſcant Grammatici, et futurum optatiui non careat exemplis, ἐς μόθον ἐλθεῖν autem ſit ad arma venire ſine dubio: ἐς μόθον αὐτίκα ἔλθοι rectum et ipſum eſſet. Verum poſtquam deprehendi illud λεύσσοι in Voſſiano: putare coepi, vſurpatum illud eſſe eo modo, vt Latini dicunt *ſpectare pugnam* i. comparare ſe ad pugnam. GESN.

775. Similiter Aeſchylus Sept. c. Th. 556. χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον, et ſcriptor ſatis recens, qui vltimam Euripideae Iphigeniae in Aulide ſcenam, vt veriſſime obſeruauit Porſonus in praef. ad ed. ſec. Hecubae p. 21. compoſuit, v. 1624. στρατὸς πρὸς πλοῦν ὁρᾷ.

779. (774) Οὖλον ὄνειρον perniacioſum ſomnium ſignificare hic et Ιλ. Β princ. credendum eſt Grammaticis. Sed de hoc nomine vid. ad 955. in vniuerſum. GESN.

780. Δεῖμα πέλωρον, inquit Schneiderus, *ridebis mecum vmbrae veſtem immanem iniectam.* Num, obſecro, δεῖμα eſt εἷμα?

ἔσκηψεν βασιλῆϊ περὶ φρένας, ὅς οἱ ἔδοξεν
παρθένȣ, ἣν ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν,
Μηδείης κόλποισιν ἐν ἱμερτοῖσι συθῆναι
ἀςέρα παμφανόωντα δι᾽ ἠερίοιο πορείης.
ἣ δ᾽ ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι θυμῷ,
ἦκε φέρȣσ᾽ εἰς χεύματ᾽ ἐϋῤῥείτȣ ποταμοῖο
Φάσιδος· ἀςέρα δ᾽ αὖ οἱ ἀναρπάξαντα ῥεέθρῳ

781. βασιλῆϊ pro vulgato βασιλῆα Schneiderus. Deinde vulgo ὅς νιν. 782. Voſſ. παρθένον. 783. Voſſ. τόξοισιν. 786. Vulgo χεῦμα ἐϋῤῥύτȣ. Voſſ. Ruhnk. ἐϋῤῥείτȣ. 787. Vulgo ἀςέρα δ᾽ αἰὲν ἀναρπάξαντα ῥέεθρον. In Schneideri editione legitur ἀςέρα δ᾽ αὖ νιν ἀφαρπάξαντα ῥεέθρȣ.

781. Tragicum νὶν deleri debebat. Schneiderus νὺν coniicit. Id in οἱ mutatum nemini puto improbabitur. Et hoc malui, quia ſemper eo noſter vtitur, quam ἴν, quo vſi ſunt Heſiodus, (vid. Apollon. Dyſc. poſt Maittair. de dialect. p. 427. et Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 115.) ac Pindarus Pyth. IV. 63. Nem. I. 97. ex noſtra emendatione, cum νὶν in his locis legeretur. Videtur hoc pronomen etiam Olymp. VI. 107. pro μὶν reſtituendum eſſe, ita: ἀντεφθέγξατο δ᾽ ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα μεταλλάσαντί ιν, quo facto difficultates, quae criticos torſerunt, facile ſuperantur.

786. Pluralem χεύματα metrum requirebat.

787. (782) Quid ſibi velit in hac narratione αἰὲν, equidem comminiſci non poſſum; neque indicatur, quid rapuerit ſtella, et per Pontum abſtulerit. Suſpicor dediſſe poetam, ἀςέρα δαί ἑ ἀναρπ. Qua ratione plane nihil de antiqua ſcriptura mutatur, niſi quod vltima de αἰὲν tollitur: quae nempe tum demum adiecta videatur, cum male praecedentes literae diuiſae et coniunctae ſunt: cui malae diſpoſitioni occaſionem forte dedit non valde frequens vſus τῆς δαί, de qua inter antiquiſſimos Grammaticos non conſtitiſſe nouimus. Vid. VV. DD. ad Heſych. poſt Δαῖροι, vbi eſt σύνδεσμος ἴσος τῷ δὲ συμπλεκτικῷ. De illo vſu Homerico et Atticorum, Euripidae praeſertim et Ariſtophanis, in interrogationibus hic nihil dicimus. Vtamur modo illo Apollonii Argon. 1, 267 Δμώεσσι δ᾽ ἀρήϊα τεύχε᾽ ἀείρειν Πέφραδεν, οἱ δαί σῖγα κατηφέες ἠείροντο, vbi ſimpliciter, vt hic, συμπλεκτικὸν eſt, h. e. narrationis partes connectit. Reliqua, ſpero, ex interpretatione apparent. Οἴχεσθαι ῥέεθρον ſine praepoſitione dici, Homeri familiarem non offendet. GESN.

787. Ruhnkenius in priore Epp. Crit. editione ἀςέρα δή μιν ἀφαρπάξαντα ῥεέθρȣ coniecerat.

οἴχεσθαι πόντοιο δι' Ἀξείνοιο φέροντα.
ταῦτα δ' ἐσαθρήσας δολίȣ ἐξέσσυθ' ὕπνοιο
ἀπροφανές, συγερὸν δὲ περὶ φρένας ἵκετο δεῖμα·
ἆλτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς· δμωσὶν δέ οἱ ὦκ' ἐπέτελλεν
ἵππȣς ἐντύνειν, ὑπὸ δὲ ζεύξασθαι ἀπήνην,
ὄφρά κε μειλίξαιτο κιὼν ἐπὶ ῥεῖθρον ἐραννόν,
Φᾶσιν δινήεντα, σὺν ἐνδαπίαις μίγα νύμφαις,

789. Vulgo ἐξέσσυτο ὕπνȣ. Poſt ὕπνȣ comma poſuit Schneiderus. 790. ἀπροφανῆ Voſſ. Vind. Ruhnk. Vulgo ἀπροφανὲς. Dein συγνὸν Ruhnk. Vulgatum εἴλκετο in εἴλετο e Wrat. et Pariſ. mutauit Schneiderus. Ruhnk. δεῖγμα. 791. εἶχ' Ruhnk. 792. ζεύξεισθαι Ruhnk. 793. μειλίξαιντο Voſſ. 794. ἐνδάπιοι μέγα Voſſ. in cuius margine μίγμα. Ask. PAIC. μίγα. Steph. μέγα. Dinnerus p. 786. ἐνδαπίαις μέγα. Vulgo ἐνδαπίης.

In altera editione ſic ei placuit: ἀστέρα δ' αὖ νιν ἀναρπάξαντα, ῥέεθρον οἴχεσθαι. At nec tragicum νίν, neque, quod Schneiderus quoque obſeruauit, ῥέεθρον οἴχεσθαι ferri poteſt, quia incommode ſtella in flumen delata in flumen abire diceretur. Pronomine, quo Medea indicetur, nihil opus: ſed noſtri conſuetudo οἷ ſibi vindicat. Tum ἀναῤῥεέθρῳ ſcripſi, quod cum ἀναρπάξαντα iungi debet. Nam ἀφαρπάξαντα ῥεέθρȣ quid ſit, non intelligo. Ἀστήρ, Iaſon, Medeam flumine auferre dicitur.

789. Ad hiatum tollendum ἐξέσσυθ' ὕπνοιο ſcribi debuit. Corripiunt primam in ὕπνος recentiores.

790. (785) Illud εἴλκετο, quantum mea ope impedire poſſum, eripi poetae non patiar. Videtur alluſionem habere ad ἕλκος, quod ἀπὸ τȣ̃ ἕλκειν deriuant Grammatici, quod pars ſincera *trahitur* ab vlcere. GESN.

790. Mirum ni ſcripſit ἀπροφάτως, vt v. 626. 668. et ſaepe Apollonius. Deinde recepi elegantem Ruhnkenii coniecturam ἵκετο, quam firmauit et noſtri exemplo v. 1163. θάμβος δὲ περὶ φρένας ἵκετο πάντας, et Arati Phaen. 473. τῆμος δὲ περὶ φρένας ἵκετο θαῦμα.

793. (788) Videtur hoc indicare poeta, ſomnii expiandi cauſa hanc ad Phaſin profectionem inſtitutam eſſe. Ne Phaſis ſibi raperet filiam, rex metuebat. GESN.

794. (789) Ἐνδαπίης μέγα νύμφαις] Vulgares editiones legunt μέγα, fortaſſis neque ſic male. ESCH.

794. (789) Cum, quid μέγα hic ſibi velit, plane non intelligam, ſuſpicor eſſe errorem Stephanianae a poſterioribus, vt ſolet, repetitum. Dixerunt, non dubito, vt συνάμα, ita etiam

ψυχάς θ' ἡρώων, ὅσσαι τ' ἐπὶ ῥεῖθρον ἄμειβον.
θυγατέρας δ' ἔκληζε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο,
Χαλκιόπην σὺν παισὶν ἀποφθιμένου Φρίξοιο,
ἠδ' ἁπαλὴν Μήδειαν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
παρθένον αἰδοίην, ὄφρ' ἂν συνέποιντο κιόντι·
Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε τοκῆος.

795. ὅσσαι ἐπὶ Schneiderus e Voss. 796. ἔκληζε, quod Gesnerus dedit, est in Vind. δὲ ἔκλυε Ruhnk. θαλάμοις Voss. 800. πολῆος vulgo.

συμμίγα, quod hic poetica tmesi dissolutum est. GESN.

795. Quoniam apud Apollonium II. 1275. Iason ψυχαῖς καμόντων ἡρώων libat, Schneidero probabilis sit Heynii sententia, verba ἐπὶ ῥεῖθρον ἄμειβον, *qui Stygem traiecerunt* vertentis. Tum vituperat nostrum, qui Stygem simpliciter ῥεῖθρον vocaverit. At neuter animaduertit, quod in promptu est, non ἄμειψαν, sed ἄμειβον scriptum legi. Quare haec verba nihil aliud significare possunt, quam *quae ad Phasin aduentare solebant.*

796. (791) Sexcenta exempla sunt, vbi primae editionis errores repetunt reliquae ad Stephanum vsque. Neque post Stephanianam temere quidquam mutatum est. Non est igitur mirum, cum semel eruditos Stephani oculos fefellit illud incongruum ἔκλυζε, illud neque a duobus successoribus esse emendatum. GESN.

800. (795) Rationem parenthesi huius versus reddere puto Poetam, cur Absyrtus non vna cum patre profectus sit. Habitabat separatim extra vrbem, vt longum fuerit festinanti Aeetae illum arcessere ad cerimoniam, in qua non valde opus illo erat. Apollonius in eo loco, qui fundus est Ruhnkenianae emendationis, 3. 239 in descriptione vrbis Colchorum, atque adeo non in ea parte fabulae, quam hic tractamus, memorat domum Absyrti e regione regiae Aeetae positam. Si sermo esset de historia eadem, eaque vera, haec vrbana domus non repugnaret villae ab vrbe remotiori: nedum vt poetae narratio vnius sit ad alterius fidem exigenda et mutanda. Si quis vetera ad laudatum modo Apollonii locum scholia inspicere velit, videre poterit quinque diuersas matres Absyrto a nobilibus totidem scriptoribus assignari. GESN.

800. Noli dubitare, quin legendum sit: Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε τοκῆος, vt apud Hom. Od. I. 36. γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίε ἀπάνευθε τοκήων. Absyrtum vero separatim a patre habitasse ex Apollonio Rhod. III. 241. intelligitur. RVHNK.

ἅρμα δ' ἔπι χρύσειον ἔβη μίγα θυγατέρεσσιν
Αἰήτης. τὸν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίȣ φέρον ἵπποι
χεῖλος ὑπὲρ ποταμȣ̃ δονακώδεος, ἔνθα περ αἰεὶ
εὐχωλὰς ῥείθροισι καὶ ἱερὰ καλὰ κόμιζεν.
κείνῃσιν δ' ὄχθῃσιν ὑπόδρομος ἤλυθεν Ἀργώ.
τήν ῥα τότ' Αἰήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρα πολλȣ̀ς
ἑξείης ἥρωας ὁμιλαδὸν ἑδριόωντας,
ἀθανάτοις ἰκέλȣς· περὶ γάρ οἱ τεύχεα λάμπεν.
τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος Ἰήσων·
Ἥρῃ γὰρ πέρι πάμπαν ἐτίετο, καί οἱ ἔδωκεν
κάλλος τε μέγεθός τε καὶ ἠνορέην ὑπέροπλον.

803. ποτάμοιο Voſſ. Ruhnk. 804. Vulgo κάλ' ἐκόμιζον. Schneiderus κάλ' ἐκόμιζεν ex Ruhnk. dedit. 805. κείναισιν δ' ὄχθαισιν vulgo. 806. Vulgo καί ῥά. Ruhnkenii τήν ῥα recepit Schneiderus. εἰσέδρακεν pro vulgato εἰσέδραμεν habent Voſſ. Vind. Ruhnk. Poſt Geſnerus coniecit εἶδ' ἄρα. 808. ἰκέλȣς Ruhnk. Vulgo περὶ γάρ ῥά ἑ. Ῥὰ omittit Ruhnk. 810. Vulgo Ἥρη. 811. κάλλος καὶ Voſſ.

Si ruri habitaſſet Abſyrtus, id poſtea certe indicari debuiſſet.

804. Leue eſt, quod καλὰ κόμιζεν ſcripſi: ſed haec quoque ad epici ſermonis obſeruationem pertinent.

806. (801) Cum ad manifeſtam rationem, iam a Cl. Weſſelingio Obſſ. 1, 22 p. 90 propoſitam, etiam Voſſiani libri auctoritas accederet, non debuit diutius corrupta manifeſte lectio hic tolerari. Sic fecimus ſupra 463. Pro ἐν δ' ἄρα, h. e. ἐν αὐτῇ εἰσέδρακεν, verti, quaſi eſſet εἶδ' ἄρα. Illa lectio hiulca binis ſupplementis indiget; in hac nihil abundat. GESN.

808. Οἱ, quod hic requiritur, eo certius reponi potuit, quod ῥά, ſaepius apud noſtrum huic pronomini ſubſtitutum, in cod. Ruhnk. abeſt. Homerus Iliad. XXII. 32. ὥς τȣ̃ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος. IV. 431. ἀμφὶ δὲ πᾶσι τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε.

810. Datiuum Ἥρῃ pro nominatiuo reſtituendum eſſe ſenſit Schneiderus. Tantillam eamdemque tam neceſſariam mutationem recipere in textum debebat. Quis non meminerit Homerica illa: θεὸς ὣς τίετο δήμῳ, τάων μοὶ περὶ κῆρι τιέσκετο Ἴλιος ἱρή.

ἀλλ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ὄντες ἐπ᾽ ἀλλήλοις βάλον ὄσσε,
Αἰσονίδης Μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν.
πρόσθε γὰρ Αἰήτης μὲν ἐφ᾽ ἅρματος ἠέλιος ὣς
λάμπετο μαρμαρυγῇσι πέριξ χρυσέων ἀπὸ πέπλων·
ἀμφὶ δὲ οἱ ϛεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα
ἀκτῖσιν φλογέαις· σκῆπτρον δ᾽ ἐν χερσὶν ἐνώμα
ἀϛεροπαῖς ἴκελον· δοιὼ δ᾽ ἑκάτερθεν ἐήσθην
θυγατέρες· ταῖς γάρ οἱ ἀγαλλόμενος πεφόρητο.
σμερδνὸν ὑπ᾽ ὀφθαλμοῖσι δ᾽ ἐσέδρακε νηῒ πελασθείς,
καί οἱ ἀπὸ ϛηθέων βριαρὴν ἀνενείκατο φωνήν,
δεινὸν ὁμοκλήσας· μέγα δ᾽ ἀμφιάχων ἐγεγώνει·

813. Vulgo Αἰήτης Μινύαι τε. περὶ χρεία Voſſ. 815. μαρμαρυγαῖσι vulgo. πέριξ Geſneri coniecturam habent Voſſ. Ruhnk. Vulgo περὶ. 816. Vulgo ϛεφάνην κεφαλῇ ἔχε θυσσανόεσσαν. 817. φλογίαις Ruhnk. 818. ἔηϛον vulgatum vel ἔηϛον, vt in Crat. in ἔησθον mutari voluit Geſn. 819. Vulgo γάρ κεν. 822. Vulgo d᾽ ἀντιάχων.

812. Wakefieldius ſine cauſſa, vt ſolet, ἀλλήλυς ſcribit in Silu. Crit. III. p. 74. et mox v. 581. abſurde περιχρυσέων.

814. (809) Toto ornatu patria Solis inſignia oſtentat Aeetes V. ad 870. GESN.

816. (811) Ἀμφὶ δέ οἱ] Legendum crediderim — ϛεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα. H. STEPH.

816. (811) Ἀμφὶ δέ οἱ] Stephanus vult: ϛεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα. ESCH.

816. Tam Graeca eſt H. Stephani coniectura, ϛεφάνη κεφαλὴν ἔχε, vt recipi debuerit ab editoribus. Hom. Iliad. XXII. 322. τῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη.

818. Ἔηϛον verbum nihili in ἐήσθην mutaui. Iliad. IV. 21. πλησίαι αἵγ᾽ ἥσθην.

819. Miror minime Graecum κὲν ſeruatum eſſe a Schneidero, quod in οἱ mutaui.

822. Recte obſeruauit Schneiderus ἀντιάχων hic non eſſe aptum. Quare ſuſpicatur, hoc hemiſtichium errore librarii e v. 831. huc translatum fuiſſe. Quin Cribellus totum verſum in verſione omiſit, quamquam, vt videtur, non quod eum in co-

Φράζετον, οἵτινες ἐστέ, τί δὲ χρέος ὔμμας ἱκάνει,
ἔκ ποθεν ἐλδομένοισι Κυτηΐδα γαῖαν ἀμεῖψαι.

823. Φράζετε — ἐστὸν Voſſ. Vulgo Φράζετον — ἐστέ. Deinde vulgo ὑμᾶς. Geſnero placet ὔμμιν. Schneiderus dedit ὔμμας. ὑμᾶς Crat. 824. Vulgo ἐκ πόθεν ἐλδομένοισι. Dein vulgo Κυτηΐδα. Κυταιΐδα γαῖαν Ruhnk.

dice ſuo non haberet, ſed quod non intelligeret. Certe v. 831. vbi vltima repetuntur, vertit: *heroas namque ingens moeror habebat.* Equidem ἀμφιάχων, Homero vſurpatum vocabulum, reſtituere malui. Quamquam ſuſpicari liceret, μέγα δὲ ἰάχων ſcriptum fuiſſe. Producunt enim recentiores epici huiusmodi ſyllabas interdum, ſi in his ipſis loquutionibus Homerus praeiuit. Atque apud hunc ἰαχή, et verbum ἰάχειν, vbi augmento caret, praecedentem breuem ſyllabam producit. Vid. Heyn. ad Iliad. XIX. T. VII. p. 756 ſeq. qui in eo errat, quod etiam, vbi augmentum eſt, digamma fuiſſe putat.

823. (818) Clarckiana illa ſententia, qua negat vnquam dualem pro plurali poni, nimis Geometrica et abrupta eſt, quod pulchre vidit ad Ιλ. Α. 566 Erneſius, et pluribus vel ipſius Homeri exemplis poteſt oſtendi. Sed hoc loco vti non lubet, ob Voſſianam lectionem Φράζετε· quamquam quod vna manu dare videtur hic codex Clarckio, id altera idem adimit: ἐστὸν enim duale eſt. Sed verſui non congruit, et forte ortum ab homine, qui indicare vellet, ad Φράζετον referendum fuiſſe ἐστόν. Cf. 843. 1089. it. de Lapp. Pr. 77. Sed difficilius eſt videre, quomodo cohaereant, quae abrupta et regia breuitate ſequuntur. Concedamus, formam pronominis ὑμᾶς recte ſe habere; demus ἱκάνει με χρέος ſignificare, *invadit me neceſſitas*, vel *venit mihi vſus*: quid ſibi vult Datiuus proximi verſus ἐλδομένοισι? Sublata erit difficultas ſi legamus pro ὑμᾶς, conſueta Doribus forma Datiui ὔμμιν. Sic ſententia orietur, quam interpretatus ſum. Ἔκ πόθεν inculcatum velut parentheſi peculiarem quaeſtionem continet de patria, vel loco vnde veniant. GESN.

823. Hom. hymn. Apoll. 456. τίφθ' οὕτως ἧστον τετιηότες; et 487. ἱστία μὲν πρῶτον κάθετον, λύσαντε βοείας, et 501. εἰσόκε χῶρον ἵκησθον. Caeterum non ὔμμας, ſed leni ſpiritu ſcribere debebat Schneiderus.

824. (819) Κυτηΐδα γαῖαν] Tzetzes ad Lycophronem Κύταια, πόλις κολχίδος, ὅθεν αὐτὴν (Μήδειαν) Κυταϊκὴν ἔφη. Confer Apollon. Schol. ad lib. II. v. 401. Stephanum Byzantin. de vrbibus etc. BECK.

824. Ἔκ ποθεν Geſnerus ver-

οὐδ' ἄρ' ἐμὴν ἀλέγοντες ἀνακτορίην πεφόβησθε,
οὐδὲ λεών, σκήπτροις ἐπιήρανον ἡμετέροισιν,
Κόλχων, οἳ καὶ Ἄρηϊ δορυσσόῳ εἰσὶν ἀτειρεῖς,
ἐς μόθον ἱεμένοις εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Αἰσονίδῃ δ' ἄρα θάρσος ἐνὶ πραπίδεσσιν ὄπασσεν
Ἥρη πρέσβα θεά· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνει·

825. πεφόβεισθε Wrat. 826. λεὼ ex Voff. Ruhnk. Schneiderus. Idem σκήπτροις ἐπιήρανον dedit ex coni. Pierfoni pro vulgato σκήπτροισιν ἐπήρανον. ἐπίρανον PAIC. 827. οἵ κεν vulgo. Tum δορυσσόοι ante Gefn. Denique ἀτηρεῖς Ask. Voff. Wrat. PAIC. 828. ἐς abeft PAIC. σιωπεῖ PAI. σιωπὴν Ruhnk.

tit *et vnde?* Schneidero haec verba corrupta videntur. Mihi non item. Ἔκ ποθεν eft *alicunde*, quod genitiuo iunxit Apollonius II. 224. ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου. Et III. 1289. οἱ δ' ἔκ ποθεν ἀφράστοιο κευθμῶνος χθονίου — προγένοντο. Datiuus ἐλδομένοισι poft accufatiuum non caret exemplis. Eurip. Med. 56. ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, δεσποίνης τύχας. Vbi Porfonus, qui μολοῦσαν edidit, affert Philemonem ap. Athen. VII. p. 288. ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι μολόντι τοῦψον ὡς ἐσκεύασα. Et Iphig. in Aul. 492. ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ. Exempla accufatiui datiuum fequentis attulit Brunckius ad Soph. Electr. 480. Κυταιεῦς faepius apud Apollonium. Vide ad v. 1009.

826. (820) Ἐπήρανον] Perdrierius pro ἐπήρανον, ἐπήρατον fubftituit, fed nihil opus eft hac correctione. BSCH.

826. (820) Cl. Pierfo. Verif. 1, 9 p. 106 malit σκήπτροις ἐπιήρανον, tueturque illam adiutoris vel auxiliatoris fignificationem, de qua dictum ad v. 86. Hanc notionem facile equidem hic admiferim: quamuis amabilitati fauet illa praeclara Cyri morientis vox apud Xenoph. Cyrop. 8, 7 οἱ πολλοὶ φίλοι σκῆπτρον βασιλεῦσιν ἀληθέστατον· fceptrisque fauens populus magnum regni praefidium. Sed puto ἐπήρανον et ἐπιήρανον eandem vim habere: hoc ob omiffum apoftrophum poetice figuratum quodam modo. GESN.

826. Schneiderus, non contentus Attica forma λεών, vitiofam duorum codd. fcripturam λεὼ exhibuit.

827. (822) Δορυσσόῳ legendum praeclare monuit Pierfo. l.

Οὔτε τι ληΐστῆρες ἱκάνομεν, ὄτέ οἱ ἄλλως
γαῖαν ἐπιστρωφῶντες ἐγείρομεν ὕβριος αἴσῃ
ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες μεμάασιν
τέτλαμεν ἐν βιοτῇ κέρδους ἕνεκα σφετέροιο.
ἀλλά μοι ἆθλον ἔταξε Ποσειδῶνος φίλος υἱός,
πατροκασίγνητος Πελίης, χρύσεον ποτὶ κῶας
λαζομένους ἀφικέσθαι ἐΰκτιμένην ἐς Ἰωλκόν.
οὐδέ τί οἱ νώνυμνοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·

832. οὔτε τι λ. Voss. Ruhnk. οὔτε νυ vulgo. νυ abest a Vind. In fine οὔτε τιν' ἄλλην vulgo. 833. Vulgo γαῖαν. Voss. αἶαν. Omissum hoc nomen in Vind. Ruhnk. 835. ἕνεκα Schneiderus e Voss. pro vulgato εἵνεκεν. 837. Πελίας vulgo. χρύσειον Ruhnk. 839. Ex Voss. Vind. Ruhnk. οὐδέ τί οἱ Schneiderus. Vulgo οὐδέ τι δὴ, et mox νώνυμοι.

c. Talia peccata in libros irrepserunt occasione mutatae antiquae scripturae, post introductum longum Ω. GESN.

827. Κὲν istud, quod toties in nostro soloecismum facit, servatum illum fere semper a Schneidero, in καὶ mutaui.

832. Inepte οὔτινα γαῖαν, diceret, ineptius etiam ἄλλην. Itaque Heynii coniecturam ἄλλως recepi, et οὔτέ οἱ scripsi. Melior poeta dixisset οὔτε μὲν ἄλλως, vt in illo, οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους. Id est μήν. Homerus, cuius sententiam noster expressit, Odyss. III. 72. quae leguntur etiam in hymno Apollinis 453.

ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα,
τοί τ' ἀλόωνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.

Imperite B. Slothouwerus coniiciebat, οὔτε χθόν' ἄλλην αὐτοὶ ἐπιστρωφῶσιν.

833. (828) Ὕβριος αἴσῃ nihil aliud significat, quam per iniuriam. Est enim saepe simpliciter ratio vel conditio, vt apud Pindarum Pyth. Γ, 108. Ol. ς, 175 etc. GESN.

833. Wesselingius Obss. II. 14. p. 203. vt ostenderet ὕβριος αἴσῃ idem esse, quod ὕβρει, attulit Apollon. IV. 961. Odyss. XIX. 84.

836. (831) Genealogia ab ipso Homero prodita Od. Λ, 253 et 258. Tyro Salmonei F. ex Cretheo, cui nupta erat, Aesonem peperit Iasonis patrem, ex Neptuno vero Peliam. Hunc igitur πατροκασίγνητον, vterinum fratrem sui patris, vocat h. l. Iason. GESN.

837. *Languet*, inquit Schneiderus, *verbum* ποτιλαζομένους; *sententia* ἀπολαζομένους *postulat, si metrum ferret.* At constructio est, ποτὶ κῶας ἀφικέσθαι, λαζομένους ἐς Ἰωλκόν.

οἱ μὲν γὰρ μακάρων, οἱ δ' ἡρώων γένος ἐσμέν.
οὐδέ τί οἱ πολέμων ἀδαήμονες, οὔτε μόθοιο·
ξεῖνοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι ἐφέστιοι· ὣς γὰρ ἄμεινον.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' ἄρα θυμὸς ἐρίνετο ἶσος ἀέλλῃ,
Αἰήτεω, καὶ σμερδνὸν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
φρικτὸν ἐφ' ἡρώεσσι δόλον καὶ μῆτιν ὑφαίνων·
ὀψὲ δέ οἱ Μινύῃσι τοίην ἀνενείκατο φωνήν·
Εἰ μέν κεν Κόλχοισιν ἀρηϊφάτοισιν ἐσάντα

841. οὐδέ τί οἱ Schneiderus e Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo οὐδέ τι μήν. Tum μόθοισι Ruhnk. οὐδὲ μόθοιο vulgo. 842. ὣς κεν Ruhnk. 846 Vulgo ὀψὲ δὲ δὴ Μινύαισι. 847. Vulgo εἰ μὲν δή.

845. Schneiderus suspicatur poetam κρυπτὸν pro φρικτὸν scripsisse.

846. (841) Posterius hemistichion τοίην ἀνενείκατο φωνὴν est etiam Moschi Id. 2, 130. GESN.

846. Pro δὴ scripsi οἱ, quod probabunt, puto, qui meminerint v. 776. ἀλλ' ὅ οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε· vel v. 821. καί οἱ ἀπὸ στηθέων βριαρὴν ἀνενείκατο φωνήν.

847. Mirifice se torserunt hoc in loco interpretes. Gesnerus vertit: *si quidem Colchos bellicosos ex aduerso pugnantes inuaseritis, et conficere virtutem virorum speratis, sic sine controuersia praemium vestrum erit, vt sublato vellere in patriam terram redeatis; sin vero pauci qui estis phalangi nostrae cesseritis, tum* hoc praemium erit, *vt nauim vestram vobis pereuntibus diffindam. Si autem mihi obtemperaueritis, quod multo est vtilius, vt eligatis praestantissimum inter vos et regno dignissimum, qui expertus labores, quos ipse dictabo, auferat vellus aureum: illud etiam vobis erit praemium.* Heynius, vt refert Schneiderus, ἔλπεσθε interpretatur, *animo vos ita parate, vt eos excidio deleatis: ὥς κεν, ita tandem, ἔσσεται ὑμῖν, licebit vobis,* ἀειραμένους γέρας ἀδήριτον, κῶας, ἱέναι. Ad τότε νῆα κεάξαι intelligit ἐμὲ ἔλπεσθε. Addit Schneiderus, *duram orationem in poeta semibarbaro non aegre feres.* At ista nimis barbara sunt. Eadem fere, quae Heynio, V. Slothouwero fuit sententia in Act. Soc. Trai. III. p. 154 qui praeterea non dubitauit etiam versum 854. ita corrumpere, κρίνατ' ἤ τιν' ἄριστον. Ego primum εἰ μέν κεν scripsi, vt haberet coniunctiuus, vnde penderet. Κέν, quod ob similitudinem praecedentis μὲν interierat, fecit, vt δὴ postea adderetur. Tum μαρνάμενοι,

μαρνάμενοι ἐπιθῆσθον, ἀποφθίσει μένος ἄνδρας.
ἢ ἔλπεσθ᾽, ὡς οἱ ἀδήριτον γέρας ἔσσεται ὑμῖν,
κῶας ἀειρομένους ἰέναι πρὸς πατρίδα γαῖαν;
εἴ νύ κε παῦροι ἐόντες ὑποκλίνθητε φάλαγγι
ἡμετέρῃ, τότε νῆα καταφθιμένοισι κεάσσω.

848. Vulgo μαρναμένοις ἐπιθῆσθον. Voſſ. Ruhnk. ἐπιθεῖσθον. Tum vulgo ἀποφθίσειν et ἄνδρας. ſed ἀνδρῶν Ask. Voſſ. 849. Vulgo ἔλπεσθ᾽ ſine ἤ. Tum ὥς κεν ἀδήριτον γέρας ἔσσετ᾽ ἐν ὑμῖν. Ἔσσεται ὑμῖν ex coni. Geſneri recepit Schneiderus. 851. εἰ δέ νυ Voſſ. Vulgo εἰ δέ γε. Ruhnk. omittit γε. Schneiderus εἰ δέ κε. Tum ἐνόντες AIC. ὑποκλίνοιτε Ruhnk. Schneiderus ὑποκλίνητε vulgo. 852. ἡμέτεροι PAIC. κεάξαι vulgo. κεάσσαι Ruhnk.

quod ſententia requirit, dedi, et ἀποφθίσει. Ἀνδρῶν ſcripſerant quidam librarii, quibus Homerica quaedam ante animum obverſabantur. At imitatur noſter Homerum, ſed Iliad. VI. 407. δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. Dein ἢ ἔλπεσθ᾽, ὡς οἱ ſcripſi cum interrogatione. Ἤ, quod non videbatur metro accommodatum, omiſſum fuit. Similiter Odyſſ. 682. ἢ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο. etiam omiſſo ἢ affertur. Eadem contractio eſt Iliad. V. 466. ἢ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλαις εὐποιητῇσι μάχωνται; Homerus Iliad. XV. 504. ἢ ἔλπεσθ᾽, ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ, ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος; Conſtruxit autem noſter ἔλπεσθαι cum ὡς. Eurip. Electr. 918. εἰς τοῦτο δ᾽ ἦλθες ἀμαθίας, ὥς᾽ ἤλπισας, ὡς εἰς σὲ μὲν δὴ μητέρ᾽ οὐχ᾽ ἕξεις κακὴν γήμας, ἐμοῦ δὲ πατρὸς ἠδίκεις λέχη. Porro εἴ νύ κε ſcribendum fuit, tum ob coniunctiuum, tum quod δὲ hic locum non habet. Repetit enim ſuperiora. *Si ergo vinceminini.* Ὑποκλίνθητε legendum eſſe vidit iam Schneiderus. Praeterea κεάσσω requirebat ſententia. Mox recte Schneiderus τὸν ἄριστον: ſed κρίνατε νῦν, quod iuſto audacius repoſuit, non eſt neceſſarium. Homerum imitatus noſter, apodoſin omittit: ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται.

848. (843) Ἐπιθῆσθον Dualis pro Plur. vid. ad 818. GESN.

852. (847) Minae ſimiles Iovialibus illis Od. M, 388 Τῶν δ᾽ ἐγὼ — νῆα — κεραυνῷ — κεάσαιμι. Saepe illo verbo futuri aut infiniti temporis in findendi, frangendique ſignificatione vtitur Homerus, ſed nunquam aliter quam per σ aut σσ. Sed ideo mutatione nihil opus eſt. Abruptam orationem, qualis eſt merito minarum regiarum, in lectorum, qui frigidi haec cognoſcunt, gratiam expleui. GESN.

εἰ δὲ κέ μοι πείθησθε, τὸ καὶ πολὺ κέρδιόν ἐστιν,
κρίναντες τὸν ἄριστον, ἢ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν,
ὄφρά κε πειρηθεὶς ἀέθλων, οὓς αὐτὸς ἐνίσπω,
κῶας ἕλῃ χρύσειον· ὃ καὶ γέρας ἔσσεται ὑμῖν.
Ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω
βῆσαν ἀμειβόμενοι, Μινύαις δ' ἄχος ἔπλετο θυμῷ.
καί ῥα τόθ' Ἡρακλῆος ἔχον πόθον· οὐ γὰρ ἔμιμνον
ἔθνος ἀμαιμάκετον Κόλχων καὶ θούριον Ἄρην.
Νῦν δέ σοι, ὦ Μουσαῖε, παραδρομάδην ἀγορεύσω,
οἷά περ αἰνόμοροι Μινύαι πάθον, ἠδ' ὅσ' ἔρεξαν·
ὥς τ' ἄψορρος ὄρουσ' ἐκ δώματος Αἰήταο

853. πίθησθε Ruhnk. 854. κρίναντες τίν' vulgo. κίρναντες Ruhnk. κρίνατε νῦν τὸν ἄριστον edidit Schneiderus. 859. Ἡρακλέηος Ruhnk. 863. Post hunc Vossianus habet versum 869. ἠδ' ὡς παρθενίοις αὐτοῦ φίλτροις ἐδαμάσθη.

856. (851) Apodosis orationis Aeetae inest in verbis ὃ καὶ γέρας ἔσσεται ὑμῖν. Nempe observarunt olim Grammatici, nominatim Hesychius h. v. ὃ etiam poni pro δι' ὃ vel διό. Monuerunt antiqui interpretes in primis ad Οδ. Ψ, 220 quos mirabor nisi audit Ernestius meus (hoc ipso forte, quo scribimus ista, tempore occupatus in illo loco considerando) prae Daceria et Barnesio, et Clarckio filio. GESN.

861. (856) Consilium huius libri, quod iam monuimus, non fuit omnem fabulam Argonauticae expeditionis enarrare; sed ea maxime, in quibus Orphei partes insigniores fuerunt. Hinc multa tantum attinguntur in transcursu, et raptim indicantur, potius, quam explicantur. Commode introducta est ad eam rem Musaei persona, cui se enarrasse alias vel enarraturum dicit, quae hic modo attinguntur. GESN.

863. (858) Versus quem hic inserit Vossianus liber, debetur nomini αἰήταο, quod praecedentem versum claudit, in quod exit etiam versus 863. Animadvertit mox errorem suum libra-

Ἄργος ἐϋμμελίης, Φρίξου παῖς, ὅν οἱ ἔτικτεν
Χαλκιόπη (τῷ γὰρ παρελέξατο, πατρὸς ἐν οἴκῳ,
ἡνίχ' ὑπὲρ νώτων κριοῦ Κόλχοισι πελάσθη)
ἀγγέλλων Μινύῃσιν, ἃ δὴ τελέεσθαι ἔμελλεν
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι, πολυφθόρου Αἰήταο·
ἠδ' ὡς παρθενίοις οἱ ὑπαὶ φίλτροισι δαμάσθη

864. Vulgo ὅν ῥα ἔτικτε. 865. ἐν οἴκῳ e Voss. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo ἐνιπῇ. 866 νώτων Schneiderus e Paris. pro vulgato νώτῳ. 867. Vulgo Μινύαισιν. 869. Vulgo παρθενίοις αὐτοῦ φίλτροις ἐδαμάσθη.

rius: ſed cum litura deformare codicem ſuum nollet, perrexit ſcribere. GESN.

864. (859) Ἄργος ἐϋμμελίης] Si metri rationem ſciuiſſet Perdrierius, non certe ἐϋμμελίης mutaſſet in εὐμελίης. ESCH.

864. Παῖς, quod ſcribebatur hic πάϊς, non aliter biſyllabum eſt apud epicos, niſi quum vltima producitur. Sic etiam haec, ἐΰξεστος, ἐϋπλόκαμος, ἐΰννητος, et reliqua; neque vmquam ἐϋποίητος, ἐΰπωλος. Ὅν οἱ hiatus vitandi cauſſa ſcripſi.

868. (863) Illud σφῆσιν moleſtum eſt, aut plane παρέλκειν dicam more nostrorum hominum *durch des Aeetes ſeine Bosheiten*, de quo ad v. 167: aut, quod multo malim, legendum σφῖσιν (pro αὐτοῖς), producta licenter penultima, vel ob ſpiritum vehementem in φ, vel ob ſibilantem quae ſtatim ſequitur, vel denique vt fiat verſus ἀκέφαλος. Haec quidem ſunt σοφὰ φάρμακα Grammaticorum, quibus etiam in pluſculis Homeri verſibus Clarckius vtitur. Σφῖσιν etiam penultima producta legunt Ιλ. Β, 206, qui legunt Σκῆπτρον ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφῖσιν βασιλεύῃ. Sed verſus ille controuerſus eſt. Porro autem videtur aliquis, qui apud noſtrum τὸ σφίσιν incommode verſum incipere putaret, σφῆσιν ſubſtituiſſe feſtinanter, quod cum ἀτασθαλίῃσιν iungeretur. GESN.

868. Σφῆσιν inepte ſcripſit librarius, memor verſus Homerici Od. Α. 34. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Sic vera lectio periit. RVHNK. Immo promiſcue vtitur noſter pronominibus. Vide Wolfii Prolegom. ad Hom.

869. (864) Illud αὐτοῦ principem perſonam notat, vt αὐτὸς ἔφα etc. GESN.

869. Verſum vel transpoſitum vel vitioſum eſſe Schneiderus tum e variatione cod. Voſſiani, tum ex pronomine αὐτοῦ indicat. Transpoſitum non putem. Recte enim Voſſianae lectionis cauſſam aperuit Geſnerus ad v. 863. Putidum plane αὐτοῦ dubitari non poteſt, quin debeatur correcto-

αἰνόγαμος Μήδεια, θεᾶς Ἥρης διὰ βουλάς.
ἐν δέ οἱ ἵμερον ὦρσεν ἐρωτοτρόφος Κυθέρεια,
ἧκε δ' ἄρ' ἰὸν ὑπὸ σπλάγχνοις δασπλῆτις Ἐριννύς·
ὥς τε βόας ζεύγλῃσι δαμάσσατο πῦρ πνείοντας,
τετραγύῳ θέμενος σπόρον αὔλακι, τόν ῥ' ἐκόμισσεν
Φρίξος ἐϋμμελίης, ὅτ' ἔβη δόμον Αἰήταο,

871. Vulgo ἐν γάρ οἱ. Deinde ἐρωτοτρόφος e Voſſ. et Ruhnk. et Vind. Schneiderus. Ita lectionem Voſſ. indicauit Ruhnkenius. Geſnerus dicit eum ἐρωτοτρόφηος habere. Vulgo ἐρωτοτρόφη.. 872. υἱὸν Ruhnk. 873. Vulgo ζεύγλαισι et πυρὶ πνέοντας. Voſſ. πυριπνέοντας. Ruhnk. πυριπνείοντας. 874. τετράγυον vulgo.

ribus, qui quocumque modo poterant, vſitatum noſtro οἱ expellere ſtudebant. Nam ne quis forte παρθενίοισιν ἀγοῦ φίλτροις ſcribendum putet, tum hoc obſtat, quod Iaſon non alibi ſimpliciter dux vocatur, tum quod illud nomen ſemper adiunctum habet genitiuum, ἀγὸς ἀνδρῶν, Κρήτων ἀγός, Κόλχων ἀγός. Φίλτρα amor noſtro eſt, vt v. 887. 1177.

871. Cur ἐν δέ οἱ ſcribendum ſit, indicaui ad v. 505. et 659.

873. (868) Cum durum ſit priorem in πυρὶ produci, blanda remedia proponuntur a Dorvillio ad Charitonem p. 773. et Schradero ad Muſae. v. 41 πῦρ πνείοντας, vel vno verbo πυριπνέοντας, vt prima ſyllaba necellitate quadam in trium breuium concurſu poſſit corripi. GESN.

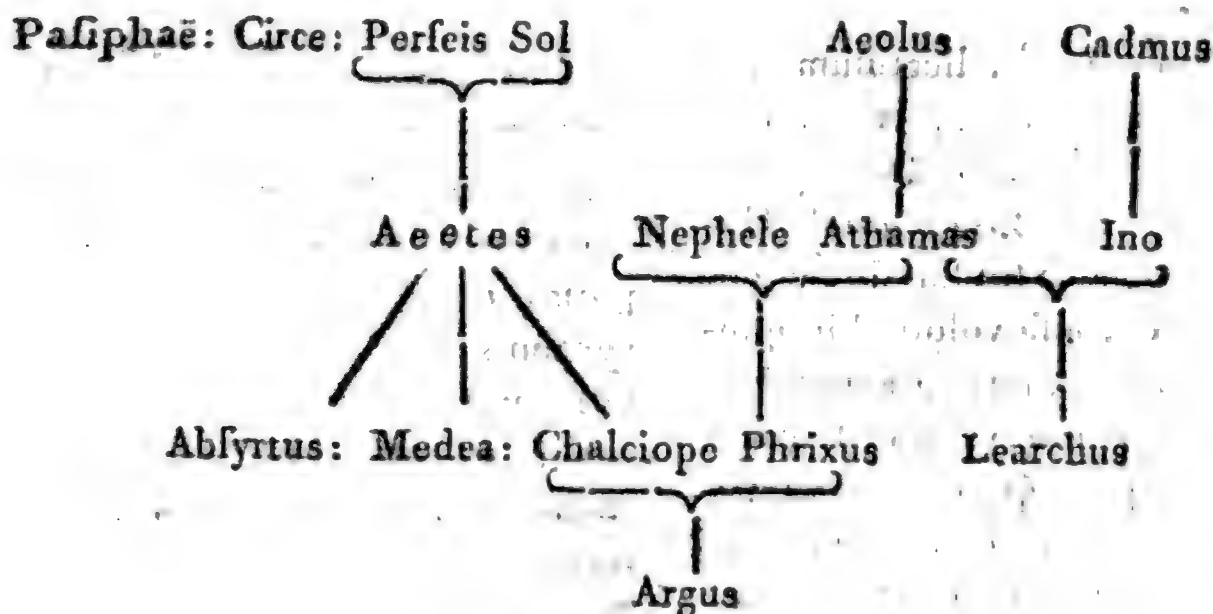
873. Πῦρ πνείοντας emendatio eſt Ruhnkenii.

874. Τετραγύῳ debetur Ruhnkenio, qui Callim. h. Dian. 175. attulit: μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ τετράγυον τέμνοιεν.

875. (870) Phrixum Athamantis filium faciunt ex Nephele. Hic nouercae ſuae Inûs Cadmi F. furorem ſugiens, de draconis illius dentibus, vnde Sparti ſ. Cadmei fratres orti fuerant, quos Ino dotales in domum Athamantis intulerat, aliquot ad Colchos et ſocerum Aeeten attuliſſe, hic dicitur. Aliter vt multa alia ſcilicet Apollo. 3, 1175 ſqq. GESN.

ἔδνον Ἐνυαλίοιο δρακοντείων ἀπ' ὀδόντων·
ἠδ' ὡς δυσμενέων σπαρτῶν στάχυν ἐξενάριξεν
αὐτοφόνῳ παλάμῃ, ὥς τ' ἀγλαὸν ἤρατο κῦδος
Αἰσονίδης· ὥς τ' ἦλθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθοῦσα,
λῖτι καλυψαμένη ἑανῷ, διὰ νύκτερον ὄρφνην,
παρθένος αἰνολεχής, (πέρι γὰρ ῥά ἑ τεῖρον
ἔρωτες

876. ἐννάλιον Voss. Vulgo ἐννάλιόν τε. 877. Pro στάχυν Ruhnk. κο χυν relicto spatio vnius syllabae in medio. ἐξεναρίξαι Voss. 878. πῶς δ' vulgo. 881. ῥα κτεῖρον Ruhnk.

Illud τε ad ἐννάλιον adiectum facilius concoquebam, cum compararem cum illa Romanorum ratione, *Dotem*, *eamque* Martiam. GESN.

876. Praeclare Schneiderus corrigit Ἐνυαλίοιο, Martis donum fuisse dentes istos ex Pherecyde apud Schol. Apoll. ad III. 1178. ostendens: ἐπειδὴ Κάδμος κατῳκίσθη ἐν Θήβῃσιν, Ἄρης διδοῖ αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τοῦ ὄφιος τοὺς ἡμίσεις ὀδόντας, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ.

878. (872) Plenius ista enarrata videre licet ab Apollo. 3, 1373 sq. GESN.

878. Πῶς δὲ in ὥς τε mutandum fuisse, neminem dubitaturum spero.

880. (875) Secundum ea, quae disputat Clarck. ad Ιλ. Γ, 385. Λῖτι (al. λιτὶ) adiectiuum est, subtile s. tenue significans? ἑανῷ autem, penultima correpta, peplum notat. Eschenbachius hic citauit Hesych. voc. Λῖτι. GESN.

880. Ἑανῷ si est adiectiuum, Homeri exemplo, de cuius vsu Clarckius ad Iliad. III. 385. disputauit, mediam habere productam debebit. Verum noster aut grammaticos sequutus, eam

νηὸς ἐπ' Ἀργῴης πελάσαι, καὶ πότνι' ἀνάγκη)
οὔτιν' ὀπιζομένη, πατρὸς χόλον οὐκ ἀλέγουσα.
ἡδ' ὡς ἀμφιπλακεῖσα περιπτύξασά τε μορφάς,
στέρνα τε μαιμώωσα κύσεν χάριέν τε πρόσωπον,
δάκρυσι πλημμύρουσα γενειάδας· οὐδέ τιν' αἰδῶ
ἔσχε πόθων ἥρωος, ἐλαυνομένη δ' ὑπὸ φίλτρων
παρθενίην ἔῤῥιψε, γάμων τ' εὐήνορα θεσμόν·

882. Ἀργῴης e Voff. et Ruhnk. Schneiderus pro vulgato Ἀργῴας. 883. Schneiderus comma poft χόλον fuftulit et poft ὀπιζομένη collocauit. In edd. antiquis nulla eft interpunctio. Heynius coniicit οὐδ' ἀλέγουσα. 887. ἥρωας PALC. Wrat. Ruhnk. 888. θυμὸν vulgo.

fyllabam, fiue adiectiuum fiue fubftantiuum effet, ancipitem effe putauit (vide Interpp. ad Hefych.) aut λῖτι, quod Homero femper fubftantiuum eft, adiectiuum effe voluit, hic quoque praeeuntibus grammaticis, de quibus interpretes Hefychii, aut denique, quod quidem parum credibile eft, quia ἑανῷ λῖτι iungit Homerus Iliad. XVIII. 352. XXIII. 254. ita fcripfit, λῖτι καλυψαμένη, ἑανῷ τ', ἀνὰ νύκτερον ὄρφνην. Hom. Iliad. XIV. 80. οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα. Certe infra v. 1228. λῖτα et ἑανὸν videtur diftinguere.

884. (879) Μορφάς hic potius vniuerfim membra, quam faciem fiue vultum notare, res ipfa fatis loquitur: contra Euftath. ad Od. II, 181 p. 601, 25 Ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς ἐπὶ προσώπου τιθέναι τὴν μορφήν· διὸ καὶ φασίν, ὅτι εὐειδὴς μὲν ὁ τὸ εἶδος εὖ ἔχων, ἤγουν ἅπαν τὸ σῶμα καλός· εὔμορφος δὲ ὁ μορφῆς εὖ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος. GESN.

888. (882) Παρθενίην non effe illam conditionem intacti corporis, quam vulgo virginitatem vocamus, ex totius fabulae tenore notum: fed ftatum illum conclufae et cuftoditae intra thalamum, nutricis praefentia, mitraque adeo, integritatis etc. Εὐήνωρ θυμὸς, talis animus qui placere honefto viro, et illum allicere poteft. Quo minus pudorem tuentur puellae, eo magis fpei nuptiarum officiunt. GESN.

888. Non dubitaui recipere praeclaram Schneideri coniecturam θεσμόν, quam firmare poterat aliorum exemplis poetarum, vt Homeri Odyff. XXIII. 296. ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, et Mufaei v. 142. γαμήλια θεσμὰ θεαίνης, et v. 145. θεσμὰ θεᾶς ἐρόεντα. Idem v. 147. et Nonnus Dionyf. XLII. p. 1094. 9. et Coluthus v. 93. et 154. μελίφρονα θεσμὸν

ἄλλα τε καὶ μάλα πολλά, τά θ᾽ ὕστερον αὖτις ἀκύσῃ.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ Μήδεια λίπεν δόμον Αἰήταο
λαθριδίη, καὶ νηὸς ἐφ᾽ ἡμετέρης ἐπελάσθη,
δὴ τότε οἱ κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ᾽, ὄφρα μολόντες
ἀμφ᾽ ἱερῆς Φηγοῖο δέρας χρύσειον ἕλωμεν.
ῥᾶστα περὶ φρεσὶ δ᾽ ἦσι δοκεύομεν, οὐδέ τις ἡμέων

889. Vulgo ἄλλα τ᾽ αὖ πολλὰ καὶ ἐσύστερον αὖθις ἀκῦσαι. Schneiderus edidit, ταῦτα μὲν ἄλλα τε πολλὰ ἐσύστερον αὖθις ἀκύσῃ. Ἀκύσῃ habent Voff. Ruhnk. vt Schneiderus refert: fed Gefnerus ἀκύσῃ coniicit, et in Voff. ἀκῦσῃ effe dicit. 891. λαθριδίη Schneiderus, vt edd. antiquae. Vulgo λαθριδίῃ. 892. δὴ τότε οἱ Schneiderus e Voff. Ruhnk. Vulgo δὴ τότ᾽ ἄρα. 893. δέρος Voff. Quum poft ἕλωμεν vulgo interpungeretur, poft ῥᾶστα interpunxit Schneiderus. 894. ἡμέων Schneiderus e Voff. Vulgo ἡμῶν. Ruhnk. ὑμείων.

ἐρώτων habent. Vid. Lennep. ad Coluth. p. 103.

889. (884) Luxatum effe hunc verfum, et numeris fuis excuffum, apparet. Nec fanare difficile fuerit, V. G. fic, Ταῦτα δὲ καὶ πόλλ᾽ ἄλλα ἐς ὕσ. α. α. Sed an ita dederit auctor, non dixerim: illud vero affeuerare aufim, fuffragante praefertim Voffiano, legendum effe ἀκύσῃ, et fic interpretatus fum. GESN.

889. Verfum corruptiffimum, quem non fatis modulate fcripferat Schneiderus, folam probabilitatem fequutus mutaui. Αὖτις epicorum confuetudo poftulabat.

890. (885) Redit ad directam narrationem et ea, in quibus Orphei minifterio opus erat, praecipue. GESN.

892. Τοτέ οἱ probatum etiam Schradero in Praefat. Emend. p. X.

893. (888) Ἀμφὶ non referendum ad ἕλωμεν, fed fignificat locum et fitum velleris, quem adhuc habuerit. GESN.

894. Neque Schneideri interpunctionem, neque V. Slothouweri emendationem ταῦτα pro ῥᾶστα, in Act. Soc. Trai. III. p. 155. probari poffe, fequentia oftendunt, οὐδέ τις ἡμέων ἔγνω μόχθον ἄελπτον. Caeterum difficultatem, quam hic inuenire fibi videtur Schneiderus, ego non inuenio. Hic, nifi forte nofter ἄελπτον] pro ἄλκαρ adhibuerit (mirum hoc cuiquam in mentem venire potuiffe) hoc vocabulum a praecedentibus feparandum et cum ἔργον iungendum cenfet. Hoc dicit. Facile exfpectabamus vellere nos poffe potiri: *neque enim quisquam cognitum habebat laborem, qui practer fpem obiiciebatur:* vel etiam

ἔγνω μόχθον ἄελπτον· ἐφέσπετο γὰρ μέγα ἔργον
πᾶσιν ἐφ' ἡρώεσσι, κακῶν δ' ἀνεφαίνετο πυθμήν.
πρόσθε γὰρ Αἰήταο δόμων ποταμοῖό τ' ἐραννῦ
ἐννέ' ἐπ' ὀργυιῶν ἕρκος περιμήκετον ἄντην
φρουρεῖται πύργοισι καὶ εὐξέστοισι μύδροισιν,
ἑπτὰ πέρι στεφάνοισι κυκλούμενον. ἐν δ' ἄρα τρισσαὶ
χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι· ἐν δ' ἄρα ταῖσι
τεῖχος ἐπιθρώσκει, περὶ δ' αὖ χρύσειαι ἐπάλξεις.
αὐτὰρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἄνασσα

895. ἀφέσπετο Ruhnk. 897. πρόσθεν Voſſ. Deinde Schneiderus ἐρυμνὸν. Vulgo ἐρυμνῦ. 898. ὀργυιῶν μῆκος Voſſ. Quod quum a Geſnero ſic, ὀρ. μῆκος, indicatum eſſet, Schneiderus codicem ὀρμῆκος habere dicit. 899. εὐξέστοισι Ruhnk. 900. Pro στεφάνοισι in Schneideri editione eſt κύκλοισι, de quo neque in variis lectt. neque in notis quidquam; in quibus vulgatum interpretatur. 903. τηλῶπες Voſſ. Ruhnk.

deſperatum, incredibilem laborem: vide ad v. 940. Δοκεύειν ſic etiam v. 1087.

895. Inutiliter more ſuo V. Slothouwerus l. c. ἐφάπτετο ſcribendum putat ex Homerico Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.

896. Schneiderus malle ſe dicit ἔτ' (ſaltem ἔθ') ἡρώεσσι.

897. (892) Ἐρυμνὸν ποταμὸν intelligo munitum altis litoribus, forte etiam operibus manu factis. GESN.

897. Quo minus probarem Schneideri ἐρυμνόν, cauſſae fuerunt primo, quod ἕρκος duo, ποταμὸς nullum epitheton haberet; deinde quod v. 85. pariter ἐραννὸς Phaſis dicitur, vbi libri habent ἐρυμνός. Vide ibi notas. Στεφάνοιο τ' ἐρυμνῦ conicit Facius in epiſt. crit. ad Harleſium.

898. (893) Difficilia ſuperatu haec munimenta etiam interpreti. Facilius intelligam, ſi legatur pro ἐννέ' ἐπ' ὀργυιῶν, ἔτ' ſ. ἔτι, inſuper: praeter fluvium, domus Aeetae habet alia etiam munimenta, quae deſcribuntur. GESN.

899. (894) Epitheton facit, vt ſaxa manu caeſa et quadrata malim intelligere, quam ferreas ingentes maſſas, quas alioquin creare poetae non difficile futurum erat. GESN.

ἵϛάνει αἰθύσσουσα πυρὸς σέλας, ἥν τέ νυ Κόλχοι
Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κελαδοδρόμον ἱλάσκονται,
δεινὴν ἀνθρώποισιν ἰδεῖν, δεινήν τ' ἐσακοῦσαι,
εἰ μή τις τελετὰς πελάσει καὶ θύσθλα καθαρ-
μῶν,
ὅσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύϛις ἔκευθεν,

904. αἰθύσσουσα Schneiderus. Vulgo ἵϛανεν αἰθύουσα. Deinde ἥν δέ νυ Voss. ἥν τε νυ Ruhnk. Vulgo ἥν κέ νυ. 906. Vulgo δεινήν τ' ἀνθρώποισιν. Τὲ Schneiderus cum cod. Ruhnk. omisit. 907. τελεταῖς Voss. Ruhnk. Wrat. Paris. P A I C. Vulgo τελετάς. Dein πελάσσῃ Schneiderus pro vulgato πελάσει.

904. (899) Pro αἰθύουσα, quod aliunde nondum obseruatum est, αἰθύσσουσα substituit Cl. Wessel. ad Diod. Sic. 2, 53 p. 166, verbum per σείειν, ῥιπίζειν explicatum apud Hesychium, cuius compositis adhuc citatis addi possunt διαιθύσσουσιν Pind. Ol. Z, extr. et παραίθυξε Ol. I, 89 et παραιθύξας Apollo. 2, 1257. Veniebat etiam mihi statim in mentem vtriusque verbi affinitas. Sed, vt sum vniuersim ad mutandum tardior, ita cogitabam, posse αἰθύω et αἰθύσσω idem significare, vt sunt multa apud Graecos verba terminatione et formatione abundantia. Cf. ad 967. GESN.

904. Commemorare Gesnerus debebat allatum a Wesselingio locum Eurip. Troad. 344. ἀτὰρ πικράν γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα. Plura dedit Ruhnkenius in Ep. Crit. p. 33.

905. (900) Κελαδοδρόμος Dianae epitheton vel quatenus venatrix cum tumultu siluas percurrit, vel in quantum Hecate idem facit, quod firmat versus 901. Est scilicet eadem μουνυχία 933. Cf. 942. GESN.

907. Πελάσει non opus vt mutetur. Τελετὰς illustrauit Schneiderus loco Platonis de Rep. II. p. 364. (T. VI. p. 221. ed. Bip.) καθ' ἃς (libros Orphicos dicit) θυηπολοῦσι, πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν, εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμας, μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει.

908. (903) Medea duplex habet epitheton, ἀρήτειρα est, sacerdos et antistita Dianae, μύϛις eadem initiata mysteriis illis et sacris ritibus, quibus illa placatur. 'Αρήτειρα κίϛις, *sacra cista*, vocari minime potest. Vidit haec sine dubio olim ipse Cl. Valckenarius, et retractauit dicta ad Ammo. 3, 6 p. 186. si ipsi denuo inspicere h. l. contigit. GESN.

908. 'Αρήτειρα κίϛις Valcke-

δεινολεχὴς Μήδεια, Κυτηϊάσιν μίγα κέρσαις.
οὐδέ τις ἐνδοτέρω κείνην ὁδὸν εἰσεπέρησεν
ἐνδάπιος, ξεῖνός τε βροτῶν ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας·
εἴργει γὰρ πάντη δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια,
λύσσαν ἐπιπνείουσα πυριγλήνοις σκυλάκεσσιν,
ἐν δέ σφιν πυμάτῳ μυχῷ ἕρκεος ἄλσος ἀμείβει,

909. Κυτιάσιν Ruhnk. 913. λύσσαν ἐπιπλείουσα Ask. Wrat. Parif. PAIC. Margo Voff. In Voff. et Ruhnk. λύσσα ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαληνοῖς σκυλάκεσσι. Deinde vulgo ὑπὲρ γαλινοῖς. 914. πυμάτῳ Ask. Voff. Vind. Wrat. Ruhnk. Vulgo πυμάτων.

narii merito fane difplicuit etiam Schneidero. Quamquam ita ciftae vfum in myfteriis demonftrauit Valckenarius, vt probabile fit κίστει fcriptum fuiffe, quem datiuum Suidas agnofcit.

913. (908) Λύσσαν] Pro ὑπὲρ et γαλινοῖς aptum aliquot fubftantiuo σκυλάκεσσιν epithetum defidero. H. STEPH.

913. (908) Ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσιν] Stephanus hic, loco ὑπὲρ γαλινοῖς, aptum aliquod, fubftantiuo σκυλάκεσσιν Epitheton defiderat, et id non fine caufa, nam praepofitio ὑπὲρ et fuperflua eft hoc loco, et cum tertio cafu conftruitur; quid fi igitur fubftitueremus ὑπερχολιοῖς? Epitheton profecto his canibus fatis aptum. ESCH.

913. (908) Ingeniofa eft huius loci emendatio propofita a Valckenario ad Ammo. p. 148 — ἐπ' ἀργαλέοις σκυλάκεσσιν, quod idem effe putat, atque κύνας ἀργοὺς Homeri. Sed ego nefcio an ἀργαλέος poffit celerem fignificare, vel ἀργίποδα? Nonne blandius eft legere ὑπεργαλινοῖς vna voce? Ἡ ὑπὲρ quoties intendat fignificationem nominum et verborum, nihil attinet dicere. Γαλινὸν, non differre a γαληνῷ, facile quis credat. Augetur vis Dianae, fi rabiem ftatim adfpirare poteft placidiffimis vel fupra morem modumque placidis canibus. Sed nolim affeuerate aliquid ponere. GESN.

913. Tyrwhitti coniecturam ad Orph. de Lap. p. 120. eo firmauit Ruhnkenius, quod Hermefianax ap. Athen. XIII. p. 597. Cerbero ἐν πυρὶ ὄμμα σκληρὸν tribuat.

914. (909) Pronomen σφὶν hic et quibusdam aliis locis abundare, h. e. vim mihi adhuc incognitam habere, in Indice faffus fum. Quid fi referri dicamus ad ἕρκος et illius partes, et ἀμείβειν hic idem effe quod excipere? Certe quae *alternant* vices, ea fe inuicem excipiunt. De hac vi verbi, credo, non dubitabunt, qui vfum noftri poetae confiderauerint. GESN.

914. Gefneri interpretationem verbi ἀμείβειν non putat Grae-

δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον, ᾧ ἔνι πολλαὶ
δάφναι τ' ἠδὲ κράνειαι ἰδ' εὐμήκεις πλατάνιςοι·
ἐν δὲ πόαι ῥίζῃσι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν,
ἀσφόδελος, κλύμενός τε, καὶ εὐώδης ἀδίαντος,
καὶ θρύον ἠδὲ κύπειρον, ἀριςερεών τ', ἀνεμώνη,
ὅρμινόν τε, καὶ εἰρύσιμον, κυκλαμίς τ' ἰοειδής,

916. ἠδ' Ruhnk. pro ἰδ'. vt Schneiderus refert. Voſſianum, de quo hic nihil, ita habere dicit Geſnerus. 918. ἀσφόδελός τε κλύμενος καὶ Ruhnk. εὐώδης Voſſ. Vind. Ruhnk. Vulgo εὐειδής. 919. θρίον Ruhnk. περιςερέων τ' Ruhnk. Deinde omnes ἀμενηνά. 920.

cam eſſe Schneiderus. At H. Stephanus contrarium affirmaverat in Theſ. T. I. p. 389. E. auctoritate Euripidis in Oreſte 1517. καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε, et ſcholiaſtae ad h. l.

916. (911) Qui hanc arborum ſtirpiumque enumerationem conſiderauerit, videbit in hoc etiam ſibi conſtare hunc ſcriptorem, vt vbique nomenclaturam et cognitionem rerum naturalium inculcet. A nobis nemo declarationem et comparationem horum nominum philologiamque adeo botanicam exſpectet. Satis hic ſaeculo feciſſe pro meis rationibus mihi videor, ſi occaſionem praebeam Orphicarum ſtirpium texendi catalogi: in quo certe, vt nempe in aliis quoque partibus operum horum nondum quidquam deprehendi, quod antiquum non eſſe, appareat. GESN.

917. (912) Κατηρεφὲς non tam eſſe tectum, inumbratum, quam quod tegat, inumbret, etiam Homericus vſus declarat, apud quem σπέος κατηρεφὲς dicitur, in quantum tegit et occulta alia. Hoc etiam Schol. indicat Οδ. N, 349 vbi interpretatur κατηρεφὲς σπέος per καταχαλύπτον, καταςέγον, et Οδ. E, 367 vbi κῦμα κατηρεφὲς recte declaratur καταχαλύψαν. GESN.

917. De verbo κατηρεφὴς vide H. Steph. Theſ.

918. (913) Κλύμενος] Haec herba a Dioſcoride vocatur κλύμενον lib. IV. c. XIII. Plinio Clymenos lib. XXV. c. VII. quamquam eamdem alibi cum *Periclimeno* confundat. Sed et ἀδίαντον Dioſcoridi dicitur lib. IV. cap. CXXXVI. non ἀδίαντος. ESCH.

919. (914) Ἀριςερεὼν] Vid. Heſychium in hac voce, vbi tamen lege φυτῶν τῶν. ESCH.

919. Lectio cod. Ruhnk. περιςερεὼν aliud nomen eſt eiusdem herbae. V. Interpp. ad Heſych. ἀριςερεὼν p. 536. Ineptum ἀμενηνά in ἀνεμώνη mutaui.

920. (915) Ὀρμιόν τε καὶ] Scribe ὅρμινον. Ita Dioſcorides lib. III. c. 145. Plinius Horminum. Κυκλαμὶς, Dioſcoridi

ϛοιχάς, παιονίη τε, πολύκνημόν τε κάτεργες·
μανδραγόρης, πόλιόν τ᾽, ἐπὶ δὲ ψαφαρὸν δίκταμνον·
εὔοδμός τε κρόκος, καὶ κάρδαμον· ἐν δ᾽ ἄρα κῆμος,
σμίλαξ, ἠδὲ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα,
ἀλκείη, πάνακες, καὶ κάρπασον, ἠδ᾽ ἀκόνιτον,

Vulgo ὅρμιον. Deinde Voſſ. Vind. Ruhnk. κυκλαμίς τε θεοειδής. Schneiderus e Ruhnk. affert κυκλαμὶς θεοειδής, omiſſo τε, quod non omiſit Ruhnkenius in iis, quae ex ſuo codice deſcripſit. Vulgo κυκλαμίς τε θευδής. 921. στιχὰς Ruhnk. κατεργνές τε idem. Vulgo κάτεργνές τε πολύκνημον. 922. omiſſus in Ask. Ante Schneiderum δίκταμον. 923. ἰδὲ vulgo. ἠδὲ Voſſ. pro quo Ruhnkenianum nominat Schneiderus. 925. ἀλκέα Schneiderus e coni. Eſcheub. Vulgo ἄλκυα καὶ πάνακες. Tum vulgo κάπασον. Voſſ. Vind. Ruhnk. κάλπασον. Margo Vind. καρπασὸν.

et Heſychio dicitur κυκλάμιος.
ESCH.

920. Pro inepto epitheto θεοειδὴς dedi ἰοειδὴς, aptum et conueniens huic flori: v. Dioſcor. II. 194. Plin. XXV. 72.

921. (916) Στοιχὰς] Dioſcorides ſcribit ϛιχὰς lib. III. c. 31. ſed oſtendit Saracenus ex Plinii lib. III. c. 5. perinde eſſe, ſiue ϛιχὰς ſiue ϛοιχὰς ſcribas, quem vide. ESCH.

921. (916) Κάτεργνες non bene verſum fuerat, *depreſſos ramos habens:* eſt epitheton potius ſynonymicum, in quo κατὰ multiplicandi vim habet, vt in κατάδενδρος, κατείδωλος (Act. Apoſt. 17, 16) et ſimilibus. Polycnemon ad verbum multorum geniculorum herba, eadem κάτεργνες ramis obſita, quia fere quot genicula tot rami. GESN.

921. Mirum non vidiſſe criticos ordinem verborum metri cauſſa mutandum eſſe.

922. (917) Μανδραγόρης] Heſychio et aliis eſt μανδραγόρας.
ESCH.

923. (918) Κῆμος] De hac herba vide Plinium lib. XXVII. c. 8. et ad eum Dalechampium, videtur ſcribendum eſſe κημός.
ESCH.

923. Pro ἰδέ, vel ἠδέ, quod e ſequente verſu ortum, καὶ reponi metrum poſtulabat.

924. (919) Χαμαίμηλον] Vide rurſus Plinium lib. XXII. c. 21.
ESCH.

925. (920) Ἄλκυα] De hac herba nihil me apud alios legiſſe memiui, ἀλκυόνιον intelligi vix crediderim. Sed vide an non legendum ſit ἀλκέα, de qua Dioſcorides lib. III. c. 164.
ESCH.

925. Quum ſatis probabile videretur, herbam, quae ἀλκέα Dioſcoridi eſt, hic nominari, καὶ deleui, et formam Ionicam reſtitui. Schneideri ἀλκέα καὶ

ἄλλά τε δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλὰ πεφύκει.
μέσσον δ' ἠερόμηκες ἐπὶ ςύπος ἄλσεϊ πολλῷ
ἥπλωται Φηγοῖο, πέριξ κλαδεῶσιν ἐραννόν.
ἐν δ' ἄρα οἱ χρύσειον ἐπικρέματ' ἔνθα καὶ ἔνθα
ὄρπηκος ταναοῖο δέρας, τό οἱ ἀμφιδοκεύει
δεινὸς ὄφις, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, ὃ φατὸν εἰπεῖν.

926. δειλήεντα Crat. 927. εἶπος Voss. 928. περὶ Voss. ἐρυμνὸν vulgo. 929. Vulgo ἐπεκρέματ'. 930. Vulgo τό κεν αἶψα δοκεύει.

πάνακες metro repugnat. De carpaso Ruhnkenius attulit Salmas. Hyl. Iatr. p. 111.

926. (921) Ἄλλα τε δηλήεντα modo cum Aconito videtur coniungendum, nisi forte etiam κάπασον sit herba venenata, nomen mihi quidem adhuc ignorabile. GESN.

928. Schneiderus ex Hesychio affert, κλαδόνες, κλάδοι. An ergo κλαδόνεσσιν legere voluit? Κλαδεῶνες qui dixerit, neminem noui praeter Gregor. Nazianz. Ὑποθ. παρθένοις v. 280. Caeterum assentior Schneidero, arborem obumbrantibus ramis non satis apte ἐρυμνὴν dictam censenti. Quare ἐραννόν posui e v. 994. vbi Φηγὸς ἐραννὴ dicitur. Ἐραννὸς et ἐρυμνὸς confusa v. 85. 889. 990. Vide ad v. 154.

929. (924) Ἔνθα καὶ ἔνθα ita intelligo, non vno tantum extremo appensum fuisse vellus, verum ramo velut inequitasse, vt speciem praeberet insidentis arietis. GESN.

930. (925) Cum αἶψα apud Homerum statim et celeriter significet, hic perpetuitatis notionem videtur habere. Nempe ad tenuissimum quemque et leuissimum motum, statim vellus suum serpens respicit. GESN.

930. Αἶψα perpetuo *interpretatur Gesner*, inquit Schneiderus, *sed ea significatio nostro poetastro propria est.* Vbinam? Κέν, in qua vocula non solet offendere Schneiderus, in οἱ mutaui: vide Indicem. Deinde ἀμφιδοκεύει scripsi, verbum ab H. Steph. neglectum, quod recentiora lexica, sed sine auctoritate, habent.

931. (926) Cl. Ruhnk. Ep. 1 p. 69 putat fuisse hic Hesiodeam vocem ὅτι φατειόν· cuius cum glossa adscripta esset ὃ οὐ δύναταί τις εἰπεῖν, illius verbum vltimum adhaesisse truncato alioquin versui. Idem nomen φατειὸν etiam infra 974 in locum τοῦ φατὸν iubet substitui. GESN.

931. Ruhnkenius audacius corrigit in Ep. Crit. p. 107. ὅτι φατειόν, quod etsi idonea locorum copia firmare studuit, habet tamen etiam vulgata lectio, quo se tueatur. Hesiod. Scut. Herc. 230. Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐῤῥώοντο. Neque εἰπεῖν offensioni esse debet.

χρυσέαις γὰρ φολίδεσσιν ἐθείρεται, ἐν δ' ἄρα πρέμνον
ἀπλήτοις ὁλκοῖσι φορεύμενος ἀμφιπολεύει,
δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας ἀμείβων,
φρουραῖς τ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου,

932. Vulgo χρυσαῖς. 933. Vulgo ἀπλάτοις. 934. Vulgo σῆμα. Ruhnk. δῆμα. Tum ἀμύνων e coni. Gesneri edidit Schneiderus. 935. Φρουραῖς δ' ἀδμήτοις Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo φρουραῖς ἀδμήτοις δ'.

Aesch Prom. 772. οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τάδε, quem locum temere tentauit Brunckius.

932. (927) Potest dubitari illud ἐν quo referatur. Posset iungi cum φορύμενος, vt Od. M, 419 Κύμασιν ἐμφορέοντο. Sed magis placet, vt iungatur cum ὁλκοῖσι. Est sane haec praepositio intelligenda, etiam vbi solus Datiuus instrumenti, modi, partis, ponitur. GESN.

933. Ionica forma ἄπλητος vbique epicis restituenda.

934. (929) Ea fere ratione σῆμα hic ponitur, vt Ιλ. Β, 308 Ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα. Hic draco est monstrum Iouis infernalis s. Plutonis. Ποτὶ κῶας ἀμείβων forte significare queat *ad vellus alternans* h. e. alternis respiciens. Sed durum est, quia sine exemplo. Προσαμύνειν Homericum verbum, et vsitatum; et pulchre ad h. l. conueniens, quod interpretatio nostra ostendit. GESN.

934. Corruptissimum locum sic emenda: Δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας ἀμύνων, Φρουραῖς δ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου. Δεῖμα est *terriculamentum.* Hesychius. δεῖμα, φόβητρον. Sophocl. Electr. 411. ad Hesych. laudatus: ἐκ δείματός του νυκτέρου. Lucianus Alexandr. p. 253. δειμάτων μὲν, καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον. Hinc verbum δειματοῦν, *terriculas obiicere.* Apposite ad hunc locum Aristophanes Ran. 144. Μετὰ ταῦτ' (apud inferos) ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία δεινότατα. ΔΙ. Μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου. Vide Abreschium Animadu. ad Aeschyl. p. 489. Epitheto χαμαιζήλοιο remedium in melioribus libris exspectandum. Pro ἀμείβειν Gesnerus verissime scripsit ἀμύνειν. Quae verba in Codd. nostris permutata vidimus ad vs. 262. Denique ἀκμήτοις est ex coniectura Hemsterhusii ad Hesych. v. Ἐπιμαίεσθαι. RVHNK. Etiam in Sophoclis Antigona 782. legendum, Ἔρως, ὃς ἐν δείμασι πίπτεις, pro κτήμασι. In χαμαιζήλοιο non puto haerendum esse. Intelligit χθόνιον. Hesychius χαμαίβηλα (leg. χαμαίζηλα) ταπεινά, γήϊνα. Caeterum miror ἀμύνων Gesneri ab Ruhnkenio probari, a Schneidero recipi potuisse. Προσαμύ-

γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσσοισιν ἀναιδέα κανθὸν ἑλίσσων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλύομεν τόδ' ἐτήτυμον, ὡς ἐτέτυκτο,
ἀμφί τε Μουνυχίης Ἑκάτης, Φρουρῆς τε δράκοντος,
πάνθ' ὅσα οἱ κατέλεξεν ἀριφραδέως Μήδεια,
διζόμεθ' οἶμον ἄελπτον ὀϊζυροῖο πόνοιο,

937. τόγ' Ruhnk. pro vulgato τόδ'. 938. Vulgo ἀμφί γε. 940. οἱ μὲν e Voss. Vind. Ruhnk. Schneiderus pro vulgato ἡμὲν.

ιειν enim datiuum exigit. Ἀμείβων est *itentidem accedens*.

936. Κανθόν, *canthum* in oculo vulgo intelligunt de angulo, vbi coëunt palpebrae. Τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, vt est Poll. 2, 71. Sed haec quidem significatio hic locum vix ac ne vix quidem habet. Canthus ille immotus volui, circumagi nullo modo potest. Succurrit, vt saepissime in glossis et rarioribus Hesychius, ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ κύκλος, quod nescio quomodo negligi in thesauro Stephani potuerit, cum repetierit illud Phavorinus. Et profecto, qui ferramenta, quibus rotae vinciuntur, τὰ ἐπίσσωτρα, κανθοὺς vocarunt, illi non angulum aliquem, sed circuitum, circulum, orbem, intellexere. Vt paruus Scholiastes et Eustathius ad Ιλ. Ε, 724 τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ, ἃ καὶ κανθοὶ καλοῦνται· ὁ ἔξωθεν τὸν τροχὸν κατέχων σίδηρος· οἱ σιδηροῖ ἢ χαλκοῖ κύκλοι τῶν τροχῶν. Poteramus Hesychii auctoritate contenti esse: sed scrupulum mouebat illud, quod barbarum nomen esse dicit *Canthum* Quinctil. 1, 5, 8 pro ferro, *quo rotae vinciantur*, et accusat Persium, qui eo *tanquam recepto* vsus sit. Sed non ignotum fuisse veteri Graeciae κανθὸν eo sensu, quo hic nobis opus est, euincit fragmentum Callimachi seruatum in Etymologico M. inter Bentleiana n. 150 Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὧρον ἄπο, *saepe et ab oculis somnum excussi*: cui comparat Sapphus locum, Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος. Probare vult Etymologus, ὧρος et ἄωρος idem esse, et significare somnum.

GESN.

940. (935) Editum ἡμὲν ἄελπτον. Videtur necessarium esse substantiuum nomen, cuius attributum sit ἄελπτον. Cum sit in Voss. οἱ μὲν, putabam, modestam esse coniecturam, si legamus οἶμον, viam, decursum exitumque adeo aerumnabilis laboris. Atque ita certe interpretatus sum. GESN.

940. Gesneri coniecturam, de qua dubitabat Ruhnkenius, quamuis sententiam commodam esse fateretur, recepi. Sed ma-

ὥς κέ οἱ Ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν,
ἠδ' ὡς θῆρα πέλωρον ἱκοίμεθα, τόφρ' ἀνελόντες
δέρμ' ἀπονοστήσαιμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
καὶ τότε δὴ μετὰ πᾶσιν ὁμόκλεεν ἡρώεσσιν
Μόψος (ὃ γάρ τ' ἐδάη σφῆσιν τάδε μαντοσύνῃσιν)
ὄφρ' ἐμὲ γουνάσσωνται, ἐπιστείβουσί οἱ ἔργον
Ἄρτεμιν ἱλεῖσθαι, θέλξαι θ' ὑπερήνορα θῆρα.

941. *ὥς κεν ἀγροτέρην* Voss. *ὥς κέν νιν*, puncto posito sub vtroque *ν* finali, Ruhnk. 942. *οἱ δ' ὡς — πελώριον* Vind. Vulgo *ἠδ' ὡς*. 943. *ἀπονοστήσαιμεν* Ruhnk. pro vulgato *ἀπονοστήσωμεν*. 945. *Φῆσι* Ask. *ὃ γάρ τε δαεὶς φησὶ* Ruhnk. 946. *Vulgo δ' ἔργον* Ruhnk. *ἐπιστίβωσι* Haec Schneiderus negligenter. Neutrum vulgatum, sed hoc: *ἐπιστείβωσι δὲ ἔργον*. 947. *ἱλάσκεσθαι* Ruhnk. Vulgo *ἱλασθαι*. Tum *θέλξαι τ'* (sic) Schneiderus pro *θέλξαι δ'*.

le vertit Gesnerus *viam insperatam*, quod dicere *desperatam* debebat. Hom. hymn. Apoll. 91. *Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις ὠδίνεσσι πέπαρτο.*

941. (936) *Ἀγροτέρην* Dianam signat non venatricem modo, sed feram, ferocem: illud *νιν* pro *αὐτὴν* relatiuo et demonstratiuo adeo positum. Est enim ipsa Hecate Munychia, vt appellatur 933, ipsa Diana *ἐμπυλίη*, de qua a versu inde 900.

GESN.

941. Oἱ scribendum esse, i. e. *ἡμῖν*, quum sententia docet, tum codd. lectiones.

942. (937) *Ἱκέσθαι* ea notione ponitur, vnde *ἱκέτης* et *ἱκετεύειν* est: supplicare enim significat, quod vno alteroque loco Sophoclis firmabimus. Ille igitur Aiace 589 *Καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου, καὶ θεῶν, ἱκνοῦμαι*. Et Oed. in Colo. 279 *Ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι.* Plane vt *ἄντομαι* quod est occurrere, obuiam ire, in eadem fabula v. 247 ponitur, *ἃ πατρὸς ὕπερ τοῦ μοῦ ἄντομαι*. Nempe terribilis hic Draco non vincendus, sed supplicatione mitigandus erat. Huc pertinet verbum *θέλξαι* 942.

GESN.

942. Inepta est Gesneri explicatio verbi *ἱκοίμεθα*.

946. Schraderus in Praefat. Emend. p. V. corrigit *γουνάζωνται*. Verbum *γουνάζεσθαι* inepte noster hic adhibuit. Verba *ἐπιστείβωσι δὲ ἔργον*, quae orationem, sic in medio posita, turbant, ita, vt res postulabat et consuetudo nostri, mutaui.

947. Infinitiuus perfecti *ἱλάσθαι* locum hic non habet, neque praesentis infinitiuum *ἱλᾶσθαι* aut metrum aut consuetudo epicorum admittit. Itaque *ἱλεῖσθαι* scripsi. *Ἱλέομαι* habet Aeschylus Suppl. 123. 134. ad quorum locorum priorem Scholiastes *ἱλάσκομαι*, pariter vt in cod.

ὣς οἱ μὲν λίσσοντο περιςαδόν· αὐτὰρ ἔγωγε
Αἰσονίδην ἐκέλευσα, δύω θ᾽ ἅμα Φῶτε κραταιώ,
Κάςορά θ᾽ ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Μόψον τ᾽ Ἀμπυκίδην, ἰέναι πρὸς τέρματα μόχθȣ.
αὐτὰρ ἐμοὶ Μήδεια συνέσπετο μȣνη ἀπ᾽ ἄλλων.
ἡνίκα δ᾽ εἰς σηκȣ̀ς ἱκόμην ζάθεόν τε Θεράπνην,
χώρῳ ἐπὶ πλακόεντι βόθρον τρίςοιχον ὄρυξα,

949. Vulgo δύω δὴ Φῶτε. 951. ἱέναι Schneiderus. Vulgo ἰέναι. PAIC. πατρὸς τέρματα. 954. βόθρῳ Ruhnk. ſupra ſcripto βόθρον.

Ruhnkenii explicatio ἱλάσκεσθαι eſt.

949. Schneiderus, ſeruata librorum lectione, δύω δὴ Φῶτε, verſu 951. ἵεναι edidit, quod iam ante expreſſerat Geſnerus, *ablegare* vertens. Quid vero? Iaſon, dux et auctor expeditionis, alios mittat? Et hi cur duo dicuntur, quum ſint tres? Immo et hi tres et ipſe Iaſon ad vellus auferendum iuerant, vt v. 992 ſeqq. cognoſcimus. Tum infinitiuus ἵεναι, ſi bene memini, non occurrit apud epicos. Quare non dubitaui ἰέναι ſeruare, pro δὴ autem ſcribere θ᾽ ἅμα.

951. (946) Notabilem emendationem, vt multas alias, H. Stephanus Orpheo hic attulit, nec imputauit. Πατρὸς illud ortum inde, quod ſaepe illis quatuor literis προς notari ſolet. GESN.

953. (948) Ζάθεόν τε θεράπνην] Non tam miror hic inſcitiam interpretum, quam incuriam Henrici Stephani, qui omnes nobis κύριον θεράπνην faciunt, cum tamen conſtet Θεράπνην fuiſſe locum circa Spartam. Scholiaſtes Pindari ad Iſthm. Od. 1 verba illa:

Τυνδαρίδας δ᾽ ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον θεράπνας οἰκέων ἕδος

Τυτέςι, inquit, Σπαρτιάτης ὤν. ἡ γὰρ θεράπνη τῆς Σπάρτης. et paulo poſt ἰςέον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν θεράπναις τὸ ἱερὸν ἐςὶ Διοσκȣ́ρων. et Harpocration τόπος ἐςὶν ἐν Λακεδαίμονι θεράπναι, ȣ̔̂ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν ἐν πρώτῃ. Nihil igitur magis abſurdum eſſe poteſt, quam excogitare θεράπνας in Colchis. θεράπνη hic idem fere quod antecedens σηκὸς, et interprete Heſychio: Θεράπναι, αὐλῶνες, σταθμοί. ESCH.

953. Vide indicem in θεράπνας.

954. (949) Βόθρον ad aram habemus etiam 570. Quod autem τρίςοιχον fieri iubet, illud forte trium pedum, aut triplicem adeo, ſignificat. Certe 957

φιτρὺς τ' ἀρκευθοιο καὶ ἀζαλέης ἀπὸ κέδρȣ,
ῥάμνȣ τ' ὀξυτέροιο, πολυκλαύτων τ' αἰγείρων,
ὦκα φέρων, νήησα πυρὴν ἔντοσθε βόθροιο.

956. ῥάμνυς τ' Ruhnk. 957. ἔνησα P A I. Vind. Ruhnk. et Voff. qui non ἤνησα, vt dicit Gefnerus, habet. Wrat. ἔνυσα. Pro Wrat. Schneiderus Ruhnkenianum, et pro hoc Wratislauienfem nominat. Sed foli fides Ruhnkenio. Grat. et vulgo ἤνησα. Tum vulgo ἔμπροσθε.

etiam *σκύμνυς τρισσὺς tres catulos* facrificat. GESN.

956. (951) Epitheton *πολυκλαύτων* ad Phaethontis et fororum illius, electra plorantium, lacrimas pertinere, non eft dubium. Cum apud Aratum v. 360 Eridanus vocetur *πολύκλαυτος*, poterat alicui in mentem venire, etiam hic ita legendum effe: fed variatur ab ipfis, credo, auctoribus orthographia verbalium a *κλαίω*. GESN.

957. (952) Ante Stephanum *ἔνησα* cum editum fit, et Voff. habeat *ἤνησα*, vix dubito hanc effe veram lectionem: et *ἤνυσα* deberi coniecturae vel fphalmati Stephaniano. Verbum *νέω* et productum *νηνέω* cum compofitis pene, fedem ac domicilium habere in tumultuaria *πυρᾶς* conftructione ipfius Stephani thefaurus docere poteft. Ponam vnum Plutarchi locum non recte ibi laudatum. Eft non in Caefaris vita, in quo memoria fumma virum fefellit, fed in Bruti, p. 393. C. *οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων τὰ βάθρα καὶ τὰς τραπέζας — συγκομίζοντες — παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν.* Sic *ἤνησα* poteft accipi politum pro *ἔνησα*, augmento Syllabico temporaliter aucto, vt loquuntur Grammatici. Verum cum fit Homericum *νηέω* vel *νηνέω* in hac ratione, quo ter vno velut fpiritu vtitur Ιλ. Ψ, 139. 163. 168; cum praecedens *φέρων* vltima fua litera primam verbi haufiffe potuerit: placeret mihi *νήησα*, vel *νήνησα* adeo. Ne longior fim, ponam de verbi huius varietate verba modo Euftathii p. 1402, 29 *Ὅτι ἐν μὲν Ὀδυσσείᾳ* (Α, 148 et Π, 51) *ἐπὶ τῶν ἄρτων κεῖται τὸ ἐνήνεον, τυτέστιν ἐσώρευον. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ ὕλης τῆς κατὰ ξύλα. — Δῆλον δὲ, ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ νηεῖν λέγεται· ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ* (Ιλ. Ψ, 168) *ἐπὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει, ὅ ἐστιν ἐσώρευε· καὶ ἀλλαχȣ̃* (Ιλ. Ι, 279) *τὸ νῆα νηήσασθαι. Πότερον δὲ πρωτότυπον, τὸ νηῶ ἢ τὸ νηνῶ, ȣ̓κ εὔδηλον.* Mihi quidem hic *εὔδηλον*, non verbo *ἀνύω*, fed *τῷ νέω, νηέω*, vel *νηνέω* in aceruandi et ftruendi fignificatione locum effe. GESN.

957. Gefneri coniecturam, *νήησα*, cum Schneidero recepi: (vide quos Ruhnkenius attulit, Thucyd. II. 52. ibique Dukerum Apoll. Rh. III. 1033 Weffelingium ad Herodot. I. 50.) item Schneideri coniecturam *ἔν-*

πολλὰ δέ μοι φέρε φάρμακ' ἐπισταμένη Μήδεια,
φωριαμῶν ἀνελοῦσα θυώδεος ἐξ ἀδύτοιο.
αὐτίκα δ' ὑλοπλάσμαθ' ὑπὸ πλέκτοις ἐπονεύμην,

958. πάμπαν vulgo. 959. Φωριαμῶν Voſſ. Vind. Ruhnk. Vulgo Φωριαμῶ. 960. ὑλαοπλάσμαθ' Ask. Voſſ. Ruhnk. Wrat. PAIC, ὕλα πλάσμαθ' vulgo. Tum vulgo ὑπὸ πέπλυς.

τοσθε, quam ille tum v. 973. tum Apollonii loco firmauit III. 1032. βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἔνι θῆλυν ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι, αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νήσας ἐπὶ βόθρῳ. Addere poterat deſcriptionem huius ſacrificii, quae eſt III. 1207. πηχυῖον δ' ἄρ ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας νήησεν σχίζας, ἔπι δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμόν. Etiam apud Homerum Od. XI. 35. eſt τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα ἐς βόθρον, quamquam ibi nulla rogi mentio. In Homerico hymno Mercurii, etſi non in ſacris, eodem modo v. 112. πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα κατουδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ οὖλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηετανά· λάμπετο δὲ φλόξ. Pauſan. V. 13, 1. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἔθυσεν ἐς τὸν βόθρον τῷ Πέλοπι.

958. Φάρμακα pro πάμπαν legendum eſſe patet. Incidit in hanc coniecturam etiam Schneiderus. Hauſit hoc noſter ex Apollonio: III. 802. ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾧ ἔνι πολλὰ φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ δὲ ῥαιστήρι', ἔκειτο. 808. ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο, ἐξελέειν μεμαυῖα. 844. ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο φάρμακον, IV. 24. μέτα δ' ἥγε παλίσσυτος ἀθρόα κόλπων φάρμακα πάντ' ἄμυδις κατεχεύατο φωριαμοῖο.

960. (955) Difficile eſt dicere, quid proprie οὖλος ſignificet, cum tot diuerſos, quin repugnantes ei notiones tribuant Grammatici. Dicam breuiter, quid lectis, quae apud Heſychium, Euſtathium, Suidam reperiuntur, mihi probabile viſum ſit. Ionica vox οὖλος reſpondebat τῷ ὅλος, et integrum ſanumque ſignificabat. Hinc οὖλαι κριθαὶ in ſacrificiis et οὐλόχυται integris granis, non contuſis, hordea: hinc οὖλε ſalutandi verbum, ſalue: hinc οὐλὴ cicatrix, vulnus ſanatum, cutis in integrum reſtituta: hinc οὔλειν, ὑγιαίνειν Euſtath. ad Ιλ. A. p. 24, 52 et οὖλον, τὸν ὑγιῆ ad Ιλ. B p. 124, 40. hinc οὐλομελίη apud Hippocratem eſt membrorum integra compages ſimul conſiderata: hinc οὖλον κεκλήγοντες ſturni et mox iuuenes Ιλ. P, 756 et 759, iuuenile quid clangentes h. e. vehementer, totis viribus, vti ſolent iuuenes: iidem ſunt criſpi natura vel cultu: iidem alio reſpectu teneri et molles: hinc molliculae carnes, quibus dentes continentur, τὰ οὖλα. Sed quatenus οὖλος eſt vehemens, potens, efficax, pot-

ἐν δὲ πυρῇ ἐνέβαλλον, ἰδ' ἔντομα θύματ' ἔρεζον,
σκύμνους παμμέλανας σκυλάκων τρισσοὺς ἱερεύσας.
αἵματι δ' αὖ χάλκανθον ἰδὲ στρεθεῖον ἔμιξα,
κνῆκόν τε, σχιστήν τ', ἐπί τε ψυλλεῖον ἀηδές,

961. Vulgo ἂν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον. 963. στρυθεῖον Voss. probatum etiam Schradero Emend. Praefat. p. V. Vulgo στρόθιον. 964. κνίκον Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo κνῆκον. Chiu. σχιστήν τε. Vulgo τε abest. Dein vulgo ψύλλιον ἀειδές. Voss. Ruhnk. ἀηδές.

est etiam potentem ad nocendum notare, vt *praesens venenum* et *praesens medicamentum* in vtramque partem dicitur. Ita potuit οὖλος ὄνειρος idem ὀλέθριος (ad Iλ. B, 8) a Scholiaste vocari, quatenus vim suam ad nocendum hic exercuit. Poterant ista, si dissertationem scribere placeret; facile explicari latius, locisque Homeri, Hippocratis, Grammaticorum confirmari. Sed hoc agamus. Ea, quae elaborat hic sub Peplis (de quibus ad 310) Orpheus οὖλα πλάσματα, sunt, nisi fallor, puppae quaedam siue imagunculae cereae, πλαγγόνες, νύμφαι, ludus alias puellarum (vid. Spanh. ad Callim. H. Cer. 92 p. 711) hic vero pars sacri magici, vt in Theocriti Virgiliique Pharmaceutriis. *Plangunculas* Ciceroniana voce licet dicere, quam illi restituerunt VV. DD. Att. 6, 1. GESN.

960. Οὐλοπλάσματα scribendum esse, et metrum et lectio antiquorum librorum ostendit. Apte vidit Schneiderus huc pertinere Hesychii ὀλοοίτροπα (quod ὀλοοίτροχα scribendum putat, nescio an non recte) παρὰ 'Ροδίοις, ἑπτὰ πλάσματα εἰς θυσίας. Probat Schneiderus Pergeri coniecturam λεπτά. De πλέκτοις vide ad v. 314.

961. Non mihi persuadeo nostrum scripsisse ἂν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον. Quare et verbum vsitatum in hac re, et casum, et praepositionem reposui. Hom. Iliad. IX. 220. ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. Et XXIV. 787. ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

963. (958) Αἵματι δ' αὖ χάλκανθον] De hoc vid. Dioscor. lib. V. c. 114. et de Struthio, lib. II. c. 193. ESCH.

964. (959) Κνῆκόν τε σχιστὴν] Dioscoridi scribitur Κνίκος. ESCH.

964. (959) Epitheton cneci vel cnici puto σχιστήν, quod et calycem et petala in tenues admodum fibras scissa habet: nisi quis malit absolute dici σχιστὴν intellecto λίθον, alumen fissile. Non enim solas hic herbas memorari, vel solum chalcanthum satis indicat. Malle me ψυλλίον ἀηδὲς, in V. L. indicaui. Sed potest etiam ἀειδὲς vocari, quod *pulicis* similitudinem semen habet, vnde nomen *pulicariae*. Quamquam naturae studioso nihil hic deforme. GESN.

ἄγχουσάν τ' ἐρυθρήν, ἰδὲ χάλκιμον. αὐτὰρ ἔπειτα
νηδύας ἐμπλήσας σκυλάκων, Φιτροῖς ἐπέθηκα·
ὕδατι δ' αὖ μίξας λοιβὰς χεόμην περὶ βόθρον,

965. ἄγχουσαν Wrat. 966. Vulgo Φιτροῦσιν ἔθηκα. 967. ὕδατι δ' αὖ μίξας χολάδας Voſſ. Pariſ. Vind. Ruhnk. MS. Canteri in Nou. Lectt. V. 5. Vulgo ὕδατι μὶξ δ' ὠμὰς χολάδας. ὕδατι ἐξ δ' αἶμας χολάδας PAI. ὕδατι ἐξ δ' αὖμὰς χολάδας Crat.

964 Κνῆκον meliorem ſcripturam eſſe docet Salmaſius Exerc. Plin. p. 629. Ψυλλίον ab Heſychio explicatur πόα, ἧς καὶ σπέρμα ὁμώνυμον. RVHNK. Σχιστὴν vitioſum putat Schneiderus, niſi ineptus poetaſter κνῆκον σχιστὴν dixerit, quoniam ſemen eius ad lac cogendum, quod σχιστὸν dicitur, olim adhibebatur, de quo vſu Dioſcorides. Ego cum Chiu. σχιστήν τ' edidi. Σχιστά, τὰ κρόμμυα, Heſychius. Femininum genus eſt apud Plinium XIX. 32. Deinde ψυλλεῖον ex emendatione Schraderi dedi in Praefat. Emend. p. V.

965. De ἀγχούσῃ vid. Heſych. et eius interpp. Χάλκιμον quid ſit, neſcitur. Schneiderus, qui olim Heſychii χάλιμος, Φαρμακὸς huc pertinere putauerat, nunc χάλκην vel κάλχην, de qua dixit ad Alexiph. Nicandri 391. intelligi putat. Eam alios κάχλαν et βούφθαλμον dixiſſe teſte Dioſcoride III. 156. alios χρυσάνθεμον Dioſcoridis IV. 58. χαλκῖτιν, χάλκανθον, χαλκάνθεμον vocaſſe. Codex Heſychii non χάλιμος habet, ſed χάλιμα.

966. (961) Vocem ἐμπλήσας lubens diuidam, vt praepoſitio ἐν ad ἔθηκα referatur. Sed ipſum quoque durum eſt. GESN.

966. Ineptam lectionem Φιτροῖσιν ἔθηκα nemo criticorum correxerat. Ceterum Schneiderus, *addere debebat*, inquit, *impenſam, qua farti ſunt ventriculi canicularum, quas Hecatae moris erat mactare, docente Hemſterhuſio ad Luciani* 2. p. 399. *ed. Bip.* (T. I. p. 330.) Num non addidit v. 963. 964. 965?

967. (962) Non auſim damnare emendationem G. Canteri Nou. Lectt. 5, 5 Ὕδατι δ' αὖ μίξας, cui faueat Voſſianus liber. Sed nec mutare ceterarum lectionem ſuſtineo, in qua nihil ſit, quod quem offendat, niſi forte illud μὶξ; quod nondum aliunde obſeruatum reperio. Sed notiſſimum eſt et Homericum ἐπιμὶξ, cuius ſimplex ita, vt alias μίγα, hic videtur poni. Ὠμὰς χολάδας ponit, crudas, in ignem non coniectas, aqua inſuper perfuſas, vt maiori deinde 968 miraculo in ipſa foſſa comburerentur, in quo poſſis imitationem quandam ſacrificii deuotorii ab Elia inſtituti (1 Reg. 18, 34) cogitare. GESN.

967. Schneiderus in χολάδας

ὄρφνινά θ' ἑσσάμενος φάρη, καὶ ἀπεχθέα χαλκὸν
κρούων ἐλλισάμην. αἱ δ' ὀτραλέως ὑπάκουσαν,
ῥήξασαι κενεῶνας ἀμειδήτοιο βερέθρου,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀληκτὼ καὶ δῖα Μέγαιρα,
πεύκαις ἀζαλέαις φόνιον σέλας αἰθύσσουσαι.
καίετο δ' αὐτίκα βόθρος, ἐπεσμαράγει δ' ὀλοὸν πῦρ·

968. Pro ὄρφνινα apud Dinnerum p. 808. legitur ὄφνισθ'. 969. κύρον — ὑπάκουσαν Voss. Vulgo ἐπάκουσαν. 970. ῥήξῃ — βάραθρα Wrat. 972. αἰθύσσουσαι Ruhnkenii coni. pro vulgato ἀΐσσουσαι. 973. ἐσμαράγει vulgo. ἐσμαράγῃ Voss. Ruhnk.

latere χοὰς putabat. Nam sane μίξαι non potest aliquis dici aquam et intestina. Ego λοιβὰς dedi. Χολάδας ex hoc vocabulo et eius explicatione χοὰς, cuius ultima syllaba, quae supra scribi solet, interierat, natum est. Nisi quis et χοὰς et λοιβὰς explicationem censeat esse vocabuli χύτλους, quod Suidas et Hesychius habent: quamquam de eo dubitat H. Stephanus. Apud Phauorinum in αἴχλαι memoratur χύτλη, quod vereor ne ille φύτλη scripserit. Caeterum Apollonii locum in eiusdem sacrificii descriptione comparauit Schneiderus, III. 1210. ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβάς. Cribellus in versione totum versum praeteriit, siue omissum in codice, siue quod corruptus esset.

968. Ἀπεχθέα χαλκὸν Gesnerus *inimicum aes, arma*, vertit. Vereor ne hoc epitheton, quod hic quidem non satis aptum videtur, vitiosum sit.

970. Lectio cod. Wrat. videtur indicare, fuisse, qui legerent, ῥήξασαι κενεῶνος ἀμειδήτοιο βέρεθρα.

972. (967) Ἀΐσσειν cum nusquam neque simplex transitiua s. actiua significatione vsurpatum obseruem, neque compositum: non possum non plaudere emendationi elegantissimi Ruhnkenii Ep 1 p. 21 αἰθύσσουσαι, de quo verbo dictum ad 899. GESN.

972. Αἰθύσσουσαι recepi, quae Ruhnkenii emendatio est, in Ep. Crit. p. 33. Nam etsi ἀΐσσειν, vt Porsonus ad Eurip. Or. 1427. docuit, actiuam quoque significationem habet, non ausim tamen, quod tragicis proprium videtur, ad epicos transferre. Schneiderus ἀΐσσουσαι non mutauit propter Sophoclis Oed. Col. 1261. κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ἄσσεται.

973. (968) Confragosus versus, vel si mauis languens caesurae defectu: de quo etiam emendando aliquando cogitabam, praesertim ob posteriorem

λιγνὺς δ' αἰθαλόεσσα χύθη περιμηκεῖ καπνῷ.
αὐτίκα δ' ἐξ Ἀΐδαο διὰ φλογὸς ἠγέρθησαν
δειναὶ θαμβήτειραι, ἀπηνέες, ἀπροσόρατοι.
ἡ μὲν γὰρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἣν καλέουσιν

974. Λίγνυς Voss. Dein vulgo περιμήκετα καπνόν. Schneiderus περιμήκετα καπνῷ edidit. Manus docta ad exempl. Ald. περιμηκέα. 976. Ante hunc versum collocauit Schneiderus versus 984. 985. θαμβήτειραι Ruhnk. 977. ἔχε Ruhnk.

nominis βόθρος paullo insolentius productam. Sed nihil mutandum. Litera sibilans producit syllabam. GESN.

973. Ἐπεσμαράγει, Schneideri emendationem, occupauerat Schraderus in Praefat. Em. p. V. qui idem vitium occurrere monuit v. 400. et 1096.

974. (969) Duplex occurrebat emendandi atque interpretandi versus huius ratio, vel ita, χύθη fudit (passiuo actiue, s. ad modum deponentis posito) περιμήκεα κάπνον, *Vapor fuliginosus fudit* (effusus est in) *fumum altissimum*. Vel περιμήκετα aduerbialiter sumam, et legam καπνῷ, *Vapor fusus est altissime a* vel *cum fumo*. GESN.

974. Καπνῷ quum in καπνὸν mutatum esset, περιμηκεῖ, a supra scripto, quum ι pro τ acciperetur, in περιμήκετα abiit. Nam Schneideri περιμήκετα languet, nec verum est, quod dicit, περιμήκετον aduerbii loco esse v. 898.

975. (970) Proxime ab hoc versu vnum excidisse arbitratur Cl. Ruhnk. Ep. 1 p. 21, qui haberet mentionem (aut descriptionem adeo) Erinnyum. Breuiorem medicinam suaserat Cl. Bernard. ad Dem. Pepag. p. 85 vt pro Δειναὶ v. 71 legatur Ποιναί. Modesta sane coniectura, et cui fauere videtur, quod v. 980 expressa est Poenarum s. Erinnyum mentio. Sed mihi diligenter hoc agenti visum est, locum emendatione non egere, sed interprete. Versus 971 habet Epitheta s. Praedicata communia personarum, quae deinde separatim enarrantur, nempe Pandorae 972, Hecatae 973—979. et Furiarum 980. Nemini in mentem venisset, credo, dubitare, si placuisset poetae commune nomen substantiuum adiicere, vt θεαὶ δειναί, vel tale quid. Illud ipsum ἡ μὲν γάρ, a quo incipit v. 972 apertissime indicat, incipere ibi exegesin eorum, quae vniuersim proposita modo fuere. GESN.

976. Schneiderus in vulgato ordine versuum narrandi rationem vituperat, quod Pandora et Hecate describantur, antequam eas apparuisse constet. Quasi non possint antea generatim quibusdam epithetis deae, quae appareant, describi, et tum de singulis, vt quaeque ornata venerit, exponi. Contra

Πανδώρην χθόνιοι· σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανεν,
τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὀλοὸν τέρας, ὄτι δαϊκτόν,
Ταρταρόπαις Ἑκάτη· λαιῶ δέ οἱ ἔσσυτ' ἐπ' ὤμῳ
ἵππος χαιτήεις· κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι

978. Πανδώραν solus Schneiderus. 979 Vulgo τρισσοκέφαλος. Deinde vulgo δαητόν. Voss. Vind. Ruhnk. δαϊκτόν. 980. λαῶ Ruhnk. Dein vulgo λαιῶ δ' ἄρ' ἐπέσσυθεν ὤμῳ. Schneiderus ἀπεσσύθη.

in eo ordine versuum, qui Schneidero placuit, prius saltantes videmus deas, tum demum aduenire accipimus. Non opus erit cum Ruhnkenio lacunam in auxilium adhibere, si θαμβήτειραι non, vt fecerunt interpretes, pro adiectiuo, sed pro substantiuo habemus. Itaque comma post δειναὶ deleui.

978. (973) Pandoram hanc haud dubie intelligit Tellurem, quam πανδώτειραν alias vocat. Vid. Ind. GESN.

979. (974) Vid. ad 926. Retinendum puto δαητὸν, nomen bona moneta percussum, et rite formatum ab eodem themate, vnde Homerica δεδάηκε et δεδαημένος. Τέρας ὃ δαητὸν quod nosse nemo velit, sine horrore cognoscere nemo potest. GESN.

979. Heynius ad Virg. Aen. IV. 511. et Schraderus Praefat. Em. p. 5. τρισσοκάρηνος correxerunt. Eiusdem erroris exempla Ruhnkenius attulit e Schol. Aristoph. ad Equit. 414. Suida v. κυνοκέφαλος, et Theogonia Hesiodi v. 287. vbi codex Paris. τρικέφαλον, et v. 312. vbi idem codex πεντηκοντακέφαλον habet. Τρισσοκάρηνος ex h. l. Dinnerum iam posuisse in Epithetis Gr. obseruat Schneiderus, qui huius interpunctionem, τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὀλοὸν τέρας, recepit, quae iam est in edd. Ald. et Crat. Vulgo τρισσοκέφαλος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας. Pro vulgato δαητὸν Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 107. φατειὸν scribendum censebat. Ego trium codd. lectionem recepi. Οὔτι δαϊκτὸν idem est, quod ἄμαχον.

980. (975) Legendum puto ἀπ' ἔσσυθεν pro ἀπὸ λαιῶ ὤμῳ ἐσσύθη. Forma haec, quam Aeolicam dicunt, forte tueri potest illud Pindaricum Ol. Θ, 88 Μίχθε, quod pro μίχθη librorum reposuit Schmidius, et receperunt Oxonienses, in dubium autem vocauit Pauwius. GESN.

980. Neque ἐπεσσύθη, neque ἀπεσσύθη hic aptum, vt aoristum. Atque etiam vltima non eleganter corripitur, quod quidem non sentient, qui satis habent didicisse, quae de longa vocali ante vocalem vulgo praecipiuntur. Itaque reposui tempus illud, quod hic requirebatur, vna cum οἱ. de quo vide Indicem.

λυσσῶπις σκυλάκαινα· μέση δ' ὄφις ἀγριό-
μορφος,
χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κωπήεντα.
ἐγκύκλιαι δίνεον δὲ πέριξ βέθρον ἔνθα καὶ ἔνθα
Πανδώρη Ἑκάτη τε· συνεσσεύοντο δὲ Ποιναί.
ἐν δ' ἄφαρ Ἀρτέμιδος φρουρὸν δέμας ἧκε χαμᾶζε

982. λυσσώπης Ruhnk. Tum vulgo σκυλάκη· μέσση δ' ἔφυ. 983. Voſſ. χερσὶ δ'. 984. ἐγκύκλιαι δινεῦντο περὶ Voſſ. Ruhnk. Geſn. Vulgo ἐγκύκλιαι δὲ δινεῦντο περὶ. Schneiderus, qui hunc et ſequentem v. poſt v. 975 poſuit, καὶ κύκλῳ δινεῦντο περὶ. 986. ἐν δ' ἄφαρ Voſſ. Vulgo ἐκ δ' ἄφαρ.

982. (677) Quid ſibi vellet ἀγριόμορφος, in Indice poſui. Hic admoneo lectores etiam apud Virgilium eſſe Aen. 4, 511 *Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianae.* Nondum obſeruaui apud ipſum Proclum L. 2 in Timaeum locum, quem inde citat Eſchenb. Epig. p. 77, qui hunc noſtrum illuſtrat: Τοιαῦτα καὶ Ὀρφεὺς ἐνδείκνυται περὶ τοῦ Φάνητος θεολογῶν. πρῶτος γοῦν ὁ θεὸς παρ' αὐτῷ ζώων κεφαλὰς φέρει πολλὰς Κριὰς, ταυρίους (f. ταυρείους) ὄφιας, (ὄφιος), χαροποῦ δὲ λέοντος. Ex Aegypto forte ab ipſo Orpheo allata eſt illa ratio animalium figuris Dei aut naturae facultates atque attributa vtcunque ſenſibus et memoriae hominum commendandi. GESN.

982. Ruhnkenius, de forma σκυλάκη dubitans corrigebat: κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι λυσσώπεις σκύλακας. At tria Hecatae capita deſcribens poeta non potuit plures catulos nominare. Quod nos dedimus, firmatur Noſſidis auctoritate epigr. IX. σαίνοι κέν σ' ἐσιδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα. Mox merito miratur Schneiderus, quid ſit, quod medium caput quale fuerit, in dubio relinquat poeta: μέσση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος. Id ipſum olim putauerat a poeta expreſſum: quare ἀκριτόμορφος corrigebat. Noſtrum ὄφις has dubitationes tollit. Notum Sophoclis fragmentum p. 649. ed. Brunck. in quo Hecate στεφανωσαμένη ὠμῶν σπείρησι δρακόντων.

984. (979) Cum prima in δινεῦντο ſit perpetuo vſu bonorum et noſtri adeo, longa; nec Aoriſtus 2 δίνοντα auctoritatem habeat: recepi Voſſianam lectionem, quae δὲ omittit. GESN.

984. Ἐγκύκλιαι δίνεον δὲ ſcripſi, vſu epicorum ita poſtulante. Δὲ ſaepius noſter poſt alterum verbum collocat: vide Indicem. Πέριξ metrum requirebat. Pro eo etiam v. 317. 815. 928. περὶ legitur.

986. (981) Haec eſt illa Diana ſ. ἐμπυλίη Ἄρτεμις de qua v. 900 et 942, vnde apparet cur hic φρουρὸν δέμας vocetur: quo no-

πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' ὀρανὸν ἤειρεν ὄσσε.
σαῖνον δὲ σκύλακες πρόπολοι, λύοντο δ' ὀχῆες
κλείθρων ἀργαλέων, ἄνα δ' ἔπτατο καλὰ θύρετρα
τείχεος εὐρυμενοῦς, ὑπεφαίνετο δ' ἄλσος ἐραννόν.
αὐτὰρ ἐγὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην· τῆμος δέ τε κούρη
Αἰήτεω Μήδεια, καὶ Αἴσονος ἀγλαὸς υἱός,
Τυνδαρίδαι τ' ἤπειγον ὁμοῦ, σὺν δ' ἕσπετο Μόψος.
ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδόθεν κατεφαίνετο φηγὸς ἐραννή,

989. ἀργαλέων ex Ruhnk. Schneiderus. Vulgo ἀργυρέων. Deinde ῥέεθρα Voss. 990. εὐρημένη Voss. 991. τῆμος δὲ τότε Ruhnk.

mine δέμας indicatur, ipsum signi vel statuae corpus moueri visum, et facem, quam tollit illustrandi causa quasi cum languore demisisse, contra oculos tutelae velleris intentos inde auersos direxisse in caelum. De canibus illius v. 908. GESN.

988. (983) Nescio an prima in λύοντο produci vllo modo possit. Facilis esset medicina, si legas ἐλύοντο vel λελύοντο. GESN.

988. Male Ruhnkenius de metro metuens ἐλέλυντο scribebat.

989. Praeclare codex noster, κλείθρων ἀργαλέων. vt apud Homerum Od. Λ, 292. δεσμοὶ ἀργαλέοι. Non ex argento portae erant, sed ex aere. Supra vs. 896. Χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι. RVHNK.

990. Εὐρυμενὴς Phasis vocatur infra v. 1055. In Apollonio Rh. I. 596. dubitabat Ruhnkenius in Ep. Crit. II. p. 196. vtrum Εὐρυμενὰς nomen vrbis, an adiectiuum esset, vt scholiastae videtur. Idque adiectiuum in Hesychio pro εὐρύμναν reponebat. Assentitur Schneiderus, εὐρύμναν Hesychii formam putans contractam esse, εὐρύμενος autem pro εὐρυόμενος dici, vt κλύμενος, κτίμενος. At εὐρύνω verbum est, non εὐρύω. Hesychio autem εὔρυναν restituendum esse, ex Apollonii Lex. Hom. luce clarius patet. In Apollonio Rhodio vrbem intelligi, vt Valerii Flacci imitationem taceam, sermo ipse ostendit. Tum ἄλσος ἐραννὸν scripsi: v. ad v. 85.

993. (988) Tyndaridae intersunt his mysteriis vt Iouis filii, vt inferos deos superosque videre assueti: Orpheus, Medea, et Mopsus vt mystae et mystagogi adeo. Iason ipse hic initiatur. GESN.

994. (989) Apollo. 4. 124. vocat φηγὸν ἀπειρεσίην, ᾗ ἔπι κῶας Βέβλητο. GESN.

κρηπίς τε ξενίοιο Διὸς καὶ βώμιος ἕδρη,
ἔνθα δράκων ὁλκοῖσιν ὑπ᾽ ἀπλήτοισιν ἑλιχθεὶς
δινεύων ἀνάειρε κάρη βλοσυρόν τε γένειον,
ἂν δ᾽ ὀλοὸν σύριξ᾽· ἔπι δ᾽ ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ.
δένδρεα δ᾽ ἐσμαράγησε κραδαινόμεν᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα
πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης· ἰάχησε δὲ σύσκιον ἄλσος.

996. Vulgo ὑπὸ πλατίεσσιν. 997. κάρη Voss. Ruhnk. Vulgo κάρα. 998. σύριξ᾽ Voss. Vulgo σύριγξ᾽. 1000. πρυμνόθεν Voss. Vulgo κρημνόθεν.

995. (990) Si conferas h. l. vt conferendus est, cum v. 929 vbi σῆμα χαμαιζήλοιο Διὸς vocatur, non improbabile forte videbitur, quod ego valde verisimile puto, non ξενίοιο hic legendum esse, sed χθονίοιο. GESN.

995. Gesneri coniecturam, χθονίοιο Διός, refutauit Schneiderus auctoritate Apollonii IV. 116. sqq. qui βωμοῖο θέμεθλα Ioui Φυξίῳ consecrata a Phrixo habet; et scholiastae eius ad II. 406. cuius locum, in quo ex Hellanico refertur in Iouis templo suspensum fuisse vellus, auctiorem dedit ex cod. Paris.

996. (991) Cl. Piersonus Verisi. 2, 5 p. 107 languidam et frigidiusculam putat vulgarem huius versus lectionem, et substitui vult ὁλκοῖσιν ὑπ᾽ ἀπλάτοισιν. Noster sane hoc verbo vsus supra v. 928, et attulit Piersonus etiam auctoritatem Eurip. Herc. Fur. 419. Et est Hesiodeum verbum ἄπλατος, ἄπλατος, ἄπλητος, cui plerumque forte recte accommodaueris etymon πέλας vel πελάζειν, vt sit terribile ad quod accedere timeas, cui tu per mediam nolis occurrere noctem. Mutare tamen contra libros nihil ausim, cum praesertim fieri possit, vt sint, quibus πλατεῖς ὁλκοὶ recte dici videantur. Equidem damnare nolim. GESN.

996. Piersoni coniectura ὑπ᾽ ἀπλάτοισιν etiam Schneidero placet. Hanc, Ionica forma restituta, recepi.

1000. (995) Κρημνόθεν ἐκ ῥίζης interpretabar ἀσυνδέτως dictum, vt in ἄνω κάτω et similibus, cum in κρημνῷ non minus capitis (κάρα, κάρη, κρῆ) notionem, quam in Latinorum *praecipiti* inesse putem. Mouebantur arbores a summo fastigio et a radicibus. Sed nec ingeniosam et probabilem nego Cl. Ruhnkenii (Ep. 2 p. 82) coniecturam πρυμνόθεν, quam firmat ex Apollo. 4, 1686. Po-

αὐτὰρ ἔμ' ἤδ' ἑτάρους τρόμος ἔλλαβε· νόσφι δὲ μούνη
Μήδει' ἐν στέρνοισιν ἀκαμπέα θυμὸν ἐνώμα·
δρέψατο γὰρ παλάμῃσι λυγρῶν ἀποθρίσματα ῥιζῶν.
καὶ τότ' ἐγὼ φόρμιγγος ἐφήρμοσα θέσκελον ὀμφήν·
κλάγξας δ' ἐξ ὑπάτης χέλυος, βαρυηχέα φωνὴν

1001. μούνην Wrat. 1002. Μήδεια ἐνὶ Voss. Μήδει' ἐνὶ vulgo. Dein vulgo στέρνοις. 1005. κλάγξας δ' ἄρ' Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo κλάγξα δ' ἄρ'. Dein βαρυαχέα Vind. Ruhnk. βαρυηχέα Voss. et Dinner. in v. Φωνή. καρυηχέα edd. vett. Wrat.

erat laudare etiam Spanh. ad Call. H. in Del. 35 p. 331. GESN.

1000. Legendum πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης. Apollon. Rhod. IV. 1686. πρυμνόθεν ἐξεραγεῖσα κατήριπεν. RVHNK.

1002. Versum laborantem, ob productam primam in ἀκαμπέα, facile fulcias legendo στέρνοισιν. GESN.

1005. (1000) Ὑπάτην h. e. summam chordam esse grauissimi soni, satis constat, et docuere v. g. interpretes ad Horatii Sat. 1, 2 pr. Hoc maxime oculis apparet in illa Lyra, quae inter Herculanenses picturas nuper publicata, triangularis est, et ita tractatur, vt longissima chorda et basi trianguli proxima, h. e. quae grauissimum sonum edit, sit in summo; breuissima, illi ad ipsum trianguli verticem parallela, in imo. Nescio, qui factum sit vt tam diu per omnes editiones durare potuerit καρυαχέα, cuius dubito an ratio, etiam non valde probabilis, queat reddi. Βαρυηχέα ex coniectura dedit Cl. Piers. Veris. 1, 9 p. 110. qui de hac voce laudat Obs. Miscell. Vol. 4 p. 2161 et ausus fuissem ego sine vllo alio auctore eam hic reponere. Sed μέλπων pro πέμπων, quod viro docto placet, non aeque facile receperim. Ceterum miram mihi suauitatem habere hic versus videtur ex eo, quod verbis omnibus ostendit et exprimit neniam somni conciliatricem: huic conueniunt non acuti et clamosi soni, sed graues et murmuri propiores; deinde canit σιγαλέως, tacite, certe submisse, et voce non expressa, sed ἀφθέγκτῳ. Denique non ἐκ χειλέων profundit suam vocem, sed ὑπὸ χείλεσι, pressis velut labiis, vel πέμπει, vel, si

σιγαλέην ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπον.
κλῆξα γὰρ ὕπνον ἄνακτα θεῶν πάντων τ᾽ ἀνθρώπων,
ὄφρα μολὼν θέλξειε μένος βριαροῖο δράκοντος.
ῥίμφα δέ μοι ὑπάκουσε, Κυτηΐδα δ᾽ ἶκτ᾽ ἐπὶ γαῖαν.
κοιμήσας δ᾽ ὅγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων,
καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιάς, καὶ κύματα πόντου,
πηγάς τ᾽ ἀενάων ὑδάτων, ποταμῶν τε ῥέεθρα,

1006. Vulgo σιγαλέως. Vind. Ruhnk. σιγαλέης, quod supra scriptum in Voss. qui σιγαλέοι habet. Tum πέμπον Ask. Vind. Ruhnk. Vulgo πέμπων. V. 1008. 1009. absunt in cod. Ruhnk. Uncis inclusit Schneiderus. 1009. Κυτηάδα Ask. Voss. Wrat. Paris. Deinde ἧκτ᾽ Voss. Vulgo ἧκ᾽. 1010. κοιμίσας Voss. Ruhnk. κοιμήσας Vind. κοιμίσσας vulgo.

placeat Piersoni coniectura, μέλπει. GESN.

1005. Schneiderus, qui κλάγξα δ᾽ ἄρ᾽ et πέμπων retinuit, Piersonum non fuisse μέλπων scripturum dicit, nisi malam distinctionem in libris reperisset, ἐξ ὑπάτης χέλυος βαρυηχέα φωνήν, σιγαλέως. Hanc se sustulisse dicit. Itaque post χέλυος interpunxit, sublata interpunctione post φωνήν.

1006. Schneiderus dedit σιγαλέος, repugnante nonnihil recentiorum epicorum prosodia. Ego σιγαλέην, codicum vestigia sequutus, scripsi. De horum casuum permutatione vide ad v. 631.

1007. (1002) Conf. Hymn. 84, 1. GESN.

1008. Calidius damnauit Schneiderus hos versus, qui errore librarii, ex duplici ἀνθρώπων orto, omissi sunt in cod. Ruhnk. Poeta, quod v. 1009. generatim dicit, sequentibus singulatim persequitur.

1009. Sic supra v. 819. Κυτηΐδα γαῖαν ἀμεῖψαι. Euphorion apud Eustath. ad Od. Δ. p. 1493. βλαψίφρονα φάρμακα πάσσεν, Ὅσσ᾽ ἐδάη Πολύδαμνα, Κυταιὰς ὅσα Μήδεια. Sic iste locus legendus. Vulgo deest πάσσεν, et Κυταὶς scribitur. Sed Vratisl. Voss. et Regius h. l. habent Κυτηάδα. Quam formam Berkelius reddere tentabat Stephano Byz. v. Κύτα· τὸ θηλυκὸν Κυταιὰς, καὶ Κυταία. Sed vulgatum Κυταιὰς firmatur ab Orpheo vs. 904. Κυτηϊάσιν μέγα κούραις. RUHNK. Ἶκτο cum Schneidero scripsi. Euphorionis locum apud Eustathium p. 1493, 46. non persanauit Ruhnkenius. Excidit ante Μήδεια verbum vel nomen, quo versus finiebatur:

θῆράς τ' οἰωνούς τε, τά τε ζώει τε καὶ ἕρπει,
εὐνάζων ἤμειψεν ὑπὸ χρυσέαις πτερύγεσσιν.
ἷξε δ' ἐπὶ ςυφελῶν Κόλχων εὐανθέα χῶρον·
κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δράκοντος,
ἰσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δέ τέ οἱ χθονὶ δειρὴν

1014. ἤμειψεν Voſſ. Vulgo ἄμειψεν. 1015. ὑπὸ ςυφελῶν Voſſ. Vind. Ruhnk. Ante Geſnerum ὑπὸ ςυφελὸν. 1017. δολιχὴν δ' αὐχένι δεινὴν Ruhnk. δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν vulgo.

ὅσσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυταιὰς ὅσσα — Μήδει'.

1010. (1010) Vt *παννύχιος* qui per totam noctem vigilat vel dormit: ſic *πανημέριος* hic videtur, qui totius diei laborem ſuſtinuit. Vid. Ind. GESN.

1010. Πανημέριοι nihil eſt, niſi *ἡμέριοι*, vt *παννύχιος*, *nocturnus*, etiam de parte tantum noctis. De quo vocabulo videnda ſcholia ad Hom. Iliad. X. init.

1014. (1009) Non praeteruidendum eſt poeticae ſuauitatis obſeruatori illud *ὑπὸ πτερύγεσσιν*. Inumbrat ſomnus, vt volucris horribiliter magnus, explicatu alarum ſuarum, inuoluitque omnia. GESN.

1015. (1010) Cl. Pierſo. Veriſ. 2, 5 p. 188 recte vidit legendum eſſe *ςυφελῶν*, vt ſit Colchorum epitheton, quod etiam absque Voſſiani codicis monitu faciendum erat. Quod autem *ἐπὶ* ſubſtitui vult pro *ὑπὸ*, ingenioſe more ſuo coniicit, neceſſitatem nondum perſuadet, cum *ὑπὸ* etiam locum habere poſſit, vt in Homerico *ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε*. GESN.

1015. Recte monet Schneiderus, *εὐανθέα χῶρον* expreſſum eſſe ex Apollonii IV. 115. *ποιήεντα χῶρον*. Sed iniuria noſtrum reprehendere videtur, quod antea hunc locum non indicauit. Fecit, et quidem copioſiſſime v. 914 ſeqq.

1017. (1012) Cl. Ruhnk. Ep. 2 p. 83 ſuſpicatur *ἀνταυγέα* legendum pro *ἀμφ' αὐχένι*, et verba ita ordinanda, *καρηβαρέων δὲ θῆκε δειρὴν δολιχὴν ἀνταυγέα φολίσι*. Mihi in hac deſcriptione obdormiſcentis draconis ſplendoris repercuſſi mentio non valde opportuna videtur. Simplicius et niſi fallor verius fuerit *ἅμα αὐχένι*. Αὐχὴν proprie ipſa ceruix, a tergo ſpectata praeſertim, iuncturas colli et vertebras continens: δειρὴ ſ. δειρὰ collum totum a facie ſpectatum, in quo guttur, arteria etc. Draco ſomno grauatum caput, et cum ceruice collum deponit in ſquamas iam non erectas et horrentes, ſed iacentes et corpori applicitas. GESN.

θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. θάμβησε δ' ἰδοῦσα
αἰνόποτμος Μήδεια· καὶ Αἴσονος ἀγλαὸν υἷα
ἧκ' ἐπιθαρσύνουσα θοῶς πρέμνοιο λαβέσθαι
κῶας χρυσεόμαλλον. ὃ δ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας·
αὐτὰρ ἀειράμενος δέρας ἄπλετον ἷκτ' ἐπὶ νῆα.
Ἥρωες Μινύαι μέγ' ἐγήθεον, ἂν δ' ἄρα χεῖρας
ἀθανάτοις ἤειραν, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
ὣς οἱ μὲν πέρι κῶας ὀπώπεον· αἶψα δ' Αἰήτης
ἀμφιπόλων ἤκουσεν ἀποιχομένην Μήδειαν.
ὦκα δ' ἄρ' Ἀψύρτῳ ἐπετέλλετο λαὸν ἀγεῖραι,

1018. φολῆσι Ruhnk. 1021. ἀκούσας Ask. Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἀθρήσας. 1024. τοὶ et εὐρεῖν Ruhnk. 1026. ἄκουσεν Voss. 1027. ἀγειραι Voss. ἀγείρειν vulgo.

1018. Hic locus me olim iuvenem exercuit. Neque nunc vir factus, quid ei faciam, reperio. Forte haec ob oculos erant Nonno XXIX. p. 746. νωθρὸν ἐπὶ σκιόεντι πέδῳ παρὰ γείτονι φηγῷ θῆκε καρηβαρέοντα. RVHNK. Schneiderus, male metro consulens, coniecit: δολιχὴν δ' ἀμφαυγέα σπείρην θῆκε καρηβαρέων χαμάδις, ex Apollonio IV. 150. s. B. Slothouwerus δολιχὴν δ' ἄρ' ἐπὶ χθονὶ δειρήν. Heynius δολιχὴν δ' ἀμφὶ χθονὶ δειρήν. Codicis Ruhnkeniani lectio indicium habet expulsi οἱ, quo omisso ἀμφὶ addiderunt librarii. Καρηβαρέων φολίσιν, in quo haeret Schneiderus, est *caput squamis grauatus*. Similia attulit H. Stephanus in Thes. T. II. p. 69.

1021. (1016) Placet illud ἀκούσας, nec dubitassem recipere, nisi scrupulum mihi illud iniiceret, quod non apparet, cur aut quo genere erroris aliquis ἀκούσας in ἀθρήσας mutarit: deinde, peraguntur haec sacra, quibus sopitur draco, per amica silentia. Forte illa adhortatio Medeae, qua animum Iasoni addidit, non fuit vocalis, aut concepta verbis; sed nutu modo, vultu, manus motu peracta, quam videns, et ipsum draconis somnum, illi paruit. GESN.

1023. Quod Schneiderus, copulae omissione offensus, coniicit, ἥρωες Μινύαι δέ γ' ἐγήθεον, sensui et sermonis legibus repugnat. Re grauissima, et in qua totius expeditionis summa versabatur, peracta, copulam omittere recte potuit, quod ne apud Homerum quidem rarum est.

1025. Heynius coniecit ἐπολέπνυον. Verbum vsurpasse noster ὀπωπέω videtur, vt supra v. 184.

μαστεύειν οἷ παῖδα κασιγνήτην καὶ ὄπατρον·
ἀλλά οἱ ὠκὺς ἔπειγε παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
ἐς λόχον ἡρώων, ἔκιχεν δ᾽ ἄρα παρθένον αἰνήν.
νὺξ δέ οἱ ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν.
ἐκ δ᾽ ἐτελεῖτο δόλος στυγερὸς καὶ κῆρες ἀΐδναι,
Μηδείης ὑπ᾽ ἔρωτος, ἐρικλυτοῦ Ἀψύρτοιο,
ὅν ῥα κατακτείναντες ἐπὶ προχοὰς μεθέηκαν
ὀρνυμένου ποταμοῖο· φέρεν δ᾽ ὅγε κύματι κραιπνῷ.
θεινόμενον δίναις δ᾽ εἰς κῦμ᾽ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο

1028. μαστεύειν δ᾽ ἄρα παῖδα vulgo. 1029. ἀλλὰ ὅς AIC. ἀλλά ἑ inde a Stephano. ἀλλά οἱ Voss. Vind. Ruhnk. 1030. Vulgo εἰς. 1031. δέ οἱ Voss. Vind. Ruhnk. δέ τότ᾽ vulgo. 1035. κύματι Voss. Ruhnk. Vulgo πνεύματι. 1036. θεινόμενος δὲ δίναις εἰς vulgo.

1028. Non immerito displicet Schneidero δ᾽ ἄρα. Id igitur in οἷ mutaui. Constructio eadem, quae v. 612. ξέσσε δ᾽ ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσι, μίμνειν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ᾽ ἐσσομένοις ἀνθρώποις.

1029. (1024) Reliqui lectionem Stephanianam; Ἀλλά ἑ, quia nondum obseruatum mihi exemplum, vbi ἐπείγειν ponatur pro medio ἐπείγομαι, *festino* q. d. vrgeo me. Ceterum longe commodior orietur sententia; si sumamus ἔπειγε positum pro ἐπείγετο, et cum antiquis exemplaribus legamus Ἀλλὰ ὅς, ea sententia, quam in versione posui. GESN.

1029. Intolerabilem versum dedit Ruhnkenii coniectura: ἀλλά οἱ ὠκὺς ἐπείγετο πὰρ προχοὰς ποταμοῖο. Vsum verbi actiui significatione media Schneiderus versu 993. tuetur. Addere poterat ἔπειγε, tragicis vsitatum, apud Soph. Electr. 1435. Eurip. Orest. 789. (797) Phoen. 1295. (1286) Heracl. 732. Vide Porsonum ad Orest. 288.

1031. Vindob. Voss. et meus: νὺξ δέ οἱ ἀστροχίτων. Semel monuisse satis sit, illud οἱ, quod poeta singulari ratione frequentauit, non nisi in vetustis codicibus exstare; in recentioribus, tanquam in Vratislauiensi et Regio, plerumque vel in δή, vel in ἄρα, vel in aliam particulam, mutatum esse. HVHNK.

1035. Quum per se satis magnam auctoritatem habet lectio κύματι, tum rectius corpus mortui θεινόμενον δίναις, quam fluvius θεινόμενος πνεύματι, quod melius in mare quadrat, dicitur.

1036. (1031) Legendum videtur Θεινόμενος δίναις, ne prior huius nominis syllaba contra

κέλσεν ὑπὲρ νήσων, Ἀψυρτίδας ἃς καλέουσιν.
ἀλλά οἱ οὔτι λάθον Δί' ἐπόψιον, οὐδ' θέμιστας.
αὐτὰρ ἐπεὶ νηὸς μὲν ἔσω κίον, ἠδ' ἑκάτερθεν
ὄχθης πείσματ' ἔκοψαν, ὑπ' εἰρεσίῃσι θοῇσιν
πλεῖον ἐπειγόμενοι ποταμοῦ τόμον· οὐδὲ κατ' ἰθὺ

1037. κέλσε δ' ὑπὲρ Schneiderus pro vulgato κέλσεν ὑπὲρ. 1038. ἀλλά οἱ Schneiderus e Voff. Vind. Ruhnk. Vulgo ἀλλ' ἄρα. Iidem codd. οὐδὲ θέμιστας. Vulgo ἠδὲ θέμιστας. 1039. ἠδ' ἑκάτερθεν Schneiderus e Voff. Vulgo ἐκ δ' ἑκάτερθεν. 1040. ἔχθης Voff. εἰρεσίαις θοαῖσι idem. ὑπειρεσίῃς Wrat. Vulgo ὑπ' εἰρεσίῃς δὲ θοῇσι. 1041. τόμον Schneiderus e Voff. Vulgo τάμον, ὅτι κατευθύ.

perpetuam confuetudinem etiam noftri poetae corripiatur. GESN.

1037. Quomodo Abfyrti corpus e Phafidis oftiis in finum Adriaticum ad Abfyrtidas infulas ferri fluctibus potuerit, ad illa γεωγραφούμενα argonautica pertinet, de quibus fententiam vno loco dicere eft commodius. GESN.

1038. (1033) Θέμιτας redditum eft per Nemefin in Efchenbachiana. Ad fententiam bene. Sed non inuenio, vbi perfonae fint θέμιστες, nifi forte Od. Π, 403 Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες. Verum hic etiam lectio variat et interpretum fententiae. Hic quidem locus indicat, θέμισας non de iudicibus modo humanis dici, fed etiam de aeterna lege iuftitiae, quam fas dicere folent. GESN.

1039. (1034) Illud ἑκάτερθεν fignificat ab vtraque ripa, dextra et finiftra, deligatam fuiffe nauim: neque adeo latum valde ibi fuiffe flumen: nifi dicamus ἑκάτερθεν ad nauis duo latera pertinere, vnde aptae orae ad vnam modo ripam alligatae fint. Porro illam oportet fuiffe magnam ἀμπλακίην, quod non fenferunt fe aduerfo flumine remigare. Nempe haec prima et maxima poena fcelerum atque impietatis apud prifcos, quod bonam mentem fcelerati amittunt. Itaque ἀφραδέας appellat Minyas v. 1040. Caeterum ab hoc praefertim inde loco conferre qui voluerit, quae difputantur in praelectione 1 de nauigationibus Phoenicum etc. §. 3 et hanc partem melius intelliget, et de toto poemate iudicabit rectius. GESN.

1041. Ποταμοῦ τόμον recte Schneiderus de brachio Phafidis interpretatur. Locum Plinii VI. 4. qui vaftos amnes, Hippon et Cyaneon e diuerfo in Phafin ad oppidum Aeam confluere dicit, non huc traxerim. Neque enim aduerfo flumine nauigaffe Argonautas manifeftum eft. Οὔτι in οὐδὲ mutari debuiffe, apertum eft. Deinde κατ' ἰθὺ pro κατευθύ, quod etiam infra v. 1211. legebatur, fcripfi. Epicorum

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα διὰ ϛόμα Φάσιδος εὐρὺ
ἵεμεθ'· ἀμπλακίῃ δὲ φορεύμεθα πολλὸν ὀπίσσω
αἰὲν ἀναπλείοντες· ἐλείπετο δ' ἄϛεα Κόλχων,
ἀφραδέσιν Μινύαις, δνοφερὴ δέ σφ' ἄμπεχεν ὄρφνη.
αὐτὰρ ἐπειγόμενοι θέομεν ῥόον ἀφραδίῃσιν.
μεσσάτιοι πεδίοιο· βροτοὶ δέ μιν ἀμφινέμονται
Γυμνοί, Βεονόμαι τε, καὶ Ἄρκυες ἀγροιῶται,
Κερκετικῶν τ' ἀνδρῶν φῦλον, Σινδῶν τ' ἀγερώχων·
οἳ νάσσαντο μεσηγὺ Χαρανδαίων αὐλώνων,

1045. δὲ φορεύμεθα Voss. Ruhnk. Vulgo δ' ἐφορεύμεθα. Comma post hoc verbum sustulit Schneiderus, et post ὀπίσσω collocauit. 1045. σκοτερὴ δέ τε ἄμφεχεν ὄρφνη vulgo. Schneiderus ex Ruhnk. hanc ipsam vulgatam lectionem ἄμφεχεν notauit, vt credibile sit, aliud quid esse in eo codice, fortasse ἄμπεχεν. 1048. Βυνόμαι Voss. Vind. Ruhnk. ἀγριῶται Ruhnk. 1049. Κερκετικῶν Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo Κερχετικόν. Dein Σινδῶν Ruhnk. Vulgo Σιντῶν. 1050. Schneiderus e Voss. κείσαντο, quod est etiam in Ruhnk. κήσαντο Vind.

est ἰθύς, quod saepius in εὐθὺς mutarunt librarii. In Dionys. Perieg. 549. Κιμμέριον δ' ἄρα τοὶ διὰ Βόσπορον ἰθὺς ἰόντι e quibusdam codd. legendum. In Batrachomyomachia v. 43 eadem varietas, vbi recte Wolfius ἰθὺς edidit. Ita etiam in Homerico hymno Mercurii v. 342. ἰθὺ Πύλονδ' ἐλάων, et v. 355. ἐς Πύλον ἰθὺς ἐλῶντα scribendum. Κατ' ἰθὺ est apud Aratum Phaen. v. 59. Caeterum Cribellus in versione totum versum omisit.

1045. Ruhnkenius δνοφερὴ coniecit, si cui suspecta esset forma σκοτερή. Eam emendationem recipere non dubitaui, licet Schneiderus σκοτερὴ inter singularia nostri poetae numerari velit. Natum vocabulum e glossa σκοτεινή. Hesychius: δνοφερῆ· σκοτεινῇ. Praeterea in his verbis δνοφερὴ δέ τε ἄμφεχεν ὄρφνη et omissio pronominis, et hiatus, et inusitata forma verbi vitiosam lectionem arguunt. Eam igitur correxi.

1049. (1044) Σιντῶν τ' ἀγερώχων] Σίνδων omnino scribendum cum Strabone lib. XI. et Plinio. BSCH.

1049. (1044) Σινδὺς etiam in regione Pontica collocat Dion. v. 681. Nolui tamen lectionem mutare, cum possit esse διττογραφία. OESN.

1050. (1045) Non dubito quin dederit auctor νήσαντο ex illo

Καυκάσιον παρὰ πρῶνα, διὰ ςεινῆς Ἐρυθείας.
ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἀπ᾽ ἀντολίης ἐφάνη τερψίμβροτος ἠώς,
ποιανθεῖ νήσῳ προσεκέλσαμεν· ἔνθα τε δισσὰ
χεύμασιν ἀπλήτοισι περισχίζουσι ῥέεθρα
Φᾶσις τ᾽ εὐρυμενής, ἀκαλαῤῥείτης τε Σαράγγης·
τόν ῥα πλημμύρουσα διὰ χθονὸς εἰς ἅλα πέμπει

Dein vulgo χαρανδαίων τ᾽ αὐλώνων. 1053. ποιανθεῖ Ask. Voff, PAIC. ποιανθῆ inde a Stephano. Vulgo ἔνθα δὲ δισσοί. 1054. Vulgo ἀπλώτοισιν. Schneiderus ἀπλάτοισιν e coni. Pierfoni. 1055. σαραγκῆς Ruhnk.

themate, de quo ad 952 dictum eſt: νέω, νηέω, νηνέω, congerendo ſtruere ſignificat: hinc ναὸς et ναίω et ναιετάω. Hinc illud Heſiodeum Ἔργ. 639 Νάσσατο δ᾽ ἄγχ᾽ Ἑλικῶνος, *Struxerat ſibi* h. e. habitabat prope Heliconem. GESN.

1050. Ruhnkenius νήσαντο corrigebat; quamquam nullum huius formae exemplum in promptu habens. Attulit tamen ſimilia, νηήσαντο e Dionyſii Perieg. 549. et ναιήσαντο, ᾤκησαν ex Heſychio. Schneiderus, quod ſatis mirari nequeo, κείσαντο, vt ſingulare et noſtri proprium, tuetur. Ego correxi ad epicorum normam. Τὲ deleri iuſſit Ruhnkenius.

1051. (1046) An ab hac dicti Erythini illi, de quibus Apollo. 2, 943 Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ᾽ Ἐρυθίνους· Add. quae dicentur ad 1054. GESN.

1053. (1048) Ποιάνθη] Vide Holſtenium ad Stephanum voce Φᾶσις. ESCH.

1053. (1048) Hanc inſulam, cuius non nomen proprium, ſed epitheton videtur ποιανθής, herbis florida, efficiunt duo fluuii Phaſis et Saranges, qui ſindunt circa illam, diuiduntque ſuos fluctus. Phaſin autem hunc ita deſcribit noſter, vt ſit in regione mediterranea coniunctus et continuus cum illo Colchico. Retro enim aduerſo illo primario Phaſide Argonautae remigantes per plures populos, tandem per hunc alterum in Maeotin paludem enauigant. Cf. 1051. GESN.

1053. Δισσοὶ non bene dicebatur, nullo ſequente nomine. Neque ἔνθα δὲ hic ferri poterat.

1054. Pierſoni coniecturam ad Moerin p. 25. ἀπλάτοισι probavit etiam Ruhnkenius.

1055. (1050) Ἀκαλαῤῥείτης τε σαράγγαις] Legebatur alias σαράγγης, ſed H. Stephanus mutauit, forte non adeo neceſſaria correctione. vid. Plin. lib. VI. c. XVI. ESCH.

1055. (1050) Neſcio quid viderit Eſchenbachius. Editum fuit, vt a reliquis, ita ab H. Stephano σαράγγης. GESN.

1056. (1051) Hinc demum intelligere mihi videor quae modo

Μαιῶτις καναχηδὸν ἐλειονόμου διὰ ποίης.
καὶ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἦμαρ·
δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι Βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα,
λίμνης ὄντα μεσηγύ, βοοκλόπος οὗ ποτε Τιτὰν

1058. εἰρεσίῃσι Ruhnk. τότε ὑπειρεσίῃ Wrat. 1060. λιμνητρὸν Voss. λίμνης, ὄντε ante Gesn. Dein quod alios omnes habere dicit Gesnerus, οὔποτε, pro eo certe in Crat. scriptum οὗ ποτε. vt ipse Gesnerus dedit.

dicta sunt ad v. 1048. Secundum hanc poetae descriptionem Saranges e palude Maeotica in terram insunditur: intus iungitur cum Phaside, et illius vndis mixtus exit in Pontum Euxinum. Vtrum hoc hodie etiam verum sit, vtrum aliunde etiam constet, iam non habeo dicere: sed hanc versuum, quos tractamus, sententiam esse, non dubito. GESN.

1059. (1054) Multum de hoc loco laboraui, fateor: vtrum aliquid effecerim, videre lectoris est. Primo, quae essent δισσαὶ τρίμοροι, non caret difficultate. Sed si recte Budaeus de asse p. 17 quem solum adhuc laudare auctorem possum, τρίμορον s. τρίμοιρον est dodrans $\frac{3}{4}$, vti δίμοιρον (De quo etiam Sa. Tenulius ad Iamblich. in Nicomachi Arithmet. p. 101 et al.) bes, $\frac{2}{3}$. Fuerint igitur δισσαὶ τρίμοροι ἡμέραι duo dodrantes diei s. dies integer cum dimidio. Porro βοὸς πόρον hic esse Bosporum Cimmerium, non est dubium. Hic Bosporus medius est inter Maeotida paludem et Pontum Euxinum, quos commercio aquarum iungit. Iam rationem adfert Poeta, vnde illud fretum Bospori nomen habeat. Fidit ibi aperuitque πόρον, transitum paludis in mare Euxinum, boui robusto insidens, Titan βοοκλόπος. Sed hic quis est? Herculem, et Geryonae boues huc aduocare non licet. Titan quidem vocatur ille ab ipso nostro Hym. 11, 1: verum κλέπτειν non solet Hercules, furari illum pudet: rapit potius. Βουκλόπος θεὸς Porphyrii de antro Nymph. p. 119 Barn. ὁ τὴν γένεσιν λεληθότως ἀκούων (s. ἀνύων) plane huc nihil facit. Inter Titanas proprie dictos, Gigantes certe Terrae filios, est Alcyoneus: de quo Apollod. Bibl. 1, 6 p. 19 Οὗτος τὰς Ἡλίου βόας ἐξ Ἐρυθίας ἤλασε. Verum boues Solis stabulabantur in Erythia insula Gadibus vicina. Stabulabantur etiam in Sicilia (vid. Bochart. Phal. 1, 27 p. 570). Quis vero in his fabulis antiquissimis consensum et constantiam requirit? Noster quidem certe Erythiam in hac ipsa regione agnoscit v. 1046 et Erythinos habet Apollo. Argon. 2, 943. Ab Erythia illa Hispanica Hercules Geryonae boues abduxit: quamquam in hoc etiam variatur. Vid. Eustath. ad Dionys.

ταύρῳ ἐφεζόμενος βριαρῷ πόρον ἔσχισε λίμνης.
καί ῥα πανημερίῃσι πονεύμενοι εἰρεσίῃσιν,
Μαιώτας πρώτους ἀφικάνομεν ἀβροχίτωνας·
ἠδὲ Γελωνὸν ἔθνος, Βαθυχαίτων τ' ἄπλετα φῦλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίους, Κέκρυφάς τε,

1063. πρώτους ἀφικάνομεν Voſſ. Vind. Pariſ. πρώτας ἀφικάνομεν PAIC. Ask. Wrat. πρώτους ἱκάνομεν Ruhnk. πρῶτ' εἰσαφικάνομεν vulgo. Lectionem Voſſianam habuit iam Dinnerus. Ibidem ἀκροχιτῶνας Voſſ. Vind. 1064. Voſſ. Vind. Ruhnk. ἠδὲ γελωνῶν ἔθνος βαθυάγρων τ'. 1065. Γέτας τε καὶ Ask. Voſſ. vt Geſnerus notauit. Pariſienſem addit Schneiderus. Sed Ruhnkenius in Voſſ. et Pariſ. Γέτας τε κε, in Vind. γαίας τε κε. in Ruhnk γαίτας τε κε eſſe dicit. γέτας τε κε etiam PAIC. Vulgo Γέτας καὶ Γυμναίους.

v. 558. Maneat, dum quis adferat certius, Cimmerius Boſporus de poetae noſtri ſententia nomen et ortum debet Titani, boue per illum inuecto, quem Alcyonea gigantem vocat Apollodorus. Plura diſputata ſunt in praelect. cit. §. 3 quae vel ideo reponi, qualia erant, placuit, vt appareat certe, me hoc egiſſe, vt loco obſcuro lucem vndecunque quaererem. GESN.

1059. Vitium latere in vulgata lectione putat Schneiderus.

1063. (1058) Cum totus remotioris antiquitatis tenor, ita tum forte etiam haec appellatio ἀβροχιτώνων indicat, antiquiſſimos, quos Graeci norant, harum regionum homines, non fuiſſe ab omni cultu molliori et humaniori (indifferenter enim vtimur his nominibus) remotos. Sed nec negauerim, poſſe ἀστεῖον fuiſſe in tali appellatione: illud modo monendi interdum videntur lectores, vt cogitent, non in fera barbarie, ſed in culta olim Phoenicum, Aegyptiorum, Graecorum commerciis et coloniis, regione, ac felici ſub caelo, ſe verſari. GESN.

1063. Voſſianam lectionem merito iam Schraderus probauit in Obſeru. p. 78.

1064. (1059) Βαθυχαίτων proprium gentis nomen eſſe debet, quod non magis miror, quam Galliam *comatam* aut braccatam, aut Langobardos e. i. g. a. ſed alias nondum obſeruaui. Forte erit tempus, cum regiones, nimium hodie vel neglectas eruditis peregrinatoribus, vel inacceſſas, monumenta e profundo eruta illuſtrabunt. GESN.

1065. Conſenſus librorum, τε poſt Γέτας inſerentium, facit vt ſuſpicari poſſis, pro Γυμναίους reponendum eſſe Ὑλαίους. Ὑλαίη memorata Herodoto IV. 9.

Ἀρσωπάς τ᾽, Ἀριμασπά τ᾽ ἔθνη, πολυπάμονα λαῶν,

1066. Vulgo Ἄρσοπάς τ᾽ Ἀριμάσθας, ἔθνη πολυπήμονα λαῶν. Ask. ἀριμάθας. Voss. Vind. Ruhnk. Ἀριμάσπας.

18. 54. 55. 76. et Stephano Byzantino. Hylaeos habet Plinius IV. 26. qui per eos Hypanin fluere dicit. Schoenemannus in Geogr. Argon. p. 17. male corrigit Γυμναίους τε Γρύπας τε. Melius Thunmannus in epiſtola Schneideri, quae eſt in noua bibliotheca philologica, Germanice ſcripta, Lipſiae 1778: vol. IV. p. 299. populum intelligi putat, quem Λιμναίους vocat Ephorus in fragmentis Scymni Chii poſt Holſtenii notas ad Stephanum p. 378. Vnde Ephoro recentiorem eſſe noſtrum coniicit.

1066. (1061) Ἀρσώπ.] Pro ἀριμάσθας ſunt qui ἀριμάσπας reponendum putant: (licet ἀριμασποὶ potius vocentur) ſed ego multa hic et alia nomina populorum deprauata eſſe exiſtimo, ſicut et paulo poſt. H. STEPH.

1066. (1061) Ἀριμάσθας] Ἀριμάσπας hoc loco reponendum eſſe, nullum eſt dubium. Sed et pleraque in hoc auctore, quae ad Geographiam ſpectant, adeo ſunt obſcura, adeo forte etiam corrupta, vt impoſſibile ſit ea loca vel explicare feliciter, vel corrigere ſine Manuſcriptorum codicum ope. Quamobrem Tuam, Lector, circa talia nonnulla veniam petere et plane ἀπέχειν ſatius eſſe duco, quam me non optime fundatis coniecturis cauillatorum petulantiae exponere. Hoc tantum hic monendum ratus ſum, me cum Holſtenio (in Ἀριμάσποι) ἄρσωπας in hoc verſu non agnoſcere nomen gentis, quod facit H. Stephanus, ſed arbitrari Epitheton eſſe Arimaſparum *monoculorum* et *torue tuentium*. ESCH.

1066. (1061) Πολυπήμονα non valde hic placet. In Hymno in Mercurium Homerico v. 37 πολυπήμων eſt damnis atque iniuriis obnoxius: ſed apud ipſum Homerum Δ, 433 ἀνὴρ πολυπάμμων. πολυθρέμμων diues gregibus etc. GESN.

1066. Holſtenius ad Steph. v. Ἀριμασποὶ putabat ἄργωπας legendum eſſe, vel vulgatam de maſculis, toruis oculis intelligi debere. Neutrum fieri poteſt. Quo minus populum quempiam indicari dubito. Arimaſpos μονῶπας dicere, vt Aeſchylus, poterat. Ἀριμάσπας probat Ruhnkenius, promiſcue Ἀριμασποὶ et Ἀριμάσπαι dici credens Weſſlingio ad Diod. Sic. XVII. p. 222. Quae Weſſelingius habet, ad ea redeunt, quae ab Holſtenio ad Steph. in Ἀριμασποὶ et Εὐεργέται allata ſunt: his vero nihil aliud efficitur, niſi in quibusdam, iisque corruptiſſimis veterum ſcriptorum locis, veſtigia quaedam formae Ἀριμάσπαι

ὧν περιναιετάει γενεὴ Μαιώτιδα λίμνην.
αὐτὰρ οἱ Μινύῃσι δύην ἀμέγαρτον ἔθηκαν
ἀθάνατοι, πύματον δὲ βυθοῦ διαμείψαμεν ὕδωρ,
*   *   *
ὄχθῃσιν χθαμαλῇσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον,
ῥοίζῳ ἐλαυνομένη· καναχῇ δέ τοι ἄσπετος ἅλμη
ἀρκτῴοις περάτεσσιν ἐπέρχεται Ὠκεανόνδε.
τῇ ῥα τέθ' ἁρπαχθεῖσα διὰ στόματος κίεν Ἀργώ.

1067. Vulgo περιναιετάει ἐν γῇ Μαιώτιδα. 1068. ἐπεί κ' ἐν τοῖσι vulgo. ἐπεὶ κέντοισι Wrat. et, quos Schneiderus omisit, Ask. PAIC. ἐπεὶ μὲν τοῖσι e Voss. Ruhnk. Schneiderus. 1070. Lacunae signa, monente Ruhnkenio, posuit Schneiderus. 1072. καναχῇ dedit Schneiderus pro vulgato καναχεῖ. Tum omnes ἄσπετος ὕλη. 1074. Vulgo τῷ ῥα. Schneiderus ex Ruhnk. δή ῥα dedit.

inueniri. Sed haec tam dubia sunt et incerta, vt Ἀριμασποὶ vnice vera forma videatur. Praeterea hic prosodiae ratio multo magis inauditam formam Ἀρίμασπες requireret. Quare Ἀριμασπά τ' ἔθνη, πολυπάμονα λαόν scripsi. Πολυπάμονα recte a Gesnero emendatum esse docet Herodotus III. 116.

1067. (1062) Placet coniectura Cl. Piersoni Verisl. p. 188 ὧν περιναιετάει γενεή. Emendatione quidem aperte indiget locus, licet illud aliquantum videatur insolens, γενεῆς nomen hic comprehendere ἔθνη λαῶν. GESN.

1068. In Vossiana lectione, quam Schneiderus recepit, non modo insolens coniunctio particularum ἐπεὶ μὲν offensionem habet, sed illud etiam reprehendi debet, quod, quum haec, πύματον δὲ βυθοῦ διαμείψαμεν ὕδωρ, non possint apodosis esse, particula ἐπεὶ duas simul significationes habet, *quoniam* et *postquam*. Quare vsitatum nostro αὐτὰρ οἱ Μινύῃσι reposui, vt simpliciter procedat oratio. Sic οἱ Μινύῃσι v. 776. 1268.

1071. Hic quoque aliquot versus periisse luce clarius est. RVHNK. Non nisi vnum excidisse puto, cuius vltima haec fere fuerint ἔνθα τε λίμνη.

1072. Quid ὕλη sibi velit, non video. Quare ἅλμη reposui. Ceterum apte comparauit Schneiderus Plinium II. 67. Qui ita de palude Maeotica scribit: *siue ea illius* (Septemtrionalis) *Oceani sinus est, vt multos aduerto credidisse, siue angusto discreti situ restagnatio.*

1074. (1068) Mirum, et forte falsum atque fictum est, certe hodie non amplius verum, quod hic dicitur, et mox 1076 explicatius declaratur, paludis Maeotidos partem versus septentrionem effundi in Oceanum il-

ἐννέα μὲν νύκτας τε καὶ ἤματα μοχθίζοντες,
λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀγχήρεα φῦλα,
Πακτῶν, Ἀρκτείων τε γένος, Λελίων τ᾽ ἀγερώχων,

1076. ἀγνινέα Voss. ἀγνηνέα Vind. Ruhnk. ἀλιτήρια coni. B. Slothouweri. Vulgo ἀπηνέα. 1077. Vulgo Πακτῶν ἀρκτείων τε. Voss. Πακταίων ἀρατίων τε (non ἀρατίνων, vt Schneiderus scribit) et in margine ἀρκτειῶν. Πακταίων ἀρκτείων τε Vind.

lum s. Cronium, s. Hyperboreum s. mortuum adeo, quemadmodum ad meridiem per ipsum Cimmerium Bosporum exit in Pontum Euxinum. Potuit tamen hactenus certe vera esse haec commemoratio, vt via partim nauigabilis, partim expeditis et robustis nauicularum suarum baiulis non insuperabilis, ad illud mare patuerit. Potuit de Tanai a septentrionibus cum Maeotide palude se miscente audisse noster. Hic vniuersim illud ostium septentrionale Maeotidis, quodcunque fuerit, indicat, statim rediturus v. 1069 ad nauigationem per Bosporum, mihi quidem minime expeditam, quam cum Periplis antiquis et aliis Geographis vel Argonauticis conciliare nullo modo possim. Sed nec illos inter se, nec vllum illorum cum facie hodierna conciliare possum, nec hanc cum monimentis lapidum vel numorum, si qua forte per vastam tot saeculorum barbariem conseruata sint. Poscit ea res, et, nisi fallor, meretur regiam liberalitatem, vel regis alicuius, vel aliquot locupletium priuatorum, vt metallorum instar, quaecunque offerantur bonae et Graecae antiquitatis venas persequantur. Ad liquidum sic perduci omnia si quis speret, ille nimis leuis animi et parum in hac parte historiae literarum versatus mihi videatur: sed rursus quin multa delitescant in isto Periplo monimenta Graeca, nullus dubito. GESN.

1074. Aptior oratio est, si τῇ ῥα legitur. Eoque ducunt codd. lectiones.

1076. Piersonus Verif. II. 5. versum pede truncatum sic restituebat: λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπερείσια φῦλα. Sed alio ducunt codicum vestigia. RVHNK. Schneiderus quam codicum lectionem in notis refert ἀγιεινέα, ea ex nullo libro affertur. Equidem reposui, quod proxime ad codicum lectionem accedit, ἀγχήρεα. Etymol. M. p. 15, 33. ἀγχήρις, ἐγγύς. Scribe ἀγχῆρες, ἐγγύς. Hesychius ἀγχιερήνης, ὁ ἐγγὺς. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Ἀγχήρης in Hesychio scribendum esse viderunt viri docti. Codex Hesychii ἀγχηρήνης habet. Dicit noster propinquas ab vtroque paludis et Bospori latere gentes. Erfurdtius ἀγαπήνορα coniiciebat.

τοξοφόρους τε Σκύθας, πιστοὺς θεράποντας Ἄρηος,
Ταύρους τ' ἀνδροφάγους, οἳ ἀμειδέα θύσθλα φέρουσι
Μουνυχίῃ, βροτέῳ δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητήρ·

1078. Omnes Ἄρεος πιστοὺς θεράποντας. 1079. Vulgo ἀνδροφόνους. Voss. ἀνδρομάχους. Vind. et Ruhnk. ἀνδροφάγους.

1078. (1072) Τοξοφόρους forte posuit auctor tanquam interpretationem nominis, quam hodie etiam suos habere assertores novimus. Homeri aetate hoc nomen nondum in vsu fuisse probabile putant, qui incolas harum regionum ἀβίων et γλακτοφάγων et ἱππημολγῶν appellationibus signasse videatur. Vid. Reimmanni Ilias post Homerum p. 271 sq. Sed, vt verum fatear, ex Ιλ. N, 5 sq., quo solo loco nomina ista habentur, illud non collegerim. Dicit Iouem interim auertisse oculos a Graecorum Troianorumque certaminibus, et desixisse in illis gentibus, quibus simplicitatis et iustitiae laudem impertit, cum forte iam tum a Graecis eas ipsas ob virtutes, quibus adiuncta paupertas esse solet, contemnerentur. Breuiter, hic Homeri locus non facit, vt *Scytharum* illi nomen inauditum putem. Multo minus hinc argumentum petere licet ad arguendam poetae nostri nouitatem. GESN.

1078. Scripsit poeta, πιστοὺς θεράποντας Ἄρηος. Ἄρεος et Ἄρεϊ apud epicos primam semper longam habet: Ἄρηος et Ἄρηϊ ancipitem. In Iliad. XIX. 47. et Odyss. VIII. 267. et Apollon. II. 404. (nisi hic scripsit, ἄλσος τ' Ἄρηος σκιόεν) Ἄρεος duabus postremis syllabis contractis est: quod, nisi necessitate cogente, non solent epici contrahere.

1079. (1073) At Tauros et Dianam Tauricam et Chersonesum Tauricam extra Maeotida paludem ponunt et pingunt omnes. Consideretur v. g. Iphigeniae in Tauris Euripideae scena. Sed iam fallus sum, in talibus me haerere. Nondum vero adducor, vt ideo damnem scriptorem, qui videam, Homeri Geographiam esse praeclaram, quatenus intra Graeciam versatur, cum eam egreditur, monstrosam. GESN.

1079. Scythas ἀνδροφάγους fuisse satis constat ex Herodoto IV. 107. et aliis, quos ibi Cel. Valckenarius laudauit. Nihil tamen caussae est, cur a vulgata lectione recedatur. RVHNK. Nisi quod meliorum codicum grauior auctoritas.

1080. Μουνυχίη simpliciter est Diana. Nec magis quaerendum, cur ita in Tauris dicatur, quam cur *Dictynna*, vt hoc vtar, in Arcadia, apud Ouidium Met. II. 441. RVHNK.

ἂν δ' ἄρ' Ὑπερβορέους, Νομάδας, καὶ Κάσπιον ἔθνος.
αὐτὰρ ἐπεὶ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Ῥιπαίους αὐλῶνας ἐκέλσαμεν, ἐκ δ' ἄφαρ Ἀργὼ
ἤϊ' ἐπιπροθέουσα διὰ στεινοῖο ῥεέθρου·
ἔμπεσε δ' Ὠκεανῷ· Κρόνιον δέ ἑ κικλήσκουσιν
πόντον Ὑπερβόρεοι μέροπες, νεκρήν τε θάλασσαν.
οὐκέτι δὲ προφυγεῖν ἐδοκεύομεν αἰπὺν ὄλεθρον·
εἰ μὴ ἄρ' ὁρμαίνουσαν ὑπὸ κρατερῆφι βίηφι

1081. Schneiderus αὖ δ' ἄρ'. 1084. ἄγεν vulgo. Ruhnk. ἄγεν. 1086. Vulgo Ὑπερβορέην. 1087. Vulgo ἐδοκεῦμεν λυγρὸν ὄλεθρον. Gesnerus in hoc versu e Voss. affert ἐπὺν, quod omisit Schneiderus.

1081. (1075) Vid. Prael. 2 c. 2 de Hyperboreis §. 3. GESN.

1081. Haec nulla ratione cum praecedentibus coeunt. Versum intercidisse suspicor. RUHNK. Schneiderus αὖ δ' ἄρ' scripsit, vt structuram verborum restitueret. At hoc soloecum est. Putat etiam ἐν δ' ἄρ' scribi potuisse. Ego vulgatam retinui, quae explicari debet ex intellecto verbo in λείπομεν latente. Simile exemplum v. 467.

1084. (1078) Elegans et digna illo ingenio coniectura Ruhnkenii, qui Ep. 2 p. 83 legi vult Αἰὲν ἐπιπροθέουσα, vt Apollo. Rhod. 1, 528 Αἰὲν ἐπιπροθέοντες· sed cui repugnare videtur illud ἐκ, quod sic non habebit, quo referatur. Malim igitur iungere ἐκ et ἄγεν, et intransitiue verbum accipere, vt in παράγω, προάγω, ὑπάγω. *Argo praecurrens exiit* etc. GESN.

1084. Αἰὲν ἐπιπροθέουσα et ἔμπεσεν Ὠκεανῷ emendat Ruhnkenius, comparans Apollon. I. 582. Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας αἰὲν ἐπιπροθέοντες.

1085. (1079) Ad hunc quidem certe locum referri non potest, quod est apud Schol. Apollo. 4. 327 Κρονίην ἅλα esse mare Adriaticum: licet alioquin, qui Saturniam vocarunt Italiam, iidem etiam κρονίας ἁλὸς appellationem Adriatico mari potuerint tribuere. GESN.

1086. Potior visa est Schneideri emendatio Ὑπερβόρεοι μέροπες, quam quod idem putat scribi potuisse, ὑπὲρ Βορέην. Plinii locos de hoc mari IV. 13. (27.) 16. (30.) et Dionys. Perieg. 32. Apollon. IV. 527. Schneiderus attulit.

1087. Codicis Vossiani scriptura veram lectionem monstravit.

νῆα μολεῖν ἴθυν' ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος, ξεστοῖσι πιθήσας πηδαλίοισιν.
ἡ δ' ἔθορεν δισσῇσι βιαζομένη παλάμῃσιν.
ἀλλ' ὅτε δὴ μογερῇσιν ἐδαμνάμεθ' εἰρεσίῃσιν,
* * *
χεῖρες δ' οὐκέτ' ἔμιμνον, ἀκηχέμενοι δὲ φίλον κῆρ
πήχεας ἀμπλέξαντες, ἐνηρείσαντο μέτωπα,
ἱδρῶ ἀποψύχοντε· κέαρ δέ τε τείρετο λιμῷ.
Ἀγκαῖος δ' ἐξᾶλτο, καὶ ἄλλους πάντας ἔτρυνεν
ἥρωας, μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν.

1091. διssαῖσι vulgo. βιησαμένῳ pro vulgato βιησαμένη edidit Schneiderus. 1094. ἀκεχέμενοι Voss. et in margine ἀκηχεεχέμενοι. Ruhnk. ἀκαχήμενοι. 1095. ἐν εἰρείσαντο Voss. ἐνειρήσαντο PAIC. 1096. Hic versus abest ab Ruhnk. ἀποψύχοντε Schneiderus e Voss. Vulgo ἀναψύχοντε· Vind. ἀναψύχοντες. Dein vulgo κέαρ δ' ἐπετείρετο. Voss. κέαρ δ' ἐτείρετο. 1097. Schneiderus edidit Ἀγκαῖός τ' pro vulgato Ἀγκαῖος δ'.

1089. Schoenemannus in Geogr. Arg. p. 25. ἐπιδέξιον, *dextre, tempestiue* legendum putabat, non ἐπιδέξια, vt Schneiderus refert. Sed hoc est corrumpere, non emendare.

1091. (1084) Peculiari ratione poni hic videtur participium medium. Currit animalis instar Argo, et vi viam sibi facit, per mare, sed δισσαῖσι παλάμῃσι, vtraque manu Ancaei ipsa quoque impulsa. Itaque duplicem habere vim videtur τὸ βιασαμένη, consuetam illam, qua vi ruere et irrumpere notat, tum passiuam, quae indicatur illo datiuo instrumenti. GESN.

1091. Βιαζομένη certa emendatione scripsi.

1093. Hic versum excidisse satis clare ostendit sequens versus. Qui si contineret initium apodoseos, ita scribi debuisset: οὐκέτι χεῖρας ἔμιμνον.

1095. (1088) Videor hic mihi videre picturam desperantis tristitiae. Manus labore fessas non iam ad remos applicant, sed sinistra dextrum prehendunt cubitum, hoc autem caput fulciunt. GESN.

1096. (1089) Non dubito, quin recte Vossianus ἀποψύχοντε. Sic plane Il. X, 2 Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. Dualem hic pro plurali poni, manifestum est. Vid. ad 818. *Cor fame consumitur* antiquissima Orientis formula, *fulcitur cibo* etc. GESN.

1096. Ἐπετείρετο, verbum nihili, probasse videtur etiam Schraderus Emend. praefat. p. V.

οἱ δ' ἐπεὶ ὖν τένογός τε * *

1099. Vulgo τέναγός τε πολυστρέπτοισι κάλωσι.

1099. (1092) Τέναγος quid esset, pulchre docet Suidas: Τενάγη διάβροχοι κάθυγροι τόποι, πηλώδη πελάγη, ἢ ἰλὺς ἐπιπολάζοντος ὕδατος ὀ πολλῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι· vtiturque ad eam rem declarandam loco Polybii L. 2 c. 75 s. p. 76, A. Wechel. vbi docet scriptor prudentissimus, quam callide tali loco, certis temporibus siccari solito, ad transducendas velut per pontem copias vsus sit Hamilcar. Est igitur nostro τέναγος aliquid Syrtium simile: locus maritimus interdum ita siccus et solidus, vt modo fossas velut aquae et canales habeat, ceterum vestigia humana in ripis fossarum accipiat. Est vero hic mihi locus in tantum certe desperatus diu visus, vt veram certamque illi lectionem reddere non auderem: sed tentabo. Nisi fallor, vlcus maxime haeret in verbis πολυστρέπτοισι κάλωσι, quae bis ita proxime ab auctore posita, sine vel necessitate, vel vi, vel Venere, non possum putare. Sed v. 1094 loco ea posita, et necessaria arbitror. Superest, vt hic male inculcata putem, vel simplici errore librarii, oculos in tertium ab eo versum, in quo versabatur, coniicientis, et animaduersum mox errorem corrigere, ne librum deformaret, cunctantis: vel, quod magis placet, inuitante insuper similitudine. Verbo, pro πολυστρέπτοισι κάλωσι in hoc versu fuisse suspicor, πολυστροίβοιο θαλάσσης, et legendum οἱ δ' ἐπὶ ὖν τένάγός τι πολ. θαλ. Non opus est longiore disputatione. Qui possunt ad tale iudicium admitti, eos considerata hac ipsa adnotatione, et interpretatione nostra, hoc certe pronunciaturos arbitror, dictum a nobis esse, quod et intelligi possit, et cum reliqua ratione huius carminis conueniat. Rarius nomen πολυστροίβοιο, et literis paucis ab altero diuersum, cedere illi coactum est. Legitur vero apud Nicandrum Alexiphar. v. 6, vbi ille amicum suum Cyzici habitare dicit ἄγχι πολυστροίβοιο θαλάσσης· quod vetus Schol. interpretatur, τῆς πολυταράχυ, παρὰ τὸ στροβεῖν τὰς ναῦς, ὅ ἐστι ταράσσειν. Potest etiam de ipsa maris perturbatione intelligi, qua colliguntur descripta modo τενάγη.

OBSN.

1099. Schneiderus verba τε πολυστρέπτοισι κάλωσι, vt male hic reposita e v. 1101. vncis inclusit. Τὲ certe excipere debebat. Similiter peccatum v. 723. 742. 1256. Cribellus vertit: *qui postquam cum puppe locum tenuere palustrem.* Sed vereor, ne hic sensum magis, quam diuersam a vulgata lectionem expresserit. Sensus hic fere esse debuit: *qui postquam scalam demisissent:* hoc fortas-

βάντες ὑπὲρ τοίχων, ἄλαδε σφυρὰ κοῦφα βάλοντο.
ὦκά δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυστρέπτοισι κάλωσιν,
πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μέρμιθα βαλόντες,
Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχὰς δῶκαν ἑλέσθαι
ἥρωσιν. τοὶ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες
σῦρον ἐπειγόμενοι· σὺν δ' ἕσπετο ποντοπόρος νηῦς,
τέμνουσ' ὑγρὰ κέλευθα παρ' ἀξέστοις κροκάλῃσιν.
οὐ γάρ οἱ λιγὺς οὖρος ὑπὸ πνοιῇσιν ὄρινεν

1102. μήρυνθα Voss. μήρινθα vulgo. μέρμιθα coni. Schneid. 1103. Vulgo ἑλέσθαι ἡρώων, τοὶ δ'. Schneiderus ἑλέσθαι· ἡρώων τοὶ δ'. 1106. Vulgo παρὰ ξυστοῖς κροκάλοισι. Voss. ξεστῆς. Ruhnk. ξεστοῖς. 1107. οὐ γάρ οἱ Voss. Ruhnk. Vulgo οὐ γάρ ἑ.

se modo: οἱ δ' ἐπεὶ ἂν τεναγόεσδε χάλασσαν κλίμακα μακρήν. Ita v. 376. κλίμακα δουρατέην λιμένων ἔντοσθε χάλασσαν. Vide v. 531. 639. Nisi ἐπεὶ ad βάλοντο pertinuit, et in apodosi scriptum fuit: ὦκά οἱ ἀρτήσαντο.

1100. (1093) Cf. ad v. 620. Hic modo indicatur festinatio non exspectantium κλίμακα, vt 634, sed saltu iactantium corpora in terram. GESN.

1104. (1097) Ἡρώων quomodo hic tueri locum possit, non intelligo. Formam τοῦ ω etiam talem esse, quae facile in σι mutari potuerit, vnicuique hodie facile est ad videndum, qui etiam vsum non multum MSStorum librorum habuerit. GESN.

1104. Mirum est Schneiderum durissimam orationem praetulisse Gesnerianae emendationi, quam ipse multo elegantiorem esse fatetur. Immo eam vnice veram esse, τοὶ ostendit, quod, si poeta ἡρώων scripsisset, οἱ foret.

1106. (1099) Τέμνουσ'] Aut potius ξυστῆς κροκάλῃσιν.

H. STEPH.

1106. (1099) Ξυστοῖς κροκάλοισιν] Fortassis non improbanda H. Stephani coniectura, ξυστῆς κροκάλῃσιν legentis. ESCH.

1106. Quid ξεσταῖ κρόκαλαι sibi velint non intelligo. Quare παρ' ἀξέστοις scripsi. Sophocl. Oed. Col. 19. οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου. Leonidas Tarent. XCVIII. 5. ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν πέτρης συρίζοι.

1107. (1100) Ἑ ad κλεινὴν (vel, quod magis placebat Piersono, κείνην) ἄλα refero, pronomine relatiuo Orientalium more redundante. Sic 1192. Ipsum ἑ porro producitur ob liquidam sequentem, quae pro-

βυκτάων ἀνέμων κεινὴν ἅλα· κωφὰ δὲ πόντος
κεῖθ' ὑπένερθ' Ἑλίκης, καὶ Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ἕκτη Φαεσίμβροτος ἤλυθεν ἠώς,
ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ πλέσιον ἐξικόμεσθα
Μακροβίων, οἳ δὴ πολέας ζώυσ' ἐνιαυτὲς,
δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετῆρυς

1108. Voſſ. Vind. Ruhnk. κείνην. quae Pierſoni coniectura eſt Veriſ. p. 20. Vulgo κλεινὴν. Deinde κωφᾶ Ruhnk. Heynius coniiciebat κωφὰ δὲ πάντα. 1109. Vulgo κεῖθ', ὑπὲρ θ' ἑλίκης. Ald. Crat. ὕπερθ' ἑλίκης. Schneiderus edidit ὑπένερθ' Ἑλίκης. Voſſ. κεῖθ' ὕπερ Ἑλίκης τε κε. Etiam Ruhnk. θ' omittit. 1113. Vulgo ἑκατονταετήρων.

nunciando et ſcandendo duplicatur. GESN.

1109. Quod Geſnerus verſione expreſſerat, *vbi Helice eſt*, Graece dici debebat ὑπὲρ θ' Ἑλίκῃ καὶ Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ. Sed non puto facile placiturum eſſe Oceanum ita cum Helice coniunctum. Potius ita, vt edidi, ſcripſiſſe poetam credibile eſt: in qua re aſſentientes me habiturum ſpero eos, quorum iudicium lectione epicorum ſatis ſubactum eſt. Schneiderus, cui ὑπένερθε debetur, attulit v. 748. νέρθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχὸς παρακέκλιται αὐχήν.

1110. *Vitioſum* ἕκτη, inquit Schneiderus, *(poſt numerum verſu 1082. poſitum ἐπεὶ δεκάτη) corrigebat Slothouwer ſcribens ὅτ' ἑνδεκάτη. Sequitur verſu 1190. δωδεκάτη.* B. Slothouwerum hic, vt alibi, tacuiſſe ſatius erat. A Boſporo ad Rhipaeos montes decem diebus profecti ſunt; inde ſexto, id eſt, ſi a tranſitu Boſpori numeras, ſexto decimo die ad Macrobios peruenere. Qui deinde v. 1190. eſt duodecimus dies, non a Boſpori tranſitu, ſed a relicta Hibernia numeratur.

1113. (1106) Quod hic deſcribitur vitae tempus, eſt aeternitas. Felicitatem alterius vitae, quam Inſulis beatorum adſcribunt alii, depingere poeta voluit, imaginibus ad eam rem vſus, quas putaret efficaciſſimas. GESN.

1113. *Inepti eſt dicere*, inquit Schneiderus, *Macrobios multos viuere annos, deinde aeuum eorum numero menſium definire, eosque menſes facere annuos.* Itaque verba, δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρων πληθύσης μήνης, vncis incluſit. Heynius deleri volebat verſus 1113. 1114. Ego nihil hic inepti video, niſi menſes centenis annis conſtantes. Nam quae praeterea Schnei-

πληθύσης μήνης, χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
αὐτὰρ ἐπὴν μῆκος τὸ πεπρωμένον ἐξανύσωσιν,
ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ θανάτου μάρπτουσι τελευτήν.
οὐδ' ἄρα τοῖσι μέλει βίοτος καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
ποίαις δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα Φορβὰ νέμονται,

1115. ἐπὴν μῆκος Schneiderus. Vulgo ἐπεὶ μηνός. 1118. Φορβὰ Voss. Vind. Ruhnk. Φερβὰ vulgo.

derus inepte dicta putat, non opus est defendere. Quae vero de mensibus istis poeta dicit, emendari verba, non eiici versus, si quis emendare nequeat, postulant. Vix dubitari posse puto, quin scripserit ἑκατονταετήρου. Constat fuisse, qui ex Homeri Od. XI. 247. περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, sibi persuaderent, Homerum decem mensibus annuum spatium definiisse: vide Gellium III. 16. Scalig. de Em. temp. p. 173. Eam igitur opinionem, vt antiquitatis specie commendabilem, sequutus noster recte χιλιάδα μηνῶν, quae centum annos implet, ἑκατονταέτηρον dixit. Caeterum apte comparauit Schneiderus Pindari et Simonidis χιλιετεῖς Ὑπερβορέους apud Strabonem XV. p. 1038.

1117. Beckius ad Aristoph. Aues 159. scribendum putat βιοτός τε καὶ ἔργ' ἀνθρώπων, metri caussa, memor, puto, eorum, quae Ruhnkenius ad Hom. hymn. Cer. 274. et in Ep. crit. I. p. 92. dixit. At nec Ruhnkenius, nec qui ei aut assensi sunt, aut contradixerunt, Mitscherlichius, Ilgenius, Matthiae, verum viderunt. Καὶ non potest corripi ante ea vocabula, quae habent digamma. Eum morem, etiam quum periisset digamma, seruarunt epici. Hic quidem etiam numeri minus elegantes forent, si trochaeus in quarti pedis initio esset.

1118. (1111) Vtrum hanc particulam imaginis suorum Macrobiorum poeta modo ex ingenio, h. e. naturae ipsius consideratione hauserit, quae valde commendare dulcia pueris et senibus solet: an ex obseruatione gentium, aut gentis certe antiquae: an denique de Mosaicis libris, non dixerim. Notabilis certe est de Nabataeis locus Diodori Siculi 19, 94 ad quem πάντα περὶ πάντων dedit Wesselingius, de mello siluestri ex arboribus stillante. Mentio τῆς ἔρσης et herbae suadet, vt de Mosaica narratione aliquid ad illum peruenisse, mihi probabile videatur. OESN.

1118. Recte Vindob. Voss. et meus, Φορβὰ νέμονται. Est ea forma apud Hesychium: Φόρβια. Φάρμακα. οἱ δὲ Φόρβα. RVHNK.

ἕρσῃ ὑπ' ἀμβροσίῃ θεῖον ποτὸν ἐξαρύοντες,
πάντες ὁμῶς ςίλβοντες ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
μειλιχίη δέ οἱ αἰὲν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε γαλήνη
παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν, ἐπεὶ φρεσὶν οἶδαν ἑοῖσιν
αἴσιμά τε ῥέζειν πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.
καὶ τὰς μέν ῥ' ἀθρόας παραμείβομεν, αἰγιαλόνδε
ποσσὶν ἐπιςείβοντες. ἔπειτα δὲ Κιμμερίοισιν
νῆα θοὴν ἐπάγοντες ἱκάνομεν, οἵ ῥά τε μῦνοι
αἴγλης ἄμμοροί εἰσι πυριδρόμυ ἠελίοιο.

1119. ἕρσῃ Ruhnk. 1121. Vulgo δέ τοι. 1122. Vulgo ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοιο. 1124. ὠκεανόν δε Ruhnk. 1125. ἐπιςύβοντες Voss. 1127. πυριβρόμυ vulgo. πυριβόμυ PAIC.

1121. Τοὶ quid ſibi velit, intelligi non poteſt. Haud dubie ſcripſit, quod repoſui, οἱ. Praeterea Ruhnkenius ἧε pro νεῦσε ſcribendum putabat, maiore diſtinctione poſt γαλήνη poſita.

1122. Quae de datiuo παίδεσιν ſupra ad v. 614. dixi, non debebam vsque ad noſtri aetatem extendere. Hic etſi ſcribere potuit παισὶν τ' ἠδὲ τοκεῦσιν, tamen παίδεσιν aequalium ſuorum more dicere non recuſauit. Verba ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοιο Schneiderus, vt ſpuria, vncis incluſit. Damnare, non quae emendare nequit, ſed quae etiam carentia vitio importuna ſunt, debet criticus. Quod ego repoſui, nec magnam mutationem requirebat, et hunc ac ſequentem verſum apte coniungit. Alexandrinam formam, cuiusmodi eſt εἶδα v. 119. et ἔπεσαν 523. exemplis illuſtrauit Fiſcherus ad Wellerum II. p. 370.

1127. (1120) A tenui forte principio orta abſurda et plane ἀγεωγράφητος traditio de perpetuis tenebris: quae interim totum pene dixerim genus ſcriptorum occupauit, ab Aſtrologis, qui idem Geometrae eſſent, apud Graecos ſi discefferis. Vid. Huet. Dem. Euang. 4, 8, 14 et Huetian. c. 94 p. 236. Sed ipſa poetae deſcriptio ſuperuacuam facit omnem vel excuſandi vel refellendi operam. Caeterum non dubito, quin recte coniecerit Cl. Ruhnk. Ep. 1, 34 πυριδρόμυ, quod epitheton etiam habetur H. 6, 9 et 7, 11. Non tamen auſus ſum mutare lectionem, cum potuerit poeta ſic exprimere ſtridorem illum Solis in mare deſcendentis, quem audire ſe putabant homines, de quo vid. Strabo 3, p. 95, 21 ſq. et VV.

ἔν μὲν γὰρ Ῥίπαιον ὄρος καὶ Κάλπιος αὐχὴν
ἀντολίας εἴργεσ᾽· ἔπι οἵ κέκλιται δὲ πελώρη
ἄσσον ἐπισκιάεσα μεσημβρινὸν ἠέρα Φλέγρη·
δείελον αὖ κρύπτεσι φάος τανάηκέες Ἄλπεις
κείνοισιν μερόπεσσιν, ἀχλὺς δ᾽ ἐπικέκλιται αἰεί.
ἔνθα δ᾽ ἀφορμηθέντες ἐπειγομένοισι πόδεσσιν

1128. ἀχὴν Voss. 1129. Vulgo εἴργεσ᾽· ἐπικέκλιται. Schneiderus εἴργεσιν. ἐπικέκλιται. Gesnerus coniicit ἀποκέκλεισται. 1130. ἐπισκιάεσα ex Ask. Gesnerus et Schneiderus. Caeteri ἐπισκιάζεσα, non ἐπισκιάζεσι, vt Schneiderus refert. 1131. τανάηκέες Voss. Ruhnk. τανυηκέες vulgo. τ᾽ ἀνυωκέες Dinner. p. 52. 1133. Vulgo ἐνθάδ᾽, Ruhnk. ἔνθα δὲ. Tum ἐπειγόμενοι δὲ πόδεσσιν e Voss. Ruhnk. Schneiderus pro vulgato ἐπειγομένοισι πόδεσσιν.

DD. ad Flor. 2, 17, 2. Strabonis verba, Δύνειν τὸν ἥλιον μετὰ ψόφε ὡσανεὶ σίζοντος τῦ πελάγυς κατὰ σβέσιν αὐτῦ διὰ τὸ ἐμπίπτειν εἰς τὸν βυθόν. Non ita ignorauit rerum naturam hymnographus Orpheus: sed hic versamur in regno fabularum. GESN.

1127. Ineptum πυριβρόμε in πυριδρόμε mutari iussit Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 65. qui comparat Anthol. IV. 27. p. 505. δῆμος ὁ Κιμμερίων πανδερκέος ἄμμορος αἴγλης ἠελίυ. Vulgatam, licet in hymno in Solem, v. 11. et alibi πυρίδρομος dicatur Sol, seruat Schneiderus ob πυριβρεμέταις ἰαχῇσι hymn. XLVIII. 3.

1128. (1121) Ἐν μὲν γὰρ etc.] Si hoc non errare est, nescio quid sit error. Dicit auctor *Rhipaeos* montes, *Calpen*, qui est mons ad Gaditanum fretum, *Phlegram* et *Alpes* Cimmeriorum terram circumcludere, et solis lumine priuare. Sed vides ἀγεωγραφησίαν veterum. Quamobrem valde vereor, ne in multis talis noster, quod non parum auget difficultatem restituendi pleraque circa Geographiam in hoc auctore, quam ego cur non desperatam dico? GESN.

1128. (1121) Κάλπις fluuii nomen apud Apollo. 2, 661. GESN.

1129. (1122) Ἐπικέκλιται hoc improuide repetitum mihi videtur ex v. 1025. ἀποκέκλεισται vero, vt multa eius generis, accipiendum actiue, ita vt interpretando expressum est. GESN.

1129. Schneideri lectio non minus quam vulgata metro repugnat. Itaque οἵ addidi.

1130. (1123) Φλέγρην hic Thraciam esse, Macedoniae vicinam et confusam, campum illum antiquae cum Gigantibus pugnae, in qua re etiam Pallenen appellare solent, dubium non est. Egi de hac significatione nuper ad Claudia. VI Consul. Hon. f. 27, 20. GESN.

1133. (1126) Meminerimus,

ἵξομεν ἀγκῶνα στυφελὸν καὶ νήνεμον ἀκτὴ[illegible]
ἔνθά περ ἀμβλύζων ποταμὸς δίνῃσι βαθ[illegible]
θείει χρυσοῤῥόας Ἀχέρων κρυεροῦ διὰ χώρ[illegible]
ἀργυροειδὲς ὕδωρ προρέων· λίμνη δὲ κελα[illegible]
ἀνδέχεται· παταγεῖ δὲ παρ' ὄχθῃσιν πετ[illegible]
δένδρεα τηλεθόωντα ποτὶ χερόν, οἷσί τε καρ[illegible]
βέβριθεν νύκτας τε καὶ ἤματα συνεχὲς [illegible]
ἔνθα δέ οἱ χθαμαλή τε καὶ εὔβοτος Ἑρμιον[illegible]

1134. ἵξαμεν pro ἵξομεν dedit Gesnerus. Ruhnk. ἤξομεν. [illegible] δίνεσσι Ruhnk. Vulgo δίναισι. 1137. ὕδωρ Vind. Ruhnk. Voss. [illegible] dos Wrat. PAIC. ὕδος vulgo. προβαλὼν Voss. λίμνη δὲ Schnei[illegible] rus pro vulgato λίμνη τε. 1138. Vulgo ὄχθαισιν. 1139. τη[illegible] θόωντα Schneid. ex Ruhnk. Vulgo τηλεθάοντα. Dein omnes [illegible] σχεδόν. Denique οἷσι καρπὸς Voss. Ruhnk. Wrat. PAIC. 11[illegible] ἔνθα pro vulgato ἀμφὶ Voss. Ἑρμιονεία pro vulgato Ἑρμιονὶς Ruhn[illegible] Et ita volebat Schraderus Em. praef. p. V.

nauim trahi ab Argonautis in litore currentibus. Eadem hic sententia, quae 1118. 1127. Ita manifesto necessariam puto hanc emendationem, vt nec reddenda sit illius ratio. GESN.

1137. Vindob. et meus ὕδωρ προρέων. At librarius codicis Vossiani, non concoquens προρέων actiua potestate, audacter scripsit, ὕδωρ προβαλών. Homerus Il. in Apoll. 380. Δελφοῦσ', ὀυκ ἄρ' ἔμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπάφουσα, χῶρον ἔχουσ' ἐρατὸν προρέειν καλλίῤῥοον ὕδωρ. vbi Barnesius malebat προχέειν. Euripides Hecub. 527. πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας πάγχρυσον, ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως, vbi vide Musgrauium. RVHNK.

1139. Schneiderus, ποτισχεδὸν vt ἐπισχεδὸν et παρασχεδὸν dici putans, merito tamen vitiosa haec verba esse censet propter παρ' ὄχθῃσιν. Le[illegible] mutatione ποτὶ σχερὸν scrip[illegible] Σχερὸς proprie est perpetu[illegible] in quo nihil est abrupti, [illegible] quod nos vocamus; *allmähli[illegible]* Inde Hesychius: σχερὸς ἀκτ[illegible] αἰγιαλός. Nam ἀκτὴ ὁ κρημ[illegible] δης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλ[illegible] δέ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός, [illegible] Schol. Sophocl. ad Aiacem 41[illegible] Hinc vereor ne in his Hesychii σχερὸν κῦμα, ἕτοιμον, pro ἕτο[illegible] μον scribendum sit ὁμαλόν. Ἐπι[illegible] σχερῶ et ἐνσχερῶ proprie *paulatim*, dein *ordine* significant. Est igitur ἐπ' ὄχθαις ποτὶ σχερὸν *in littore, vbi accliue est.*

1140. (1133) Hunc versum lubens castrarem, adeo mihi absurda quadam sutela consarcinatus videtur: audirem si pro νύκτας καὶ ἤματα esset ὅλῳ τῷ ἐνιαυτῷ, vel tale quiddam. GESN.

1141. (1135) Hermioniam (quae

τείχεσιν ἠρήρεισαι ἐϋκτιμέναις ἐπ' ἀγυιαῖς.
ἐν δὲ γένη ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
οἷσιν ἀποφθιμένοις ἄνεσις ναύλο ο τέτυκται.
καὶ δ' αὖ οἱ ψυχαὶ μετεκίαθον εἰς Ἀχέροντα

1144. ἄλις ναῦς ἴα τέτυκται vulgo. 1145. καὶ δ' αὖ αἱ ψυ- ...ulgo.

... eſt Ἰλ. B, 560, et Eu- ...er. fur. 615 Ἑρμιὼν, in- ...autem Ἑρμιονεῖς Pauſa. ...l. 2, 34, et regio ἑρμιονὶς ...eund. et Stephanum, ...etiam nauis nomen Thu- ...I, 128) Argolidis vrbem, ...Cereris, Proſerpinae et ...virginis celebrem, hic ...poſſe intelligi, dubio ca- ...Sed his, qui amant vete- ...perſequi memorias, tamen ...ratione dignum videatur, ...hic in remoto ſeptentrio- ...nomen vrbis Graecae, non ...rum modo magicarum cul- ...celebris, ſed quod ibi faci- ...ad inferos deſcenſus eſſet. ...udat Euſtathius ad Ἰλ. l. c. ...217, 12 verba Strabonis 8 ...257, 39 Παρ' Ἑρμιονεῦσι τε- ...ύλληται τὴν ἐς ᾅδου κατάβα- ...σύντομον εἶναι· διόπερ οὐκ ἐν- ...θάδιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ...ναῦλον. Sic Acheronta Chryſo- ...hoam vidimus modo 1129, in ...uo forte etiam ethicus mythos ...ſt, auri flumen etiam luctus ...ehere. Taceo, quae alias de ...raecis coloniis vltra Maeotida ...aludem deductis leguntur. ...erte etiam h. l. Orphei per- ...nam pulchre auctor, quisquis ...ſt, ſuſtinet. Ad Hadriani tem- ...ora quanta vis ſuperſtitioſa-

rum narrationum in hisce locis durauerit, cognoſci pulchre poteſt ex vltima parte miſſi ad illum ab Arriano Peripli. GESN.

1141. Ἔνθα, vt aptius quam ἀμφὶ, recepi. Ἑρμιόνειαν Thunmannus Germaniam intelligit, Melam primum eſſe ratus, qui Herniones nominauerit.

1144. (1137) Alluſio manifeſta ad illam animarum transuectionem, quam Aegyptiis, Britannisque, non minus quam Graecis placuiſſe, conſtat.

GESN.

1144. Vulgatam ita mutaui, vt locus Strabonis VIII. p. 573. et Euſtathii p. 286, 44. quos Geſnerus attulit, poſtulabant. Plura de hac re vide apud Bentl. ad fragm. Callim. CX. et Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 422. Appoſite ad noſtrum Suidas in πορθμήϊον: ἐν Αἰγιαλῷ γὰρ καταβάσιόν ἐστιν ᾅδου, ἐς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ, ἔμαθε παρὰ τῶν περιοίκων περὶ τῆς κόρης, καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, (Callimachus) ἄφεσιν τοῦ πορθμηΐου.

1145. Hunc et ſequentem verſum Schneiderus, vt ab Ruhnkenio, qui id etiam Pierſono in mentem veniſſe dicit, emendati ſunt, edidit, Ego multo

ἵξομεν ἀγκῶνα ϛυφελὸν καὶ νήνεμον ἀκτήν,
ἔνθά περ ἀμβλύζων ποταμὸς δίνῃσι βαθείαις
θείει χρυσοῤῥόας Ἀχέρων κρυερȣ̃ διὰ χώρȣ,
ἀργυροειδὲς ὕδωρ προρέων· λίμνη δὲ κελαινὴ
ἀνδέχεται· παταγεῖ δὲ παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο
δένδρεα τηλεθόωντα ποτὶ χερόν, οἷσί τε καρπὸς
βέβριθεν νύκτας τε καὶ ἤματα συνεχὲς αἰεί.
ἔνθα δέ οἱ χθαμαλή τε καὶ εὔβοτος Ἑρμιόνεια

1134. ἵξαμεν pro ἵξομεν dedit Gesnerus. Ruhnk. ἥξομεν. 1135. δίνεσσι Ruhnk. Vulgo δίναισι. 1137 ὕδωρ Vind. Ruhnk. Voss. eidos Wrat. PAIC. ὕδος vulgo. προβαλὼν Voss. λίμνη δὲ Schneiderus pro vulgato λίμνη τε. 1138. Vulgo ὄχθαισιν. 1139. τηλεθόωντα Schneid. ex Ruhnk. Vulgo τηλεθάοντα. Dein omnes ποτὶ σχεδόν. Denique οἷσι καρπὸς Voss. Ruhnk. Wrat. PAIC. 1141. ἔνθα pro vulgato ἀμφὶ Voss. Ἑρμιονεία pro vulgato Ἑρμιονία Ruhnk. Et ita volebat Schraderus Em. praef. p. V.

nauim trahi ab Argonautis in litore currentibus. Eadem hic sententia, quae 1118. 1127. Ita manifesto necessariam puto hanc emendationem, vt nec reddenda sit illius ratio. GESN.

1137. Vindob. et meus ὕδωρ προρέων. At librarius codicis Vossiani, non concoquens προρέων actiua potestate, audacter scripsit, ὕδωρ προβαλών. Homerus H. in Apoll. 380. Δελφȣ̃σ', ȣ̓κ ἄρ' ἔμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπάφȣσα, χῶρον ἔχȣσ' ἐρατὸν προχέειν καλλίῤῥοον ὕδωρ. vbi Barnesius malebat προχέειν. Euripides Hecub. 527. πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας πάγχρυσον, ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως, vbi vide Musgrauium. RVHNK.

1139. Schneiderus, ποτισχεδὸν vt ἐπισχεδὸν et παρασχεδὸν dici putans, merito tamen vitiosa haec verba esse censet propter παρ' ὄχθῃσιν. Leni mutatione ποτὶ σχερὸν scripsi. Σχερὸς proprie est perpetuum, in quo nihil est abrupti, id quod nos vocamus; *allmählig*. Inde Hesychius: σχερὸς ἀκτή, αἰγιαλός. Nam ἀκτὴ ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλὸς δέ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός, vt Schol. Sophocl. ad Aiacem 413. Hinc vereor ne in his Hesychii, σχερὸν κῦμα, ἕτοιμον, pro ἕτοιμον scribendum sit ὁμαλόν. Ἐπισχερὼ et ἐνσχερὼ proprie *paullatim*, dein *ordine* significant. Est igitur ἐπ' ὄχθαις ποτὶ σχερὸν *in littore, vbi accliue est*.

1140. (1133) Hunc versum lubens castrarem, adeo mihi absurda quadam sutela consarcinatus videtur: audirem si pro νύκτας καὶ ἤματα esset ὅλῳ τῷ ἐνιαυτῷ, vel tale quiddam. GESN.

1141. (1135) Hermioniam (quae

τείχεσιν ἠρήρεισαι εὐκτιμέναις ἐπ' ἀγυιαῖς.
ἐν δὲ γένη ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
οἷσιν ἀποφθιμένοις ἄνεσις ναύλοιο τέτυκται.
καὶ δ' αὖ οἱ ψυχαὶ μετεκίαθον εἰς Ἀχέροντα

1144. ἅλις ναῦς ἴα τέτυκται vulgo. 1145. καὶ δ' αὖ αἱ ψυχαὶ vulgo.

Ἑρμιόνη est Ἰλ. Β, 560, et Eurip. Her. fur. 615 Ἑρμιών, incolae autem Ἑρμιονεῖς Pausa. Cor. c. 2, 34. et regio ἑρμιονὶς apud eund. et Stephanum, quod etiam nauis nomen Thucyd. 1, 128) Argolidis vrbem, cultu Cereris, Proserpinae et Iunonis virginis celebrem, hic non posse intelligi, dubio caret. Sed his, qui amant veteres persequi memorias, tamen obseruatione dignum videatur, poni hic in remoto septentrione nomen vrbis Graecae, non Dearum modo magicarum cultu celebris, sed quod ibi facilis ad inferos descensus esset. Laudat Eustathius ad Ἰλ. l. c. p. 217, 12 verba Strabonis 8 p. 257. 39 Παρ' Ἑρμιονεῦσι τεθρύλληται τὴν ἐς ᾅδου κατάβασιν σύντομον εἶναι· διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον. Sic Acheronta Chrysorhoan vidimus modo 1129, in quo forte etiam ethicus mythos est, auri flumen etiam luctus vehere. Taceo, quae alias de Graecis coloniis vltra Maeotida paludem deductis leguntur. Certe etiam h. l. Orphei personam pulchre auctor, quisquis est, sustinet. Ad Hadriani tempora quanta vis superstitiosarum narrationum in hisce locis durauerit, cognosci pulchre potest ex vltima parte missi ad illum ab Arriano Peripli. GESN.

1141. Ἔνθα, vt aptius quam ἀμφί, recepi. Ἑρμιόνειαν Thunmannus Germaniam intelligit, Melam primum esse ratus, qui Hermiones nominauerit.

1144. (1137) Allusio manifesta ad illam animarum transuectionem, quam Aegyptiis, Britannisque, non minus quam Graecis placuisse, constat. GESN.

1144. Vulgatam ita mutaui, vt locus Strabonis VIII. p. 573. et Eustathii p. 286. 44. quos Gesnerus attulit, postulabant. Plura de hac re vide apud Bentl. ad fragm. Callim. CX. et Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 422. Apposite ad nostrum Suidas in πορθμήϊον: ἐν Αἰγιαλῷ γὰρ καταβάσιόν ἐστιν ᾅδου, ἐς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ, ἔμαθε παρὰ τῶν περιοίκων περὶ τῆς κόρης, καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὥς λέγει, (Callimachus) ἄφεσιν τοῦ πορθμηΐου.

1145. Hunc et sequentem versum Schneiderus, vt ab Ruhnkenio, qui id etiam Piersono in mentem venisse dicit, emendati sunt, edidit. Ego multo

πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δέ οἱ εἰσι πόληος
ἄῤῥηκτοί τ' Ἀΐδαο πύλαι, καὶ δῆμος Ὀνείρων.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τῶνδε πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν
σφῇ ἄτῃ βαρὺν οἶτον ἀναπλήσαντες ἔβημεν,
δή ῥα τότ' Ἀγκαῖος νῆ' ἐς κίεν· αἶψα δ' ἑταίρους
εἰσβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηότας ἄμμιγα πάντας.

1146. λαφυρῆς Ask. Tum vulgo πόληες. 1147. δ' ἀΐδαο Ruhnk. 1149. ἀρετῇ Ruhnk. ἀναπλήσαντες Voſſ. Vind. Ruhnk. ἀναπλώσαντες vulgo. 1150. νῆ' ἐς κίεν ex coni. Geſneri dedit Schneiderus. pro vulgato νηὸς κίεν. Dein αἶψα δ' ἑταίρους Ruhnk. pro vulgato αἶψα δὲ πάντας. 1151 ἐκέλευε Ruhnk. κεκμηότας Voſſ. Ruhnk. pro vulgato κεκμηκότας Tum Ruhnk. ἄμμιγα πάντας pro vulgato ἄμμιγ' ἑταίρους.

lenius αὖ οἱ et εἰσὶ πόληος ſcripſi, pro quibus Ruhnkenius αὐταὶ et εἰσιν ὀχῆες. Ruhnkenii haec adnotatio eſt: *αὐταὶ eſt ſponte.* Ὀχῆες *confirmatur* vſ. 983. *ἐλέλυντο δ' ὀχῆες κλείθρων ἀργαλέων. de qua voce copioſe Salmaſius Plin. Exerc. p.* 649. *Appoſitus locus eſt Aeſchinis Socrat. Dial. III.* §. 19. τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται· ταῦτα δὲ ἀνοίξαντα ποταμὸς Ἀχέρων ἐκδέχεται. *Nonnus* XXXVI. p. 900. χειρὶ δ' ἀνοχλίζων Ἀΐδης ὀρφναῖον ὀχῆα, εὐρυτέρους πυλεῶνας ἑῶν ὤϊξε μελάθρων.

1146. (1139) Non placent hic poſt Pierſonum Ruhnkenio Ep. 2 p. 82 Πόληες· itaque mallet ὀχῆες, vectes, qua voce noſter etiam vtitur v. 983. et res ipſa nemini puto peregrina, qui inferos poetarum nouit. Sed ego nec πόληας damnare, aut loco quem poſſident mouere auſim. Quidni enim, vbi ἤθεα λαῶν ſunt, ibi etiam πόλεις agnoſcamus? Et quid faciamus verſui 1141? Qui forte a Poeta talis fluxit, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τῶνδε πόλεις, non πόλιν. Verſum 1140 eſſe ex Od. Ω. 12 expreſſum, credibile eſt, vbi Mercurius ducit animas παρ' ἠελίοιο πύλας, καὶ δῆμον ὀνείρων.

GESN.

1147. Quid ſibi velit, quod Schneiderus in corrigendis vocabulum Ὀνείρων vncis incluſit, non aſſequor.

1149. Ἀναπλήσαντες legit etiam Wakefieldius Silu. Crit. V. p. 105. Ruhnkenius comparat Iliad. VIII. 34.

1150. (1143) Huc vſque traxerunt e litore nauim per paluſtria Argonautae. Nunc ingreditur Ancaeus nauim, et ſocios iubet ingredi. An hoc poſſit expreſſum eſſe per νηὸς κίεν, viderint, qui tueri vulgatam lectionem velint. Mihi videbatur res expediri poſſe, ſi legas νῆ' ἐς κίεν poſtpoſita, vt

τὺς ὅγε καὶ μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισιν·
Τλῆτε φίλοι τὸν μόχθον· ἐπεὶ νύ τοι ὅ τι χέρειον
ἔλπομ' ἀναςήσεσθαι· ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἤδη
ἀκραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι· ὅδ' ἀτέκμαρτον
ὕδωρ Ὠκεανοῦ κελαρύζεται ἐν ψαμάθοισιν.
ἀλλὰ θοῶς ἱςὸν μὲν ἐνιςήσασθε μεσόδμῃ,
λύσατε δὲ προτόνοις ὀθόνας· ἐκ δ' ὅπλα χέαντες,
σφίγξατ' ἐπιςαμένως, τοίχων ἑκάτερθε βαλόντες.
Ὡς οἱ μὲν τὰ ἕκαςα πονείαθον· ἐκ δ' ἄρα κοίλης

1152. τὺς ὅτε Voſſ. 1153. πόνον Ruhnk. 1154. ἔλπομαι ἀνςήσεσθαι vulgo. ἀναςήσεσθαι Voſſ. 1155. εὐτέκμαρτον Ruhnk. 1157. Vulgo ἀναςήσασθε. Voſſ. ἀναςήσασθαι. Ruhnk. ἀναςήσεσθε. Schneiderus ἐνιςήσασθε. 1158. Vulgo προτόνων. 1160. Vulgo

frequenter, praepoſitione, vel ſimpliciter vt Οδ. Φ, 391 ἐς δ' ἤιεν αὐτός, aut Φ, 244 ἐς δ' ἄρα καὶ τὼ δμῶε ἴτην. OESN.

1150. Magnopere vereor, ne noſter more ſuo ſcripſerit δή ῥά οἱ.

1152. Hic quoque fortaſſe τὺς ὅγε οἱ ſcripſit.

1157. Ἐνιςήσασθε recte Schneiderus ſcripſit ex Apollon. I. 563. δὴ ῥα τότε μέγαν ἱςὸν ἐνεςήσαντο μεσόδμῃ. Adde Hom. Odyſſ. XV. 289. ἱςὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες.

1158. Schneiderus, locum Apollonii I. 563. μέγαν ἱςὸν ἐνεςήσαντο μεσόδμῃ, δῆσάν τε προτόνοισι τανυσσάμενοι ἑκάτερθεν, κὰδ δ' αὐτοῦ λίνα χεῦαν ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες, ab noſtro expreſſum putans, plurima in peius mutata contendit. Quare ita ſcripſiſſe poetam ſuſpicatur: δήσατε τ' ἐκ προτόνων, τοίχων ἑκάτερθε βάλοντες, vel δήσατέ τε προτόνοις, τοίχων ἑκάτερθε βαλόντες, verbis, quae media ſunt, deletis. Neque Apollonium imitatus eſt noſter; neque eiici quidquam debet. Λύειν ὀθόνας eſt *pandere vela*. Hinc Pollux I. 107. habet ἐπλέομεν πάντα λύσαντες τὰ ἱςία. Προτόνοις autem λύειν ὀθόνας eſt *rudentibus demittere*. Antipater Sidonius XXXVII. 7. λαίφεα δ' εὔυφέα προτονίζετε, quod Satyrius Thyillus V. 6. καὶ πᾶν λαῖφος ὕφεσθε κάλοις dicit. Verbis, quae ſequuntur, Ancaeus demiſſa rudentibus vela adſtringi funibus in vtroque latere nauis iubet.

1160. (1153) Πονήατο eſt 765

νηὸς ἐπιβρομέουσα Τομαριὰς ἔκλαγε φηγός,
ἥν ποθ' ὑπ' Ἀργῴῃσι τομαῖς ἡρμόσσατο Παλλάς·
ὧδε δ' ἔφη, θάμβος δὲ περὶ φρένας ἵκετο πάντας·
Ὤιμοι ἐγών, ὄφελόν με διαῤῥαισθεῖσαν ὀλέσθαι
Κυανέαις πέτρῃσιν ἐν Ἀξείνῳ τε κλύδωνι·
ἢ οἱ νῦν ἀνάπυστον ἀϊδρείην βασιλήων

πονήατο. Voff. πονείατον. 1162. Ruhnk. ποτ' ἐπ' ἀργώεσσι. Vulgo ποθ' ὑπ' ἀργώαισι. 1164. ἀγὼν P. 1165. πέτραισιν vulgo. Tum κύδωνι PAIC. 1166. Vulgo ὅ κεν νῦν. PAIC. ἢ καὶ νῦν. Voff. ἢ καὶ νῦν — ἀϊδρείης. Ruhnk. ἢ καὶ — ἀϊδρίη. ἀϊδρείῃ vulgo.

et probat analogia: eſt enim ex πεπόνηντο. OESN.

1160. Vide ad v. 770.

1166. (1159) Ἀνάπυστον quid eſſet, dubium fecere Grammatici. Satis, niſi valde fallor, fuerat dicere, retinere illud ſignificationem verbi ἀναπυνθάνομαι, et ſignificare rem celebrem, de qua requirant omnes et audiant. Recte Suidas. Ἀνάπυστα, ἔκπυστα, δῆλα. Et ponit exemplum quod ex Nic. Damaſceno ſumtum, Kuſterus admonuit, (Vid. Exc. Valeſ. p. 441) Θάνατος Σθενοβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο, ἀντὶ τοῦ φανερός. Sed addit ἀνάπυστον τὸ ἀνήκοον. Niſi tamen hic legere malimus, Kuſtero auctore, ἄπυστον· quae breuis ſane foret ratio conciliandi ſibi Suidam; item diſputationes Grammaticorum de Οδ. Λ, 273, vbi vidit apud inferos Vlyſſes matrem Oedipi, Ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο, Γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας Γῆμεν. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν. Recte V. Schol. ἀνάπυστα, ἀνὰ στόμα πᾶσι λέγειν καὶ πυνθάνεσθαι· ἢ φανερά. Similia Euſtathius, ſed qui deinde ad alia omnia delabitur, et torquet nomen, vt non iam *nota, manifeſta* omnibus ſignificet, verum *occulta, inaudita*. Antiquam eſſe hanc interpretationem, conſtat ex Pauſa. Boeot. ſ. 9, 4 p. 721 vbi recitatis Homeri verſibus addit, Πῶς δ' ἐποίησαν ἀνάπυστα ἄφαρ, εἰ δὴ τέσσαρες ἐξ Ἰοκάστης ἐγένοντο παῖδες τῷ Οἰδίποδι; Sic argumentatur, Si Polynices, Eteocles, Iſmene et Antigone eſſent nati ex inceſto Oedipi coniugio cum Iocaſte, poeta non poſſet dicere a Ioue ſtatim abolitam eius eſſe notitiam et memoriam: ponitque adeo ἀνάπυστον eſſe, de quo non auditur. Et ſunt contrariae interpretationes apud

νώνυμνος φορέεσκον. ἐπεί νύ οἱ αἰὲν Ἐριννὺς
αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος Ἀψύρτοιο
ὑστερόπους ἕπεται· σπέρχει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην.

1167. νώνυμοι Wrat. Vulgo νώνυμνον. Dein vulgo ἐπεὶ νῦν αἰεὶ. 1169. Vulgo στέργει. στέργει δέ τε Dinner. p. 259.

Hesychium quoque, quibus superfesfuros puto fuisse Grammaticos, nisi diuersa fuisset de matre liberorum quatuor Oedipi, quos diximus, traditio. Homerus quidem profecto hoc voluit, Deorum prouidentia in lucem mox prolatam esse illam familiae Cadmeae maculam. Nec aliud sibi vult loquax Carina Argûs, quam se nobilitari flagitiis Medeae et Iasonis. Nec multo aliter interpretor illud 1307 ἀνάπυστα δὲ ἔργα γένηται, quod recte conuertisse me puto, *exempla in se edantur.* Exemplum enim vel maxime debet ad omnium notitiam venire etc. Quod ἀϊδρείην appellat, h. e. inscitiam, ignorantiam, illud Homeri et omnis priscae sapientiae more atque instituto facit. Νώνυμον autem, siue νώνυμνον (fluctuat enim lectio hic non minus, quam in locis Homericis) hic auctor posuit substantiue, vt probrum et ignominiam notet scelere contractam: etymologia quidem cum *ignominia* conueniat. GESN.

1166. Heynius putabat versum 1168. ante 1167. collocandum, vt intelligerentur heroes, caedem Absyrti ignorantes. Quamquam vel sic ἄγος aut simile quid deesse existimat. Schneiderus bene emendat ἀϊδρείην, quo vocabulo caedem Absyrti leniter indicari putat. Equidem hoc non de caede Absyrti, sed de errore, quo in auias regiones delati erant, intelligi velim: qui error ἀνάπυστος, manifestus factus, dicitur. Sed praeterea νώνυμνος, et pro καὶ, quod hic ineptum, οἱ scribendum est, recepto ex antiquis libris ἢ, quod hic est *quam.* Constructio huius loci eadem quae apud Antipatrum Thessal. epigr. XXXV. εἴθε με παντοίοισιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις, ἢ Δηλοῖ στῆναι μαῖαν ἀλωομένῃ. Et apud Crinagoram epigr. XX. αὐτίκα καὶ πόντου (Cod. καὶ γᾶς ἢ) χθαμαλωτέρη εἴθε, Κόρινθε, κεῖσθαι, καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη, ἢ τοίοις διὰ πᾶσα παλιμπρήτοισι δοθεῖσα θλίβειν ἀρχαίων ὀστέα Βακχιάδων. Noster ὄφελον, vt Antipater εἴθε, cum accusatiuo et infinitiuo construxit, ad ἢ autem indicatiuum apposuit.

1167. Si bene obseruaui nostri consuetudinem, recte ἐπεὶ νύ οἱ αἰὲν, pro ἐπεὶ νῦν αἰεὶ repositum est.

1169. (1162) Ingeniose, et, nisi fallor, vere Cl. Ruhnk. Ep. 1, 61 pro στέργει, quod hic locum nescio quomodo tueri possit, reponit σπέρχει, festinat, vrget. Nec alterum improbare

νῦν γὰρ δὴ λυγρῇ τε καὶ ἀλγεινῇ κακότητι
ἕξομαι, ἢν νήσοισιν Ἰερνίσιν ἆσσον ἵκωμαι.
εἰ γὰρ μὴ μ' ἱερῇσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσιν.

1170. 1171. Vulgo λυγρῆς τε καὶ ἀργεννῆς κακότητος ἴξομαι, εἰ νήεσσιν ἐριννύσιν. PAI. ἀγγεννῆς. 1172. Voss. εἰ μή τ' ἄρμ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσιν. Vind. εἰ μή τ' ἄρ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκροισι. Ruhnk. εἰ μή τ' ἄρ μ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἵκωσι. Vulgo εἰ μὴ γάρ μ' ἱερῇσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσι.

possum ἀλγεινῆς κακότητος pro ἀργεννῆς· nisi si quis forte ostendere possit, ἀργεννὸν esse manifestarium, in ipsa luce perpetratum etc. GESN.

1169. Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 95. σπέρχει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην emendauit. Accentum praepositionis mutauit Schneiderus.

1170. 1171. Gesneri coniecturam, praeter νίν, recepit Schneiderus. Sed quod accusatiuum αὐτὴν vel βασιλῆας facile intelligi posse putat, id exemplis videtur quam maxime indigere. Tum, quod grauissimum est, quomodo sententia illa coniungi cum superioribus potuerit per particulas νῦν γὰρ δή, demonstrandum erat, id quod tantum abest, vt fieri possit, vt magis ἀλλὰ requiratur. Quae quum ita sint, leniore emendatione locum corrigendum duxi. Κακότητος natum ex eo, quod datiui λυγρῇ et ἀλγεινῇ in genitiuos mutati erant, vitio ex iota orto, quod saepe occurrit: Hom. Od. XVII. 318. νῦν δ' ἔχεται κακότητι. In eamdem emendationem incidit V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 156, qui quidem etiam κακότητος ἔξομαι ferri posse putat, sed alterum, vt magis Homericum praefert, allato Odyss. VIII. 182. νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι.

1171. (1164) Primum hoc dubio apud me, hominem minime confidentem, caret, legendum esse, quod iam vidit Schottus Obss. Hum. 2, 20, pro νήεσσιν ἐριννύσιν, νήσοισιν ἰερνίσιν. Hoc ingerere et cogere videtur ipse noster 1179, vbi est harum minarum euentus. Sed quid sibi vult ἴξομαι εἰ ἵκωμαι. Non multum argumentabor: sed locum, vt emendandus et legendus sit, vno tenore proponam: quam sententiam illi tribuam, ostendit interpretatio. Νῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἀλγεινῆς κακότητος Τίσομαι, εἰ νήσοισιν ἰερνίσιν ἆσσον ἵκωμαι. Phrasis similis illi Ιλ. Γ, 366 Ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. GESN.

1172. (1165) Est illud sacrum Promuntorium Geographis celebratum, vnde descriptionem Europae et nominatim Hispaniae orditur Strabo L. 3 pr. δυτικώτατον ὁ τῆς Εὐρώπης μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης πάσης σημεῖον. Dionyso s. Baccho sacrum fuisse ait noster deinde

κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
ἴξεσθ', ἄμ πέλαγος κεν Ἀτλαντικὸν ἐκτὸς ἵκωμαι.
Ὣς εἰποῦσ' αὐδὴν κατερήτυεν· ἐν δ' ἄρα θυμὸς

1173. κόλπων ἔσσω Voss. κόλπῳ ἔσω Vind. κόπων (Matthaei κόπον notauit) ἔσω Ruhnk. 1174. ἴξεσθ' Voss. Vind. Ruhnk. Par. Wrat. edd. vett. ἔξεσθ' ἀμπέλαγος Ἀτλαντικὸν vulgo.

1242, de quo nescio, an aliud testimonium habeamus. Illud manifestum, poetam nostrum hic illud indicare, nisi flectatur ad hoc promuntorium nauis in sinistram, et legatur litus Lusitanicum, facile esse in pelagus Atlanticum vltra spem reditus excidere: quod cum antiquorum de hac re opinionibus et narratione, quae sequitur, oppido conuenit. Porro eo ipso quod conantur hunc cursum tenere, etiam ad Circes habitationem perueniunt, a qua expiandi sceleris in Absyrto commissi rationem debebant accipere. Ad Circen etiam ablegantur voce Argûs apud Apollo. 4, 585. Sed hoc nemo ex me postulet discere, cur in Hispania hic ponatur Circe, quae in hac Argonautarum fabula apud Apollo. 3, 311 iam ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, Tyrrhenum litus, habitat: apud Val. Fl. 7, 232 *Ausonii coniux regia Pici et Tusci Domina maris* est: non magis equidem hoc docere possum, quam de Baccho Sacri Promuntorii domino, vt modo fassus sum. Interim non dubito, quin historicum quid hic etiam subsit, licet, quid illud sit, nondum inuenerim. GESN.

1172. Εἰ γὰρ μὴ transpositis particulis scribendum putaui.

1173. (1166) Κόλπον γαίης καὶ θαλάσσης intelligo mare mediterraneum, ipsum adeoque fretum Herculeum. Intra hunc sinum nisi habeant contineantque Argo sui nautae, minatur se extra in ipsum mare Atlanticum elapsuram, vnde nulla illos reuocare aut seruare salus possit. Id quomodo cauerit Ancaeus, deinde v. 1203 narratur. Pertinet hoc ad illas extra Herculis columnas nauigationes veterum, de quibus praelectiones nostrae huic syntagmati Orphico adiectae sunt. GESN.

1174. (1167) Explicari potest ἴξεσθε, vt vidimus: sed erat tamen, cum commodius mihi videretur ἄξεσθε, agetis. GESN.

1174. Post πέλαγος addidi κέν, et orationis lege, et metro iubente, quandoquidem noster, vt recentiores epici, non solet breuem syllabam in caesura producere, nisi in phrasibus ex Homero sumptis. Iliad I. 137. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι.

παχνώθη Μινύησι διαμπερές· ὁ γὰρ ἔμελλον
σχήσειν λυγρὸν ὄλεθρον, Ἰήσονος εἵνεκα φίλτρων.
πολλὰ δὲ μερμήριζον ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
ἦ οἱ ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
αἰνολεχῆ Μήδειαν, ἀποστρέψωσι δ' Ἐριννύν·
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε περικλυτὸς Αἴσονος υἱός,

1176. παχνώθη, Ruhnkenii coniectura in Ep. Crit. I. p. 120. legitur in Voſſ. Vind. πυκνώθη Μινύαισι vulgo. ἦτ' ἄρ' Voſſ. Ruhnk. εἶτ' ἄρ' vulgo. εἰ γ' ἄρ' Schneiderus. 1177. Vulgo Ἰάσονος. Correxit Schneiderus. 1179. ἤ μιν Voſſ. Vind. Ruhnk. ἤ μιν Wrat. ἢ μὲν vulgo. 1180. αἰνολέχην Voſſ. Ruhnk. edd. vett. ἐριννὴν Voſſ.

1176. (1169) Tanto probabilior eſt Cl. Ruhnkenii coniectura Ep. 1 p. 74 παχνώθη, quod vſu noſtri firmatur, quem oſtendit Index, et Voſſiana lectione, licet et ipſa corrupta. Πυκνὸς, πυκνοῦσθαι in tali re potius ad copiam et frequentiam conſiliorum, quantum memini, pertinet, quam ad rigidum ſtuporem. GESN.

1176. Schneideri εἴγ' ἄρ' vel propterea dubitationem facere poteſt, quod particulae γ' ἄρ, ſi recte vſum ſcriptorum obſervaui, non ſolent coniungi, niſi quum ἄρα primam habet longam, vt in Sophoclis Aiace 1368. σόν γ' ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται, quod Porſonus ad Phoen. 1366. e lectione vtriusque Iuntinae et MS. Trin. γὰρ ἆρα, quam in alio codice ego quoque inveni, reſtituit. Sed idem Porſonus debebat in Phoen. 724. ἐξοιστέον τ' ἆρ' ὅπλα ex Ald. et plerisque MSS. praeferre lectioni, quam recepit γ' ἆρ'. Pariter in Oreſte 1328. ἐπ' ἀξίοισι τ' ἆρ' ἀνευφημεῖ δόμος, non γ' ἆρ' ſcribendum erat. Sic etiam in Ariſtoph. Veſp. 1262. ſcribendum: μαθητέον τ' ἆρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων, non γ' ἆρ'. Similia ſunt τίς τ' ἆρ; πῶς τ' ἆρ; deinde σχήσειν ὄλεθρον, non eſt, vt Geſnerus vertit, *habituros eſſe interitum*, quam verſionem Schneiderus probauerit neceſſe eſt, ſed *propulſaturos eſſe*. Itaque, quod vnice hic ſcribi potuit, ὁ γὰρ reposui.

1179. (1172) Placet Voſſiana lectio, Ἤ μιν· eſt enim velut coniurationis formula, *ſe profecto illam* etc. Illud πολλὰ μερμήριζον non pertinet ad quaeſtionem an interfecturi eſſent? Haec rata erat. Sed de tempore, modoque deliberabant. Hoc ex v. 1274 videtur poſſe colligi. GESN.

1179. Schneiderus, vt ex nota eius patet, εἴ μιν in textu legi voluit. At repugnat ſyntaxis. Quare cod. Wrat. ſcripturam recepi. Μὶν, quod quis fortaſſe verſu 1199. defendere

καί οἱ λισσόμενος θυμὸν κατερήτυ' ἑκάςȣ.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἀρχȣ͂ ἐτυμηγόρον ἔκλυον αὐδήν,
ἧντο παρὰ σκαλμοῖσι θοῶς, λάζοντο δ' ἐρετμά.
Ἀγκαῖος δ' οἴηκας ἐπιςαμένως ἐτίταινεν·
πὰρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβον Ἱερνίδα· καί οἱ ὄπισθεν
ἷκτο καταΐγδην δνοφερὴ βρομέȣσα θύελλα,
ἐν δ' ὀθόνας κόλπασε· θέεν δ' ἄφαρ ὑγρὸν ἐπ' οἶδμα

1182. Vulgo καὶ τότε. 1183. Vulgo ἐπεί τ' Ἀργȣ͂ς. Tum αὐδὴν Voss. Ruhnk. ὀμφὴν vulgo. 1185. οἴηκας Schneiderus e Ruhnk. Vulgo οἴακας. Tum ἐπιςαμένος PAIC. 1186. ἄμειβεν vulgo. 1187. καταΐγεην δνοφερὰν — θύελλαν Voss. θύελλαν etiam Ask. δνοφερὴν — θύελλαν Ruhnk. Wrat. PAIC. Vulgatum τρομέȣσα correxit Ruhnk. Ep. Crit. p. 64 seq. 1188. ὑγρὸν abest in Ruhnk.

velit, hic et ibi in οἱ mutari consuetudo nostri postulabat.

1182. Καί οἱ scripsi, quod librarii in καὶ τότε mutauerant. Ineptum hic τότε, neque vmquam adhibitum Homero post formulam εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε.

1183. Scripsi ἐπεί ῥ', vt saepius noster. Deinde quid est, quare Argo hic memoretur. Huius oratio effecerat, vt metuerent Argonautae: quare non potest nunc contrariam vim habere, vt bono animo sint. Itaque nisi aliquot versus excidisse credas, quibus iterum loquuta sit Argo, quod parum probabile est, debebit hic de Iasonis oratione sermo esse. Ἐτυμηγόρος αὐδὴ minus apte hic, quam v. 4. dicitur. Iustam hic magis et aequam, quam veram orationem intelligit.

1185. Non dubitaui ἄμειβον scribere, quod de Argonautis intelligendum.

1186. (1179) Νῆσον ἄμειβεν ἱερνίδα] *Hiberniam* poetam intelligere, patet ex Byzantino Stephano et Aristotele libello de Mundo. Confer Andr. Schottum lib. II. Obs. c. XX. ESCH.

1187. (1180) Placet βρομέȣσα θύελλα Cl. Ruhnkenii Ep. 1. 33, sic tamen, vti nec τρομέȣσαν damnare ausim, cogitatione potissimum earum tempestatum, quae tremorem quendam terrae et maris adiunctum habent. GESN.

1188. (1181) Ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε] Non dubito haec ad θύελλαν referenda esse; quamuis interpretes ad Ancaeum potius respiciant, sed tum interpretandum esset: *Ast ille vela paulullum contraxit.* hoc enim esset ὀθόνας κολποῦν, ne scilicet ven-

νῆυς. ὐδ' ἄρ τις ἔτ' αὖτις ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρυ
ἤλπετο· δωδεκάτη γὰρ ἐπήϊεν ἠριγένεια.
ὐδέ τις ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶν, ὁππόθ' ἄρ' ἐσμέν,
εἰ μὴ ἐπ' ἐσχατιαῖς ἀκαλαῤῥόυ Ὠκεανοῖο
Λυγκεὺς εἰσενόησεν (ὃ γὰρ τήλιστον ὄπωπε)
νῆσον πευκήεσσαν, ἰδ' εὐρέα δώματ' ἀνάσσης

1189. Schneiderus ὐδέ τις αὖθις edidit e Voss vt ait, e quo Gesnerus tantum ὐ δέ τις notauit. Vulgo ὐ δή τις ἐσαῦθις. Dein ἀναπνεύσεσθαι Voss. ἀναπεύσασθαι Ruhnk. 1191. ὅποτ' ἄρ' A I. οἵπωτ' ἄρ' Cr. ὁππόθ' ἄρ' Steph. φρεσσὶν, ὐ ποτ' ἄρ' Ask. Voss. P. ὔποτ' ἄρ Ruhnk. Vulgo ὐ ποθ' ἄρ'. 1192. Vulgo εἰ μὴ ἐσχατιαῖς. Schneiderus dedit εἰ μὴ ἐσχατιῆς· Dein ἀκαλύρῥυ Voss. 1193. ὃ Ruhnk. pro ὁ, quod obseruamus, ne quis Reizianam doctrinam repugnare auctoritati codicum contendat. Ibidem omnes τηλωπὸν ὄπωπε.

tus totis viribus in vela omnino expansa irruere, et nauem euertere valeat. Quo elegantissime respexit diuinus Horatius lib. II. Od. X. *Sapienter idem Contrahes vento nimium secundo turgida vela.* θύελλα enim καταΐγδην τρομέυσα, venti aliquando nimium secundi dici possunt. Sed, vt dixi, ego ad θύελλαν, τὸ κόλπωσε ὀθόνας refero. ESCH.

1189. Vitiosam lectionem, quam Schneiderus etiam metro violato mutauerat, correxi.

1191. Vera est Stephani lectio, ὁππόθ'. Odyss. III. 89. ὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὁππόθ' ὄλωλεν. Praeterea Schneiderus, *sententia*, inquit, ἦμεν *flagitare videtur.* Etiam praesens Graecum est, quamquam et recentiorum fere, et prosae orationis scriptorum.

1192. (1185) Vossiana lectio forte originem habet ex vetustiori Εἰ μὴ ἐσχατίαισιν ἀκάρπυ ὠκ. Sed amat noster Homerica, cuius est ἀκαλαῤῥείτης, quod exponunt leniter et sine strepitu fluens. GESN.

1192. Recte vidit Piersonus Veris. p. 190. εἰσενόησεν ad νῆσον pertinere. Vulgo colon post εἰσενόησεν erat, et ὄπωπε ad νῆσον referebatur. Ἐσχατιῆς cur dederit Schneiderus, aut quid hoc sit, nescio: nisi error typographi est, quum non sit librorum lectio adnotata. Ἐπ' ἐσχατιῆς frequens apud Homerum: sed idem Od. IX. 182. ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν. Vnde ἐπ' ἐσχατιαῖς certa emendatione, et ob metrum necessaria scripsi.

1193. Verba τηλωπὸν ὄπωπε merito displicent Schneidero. At emendationem versus 182 sqq. monstrant: Λυγκεύς θ', ὃς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης βένθεα καὶ Πλυτῆος ὑποχθονίοιο βέ-

Δήμητρος· πέρι δ' αὖτε μέγα νέφος ἐστεφάνωτο.
ὧν πέρι μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες, Μουσαῖε δαΐφρον,
ὥς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν
ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος·
αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς οἱ Πλουτεὺς κυανότριχας ἵππους
ζευξάμενος κούρην ἐβιήσατο δαίμονος αἴσῃ·

1195 Vulgo ἐστεφάνωται. Pierſ. Veriſ. p 189. μέλαν malebat. 1196. δαΐφρων Voſſ. 1198. ἐξάπαυον ὃν συνόμαιμον Voſſ. 1199. ὧς μιν vulgo. Πλωτεὺς Voſſ. Ruhnk. 1200. ἀπεβήσατο Ruhnk. ἐπεβήσατο vulgo.

ρεθρα μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δειναῖσιν ὀπώπειν ὅσσοις.

1195. Pierſoni coniectura non improbabilis eſt. Homerus, etſi metaphorice, Odyſſ. IV. 180. θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. Particula αὖτε, quae continuari narrationem indicat, ἐστεφάνωτο ſcribendum eſſe monſtrat, quod cum altera forma etiam Iliad. V. 739 permutatum inuenitur.

1196. (1189—1194) Suo more poeta ſub hac figura praetereundo potius indicat, quae aliis in libris plenius enarrauerat. Hic raptum Proſerpinae ponit in occidentali litore Hiſpaniae, vbi mox 1214 etiam Circam collocat. GESN.

1197. (1190) Plenum velut commentarium in hunc locum habemus, qui inexplicabilis forte aliunde eſt, Claudiani de R. P. 1, 212 ſqq. vbi Venus ad decipiendam facilius Proſerpinam, comites ſibi ſorores adſumit conſanguineas, Mineruam ac Dianam. GESN.

1198. Hiatus, qui eſt in verbis μέγα ἄλσος, nulla veterum epicorum auctoritate, quantum equidem ſciam, defendi poteſt. Sed ſunt tamen haec verba, ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος, eiusmodi, vt facile ex aliquo antiquiorum depromi potuerint. Quare nihil mutandum puto: quamquam, ſi haec non ex antiquo carmine ſumpta ſunt, noſtrum ſcripſiſſe credibile eſt μέλαν ἄλσος.

1199. (1192) Iunge μιν — κούρην pleonaſmo, de quo ad 1100. GESN.

1199. V. ad v. 1179.

1200. (1193) Δαίμονος αἴσῃ, iure, quod ſe vt Deum, vt Iouis fratrem habere putaret, quod ab ipſo Ioue conceſſum eſſet. Multus eſt in ea δικαιώσει Claudianus ab initio operis de raptu Proſerpinae. GESN.

ἁρπάξας δ᾽ ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.
δὴ τότ᾽ ἐγὼν ἀπόειπον ἐπιπλώοντα νέεσθαι
νήσου ἐπὶ ῥηγμῖνα καὶ αἰγλήεντα τέρεμνα,
ἔνθ᾽ οὔτις σὺν νηῒ περᾷ μερόπων ἀνθρώπων·
οὐδέ οἱ ἐστὶ λιμὴν νηῶν ὀχὸς ἀμφιελισσῶν,
ἀλλά οἱ ἠλίβατος πέτρη περὶ πάντα πέφυκεν

1202. ἐγὼν Schneiderus e Voss. Ruhnk. pro vulgato ἐγώ. Tum ἐπιπλώον τανέεσθαι PAI. ἐπιπλώων τανέεσθαι Cr. 1204. περᾷ Schneiderus e coni. Heringae pro vulgato παρά. 1205. Vulgo οὐ γάρ οἱ ἐστὶ λίμνη. Voss. λιμνήν. Heringae coniecturam recepit Schneiderus. 1206. ἀλλά οἱ e Voss. Schneiderus. Vulgo ἀλλά γε. Ruhnk. omittit γε.

1200. Schneiderus ἐπεβήσατο actiue dictum putat. Quod quum fieri nequeat, ἐβιήσατο ſcripſi. Iacobſius Emend. in Eurip. p. 185. corrigebat ἐπεβήσαθ᾽ ὁμαίμονος αἴσῃ.

1201. Schneiderus ſcholiaſten Heſiodi p. 303. b. affert: ἡρπάσθαι δὲ αὐτὴν φασὶν — Ὀρφεὺς ἐκ τῶν παρὰ τὸν Ὠκεανὸν τόπων. Caeterum iniurius in noſtrum eſt Schneiderus, qui inepte κῦμα dici ἀτρύγετον putat, quia ſic Homerus πόντον, θάλασσαν, ἅλα, Damagetus in Analect. Brunck. II. p. 40. XI. νύκτα, Bacchylides ap. Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 91. χάος vocet; inepte etiam dici κῦμα pro κύματα. Nimirum in Homero Od. II. 429. non reprehendet, ἡ δ᾽ ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Idem de Plutone equis per mare vecto hymn. XVII. 13. 14. attulit.

1203. (1196) Τέρεμνα vel τέραμνα eſſe tecta, domos etiam ſplendidas, ex vſu Euripidae conſtat. Vid. Barneſ. ad Hippol. 418, vbi hoc ipſum firmat. Τέρημνα vitium puto Eſchenbachianae. GESN.

1204. (1197) De hoc et proximo verſu bene meritus Cl. Heringa Obſſ. 10 p. 83. Monet enim hic legendum vel περᾷ, vel πάρα h. e. πάρεστι aut παρήν, quod poſterius magis probo, cum videam eſſe in Voſſiano. Deinde pro λίμνη legit λιμήν, quod rectum eſſe, vix dubitari poteſt: et recipiendum erat ſimpliciter, niſi res ipſa tantam cognationem haberet, vt λίμνη eadem λιμὴν eſſe poſſit. GESN.

1204. Hic quoque vereor ne verſus elapſus ſit. Geſnerus in Voſſiano παρῆν eſſe dicit. Sed is cum aliis MSS. vulgatam lectionem habet, niſi quod in Vratisl. eſt πάρα. RVHNK. Cum Schneidero Heringae περᾷ recepi.

1205. Metrum οὐδέ οἱ flagitabat.

ὑψηλή· τὰ δὲ καλὰ φύει μενοεικέα δῶρα.
καί ῥά οἱ ὐκ ἀπίθησε νεὼς κυανοπρώροιο
ἰθύντωρ Ἀγκαῖος, ἀναῤῥώων δ᾽ ἀνέτρεψε,
σκαιὸν ὑπεγκλίνας οἰήϊον· ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειχεν
μή τι κατ᾽ ἰθὺ περᾷν, ἐπὶ δεξιὰ δ᾽ εἶργε θέουσαν.
ἤματι δὲ τριτάτῳ Κίρκης δόμον ἐξικόμεσθα,
Αἰαῖον ποτὶ χέρσον ἁλιστεφέας τε θεράπνας·

1207. τὰ δὲ Schneiderus pro vulgato τά τε. Voss. φέει pro φύει. 1208. Vulgo καὶ τότ᾽ ἄρ᾽. Deinde νεὼς e Voss. Ruhnk. Schneiderus pro vulgato νεός 1209. Vulgo ἀνέτρεχε δ᾽ αἶψ᾽ ἀνορέων. Voss. Vind. Ruhnk. Paris. Wrat. ἀνέτρεψε δ᾽ αἶψ᾽ ἀνορώων. Schneiderus ἀνέτρεψεν δ᾽ ἀναρώων. 1210. Pro vulgato ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειθε Gesnerus ἔνθ᾽ ἄρ᾽ ἔπειθε coniecit. 1211. κατευθὺ vulgo. κατ᾽ εὐθὺ Ruhnk. ἐπὶ δέξια pro vulgato ἐπιδέξια ex Ruhnk. Schneiderus. Tum vulgo ἦγε. Voss. Vind. Ruhnk. Paris. Wrat. εἶργε. 1213. λίγγαιον Voss. Vind. λιγκαῖον Ruhnk. λυκαῖον vulgo.

1207. Heynius hunc versum, vt spurium, delebat.

1208. Καί ῥά οἱ dedi pro καὶ τότ᾽ ἄρ᾽. Vide var. lectt. ad v. 1214.

1209. (1202) Ἀνατρέχειν habet vim mutandi cursus emendandique, si quid in eo peccatum sit. Hoc in primis ex vsu verbi metaphorico apparet. Polyb. 2, 17 ἀνατρέχειν ἐπειρῶντο κατὰ δύναμιν, quod prius peccatum erat, emendare. Plut. de educatione: Τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τὸνδεχόμενον ἀναδραμεῖν, emendare vitia naturae. Itaque verba Lucia. adu. indoct. 4 T. 3 p. 102 Ἀλλ᾽ ἐνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, cui video in versione Latina respondere vel mea vel librarii culpa, *te illa iam* emensurum *speras*, pro *emendaturum*. GESN.

1209. Egregie vidit Schneiderus ἀνέτρεψε et ἀναρώων legendum esse, modo ordinem verborum mutasset. Nam ἀναῤῥώω dicitur, vt v. 1263. Turbati verborum ordinis exempla habemus v. 515. 729.

1210. Ineptum verbum ἔπειθε nemo facile defensum ibit ex Hom. hymn. Apoll. 418. ἀλλ᾽ οὐ πηδαλίοισιν ἐπείθετο νηῦς εὐεργής. Itaque in ἔπειχεν mutaui.

1211. Εἶργε firmauit Ruhnkenius Hom. Od. XII. 219. κύματος ἐκτὸς ἔεργε νῆα. Ab sinistra esse Circes insulam Argonautis monitum a Schoenemanno p. 25. De κατ᾽ ἰθὺ v. ad v. 1041.

1213. (1206) Vid. ad 1189. GESN.

1213. Heynius in Exc. I. ad Aeneid. VII. Λιγγαῖον legit, de Ligurum terra intelligens. Thunmannus in noua bibl. Philol. IV. p. 299. Λυκαίαν Britanniam antiquo et suo nomine dictam

καί ῥά οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν ἀχνύμενοι κῆρ,
πείσματα δ' ἐν πέτρῃσιν ἐδήσαμεν. αὐτὰρ Ἰήσων
νηὸς ἀποπροέηκε μολεῖν ἐρίηρας ἑταίρους,
διζομένους, εἴ τίς σφι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
ναιετάει, γνῶναί τε πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν.
τοῖς δ' ἄφαρ ὡμάρτησε καταντίον ἐρχομένοισιν
κούρη ὁμογνήτη μεγαλόφρονος Αἰήταο,
Ἠελίου θυγάτηρ· (Κίρκην δέ ἑ κικλήσκουσιν
μήτηρ Ἀστερόπη καὶ τηλεφανὴς Ὑπερίων)
ἣ ῥα θοῶς ἐπὶ νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ' ἄρα πάντες

1214. καί ῥά οἱ e Voff. Vind. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo καὶ τότ' ἄρ'. 1215. αὐτὰρ Ἰήσων e Voff. Schneiderus. Vulgo ἐκ δ' ἄρ' Ἰήσων. 1217. Vulgo διζόμενος, τίς ἄρ' ἀνθρώπων ἀν' ἀπείρονα γαῖαν. Voff. Vind. Ruhnk. διζόμενος εἴ τις σφε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ναιετάει· nifi quod Vind. βροτῶν γ' ἀπείρονα. Etiam Wrat. P. εἴ τις. Gefnerus e Voff. διζήμενος, Ruhnkenius διζόμενος notauit. 1218. Vulgo γνῷεν δὲ. 1221. ἐπικλήσκουσι Voff.

putat. Mihi haec et longius quaefita, nec probabilia videntur. Itaque, quod facillime in librorum lectiones abire potuit, Αἰαῖον repofui, auctoribus Homero et Apollonio.

1217. (1210) Poterat alicui in mentem venire, legendum, διζομένους. Sed aeque commode refertur ad ipfum Iafonem. Verum quod fequitur γνῷεν, illud ad focios dimiffos pertinet, mutata manifefto conftructione, et omiffa coniunctione ἵνα. GESN.

1217. Scribendum effe διζομένους res ipfa loquitur, nec Gefnerus dubitare debebat. RVHNK. Lectionem codd. Voff. Ruhnk. recepit Schneiderus, quid σφὲ fibi velit, dicere oblitus. Id in σφι mutaui, quod fignificatione par eft pronomini οἱ.

1218. Mirum γνῷεν, quod certe γνοῖεν effe debebat, etiam a Schneidero feruatum effe. Gefnerus in verfione addidit vtque, fenfum, non vitiofam dictionem adiuuans. Ego γνῶναί τε repofui, quod, vt μολεῖν, ex ἀποπροέηκε pendet.

1122. (1215) Infititium putat hunc verfum Cl. Ruhnk. Ep. 1, 12. Sed (vt fumus homines, in talibus etiam iudiciis, et guftu quodam pulchritudinis diuerfi) mihi antiquae fuauitatis poeticae videtur, hoc modo explicare genealogiam, vt dicas, hi parentes fic appellant filium fuum. Non lubet modo quaerere, an alius quoque Ἀστερόπην matrem Circae dederit. Sed quis ignorat, has genealogias effe fere ἀπεράντους; GESN.

θάμβεον εἰσορόωντες· ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἔθειραι
πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἠώρηντο·
ϛίλβε δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δ' ἀπέλαμ-
πεν ἀϋτμή.
αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
λῖτι καλυπτομένην, ξανῷ δέ οἱ εἶχε παρειὰς
αἰδομένη· χλωρὸν γὰρ ὑπὸ ϛέρνοις ἀκάχητο·
τήν οἱ ἐποικτείρουσα προκύδανε καὶ φάτο Κίρκη,

1224. ἔθειραν margo Voſſ. 1226. ἀμπέλαμεν margo Voſſ. 1228. καλυπτομένη Schneiderus. Tum ξανῷ δ' ἴσχε Vind. Ruhnk. ξανῷ δὲ σχέθε Voſſ. ξανῷ δ' ἄμφεσχε vulgo. 1229. γὰρ abeſt ab Ask. 1230. ἦν τότ vulgo. προσκύδανε Voſſ. Vulgo προσηύδανε.

1222. Ruhnkenius in priore ed. Ep. Crit. I. p. 12. vt ſpurium damnauerat hunc verſum. In ſecunda editione hoc iudicium omiſit.

1225. (1218) Πυρσαῖς hoc illuſtrauit d'Oruillius ad Charito. p. 748. GESN.

1228. Schneiderus edidit: λῖτι καλυπτομένη, ξανῷ δ' ἄμφεσχε παρειὰς αἰδομένη, ob v. 880. (877) ad quem de ea emendatione dixit. Nobis non ſolum duriſſima, ſed etiam ab eo, quod codices indicant, longius recedens videtur haec lectio. Itaque MSS. aliam monſtrantibus viam obſequutus, ξανῷ δέ οἱ εἶχε παρειὰς ſcripſi. Loquutio, quam Germani plane eandem habent, idem ſignificat, quod Homerus dicit Od. IV. 115. 154. χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών. De ξανῷ v. ad v. 880.

1230. Vulgatum ἦν τότ', in quo ἦν, vt in apodoſi, ineptum, τότε languidum eſt, in τήν οἱ mutaui. Praeterea vulgatum προσηύδανε Doruillius ad Charit. p. 749. in προσηύδα mutabat, quod Schneiderus recepit: qui, quod vix ſuis quisquam oculis credat, ita ſcribit: *Voſſianum προσκύδανε ſententiae loci non conuenit; eſt enim κυδαίνειν verbis increpare, probris inceſſere.* In mente habuit κυδάζειν. Vna littera deleta tam exquiſita eſt lectio optimi codicis, vt eam recipere non dubitauerim. Forma verbi προκυδαίνειν etſi aliunde non eſt nota, nihil tamen habet, quare improbetur, quum conſtet πρὸ ſaepe verbis ſine vi addi. Vide Brunck. ad Ariſtoph. Nub. 987. Homerus Iliad. X. 68. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαϛον, πάντας κυδαίνων. XXIII. 793. ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα. Apollon. Rh. III. 1003. ὣς φάτο κυδαίνων. Forma κυδά-

Ἆ δειλή, τί νύ σοι τοίην Κύπρις ὤπασε μοῖραι;
οὐ γάρ τοι λελάθεσθε, τάπερ ῥέξαντες ἵκεσθε
νῆσον ἐφ' ἡμετέρην πανετώσιον, εἵνεκα πατρὸς
γηραιοῦ, κάσιός τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσαντες
* * *
οὐδὲ γὰρ ὔμμε πατρίσσιν ὀΐομαι ἆσσον ἱκέσθαι,
αἰὲν ἀναγνίςοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας,

1231. Vulgo ὦ δειλὴ τίνα σοι Κύπρις, verſu decurtato. Voſſ. Vind. Ruhnk. ἆ δειλή, τί νυ τοι τοίην Κύπρις. Recepit Schneiderus τοὶ in σοὶ ex ed. P. (quae τί νύ σοὶ habet) Pariſ. Wrat. mutato. 1232. Vulgo ἅπερ ῥέξαντες ἵκεσθε. Voſſ. Chiu. ἰκεῖσθε. Ask. Ruhnk. Pariſ. Wrat. P. ἰκνεῖσθε, receptum a Schneidero. 1233. πανετώσιον ὕνεκα Voſſ. Vind. Ruhnk. πανετώσιοι vulgo. Porro Schneiderus quum vulgatam ὀλέσατε edidiſſet, *ita pro ὀλέσατε*, inquit, *iidem libri*. Niſi Ruhnkenius notaſſet, ὀλέσαντες eſſe in Voſſ. Vind. Ruhnk. neſciremus, quid illi haberent. 1236. ὔμμε e Voſſ. Schneiderus pro ὔμμε. Idem πρισιν. Ruhnk. πατρίσιν. Vulgo πάτρησιν. 1237. Vulgo εἰ ἐν ἀναγνίςοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντες.

νειν inuenitur Iliad. XIV. 73. XX. 42.

1231. (1224) Verſui laboranti duplici ratione ſubuenire licet, primum et Voſſiano et prima editione ſic: Ὦ δειλή, τί νύ τοι τοίην Κύπρις etc. vel cum anaphora σχετλιαστικῇ ex coniectura d'Oruill. ad Charit. p. 749 Ὦ δειλή, δειλή, τίνα σοι κ. τ. λ.
GESN.

1232. Hiatus vt tolleretur, ſcribendum erat τάπερ. Male Geſnerus vertit, *neque enim nos fugit.* Hoc dicit, *non, puto, oblitl eſtis, quo perpetrato facinore meam ad inſulam fruſtra veneritis.*

1233. (1226) Πανετώσιοι verbum nimis molle videri poteſt, quam vt tanto ſceleri conueniat: ἐτώσιος quidem vanum, inutilemque potius ſignificat quam ſceleratum. Forte Graeci ita vſi ſunt, vt *temeritatis* nomine Romani.
GESN.

1234. Recte monuit Ruhnkenius, verſum excidiſſe.

1237. (1229) Cum Homericum illud ἀχέων habeat formam participii praeſentis, poterat alicui in mentem venire, hic fuiſſe ἀχέοιτε. Verum multo probabilius eſt poetam vſum illa perpetua Orientis ratione, qua participia poſuit pro verbis etc.
GESN.

1237. V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 157 ſeq. coniicit: ὡς ἐν ἀναγνίςοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας, *ſic in nondum expiatis ſceleribus tacitos*, allato Apoll. Rh. IV. 736. Hac coniectura facile caremus. Quod repoſui, αἰέν, refertur ad μέσφ' ὅταν. Ἀχέοντας autem *afflictos* ſenſus et conſtructio requirunt.

μέσφ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς,
Ὀρφέος ἰδμοσύνῃσι, παρὰ κροκάλῃσι Μαλείης.
οὐδὲ γὰρ ἡμετέροιο δόμου θέμις ἐντὸς ἱκέσθαι
προστροπίους· τοίῳ σφι λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐστέ.
ἀλλά οἱ αὐτίκ' ἐγὼ πρόφρων ξεινήϊα πέμψω,
σῖτον καὶ μέθυ λαρὸν ἔχειν, σύν τε κρέα πολλά.
Ὣς εἰποῦσ' ἄψορρον ἀπέπτατο· νηῒ δὲ μέσσῃ

1238. *μῖσος* Voſſ. Ruhnk. 1239. Vulgo *Ὀρφέως* et *κροκάλοισιν.* Schneiderus *Ὀρφέος* et e Ruhnk. *κροκάλαισι* dedit. 1240. Vulgo *θέμις ἐστὶν ἱκέσθαι.* 1241. *τοίῳ γε λύγρῳ* vulgo. *τοίῳ κεν λύπρῳ* Voſſ. Ruhnk. *λύθρῳ* etiam caeteri codd. habent, et Chiv. ac MS. ap. Doruill. v. not. Geſn. 1242 *ἀλλά μιν* vulgo. *ξεινήϊα* dedit Schneiderus. Vulgo *ξυνήϊα.* Voſſ. *ξυνήσια.* 1243. *καὶ δὲ κρέα* Voſſ. Ex Ruhnk. adnotatum *καὶ* pro vulgato *σὺν δὲ* inuenit Schneiderus, qui *σύν τε* mauult. 1244. *ἄψορον* Voſſ. pro vulgato *ἄψορρος.*

1239. (1231) Infamis olim Malea naufragiis. Hic ſuperſtitioni locus. GESN.

1240. (1232) Forte pro *ἐστὶν* legas *εἴσω*, et cum nomine *δόμου* iungas *προστροπίους*, quod aliis eſt *προστρόπαιος*, et notat expiationis indigentem ob caedem, de quo in Theſ. Stephanus. GESN.

1240. Ineptum ad ſententiam eſt, quod Geſnero et Schneidero placet, *προστροπίους* cum *δόμου* coniungere. Quare leui mutatione *ἐντὸς* pro *ἐστὶ* dedi. Hom. Iliad. I. 432. *οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο.*

1241. (1233) Cum ad auctores ceteros accederet etiam liber Doruill. quem is laudat ad Charito. p. 749, 1: pertinacis potius quam cauti hominis videbatur, non cedere, in voce vſurpata noſtro etiam L. 50, 50 et 58. GESN.

1241. *τοίῳ γε* dici hic non poteſt. Alius fortaſſe ſcripſiſſet, *προστροπίους, οἳ θ' ὧδε λύθρῳ πεπαλαγμένοι εἰσίν.* Noſter dubitari non poteſt quin *τοίῳ σφι λύθρῳ* dederit.

1242. (1234) Sententia poſtulat neceſſario *vobis:* vtrum *μιν* hoc ſignificare poſſit, vel vsquam ſignificet, valde mihi dubium eſt. Puto fuiſſe *ἀλλ' ὔμιν.* Res mihi videtur liquida. GESN.

1242. Schneiderus *ἀλλά μιν* ſcripſiſſe poetam pro *ἀλλὰ μὴν* putat. Mihi veriſimilius viſum, *μὶν* hic, vt alibi, pro *οἱ* in textum veniſſe. *Ξεινήϊα* iam Cribellus legit, *hoſpita dona* vertens.

1244. Abit Circe, et, vt dea, miraculum edit, repente apparatis in naui dapibus. Quare non poſſum ſatis mirari Schneiderum, qui de verbis *νηῒ δὲ μέσσῃ*, *ante haec verba*, in-

δαιτός τ' ἠδὲ ποτοῖο τετυγμένα τεύχε' ἔκειτο.
αὐτὰρ ἐπειγομένοισι θέεν λιγὺς οὖρος ἀῆναι·
καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νήσου,
κῦμα διαπρήσσοντες ἀνὰ στόμα Ταρτησσοῖο
ἱκόμεθα, στήλῃσι δ' ἐκέλσαμεν Ἡρακλῆος.
ἄκραις δ' ἀμφ' ἱερῇσι Διωνύσοιο ἄνακτος

1245. δαιτὸς ἠδὲ Voſſ. ποτῆτος — τεύχεα κεῖτο Ruhnk. 1246. Vulgo ἂν δ' ἄρ' — ἀήτης. 1247. κείνως Voſſ. 1248. Τερμησοῖο Voſſ. Ruhnk. Vulgo Περνησοῖο. Crat. τερνήσοιο. 1249. στήλαισι vulgo. Ἡρακλῆος pro vulgato Ἡρακλεῆος, vel cod. Ruhnk. Ἡρακλέηος, dedit Schneiderus. 1250. ἄκροις Ask. ἱεραῖσι vulgo.

quit, *magna est lacuna, quam interpolare voluerunt, librarii iungendis particulis verſuum male haerentibus et exſpectationem lectoris deſtituentibus.*

1246. Pro ἂν δ' ἄρ', quod hic ineptum, αὐτὰρ dedi. Id ſupra v. 1215. cum ἐκ δ' ἄρ' et 728. cum ἂν δ' ἄρα permutatum erat. Deinde οὖρος ἀήτης non dicitur, nec placebit cuiquam οὔρου ἀήτης, vt apud Homerum eſt ἀνέμοιο, Ζεφύροιο ἀήτης. Quare infinitiuum repoſui. Apollon. II. 1099. Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι.

1247. Hic quoque ſuſpicari licet, a poeta ſcriptum fuiſſe καί οἱ λυσάμενοι.

1248. (1240) Ἀνὰ στόμα τερνησοῖο] Ταρτησσοῖο ſcribendum. Pauſanias l. VI. Ταρτησσὸν δὲ εἶναι ποταμὸν ἐν χώρᾳ τῇ ἰβήρων λέγουσι, στόμασιν ἐς θάλασσαν κατερχόμενον δυοῖν, καὶ ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν ἐν μέσῳ τοῦ ποταμοῦ τῶν ἐκβολῶν κειμένην. Vid. Salmaſium ad Solinum. ESCH.

1248. (1240) Conf. Praelect. 1 §. 5 extr. GESN.

1249. (1241) Veniunt ergo Argonautae Hibernia ſuperata, lectis Hiſpaniae litoribus occidentalibus, ad columnas Herculis, quae fuiſſe antiquiſſima traditio videtur nec nihil hiſtoricae veritatis habere, vti alias oſtendimus. Quod hic *columnae Herculis* memorantur, quae pars fuiſſe expeditionis dicitur, illud hanc vim videtur habere, vt lector hic aliquid exſpectare debeat de appellationis cauſa. Exſpectare poterat ab Apollonio, Grammatico, et origines rerum perſequente, a noſtro non item, qui ſoli ſibi, h. e. ſuo Orphei intentus eſt, et Herculem oeconomia quadam mature, dum Hylam ſuum ſequitur, ab Argonautis reliquis remouet v. 637 ſqq. qua ratione et alia ex anachroniſmis incommoda euitauit. GESN.

1250. (1242) Hae ſunt ἱεραὶ ἄκραι, de quibus 1165. Cete-

μίμνομεν ἑσπέριοι· δαιτὸς δέ οἱ ἵετο θυμός.
ἦμος δ' ἀντολίῃσιν ἐγείρετο φωσφόρος αἴγλη,
ὄρθριοι εἰρεσίαις γλαυκὴν ἐχαράσσομεν ἅλμην,
Σαρδῷον δ' ἱκόμεσθα βυθὸν, κόλπες τε Λατίνων,

1251. δαιτὸς γὰρ ἐδεύετο vulgo. δαιτὸς δ' ἐν — ἀντολίαισιν ἐδεύετο. *mar.* ἐγείρετο *Voss.* Ita notatum a Gesnero. δαιτὸς δ' ἐν — ἀντολίαισιν ἐδεύετο *Voss.* ἐγείρετο *margo. Voss.* ἐ[illegible]ετο etiam *Ruhnk.* et δαιτὸς δ' *habet.* Ita notatum a Schneidero. 1252. Vulgatum τῆμος cum Koenio ad Greg. Cor. p. 168. Schneiderus in ἦμος mutauit. Sic etiam V. Slothouwerus in Act. Soc, Trai. III. p. 152. δὲ omittit Ruhnk. γὰρ πολίαισιν Paris. Wrat. Chiu. γὰρ πολίαισιν PAIC. Dinnerus in Epith. Gr. v. αἴγλη ex h. l. ponit τῆμος ἐπ' ἀντολίαισιν. 1253. ὄρθριον — ἐχαράσσομεν Voss. Ruhnk. Vulgo ὄρθριοι εἰρεσίῃς γλαυκὴν ἐχαράξαμεν. Ibidem ἄλμηνον P. 1254. ἱκόμεθα Voss. Vulgo ἱκόμεσθα.

rum obseruo, esse hic immanem lacunam, male consutam, nisi forte casu accidit, vt extrema, et velut labia magni vulneris vtcunque videantur cohaerere. Quis vero putet a poeta non insano, sacrum Promuntorium, et columnas Herculis, ita connecti cum Sardoo mari et Latinorum finibus potuisse. Nisi fallor, illa lacuna, quam forte sanare aliquis vellet, occasionem dedit illi perturbationi et corruptelae Codicis Vossiani v. 1243 quam notauimus: itemque primarum editionum 1244. GESN.

1250. Gesneri opinionem, lacunam hic esse putantis, eo refellere studet Schneiderus, quod noster etiam in ipsa Graecia caelum terrae miscuerit. Hoc praeterire satius duco. Geographiae imperitiam hoc facilius in nostro excusare poterimus, quod is, vt ipse doctior fuerit, alios antiquos habuisse auctores videtur.

1251. Quidquid scriptum sit in cod. Voss. optimam certe lectionem δὲ hic et Ruhnkenianus praebent. Ἐδεύετο hoc loco ineptum, siue ex Homeri recordatione ortum, siue scripturae vitio ex δέ οἱ ἵετο natum, huic cedere debuit. Ita Iliad. XI. 168. ἱέμενοι πόλεως. XXIII. 371. νίκης ἱεμένων. Od. XV. 69. ἱέμενον νόστοιο.

1254. (1246) Κόλποι Λατίνων nihil obstare debent antiquitati huius carminis. Quae proferuntur loca veterum a Cluuerio Ital. L. 3 p. 797 sq. quaeque ad Aur. Victorem de Origine gentis Ro. ponuntur, in his nihil est, quod me dimoueat a coniectura, nescio an alias quoque proposita, a) Aboriginum nomen non esse proprium gentis, sed significare αὐτόχθονας: b) Latinum non esse proprium ro-

νήσους τ' Αὐσονίας, Τυῤῥηνάς θ' ἱκόμεθ' ἀκτάς.
αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιον * ἠχέτα πορθμόν,
τριγλώχινά τε νῆσον ἐπέσχομεν Ἐγκελάδοιο,
Αἰτναίῃ τὸν φλὸξ οἱ ἐρητύει μεμαῶτα·
δὴ τόθ' ὑπὲρ πρώρης ὀλοὸν περιέζεεν ὕδωρ
νειόθεν, ἐκ μυχάτου δὲ βυθοῦ ῥοίβδησε Χάρυβδις
κύματι καχλάζοντι, καὶ ἱστίον ἄκρον ἵκανεν.
νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέχεν ῥόος, οὐδέ μιν εἴα

1255. δ' ἐξικόμεθα Voſſ. ἐξικόμεθα margo. δ' ἰξόμεθ' PAIC. δ' ἱκόμεθ' vulgo. Schneiderus τ' ἰξόμεθ'. 1256. Vulgo αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιον ἐπέσχομεν ἠχέτα πορθμόν. Λιλύβιον PAIC. Wrat. ἐπεσχόμενε ἠχ. Voſſ. 1258. Vulgo Αἰτναίῃ φλόξ σφιν ἄρ' ἐρητύει μεμαῶτας. Αἰτναῖον — ἐρύτης Voſſ. Αἰτναῖα — ἔτης Ruhnk. 1260. ῥίβδησε Voſſ. 1261. καγχλάζοντι Ruhnk. 1262. αὐτόθι οἱ κάτεχεν Voſſ. Vind. Ruhnk. (v. Schraderi Em. praefat. p. VI.) αὐτόθι κάτεχεν edd. ant.

gis vnius, ſed gentis. Hoc certe nemo dubitat, Latinum nomen a temporibus inde Troianis vſitatum. Dixit, vt video, iam Th. Ryckius de primis Italiae colonis p. 400 ſ. c. 1, 9. GESN.

1256. (1248) Similem accuſatiuum habemus Lap. 10, 6 Πολεμιστὰ σίδηρον, vbi vid. GESN.

1256. Schneiderus, merito offenſus repetito verbo ἐπέσχομεν, aliud hic a poeta verbum ſcriptum eſſe, illa autem, ἠχέτα πορθμόν, cum ſequentibus coniungenda putat. De poſtremo non aſſentior. Illatorum ex aliis verſibus verborum exempla vide ad v. 1099. De accuſatiuo ἠχέτα vide ad Lithica v. 307.

1258. (1250) De hoc vſu τῆς σφὶν V. Ind. Caeterum hic verſus eſt ex illo genere, qui auribus rem pingere videntur. Quis enim non ſentit, omnibus velut pedibus impeditum cum labore denique eluctari? Similis eſt in Charybdi pingenda 1252. GESN.

1258. Schneiderus putat, Ἐγκελάδοιο, ante quod vulgo comma erat, ad praecedentia relato, ſcribendum eſſe, τὸν φλὸξ Αἰτναίη κατερητύει μεμαῶτα, de Encelado. Eamdem ſententiam leniore mutatione conſequutus ſum.

1259. Magis conſentaneum fortaſſe videbitur ὑπό.

1261. Schneiderus, aptius eſſe iudicans παφλάζοντι, vulgatam tuetur auctoritate Apollonii in eiusdem rei deſcriptione IV. 943. ἀμφὶ δὲ κῦμα λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν.

1262. (1254) Νῆα δ' ἄρ'] Pro κατέσχεν ſuſpicatur Fr. Portus legendum κάρτ' ἔσχεν. H. STEPH.

1262. (1254) Κατέσχεν] Non video quid opus ſit, vt hoc lo-

προπροθέειν, ἐδ' αὖτις ἀναῤῥώσασθαι ὀπίσσω,
κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ δὲ περιςροφάδην ἀλάλητο.
καὶ τάχα οἱ δύσεσθ' Ἀργὼ κατὰ βένθε' ἔμελλεν,
εἰ μὴ πρεσβίςη θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
εὐρυβίην Πηλῆα πόσιν λελίητο ἰδέσθαι.
μειλιχίη δ' ἔκδυ τε βυθȣ̃, καὶ ῥύσατ' ὀλέθρȣ

1263. αὐτίκ' vulgo. ἀναῤῥώσεσθαι Voss. Vind. Ruhnk. ἀναδύσεσθαι vulgo. ἀναῤῥώσασθαι Schneiderus. Caeterum προπροθέειν, quae vulgata est, ex Ruhnk. affert Schneiderus, vt scias eo in codice aliud quid esse. 1264. ἀλάλυκτο PAIC. 1265. Vulgo ἢ τάχα καὶ. 1267. εὐρυβίην Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo εὐρυβία. 1268. Vulgo μειλιχίη δ'. ἐκδῦτο βυθȣ̃ καὶ ῥύσσατ'. Paris. ἔκδυτο. Ruhnk. εὔδυτο.

co pro κατέσχεν cum Fr. Porto legamus κάρτ' ἔσχεν, quamquam et hoc ferri possit. BECH.

1262. (1254) Minimo negligendum putaui οἱ codicis Vossiani, qua particula hic non versus modo fulcitur, sed sententia etiam vim quandam videtur accipere, quam interpretando, nisi fallor, expressi. GESN.

1263. (1255) Προπροθέειν insolens videri potest ob geminatam praepositionem: sed est plane simile illi Ἰλ. X, 221 Προπροκυλινδόμενος, vbi locum Dionysii laudauit Clarckius, hoc genus componendi probantis. GESN.

1263. Non cepit Gesnerus verbi ἀναῤῥώσεσθαι elegantiam. Vt ῥώεσθαι est *progredi*, sic ἀναῤῥώεσθαι *regredi*. Ἀναδύεσθαι ex glossa fluxit. RVHNK. Recte Schneiderus ἀναῤῥώσασθαι dedit. Sed praeterea etiam ineptum αὐτίκα corrigi debebat.

1264. (1256) Eo minus mirum est, κοῖλον substantiue pro gurgite maris poni, quod noster v. 1303 etiam adiectiue κοῖλον λιμένα appellat. GESN.

1264. Productionem in praepositione ἐπὶ non habeo, qua auctoritate antiquiorum muniam. Quare haec quoque verba ex veteri quopiam carmine sumpta arbitror. Vide ad v. 1198.

1265. Epicus sermo postulabat καὶ τάχα. Sed librarii, qui οἱ expellere omnibus modis studuerunt, quum pro eo καὶ posuissent, in initio ἢ scripserunt.

1267. (1259) De nomine Εὐρυβίη vid. Ind. De simili suorum cura Thetidis noster v. 383. GESN.

1268. Vt commode possit ἐκδύετο in ἐκδῦτο contrahi, certo tempus non est hoc loco aptum. Possit etiam scribi, ἐκδῦσα βυθȣ̃ ἐῤῥύσατ' ὀλέθρȣ. Odyss. XXII. 334. ἐκδὺς μεγάροιο.

Ἀργῴην ἄκατον, καὶ ὑπ' ἰλύος ἐξεσάωσεν.
δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπέσχομεν οὐ μάλα τηλοῦ
προβλῆτα σκόπελον· πέτρη δ' ἐφύπερθεν ἀποῤ-
ῥὼξ
δισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρώσκουσα βιᾶται
πόντον ἔσω, χαροπὸν δ' ἄρ' ὑποβρέμει ἔνδοθι
κῦμα.

1269. Vulgatum Ἀργῴαν correxit Schneiderus. 1272. δισσοῖς pro vulgato λισσοῖς coni. Perdrierii. χειραμόνεσσιν Voſſ. Ruknk.

1269. Displicet Schneidero *ἰλύος*, quare *ὑπ' αἴδος*, vel *ὑπ' εἴλιγγος τε σάωσε* coniicit. Prior coniectura iuſto audacior eſt: in altera *καὶ* et *τὲ* offenſionem habent, quam ſi quis ita mutaret, *ὑπ' εἴλιγγος ἐσάωσε*, metrum, vt in recentiore epico, corrumperetur. Limum quum nominat noſter, imum intelligit fundum. Hom. Iliad. XXI. 317. *ὅτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νειόθι λίμνης κεῖται ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα.*

1270. (1262) Placeret hic reſcribere *Δὴ τότε δή.* Verum commode, niſi fallor articulus eſſe poteſt *οἱ* ad *πλώοντες* relatus. GESN.

1272. (1264) *Λισσοῖς*] Ita editiones. Perdrierius tamen vult *δισσοῖς*, et ita vertit etiam, qua neceſſitate, Tuum, Lector, eſto iudicium. ESCH.

1272. *Δισσοῖς* etiam Cribellus legit, qui, verſu auctiorem habuit textum. Schneiderus fruſtra coniecturis tentat Cribellum, vt verſionem corruptam putaret, motus verbo *reſonant,* quod vitioſe ſcripſit Eſchenbachius. Id clare in Cratandrina ſcriptum eſt *reſonat:* iunxit vero *geminis fluctibus.* Cribellus quum optimo codice vſus videatur, non dubitaui lacunae ſigna ponere. Caeterum quod ad *δισσοῖς* attinet, contrario modo peccatum videtur in Soph. Trach. 101. vbi ſcribendum puto *λισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς.*

1273. (1265) *Πόντον ἔσω*] Poſt hunc verſum vnum deeſſe, ſuadere vult interpres *ἔμμετρος.* Ita enim vertit hos tres verſus:

Haud procul hinc vecti ſcopulo ſuccedimus altum
In mare porrecto, geminis hinc inde recurrens
Vnda, repercuſſo reſonant per littora ſaxo.

Sequitur quartus verſus, qualem editiones Graecae ignorant:

Fluctibus et gratae veniunt a cautibus aurae.

Sed fortaſſis hic quartus verſus interpreti natus eſt ex voce *ὑποβρέμει.* ESCH.

1273. (1265) Poſt hunc verſum habuiſſe in libro ſuo videtur Cribellus vnum cuius hanc reddit ſententiam: *Fluctibus et*

* * *

ἔνθα δ' ἑφεζόμεναι λιγυρὴν ὄπα γηρύουσιν
κοῦραι, ἀνοστήτους δὲ βροτῶν θέλγουσιν ἀκουάς.
δὴ τότε οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε πύστις ἀοιδῆς
Σειρήνων· οὐδέ σφι παραπλώσεσθαι ἔμελλον
φθογγὴν οὐλομένην, χειρῶν δέ οἱ ἧκαν ἐρετμά·
Ἀγκαῖος δ' ἴθυνεν ἐπὶ προβλῆτα κολωνόν·
εἰ μὴ ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος παλάμῃσιν,
μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.
Ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων ὀπὶ θέσκελον ὕμνον,
ὥς ποτέ οἱ δήρισαν ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων

1276. ἀκουᾷ Ask. Crat. ἀκουά Voss. 1277. δὴ τότε δὴ Μινύαισι vulgo. 1278. σφιν παραπλώσεσθαι Voss. παραπλώσεσθαι etiam Ruhnk. Vulgatam παραπλώσεσθαι ex his codd. notauit Schneiderus. 1280. προβῆτα Voss. 1281. τιταινάμενος Voss. τιτηνάμενος Ruhnk. Vulgo τιταινόμενος. 1282. ἐκέρασ' P. Voss. 1283. Vulgo ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον. Voss. Vind. Ruhnk. ἤειδον δὲ ὕμνον κλάζων διὰ θέσκελον αὐδήν, nisi quod Vind. ἀοιδήν. Margo Voss. ἤειδον δὲ γλυκὺ κλάζων. 1284. δηρισσαν vulgo.

gratae veniunt a cautibus aurae, i. e. a fluctibus et cautibus. Vid. quae mox dicentur ad 1275. GESN.

1276. Aliquid duri habet hoc κοῦραι, nisi Sirenum nomen in versu 1274. qui interiit, fuisse credas.

1276. Non dixit Schneiderus, quo argumento motus Doricum ἀκουᾷ dederit. Vulgata lectio si cui displicet, vix erit, quod melius reponi possit, quam ἀνοστήτῳ δὲ βροτοὺς θέλγουσιν ἀκουῇ.

1277. Alterum δὴ nemo erit qui dubitet quin recte in οἱ mutauerim.

1283. Schneiderus, qui lectionem codd. Voss. et Ruhnk. recepit, vellem explicasset verba διὰ θέσκελον αὐδήν. Pro διὰ scripsi ὀπί, cuius explicatio αὐδῇ in textum venit in codd. vt γλυκὺ pro λιγύ.

1284. (1275) Οἱ δήρισσαν] Ille articulus οἱ quoque suadet genuinum esse versum, quem ex Vossiano libro et Latino interprete (*Iupiter astrorum Deus, et Neptunus aquarum*) hic reponendum curauimus. Iungendus enim videtur articulus οἱ, siue pronomen demonstratiuum vocare malis, cum nominibus Ζεὺς et Ἐννοσίγαιος vt 1330 οἱ μήτιον ἄνακτες. Hi equi porro de quibus contentio inter fratres deos fuit, videntur non alii quam illud πτηνὸν ἅρμα Platonici Iouis, aut equi tonantes

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καὶ πόντιος Ἐννοσίγαιος.
αὐτὰρ κυανοχαῖτα, χολασάμενος Διῒ πατρὶ,
τύψε Λυκαονίην γαίης κρηπῖδα τριαίνῃ,

1285. Hunc verſum, qui in antiquis edd. aberat, e Voſſiano inſeruit Geſnerus. Habent eum etiam Vind. Ruhnk. 1287. Vulgo τύψεν Λυκτονίην γαίην χρυσῆνι τριαίνῃ. Voſſ. Vind. Ruhnk. τύψε — χρυσείῃ. Schneiderus Λυκτονίην γαῖαν χρυσείῃ τύψε τριαίνῃ.

Orientalium pariter atque Graecorum Latinorumque poetarum, de quibus eſt erudita praelectio Cl. Michaelis in Commentt. Soc. Scientt. Gotting. To. 2. in quo etiam phyſicum quiddam ſpectaſſe potuit poeta, vtrum mare an terra plus materiae ventis, tempeſtatibus, tonitribus praebeat? GESN.

1287. (1277) Λυκτονίαν ſ. *Lyctoniam terram* nemo, reor, vidit neque videbit. Ab hac tenui diſcrimine diſtat Λυκαονία, quod hic non proprium nomen Aſiaticae regionis, ſed totius generis accipio. *Lycaonia terra*, quae et qualis fuit tota tellus regnante Lycaone, cuius viri et gentis impietatem diluuio Deucalioneo vltus eſt Iupiter. Hoc ipſo diluuio forte inſulae factae ſunt, quae continentis partes fuerant, de quarum originibus multa ſunt in Strabonis primo et ſecundo Plinii, praeſertim c. 87 ſqq. *Auellit* natura *Siciliam Italiae*, *Cyprum Syriae*, *Euboeam Boeotiae* etc. Eleganter haec et ϲυμβολικῶς noſter enarrat his verſibus. GESN.

1287. Antequam ordinem verborum mutare aggrederetur Schneiderus, exploratum habere debebat, vbi terrarum eſſet Lyctonia, ne huius emendatione nominis vniuerſa mutatio concideret. Atqui Cribellus diſerte habet in verſione: *vtque Lycaoniam terram deus aequoris aureo iratus fratri percuſſerit inde tridente*. Geſneri interpretationem nemini placituram ſpero. Ac vehementer etiam de eo dubito, an noſter minime certamen Neptuni et Mineruae de occupatione Atticae ſpectauerit, quod vt certum ponit Schneiderus. Certe hoc certamen non poterat dici ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων. Quare aliam omnino rem, ignotam nunc quidem, indicari puto. Sed vtcumque eſt, ſi Lycaoniam hic nominauit noſter, neque Arcadiam, cuius incolas Callimachus hymn. Iou. 41. υἱωνὸς Λυκαονίης ἄρκτοιο vocat, nec quae communiter Aſiae regio Lycaonia dicitur, intelligi probabile eſt. Immo hoc nomen debebimus interpretari de parte orbis terrarum ſeptemtrionali: quod hoc facilius fieri poteſt, quia Italia, vnde duae barum inſularum auulſae ſunt, ad ſeptemtrionales regiones referebatur. Quod ſi forte Alexandriae vel alibi in oriente vixit noſter, eo rectius vſus fue-

καί ῥά οἱ αἴγδην σκέδασεν κατ' ἀπείρονα πόντον,
νήσυς εἰναλίας ἔμεναι· τάς οἱ ὀνόμηναν

1288. Vulgo καί ῥ αἴγδην διεσκέδασεν. Voss. Ruhnk. κέδασε. Schneiderus Gesneri emendationem recepit. 1289. Vulgo τάς ῥ ἐξονόμηναν. Voss. Ruhnk. τάς ῥ' ὀνόμηναν.

rit isto nomine. Nota sunt *Lycaonia Arctos* Ouidii Fast. III. 793. *quaeque Lycaonio terra sub axe iacet* apud eumdem Trist. III. 2, 2. et *Lycaonia astra* Claudiani de cons. Mall. Theod. 299. Sed alia difficultas est in nomine γαίην. Vt taceam, vel hoc obstare, ne accusatiuum hic adhibitum credamus, quod γαίην, non γαῖαν, in libris omnibus est, multo grauius argumentum ex eo accedit, quod vix vsquam epici poetae accusatiuum γαῖαν ita in versu collocant, vt vltima syllaba ictum habeat, nisi quum sequitur dictio enclitica, vt Iliad. XIV. 174. ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ ὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή. Od. I. 54. μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ ὐρανὸν ἀμφὶς ἔχυσιν. Itaque probare non possum Ruhnkenii coniecturam, τύψεν Λυκτονίην γαίην (γαῖαν scribere debebat) χρυσέῳ τριόδοντι, etiam si Λυκαονίην scribatur. Nec magis, quod Boettigerus, vt in addendis refert Schneiderus, coniecit Αὐσονίην. Vt in loco deprauatissimo mutatione vsus sum audaciore quidem, sed non destituta idoneis vt arbitror, rationibus. Nam γαίης κρηπῖδα scripsi, quo et nomen, τριαίνῃ seruatur, et male positum accusatiuum γαῖαν euitare licet. Nonnus Dion. XXXVI. 98. p. 894. 12. μὴ Ἐννοσίγαιος ἀράσσων γαῖαν ἱμασσομένην ῥοθίων ἐνοσίχθονι παλμῷ ἁρμονίην κόσμοιο μετοχλίσσειε τριαίνῃ· μήποτε κινήσας (ita L. Rhodomannus pro κοσμήσας) χθονίων κρηπῖδα βερέθρων θηητὴν τελέσειεν ἀθήτυ χθονὸς ἕδρην.

1288. (1278) Cum ῥαίγδην (quod a ῥήσσω deriuari possit et reddi, ruptim, abruptim, rumpendo) nondum alias inuentum sit: αἴγδην vero habeat auctorem etiam Apollo. II. 826 Ἤλασε μηρὸν αἴγδην, impetuose, cum impetu: nihil dubitaui illud praeferre. Quin ipse noster v. 1180 Ἶκτο καταΐγδην. Hic videtur per συναίρεσιν vocem dissyllabam facere voluisse. Lap. 14, 11 Ἦτε καταΐγδην trisyllabum est. Potest facile ad illam rationem reuocari hic quoque locus, si legas, καί ῥά ἑ αἴγδην. GESN.

1288. Schraderus in Obss. p. 78. emendauit καί ῥα καταΐγδην, allatis v. 1187. et de Lapid. XIV. 11. eamque emendationem felicem dicit in Emend. praefat. p. VI. Non intercedo ne reponatur: quamquam probabilius visum οἱ, vt toties, excidisse.

1289. Hic quoque οἱ reposui. Ἐξονομαίνειν hic non aptum.

Σαρδώ τ', Εὔβοιάν τ', ἔπι δ' αὖ Κύπρον ἠνεμόεσσαν.
Δὴ τότε Φορμίζοντος, ἀπὸ σκοπέλου νιφόεντος
Σειρῆνες θάμβησαν, ἑὴν δ' ἄμπαυσαν ἀοιδήν.
καί ῥ' ἡ μὲν λωτούς, ἡ δ' αὖ χέλυν ἔκβαλε χειρῶν.
δεινὰ δ' ἀνεξονάχησαν, ἐπεὶ πότμος ἤλυθε λυγρὸς
μοιριδίου θανάτου· ἀπὸ δὲ σφέας ῥωγάδος ἄκρης
ἐς βυσσὸν δίσκευσαν ἁλιῤῥοθίοιο θαλάσσης,
πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας μορφήν θ' ὑπέροπλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε πότμον παράμειψε θέουσα
Ἀργώ, κῦμα δέ οἱ πόντου καὶ κόλπον ἵκανε,

1290. Vulgo ἐπὶ δὲ Κύπρον. 1291. Φορμίζοντες Ruhnk. 1292. μομφὴν Voſſ. 1294. ἤιε vulgo. 1295. Vulgo θανάτοιο· σφέας δ' ἀπὸ. 1296. βυσσὸν pro vulgato βυθὸν dedit Schneiderus. 1299. Vulgo κῦμα δὲ πόντου. Geſn. coni. κῦμα διὰ πόντου. Schneiderus verſum vncis incluſit.

1290. Vitium metri correxi.

1293. Λωτὸς in memoriam nobis reuocat Hermeſianactis locum v. 37. in quo fruſtra laboraſſe videntur viri docti. Scribendum puto: καλετο μὲν Ναυνοῦς· πολιῷ δέ τε πολλάκι λωτῷ κημωθεὶς κώμους τεῖχε συνεξανύειν. Κημωθέντα vocat, qui φορβειᾷ vtitur.

1294. Non dubitaui ἤλυθε pro ἤιε ſcribere, quod non ſignificat *venire*.

1295. Vulgatam lectionem metro repugnantem correxi.

1296. Bene Schneiderus βυσσὸν ſcripſit. Iliad. XXIV. 80. ἡ δέ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν.

1299. (1289) Vix dubito, legendum, vt monui, κῦμα διὰ πόντου. Poſteriorem enim in διὰ et caeſura, et ob ſequentem π poſſe produci, tralaticium eſt.

GESN.

1299. Mira Heynii eſt et Schneideri ſententia, hunc verſum vt abundantem nec cum reliquis vlla ratione cohaerentem delentium. Immo neceſſarius eſt, nec quid ſit in eo, quo quisquam offendi poſſit, video,

λαιψηρόῖς πλήθουσα κατὰ πρυτόνων ἀνέμοισιν,
Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τήν σφιν ἔναιον
ἴδριες εἰρεσίης καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίηκες· τοῖσιν δέ οἱ ἰδμοσύνῃσι θέμιςας
Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικαιότατος βασιλήων.

501. βαθέην Voſſ. Ruhnk. ἐξικόμεθα Voſſ. 1303. τοῖσι δ' ἄρ' ἐφημοσύνῃσι Voſſ. Ruhnk. Vulgo τοῖσιν δ' ἄρ' ἐφημοσύναισι. 1304. δικαιότατος κενταύρων βασιλήων Voſſ.

ſi quidem addito οἱ, vt feci, vitium metricum tollatur. Κόλπος certe pro alto mari in Homero verſatis notus eſſe debet.

1300. (1290) Πρότονοι ſunt rudentes, quibus malus a ſummo ad puppim deligatus eſt, ne ventis a puppi venientibus in proram poſſit deiici. Nam ne verſus puppim et in latera poſſit cadere, ipſa reliqua conſtructione τῦ ἱςοδόκυ cautum eſt. Haec certe Homerica et antiquiſſima ratio videtur. Qui curatius poſt Scheffer. 2, 5 p. 145 quaerere voluerit, conferat Heſych. h. v. Schol. min. et Euſt. ad Ιλ. Α, 434 et Οδ. Β, 425. Coll. Οδ. Μ, 409. GESN.

1302. (1292) Si Phaeaces ita fuerunt rerum nauticarum periti: ſi, quod ſtatim dicitur, cum magna claſſe, νηυσὶν ἀπειρεσίαις, Minyas perſecuti ſunt Colchici: qui poteſt Argo prima nauis eſſe, quod dixit noſter v. 66? Adde illam Apollonii 4, 280 narrationem de Aegyptiorum expeditione in Septentrionem, et illis κύρβεσι, quae vt tabularum Geographicarum quaedam rudimenta deſcribuntur. Breuiter dicam. Licuit poetis ſimpliciter primam vocare nauim, quae ſui generis, vel ſuae patriae, vel quocunque alio reſpectu prima fuit: licuit Troianis rebus prope admouere fabulam, quae illis forte fuit aliquot aetatibus antiquior. GESN.

1303. Ἐφημοσύνῃσι imperium ſignificare dicit Schneiderus etiam v. 654. οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνῃσι πίθοντο. Melius attuliſſet v. 240. vbi ἐφημοσύνῃσι νόυ videtur eſſe *prudentia, peritia.* Leges ſignificant ἐφημοσύναις in fragm. III. 7. σῇ μὲν ἐν ἄςροις τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύνῃσι τρέχυσα. Sed ἐφημοσύνῃσι θέμιςας κραίνειν inepte dicitur. Noſtra emendatio firmatur v. 612. ξέσσε δ' ἐπιςαμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσιν. Facius in epiſt. crit. ad Harleſium ἐφημοσύνῃσι θέμιτος legendum putat, probante cenſore in Bibliotheca philologica Gottingenſi T. I. p. 387. At non modo nimis vſitata ſunt θέμιςας, δίκας, σκῆπτρα κραίνειν, quam vt in his vitium quaeri poſſit, ſed etiam κραίνειν, *imperare*, genitiuum efflagitat.

1304. Lectio δικαιότατος Κεν-

πείσματα δ' ἀψάμενοι πορσύναμεν ἱερὰ θέσθαι
Ζηνὶ πανομφαίῳ καὶ ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι.
Ἔνθ' ἄρ' ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸς λόχος Αἰήταο,
Κόλχων Ἐῤῥαύων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,
διζόμενοι Μινύας, ὄφρ' ἂν Μήδειαν ἄγοιντο
ὄψιν ἐς Αἰήταο πατρός, τίσειε δ' ἀμοιβὰς
σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἀδελφειοῦ κταμένοιο.
ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλου λιμένος μυχῷ ἆσσον ἵκοντο,
αἶψά οἱ Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες ἔβαινον.
τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γοῦνα, δέος δ' ὤχραινε παρειάς,
μή οἱ ἑλὼν ἀέκουσαν ἑὸν πέμψειε δόμονδε

1305. ἀναψάμενοι Voss. πορσύνομεν Ruhnk. 1307. Vulgo ἐν δ' ἄρ' ὑπειρεσίῃσιν. Gesn. coni. ἔνθ' ἄρ. Tum ἐπειρεσίῃσιν Ruhnk. ὑπ' εἰρεσίῃσιν Schneiderus: 1309. Ἐράνων Voss. Ruhnk. Ἐράννου Vind. 1310. διζόμενος Voss. Μηδείαις pro Μινύας Ruhnk. Deinde omnes τόφρ' ἂν. 1312. κατακταμένοιο Voss. 1314. Omnes αἶψα δ' ἄρ' Ἀλκινόοιο. 1315. Μηδείης λύτο vulgo. Μηδείας Voss. Ruhnk. ὤχρειε vulgo. ὤχριε Ruhnk. ὤχρηνε Schneiderus.

ταύρων recordatione v. 390. et Homeri nata, apud quem haec verba leguntur. Similiter peccatum v. 442. 476. 505. 517. 848.

1309. Κόλχων, ἐῤῥαύων τε] Pro ἐῤῥαύων etiam hoc loco Holstenius χαλδαίων reponi vult, sed quam longe haec lectio a vulgari recedat, quis est qui non videt? Ego, vt dixi, ἀπέχω.

ESCH.

1309. (1299) L. Holstenius ad Steph. Byzant. V. Χαλδαῖοι, suspicatur legendum Κόλχων Χαλδαίων τε. Vid. quae dicta sunt ad 751. GESN.

1314. Αἶψά οἱ Ἀλκινόοιο propter apodosin scribendum erat.

1315. Μηδείης ex interpretatione natum est. Neque enim hic commode poterat particula omitti, quae necteret orationem. Emendationem nostram tuentur Homeri loca, Iliad. XXI. 114. 425. Od. IV. 703. XVIII. 211. XXII. 68. XXIII. 205. XXIV. 344. — Praeterea non aoristus, sed imperfectum ὤχραινε hic requirebatur.

1316. (1306) Οἱ hic vim habere τῆς ἑ, puto. V. Ind. V. οἱ n. 2. GESN.

Φαιήκων βασιλεύς, ἀνάπυστά τε ἔργα γένοιτο.
ἀλλ' οὔ οἱ τάδε μοῖρα τελεσσίνοος κατένευσεν,
πρὶν δή οἱ Πελίαο δόμοις ἔπι λυγρὸν ὄλεθρον,
αὐτῷ τε κρείοντι φέροι κακὸν οἶτον Ἰήσων.
ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀπηνέος ἔκλυον αὐδὴν
Ἀρήτη ῥοδόπηχυς, ἰδ' Ἀλκίνοος θεοειδής,
Ἀλκίνοος μέν ῥ' ὦκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσιν
κούρην ἀμφήριστον ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἐρυμνῆς,
* * *
πατρί. θ' ἑῷ τίσειε δίκην ἀλιτημοσυνάων.

1317. τέτυκται Voff. Vulgo γένηται. vide notas. 1319. Vulgo πρὶν δή τοι. 1319. κρέοντι Ask: Voff. PAIC. 1321. ἔκλυον coni. Heynii. Vulgo ἔκλυεν. 1323. μὲν ὦκ' Voff. 1324. ἀμφίριστον Ruhnk. ἐρυμνὴν Voff. Ruhnk. 1326. Vulgo πατρί θ' ἑῷ τίσεσθαι. Voff. Ruhnk. πείσεσθαι vt Ruhnkenius fignificat in Ep. crit. II. p. 281. Gefnerus in Voff. effe dicit πατρί τ' ἐπείσεσθαι.

1317. (1307) De ἀνάπυστα vid. difputata ad 1159. GESN.

1317. Schneiderus, qui vulgatum γένηται in textu edidit, in var. lect. *vulgatum γένηται, inquit, ex Ruhnk. correxi.* In notis vero ita fcribit: *Voffianum τέτυκται aliunde venit ex recordatione alicuius verfus alieni profectum. Confecutio temporum γένοιτο poftulare videtur.* Quis hinc diuinare poterit, quid fit in codice Ruhnk. aut quae fit Schneideri fententia, qui, quod fenfus poftulat, non repofuerit, quod autem repofitum a fe dicit, quidquid illud fit, nota dubitationis plena non reponendum fuiffe indicet?

1323. Fortaffe dedit nofter, Ἀλκίνοός ῥά οἱ ὦκ' ἐπετέλλετο.

1326. Ruhnkenius in Ep. crit. II. p. 281. emendabat, πατρὶ θ' ἑῷ τίσειν ἑ δίκην ἀλιτημοσυνάων, patum memor, haec non poffe coniungi cum verbis, ex quibus pendere debent, ἐπετέλλετο κηρύκεσσι. Eodem incommodo, et praeterea alio non minore, Heynii coniectura, πατρὶ ἑῷ τίσειν τε δίκην, laborat. Quod Schneiderus coniecit, πατρὶ δίκην τίσησαν ἑῶν ἀλιτημοσυνάων, tam eft elegans, vt vix melius fcribere poeta potuerit. Sed mutatio haec, quae Schneidero faciillima videtur, nobis vifa eft maior, quam vt reponere auderemus. Quod toties in hoc carmine accidiffe videmus, vt verfus interiret, id hic quoque euaniffe credibile eft. Quare τίσειε fcripfi. Praeceffe rat talis fere fententia, *vt domum reduceretur:* tum fequitur: *patrique poenas daret.*

Ἀρήτη δ' ᾤκτειρεν ἀγακλειτὴ βασίλεια,
μείλιχα παρφαμένη δὲ τὸν ὃν πόσιν, ὧδ' ἀγόρευεν·
Οὐ μὲν δὴ φίλον ἐςὶν ἀπό σφ' ὤσασθαι ὁμεύνε,
λέκτρων τε ςερέσαι, λῦσαί τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος.
θυμαίνει μάλα γάρ σφι Διωναίη Ἀφροδίτη,
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὺν, ὅτις τάδε μήσεται ἔργα.

1327. ἀγακλυτὴ Voſſ. Ruhnk. 1329. Vulgo ὁ μὲν δὴ φίλον ἐςὶν ἀποῤῥώσασθαι ὅμιλον. Schneiderus e Voſſ. Ruhnk. ἀπό σ' ὤσασθαι ὅμιλον. 1330. Vulgo λέκτρα τε ςορέσαι. λῦσαί τ' ἐκ Weſſelingii λέκτρων τε ςερέσαι recepit Schneiderus. 1331. Ask. Voſſ. σφὶν. 1332. Vulgo ὅστις.

Verſu omiſſo librariorum imperitia τίσεσθαι pro τίσεις dedit, vt aliquo certe modo ſententiae cohaererent.

1329. Perinepta ſiue vulgata, ſiue codicum lectio eſt. Cribellus vertit: *ſcilicet o coniunx ſocii data foedera lecti haud dulce, et thalami iunctas diuellere flammas.* Geſnerus: *non placet ſane abrumpere coniugium.* Schneiderus ἐςὶ putat *licet* ſignificare, φίλον ὅμιλον autem *coniugium.* Inaudita Graecis haec verbi ὅμιλος ſignificatio: nec ῥα hic vllo pacto tolerari poteſt. Quod ego dedi, tale eſt, vt neque ab librorum ſcriptura multum recedat, nec morari lectorem poſſit.

1330. (1319) Weſſ. Obſeruat. 2, 14 p. 204 cum oſtendit λέκτρα ςορέσαι eſſe contrarium; coniicit λέκτρα τε vel λέκτρων τε ςερέσαι, vt Eurip. Androm. 371 Λέχυς ςερέσθαι. GESN.

1330. Geſnerum, qui vertit *facemque amoris exſtinguere,* meliorem lectionem σβέσσαι ſequutum putat Schneiderus. Λύειν et ἐκλύειν de multis rebus dicuntur, de quibus proprie dici non poſſunt.

1331. Mirum eſt et vix credibile, maluiſſe poetam ſcribere θυμαίνει μάλα γάρ σφι, quam θυμαίνει δὲ μάλα σφι. Quod quum in nullo libro inveniatur, vereor ne neutrum dederit, ſed ita ſcripſerit: θυμαίνει μάλα οἷ σφι Διωναίη Ἀφροδίτη, in quibus verbis οἷ ad Venerem, σφι ad eos, quibus iraſcitur, ſpectat.

1332. (1321) Relinquendum, nec tamen ſine nota relinquendum putaui, quod eſt in omnibus libris ὅςις, licet adfirmare non auſim, eſſe a poeta ὅτις. Satis frequens hoc eſſe in libris, docent Grammatici qui ad Homerica etiam exempla prouocant, recte, fortaſſe mutata plerumque a poſterioribus editoribus. V. G. Od. Θ, 52 Οὐ-

ἀλλ' εἰ μὲν κȣ́ρη πέλεται καὶ ἄχραντος ἱκάνει,
οἰχέσθω πατρός τε δόμον καὶ ἐς ἤθεα Κόλχων·
εἰ δ' αὖ νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ τε κλιθεῖσα
παρθενίην ἤσχυνεν, ἑὸς πόσις αὖ μιν ἀγέσθω.
Ὣς ἔφατ'. Ἀλκινόῳ δὲ περὶ φρένας ἤλυθε μῦθος·
καί ῥ' ȣ̆̓́τω τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
ἀλλ' ȣ̆̓ οἱ βȣλὴ Μινύας λάθεν· αἶψα γὰρ Ἥρη,
δμωῒ δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καὶ κατένευσεν,
νηὸς ἔπι προθορȣ̃σα, τά οἱ μήτιον ἄνακτες.
δὴ τότε Μηδείῃ θαλάμων πορσύνετο λέκτρον
πρύμνῃ ἐπ' ἀκροτάτῃ, πέρι δ' ἐστορέσαντο χαμεύνας,
ἀμφ' εὐνῇ χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον.

1334. δόμων Ruhnk. 1335. εἰ δέ κε vulgo. εἰ δὲ καὶ Ruhnk. Wrat. Crat. 1336. αὖ μιν pro vulgato ἄμμιν dedit Schneiderus. 1341. Vulgo νηὸς ἐπὶ προθορȣ̃σα. Schneiderus ex Ruhnk. ἐπιπροθορȣ̃σα. 1342. Vulgo Μηδείη, nominatiuus. 1344. Vulgo ἀμφ' αὐ-

δὲ γὰρ ȣ̓δέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται. Sic Od. A, 47 et X, 315. Classicus est in hoc argumento, vt ostendat ς et ſt a Graecis et Romanis interdum ita poni (nominatim etiam in ὅτις) vt vocalem praecedentem non producat, Christi. Wasius in Senario c. 2, cuius titulus *Sibili elisio*, praesertim p. 12 sqq. GESN.

1335. Antiquorum librorum lectio εἰ δὲ καὶ non in εἰ δέ κε, sed in εἰ δ' αὖ mutanda erat.

1337. Ruhnkenius περὶ φρένας ἥνδανε μῦθος scribendum censuit allato Hom. Od. XIV. 337. τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βȣλή. Non quadrat exemplum. Potius imitatus est noster alium Odysseae locum IX. 362. αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος.

1339. (1328) Hic mihi placeret legere Ἀλλ' ȣ̓ ἡ βȣλή, cum articulus videatur pene necessarius. A librario Iotacista οἱ et ἡ facile confundi, dubitationem non habet. GESN.

1342. (1331) Operosius splendidiusque thalamus Medeae instruitur Apoll. 4, 1141. GESN.

1342. Μηδείῃ datiuo casu recte V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 158.

1344. Si pronomen recte se

αὐτὰρ ἐπεὶ δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας,
τεύχεά τε, κρύπτοντε γάμων αἰδήσιμον ἔργον,
καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κύριον ἄνθος
αἰνόγαμος Μήδεια δυσαινήτοις ὑμεναίοις.

τῷ. Schneiderus ἀμφ' αὐτῆς. Ibidem ἐπιπλεύσαντες Voſſ. ἐπιπλώσαντες Ruhnk. 1345. ἐπαρτήσαντο Voſſ. 1346. Vulgo κρύπτον τε. κρύπτοντες γάμων αἰθέσσιμον Voſſ. et Ruhnk. niſi quod hic, vt PAIC. αἰδέσιμον habet. κρύπτοντε Schneiderus.

haberet, non ἀμφ' αὐτῆς, ſed ἀμφ' αὐταῖς ſcribendum eſſet. Quod et vt languidum, et vt maiore mutatione indigens faciliori ἀμφ' εὐνῇ poſthabui.

1346. (1335) Γάμων αἰδήσ'. ἔργον, Apollo. l. c. Ὄφρα πέλοιτο Τιμήεις τε γάμος καὶ ἀοίδιμος. GESN.

1348. (1337) Δυσαίνητος an alias inueniatur, haud dixerim. Ceterum aptum valde huic rei epitheton videtur, quod plane cum *illaudati Buſiridis ara* (Virg. Ge. 3, 5) comparem. Eſt ea nota percuſſum nomen, qua δυσίμερος, δυσχάριστος, δύσχρηστος, et habet hanc vim, has nuptias nullo modo laudari poſſe aut debere. Quod in penultima η habet, pro conſuetiori ε, quis in poeta miretur? Δυσάντητος ingenioſi viri Ruhnk. Epiſt. 2 p. 84 ferrem, ſi hominis aut animalis eſſet attributum, cui tu non modo per mediam nolis occurrere noctem, ſed cuius matutinus etiam occurſus inauſpicatus et mali ominis eſt, de quo genere eſt Luciani libellus περὶ τῆς ἀποφράδος. GESN.

1348. Proxime ad litterarum veſtigia ſcribendum: αἰνόγαμος Μήδεια δυσαντήτοις ὑμεναίοις. Δυσάντητα omnia *infauſta* dicuntur. Lucian. Timone p. 110. δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι. vbi vide Hemſterhuſium. Nec aliter legit imitator Orphei, Nonnus XLII. p. 1102. φεῦγε δυσαντήτων Ποσιδήϊον οἶστρον ἐρώτων. Hanc tamen coniecturam minus probans Toupius, V. C. Emend. in Suid. T. III, p. 244. [II. p. 294. ed. nouiſſ.] legere malebat: αἰνόγαμος Μήδεια δυσαυλήτοις ὑμεναίοις. in quo felix eius ingenium requiro. RVHNK. Schneiderus vulgatam tuetur, allato εὐαίνητος Ὀρφεὺς ex Pindari Pyth. IV. 315. Sed cur δυσαινήτοις ὑμεναίοις ineptiſſime iunctum eſſe epitheton Medeae αἰνόγαμος dicat, perſpicere nequeo. Facilius hoc de Ruhnkenii δυσαντήτοις ὑμεναίοις praedicari poſſet, quamquam valde probabilis eſt iſta coniectura. Equidem ſeruare librorum lectionem, quam nulla cogente neceſſitate aliquid mutare malui. Δυσαίνητοι ὑμεναῖοι ſunt nuptiae ita, vt nunc ineuntur, aegre initae. Quippe ſolemnes deſiderabat Medea.

αὐτὰρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν ἵκοντο·
Κόλχοι καὶ Μινύαι, καὶ ἐμυθήσαντο ἕκαςα,
ἔκ τ' ἔλαχ' Αἰσονίδης ἄλοχον Μήδειαν ἄγεσθαι
Ἀλκινόϐ, τοί τ' ὦκα λύοντ' ἐκ πείσματα νήσϐ.
δὴ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι θέεν πολυηγέρος Ἀργώ,
Ἀμβρακίϐ κόλποιο διαπρήσσϐσα κέλευθα.
Ἔνθα τί σοι, Μϐσαῖε θεηγενές, ἐξαγορεύσω,
ὅσσα πάθον Μινύῃσιν ὁμϐ̃ ποτὶ Σύρτιν ἀήταις,

1350. Vulgo ἕκαςοι. 1351. Vulgo ἐκ δ'. 1352. Vulgo τοὶ δ' ει πείσματα νηὸς. 1353. ὑπειρεσίῃσι Wrat. 1354. Vulgo Ἀμπρακίϐ. 1355. τί σοι Schneiderus e Voſſ. τί τοι vulgo. τί μοι Ruhnk. 1356. ὅσσα πάθον Voſſ. Vulgo ὅσσ' ἔπαθον Μινύαισων ſcribit.

1350. (1339) Κόλχοι] Malim ἐμυθήσαντο ἕκαςα. H. STEPH.

1350. (1339) Ἐμυθήσαντο ἕκαςοι] Stephanus mauult ἕκαςα, cui ſubſcribo. ESCH.

1351. 1352. In hoc et ſequente verſu particula δὲ in τὲ mutanda fuit. Eſt enim apodoſis.

1352. (1341) Λύοντ' ἐκ πείσματα νήσϐ malebat Pierſonus Veriſ. p. 116 vt ſupra 1239. Nihil mutaui, quod νηὸς proprie tamen ſunt πείσματα, quae ſoluuntur, ſecantur ab his, qui in naui ſunt. GESN.

1352. Veriſſime Pierſonus emendauit νήσϐ pro νηός· quam correctionem firmauit tum Orphei auctoritate v. 1247. καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νήσϐ, tum Apollonii I. 1109. οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης. II. 166. δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης· et M. Argentarii ep. XXIV. λῦσον ἀπ' εὐόρμων δολιχὰ πρυμνήσια νηῶν, vbi νήσων ſcribit. Adde Apollon. II. 536. γαίης δ' ἄπο διπλόα πείσματ' ἔλυσαν· et IV. 1731. ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν. Cognoſcitur ex his exemplis, quo iure Schneiderus mediam formam λύεσθαι hic alienam eſſe exiſtimet.

1354. (1343) Ἀμπρακίϐ] Ἀμβρακίϐ legendum eſſe vel ex ſola collatione noſtri cum Apollonio deprehendimus. ESCH.

1354. (1343) Ἀμβρακίϐ etc. etiam Steph. Byz. Sed paria pene in libris iura eſſe literae tenuis, quae mediae, extra dubium conſtituit Cellarius: nominatim apud Thucydidem ſemper Ἀμπρ. GESN.

1355. (1344) Hic etiam more ſuo poeta, quae omittere vult, tranſitione quadam et apoſtrophe ad Muſaeum complectitur, et v. g. v. 1345 docet a Phaeacia ſ. Corcyra tempeſtate ad Syrtes Libyae eſſe reiectos Argonautas. Conf. prael. I § 4 ad fin. GESN.

ὅππως τ' ἐξεσάωθεν ἁλιπλάγκτοιο πορείης·
ὅσσα τ' ἄρ' ἐν Κρήτῃ πάθον ἄλγεα τετληῶτες,
χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι, ὄφρα κίχοιμεν,
ὅς ῥά οἱ ἐκ εἴα λιμένων ἔντοσθεν ἱκέσθαι.
ἠδ' ὡς θεινόμενοι βαρυηχέϊ κύματι πόντῳ,
ῥίμφά τε κυανέῃσι βαρυνόμενοι νεφέλῃσιν,
ἠλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαντίοισιν ἔχεσθαι

σιν. 1357. Omnes ἢ πῶς ἐξεσάωθεν. 1358. ὅσσα δ' Voss. Ruhnk. Vulgo ὅσσα τ'. 1359. Omnes ὄφρ' ἱκόμεσθα. 1361. θεινόμενοι coni. Pierſ. Veriſ. p. 190. Vulgo τεινόμενοι. Tum Ruhnk. πόντον. 1363. Ruhnk. ὑλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαινείοισι. Voſſ.

1359. (1348) Χάλκειον τριγίγαντα] *Talum* intelligit, de quo vide Apollonium lib. IV. et ea quae Muretus ad Catulli epigramma ad Camerium commentatus eſt, itemque Virum Illuſtrem, Iſaacum Voſſium, ad Melam. ESCH.

1559. (1348) Τριγίγαντα appellat Talum illum Cretae impoſitum cuſtodem, τρὶς, vt eſt apud Apollo. 4, 1638, περὶ χαλκείοις κρήτην ποσὶ δινεύοντα, qui quomodo aſtu Medeae interfectus ſit, copioſe enarrat. GESN.

1359. Geſneri verſionem, *cum aeneum gigantem eo delati conſpiceremus*, recte Schneiderus improbat, praefertque Heynianam ad Apollodorum p. 220. ſpeculatos fuiſſe gigantem, donec inſulam adire potuerint. Propter ſequens ἱκέσθαι ſuſpectum eſt ἱκόμεσθα Schneidero, qui pro eo aliud aptius verbum, vt δάμοιμεν ſcriptum fuiſſe putat. Supra Schneiderus ad v. 939. ἱκόμεσθα *ſuperare, vincere*, putat ſignificare poſſe. Heynius nunc, vt refert Schneiderus, hunc et ſequentem verſum vt ſpurios damnat: quae facillima ratio eſt emendandi. Si genuina eſt vulgata lectio, ſenſus non poteſt alius eſſe, quam hic: *gigantem ſpeculati, donec tandem peruenimus.* Sed quis ſibi perſuadeat, tam inutile et ineptum additamentum a poeta etiam mediocri proficiſci potuiſſe? Quamobrem haud magna mutatione ὄφρα κίχοιμεν ſcripſi: *ſpeculati, vt adoriremur.*

1360. (1349) Etiam hic (vt 1306) οἱ vel vim habere τῆς ἑ, vel inde corruptam eſſe, ſuſpicor. Dixi in Ind. h. v. GESN.

1361. (1350) Pierſo. Veriſ. p. 190 multis illuſtrat vſum verbi θείνειν et θείνεσθαι in tali re. Et habet noſter 496 et 1031. Sed ideo τεινόμενοι loco mouere non auſim. Nam anguſtiae ſunt profecto, vbi nauis ad ſcopulos truditur. GESN.

1363. (1352) Stephanus Byz. in Μαλία, Καὶ ἀπὸ τοῦ Μάλεω,

νῆα θοήν. Παιὰν δ' ἄρ' ἑκηβόλος ἀγχόθι ναίων
Δήλȣ ἀπὸ κραναῆς ἧκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνεν
μεσσάτιον σποράδων· Ἀνάφην δὲ ἑ πάντες ἐπίσσω

Vind. ἑλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαινείῃσιν. Ask. μελαιναίοισιν. Vulgo μαλαινείοισιν ἱκέσθαι. 1364. ἀγγόθεν αἰὲν vulgo. 1365. δήμȣ ἀποκραναής Ruhnk. 1366. μεσσατίην Schneiderus pro vulgato μεσσατίων. κραναὴν δέ ἑ omnes libri nisi quod in Voss. δέ τ' ἑ.

Μαλειαῖος Ζεὺς, καὶ θηλυκὸν Μαλειαῖα ἄκρα. Secundum haec optimum fuerit hic legere Μαλειαίοισι. GESN.

1363. Schraderi coniecturam in Obss. p. 16. Μελαντείοισι, ex Apollonii IV. 1706. Λητοΐδη, τύνη δὲ κατ' ȣρανȣ̃ ἵκεο πέτρας ῥίμφα Μελαντίȣς ἀριήκοος, probatam Ruhnkenio, recepit Schneiderus, allato Apollodoro I. 9, 26. Scripturam Apollonii, scholiastaeque eius, Apollodori, Hesychii, in Μελάντιοι ὄροι, in Μελάντιος, in Δαμῦαι, praeferendam duxi. V. supra ad. v. 758. Praeterea vero ἱκέσθαι, quod neque datiuum admittit, neque omnino hic sensum praebet, in ἴσχεσθαι mutaui. Putabamus, inquit, haesuram esse nauem in scopulis Melantiis. Odyss. XII. 204. ἔσχετο δ' αὐτȣ̃ νῆυς.

1364. (1353) Apollo, qui idem Sol est, iratus est Medeae ob dedecus familiae illatum: idem sanctus et omniscius, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακȣ́ει GESN.

1364. Schraderi coniecturam ἀγχόθι ναίων Ruhnkenianae ἀγχόθι νηός, de qua hic ipse cum nemine contendere vult, praetuli.

1366. Schneiderus μεσσατίην. Debebat μεσσάτιον. Refertur enim ad βέλος, non ad νῆσον, quae postea demum commemoratur. Supra 1047. μεσσάτιοι πεδίοιο.

1366. Ἀνάφην a poeta scriptum esse, ipsa nominis etymologia, ἐκ δ' ἀνέφηνε, declarat. Modo praecesserat κραναῆς, vt facilis fuerit lapsus librarii. Reliquum est, vt haec emendatio aliorum scriptorum auctoritate confirmetur. Apollon. Rhod. IV. 1717. Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε. Apollodorus I. p. 62. τῷ δὲ παρὰ προσδοκίαν ἀναφανῆναι, προσορμισθέντες Ἀνάφην ἐκάλεσαν. Stephan. Byz. Ἀνάφη. νῆσος μία τῶν σποράδων. — τοῖς δ' Ἀργοναύταις ὑπὸ χειμῶνος τρυχομένοις κατὰ σκοτομήνην ἀναφανεῖσα, Ἀνάφη ἐπικέκληται. vbi vide L. Holstenium. Cornutus de N. D. 32. ὡς καὶ Ἀναφαίȣ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἱδρύσαντο, τȣ̃ ἀναφαίνοντος πάντα. τȣ́τῳ δ' ἠκολȣ́θησε καὶ τὸ τὴν Δῆλον καὶ Ἀνάφην ἱερὰ αὐτῷ νομισθῆναι, quod descripsit Eudocia p. 9. Vt insula Ἀνάφη ab ἀναφαίνειν nomen inuenit, sic

νῆσον κικλήσκουσι περικτίονες ἄνθρωποι.
ἀλλ' οὔ οἱ θέμις ἔσκε διαμπερὲς ἔξαλον ἔρξαι

1367. Vulgo ἐπικλήσκουσι. 1368. ἐξ ἁλὸς vulgo. ἔρξαι Ruhnk.

contra, narrante Antonino Liber. cap. 40. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τόνδε τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ὠνόμασαν Ἀφάην. RVHNK.

1367. (1355) Κραναὴν δέ ἑ πάντες ὀπίσσω] Ἀνάφην hanc insulam dictam fuisse, non κραναήν, testantur Apollonius lib. IV. Photius et alii. Miror tamen celeberrimum Holstenium in notis ad Stephanum, voce Ἀνάφη, in partes suas trahere Orpheum nostrum, qui manifesto ab omnibus aliis discrepat. Et profecto tantum discrepat, quantum Thea a Sparta et vicinis Spartae insulis, vel ipso agnoscente celeberrimo viro, distat. ESCH.

1367. (1355) Res ita manifesta, et ita in clara luce collocata a Ruhnk. Ep. 2, 86 vt non dubitarim ἀνάφην male hinc exulantem restituere. Viderat, non dubito, etiam Holst. ad Steph. h. v. qui hoc ipso loco ad historiam insulae vtitur; licet, vt fit in scripto postumo, non satis diserte hoc explicarit. Κραναὴ huc repetita ex v. 1354. et est ipsum quoque proprium nomen insulae. GESN.

1367. Productionem breuis syllabae in caesura hausit ex Homero Od. II. 65. ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους. Sed ἐπικλήσκουσι aut in κικλήσκουσι, aut in ἐπικλήζουσι mutandum erat.

1368. Mirifice interpretes in hoc et duobus sequentibus versibus sese torserunt. Gesnerus ita vertit: *sed fas illi non fuit penitus mari excludere Aesonidem, qui expiationem secum ferret: resiluitque retro perniciosa Parca. (Iratus vero non sine causa fuerat Hyperion.)* Praeter miram loquutionem ἐξ ἁλὸς ἔρξαι, in qua neminem offendisse video, haec quoque inepta sunt, quod recessisse Parca dicitur, quoniam expiationem secum ferret Iason. Nulla enim caussa est, quare nunc, neque aut multo ante, aut post recedat. Magis etiam ineptum est, quae de Hyperione dicuntur, cum Gesnero ad v. 1364. 1365. referre. Schneiderus οἱ v. 1368. non de Apolline, sed de Parca, quae postea nominatur, intelligit, quod nemo non videt quam durum sit. Alia, quae Schneiderus disputauit, praetereo. Omnis dubitatio de sensu huius loci inde orta est, quod ἆλτο δ' ὀπίσσω de Parca regrediente neque Iasonem amplius persequente intellexerunt. At contrarium dicit poeta: ὀπίσσω enim idem quod ὄπισθεν est, *a tergo. Instabat a tergo fatum.* Iam nihil nisi duarum litterarum mutatio requiritur, vt suus loco sensus reddatur: ἔξαλον pro ἐξ ἁλός, et λύθρον pro λύτρον. De ἔξαλος, quod vocabulum e duo-

Αἰσονίδην. πέρι γάρ ῥα λύθρον φέρεν· ἄλτο δ' ὀπίσσω
Μοῖρ' ὀλοή· κότεεν γὰρ ἐπιζαφελῶς Ὑπερίων.
ἀλλ' ὅθ' ὑπ' εἰρεσίῃ Μαλεήτιδας ἱκόμεθ' ἄκρας,
Κίρκης ἐννεσίῃσιν ἀπορρύψεσθαι ἔμελλον

1369. λύτρον vulgo. φέρε Ruhnk. 1370. ἐπιφραδέως vulgo. 1371. ὑπειρεσίῃς Wrat. vulgo ὑπ' εἰρεσίῃς μαλεωτίδας. Schneiderus Μαλεώτιδας e coni. Holsten. 1372. ἀπορρύψεσθαι Schneiderus e P. Vulgo ἀπορρίψεσθαι. Ruhnk. ἀπορρίψασθαι.

bus Homeri locis, in quibus poeta ἐξ ἁλὸς dedit, per criticorum subtilitatem exstitit, vide interpretes Hesychii ad ἐξ ἁλός. Sensus est hic. Quum Apollo, Anaphe insula creata, e mari seruasset Iasonem, non ei tamen fas fuit, penitus eum mari ereptum ea in insula detinere. Caede enim contaminatum vrgebat a tergo fatalis necessitas, propter iras Hyperionis, patris Aeetae.

1370. (1359) Inclusi parenthesi verba κότεεν — ὑπερίων, quae proprie non huc pertineant, sed ad v. 1353 sq. quorum rationem generalem continent. Pro ἐπιφραδέως pulchre Homericum illud ἐπιζαφελῶς reponit Ruhnk. ep. 2, 85 quo ille ad vehementiam irae designandam solemniter pene vtitur. Reciperem, nisi Apollinem sapientiae praesidem decere videretur irasci etiam ἐπιφραδέως, considerate, non sine causa. GESN.

1371. (1360) Μαλεώτιδας ἱκόμεθ' ἄκρας] A Μαλέα, μαλεᾶτις, non μαλεῶτις descendit, corrige igitur, et scribe μαλεάτιδας. ESCH.

1371. Vide ad v. 206.

1372. (1361) Blanditur Ruhnkeniana emendatio Ep. 2, 86 ἀπορρύψεσθαι, quod significat sordes et impuritatem deponere non corporum modo, sed et animorum h. e. peccata. Laudat enim Iamblich. de V. Pyth. p. 61 Ψυχῆς τε ἀποῤῥύψεις καὶ καθαρμούς, et Lysidis apud eundem dictum, ἀπορρυπτόμενοι σπίλους, τὼς ἐν τοῖς πάθεσιν ἁμῶν ἐγκεκολαμμένως. Addit Spanh. ad Iulia. p. 259. Igitur, si de sceleribus Medeae tanquam maculis eluendis sermo sit, cupide amplectar illud ἀπορρύπτεσθαι. Verum video de eo agi, vti amoliatur Orpheus ac reiiciat repellatque diras Aeetae patris, et ipsam scelerum punitricem Furiam, cui rei magis aptum puto ἀπορρίψασθαι. Sed neque ἠλιτόποινον in νηλιτόποινον cum laudato Ruhnkenio Ep. 1, p. 57 mutare sustineo, qui Homericum ἤλιτον eiusque Hesychianam interpretationem ἥμαρτεν, ἠδίκησεν, ἠσέβησεν non ignorem, et nostri ἀλιτημοσυνάων v. 1315 non oblitus sim, et ipsum ἀλιτρὸς huius familiae esse intelligam. At hoc non negat Cl. Vir: sed negat τὴν η posse hic

ἀράς τ' Αἰήτεω καὶ νηλιτόποινον Ἐριννύν·
δὴ τότ' ἐγὼ Μινύαις ἄφαρ ἱερὰ λύτρα καθαρμῶν
ῥέξα, καὶ ἐλλιτάμην γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
νόστον ἐπειγομένοις δόμεναι, γλυκερούς τε τοκῆας.
Καὶ ῥ' οἱ μὲν πλώοντες ἐϋκτιμένην ἐπ' Ἰωλκὸν
θῦνον· ἐγὼ δ' ἱκόμην ἐπὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα,
ὄφρά κεν ἔντομα ῥέξω ἀγακλειτοῖς βασιλεῦσιν,
οἵ οἱ νερτερίων βερέθρων κληῖδας ἔχουσιν.
ἔνθεν δ' ὁρμηθεὶς ἐσίθην χιονάδεα Θρήκην,
Λειβήθρων ἐς χῶρον, ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν·
ἄντρον δ' εἰσεπέρησα περικλυτόν, ἔνθα με μήτηρ
γείνατ' ἐνὶ λέκτροις μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

1373. Vulgo ἀρὰς Αἰήτεω καὶ ἠλιτόποινον. 1374. Vulgo Μινύαισιν ἔφ' ἱερά. 1376. ἐπειγομένοισι Voss. 1380. Vulgo οἱ τ' ἄρα νερτερίων. Ruhnk. οἱ τ' ἀιερτερίων βαράθρων. 1382. καὶ ἐμὴν Voss. 1384 Vulgo γείνατο ἐν λέκτροις.

vim Alpha priuatiui obtinere. Sed putabant hoc fieri posse Grammatici, vt ille, qui apud Hesychium ἠλίβατον interpretabatur, ἧς ἐστιν ἀλιτεῖν βαίνοντα· et qui ἠλεὸς et ἀλεὸς idem esse dixit; et qui ἠλιτήσας vertit ἁμαρτήσας. Quam saepe Grammaticum acumen neglexerint aut ignorarint Graecae et Latinae linguae principes, non opus est hic ostendere. Multo minus est illa iusta argumentatio: hoc melius, subtilius, γραμματικώτερον est, ergo hoc est restituendum. Non ignorant haec viri eruditissimi; sed φιλοκαλίᾳ quadam et φιλακριβείᾳ deliniti obliuiscuntur muneris sui: non hoc agunt, vt suam scriptori manum restituant, sed ipsum cogunt in ordinem. GESN.

1373. Ruhnkenii emendationem in Ep. Crit. I. p. 92. quam miror in dubitationem vocari potuisse, recipere Schneiderus noluit.

1374. Μινύαισιν ἔφ' coniunxit Gesnerus, *Minyarum caussa* vertens: quod miror a Schneidero non improbatum esse. Ineptissimam loquutionem reposito ἄφαρ, quo noster saepe vtitur, sustuli.

1380. Hoc loco non potuit Graece dici, οἱ τ' ἄρα, quod librariis debetur pro οἵ οἱ. Neque non fuisse ὄφρα οἱ in versu 1379. contenderim.

1384. Scribendum fuit γείνατ' ἐνὶ λέκτροις. Productio Homerica est, Odyss. XIX. 516. κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ.

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ

ΥΜΝΟΙ

ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ

Μάνθανε δὴ, Μουσαῖε, θυηπολίην περισέμνην,
εὐχήν, ἣ δή τοι προφερεστέρη ἐστὶν ἁπασέων.
Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ Γαῖα, καὶ οὐράνιαι φλόγες
ἁγναὶ

Inscriptio libelli in Voss. et edd. ante Steph. Ὀρφέως ποιητοῦ πρὸς Μουσαῖον. εὐτυχῶς χρῶ ἑταῖρε Cod. Reg. 2763. idem, qui Argonautica habet, quem posthac Paris. α. vocabimus, τοῦ αὐτοῦ πρὸς Μουσαῖον. εὐτυχῶς χρῶ ἑταῖρε. Cod. bibl. Marcianae, Ὀρφέως τελεταὶ πρὸς Μουσαῖον, teste Villois. Anecd. Gr. T. II. p. 244. τελεταὶ εἰς Μουσαῖον Thr. Ad ΕΥΧΗΝ. 1. Vulgo περὶ σεμνήν. et 2. ἁπασῶν.

* Verba εὐτυχῶς χρῶ ἑταῖρε, quae locum tituli occuparant ante H. Stephanum, nihil aliud fuere, quam verba alicuius, qui exemplum libelli sic amico donaret et transscriberet. GESN.

** Τελεταὶ quod vocantur in Thryllitiano, illud firmat sententiam Scaligeri ad H. 1, 1 propositam, et passim a nobis tractatam. Sic ipse 34, 7 Latonam vocat ad πάνθειον suam hanc τελετήν. Ceterum hoc carmen esse quasi breuiarium et summam opusculi, liberam tamen, nec numero Deorum Dearumque seruiliter adstrictam, apparet. GESN.

1. Qui Latine dicit, *Praei verba sacris*, ille sacerdotem populi vel pontificem excitat, vt carmen h. e. verba concepta pronunciet, quae ipse deinde sequatur. Ios. Scaliger, vir doctissimus, qui non ignoraret, verbum μανθάνειν non discendi modo sed etiam docendi vim habere, (de qua re vid. Miscellan. Obseruatt. Vol 9 p. 433 sq. praef. Schol. ad Soph. Aiac. 883 Κ' οὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τίνος;) potuit hoc respectu μάνθανε per verba ista exprimere. Sed hoc nihil apud me probabilitatis habet, cum perpetua horum carminum ista ratio sit, vti Orpheus ipse inducatur docens, initians Musaeum filium suum. Itaque relinquam verbo ordinarium ac sollemnem intellectum suum. GESN.

1. Περισέμνην recte emendauit Schneiderus. Vtitur verbo Aristophanes Vesp. 604.

Ἠελίου, Μήνης θ' ἱερὸν σέλας, Ἄστρά τε πάντα·
καὶ σύ, Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Φερσεφόνη θ' ἁγνή, Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρπε,
Ἄρτεμί τ' ἰοχέαιρα, κόρη, καὶ ἤϊε Φοῖβε,
ὃς Δελφῶν ναίεις ἱερὸν πέδον· ὅς τε μεγίστας
τιμὰς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις, Διόνυσε χορευτά·
Ἄρές τ' ὀβριμόθυμε, καὶ Ἡφαίστου μένος ἁγνόν,
ἀφρογενής τε θεά, μεγαλώνυμα δῶρα λαχοῦσα·
καὶ σὺ καταχθονίων βασιλεῦ, μέγ' ὑπείροχε δαῖμον·
Ἥβη τ', Εἰλείθυια, καὶ Ἡρακλέος μένος ἠΰ·
καὶ τὸ Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ
κικλήσκω, Νύμφας τε κλυτάς, καὶ Πᾶνα μέγιστον,
Ἥρην τ', αἰγιόχοιο Διὸς θαλερὴν παράκοιτιν·
Μνημοσύνην τ' ἐρατήν, Μούσας τ' ἐπικέκλομαι ἁγνὰς
ἐννέα, καὶ Χάριτάς τε, καὶ Ὥρας, ἠδ' Ἐνιαυτόν,
Λητώ τ' εὐπλόκαμον θείην, σεμνήν τε Διώνην,
Κουρῆτάς τ' ἐνόπλους, Κορύβαντάς τ', ἠδὲ Καβείρους,

5. Ποσειδάων Voss. Thr. Ποσειδάον vulgo. 7. Vulgo Ἄρτεμι ἰοχέαιρα. 8. Δελφῶν κατέχεις Thr. 14. εὐσεβείης Voss. 16, διὸς θύγατρα πρεσβίσταν Thr. 17. ἐπικέκλημαι ἁγνὰς Thr. 20, εὐόπλους Dinner. p. 419. κορυβαντάν Ask.

18. Quod hic ἐνιαυτὸν et mox v. 28 αἰῶνα Deos facit, apertum est, id quod in vniuersum semper meminisse Orphei studiosum, vel iudicem, oportet, illum nihil aliud voluisse, quam poeticis illis imaginibus ipsam rerum naturam, in quantum diuina est, a Deo pendet, tota vltra nostram potestatem ac directionem est, describere, quod quidem ipsi cum sacris etiam ex Oriente poetis commune esse, mihi liquidum est. Sed hac de re in vniuersum satis disputauimus. Annum et Saeculum Deos esse, quis miretur, qui Saturnum norit? GESN.

καὶ μεγάλους Σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα·
Ἰδαίους τε θεούς, ἠδ᾽ ἄγγελον οὐρανιώνων,
Ἑρμείαν κήρυκα, Θέμιν θ᾽, ἱεροσκόπον ἀνδρῶν,
Νύκτα τε πρεσβίστην καλέω, καὶ φωσφόρον Ἦμαρ,
Πίστιν τ᾽, ἠδὲ Δίκην, καὶ ἀμύμονα Θεσμοδότειραν·
Ῥείαν τ᾽, ἠδὲ Κρόνον, καὶ Τηθὺν κυανόπεπλον,
Ὠκεανόν τε μέγαν, σύν τ᾽ Ὠκεανοῖο θύγατρας·
Ἄτλαντός τε καὶ Αἰῶνος μέγ᾽ ὑπείροχον ἰσχύν·
καὶ Χρόνον ἀέναον, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ,
Μειλιχίους τε θεούς· ἀγαθὴν δ᾽ ἐπὶ τοῖσι Πρόνοιαν·
Δαίμονά τ᾽ ἠγάθεον, καὶ Δαίμονα πήμονα θνητῶν·
Δαίμονας οὐρανίους τε καὶ εἰναλίους καὶ ἐνύδρους,
καὶ χθονίους καὶ ὑποχθονίους, ἠδ᾽ ἠεριφοίτους·
καὶ Σεμέλην, Βάκχου τε συνευαστῆρας ἅπαντας,
Ἰνώ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ᾽ ὀλβιοδώτην.

23. ἀνδῶν P. 24. πρεσβύ. Voss. ἦμα Voss. 24 et 25. om. Thr. 26. ῥείαν τόνδε Κρόνον καὶ Τηθαὺ Thr. 27. om. Thr. 28. ἄτλαντά τε Thr. 29 — 37. om. Thr. et ponit hunc δαίμονας ἀγνοὺς πυριφοίτους ἀερίους τε. Etiam reliqua om. 32. καὶ εἰναλίους καὶ Voss. καὶ ἠερίους καὶ vulgo. 33. Vulgo ἰδὲ πυριφοίτους. 34. βάκχον τε συνεννασατηρας Voss. 35. λευκοθέαν Voss.

21. De Castore et Polluce, Dioscuris, hic sermo esse non potest, quamquam et ipsi σωτῆρες · sed de aliis multum antiquioribus, de quibus erudite Hemsterhus. ad Lucia. T. 1 p. 283. a, praesertim ex Diod. Sic. 4. 43. GESN.

23. Θέμις ἱεροσκόπος, augurium optimum ius et bona causa. Interim etiam fatidicam deam fuisse ac tenuisse oraculum Delphicum constat. GESN.

31. Illum δαίμονα signat, a quo εὐδαίμονες et κακοδαίμονες dicuntur. GESN.

32. Vossianam lectionem propter sequens ἠεριφοίτους recepi.

33. Dinnerus, vt a Schneidero obseruatum, ἠδὲ πυριφοίτους affert. Quod recepi, emendatio est Ruhnkenii.

[Νίκην θ' ἡδυέπειαν, ἰδ' Ἀδρήστειαν ἄνασσαν·
καὶ βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν ἠπιοδώτην.]
Παλλάδα τ' ἐγρεμάχην κούρην, Ἀνέμους τε πρόπαντας,
καὶ Βροντάς, Κόσμου τε μέρη τετρακίονος αὐδῶ·
Μητέρα τ' ἀθανάτων, Ἄττιν καὶ Μῆνα κικλήσκω,
Οὐρανίην τε θεάν, σὺν δ' ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν,
Ἀρχήν τ' ἠδὲ Πέρας· (τὸ γὰρ ἔπλετο πᾶσι μέγιστον)
ἐλθεῖν εὐμενέας, κεχαρημένον ἦτορ ἔχοντας,
τήνδε θυηπολίην ἱερήν, σπονδήν τ' ἐπὶ σεμνήν.

Ι. ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΚΑΤΗΝ

Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν, ἐραννήν,
οὐρανίην, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην κροκόπεπλον,

36 et 37. omitt. Voss. 39. αὐλῶν vulgo. 40. Ἄτιν Voss. 41. Vulgo οὐρανίαν. 43. Omnes εὐμενέας ἐλθεῖν. 44. σπονδὴν Voss. HYMN. HECATAE. Hic vulgo, etiam in Gesneri editione, pars erat εὐχῆς. Primus vt hymnum in Hecaten memorat Canterus Nou. lectt II. 3. 1. Εἰνοδίαν vulgo. 2. οὐρανίαν, χθονίαν τε καὶ εἰναλίαν vulgo.

36. Victrix etiam eloquentia, non modo Adrastea, quam effugere nemo potest. GESN.

36. 37. Auctoritas cod. Voss. suadet, vt hos versus ab interpolatore additos existimemus. Ac vereor, ne plures sint in hac εὐχῇ interpolationes, vt paullo ante, vbi de Daemone sermo est.

39. Pro αὐλῶν Fr. Portus reponit αὐδῶ. STEPH.

39. Quatuor ventos cardinales puto, imaginatur, vt quatuor magnas columnas, cauas, e quibus illi spirant. GESN.

40. Frustra fuerit, qui matrem aliquam Deorum Attin hinc probare vellet, quo illa verborum ordinatio nostro familiaris, et interpunctio omnium librorum inuitare posset. Mater deorum seorsim inuocatur, deinde famulus illius Attin vel Attis, Mensis, s. Menotyrannus, vt in veteribus Inscriptt. vocatur. Vid. omnino Reines. Inscr. ad 1, 39 et 40. GESN.

τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύȣσαν,
Πέρσειαν, Φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν,
νυκτερίην, σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν.
ταυροπόλον, παντὸς κόσμȣ κλειδȣ̃χον ἄνασσαν,
ἡγεμόνην, νύμφην, κȣροτρόφον, ȣ̓ρεσιφοῖτιν,
λισσομένοις κȣ́ρην τελεταῖς ὁσίῃσι παρεῖναι,
βȣκόλῳ εὐμενέȣσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

II. * (1.) ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ ** θυμίαμα ***, σύρακα.

Κλῦθί μοι, ὦ πολύσεμνε θεά, πολυώνυμε δαῖμον,
ὠδίνων ἐπαρωγέ, λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι·

3. μεταβακχεύȣσαν Dinner. p. 241. χθονίαν P. 4. Πεσσίαν Voff. Verſum 4. et 5 ita habent Ask. Pariſ. α. et codex Canteri Nou. lectt. II. 3. niſi hic idem, qui Pariſ. α. praeterquam quod νυκτερίαν in his libris ſcriptum. Vulgo ſic hi duo verſus in vnum contracti, Περσίαν σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν. 7. ȣ̓ρεσιφοίτην Voff. ȣ̓ρεσιφοίτην Dinner. p. 241. 8. Λισσομέναις Voff. ὁσίαισι vulgo. v. 8. 9. omittit Dinnerus p. 241. II. (1) * Hic inſcriptio in Ald. τȣ̃ αὐτȣ̃ ὕμνοι. Vulgo Ὀρφέως ὕμνοι. τελετὴ Thr.

I. 4. Περσίαν malim Περσηΐαν, et referam ad illam, e qua Sol Aeeten Medeae patrem genuiſſe dicitur, hactenus nempe, vt nomen in illa familia non inauditum intelligamus. Σκυλακῖτιν venatricem quod iam exprimit, illud mihi aſſumentum illud, quod ex Askaeano libro notaui, eo magis ſuſpectum reddit. GESN.

I. 9. Βȣκόλον, puto, ſe vocat. vid. Lap. Hyp. 52. GESN.

* Vid. Scaligeri annotationum, quas huic libello ſubiecimus, primam. Firmat viri magni ſententiam, praeter infinita alia, etiam libri Thryllitiani lectio. Nihil autem notabilius, et ad naturam horum carminum declarandam aptius videtur illis, quae Lap. 18. 83 dicuntur praeſertim 85. Τέρπονται γὰρ ἐπήν κέ τις ἐν τελετῇσι Μυστικὸν ἀείδῃσιν ἐπώνυμον, ȣ̓ρανιώνων. Sed totus locus conſiderandus eſt, qui dubium nullum de ſcopo et vſu horum hymnorum relinquit. GESN.

** Προθυραίας quod primo loco τελετὴν ponit, videtur ſimul prooemium operis auſpicatum voluiſſe ponere. Quam autem deam hoc nomine intelligat, clariſſime ipſe indicauit. GESN.

*** Θυμιάματα et ἀρώματα, forte et Lapides ſ. gemmas in ipſis ſacris obeundis peplo inuo-

θηλειῶν σώτειρα, μόνη φιλόπαις, ἀγανόφρον,
ὠκυλόχει', ἐπαρῶγ' ἀνίαις θνητῶν, Προθυραία.
κλειδοῦχ', εὐάντητε, φιλότροφε, πᾶσι προσηνής.
ἣ κατέχεις οἴκους πάντων, θαλίαις τε γέγηθας.
λυσίζων', ἀφανής, ἔργοισι δὲ φαίνη ἅπασιν,
συμπάσχεις ὠδῖσι. καὶ εὐτοκίῃσι γέγηθας.
Εἰλείθυια, λύουσα πόνους δεινοῖς ἐν ἀνάγκαις.
μούνην γάρ σε καλοῦσι λεχοί, ψυχῆς ἀνάπαυμα.
ἐν γὰρ σοὶ τοκετῶν λαθιπήμονές εἰσιν ἀνίαι.
Ἄρτεμις Εἰλείθυια, καὶ εὐσέμνη Προθυραία.

3. ἀγανόφρων Voſſ. 4. ὠκυλόχεια, παροῦσα νέαις vulgo. 6. οἴκους τε παντ. Voſſ. 9. λείουσα PAI. 10. ψυχῆ Ald. 11. λυσιπήμονές vulgo. 12. καὶ ἡ σεμνὴ vulgo.

luta, et ibi ritu quodam (forte pilulariorum artibus non abſimili, tractata eſſe, colligere, ſuſpicari certe licet ex Argon. 310, qui locus ex iis eſt, vnde intelligere mihi videor, tria opera Argonauticum, hymnos et de lapidibus eſſe eiusdem diſciplinae vnius auctoris partes, ab vno etiam poeta ſcriptas. Eadem ratio Lap. 18, 102 ſq. GESN.

II. 3. Μόνη illuſtratur verſu 10.

II. (1) 4. Mendoſa putat Graeca Cl. Ruhnk. nec ſententiam inde poſſe effici. Addit, forte legendum, παροῦσ' ἀνίαις θνητῶν. Sed νέαις proprie adeſt Prothyraea, Nymphis, nuribus, mulierculis ad pariendum aptis et in eo occupatis: quibus ſe praeſtat ὠκυλόχειαν, accelerantem partus. Feſtinaſſe hic virum doctum, paret, quod praeteruidit, hoc ipſo hymno, v. 11 ἀνίαι penultimam producere. GESN.

II. 4. Ruhnkenius in ſecunda ed. epiſtolarum, etſi coniecturam ſuam παροῦσ' ἀνίαις non voluit defendere, ἀνίαις tamen media breui exemplis firmauit, quibus ne opus quidem, vt contra Geſnerum in tali cauſſa, erat. Sed παροῦσα, quod παρέουσα eſſe debebat, mouit me, vt leuiſſima mutatione ἐπαρῶγ' ἀνίαις ſcriberem. Hymn. XVIII. 9. ἐργασίαις ἐπαρωγέ. XLVIII. 6. εὐμενέων ἐπάρωγος ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν.

II. 11. Metri vitium ſuſtuli.

II. 12. Ineptum ἡ σεμνὴ in εὐσέμνη mutaui. Addendum lexicis vocabulum, cuius ſimillimum εὐίερος ſaepe in hisce hymnis occurrit. Caeterum ſemel moneo, quae apud Dinnerum p. 673. in ordine verſuum va-

κλῦθι μάκαιρα· δίδυ δὲ γονάς, ἐπαρωγὸς ἐῦσα·
καὶ σῶζ', ὥσπερ ἔφυς αἰεὶ σώτειρα προπάντων.

III. (2) ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, δαλῦς.

Νύκτα θεῶν γενέτειραν ἀείσομαι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
[Νὺξ γένεσις πάντων, ἣν καὶ Κύπριν καλέσωμεν.]
κλῦθι μάκαιρα θεά, κυαναυγής, ἀστεροφεγγής·
ἡσυχίῃ χαίρουσα καὶ ἠρεμίῃ πολυύπνῳ·
εὐφροσύνη, τερπνή, φιλοπάννυχε, μῆτερ ὀνείρων·

III. 1. ἀοίσ. Voff. 4. ἡσυχίῃ P.

rietates occurrunt, quod faepe in aliis quoque hymnis, quos ille appofuit, factum eft, certe non vbique videri pro variis lectionibus habendas effe. Solere enim Dinnerum verfus pro arbitrio collocare, ex eo patet, quod ii verfus, in quibus non funt epitheta, ab eo omittuntur. Ac, quum opus illud paullatim addendis poetarum verfibus confecerit, bisque defcripferit, nihil mirum, fi ordinem verfuum non nimis diligenter feruauit. Interdum tamen fatis probabile eft, eum ordinem, quo verfus appofuit, in codice, quo vfus eft, inuentum effe. Itaque etiam pofthac Dinneri lectionem hoc quoque in genere indicabimus. Illud, fi quis forte ipfum Dinneri librum infpiciat, meminiffe oportebit, verba, quae ille in margine pofuit, non effe nimis premenda. Nunc enim adfcripfit *Orphei hymnus in hunc deum*, quum partem tantummodo hymni attulit, nunc etiam *ex hymno Orphei in hunc deum* fcripfit, quum integrum appofuit hymnum, quod exempli cauffa fecit in hymnis Δίκης et Δικαιοσύνης. Igitur Dinnerus hymnum Prothyraeae habet verfuum 10 et quidem hoc ordine, quem ex vulgato verfuum numero adfcribam: 1—5. 7. 12. 6. 9. 13.

III. 2. Dubitari non poteft, hunc verfum, qui et ordinem carminis turbat, neque aptam orationem habet, ab interpolatore additum effe.

III. (2) 5. Εὐφροσύνη quod nox vocatur, non tam ad laetitiam, quam ad prudentiam refpicit. Vid. Fragm. 10, 1. OBSN.

III. (2) 6. Elegans Piersoni coniectura Verif. p. 39, ἀγαθήν τε πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα. OBSN.

ληθομέριμν', ἀγαθήν τε πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα·
ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων, ἐλάσιππε, νυχαυγής·
ἡμιτελής, χθονίη, ἠδ' οὐρανίη πάλιν αὐτή·
ἐγκυκλίη, παίκτειρα διώγμασιν ἠεροφοίτοις·
ἣ φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα, καὶ πάλι φεύγεις
εἰς Ἀΐδην. δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.
νῦν δὲ, μάκαιρ' ὦ Νὺξ πολυόλβιε, πᾶσι ποθεινή,
εὐάντητε, κλύουσα λιγων ἱκετηρίδα φωνήν,
ἔλθοις εὐμενέουσα, φόβους δ' ἀπόπεμπε νυχαυγεῖς.

IV. (3) ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον. *

Οὐρανὲ παγγενέτωρ, κόσμου μέρος αἰὲν ἀτειρές,

6. ἀγαθή τε vulgo. 7. ὑμνοδ. Ald. et alii. ὑπνοδότειρα, quod etiam in Parif. α. eft, a Dinnero laudatur p. 553. 8. 9. χθονία e οὐρανία et ἐγκυκλία vulgo. ἠεροφοίτοις PAI. 11. δεινὴ ἀν. Ask. 12. νῦν τε μάκαιρα νὺξ vulgo. 14. ἀμενεύσει Voff. νικαυγεῖς vulgo. νυχαυγεῖς Parif. α. V. 14. omittit Dinner. IV. * λίβανος Ask.

III. (2) 7. Obfequi me animaduerto Scaligero, et viris doctis compluribus, cum tandem ὑπνοδότειρα, naturale noctis epitheton, alteri ὑμνοδ. fubftitutum eo. Sunt forte occafiones, vbi etiam ὑμνοδότειραν vocare liceat his, quibus nox, vel fomnus adeo, dictaffe dicitur carmina. Νυχαυγὴς notat ea quae aegre quidem et obfcure, fed videri tamen per noctem poffunt. Sic et v. 14. GESN.

III. (3) 8. Nox eft dimidia pars diei naturalis. Hoc vocat ἡμιτελής. GESN.

III. 8. Ἡμιτελὴς vocatur nox, quae dimidiatum fpatium implet eius temporis, cuius altera pars dies eft. Inde eadem nox χθονίη interdiu, οὐρανίη noctu. Sic fidera VII. 9.

III. 12. Vitiofam lectionem correxi. Hom. hymn. Apoll. 14. χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ.

III. 14. Pro νικαυγεῖς non dubito quin legendum fit νυχαυγεῖς, vt paulo ante dixit νυχαυγής. Sic et in Melinoes hymno, ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγής. STEPH.

πρεσβυγένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτή·
κοσμοκράτωρ, σφαιρηδὸν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν,
οἶκε θεῶν μακάρων, ῥόμβου δίνησιν ὁδεύων,
οὐράνιος χθόνιός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς·
ἐν στέρνοισιν ἔχων φύσεως ἄπλητον ἀνάγκην,
κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολος, αἰολόμορφε,
πανδερκές, Κρονότεκνε, μάκαρ, πανυπέρτατε δαῖμον,
κλῦθ' ἐπάγων ζωὴν ὁσίην μύστῃ νεοφάντῃ.

V. (4) ΑΙΘΕΡΟΣ θυμίαμα, κρόκον.

Ὦ Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀτειρές,
ἄστρων ἠελίου τε σεληναίης τε μέρισμα,
πανδαμάτωρ, πυρίπνες, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα,
ὑψιφανὴς Αἰθήρ, κόσμου στοιχεῖον ἄριστον·
ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφεγγές,
κικλήσκων λίτομαί σε, κεκραμένον εὔδιον εἶναι.

3. Κόσμου Voss. κόσμε πατὴρ vulgo. 4. δίναισιν vulgo. 6. ἄτλητον vulgo. V. 6. post v. 8. collocatum habet Dinner. 7. παναίολε vulgo. 9. ὁσίαν vulgo. V. 9. omittit Dinner. V. 5. πυρίπνου vulgo.

IV. 3. Schneiderus in margine adscripserat κοσμόπατερ: quod admitterem, nisi dubitationem faceret quum res ipsa, quae hoc nomine indicatur, tum illud, κόσμου μέρος. Quare κοσμοκράτωρ scripsi, quo vocabulo etiam alibi vtitur hymnographus, vt XI. 11. et VIII. 11. de Sole, de quo ibi v. 7. et 11. eadem, quae hic v. 4. et 3. de Caelo, praedicantur. Idemque v. 16. δεσπότης κόσμου dicitur.

IV. (3) 5. Mira caeli diuisio in οὐράνιον et χθόνιον. Sed hoc nempe significat, eam partem caeli, quae nunc immineat capiti, post certarum horarum decursum subire terram etc. GESN.

IV. 6. Ἄτλητον, ineptum epitheton, in ἄπλητον mutaui.

V. 2. Male intellexit haec Scaliger. Hoc dicit, qui sidera et solem et lunam discriminas.

V. 3. A Dinnero πυρίπνους laudatur p. 51.

VI. (5) ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ θυμίαμα, σμύρναν.

Πρωτογόνον καλέω διφυῆ, μέγαν, αἰθερόπλαγκτον,
ὠογενῆ, χρυσέῃσιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν,
ταυρωπόν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
σπέρμα πολύμνηστον, πολυόργιον, Ἠρικεπαῖον,

VI. 2. χρυσέαισιν vulgo. 3. Ταυρόαν Voff. ταυροβόαν vulgo. 4. ὅστε πολύμνηστον vulgo, et εὕρηκε παιάν.

VI. (5) 1. Διφυῆ vocat, in quantum Amor est, v. H. 57, 4 et Argon. 14. GESN.

VI. (5) 2. Conf. Fr. 32, 3. GESN.

VI. (5) 3. An ad vim amoris Venerei, quae in taurorum mugitibus animaduertitur, respicit? GESN.

VI. 3. Ταυροβόαν viam monstrante cod. Voff. in ταυρωπὸν mutaui. Id Bacchi, qui idem cum Ericepaeo ab Hesychio perhibetur, epitheton est h. XXX. 4. Idem ταυρομέτωπος h. XLV. 1. et ταυροκέρως h. LII. 2.

VI. (5) 4. In h. l. plus forte operae positum est a renatis inde literis, quam res ita tenuis, ita nugatoria mereatur. Cum interea etiam id ipsum intelligere, quid in quaque re pretii sit, philologia h. e. philosophia verborum promittat, non defugi prouinciam aliquanto ob id ipsum difficiliorem, quod plures in eadem versati sunt, vt Leopardus Emendationum 12, 2 Fac. Crit. To. 3 p. 237 sq. quibus poteramus contenti esse: certe nihil melius postea allatum esse puto. Huic Ἠρικαπαῖος iam placuit, quorsum vtitur iis Procli locis, quae sub Fragmentis n. 8 collecta, et quae in Lexico Orphico indicata sunt. Theodor. Canterus Var. Lect. 1, 26 Fac. Crit. To. 3 p. 736 primo laudat Fr. Porti coniecturam, εὕρατο παιᾶν'. Tum ait Iosepho Scaligero, quod ab alio ipse accepisse ait, aliquando placuisse εὐρὺν ἐπ' αἶαν. (Equidem dubito Scaligero placere potuisse, εὐρὺν αἶαν) Ipse deinde ἠρικαπαῖον f. ἠρικεπαῖον eadem fere qua Leopardus ratione defendit. Wassius ad Thucyd. 1, 61 extr. H. 51, 6 legi velit εὑρεσιπαιὲ, vt cum h. l. conueniat, in quo illi placet εὕρετο παιᾶν', quod Fr. Porto in mentem venisse vidimus. Tho. Reinesius ad Inscr. 1, 219 p. 211 suadebat, apud Nazianzenum, qui mihi fundus verae lectionis videtur, vt mox dicam, ἠρικαπαῖος mutari in πριαπαῖος, hactenus tamen, dum ille ἠρικαπαῖος ex Orpheo, f.

Onomacrito vel alio scriptore vetusto afferatur. Denique ἠρικεπαῖον Bentleius in epist. ad Millium Iohanni Malelae subiecta, et Heringa Obss. 11 p. 90 defendunt. Et est sane ἠρικεπαῖος, credo, vbique apud Proclum, nec non apud Damascium de Principiis citatum Bentleio, et plenius Wolfio Anecd. T. 3 p. 253. Sed quid tricamur in litera? Videamus potius, quid Dei aut monstri sit ἠρικεπαῖος. Nempe ipsum hoc facilius forte assequemur, si de scriptura constet. Negat Bentleius, κεπ syllabam esse Graecam, et cum etymis, quae ex Oriente venatur Millius ad Io. Malelam p. 90 plane nihil sibi vult esse negotii (p. 4 et 90 epistolae). Me quidem, cum Graecae soleant esse antiquorum Orphicorum appellationes, hoc ipsum excitauit, vt eo diligentius ad orthographiam illius attenderem. Et puto hac via etiam ad Grammaticam Ericapaei significationem posse perveniri. Est res non magni momenti: sed iucunda mihi, et morbi, quo cum maxime laboro, consolabilis agitatio animi in re, vbi impune errare licet. Orphicum adhuc carmen nullum prolatum est, in quo diserte et suis literis nomen supersit: antiquissimum illius auctorem et velut mystagogum habemus Nazianzenum Gregorium, qui Orat. 3 f. στηλιτευτικῇ in Iulianum priore versus finem (p. 298 extr. Basil. 1550 f. et p. 104. B. Paris) ἠρικαπαῖον deridet ac detestatur. Hunc porro locum ita interpretatur Nonnus in exegesi histor. nr. οή p. 154 extr. (edit. Montacutii Eto. 1600. 4) Ponam enim locum integrum ex libro, quod sciam raro, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ποιήμασιν εἰσενέχθη τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν· ὧν τὸν Φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγήν· λέγουσι δὲ αὐτὸν ἔφορον εἶναι τῆς ζωογόνου δυνάμεως· ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Ἠρικαπαῖον λέγουσιν ἑτέρας ἔφορον εἶναι δυνάμεως. Neque hic neque alias descendere lubet in ipsa mysteria, certe quatenus illa scrutari et explicare vel calumniari adeo voluere tum Platonici recentiores, Proclus, Damascius, etc. tum Christiani ab Iustino inde et Athenagora et Alex. Clemente, ad Malelam vsque. Hoc modo obseruo, ἠρικαπαίου testis f. nomenclator antiquissimus est Nazianzenus. Apud Suidam sine varietate vno loco, ἠρικάπαιος est ὄνομα κυρίου· altero eadem fere ponuntur, quae modo ex Nonno de Phanete dedimus, additurque καὶ ὁ ἠρικαπαῖος ἕτερος καταπιὼν (sic leg. f. pro ἕτερον καταπιόντα) πάντας τοὺς θεοὺς, ὡς τὸν Κρόνον. Veniendum tandem est quo volumus. Syllaba igitur κεπ non - Graeca non debet nos impedire, quo minus Graecum nomen putemus ἠρικαπαῖον. Videtur esse καπαῖος pro κηπαῖος correptum a κῆπος Ericapaeus autem *hortorum vernus* quidam praeses et numen, auctor fertilitatis omnis, fecunditatisque, idem alias Priapus, idem Sol, Bacchus idem,

ἄῤῥητον, κρύφιον, ῥοιζήτορα, παμφαὲς ἔρνος·
ὄσσων ὃς σκοτόεσσαν ἀπημαύρωσας ὀμίχλην,
πάντη δινηθεὶς πτερύγων ῥιπαῖς κατὰ κόσμον·

7. δινήξεις vulgo.

ex ipſa Orphei diſciplina, quatenus v. g. fr. 8 propoſita eſt, αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος, καὶ Φάνης, καὶ Ἠρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται. Quin hic ipſe hymnus ſatis hoc ſuperque oſtendit v. 7 et 8. Meminerint lectores, nos non μυσταγωγεῖν hic voluiſſe, ſed φιλολογεῖν. Alioquin omitti non debebat locus Io. Malelae Chronogr. p. 90. vbi inter ipſorum chronographorum ſe inuicem compilantium et interpolantium nugas, ac librariorum aberrationes, ex Orphicis memoratur τὸ Φῶς τὸ ῥῆξαν τὸν αἰθέρα — τὸ ὑπέρτατον πάντων, ὃ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας, ἐξεῖπε μῆτινα — Φάναι, τὰ ἐρικαπεῦ, ὅπερ ἑρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ βουλὴ, φῶς, ζωοδοτὴρ κ. τ. λ. Ad noſtrum inſtitutum hoc pertinet, vt obſervemus, poſteriorem partem nominis, quod tractamus, eundem locum occupare in V. Παντικαπαῖον, quam nobiliſſimam vrbem cum cognomine fluuio ad Boſporum dictam putamus, quod hortus velut vnus circa vrbem et flumen eſſent omnia. Sed, ſi etiam de Ericapaeo forte res conſtituta ſit, tamen conſtructio et ſenſus laborat. Cl. Heringa ſuſpicabatur, Ὅς τε — Ἠρικαπαῖον Ἔσπειρες, vt faciat illum Protogoni filium. Sed bene eſt, quod ipſe non multum ſuſpicioni tribuit. Ego coniicio dediſſe auctorem, ὄντα πολύμνηστον. Illud ὅτε tum ortum videtur, cum quis primum intulit verſui verbum εὔρηκε, cui deſiderabatur ſubiectum nominandi caſu enunciandum. Vti modo dictum, Protogonus, Phanes, Ericapaeus, Priapus, Bacchus, Sol, eadem perſona ſunt, ſub diuerſa relatione conſiderata.

GESN.

VI. 4. Σπέρμα πολύμνηστον, vſitatam in hisce ſacris compellationem, repoſui. Vide h. XLII. 2. L. 2.

VI. 4. Pro εὔρηκε παιὰν idem Portus reponendum putat εὔρατο παιᾶν'. STEPH.

VI. (5) 5. Iam latet, iam erumpit ſuis cum effectibus Bacchus, h. e. Sol, κρύφιος idem et ῥοιζητὴρ, q. d. cum ſtridore et ſibilo, qualis eſt fluidorum, erumpentem. Idem mox 7, 6 ῥοιζωτήρ. Sic πρηστῆρος ῥοίζοις vtitur H. 46, 5. Videtur ὀνοματοποιηθὲν eſſe, vt Germanorum quorundam aduerbium *Rihtz*, cum aliquid cum ſonitu rumpitur. GESN.

VI. 5. Ῥοιζήτωρ Sol in h. VIII. 6.

VI. 7. Participio δινηθεὶς hic opus erat.

λαμπρὸν ἄγων Φάος ἁγνόν, ἀφ᾽ ᾧ σε Φάνητα κι-
κλήσκω,
ἠδὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἑλίκωπον.
ἀλλά, μάκαρ πολύμητι, πολύσπορε, βαῖνε γε-
γηθὼς
ἐς τελετὴν ἁγίην πολυποίκιλον ὀργιοφάνταις.

VII. (6) ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, ἄρωμα.

Ἄστρων οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι,
εὐιέραις φωνῇσι κικλήσκων δαίμονας ἁγνούς.
Ἀστέρες οὐράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
ἐγκυκλίοις δίνῃσι περιθρόνιοι κυκλέοντες,
ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων·
μοιρίδιοι, πάσης μοίρης σημάντορες ὄντες·
θνητῶν ἀνθρώπων θείην διέποντες ἀταρπόν·
ἑπταφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι, ἠερόπλαγκτοι·

9. Vulgo ἀνταυγῆ. αὐταυγῆ coni. Gesn. 10. πολυμνητι Voss. 11. ἁγίαν vulgo. VII. Vers. 1. 2. omittit Dionerus p. 108. 2. Εὐιέραις coniic. Lennep. ad Col. p. 128. εὐ. ἱεραῖς φωναῖσι vulgo, et ἁγνούς. ἁγνοὺς Voss. Thr. quod Scrinerio etiam placuisse dicit: ipse etiam Scaliger sic voluit. 4. Ευκυκλ. Thr. δίναισι περιθρόνια vulgo. 5. πυράεντες Esch. 6. ἐόντες Voss. Thr. 7. θείαν vulgo. ἀτραπὸν Thr. 8. ἱεροπλαγκτοι Voss.

VI. (5) 8. Cf. loca in Indice indicata, et praesertim Fr. 7.
GESN.

VI. 9. Ἀνταύγην scripsi. Vide fragm. VII. 4.

VII. 4. Περιθρόνιοι scripsi. Intelligitur aut Noctis thronus, aut κόσμοιο μέσος θρόνος, qui dicitur h. XXVII. 5. De draconibus Cereris XL. 15. ἐγκυκλίοις δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐαζόντων.

VII. (6) 5. Cum hoc nomen ἀνταυγὴς, quoties in Orphicis obseruaui, ad Solem et fixas referatur: malim vbique legere αὐταυγὴς, sua, non aliena luce fulgens, suum splendorem mittens, non remittens alienum. Sed in libris nihil est praesidii. Hymno quidem 69. 7 ἀνταυγὴς inimicum et terribilem fulgorem videtur notare, de oculis Furiarum emissum: sed habet sola Eschenb. et sphalma adeo librarii esse videtur. Cf fr. 7, 4.
GESN.

VII. (6) 8. Ἑπταφαεῖς ζώνας satis mihi videor declarasse nuper ad Claudia. 24, 135 et 96.

οὐράνιοι, χθόνιοί τε, πυρίδρομοι, αἰὲν ἀτειρεῖς
αὐγάζοντες ἀεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον,
μαρμαρυγαῖς στίλβοντες, εὔφρονες, ἐννύχιοί τε·
ἔλθετ' ἐπ' εὐιέρου τελετῆς πολυΐστορας ἄθλους,
ἐσθλοὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις δρόμον ἐκτελέοντες.

VIII. (7) ΗΛΙΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Κλῦθι μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα,
Τιτὰν χρυσαυγής, ὑπερίων, οὐράνιον φῶς.
αὐτοφυής, ἀκάμας, ζώων ἡδεῖα πρόσοψι·
δεξιὲ μὲν γενέτωρ ἠοῦς, εὐώνυμε νυκτός·
κρᾶσιν ἔχων ὡρῶν, τετραβάμοσι ποσσὶ χορεύων.
εὔδρομε, ῥοιζήτωρ, πυρόεις, φαιδρωπέ, διφρευτά,
ῥόμβου ἀπειρεσίου δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων·
εὐσεβέσιν καθοδηγὲ καλῶν, ζαμενὴς ἀσεβοῦσιν.
χρυσολύρη, κόσμου τὸν ἐναρμόνιον δρόμον ἕλκων·
ἔργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὡροτρόφε κοῦρε.

10 et 11. om. Thr. 11. εὐνύχ. P. 12. εὐιέρου Voss. ἐνδόξεις Dinner. p. 256. VIII. 2. χρησαυ. Thr. 3. αὐτοφυὲς Thr. ἀκάμα vulgo. ἀκάμαν hic et 11. 9 malit Lennep. ad Coluth. p. 4. προσόψις Voss. 6. om. Thr. ῥοιζήτωρ al. in edit. Plant. Scal. Vulgo cum Ald. ῥοιζωτὴς. 8. δυσμεν. Ask. Voss. Thr. Ald. ζαμενὴς iam Dinner. p. 299.

9. Add. Io. Tzetz. ad Hesiodi 'Ερ. p. 7, a, pr. GESN.

VII. 9. Vide ad III. 8.

VII. 13. Ruhnkenius ad Timaei Lex. p. 28. ex H. XLVI. 2. ἀμφιθαλὴς reponendum putabat, nisi quis praeferret αὐξιθαλής.

VIII. (7) 1. Solis illam πολυωνυμίαν, et diffusam per deos omnes naturam explicare, libri opus est. Hunc hymnum speciatim illustrat Io. Diac. Alleg. ad Θεογον. Hesiodi p. 268. Cf. quae dicimus ad Fr. 28, 10. Est hic hymnus etiam inter illos, quos collectioni suae inseruit Maittairius. GESN.

VIII. (7) 5. Cf. mox v. 19. GESN.

VIII. 8. In vulg. edit. male scriptum est δυσμενὴς ἀσεβοῦσι. STEPH.

VIII. (7) 9. De hac caelesti Musica disputaui in Comm.

κοσμοκράτωρ, συρικτά, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε,
φωσφόρος, αἰολόδεικτα, φερέσβιε, κάρπιμε, Παιάν·
αἰθαλής, ἀμίαντε, χρόνȣ πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ,
εὔδιε, πασιφαής, κόσμȣ τὸ περίδρομον ὄμμα,
σβεννύμενον λάμπον τε καλαῖς ἀκτῖσι φαειναῖς·
δεῖκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε, δέσποτα κόσμȣ·
πιστοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς φῶς· ὦ ἐλάσιππε,
μάστιγι λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων,
κλῦθι λόγων, ἡδὺν δὲ βίον μύστῃσι πρόφαινε.

IX. (8) ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα *.

Κλῦθι, θεὰ βασίλεια, φαεσφόρε, δῖα σελήνη·

11—15. om. Thr. 12. φωσφόρε αἰολίδικτε vulgo. αἰολόδικτε Parif. α. Dinner. p. 300. 13. αἰθαλὶς vulgo. V. leg. Αἰεθαλής. cf. 12, 1. GESN. χρ. πάτερ Ask. Voff. Parif. α. περῶν Parif. β. πέρων Ald. πέρας vulgo. 14. παμφαῆ vulgo. παμφαὴς Voff. πασιφαὲς fufp. Pierf. Verif. p. 30. 15. omittit hunc verfum Dinnerus p. 300. 16. δεῖκτα Voff. Thr. δίκτα vulgo. Φιλονώμ. Thr. 19. Μάστ. λίγ. Voff. Thr. Parif. α. β. Ald. Dinner. p. 95. fed idem vulgatum, μάστιγι σὺν λιγυρῇ, habet p. 300. IX. * ἀβώματα Voff.

Soc. Gott. T. 1 p. 253. cf. 10, 6, praef. ad 33, 17. GESN.

VIII. (7) 11. Συρικτὰ, V. Fr. 28, 14. GESN.

VIII. 12. Αἰολόδεικτα fcripfi, vt paullo poft eft δεῖκτα δικαιοσύνης.

VIII. 13. Schraderus Emend. praefat. p. VI. male corrigebat αἰθαλοείς.

VIII. (7) 16. Φιλονάματος poffit Sol dici, quatenus aquis et humoribus nutriri putabatur. GESN.

VIII. (7) 18. Ad Solem, tamquam ad oculum Dei videntem omnia, prouocant iurantes, Ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις κ. τ. λ. GESN.

VIII. (7) 19. Cf. 16, 5. GESN.

IX. (8) * In noftro codice legitur frequenter βρῶμα et βρώματα pro ἄρωμα et ἀρώματα. Has varietates neglexi quafi errores librariorum. In Hefychio nuperrime eundem errorem obferuaui in voce θυλακοφόροι, vbi ἀρώματα male pro βρώματα legunt omnes editores. ASK.

ταυρόκερως Μήνη, νυκτιδρόμος, ἠεροφοῖτι,
ἐννυχίη, δαδῦχε, κόρη εὐάστερε, Μήνη·
αὐξομένη καὶ λειπομένη, θῆλύς τε καὶ ἄρσην·
αὐγήτειρα, φίλιππε, χρόνου μῆτερ, φερέκαρπε·
ἠλεκτρίς, βαρύθυμε, καταυγάστειρα, λοχείη·
πανδερκής, φιλάγρυπνε, καλοῖς ἄστροισι βρύουσα·
ἡσυχίῃ χαίρουσα καὶ εὐφρόνῃ ὀλβιομοίρῳ·
λαμπετίη, χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα.
ἀστράρχη, τανύπεπλ', ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη,

2. om. Thr. Τα — ος — νυκτεδ — ἠ — φοῖτη Voſſ. 3. ἐννυχία vulgo. Εννυχ. Voſſ. 4. λειπ. μῆτερ τε χρόνοιο Thr. 5. 6. 7. 8. om. Thr. 6. νυχεια Voſſ. νυχία vulgo. 7. ἄστρασι Ask. P. πανδ — ις - ἄστραισι Voſſ. 8. ἡσυχίᾳ vulgo. ἡσυχίη Ask. εὐφροσύν' vulgo. F. εὐφρόνη V. N. 9. χαροδῖτι Ask. P. χαριδῶπι Thr. χαροδῶτι vulgo. χαρόδιτι Ald. 10. Ἀστράχη P A I

IX. 2. Repetitum in duobus continuis verſibus nomen Μήνη ſuadet, vt hunc verſum ab interpolatore profectum putemus. Confirmant hanc ſuſpicionem varietates Thryllitianae. Slothouweri μύνη v. 3. i. e. μυνογενής vix commemorari meretur.

IX. (8) 4. Cf. 7, 15. it. 31, 10. GESN.

IX. (8) 5. Φίλιππε. Certe Noctis currus etiam equis iunctus eſt. Claudia. 15, 213. *Humentes iam Noctis equos* appellat. GESN.

IX. (8) 6. Vid. de Luna Electra, quae diſputamus Comm. Soc. Gott. T. 3 p. 70. GESN.

IX. 6. Voſſianam lectionem νυχεῖα probat Schraderus in praefat. Emend. p. VI. Λοχείη, quod ego repoſui, de Diana exſtat h. XXXVI. 3.

IX. (8) 8. Huc referendus eſt locus Procli in Plato. Polit. p. 353, 6, qui cum dixiſſet, Βένδις eſſe nomen Thracium Dianae, pergit, οὕτω καὶ τοῦ Θρᾳκὸς Θεολόγου μετὰ τῶν πολλῶν τῆς σελήνης ὀνομάτων καὶ τὴν Βένδιν εἰς τὴν θεὸν ἀναπέμψαντος. Πλουτώνη τε [καὶ] Εὐφροσύνη, Βένδις τε κραταιά. Sed hic puto legendum eſſe non εὐφροσύνη, cuius vltima non bene per apoſtrophum abiicitur, ſed εὐφρόνη, quod ordinarium pene Noctis nomen ab Heſiodo inde eſt. Vid. VV. DD. ad Heſych. et nos ad Fr. 10, 5. GESN.

IX. 9. In vulg. edit. perperam etiam χαροδῖτι pro χαρο-

ἐλθέ, μάκαιρ᾽, εὔφρων, εὐάϛερε, φέγγει τῷ σῷ
λαμπομένη, σώζουσα νέους ἱκέτας σέο, κούρη.

X. (9) ΦΥΣΕΩΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὦ Φύσι παμμήτειρα θεά, πολυμήχανε μῆτερ,
οὐρανίη, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον, ἄνασσα·
πανδαμάτωρ, ἀδάμαϛε, κυβερνήτειρα, παν-
αυγής,

11. εὔφρον Voss. 12. ἱκέτας φερέκαρπε Thr. ex v. 5. V. N. τεοὺς ἱκέτας ἐς λοχούρη vulgo. Totum v. 12. omittit Dinner. p. 704. X. 1. Φύσει — πολυμ. κούρη Voss. Φύσι P A I. 2. Οὐρανία Ask. Parif. α. β. Ἐγγρανία vulgo. ὑγγρανία Dinner. p. 801. πολικτ. Voss.

ἐῶτι, et in verfu proxime fequente ἀϛράχη pro ἀϛράρχη. STEPH.

IX. (8) 12. Ἐς λοχούρη delendum. Nam mutilus plane verfus. Aut enim ex fuperiori πάνσοφε κούρη repetitum, aut *es locura* ab Hifpano quodam additum, innuere volente, ftultum effe fupplere velle locum, qui tot iam ante feculis mutilus fuerit. SCAL. in edit. Plantin. Verfum defperatum feliciter, nifi fallor, curauit ingenium doctiffimi Ruhnkenii epift. 2 p. 87 σώζουσ᾽ ἁγίους ἱκέτας σεο, κούρη. Non eft opus apud myftas emendationis rationem reddere: modo cogitet mihi aliquis vel mediocriter Graece et Orphice doctus, ita fcriptum fuiffe ab auctore, ΣΩΖΟΥΣΑΓΙΟΥΣΙΚΕΤΑΣΣΕΟΚΟΥΡΗ. Haec nunc affequi recte curata effe, non eft difficile. Sed qui primus videt, ita curandum effe locum, huic gratulemur. Certe Hifpani hominis elogium, de quo modo Scaliger, hic locum non inuenit. GESN.

IX. 12. Ruhnkenii elegantem coniecuram, cui firmandae attulit h. LXXIX. εὐιέρους ἐπὶ μυϛιπόλους τελετὰς σέο, κούρη, propterea non totam recepi, quod lenior videretur emendatio, quam fuppeditabat h. XLIII. 10. ἔλθετ᾽ ἐπ᾽ εὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύϛοις. Sic ibi, non νεομύϛους legendum.

X. (9) 2. Οὐρανία placet Fr. Porto ap. H. Steph. Cum folemne epitheton Mineruae fuerit apud Athenienfes ἐργάνη· fufpicari licet, hic forte poni eodem intellectu, vt fit *operum effectrix, artifex, Daedala.* Ἐγγρανία vtrum aliunde quoque illuftrari poffit, non iam habeo dicere. Πολικτ. Vollianum non placet, quod vrbes non naturae, fed ingenii humani opus funt. Verum nec

παντοκράτειρα, τετιμέν' ἀεί, πανυπέρτατε δαῖμον·
ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδιάνειρα·
ἐννυχίη, πολύπειρε, σελασφόρε, δεινοκάθεκτε,
ἄψοφον ἀςραγάλοισι ποδῶν ἴχνος εἱλίσσουσα·
ἁγνή, κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή,
κοινὴ μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δὲ μούνη·
αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἄρσην, πολύμητι, μεγίςη·
εὐανθής, πλοκίη, φιλίη, πολύμικτε, δαῆμον·

4. τιτιμενία Ask. Voss. τετιμενέα Paris. α. τετιμένα πανυπέρτατε πᾶσιν vulgo. 6. ἐννυχύα P. ἐννυχία, πολύτειρε vulgo. 7. Hunc v. omittit Dinnerus. ἀςρογ. Ask. ἄψονον Voss. ἄψορον Paris. α. 10. ἀρσῆ πολ. Voss. ἀρετὴ πολύγηθε μεγίςη vulgo. Datiuos habent Ald. Dinner. 11. εὐάνθεια πλόκη, φιλία vulgo.

ausim damnare, cum plusçula sint in hoc hymno, quae in Mineruam conueniant, cum *inuita Minerua* sit, repugnante natura: homo πολιτικὸν animal: et infra v. 20 recurrit idem verbum. Fuit forte vno loco πολύκτιτε, altero πολίκτιτε. GESN.

X. 2. Pro hoc ἐγγανία idem Portus legendum suspicatur οὐρανία. STEPH.

X. (9) 4. Fulcias versum, si post τετιμένα addas καί· sed non efficies, vt non duriusculum sit, illud α Doricum corripi. Malim pene τετιμένε legere. Vid. v. 18. GESN.

X. 4. Bene Koenius ad Greg. Cor. p. 160. correxit τετιμέν', ἀεὶ πανυπέρτατε πᾶσιν ex hymni VIII. v. 17. Sed πᾶσιν, vt correctio illa stare posset, in δαῖμον mutandum erat. H. IV. 8. μάκαρ πανυπέρτατε δαῖμον. LXI. 9. πανύπερτατε δαῖμον.

X. (9) 6. Ἐννυχία forte, quod pleraque in obscuro, non sentientibus nobis, a natura peraguntur. GESN.

X. 6. Pro πολύτειρε crediderim legendum πολύπειρε, etiamsi postea habeatur. Nam vnum idemque epithetum interdum in eodem hymno repeti videmus. STEPH.

X. (9) 9. Ἀκοινώνητος natura: metaphysici quidam edicunt, Essentiae sunt incommunicabiles. Sed praestat pedem ab his retrahere. GESN.

X. 9. Sensus hic esse videtur. Quidquid exstat, naturae pars est; natura, nisi ipsa, nihil est. Id est nihil exstat extra naturam.

X. 10. Vulgatam lectionem, quae, etiam si ἀρετῇ πολύγηθε μεγίςη legatur, et barbara et languida est, sic mutaui, vt vtrumque vitii genus tolleretur.

X. (9) 11. Non dubium esse ait H. Stephanus, quin pro εὐάνθεια πλόκη alia verba substi-

ἡγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε, πάντροφε κούρη,
αὐτάρκεια, Δίκη· Χαρίτων πολυώνυμε πειθώ·
αἰθερίη, χθονίη τε, καὶ εἰναλίη μεδέουσα·
πικρὴ μὲν φαύλοισι, γλυκεῖα δὲ πειθομένοισιν·
πάνσοφε, πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια·
αὐξιτρόφος, πίειρα, πεπαινομένων τε λύτειρα·
πάντων μὲν σὺ πατήρ, μήτηρ, τροφὸς ἠδὲ τιθηνός·
ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολύσπορος, ὡριάς, ὁρμή,
παντοτεχνές, πλάστειρα, πολύκτιτε, πότνιε δαῖμον,
ἀϊδίη, κινησιφόρος, πολύπειρε, περίφρων·
ἀενάῳ στροφάλιγγι θοὸν ῥύμα δινεύουσα·
πάνρυτε, κυκλοτερής, ἀλλοτριομορφοδίαιτε·
εὔθρονε, τιμήεσσα, μόνη τὸ κριθὲν τελέουσα,

13. δίρκη Voss. πολυό: P. 14. αἰθερία, χθονία, καὶ εἰναλία vulgo. 15. πικρὰ vulgo. 16. κομίστρεια Voss. 17. πεπαιμένων Ask. αὐξιτρόφων πίειρα, πεπαινομένων δὲ vulgo. 20. πολύκτιστε Paris. α. β. πόντια Ask. Voss. Paris. α. β. πότνια vulgo. 21. ἀϊδία., κινητίφορε vulgo. 22. Hunc v. omittit Dinnerus. ῥυμασδινευουσα Voss. ῥύμα δινεύουσα vulgo. 24. ἔνθρονε vulgo. μητιόεσσα Voss.

tuenda sint. Quid, si πλόκη referas ad ordinem, seriem, harmoniam, qua omnia sunt inter se deuincta? GESN.

X. 11. Non dubium est, quin pro εὐάνθεια πλόκη alia verba reponenda sint. STEPH. Reposui, quod minimum videretur a vulgato recedere.

X. (9) 13. Χαρίτων πειθὼ est natura: tanto probabilior orator et poeta, quo magis naturam sequitur. GESN.

X. 17. Fortasse πεπαινομένων ὀλέτειρα scripsit. Ita XXVI. 2. Tellus παντολέτειρα.

X. (9) 19. Ὠκυλόχεια vt H. 1, 4 et 35, 8. GESN.

X. 22. Canones prosodici, quos adiunxi libro de em. rat. Gr. gr. sect. 35. τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλει αὐτό, καὶ παροξύνονται, *υμα, πλύμα, πλὴν τοῦ κῦμα, θῦμα, φῦμα. Et sect. 101. τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλειν αὐτὸ θέλει. πλύμα, χύμα, ῥύμα· τὸ λῦμα ἐκτείνει καὶ τὸ φῦμα. Si vera est haec

σκηπτȣχȣ̃σ' ἐφύπερθε, βαρυβρεμέτειρα, κρατίςη.
ἄτρομε, πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἶσα, πυρίπνȣς·
ἀΐδιος ζωή, ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια.
πάντα σὺ ἔσσι· τὰ πάντα σὺ γὰρ μένη τάδε τεύχεις.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὔξησιν ἁπάντων.

XI. (10) ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

Πᾶνα καλῶ κρατερόν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν,

25. κατίςη Af. μεγίςη Dinnerus. 28. πάντα σοι εἰσὶ. vulgo. 29. λίτ. σοι Af 30. αὔξησι Voff. XI. 1. σκῆνος infer. Fr. Portus ap. Steph. νόμιον ex Ask. Voff. Parif. α. β. cod. Cant. Nou. Lectt. II. 3. Vulgo νόμιον abeſt: pro eo μεγάλȣ legi apud Dinnerum in v. Πὰν obſeruat Schneiderus.

grammatici, quem Herodianum eſſe puto, ſententia, ῥύμα certe debebit ab ῥύω pro ῥέω deduci. Nam ab illo, quod trahere tuerique ſignificat, ῥῦμα deriuatur, vnde Aeſchylus, πότερον τόξȣ ῥῦμα τὸ νικῶν, et Sophocles, σφαλερὸν πύργȣ ῥῦμα πέλονται.

X. 25. Σκηπτȣ́χων ἐφύπερθε, quod intelligi non poteſt, mutaui, licet audacius, in σκηπτȣχȣ̃σ' ἐφύπερθεν. Verbum σκηπτȣχεῖν non habent lexica, ſed ſatis eſt, quod σκηπτȣχία occurrit. Σκηπτȣ̃χε θεῶν h. LV. 11. Vitium ex eo ortum, quod quum σκηπτȣ́χȣς ſcriptum eſſet, particula genitiuum exigere videretur.

X. 29. Fallitur Geſnerus. Εὔολβα ἐν ὥραις, hic et h. XXVI. 11. XXXII. 16. eadem ac ſi diceret εὔολβα ἔνωρα.

X. (9) 29. Iungamus σὺν cum ἄγειν. Vid. 10, 21. 51, 16.

GESN.

XI. (10) 1. Herod. 2, 145 Ἐν Ἕλλησι νεώτατοι τῶν θεῶν νομίζονται εἶναι Ἡρακλῆς τε καὶ Διόνυσος, καὶ Πάν. Orphei conſilium, receptos publicis religionibus Deos maieſtate quadam naturae induere et exornare: naturam admirationi hominum commendare diuinis elogiis. Duobus MSS. fidem habendam

οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν,
καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐςὶ τὰ Πανός.
ἐλθὲ, μάκαρ, σκιρτητὰ, περίδρομε, σύνθρονος ὥραις·
αἰγομελὲς, βακχευτὰ, φιλένθεος, ἀντροδίαιτε·
ἁρμονίην κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῇ,
φαντασιῶν ἐπαρωγὲ, φόβων ἔκπαγλε βροτείων·
αἰγονόμοις χαίρων ἀνὰ πίδακας ἠδέ τε βȣ́ταις,
εὔσκοπε, θηρητὴρ, Ἠχȣ̃ς φίλε, σύγχορε νυμφῶν·
παντοφυὴς, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον·
κοσμοκράτωρ, αὐξητὰ, φαεσφόρε, κάρπιμε Παιάν·
ἀντροχαρὲς, βαρύμηνις, ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεράςης.

4. σύνθρονς vulgo. 5. φιλένθεε, ἀςροδίαιτε vulgo. 6. πομπῇ Voss. 8. hanc v. omittit Dinner. p. 612. 12. κεράτης Voss. κεράτος PAI.

putaui in reponenda voce νόμιον, nec tamen sine metu quodam, ne inter magnifica illa epitheta loco non suo νόμιος dicatur, proprio licet alias cognomine, ille Pan s. τὸ Πᾶν. Malim illud stare v. 5. GESN.

XI. 1. Franc. Portus suspicatur deesse σκῆνος ante κόσμοιο ad explendum versum. STEPH. Toupius Em. in Suid. T. III. p. 174. (II. 215.) Πᾶνα καλῶ κεράεντα θεὸν, κόσμοιο τὸ σύμπαν, coniiciebat.

XI. (10) 4. Ὧραι illae mutationes, a quibus pendet terrae fecunditas. GESN.

XI. (10) 5. Elegans Piersoni coniectura Veris. p. 30 ἀντροδίαιτε, vt H. 31, 3. Sed hic iam est v. 12 ἀντροχαρὴς, et est, vt apparet, Pan etiam ἀςροδίαιτος. GESN.

XI. (10) 6. Planetae, vt sunt chordae septem in cithara Apollinis, ita totidem fistulae in Panis Syringe. V. 7, 9. GESN.

XI. (10) 7. Propter terrores Panicos s. τὰ πανικά. V. v. vlt. GESN.

XI. (10) 12. De Pane eodem Ioue κεράςῃ vid. ad Frag. 28, 13. GESN.

σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐστήρικται,
εἴκει δ' ἀκαμάτου πόντου τὸ βαθύῤῥοον ὕδωρ,
Ὠκεανός τε πέριξ ἐνὶ ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων·
ἀέριόν τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν ἔναυσμα,
καὶ κορυφῆς ἐφύπερθεν ἐλαφροτάτου πυρὸς ὄμμα.
βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σῆσιν ἐφετμαῖς·
ἀλλάσσεις δὲ φύσεις πάντων ταῖς σῇσι προνοίαις,
βόσκων ἀνθρώπων γενεὴν κατ' ἀπείρονα κόσμον.
ἀλλά, μάκαρ, βακχευτά, φιλένθεε, βαῖν' ἐπὶ λοιβαῖς
εὐιέροις· ἀγαθὴν δ' ὄπασον βιότοιο τελευτήν,
Πανικὸν ἐκπέμπων οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης.

XII. (11) ΗΡΑΚΛΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἥρακλες ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν,
καρτερόχειρ, ἀδάμαστε, βρύων ἄθλοισι κραταιοῖς,

14. ἔκα δ' ἐκαμάτου Voss. ἀκαμάτου πόντου τε βαθύσπορον vulgo. 15. ἐν vulgo. 18. σαῖσι vulgo. 19. ταῖς σαῖσι vulgo. 21. φιένθεε Voss. XII. Dinnerus p. 507. omittit v. 7. 8. 11. 12. 14. 15. 16. vt facile patet, non quod eos in libro suo non inuenerit, sed quod nulla continent epitheta.

XI. (10) 14. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 128 legi vult βαθυῤῥόον. Quid si βαθυπόρον; cuius antepenultima insolentius hic producta critico veteri mutandi occasionem videtur praebuisse. OBSN.

XI. 14. Lennepius ἀκαμάτου πόντου τε βαθύῤῥοον scribebat.

XI. (10) 15. Hic versus inter eos est, cuius sunt quam plurimi similes, vbi ponunt vetustissimi quique, circumflui Terram Oceano. Vid. Prael. I de nauigationibus extra columnas Herculis §. 1. OBSN.

XI. 19. Ὁσίαισί προνίαις B. Slothouwerus ex H. XXV. 7. At vide h. LXXVIII. 5.

XI. 23. Οἶστρον vltimam in caesura productam habet etiam h. LXXI. 11.

XII. (11) 1. Τιτὰν est Hercules, quatenus idem per totum

αἰολόμορφε, χρόνȣ πάτερ, ἀΐδιός τε καὶ εὔφρων!
ἄῤῥητ᾽, ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, παντοδυνάστα·
παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μέγα, τοξότα, μάντι·
παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
ὃς θνητοῖς κατέπαυσας ἀνήμερα φῦλα διώξας,
εἰρήνην ποθέων κȣροτρόφον, ἀγλαότιμον·
αὐτοφυής, ἀκάμας, γαίης βλάστημα φέριστον.
πρωτογόνοις στράψας βολίσιν, μεγαλώνυμε δαῖμον,
ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς ἠῶ καὶ νύκτα μέλαιναν,
δώδεκ᾽ ἀπ᾽ ἀντολιῶν ἄχρι δυσμῶν ἆθλα διέρπων·
ἀθανάτοις πολύπειρος, ἀπείριτος, ἀστυφέλικτος·

3. ἀΐδίῃ Ask. ἀΐδιέ τε εὔφρων vulgo. 5. οἶτος Voff. κάρτος μετὰ τόξα, καὶ μάντι vulgo. 6. ἀρογέ P. 8. Ἐρήνην P. ἀγλαοθύμον Voll. 9. ἀκάμαν V. ad 7, 3. 10 φωλιαι — δαίμον Voff. φολίσιν, μεγαλώνυμε ναίων vulgo.

fere hunc hymnum Sol eſt. Sed non ideo illum intelligam Arg. 1055. GESN.

XII. (11) 5. Quantiuis pretii emendatio Cl. Lennepii ad Coluth. p. 4, quam, laudabo, ſi quis poſt me in contextum ſcriptoris recipiet. Μάντις Hercules neminem offendet, qui cogitarit, eundem eſſe Solem, Apollinem. Et tamen obſeruare etiam potuit Anton. Van Dalen Sortes Buraici Herculis et Tiburtini. Sed non obſeruauit Lennepius, iam H. Stephani hanc ad h. l. annotationem eſſe: Staret h. m. verſus παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, καὶ κάρτος τοξότα μάντι. verum addere: ſed aliud tamen ad veram lectionem deſidero. GESN.

XII. 5. Staret hoc modo verſus: Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων καὶ κάρτος, τοξότα μάντι: ſed aliud tamen ad veram lectionem deſidero. STEPH.

XII. (11) 10. Etiam hic ingenioſus, neſcio an vndiquaque felix, eſt Lennepius ad Coluth. p. 4 cum ita legere nos iubet Πρωτογόν᾽ ἀστράψας βολίσι (citat. Alb. ad Heſych. V. Βολίδες) — μεγαλώνυμε παιών, quorſum pertinent θελκτήρια v. 14. Pro ναίων, δαῖμον placuit Pierſono etiam Verif. p. 31. GESN.

XII. (11) 12. Hic aperte XII ſigna Zodiaci ponuntur: quod

ἐλθὲ μάκαρ, νόσων θελκτήρια πάντα κομίζων·
ἐξέλασον δὲ κακὰς ἄτας, κλάδον ἐν χερὶ πάλλων·
πτηνοῖς τ' ἰοβόλοις κῆρας χαλεπὰς ἀπόπεμπε.

XIII. (12) ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

Αἰθαλής, μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ποικιλόβουλ', ἀμίαντε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν·
ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός·
δεσμοὺς ἀῤῥήκτους ὃς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον·
αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε·
γαίης τε βλάστημα καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
γέννα, Φυῆς μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ,
ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο, γενάρχα,
ἀγκυλομῆτα, φέριστε· κλύων ἱκετηρίδα φωνήν,
πέμποις εὐόλβου βιότου τέλος αἰὲν ἄμεμπτον.

16. ἀπόπεμπε Ald. ἐπίπεμπε edd. Esch. Gesn. XIII. Dinnerus p. 427. v. 3. 4. 9. 10. omittit. 1. F. Αἰεθαλὴς vt 7. 13. GESN. 4. ἀῤῥήτους Voss. ἀῤῥήτους vulgo. F. ἀῤῥήκτους Lennep. ad Col. p. 128. 5. Αἰῶνος κόσμε Voss. 7. Γέννας Ask. Voss. PAI. Φυὴ vulgo. μείωσι Voss. V. N. 10. εὔολπου Voss. εὔολβον vulgo.

ad historiam illius memorabile est. GESN.

XII. (11) 15. Κλάδον πάλλων, quasi muscae abigendae essent. GESN.

XIII. 1. Ruhnkenius ad Tim. Lex. p. 28. ἀμφιθαλὴς ex h. XLVI. 2. restituendum putabat, nisi quis praeferret αὐξιθαλής.

XIII. (12) 7. Lennep. ad Col. p. 129 Γέννα, Φυῆς μαίωσι, vt conueniat cum v. 3. Scaliger forte legit μαιῶτα, respondet certe obstetrix. GESN.

XIII. 7. Toupius Em. in Suid. T. II. p. 95. Φυῆς μαιῶσι corrigendum putat. Faciliorem recepi Lennepii emendationem.

XIII. 10. Εὐόλβου dedi ex h. XXV. 8.

XIV. (13) ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Πότνα Ῥέα, θύγατερ πολυμόρφου Πρωτογόνοιο,
ἣ λῖς ταυροφόνος ἱερότροχον ἅρμα τιταίνει·
τυμπανόδουπε, φιλοιστρομανές, χαλκόκροτε κούρη,
μῆτερ Ζηνὸς ἄνακτος, Ὀλυμπίου, αἰγιόχοιο·
πάντιμ', ἀγλαόμορφε, Κρόνου σύλλεκτρε μάκαιρα·
οὔρεσιν ἣ χαίρεις, θνητῶν τ' ὀλολύγμασι φρικτοῖς·
παμβασίλεια Ῥέα, πολεμόκλονος, ὀβριμόθυμε·
ψευδομένη σώτειρα, λυτηριάς, ἀρχιγένεθλε·
μήτηρ μέν τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
ἐκ σοῦ γὰρ καὶ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,

XIV. Dinnerus p. 688. omittit v. 3. 4. 6. 14. 2. ἅρμα Af. Parif. β ταυροχόρον ἅρματι τείνεις Voff. ἅματι ταινεις P A I. ἢ τ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον ἅμμα τιταίνεις vulgo. 4. Hunc verfum inf. Af. Voff. Parif. α. β. cod. Cant. Nou. Lectt. II. 3. 7. πολεμόκλονε vulgo. 10. ὕπερθε Voff.

XIV. (13) 2. Cum currus Rheae allignetur leonum potius quam taurorum, Cl. Pierf. Verif. p. 32 Ταυροφόνων legi vult h. e. leonum. Firmat ex Sophocl. Philoct. 403 fq. fed ibi ταυροκτόνων λεόντων iungitur. Ceterum ἅρμα pro ἅμα primae edit. etiam a manu docta adfcriptum notat Doruillius ad Charit. p. 788. GESN.

XIV. 2. Praeclare Pierfonus Verifim. I. 3. ταυροφόνων correxit. Sed idem non vidit, poft vf. 2. temere elapfum effe verfum, qui interceperit λεόντων, cum ταυροφόνων coniungendum. Res clara eft ex Hymno 26. vf. 3. ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων. RVHNK. Non comminifcor, qualis effe verfus ifte potuerit, quem excidiffe putat Ruhnkenius, praefertim quum τιταίνειν ἅρμα de iumentis tantum dicatur, nec praepofitio ἐπὶ intelligi queat. Quare aliam emendationis viam ingreffus fum. Λῖς vbi femel oblitteratum erat, caeterae corruptiones fponte confequutae funt. Singulari fimiliter vtitur Homerus in illo: ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων.

XIV. (13) 8. Ψευδομένη σώτειρα Splendide mendax feruatrix Iouis certe fui fuit, quem fuis mendaciis Saturni faucibus fubduxit. GESN.

XIV. 10. Apte comparauit

καὶ πόντος, πνοιαί τε. Φιλόδρομος, ἀερόμορφε,
ἐλθὲ, μάκαιρα θεὰ, σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
εἰρήνην κατάγουσα σὺν εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
λύματα καὶ κῆρας πέμπουσ' ἐπὶ τέρματα γαίης.

XV. (14) ΔΙΟΣ θυμίαμα, στύρακα.

Ζεῦ πολυτίμητε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
μαρτυρίην τιθέμεσθα λυτήριον, ἠδὲ πρόσευξιν.
ὦ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε πάντα,
γαῖα θεὰ μήτηρ, ὀρέων θ' ὑψαυχένες ὄχθοι,
καὶ πόντος, καὶ πάνθ', ὁπόσ' οὐρανὸς ἐντὸς ἔταξε.
Ζεῦ Κρόνιε, σκηπτοῦχε, καταιβάτα, ὀβριμόθυμε,
παντογένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτή.
σεισίχθων, αὐξητά, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
ἀστράπιε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλιε Ζεῦ·
κλῦθί μευ, αἰολόμορφε, δίδου δ' ὑγίειαν ἀμεμφῆ,

13. ευολπον Voss. XV. Dinnerus p. 288 v. 3. 4. 5. 11. omittit. 1. Πολυτίμητε Voss. Thr. πολύτιμε vulgo. 2. μαρτυρίαν vulgo. τιθέμεθα Voss. Thr. 3. διὰ σὺν — τάδε πάντα Thr. τάδε ῥεῖα vulgo. 4 et 5. om. Thr. F. ὑψαυχένες ex H. 31, 4 Lennep. ad Col. p. 129. ὑψηχεῖς vulgo. 6. Ζεῦ σκηπτ. μέγιστε, κατ. Thr. 9. ἀστραπαῖε et Φυτάλμιε vulgo. Φιλτάμιε Voss. Φιτάλμιε Schrad. ad Muf. p. 225. 10. μου et δὲ ὑγείαν vulgo. In versu 2. Thryllitiani additamenti λοιβαῖσι et in v. 5. δ' ὑγείαν erat.

Schneiderus Apollonium Rhod. I. 1098 sq.

XV. Diuersus in hoc hymno atque in superioribus stilus. Nec latuere recentioris aetatis vestigia Tiedemannum p. 84.

XV. (14) 1. Versum claudicantem non difficile est stabilire: sed quid poeta dederit, ponere difficile est. Doruill. ad Charit. p. 771. coniiciebat Ζεῦ, πολύτιμε Ζεῦ, Ζεῦ ἄφθιτε, vel Ζεῦ πολυτιμότατε, Ζεῦ. Pierso. Verif. p. 33 Ζεῦ πολύτιμε, πάτερ κ. τ. λ. Simplicior ratio, quam posui in Var. Lect. GESN.

XV. (14) 2. Μαρτυρίαν λυτήριον puto esse testimonium publicum, tabellam, qua liberationem a quocunque malo aliquis significat. GESN.

εἰρήνην τε θεάν, καὶ πλέτε δόξαν ἄμεμπτον.

[Pro verſu 7 — 11 habet ilios Thryll. quorum duo medii ſunt H. 18, 20 et 21.

αὐτοπάτωρ· μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
ἀλλὰ χάριν λοιβῇσι δίδε, φρεσὶν αἴσιμα πάντα.
ζωὴν δ' ὀλβιόθυμον. ὁμε δ' ὑγίειαν ἄνασσαν
εἰρήνην τε θεὶν κεροτρόφον ἀγλαότιμον·
καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.]

XVI. (15) ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένη, ἠερόμορφε,
Ἥρη παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα,
ψυχοτρόφες αὔρας θνητοῖς παρέχεσα προσηνεῖς.
ὄμβρων μὲν μήτηρ, ἀνέμων τροφέ, παντογένεθλε.
χωρὶς γὰρ σέθεν ἐδὲν ὅλως ζωῆς φύσιν ἔγνω·
κοινωνεῖς γὰρ ἅπασι κεκραμένη ἠέρι σεμνῷ.

XVI. Dinnerus p. 504. v. 4 — 8. omittit. 1. ἐνέμμενε Voſſ. ἐνημένη P A I. Pariſ. α. β. Dinner. p. 304. ἐνημμένη, ἀερόμ. vulgo. 2. Ἥρα vulgo. 4. μὲν διερῶν, ἀνέμων vulgo. μερ διερ. Ask. μὲν μερῶν P A I. Pariſ. β. μὲν μάτηρ Pariſ. α. μητηρ ἀνεμων Voſſ. ἀνέμον P. μὲν γενετὴρ Dinnerus, vnde Slothouwerus γενέτειρ'. 6. περὶ σεμνῶς vulgo. πυρὶ coni. Lennep. ad Col. p. 150. ἅπασι — ἠέρι

XVI. (15) 4. Nihil videbatur melius, quam cum Voſſ. eiicere διερῶν, et legere Ὄμβρων μὲν μήτηρ. GESN.

XVI. 4. Μῆτερ e cod. Ruhnkenius legit.

XVI. (15) 6. Quomodo elumbi verſui conſulere voluerint viri docti, indicatum. Videndum, an res ipſa ſatis conueniat. Ἠέρι plane repugnat, niſi miſtam Iunonem h. e. aëra aëri velis. Neque vero πυρὶ admiſerim, quod ſuo verſum languori relinquit, et ponit, quod neſcio an poeta hic voluerit, aera ſemper igni permiſtum. Quin περικεχραμένη ἤρη ſ. aer eſt omnibus rebus. GESN.

XVI. 6. Fallitur Geſnerus, abſurdum putans, Iunonem aeri mixtam dici. Non aerem ae-

πάντων γὰρ κρατέεις μόνη, πάντεσσί τ' ἀνάσσεις,
ἠερίοις ῥοίζοισι τινασσομένη κατὰ χεῦμα.
ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ, πολυώνυμε, παμβασίλεια,
ἔλθοις εὐμενέουσα καλῷ γήθοντι προσώπῳ.

XVII. (16) ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Κλῦθι, Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν·
ὃς ναίεις πόντοιο βαθυστέρνοιο θέμεθλα,
ποντομέδων, ἁλίδουπε, βαρύκτυπος, ἐννοσίγαιε,
κυμοθαλὴς, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων,
εἰναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἁλμυρὸν ὕδωρ·
ὃς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθὺ χεῦμα θαλάσσης,
κύμασι τερπόμενος, θηρσίν θ' ἅμα, πότνιε δαῖμον.
ἕδρανα γῆς σώζοις καὶ νηῶν εὔδρομον ὁρμήν,
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων, ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ.

[εἰς Ποσειδῶ hunc hymnum habet Thryll. n. IV.
Κλῦθι Ποσειδάων, Ζηνὸς παῖ πρεσβυγένεθλε,
οὐρανίων μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
ὃς ναίεις κορυφαῖος ἐπ' Οὐλύμποιο καρήνων
δεύτερος ἐκ Διὸς εἰληχὼς πάντεσσιν ἀνάσσειν.
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν.

Dorv. ad Charit. p. 171. 7. Πάντως Voss. 8. ῥοίζησι Voss. XVII. 3. Pro θέμεθλα Dinnerus p. 661. τρίαιναν habet, e v. praecedente. 4. Ποντομέδον Voss. 4. βαρύκτυπε vulgo. 7. ἔλαβες Af. 8. θηρσί Af. πόντιε vulgo. 9. Ἑδραναγὴς Af. Ἑδρὰν ἄγεις σώζοις Voss. 10. εἰδ' ὄλβον Voss. XVII. 2, 4. πάντων Thr. F. πάντεσσι, sed numen deae aeri mixtum, i. e. deam aerem esse poeta dicit.

XVII. 8. Πότνιε δαῖμον scripsi ex h. X. 20. Communes hae appellationes repeti solent.

εὐρύμεδον, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων.
ὦ ἄναξ ποντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυστοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς,
ἵλαος εἴης, εὐτυχίην μύστῃσι προφαίνων.)

XVIII. (17) ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ *.

Ὦ τὸν ὑποχθόνιον ναίων δόμον, ὀβριμόθυμε,
Ταρτάριον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ,
Ζεῦ χθόνιε σκηπτοῦχε, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως·
Πλούτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης,
πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν.
ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα παμβασίλειαν,
ἕδρανον ἀθανάτων, θνητῶν στήριγμα κραταιόν·
ὃς θρόνον ἐστήριξας ὑπὸ ζοφοειδέα χῶρον,
τηλεπόρον τ', ἀκάμαντα, λιπόπνοον, ἄκριτον ᾅδην,
κυάνεόν τ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχει ῥιζώματα γαίης.
ὃς κρατέεις θνητῶν θανάτου χάριν, ὦ πολυδέγμον,

σιν GESN. 7. ἄναξ παντοκράτορ ἱερώτατε, et v. 8. μυσοπόλοις et v. 9 μύσταισι vulgo. XVIII. * ΤΥΦΩΝΑ Aſ. Voſſ. PAI. Pariſ. α. 1. Ὁ τὸν ἐπιχθ. Voſſ. 3. σκηπτοῦχε P. δέξοπρο θύμως PAI. 4. Πλούτωνος ὃς κατ. Voſſ. 7. ἕδραν vulgo. Ἕδρανον Valck. ad Eurip. Phoen. v. 1451. κραταιῶν Voſſ. 11. ὃ κρ. Eſch. Sed ὃς, quod habet etiam Pariſ. α. defendit Valk. ad Eurip. Phoen. 1451. κρατεῃς Voſſ. πολυδαῖμον vulgo.

XVIII. * In vulgat. edit. perperam ΕΙΣ ΤΥΦΩΝΑ.

STEPH.

XVIII. 9. Ἀκάμαντα Orcum non potuit aliter dicere, niſi quod continuo mortuos reciperet. Alioquin ἀδάμαντα legi oporteret, quod non ſolum lapidem ſignificare ex Heſychio diſcimus.

XVIII. 11. Πολυδέγμον emendatio eſt Ruhnkenii ad Hom. h. Cer. v. 9.

Εὔβουλ᾽· ἁγνοπόλου Δημήτερος ὅς ποτε παῖδα
νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδίην διὰ πόντου,
τετρώροις ἵπποισιν ὑπ᾽ Ἀτθίδος ἤγαγες ἄντρον,
δήμου Ἐλευσῖνος, τόθι περ πύλαι εἰσ᾽ Ἀΐδαο.
μοῦνος ἔφυς ἀφανῶν ἔργων φανερῶν τε βραβευτής.
ἔνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυστοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς·
ἵλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσταις.

XIX. (18) ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ Διὸς θυμίαμα, στύρακα.

Ζεῦ πάτερ, ὑψίβρομον πυρσαυγέα κόσμον ἐλαύνων,
στράπτων αἰθερίου στεροπῆς πανυπέρτατον αἴγλην,
παμμακάρων ἕδρανον θείαις βροντῇσι τινάσσων,

12. Εὔουλ᾽ Voss. 13. ἀποσπαδάην vulgo. ἀποσπαστὴν Portus ap. Steph. Malim ἀποσπαδίην. GESN. 15. εἰς Ask. A. 17. ἱερότιμε ἀγλαώτατε Voss. ἱερώτατε vulgo. 18. μοσοπ. Ask. μυστοπόλοις vulgo. XIX. 1. ὑψίδρομον πυραυγέα vulgo. ὑψιβρο. Piers. Verif. p. 33. πυρσαυγέα susp. Doru. ad Charit. p. 773. probante Piersono et Ruhnkenio in Ep. crit. p. 232. 2. Στράπτων Voss. 3. Μακάρων Voss. βρονταῖσι vulgo.

XVIII. (17) 12. Εὔβουλ᾽. Quam commune sit hoc nomen, ostendit noster Index, Plutonique quam apte conueniat. GESN.

XVIII. 13. Ἀποσπάδιον e veteri lexico memorat Stephanus in Thesauro.

XVIII. (17) 16. Ἀφανῆ ἔργα simpliciter videntur ἅδης ille vel ἅδης, status et vniuersitas omnium, quae sunt illa quidem aut esse ponuntur, sed sensus nostros fugiunt. Multum hac de significatione disputaui in Diss. de Ψυχαῖς Hippocratis, quae habetur in Commentariis Soc. Gotting. T. 1. GESN.

XVIII. (17) 18. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 130 malit μυστιπόλοις, quo alias vtitur noster. Sed hic statim μύστας appellat: et Plutonem fauere μυστοπόλοις ipse Orpheus fuerat in sua Eurydice expertus. GESN.

νάμασι παννεφέλοις στεροπὴν φλεγέθουσαν ἀναί-
θων·
λαίλαπας, ὄμβρους, πρηστῆρας, κρατεροὺς τε κε-
ραυνούς,
παμφλέκτους, κραιπνούς, φρικώδεας, ὀβριμο-
θύμους,
βάλλων εὐροθίους, φλογεροὺς, νεφέεσσι καλύπτων
πτηνὸν ὅπλον δεινὸν, κλονοκάρδιον, ὀρθοέθειρον,
αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος ἁγνὸν
ῥοίζου ἀπειρεσίου δινεύμασι, παμφάγον ὁρμῇ,
ἄῤῥηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον, πρηστῆρος
οὐράνιον βέλος ὀξὺ καταιβάτου αἰθαλόεντος.
ὃν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσά τε παμφανόωσα,
καὶ θῆρες πτήσσουσιν, ὅταν κτύπος οὖας ἐσέλθῃ·

4. ἀναίων Voſſ. 5. κεραυνοὺς Aſ. 6. Hic verſus vulgo poſt v. 7. legebatur. κρατεροὺς vulgo. 7. ἐς ῥοθίους vulgo. βελέεσσι vulgo. 8. χρονοκάρδιον vulgo. Quid ſi τρομοκάρδ. vel potius κλονοκάρδιον; Hoc etiam ſuſp. H. Steph. GESN. ὀρθοκάρηνον Voſſ. 10. Ροιζον Voſſ. 11. Αρρητον Voſſ. 13. παμφανίωσα Voſſ. 14. πτήσουσιν Aſ. πτυσσουσιν Voſſ. πτήσσασιν Eſch. αχτυπος Voſſ.

XIX. 5. 6. 7. Κραιπνοὺς τε κεραυνοὺς emendat B. Slothouwerus. Melius viſum eſt, hanc emendationem v. 6. adhibere, quem quum poſt hunc, βάλλων, legeretur, ante eum collocaui. Aliter locus intelligi non poterat. Βελέεσσι ex νεφέεσσι corruptum eſſe, apertum eſt. V. verſ. 16. 17. Dictio hunc hymnum aliquanto Onomacriteis recentiorem eſſe arguit.

XIX. (18) 8. De duabus coniecturis in V. L. propoſitis ita mihi placet poſterior, vt vix dubitem, eſſe ab auctore: ita pulchre iungerentur effectus terrifici fulminis ac tonitru, turbare et agitare cor, tum erigere pilos. Praeterea pone dictantem balbum aliquem, ille χρόνον et κλόνον vix diſtinguet, vt H. 28. 13 χλοοκάρποις et χροοκ. GESN.

XIX. 8. Aut valde fallor, aut mendoſum eſt hoc vocabulum χρονοκάρδιε: quod tamen pro eo reponam aliud mihi in mentem nunc non venit, quam κλονοκάρδιε, quaſi dicas, *corda quatiens*, metu videlicet. STEPH. Sic etiam Wakefield. Silu. crit. II. p. 91. qui praeterea in ſequente verſu ἀργὸν pro ἁγνὸν ſcribendum putat.

μαρμαίρει δὲ πρόσωπ' αὐγαῖς, σμαραγεῖ δὲ κεραυνὸς
αἰθέρος ἐν γυάλοισι· διαῤῥήξας δὲ χιτῶνα,
οὐράνιον προκάλυμμα, χαλᾷς ἀργῆτα κεραυνόν.
ἀλλὰ μάκαρ, θυμὸν βαρὺν ἔμβαλε κύμασι πόντȣ,
ἠδ' ὀρέων κορυφῇσι· τὸ σὸν κράτος ἴσμεν ἅπαντες.
ἀλλὰ χάριν λοιβῆς σὺ δίδȣ φρεσὶν αἴσιμα πάντα,
ζωήν τ' ὀλβιόθυμον, ὁμȣ̃ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν,
Εἰρήνην τε θεὸν κȣροτρόφον, ἀγλαότιμον,
καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.

15. Μαρμοσήρει Voſſ. 17. Vulgo *βάλλεις*. An *βαλεῖς*; GESN. κεραννόν Aſ. 18. θυμὸν ὄβριμον vulgo. 19. κορυφαῖσι vulgo. κράτο οἴσμεν P. 20. λοιβαῖσι δίδȣ vulgo. 21. ἅπασαν Voſſ. 21. Vulgo omiſſus. Inſerunt Aſ. Pariſ. α. β. cod. Gant. Nou. Lectt. II. 5. et Voſſ. niſi quod hic θοον pro θεόν.

XIX. (18) 17. Si pro *βάλλεις* reponatur aliud verbum, ſtabit verſus. Niſi forte quis maiorem deprauationem huic loco ſubeſſe ſuſpicetur, et *προθέλυμνα* legendum pro *προκάλυμμα*. H. STEPH.

XIX. (18) 17. Sed Scaligeranis notis edit. Plant. additum: H. Stephanus hunc verſum ita emendandum putat, *ȣράνιον βάλλεις προκάλυμμ' ἀργῆτα κεραυνόν*· quod mihi non placere fateor. Nam ſic facit *κεραυνὸν προκάλυμμα*, cum nubes potius ſit veſtimentum Dei, quo rupto fulmen proſilit. Sic ſancti etiam noſtri poetae. GESN.

XIX. 17. Qui H. Stephanum verborum ordinem mutaſſe tradunt, non videntur animaduertiſſe, eum ſic fortaſſe ſcribendum putaſſe: *διαῤῥήξας δὲ χιτῶνα ȣράνιον, βάλλεις προθέλυμν' ἀργῆτα κεραυνόν*. B. Slothouwerus *ἀφίεις* coniecit. Malui ego librorum veſtigiis inſiſtere: nec *χαλᾷν* ab huius hymni dictione abhorret. Βροντὴν *χαλᾷν*, ſed obſceno ſignificatu, dixit Sotades apud Athenaeum p. 621.

XIX. (18) 18. Cf. H. 35, 16 et Argon. 335. GESN.

XIX. 18. Βαρὺν emendatio eſt B. Slothouweri.

XX. (19) ΔΙΟΣ ἀςραπέως * θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Κικλήσκω μέγαν, ἁγνόν, ἐρισμάραγον, περίφαντον,
ἠέριον, φλογόεντα, πυρίβρομον, ἠεροφεγγῆ,
ἀςράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ,
φρικώδη, βαρύμηνιν, ἀνίκητον θεὸν ἁγνόν,
ἀςραπέα Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιςον,
εὐμενέοντα φέρειν γλυκερὴν βιότοιο τελευτήν.

XXI. (20) ΝΕΦΕΛΩΝ * θυμίαμα, σμύρναν.

Ἠέριοι νεφέλαι, καρποτρόφοι, ȣ̓ρανόπλαγκτοι,
ὀμβροτόκοι, πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι κατὰ κόσμον·
βρονταῖαι, πυρόεσσαι, ἐρίβρομοι. ὑγροκέλευθοι·
ἠέρος ἐν κόλπῳ πάταγον φρικώδε᾽ ἔχȣσαι·
πνεύμασιν ἀντίσπαςοι ἐπιδρομάδην παταγεῦσαι,
ὑμέας νῦν λίτομαι, δροσοείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
πέμπειν καρποτρόφȣς ὄμβρȣς ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

XX. * ἀτραπτέω Voſſ. 1. Κικλησκεν Voſſ. 2. ἀέριον et πυρίδρομον ἀεροφεγγῆ vulgo. πυρίβρ. Pierſ. Veriſ. p. 33. 3. πατ — ον αὐγὴ Voſſ. 5. Ἀςραπέα etiam Aſ. Pariſ. α. Voſſ. ἀςραπτέα al. XXI. * ΝΕΦΩΝ Aſ. Pariſ. α. Νεῶν P. 2. οβριμοτοκοι Voſſ. πνοιαῖσιν vulgo. 3. ἐρίβροι Voſſ. ὑδροκέλευθοι vulgo. 4. ἀέρος et φρικώδη vulgo. 5. ἀντισπάςοις Voſſ. 6. ὑμᾶς vulgo. εὔπνοι Voſſ.

XX. 4. Αἰνὸν B. Slothouwerus, ἀργὸν Wakefieldius in Silva crit. vol. II. p. 92. coniicit.

XXI. 3. ὑγροκέλευθοι dedi ex XXII. 6. XXIV. 2. LI. 13. LXXX. 3. LXXXIII. 7. Eadem etiam Schneideri ſententia eſt.

XXI. (20) 4. Abreſch. in Addend. et corrig. ad Aeſch. p. 648 emendare dicitur: Ἀέρος ἐκ κόλπȣ πατ. φρικώδεα χȣ̃σαι. GESN.

XXII. (21) ΤΗΘΥΟΣ * θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Ὠκεανοῦ καλέω νύμφην γλαυκώπιδα Τηθύν,
κυανόπεπλον ἄνασσαν, ἐΰτροχα κυμαίνουσαν,
αὔραις ἡδυπνόοισι πατασσομένην περὶ γαῖαν.
θραύουσ᾽ αἰγιαλοῖσι πέτρῃσί τε κύματα μακρά,
εὐδίνοις ἁπαλοῖσι γαληνιόωσα δρόμοισιν,
νηυσὶν ἀγαλλομένη, θηροτρόφος, ὑγροκέλευθε·
μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἐρεβεννῶν,
καὶ πάσης πηγῆς νυμφέων νασμοῖσι βρυούσης·
κλῦθί μευ, ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμενέουσ᾽ ἐπαρήγοις,
εὐθυδρόμοις οὖρον νηυσὶν πέμπουσα μάκαιρα.

XXIII. (22) ΝΗΡΕΩΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, κυαναυγέτιν ἕδρην,
πεντήκοντα κόρῃσιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα,
καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ, μεγαλώνυμε δαῖμον·
πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἁπάντων·

XXII. * Vulgo ΘΑΛΑΣΣΗΣ. 1. τηθὴν Voss. 3. ταρασσομένην Voss. 5. Εὐδίνοις Voss. εὐδεινοῖς vulgo. 6. θηροτρόφε vulgo. 6. ναυσὶν vulgo. 8. Dinnerus v. 8. omittit. νυμφῶν vulgo. βρυούσαις Voss. 9. μου vulgo. 10. ναυσὶν vulgo. XXIII. 2. κόραισι vulgo. 5. Νιρεῦ Voss. 4. Πυθκὴν μὴν Voss.

XXII. * Recte Dinnerus p. 749. animaduertit hunc hymnum Τηθύος, non Θαλάσσης inscribi debere.

XXII. 1. Vide ad Argon. 337.

XXII. 5. Vide Hesych. in εὐδινοί.

XXIII. (22) 2. Vt 23. 3. GESN.

XXIII. (22) 4. Orphica igitur illa Thaletis sententia de ortu omnium ex aqua. cf. 24, 2. GESN.

ὃς κλονέεις Δηοῦς ἱερὸν βάθρον, ἡνίκα πνοιὰς
ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένας ἀποκλείεις·
ἀλλά, μάκαρ, σεισμοὺς μὲν ἀπότρεπε, πέμπε δὲ μύσταις
ὄλβον τ', εἰρήνην τε, καὶ ἠπιόχειρ' ὑγίειαν.

XXIV. (23) ΝΗΡΗΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νηρέος εἰναλίου νύμφαι καλυκώπιδες ἁγναί,
φρίκιαι, ἐμβύθιαι, χοροπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι βακχεύουσαι,
Τριτώνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι περὶ νῶτα
θηροτύποις μορφαῖς, ὧν βόσκει σώματα πόντος·
ἄλλοι θ' οἳ ναίουσι βυθόν, Τριτώνιον οἶδμα,
ὑδρόδρομοι, σκιρτηταί, ἑλισσόμενοι περὶ κῦμα,

5. πνοὰς Voss. 6. Ἐννυχίοις — ἀποκλειης Voss. ἀποκλείοις vulgo. 8. ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ὀλβιόχειρον ὑγείην vulgo. XXIV. 1. Νηρέως vulgo. Νηρέος Dinner. p. 637. 538 qui v. 4. 5. 6. 9 — 12. omittit. αγναις Voss. ἁγνὰς P. 2. σφράγιαι, βύθιαι, χαροπαίγμονες vulgo. 4. τριτώων Paris. α. 5. σόμαθ' Voss. σώμαθ' ὁ vulgo. 7. Ὑδροδρόμοι Esch. ὑδροδόμοι vulgo, etiam Pa-

XXIII. 8. Legendum: πέμπε δὲ μύσταις ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ἠπιόχειρον ὑγείην. Librarius ὀλβιόχειρον scripsit, oculis ad praecedens ὄλβον aberrantibus. Hymn. 28. vs. 18. ex emendatione Piersoni ad Moer. Att. p. 380. εἰρήνη θάλλουσα καὶ ἠπιοχείρῳ ὑγείᾳ, καὶ βίῳ εὐόλβῳ. Hymn. 83. vs. 8. ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν. Incertus poeta Anthol. I. 57. p. 84. de Apolline medico: ἤπιον, ἡδυεπῆ, ἡδύθροον, ἠπιόχειρα. RVHNK. Non persanatum esse ab Ruhnkenio hunc locum vel illa, ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε, monstrant. Haec igitur correxi, admissa in vltimis verbis emendatione, quam in h. 83. fecit Porsonus ad Eurip. Orest. 229.

XXIV. (23) Conf. Argonaut. 334 sqq. quem citari video a Steucho Eug. de perenni Philos. 7, 11 p. 434. OBSN.

XXIV. 2. Quid sint σφράγιαι, vix, puto, erit, qui doceat. Quare φρίκιαι, (ab horrore maris) ἐμβύθιαι scripsi. Ἐμβύθιοι μάκαρες sunt in Argon. v. 336. Tum etiam χοροπαίγμονες dedi, cuius simile est χοροιμανὴς h. LII. 7.

XXIV. 7. Quod in Eschenba-

ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἀλιῤῥόθιοι, κυαναυγεῖς·
ὑμέας κικλήσκω πέμπειν μύσαις πολὺν ὄλβον·
ὑμεῖς γὰρ πρῶται τελετὴν ἀνεδείξατε σεμνὴν
εὐϊέρυ Βάκχοιο καὶ ἁγνῆς Φερσεφονείης,
Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι.

XXV. (24) ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, ςύρακα.

Πρωτέα κικλήσκω, πόντυ κληῖδας ἔχοντα,
πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφηνεν,
ὕλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις πολυμόρφοις,
πάντιμος, πολύβυλος, ἐπιςάμενος τά τ' ἐόντα,
ὅσσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ' ἔσσεται ὕςερον αὖτις·
πάντα γὰρ ἐν Πρωτεῖ πρώτη φύσις ἐγκατέθηκεν.
ἀλλά, πάτερ, μόλε μυςιπόλοις ὁσίῃσι προνοίαις,
πέμπων εὐόλβυ βιότυ τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

XXVI. (25) ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν * σπέρμα, πλὴν κυάμων καὶ ἀρωμάτων.

Γαῖα θεά, μῆτερ μακάρων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων,

rif. α. ἑλισσόμεναι Dinner. p. 538. 9. Ὑμᾶς om. Voff. ὑμᾶς vulgo. 11. Περσεφ. Voff. Φερσεφόνειν P. XXV. Dinnerus p. 677. affert v. 1. 2. tum quafi continuos v. 4. 5. 3. 3. ἰδαῖ Af. 4. πομβυλος Voff. F. πάμβυλος. GESN. 6. γὰρ πρωτεῖ Voff. Ald. ὁσίαισι vulgo. 8. Dinner. p. 149. ἔργον habet. XXVI. * πᾶν σπ. πλάναμων Voff.

chiana editione, vitiis pleniffima, haud dubie per errorem legitur, ὑδροδρόμοι, praeferendum duxi vulgatae lectioni. Languida illa eft, praefertim ob ea, quae praecedunt, multoque minus poetica. Si diligenter collati fuiat codd. Parifini cum ed. Efchenbachii, credas noftram lectionem in Parif. β. effe.

XXV. (24) 2. Eadem fere de Nereo H. 22, 4. GESN.

πάντροφε, πανδώτειρα, τελεσφόρε, παντολέτειρα,
αὐξιθαλής, φερέκαρπε, καλαῖς ὥρῃσι βρύουσα·
ἕδρανον ἀθανάτου κόσμου, πολυποίκιλε κούρη,
ἣ λοχίαις ὠδῖσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ·
ἀϊδίη, πολύσεπτε, βαθύστερν᾽, ὀλβιόμοιρε,
ἡδυπνόοις χαίρουσα χλόαις, πολυάνθεμε δαῖμον·
ὀμβροχαρής, περὶ τὴν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων
εἱλεῖται φύσει ἀενάῳ καὶ ῥεύμασι δεινοῖς.
ἀλλὰ μάκαιρα θεά, καρποὺς αὔξοις πολυγηθεῖς,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις.

XXVII. (26) ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ *θυμίαμα, ποικίλα.*

Ἀθανάτων θεότιμε θεῶν μῆτερ, τροφὲ πάντων,
τῇδε μόλοις κράντειρα θεά, σέο πότνι᾽ ἐπ᾽ εὐχαῖς,
ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων,
σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου, πολυώνυμε, σεμνή·
ἣ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὕνεκεν αὐτὴ
γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσηνεῖς.
ἐκ σέο δ᾽ ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ᾽ ἐλοχεύθη·
σοὶ ποταμοὶ κρατέονται ἀεὶ καὶ πᾶσα θάλασσα·
Ἱστίη αὐδαχθεῖσα· σὲ δ᾽ ὀλβοδότιν καλέουσιν,

2. παντόδ. Esch. 3. ὥραισι vulgo. 6. ἀϊδία vulgo. 7. πολυάνθεμε Pierſ. Veriſ. p. 34 vt alias. (ex H. 40, 17. 43, 2.) πολυανθέσι vulgo. 8. ἣν vulgo. 9. ἀεννάω Aſ. PAI. quid ſi δίνης; OBSN. 11. ὀλβείῃσιν Voſſ. εὐόλβοισιν Lennep. ad Col. p. 131: vt 9, 29. 51, 16. XXVII. 7. 8. Dinnerus p. 429. omittit. 9. Ἱστία vulgo. Ἱστία δ᾽ Dinnerus. Ἑστία Aſ. Pariſ. a. Voſſ. αὐδάχθης· σὲ δὲ vulgo. ὀλβοδότην Voſſ.

παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ.
ἔρχεο πρὸς τελετήν, ὦ πότνια, τυμπανοτερπής,
πανδαμάτωρ, Φρυγίης σώτειρα, Κρόνȣ συνόμευνε,
Οὐρανόπαι, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα, φίλοιστρε·
ἔρχεο γηθόσυνος, κεχαρισμένη εὐσεβίῃσιν.

XXVIII. (27) ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Κλῦθί μευ, Ἑρμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱέ,
παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν,
εὔφρων, ποικιλόβȣλε, διάκτορος, Ἀργειφόντα,
πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγȣ θνητοῖσι προφῆτα·
γυμνάσιν ὃς χαίρεις, δολίαις τ' ἀπάταις, ὀφιȣ͂χε·
ἑρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε, λυσιμέριμνε·
ὃς χείρεσσιν ἔχεις εἰρήνης ὅπλον ἀμεμφές·
Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριȣ́νιε, ποικιλόμυθε,
ἐργασίαις ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις·

11. τελευτὴν Voss. τυμπανοτέρπη vulgo. τυμπανοτερπῆ Dinner. p. 429. XXVIII. 1. μοι Voss μȣ vulgo. 2. Παγκρατες Voss. 3. διάκτορε vulgo. 4. Πτηνοπέδη. Af. 5. δολ. δαπάνης πτολιȣ͂χε Voss. τροφιȣ͂χε vulgo. 8. Κωρικ. Voss. V. N. ἀπὸ τȣ͂ Κωρυκίȣ ἄντρȣ ἐν Παρνασῷ, ἐν ᾧ αἱ Μȣ͂σαι ἐτιμῶντο. Scholion marg. in altero Parisiensium.

XXVIII. 5. Elegantem Schneideri coniecturam, ὀφιȣ͂χε, recepi.

XXVIII. (27) 8. Inter hunc versum et proxime praecedentem interiecta habentur haec verba in quibusdam edit. perinde ac si versum efficerent, Τῷ ὄρει ἐν ᾧ αἱ μȣ͂σαι ἐτιμῶντο ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἑλικῶνι· quum tamen manifestum sit esse scholium, quod quum vocabulo κωρυκιῶτα adscriptum esset, ex margine in contextum irrepserit. H. STEPH.

XXVIII. (27) 8. Breuiter dicam. Scholiasta Stephanianus aliquid cogitabat de loco Herodoti 8, 36 vbi Delphorum quidam ἀνέβησαν ἐς τȣ͂ Παρνησσȣ͂ τὰς κορυφὰς, καὶ ἐς τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἀνηνείκαντο. Sed noster sine dubio respicit ad illud suum antrum Mercurii, cuius admirabilem picturam dedit Lap. Pro. 17 sqq. Illud porro antrum Corycium appellatum fuit forte ad similitudinem illius celeberrimi in Cilicia antri, cuius

γλώσσης δεινὸν ὅπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισιν·
κλῦθί μευ εὐχομένου, βιότου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων,
ἐργασίῃσι, λόγου χάρισιν, καὶ μνημοσύνῃσιν.

XXIX. (28) ΥΜΝΟΣ Περσεφόνης.

Περσεφόνη, θύγατερ μεγάλου Διός, ἐλθέ, μάκαιρα,
μουνογένεια θεά, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι·
Πλούτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνή, βιοδῶτι·
ἣ κατέχεις Ἀΐδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα γαίης,
Πραξιδίκη, ἐρατοπλόκαμος, Δηοῦς θάλος ἁγνόν,
Εὐμενίδων γενέτειρα, καταχθονίων βασίλεια·
ἣν Ζεὺς ἀῤῥήτοισι γοναῖς τεκνώσατο κούρην.

12. ἐργασίαισι vulgo. χάριν Voss. XXIX. Dinnerus p. 633. v. 4. 7. 16—20. omittit. 1. δάειρα coni. Piers. p. 55. ex Schol. Apollo. 3. 845 sq. 3. βιοδώτη Voss. 4. κεύχεα As. 5. ἐρατοπλόκαμε Διὸς vulgo. Δηοῦς Lennep. ad Col. p. 131. 6. ὑποχθονίων vulgo.

amabiles nobis descriptiones Strabo 14 et Mela 1, 13 reliquere. Aut contra potius homines fabulosi antri Orphici nomen tribuere illi Cilicio. Ceterum sine dubio Cebes Orphicum illud antrum intelligit, cum in describenda felicitate sui iam beati Philosophi (p. 107 Schroed.) πανταχοῦ, inquit, ἐστὶν αὐτῷ ἀσφάλεια ὥσπερ τὸ κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. Ab hoc igitur antro Mercurium κωρυκιώτην hic dici, mihi quidem dubium non est. GESN.

XXVIII. 10. Τὸ est ὃ, et intelligendum ἐστίν.

XXVIII. (27) 11. Τέλος ἐσθλὸν non ad ipsam vitam tantum referri puto, sed ad partes illius et actus, qui hic memorantur. Τέλος hic est, vnde τελεσφόρος dicitur et τελεσφορεῖν. GESN.

XXIX. 5. Lennepii coniecturam probat Toupius Em. in Suid. II. p. 95. Praetulissem, quod saepissime cum Διὸς permutatum inuenitur, Ζηνός, nisi Cereris nusquam, Iouis, vt patris Proserpinae, bis iam mentio fieret. Fortasse tamen v. 7. scripsit ἣν Ζεὺς ἀῤῥήτοισι γοναῖς τεκνώσατο Δηοῦς. Similiter h. XXX. 6. Διὸς καὶ Περσεφονείης ἀῤῥήτοις λέκτροισι τεκνωθείς.

XXIX. (28) 7. Illas ἀῤῥήτους

μῆτερ ἐριβρεμέτȣ πολυμόρφȣ Εὐβȣλῆος,
Ὡρῶν συμπαίκτειρα, φαεσφόρος, ἀγλαόμορφε·
σεμνή, παντοκράτειρα, κόρη καρποῖσι βρύȣσα,
εὐφεγγής, κερόεσσα, μόνη θνητοῖσι ποθεινή,
εἰαρινή, λειμωνιάσιν χαίρȣσα πνοῇσιν,
ἱερὸν ἐκφαίνȣσα δέμας βλαςοῖς χλοοκάρποις,
ἁρπαγιμαῖα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα·
ζωὴ καὶ θάνατος μȣ́νη θνητοῖς πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γὰρ ἀεὶ καὶ πάντα φονεύεις.
κλῦθι μάκαιρα θεά, καρπ[illegible]ς δ' ἀνάπεμπ' ἀπὸ γαίης,

9. συμπλέκτειρα vulgo. συμπαίκτ. Heringa obſ. 11 p. 87, vt H. 42, 7. φαεσφόρε vulgo. 10. κȣ́ρη — βρίθȣσα Voſſ. 12. πνοῇσιν Ald. Pariſ. α. β. Dinn. p. 633. 648. πνοιῇσιν vulgo. 13. χλοοκ. Aſ. Voſſ. V. ad 18. 8. χροοκάρποις vulgo. 14. ἁρπαγιναῖα — μετοπορ. Voſſ. ἁρπαγιμαῖα, λεχοῖ, μετοπωρινὰ Ald. ἁρπαγιμαῖα λεχοὶ Dinnerus p. 633. cui hic versus eſt ante praecedentem. 16. Φερσεφόνη Aſ.

γονὰς tamen enarrarunt Clemens Alex. Arnobius, ceteri. GESN.

XXIX. (28) 8. Εὐβȣλῆα hunc Bacchum eſſe, probabile eſt. Vid. Ind. GESN.

XXIX. (28) 9. Pleraque, quae ſequuntur, pertinent eo, vt indicetur, alternam illam Proſerpinae apud inferos ſuperosque commorationem eſſe ſymbolum ſeminum latentium et prodeuntium. GESN.

XXIX. (28) 9. Συμπλέκτειρα ὡρῶν quae poſſit eſſe, forte difficile eſt dicere. Neque placet συμπέπτειρα, quod interpretatus eſt Scaliger. Horae, puellae floridae aetatis, quibuscum colludere Proſerpinam decet. Itaque valde placet coniectura Cl. Heringa. GESN.

XXIX. 9. Vide h. XLIII. 7.

XXIX. (28) 12. De correpta priore in πνοιῇσι, et ſimilibus dictum ad Arg. 163. GESN.

XXIX. (28) 13. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 132 Scaligerum ita ſuſpicatur legiſſe, Ἱρὸν φαιδρύνȣσα δέμας. GESN.

XXIX. 13. Χλοοκάρποις etiam Lennepius ad Coluth. p. 132. et Dinnerus in v. Περσεφόνη. Verſus 12. 13. 14. illuſtrari poſſunt ex Hom. h. Cer. 445. νεῦσε δέ οἱ κȣ́ρην ἔτεος περιτελλομένοιο τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, τὰς δὲ δύω παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν . . . Hic verſum excidiſſe patet e v. 471. qui verſui 465. continuatus fuit. Nam v. 466 —470. male repetiti ſunt facilli-

εἰρήνη θάλλεσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγιείη,
καὶ βίῳ εὐόλβῳ, λιπαρὸν γῆρας κατάγοντι
πρὸς σὸν χῶρον, ἄνασσα, καὶ εὐδύνατον Πλέ-
τωνα.

XXX. (29) ΔΙΟΝΥΣΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

Κικλήσκω Διόνυσον ἐρίβρομον, εὐαστῆρα,
πρωτόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχειον ἄνακτα,
ἄγριον, ἄῤῥητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον,
κισσόβρυον, ταυρωπόν, ἀρήιον, εὔιον, ἁγνόν,
ὠμάδιον, τριετῆ, βοτρυοτρόφον, ἐρνεσίπεπλον.
Εὔβουλεῦ, πολύβουλε, Διὸς καὶ Περσεφονείης
ἀῤῥήτοις λέκτροισι τεκνωθείς, ἄμβροτε δαῖμον·
κλῦθι μάκαρ φωνῆς, ἡδὺς δ' ἐπίπνευσον ἐνηής,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, σὺν εὐζώνοισι τιθήναις.

18. ὑγιείᾳ vulgo. ἠπιοχείρῳ ὑγιείᾳ Pierſ. XXX. 1. διονύσσον Thr. 2. πρωτόγονον P A I. πρωτογόνον vulgo. 4. Κισυβουν Voſſ. 5. ὠρμ Aſ. ὁρμάδ Eſch. βοτρυοφόρον Aſ. βοτρυφόρον vulgo. ἐρνεσιπ. Voſſ. 6. Εὐβουλεῦ, πολύβ. Pierſ. Veriſ. p. 55. 8. ἐπί-

mo errore librarii e v. 448—452. Clarius res explicatur ſupra v. 401. ὁππότε δ' ἄνθεσι γαῖ' εὐώδεσιν εἴαρος ὥρῃ παντοδαποῖς θάλλει, τότ' ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος αὖτις ἄνει μέγα θαῦμα θεοῖς θνητοῖς τ' ἀνθρώποις. Itaque in Orphico hymno εἰαρινὴ vocatur Proſerpina, quod verno tempore ab inferis redeat, ἱερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις; et λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα, quod auctumno ad Plutonem reuertatur. De reditu ad ſuperos mentio fit in h. XLIII. 7. 8. 9.

XXIX. (28) 18. Vid. Pierſon. ad Moeridem p. 380, b. GESN.

XXX. (29) 2. Τρίγονος Bacchus etiam H. 51, 5, natus ex Proſerpina, Semele, ſemore patris ſui. GESN.

XXX. (29) 4 'Αρήϊος ſe Bacchus praeſertim in bello contra gigantas praeſtitit. Et quid notius illius in Orientem expeditionibus? quid bellis a Nonno deſcriptis portentoſius? GESN.

XXX. (29) 5. An ὠμάδιος, quod fertur humeris Silenorum et Satyrorum? 'Ορμάδιος forte impetuoſus eſt. Τριετῆ noſter declarat H. 52, 4. GESN.

XXX. (29) 8. Pro ἐπίνευσον ἐνηής legitur etiam ἐπίπνευσον ἀμενηνής, ex qua lectione fortaſ-

XXXI. (30) ΗΜΝΟΣ Κȣρήτων.

Σκιρτηταὶ Κȣρῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες,
ποσσίκροτοι, ῥομβηταί, ὀρέστεροι, εὐαστῆρες,
κρȣσιλύραι, παράρυθμοι, ἐπεμβάται ἴχνεσι κȣ́φοις,
ὁπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες ἀγλαόφημοι,
μητρὸς ὀρειμανέος συνοπάονες, ὀργιοφάνται,
ἔλθοιτ' εὐμενέοντες ἐπ' εὐφήμοισι λόγοισιν,
βȣκόλῳ εὐάντητοι ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

XXXII. (31) ΥΜΝΟΣ Ἀθηνᾶς.

Παλλὰς μȣνογενής, μεγάλȣ Διὸς ἔκγονε σεμνή,
δῖα μάκαιρα θεά, πολεμοκλόος, ὀβριμόθυμε,
[Ἄῤῥητ', εὑρήτη, μεγαλώνυμος, ἀντροδίαιτε·
ἣ τε διαΐσσεις ὑψαυχένας ἀκρωρείας.
ἠδ' ὄρεα σκιόεντα, νάπῃσί τε σὴν φρένα τέρπεις.]

νευσον vulgo. ἐπίπνευσον ἀμενηνεῖς Af. ἐπίπνευσον ἀμενὴς Parif β. ἐπίπνευσον ἀμενηνὴς Parif. α. ἀμεννης Voff. ἀμενηνὴς P. XXXI. 2. Ποσίκροτοι Af. 3. κρυσολύραι vulgo. ἴχν. κȣφιν Voff. κȣ́φοις Valcken. ad Ammo. p. 134. κωφοῖς vulgo. ὀρειομανȣ̃ς vulgo. XXXII. Dinnerus, qui infigniora excerpfiffe fe dicit, v. 4. 5. 14 16. p. 20. omittit. 1. ἔκγονε Thr. ἔγγονε vulgo. 2. πολεμοκλόνε vulgo. ὀμβριμ. Voff. 3. 4. 5 om. Thr. 3. αὔ ῥητή, μεγαλώνυμε vulgo. 4. ἣ διάγεις ὄχθȣς ὑψαύχενας ἀκρωρείȣς vulgo. 5. νάπαισι vulgo.

fe non male retinebimus ἐπίπνευσον. H. STEPH.

XXX. 8. Veram lectionem effe ἐπίπνευσον ex h. LXXXI. 5. et LXXXIV. 8. intelligitur.

XXXI. (30) Conf. H. 37. GESN.

XXXI. (30) 3. Κȣ́φοις etiam legit Scaliger. Et poffunt tamen quaedam Curetum etiam κωφὰ ἴχνεα intelligi, cum fine fonitu et tumultu vagari tantum videntur, non audiuntur etc. vt *furdi ictus* apud Plinium, quibus arbores fine fono caeduntur. GESN.

XXXI. 7. Vide h. I. extr.

XXXII. (31) 3. 4. 5 aliunde huc translatos fufpicatur Cl. Ruhnk. quippe nihil ad Minervam, fed forte ad Dianam aut Rheam pertinentes. Ac nefcio, an praeter licentiam hac in re auctoris hymnorum aliquid pro

ὁπλοχαρής, οἰςρῶσα βροτῶν ψυχὰς μανίῃσιν·
γυμνάζουσα κόρη, φρικώδεα θυμὸν ἔχουσα.
Γοργοφόνος, φυγόλεκτρε, τεχνῶν μῆτερ πολύολβε.
ὁρμάςειρα, φίλοιςρε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις.
ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς, πολεμήτοκε, μῆτι.
αἰολόμορφε, δράκαινα, φιλένθεος, ἀγλαότιμε·
Φλεγραίων ὀλέτειρα γιγάντων, ἱππελάτειρα.
Τριτογένεια, λύτειρα κακῶν, νικηφόρε δαῖμον,
γλαυκῶφ', εὑρεσίτεχνε, πολυλλίςη βασίλεια

6. ὁπλοχαρές et μανίαισιν vulgo. ψυχαὶ Thr. 7. κάρη, γυμνὸν θυμὸν Voss. κάρη, φρικώδη vulgo. 8. Γοργοφόνε φυγόλεκτε vulgo. φυγόλεκτρε Af. φιλόλεκτε Voss. 8—12. om Thr. 10. πολεμάτοκε vulgo. 11. φιλένθεε vulgo. 12. Φλεγμαίνων Voss. γιγάντων τ' Dinn. 14. Vulgo hic versus post v. 17. collocatus 14. Γλαυ-

tuendo illorum hic loco dici queat. Ceterum ne quis de v. 6 similia cogitet. Videtur Pallas Gorgone obiecta furiosum terrorem iniicere. Et vid. v. 9. GESN.

XXXII. 3. 4. 5. Quomodo Mineruae, cui dicatus hymnus est, haec attributa conueniant, non satis intelligo. Recte quidem scholiastes ad Hesiod. Theog. 411. monuit, μυρία παρ' Ὀρφεῖ τὰ μεταληπτικῶς ἔχοντα τῶν ὀνομάτων reperiri. Sed vix dubitem, quin hi versus vel ex hymno in Dianam aut in Rheam scripto, vel aliunde huc migrarint. Tales translationes in Orphei MSS. non infrequentes esse, apparet ex codice Thryllit. apud Gesnerum p. 206. 208. [h. XV. et XVII.] item ex MS. biblioth. Matrit. p. 87. vbi duo versus, hymno 39. adiecti, frustra ab Iriarte pro ineditis venditantur, cum eo tracti sint ex hymno 44. RVHNK.

XXXII. 4. Vulgata lectio intelligi non potest. Ὄχθης ab interprete illatum perturbauit veterem lectionem, quam ex coniectura reposui.

XXXII. (31) 7. Κάρη γυμνάζειν licet intelligi queat: tamen, forte mea culpa, mihi non placet. Ponerem potius κόρη. GESN.

XXXII. (31) 8. V. Fr. 29 Φυγόλεκτρε probat etiam H. Steph. GESN.

XXXII. 8. Legendum crediderim φυγόλεκτρε. H. STEPH.

XXXII. (31) 10. Cf. H. 8, 4. GESN.

XXXII. (31) 11. De draconis cum sapientia cognatione, de draconibus in ornatu Mineruae, hic multa dicere possit, si quis

ἤματα καὶ νύκτας αἰεὶ νεάτῃσιν ἐν ὥραις,
κλῦθί μευ εὐχομένου, δὸς δ' εἰρήνην πολύολβον,
καὶ κόρον ἠδ' ὑγίειαν ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ὥραις.

XXXIII. (32) ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινήν,
ἣ μόνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὁρμήν,
καὶ στάσιν ἀλγινόεσσαν, ἐπ' ἀντιπάλοισι μάχῃσιν
ἐν πολέμοις κρίνουσα, τροπαιούχοισιν ἐπ' ἔργοις,
οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φέρῃς γλυκερώτατον εὖχος.
πάντων γὰρ κρατέεις· πάσης δ' ἔριδος κλέος ἐσθλὸν
Νίκῃ ἐπ' εὐδόξῳ κεῖται, θαλίῃσι βρυάζον.
ἀλλά, μάκαιρ', ἔλθοις πεποθημένῳ ὄμματι φαιδρῷ,
αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις κλέος ἐσθλὸν ἄγουσα.

κωπ Aſ. Voſſ. 15. *νεάταισιν* vulgo. 16. *μου* vulgo. 16 et 17. om. Thr. 17. *κόρον η εὐγιειαν ἐπ' ὄλβ.* Voſſ. XXXIII. 1. *ποθεινὴ* Voſſ. Hunc verſum Dinnerus habet p. 540. Tum addit: *et mox:* et ponit quinque continuos verſus hos: 7. 2. 3. 4. 5. 3. *ἀλγεινο.* Aſ. Voſſ PAI *μάχαισιν* vulgo. 5. *φεροις* vulgo. 7. *θαλίαισι* vulgo. *βρυάζων* Dinner. 9. *ἔργοις κλέος* Voſſ. *κλέος ἔργοις* vulgo.

commentarios ſcribat: Vid. v. g. ad Aeneid. 2, 226. Nos velimus, hos hymnos familiares eſſe hominibus, qui imagines deorum ex monimentis declarant. GESN.

XXXII. 15. Hic verſus vulgo cum ſequentibus verbis coniungebatur, ineptiſſime. Neque cum iis, quae in libris omnibus praecedunt, *νικηφόρε δαῖμον* commode coniungi poterat. Manifeſtum vero eſt, verſum 14. qui in libris poſt v. 17. legitur, ibi additum eſſe, quum librarii negligentia ante v. 15. omiſſus eſſet. Senſus eſt, *circa finem vitae multum diu noctuque invocata.*

XXXII. (31) 17. Iunge *ἐλπίδος*, vt 9, 29. Cf. etiam 26, 11: et cum toto Hymno Fr. 29. GESN.

XXXII. 17. Vide X, 29. XXVI. 11.

XXXIII. 8. *Πεποθημένη* conicit B. Slothouwerus.

XXXIV. (33) ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἐλθὲ, μάκαρ Παιὰν τιτυοκτόνε, Φοῖβε Λυκωρεῦ,
Μεμφῖτ᾽, ἀγλαότιμος, ἰήιος, ὀλβιοδῶτα.
χρυσολύρη, σπερμεῖος, ἀρότριε, Πύθιε, Τιτάν,
Γρύνειε, Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικέ, μάντι,
ἄγριε, φωσφόρε δαῖμον, ἐράσμιε, κύδιμε κῦρε·
Μȣσαγέτη, χοροποιός, ἑκηβόλε, τοξοβέλεμνε,
Βράγχιε καὶ Διδυμεῦ, ἑκάεργος, Λοξία, ἁγνέ·
Δήλι᾽ ἄναξ πανδερκὲς ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα,
χρυσοκόμη, καθαρὰς φήμας χρησμȣ́ς τ᾽ ἀναφαίνων·
κλῦθί μευ εὐχομένȣ λαῶν ὕπερ εὔφρονι θυμῷ.

XXXIV. 1. Αλθε Thr. 2. ἤϊε Voſſ. ἀγλαότιμε, ἰήϊε vulgo. 3. σπέρμιε vulgo. 4. Γρύνιε καὶ Σμινθεῦ vulgo. 5. om. Thr. 6. Μȣσαγέτα, χοροποιέ vulgo. 7. Βράγχιε Thr. Βάκχιε et ἑκάεργε vulgo. λοξιαν Voſſ. 9. χρυσοκόμα vulgo. 10. μȣ vulgo.

XXXIV. 3. Σπερμεῖε Schraderus corrigebat in praefat. Emend. p. 6. vt h. XL. 5. σπερμεία.

XXXIV. 4. Schneiderus Γρυναῖε, Σμινθεῦ, corrigebat. Debebat Γρύνειε. Vide Steph. Byz.

XXXIV. (33) 7. Non contemnenda lectio Thryllit. Βράγχιε. Eſt enim notius illud Branchi oraculum, quam vt noſtri lectores aliud quam admoneri debeant. GESN.

XXXIV. 7. Pulcerrima eſt lectio codicis Thryllitiani apud Geſnerum, Βράγχιε. Βράγχιος Apollo dictus eſt a Brancho, amaſio. Vide Varronem apud Lactant. ad Stat. Theb. VIII. 198. Cononem Narrat. 33. 44. et Geſnerum Comment. Societ. Gotting. T. IV. p. 121. Sed, hac lectione recepta, ſcribendum etiam Διδυμεῦ, per Δ maius. Vtroque nomine Apollo Mileti colebatur, Branchidis eius templum et oraculum curantibus. Mela I. 17. *cingit oraculum Apollinis, dictum olim Branchidae, nunc Didymei.* Pro λοξία MS. Voſſ. λοξίαν. At recte eadem manus reſcripſit λοξίας. RVHNK. Λοξίας, metro repugnat: quare Ruhnkenius, qui hoc probare non potuit, λοξία reſcriptum in codice videtur inueniſſe.

XXXIV. 10. Facilius exſpe-

τόνδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
γαῖάν τ' ὀλβιόμοιρον ὕπερθεν καὶ δι' ἀμολγοῦ
νυκτὸς ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' ἀστεροομμάτου ὄρφνης
ῥίζας νέρθε δέδορκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
παντός· σοὶ δ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστὶ μέλουσα,
πανταθαλής· σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ
ἁρμόζεις, ὁτὲ μὲν νεάτης ἐπὶ τέρματα βαίνων,

12. ὕπερθέ τε καὶ vulgo. 13. ἡσυχίαισιν ὑπ' ἀστεροόμματον ὄρφνην, vulgo. ὑπαστέρου ὄμματος αἴφνης Thr. 14. δέδορκας Thr. GESN. δέδωκας vulgo. 16. πολυκρέκω Thr.

ctes, μυστῶν ὕπερ, vel simile quid.

XXXIV. 12. Emendatio huius et sequentis versus debetur Schneidero.

XXXIV. (33) 14. Et distinctione adiuuit h. l. Cl. Lennep. ad Col. p. 133 quod et a nobis factum: et coniecit pro δέδωκας δέδορκας, quod reponere ex Thryllit. libro eo minus dubitavi. Ceterum illud ῥίζας νέρθε δέδορκας non dubito ad illam revolutionem planetarum pertinere, de qua vel primus Orpheus docuit. GESN.

XXXIV. (33) 17. Antiquissima est musicorum et astronomicorum elementorum comparatio et coniunctio, ab Orpheo et Pythagora ad Platonem deriuata, et ab hoc tractata varie, v. g. de Rep. 7 vbi inter alia p. 487. Astronomiam et Musicam ἀδελφὰς ἀλλήλων ἐπιστήμας appellat. Porro de Hypate, s. summa, et ima s. νεάτῃ, Nete, locus classicus est Nicomachi Platonici Harm. 1 p. 6 Ἀπὸ τοῦ Κρονικοῦ (Saturni) κινήματος, ἀνωτάτου ὄντος ἀφ' ἡμῶν, ὁ βαρύτατος ἐν τῇ διαπασῶν φθόγγος ὑπάτη ἐκλήθη· ὕπατον γὰρ τὸ ἀνώτατον, ἀπὸ δὲ τοῦ σεληνιακοῦ, κατωτάτου πάντων, καὶ περιγειοτέρου κειμένου, νεάτη, καὶ γὰρ νέατον τὸ κατώτατον. Sed antiquior sine dubio et quasi archetypa est appellatio sumta ex antiqua triangulari Lyra, cuius exemplum est etiam in Herculanensibus antiquitatibus s. picturis nuper erutis, vbi summa chorda, mento canentis proxima longissima est, atque adeo soni grauissimi. Ceterum comparat Nicomachus l. c. etiam intermedios inter Saturnum et Lunam planetas cum chordis totidem. Hic vero tres tempestates anni ita cum Musica ratione comparantur, vti Hypate hiemem signet, aestatem Nete, pro intermediis vero ponatur διάκο-

σμος δώριος· quod quale ſit, facilius aſſequemur, ſi animaduerterimus, non eodem ſemper modo aut rigore Geometrarum ſumi Muſica nomina. Vt, quod dicam, melius intelligatur ab omnibus, qui vel a longinquo Muſicas Muſas ſalutarunt, cogitemus noſtro nomine *der Ton* interdum ſignificari certum ſoni gradum, vt C, D, reliquos, quem etiam Graeci et Romani *tonum* appellant: interdum vero νόμον, legem carminis, notis Muſicis comprehenſam et deſcriptam, vt cum dicimus, *Dies Lied gehet in dem Tone des Liedes*, Allein Gott in der Höh etc. Ita ſtrophae Sapphicae omnes poſſunt cani *eodem tono* ſ. *melodia*. Denique tonum (*einen Ton*) nominant, vt Graeci τρόπυς ſ. *modos*, vt cum audimus de *Tono Cubiculi* (*Cammerton*) quando non conſueto modo intentis, ſed vno tono integro, vel etiam Tertia minore remiſſioribus chordis canunt, in quo ipſo etiam illos veterum modos Dorium, Phrygium, Lydium ineſſe. Iam intelligere ſpero etiam alios, quid mihi velim, cum aio, in hoc carmine tres anni tempeſtates comparari cum tribus tonis ſ. chordis earum effectricibus, quarum *Hypate*, quae grauiſſimum ſonum reddit, cum *Hieme*, tarda nimirum ipſa quoque; *Nete* acutiſſima cum aeſtate comparetur; *Dorius*, autem *modus*, in quo temperationem et moderationem omnes agnoſcunt, (V. G.; Plut. de Muſ. p. 1136, E, τὴν δωριςὶ ἁρμονίαν τοῖς πολεμικοῖς ἀνδράσι καὶ σώφροσιν ἁρμόζυσαν vocat) cum *Vere*, h. e. tempore inter aeſtatem et hiemem interiecto, qualemcunque ſimilitudinem habeat. Fuerint forte iidem tres toni, de quibus idem Plut. de Muſ. p. 1134, A. Τόνων τριῶν ὄντων, κατὰ Πολύμνηςον καὶ Σακάδαν, τῦ τε δωρίυ, καὶ Φρυγίυ καὶ λυδίυ κ. τ. λ. Huic rei (quae tota eſt in Symbolis et luſibus ingenii) non repugnat, ſed potius his, quae de tribus tempeſtatibus dicta ſunt, plane conſentit illud, quod de ſuo Hermete Aegyptii praedicant apud Diod. Sic. 1, 16 Λύραν ποιῆσαι τρίχορδον, μιμησάμενον τὰς κατ' ἐνιαυτὸν ὥρας. Τρεῖς γὰρ αὐτὸν ὑποςήσασθαι Φθόγγυς, ὀξὺν μὲν ἀπὸ τῦ θέρυς, βαρὺν δὲ ἀπὸ τῦ χειμῶνος, μέσον δὲ ἀπὸ τῦ ἔαρος. Illius diuiſionis anni Aegyptii mentionem etiam fecerat 1, 11 in tres horas, ἐαρινὴν, θερινὴν, χειμερινὴν, iidemque Τριτογένειαν, Minervam, quae aer eſt, dictam volunt ἀπὸ τῦ μεταβάλλειν αὐτὴν τὴν Φύσιν κατ' ἐνιαυτὸν, ἔαρος, καὶ θέρυς καὶ χειμῶνος. Add. 1, 25 et ibi Weſſ. n. 7. Mentio trium tempeſtatum etiam in Fr. 3, 11. apud Aeſch. Prom. 453, apud Phil. de Cherub. p. 126, E. Quin ex Latinis Martia. Cap. 1 p. 20 *Facie mox pueri renidentis, inceſſu medio iuuenis anheli, in fine ſenis apparebat occidui.* Feci conſilio, vt hoc loco praeter morem diatribam ſcriberem. Expiare volui negligentiam quandam meam admiſſam ad Horat. Od. 4, 7, 10.

ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην, ποτὲ Δώριον εἰς διάκοσμον
πάντα πόλον κιρνάς, κρίνεις βιοθρέμμονα φῦλα,
ἁρμονίῃ κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν·
μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν,
εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρος νεάταις διακρίνας,
Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὥριον ἄνθος.
ἔνθεν ἐπωνυμίην σε βροτοὶ κλῄζουσιν ἄνακτα
Πᾶνα, θεὸν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἱέντα·
οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφρηγῖδα τυπῶτιν.
κλῦθι μάκαρ, σώζων μύστας ἱκετηρίδι φωνῇ.

XXXV. (34) ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Λητοῖ κυανόπεπλε, θεὰ διδυματόκε, σεμνή,
Κοιαντίς, μεγάθυμε, πολυλλίστη βασίλεια,
εὔτεκνον Ζηνὸς γονίμην ὠδῖνα λαχοῦσα,
γειναμένη Φοῖβόν τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ·
κλῦθι, θεὰ δέσποινα, καὶ ἵλαον ἦτορ ἔχουσα
βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετήν, τέλος ἡδὺ φέρουσα.

19. πολ. κιρνᾶς Thr. κρίνας vulgo. 20. κερ. τὴν παγ. Thr. 22. διέκρινας Thr. 23. ἀέρος Voss. 24. ἐπωνυμίαις vulgo. ἐπωνυμίην Thr. 25. om. Thr. 26. σφραγῖδα τυπωτήν vulgo. XXXV. 1. Λητώ vulgo. 2. πολυλλίτη Voss. 3. λαβοῦσα Af. Voss. Parif. α. β. 6. ἵλεον Ald. Dinner. p. 310.

XXXIV. 19. Slothouwerus κρίνεις etiam pro κιρνὰς vel κρίνας legendum cenſet. Schneiderus, cui non aſſentior, totum verſum ab hoc loco alienum putat.

XXXIV. (33) 20. Placet mihi lectio Thryll. κιρνὰς, vt ſtatim κεράσας. Velut in cratere quodam miſcet omnia Sol; ſed idem diſcernit et diſtinguit. Inter argumenta praecipua Orphica ſunt κρατῆρες, de quibus Eſch. Epigene p. 62 ſqq. GESN.

XXXV. (34) 5. Cf. Spanh. ad Callim. p. 82. GESN.

XXXV. 5. Hic verſus legitur etiam in Hom. hymn. Apoll. 16.

XXXVI. (35) ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ *θυμίαμα, μάνναν* *.

Κλῦθί μευ, ὦ βασίλεια, Διὸς πολυώνυμε κούρη,
Τιτηνίς, βρομίη, μεγαλώνυμε, τοξότι, σεμνή,
πασιφαής, δᾳδοῦχε, θεὰ Δίκτυννα, λοχείη,
ὠδίνων ἐπαρωγέ, καὶ ὠδίνων ἀμύητε·
λυσίζωνε, φίλοιστρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε,
εὔδρομος, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, νυκτερόφοιτε,
κλεισίη, εὐάντητε, λυτηρίη, ἀρσενόμορφε,
ὀρθίη, ὠκυλόχεια, βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον,
ἀγροτέρη, χθονίη, θηροκτόνος, ὀλβιόμοιρε·
ἣ κατέχεις ὀρέων δρυμούς, ἐλαφηβόλε, σεμνή,
πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος αἰὲν ἐοῦσα·
δρυμονία, σκυλακῖτι, Κυδωνιάς, αἰολόμορφε.
ἐλθέ, θεὰ σώτειρα, φίλη μύστῃσιν ἅπασιν,
εὐάντητος, ἄγουσα καλοὺς καρποὺς ἀπὸ γαίης,
εἰρήνην τ' ἐρατήν, καλλιπλόκαμόν θ' ὑγίειαν·
πέμποις δ' εἰς ὀρέων κεφαλὰς νούσους τε καὶ ἄλγη.

XXXVI. * *σμύρναν* Voss. 1. *μου* vulgo. 2. *Τιτανης* Voss. *Τιτανὶς*, *βρομία* vulgo. 2. om. Thr. 3. *λοχεία* vulgo. 6. *εὔδρομε* vulgo. 7. om. Thr. *Κλησία* Af. Voss. P A I. Ald. *κλεισία* vulgo, et *λυτηρία*. 8. *ὀρθία* vulgo. *ὠκυλοχεα* Thr. 9. om. Thr. *ἀμβροτέρα*, *χθονία*, *θηροκτόνε* vulgo. 10. *δριμοὺς* Voss. *δρυμας* Thr. 11. *ἔχουσα* coni. Scriu. 12. *Δριμον*. Voss. 13. *μύστοισιν* Voss. 16. om. Thr.

XXXVI. 7. *Κλεισίη* eadem videtur, quae *κλειδοῦχος* h. II. 5.

XXXVI. (35) 8. Cf. H. 1, 4. GESN.

XXXVI. (35) 9. Lennep. ad Col. p. 133 putat Scaligerum legisse *ἀγροτέρα*, et probat: ac sine dubio *summana* respondet *τῇ χθονίᾳ*. Sed cum *ἀμβροτέρα* neque pro aberratione librarii, neque pro correctione emendatoris commode haberi queat, retinendum puto, dictumque pro *ἄμβροτος* vt *θηλυτέρα* pro *θῆλυς*. GESN.

XXXVI. 12. Latet aliquid vitii in *δρυμονία*.

XXXVI. (35) 16. Possit alicui in mentem venire, deprecari

XXXVII. (36) ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Τιτῆνες, Γαίης τε καὶ Οὐρανῦ ἀγλαὰ τέκνα,
ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
οἴκοις ταρταρίοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες,
ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
εἰναλίων, πτηνῶν τε, καὶ οἳ χθόνα ναιετάυσιν·
ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὴ κατὰ κόσμον.
ὑμέας κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,
εἴτις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοισι πελάσθη.

XXXVIII. (37) ΚΟΥΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Χαλκόκροτοι Κυρῆτες, Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες,
οὐράνιοι, χθόνιοί τε, καὶ εἰνάλιοι, πολύολβοι,
ζωογόνοι πνοιαί, κόσμυ σωτῆρες ἀγαυοί,
οἵτε Σαμοθρῄκην, ἱερὴν χθόνα, ναιετάοντες,
κινδύνυς θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·

XXXVII. 1. γαίης καὶ Dinner. p. 752. qui v. 7. 8. omittit. 6. ὑμετέρων Voſſ. γενεὰ vulgo. 7. ὑμᾶς vulgo. κικλήσω Voſſ. 8. Ἥτις Voſſ. οἴκοις ἐπελάσθη vulgo. XXXVIII. Dinnerus p. 420. tantummodo v. 1. 2. 3. 24. 25. 14. 20. 22. habet. 3. ἀγανοί Voſſ. 4. Σαμοθρᾴκην vulgo.

auctorem mala omnia in caput mulorum, qui ſacrificentur. Sed incruenta ſunt Orphica ſacrificia. Itaque potius conferam cum H. 18, 19 it. c. 70, 11. Montes inacceſſi hominibus excipiant, vt fulmina, ita mala alia. GESN.

XXXVIII. (37) 1. Cf. H. 30. Ventos maxime hoc nomine celebrari, qui attendere volet, intelliget, tumultuoſos illos quidem, verum permiſcentes eosdem magnam illam πανσπερμίαν, vt vbique naſci poſſint omnia. Hinc aperte πνοιὰς vocat v. 3. cf. H. 57, 6 πνεύματα παντογένεθλα. Cf. v. 13, praeſ. 22 vbi ψυχοτρόφοι ſunt. In primis huc facit Ariſtot. de Anim. 1, 5 T. 84 ὁ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς καλυμένοις ἔπεσι λόγος φησὶ, τὴν ψυχὴν ἐκ τῦ ὅλυ εἰσιέναι ἀναπνεόντων φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων. GESN.

XXXVIII. (37) 4. V. ad Arg. 29. Ευχ. 20. Philo Bybl. ap. Euſeb. Praep. Eu. 1, 10 p. 34 Δι-

ὑμεῖς καὶ τελετὴν πρῶτοι μερόπεσσιν ἔθεσθε,
ἀθάνατοι Κȣρῆτες, Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες.
νωμᾶτ' Ὠκεανόν, νωμᾶθ' ἅλα, δένδρεά θ' αὔτως.
ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσὶν ἐλαφροῖς,
μαρμαίροντες ὅπλοις. πτήσσȣσι δὲ θῆρες ἅπαντες
ὁρμώντων, θόρυβος δὲ βοή τ' εἰς ȣρανὸν ἵκει,
εἰλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλας ἀφικάνει
ἐρχομένων· τότε δή ῥα καὶ ἄνθεα πάντα τέθηλεν.
δαίμονες ἀθάνατοι, τροφέες τε καὶ αὖτ' ὀλετῆρες,
ἡνίκ' ἂν ὁρμαίνητε χολȣ́μενοι ἀνθρώποισιν,
ὀλλύντες βίοτον καὶ κτήματα, ἠδὲ καὶ αὐτȣ̀ς
πλάζοντες· ςοναχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης,
δένδρεα δ' ὑψικάρην' ἐκ ῥιζῶν ἐς χθόνα πίπτει·
ἠχὼ δ' ȣ̓ρανίη κελαδεῖ ῥοιζήμασι φύλλων.

11. ἦκα Voff. ἥκει vulgo. 12. νεφέλην vulgo. 14. τροφέες καὶ vulgo. αὐτολ. Ald. Dinn. al. 15. ὁρμαίνονται P. ὁρμαίνωνται vulgo. χωλȣ́μενοι Voff. 16. ὄλλοντες Voff. βίον vulgo. 17. πιμπλάντες vulgo. 18. δένδρη vulgo. 19. ȣ̓ρανία vulgo. γύλλων Af. Parif. a. PAI.

ὀτκȣροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθρᾶκες. GESN.

XXXVIII. 8. 9. Scaliger vertit *quatitis* et *ſtrepitis*. Non video, quo pacto haec intelligi poſſint, niſi ſic, vt νωμᾶτε et κοναβίζετε imperatiui ſint.

XXXVIII. (37) 14. Vix puto opus eſſe, vt ratio reddatur mutationis circa ſigna, quae antiqui non habebant, recentiores temere tractant. Αὐτολετὴς fuerit, qui ipſe ſibi perniciem adfert. GESN.

XXXVIII. (37) 15. Bentl. ad Callim. H. in Iou. p. 460 legi vult ὁρμαίνητε, quo non modo euitatur αι ante conſonantem correptum, ſed etiam conſtructioni conſulitur. Vid. ad H. 58, 15. GESN.

XXXVIII. 15. 16. Bentleii emendationem recepit tacite Schraderus Obſſ. p. 76. qui praeterea βίοτον correxit.

XXXVIII. (37) 17. Πιμπλάντες, credo, hic contagionis et infectionis ſignificationem habet,

Κȣρῆτες Κορύβαντες, ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε,
ἐν Σαμοθρήκῃ ἄνακτες, ὁμȣ̃ Ζηνὸς κόροι αὐτοί·
πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἠερ:ειδεῖς·
οἵτε καὶ ȣ̉ράνιοι δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ
εὔπνοοι, εὔδιοι, σωτήριοι, ἠδὲ προσηνεῖς,
ὡροτρόφοι, φερέκαρποι, ἐπιπνείοιτε ἄνακτες.

XXXIX. (38) ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Κικλήσκω χθονὸς ἀενάȣ βασιλῆα μέγιςον,
Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήϊον, ἀπροσόρατον,
νυκτερινὸν Κȣ́ρητα, φόβων ἀποπαύςορα δεινῶν,
φαντασιῶν ἐπαρωγόν, ἐρημόπλανον Κορύβαντα.
αἰολόμορφον ἄνακτα, θεὸν διφυῆ, πολύμορφον,
φοίνιον, αἱμαχθέντα κασιγνήτων ὑπὸ δισσῶν·

21. Σαμοθράκῃ vulgo. Διὸς Af. Parif. α. P A I. 22. ἀέννaοι Af. P A I. ἀεροειδεῖς vulgo. 23. κλύζεσθ' ἐνὶ πόντῳ Voff. 25. ἐπίπνοσοι Voff. ἐπίπνοιοι τε vulgo. XXXIX. 2. Κίρβαντ' Voff. 3. Νυκτερινῶν Voff. 4. ἐρημοπλάναν vulgo. 6. δισσῇ Voff.

vt apud Thucyd. in peftilentiae Atticae defcriptione 2, 51 ἕτερος ἀφ' ἑτέρȣ θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι. Ventis et falubritatem et morborum contagia promoveri, notum fuit Thucydidi, Varroni, cet. GESN.

XXXVIII. (37) 21. De Curetum et Corybantum Dactylorumque cognatione vid. Strabo 10 p. 329. Nofter certo vtroque nomine vnam rem, ventos, hic intelligit. Cf. ad Ευχ. 20. GESN.

XXXVIII. (37) 25. Ὡροτρόφοι] Sic in vulg. edit. fed non dubito quin legendum fit ἐπιπνοίητε, vt modo ἐπίπνευσον in quibusdam edit. haberi dixi pro eo quod aliae habent ἐπίνευσον. Sed et in hymno Veftae vtitur eodem verbo μεταβατικῶς, claudens illum hoc verfu: Ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν. H. STEPH.

XXXIX. 4. Demetrius de eloquut. 116. de ψυχρῷ: ἢ ἐν συνθέτῳ, ὅταν διθυραμβώδης συντεθῇ ἡ δίπλωσις τȣ̃ ὀνόματος· ὡς τὸ ἐρημόπλανος ἔφη τις.

XXXIX. (38) 6. Hinc colligas Corybantas tres fuiffe, quorum vnus duos fratres interfecerit. Quaerere vltra, modo non

Δηῶς ὃς γνώμῃσιν ἐνήλλαξας δέμας ἁγνόν,
Θηρότυπον θέμενος μορφὴν δνοφεροῖο δράκοντος·
κλῦθι, μάκαρ, Φωνῶν, χαλεπὴν δ' ἀποπέμπεο μῆνιν,
παύων φαντασίας ψυχῆς ἐκπλήκτου ἀνάγκης.

XL. (39) ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμίαμα, στύρακα.

Δηοῖ παμμήτειρα, θεά, πολυώνυμε δαῖμον,
σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφος, ὀλβιοδῶτι,
πλουτοδότειρα θεά, σταχυοτρόφε, παντοδότειρα.
εἰρήνῃ χαίρουσα καὶ ἐργασίαις πολυμόχθοις,
σπερμείη, σωρῖτις, ἀλωαίη, χλοόκαρπε,
ἣ ναίεις ἁγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
ἱμερόεσσ', ἐρατή, θνητῶν θρέπτειρα προπάντων·
πρώτη ὑποζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα τένοντα,

7. γνώμαισιν vulgo. 8. Θηροτύπον Voss. θηροτύπου vulgo. 10. ψυχὰς vulgo. ἔκπληκτον Voss. ἐκπλήκτου Paris. α. β. ἐκ πήκτου vulgo. XL. 1. Δηῶ et θεοῖς πολυώνυμε vulgo. 2. κουροτρόφε vulgo. 3. σταχυοτροχε πανδώτειρα Voss. 5. σπερμία, σωρῖτι, ἀλωαία vulgo. 8. ἡ πρώτη ζεύξασα vulgo.

lubet, quemadmodum nec, quae statim sequuntur, an aliunde quoque declarari possint, nescio. Videant, quibus lubet, an aliquid huc faciat Fr. 8, 8. GESN.

XXXIX. (38) 10. Aliquoties tractauit hunc versum Salmasius ad Solinum, p. 238, b D. 764, a F. et πηκτὴν ἀνάγκην ad necessitatem et vim magicam refert, de qua Romani *defigendi* verbo vti solent. Talis est illa Horatiana *clauis adamantinis figens omnia necessitas.* GESN.

XL. 1. Θεὰ πολυώ. coniicit Lennep. ad Col. p. 134. GESN.

XL. (39) 3. Apud Diod. Sic. 1, 12 Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ, πλουτοδότειρα. GESN.

XL. (39) 5. Conf. ad h. v. 33, 3. 28, 13. 57, 65. It. Iust. M. Cohort. p. 82. Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Δημήτερος ἀγλαοκάρπου. GESN.

XL. 5. Σπερμεία corrigit Schraderus Emend. praefat. p. VI. vt h. XXXVI. 2.

XL. 8. Vulgata lectio, quae

καὶ βίον ἱμερόεντα βροτοῖς πολύολβον ἀνεῖσα·
αὐξιθαλής, Βρομίοιο συνέστιος, ἀγλαότιμος.
λαμπαδόεσσ᾽, ἁγνή, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις.
σὺ χθονίη, σὺ δὲ φαινομένη, σὺ δὲ πᾶσι προσηνής·
εὔτεκνε, παιδοφίλη, σεμνή, κουροτρόφε κούρη,
ἅρμα δρακοντείοισιν ὑποζεύξασα χαλινοῖς,
ἐγκυκλίοις δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐαζόντων.
μουνογενής, πολύτεκνε θεά, πολυπότνια θνητοῖς,
ἧς πολλαὶ μορφαί, πολυάνθεμοι, ἱεροθηλεῖς·
ἐλθέ, μάκαιρ᾽, ἁγνή, καρποῖς βρίθουσα θερείοις,
εἰρήνην κατάγουσα καὶ εὐνομίην ἐρατεινήν,
καὶ πλοῦτον πολύολβον, ὁμοῦ δ᾽ ὑγίειαν ἄνασσαν.

XLI. (40) ΜΗΤΡΟΣ Ἀνταίας θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἀνταίη βασίλεια, θεά, πολυώνυμε μῆτερ
ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
ἥ ποτε μαστεύουσα πολυπλάγκτῳ ἐν ἀνίῃ,
νηστείαν κατέπαυσας Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
ἦλθές τ᾽ εἰς Ἀΐδην πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν,

10. βρομίοις Af. Voff. PAI. βρομίοισι vulgo. 12. χθονία vulgo. 13. κούρα vulgo. 15. εὐάζουσα vulgo. 17. ἱεροθαλλεῖς vulgo. 18. βρύουσα Voff. Parif. α. 19. ἐρατεινοῖς Voff. v. 19. 20. Dinner. p. 208. omittit. 20. ἅπασαν Voff. XLI. 3. Ἣν ποτε Voff. πολυπλάκτῳ Af. PAI. 4. Ἐλ. ἐν γυάλοισι Voff. P. et alter Parifienfium. 5. ελθες — αδην — Voff.

non nifi profae accommodata eft, ferri non poterat.

XL. 10. Βρομίοιο Schneideri emendatio eft. Vide Spanhem. ad Callim. h. Cer. 71.

XL. 15. Ineptum εὐάζουσα in εὐαζόντων mutaui. Qui non animaduerterant, δρακόντων e δρακοντείοισιν intelligi, genuinam lectionem corruperunt. Caeterum compara h. VII. 4. XXVII. 5.

XLI. (40) Μητέρα Ἀνταίαν fi non fatis indicaret poeta effe Cererem, quae et pro matre deorum faepe accipitur, docere poffet Apollonius Rhodius.

ἁγνὸν παῖδα Δυσαύλȣ ὁδηγητῆρα λαχȣ̃σα,
μηνυτῆρ' ἁγίων λέκτρων χθονίȣ Διὸς ἁγνȣ̃,
Εὔβȣλον τέξασα θεὸν θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, πολυλλίϛη βασίλεια,
ἐλθεῖν ευάντητον ἐπ' ευϊέρῳ σέο μύϛῃ.

6. λαβȣ̃σα Aſ. Voſſ. Pariſ. α. β. 7. Μυνητῆρ' Voſſ. 8. θνητοῖς Pariſ. α. ἀπ' vulgo. ὑπ' ἀν. Voſſ. recte! GESN. 9. πολυλίϛη Voſſ.

Quam enim 1, 1125 Μητέρα Διν-θυμένην vocauerat, et ἐνναέτιν Φρυγίας, et 1139 Ῥείην, eam 1141 Ἀνταίαν δαίμονα dicit, vbi honorem illius et miracula canit. Schol. εὐλιτάνητον interpretatur et εὐάντητον, quod poſterius ipſe hic noſter firmat v. 10. Add. Heſych. GESN.

XLI. (40) 6. Δύσαγνος propter luctum. puto. GESN.

XLI. 6 Vulgata lectio, δύσαγνος παῖδ' ἁγνὸν ὁδηγητῆρα λαβȣ̃σα, et metro repugnat, nec, quo pacto intelligi poſſit, in promptu eſt. Quod repoſui, ἁγνὸν παῖδα Δυσαύλȣ ὁδηγητῆρα λαβȣ̃σα, certa nititur auctoritate Pauſaniae I. 14. Ὀρφέως δέ (ȣ̓δὲ ταῦτα Ὀρφέως, ἐμοὶ δοκεῖν, ὄντα) Εὐβȣλεῖ καὶ Τριπτολέμῳ Δυσαύλην πατέρα εἶναι, μηνύσασι δέ σφισι περὶ τῆς παιδὸς δοθῆναι παρὰ Δήμητρος σπεῖραι τὸς καρπȣ́ς. Quamquam enim Pauſanias non hunc Orphicorum carminum locum reſpexit, ex illo tamen, quem ſpectauit, loco, hauſiſſe ſcriptorem, cuius hic hymnus eſt, patet. Dysaules hic, celebratus in ſacris Eleuſiniis, memoratur Pauſaniae etiam II. 11. et copioſius II. 14. Clemens Alex. Adh. ad Gent. p. 13. ed. Sylb. ἀλωμένη γὰρ ἡ Δηὼ κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς τῆς Κόρης, περὶ τὴν Ἐλευσῖνα (τῆς Ἀττικῆς δέ ἐϛι τȣ̃το τὸ χωρίον) ἀποκάμνει καὶ Φρέατι ἐπικαθίζει λυπȣμένη· τȣ̃το τοῖς μυȣμένοις ἀπαγορεύεται εἰσέτι νῦν, ἵνα μὴ δοκοῖεν οἱ τετελεσμένοι μιμεῖσθαι τὴν ὀδυρομένην. ᾤκȣν δὲ τηνικάδε τὴν Ἐλευσῖνα οἱ γηγενεῖς. ὀνόματα αὐτοῖς Βαυβώ, Δυσαύλης, καὶ Τριπτόλεμος, ἔτι δὲ Εὔμολπός τε καὶ Εὐβȣλεύς.

XLI. (40) 8. Εὔβȣλον declaramus in Ind. Hic an Bacchus eſt? Inter vina quidem conſultare barbarorum fuit, etiam maiorum noſtrorum. Sed illud θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης indicat humano ſemine conceptum etc. Sed εὐβȣλῆος filium mox H. 41, 2 facit Bacchum. De illa πολυωνυμίᾳ Orphica ſemper tenendum, non tantum inconſtantiam poeticarum imaginum et φαντασιῶν eſſe: ſed indicare vnum illud in natura rerum, quod σχέσεσι tantum mutuis et relationibus volebant diſtingui. De Μίσης nomine nihil habebam, niſi quod ſomniabam aliquid de illa ἐναντιοτροπῇ Heraclitica, de illo bello omnium patre. Sed poeta nihil tale ſug-

XLII. (41) ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, στύ

Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διόν
σπέρμα πολύμνηστον πολυώνυμον Εὐβουλ
ἁγνήν τ' εὐίερόν τε Μίσην, ἄρρητον ἀν
ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἴακχ
εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι,
εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολ
ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ
ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἁ
σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἴσιδι σε
Αἰγύπτου παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοι
θήναις·
εὐμενέουσ' ἔλθοις ἀγάθ' ἐκτελέουσ' ἐπ' ἀε

XLII. 3. ἀγνήν τ' εὐ — μεσην Voss. ἀγνὴν εὐΐερόν τε
4. ἄῤῥενα vulgo. λύσοιον Ald. 9. Σὺν σοὶ Af. Voss. Parif. a.
11. ἀγαθοῖς τελέουσ' vulgo. ἐπ' ἔθλος Voss.

gerit: potius Nympham facit hilarem. etc. GESN.

XLII. 3. Misae mentio est apud Hesychium in Μισατίς: vbi dicit: Μίσα τῶν περὶ τὴν μητέρα τις, ἣν καὶ ὀμνύουσι. Schneidero placet τῶν περὶ Δημήτερα. Idem Hesychius: Μιδάθεος. οἱ ὑπὸ Μίδα βασιλευθέντες ἐσέβοντο καὶ ὤμνυον τὴν Μίδα θεόν, ἣν τινὲς μητέρα αὐτοῦ ἐκτετιμῆσθαι λέγουσιν.

XLII. 9. Plutarchus de Iside et Osiride p. 627. ed. Steph. οὗτοι δέ εἰσιν οἱ τὸν ἱερὸν λόγον περὶ θεῶν πάσης καθαρεύοντα δεισιδαιμονίας καὶ περιεργίας ἐν τῇ ψυχῇ φέροντες, ὥσπερ ἐν κίστῃ, καὶ περιστέλλοντες τὰ μὲν μέλανα καὶ σκιώδη, τὰ δὲ φανερὰ καὶ λαμπρά, τῆς περὶ θεῶν ὑπ λοῦντα οἰήσεως. οἷα καὶ περὶ ἐσθῆτα τὴν ἱερὰν ἀποφαίν Atque etsi, vt idem dicit p. στολαὶ αἱ Ἴσιδος ποικίλαι ταῖς φαῖς· περὶ γὰρ ὕλην ἡ δύνα αὐτῆς, πάντα γινομένην κα χομένην, φῶς, σκότος· ἡμέρα νύκτα· πῦρ, ὕδωρ· ζωήν, θάνα τον· ἀρχήν, τελευτήν· tamen quid maxime noster spectauer patet ex eodem Plutarchi libr vbi Isis, perempto Osiride, e dem fere, quae Ceres, rapt Proserpina, fecisse narratur, p 635. τὴν δ' Ἶσιν αἰσθομένην κε ρεσθαι μὲν ἐνταῦθα τῶν πλοκάμω ἕνα, καὶ πένθιμον στολὴν ἀναλα βεῖν.

XLII. (41) 11. Etiam hic ἐπ

XLIII (42) ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὧραι, θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε, Δίκη τε, καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἁγναί,
παντόχροοι, πολύοδμοι ἐν ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖς,
Ὧραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες, ἡδυπρόσωποι·
πέπλους ἐννύμεναι δροσερὲς ἀνθέων πολυθρέπτων,
** Περσεφόνης συμπαίκτορες, εὖτέ ἑ Μοῖραι
καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσιν,
Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτείρῃ,
ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύστοις,
εὐκάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι ἀμέμφως.

XLIII. 1. 2. Dinnerus p. 842. post v. 5. collocatos haber. 6.
[illegible] Voss. δροσέους Ask. Parif. α. ἀνθῶν πολυθρέπτων vulgo. πο-
[illegible] Al. quod malim. GESN. Sic etiam Parif. α. β. Dinner. p.
[illegible] 842. 7. Vide notas. 11. νεομύστους vulgo.

[illegible] iungam bonis laboribus [illegible] bonum et perfectionem [illegible]. GESN.

XLIII. (42) 2. Eadem nomi[n]a Horarum apud Hef. Theog. [illegible] vbi etiam funt Themidis fi[lia]e, αἵ τ' ἔργ' ὡραίουσι καταθνη[τοῖσι] βροτοῖσιν. Cf. Apollod. 1, 3. 1. Videntur fignare illam pulchritudinem, quae eft ex [opportu]nitate et tempeftiuitate cu[ius]que rei. De Dice add. H. 61. GESN.

XLIII. (42) 7. Cf. 28, 9. et vid. Apollod. l. c. GESN.

XLIII. 7. Vulgata lectio eft, Περσεφόνη συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι ταύτην, cuius vel numeri arguunt ταύτην ex interpretatione natum effe. Quod quum fit certiffimum, patet etiam ἡνίκα eamdem habere originem, quia pronomen omitti non potuit. Ita factum, vt nomen, quod in initio verfus erat, expelleretur. Praeterea etiam datiuus Περσεφόνη ex genitiuo propter fequentem litteram Σ ortus. Supra h. XXIX. Proferpina Ὡρῶν συμπαίκτειρα dicitur. Haec igitur omnia vitia fuftuli. De re ipfa vide ad h. XXIX. 13.

XLIII. 10. Vide ad IX. 12.

XLIII. (42) 11. Illud ἀμέμφως valde placet: excludit μεμψιμοιρίαν rufticorum, quod difficile eft, *vt quamuis auido colono rura fua pareant.* GESN.

XLII. (41) ΜΙΣΗΣ *θυμίαμα, ϛύρακα.*

Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
σπέρμα πολύμνηϛον πολυώνυμον Εὐβϐλῆος,
ἁγνήν τ' εὐίερόν τε Μίσην, ἄῤῥητον ἄνασσαν,
ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἴακχον·
εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι,
εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυϛιπολεύεις,
ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν ἐϋϛεφάνῳ Κυθερείῃ,
ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἁγνοῖς,
σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἴσιδι σεμνῇ,
Αἰγύπτϐ παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις·
εὐμενέϐσ' ἔλθοις ἀγάθ' ἐκτελέϐσ' ἐπ' ἀέθλοις.

XLII. 3. *ἁγνήν τ' εὐ — μεσην* Voſſ. *ἁγνὴν εὐΐερόν τε* vulgo. 4. *ἄῤῥενα* vulgo. *λύσοιον* Ald. 9. *Σὺν σοὶ* Aſ. Voſſ. Pariſ. α. P A I. 11. *ἀγαθοῖς τελέϐσ'* vulgo. *ἐπ' ἔθλος* Voſſ.

gerit: potius Nympham facit hilarem. etc. GESN.

XLII. 3. Miſae mentio eſt apud Heſychium in *Μισατίς*: vbi dicit: *Μίσα τῶν περὶ τὴν μητέρα τις, ἣν καὶ ὀμνύϐσι.* Schneidero placet *τῶν περὶ Δημήτερα.* Idem Heſychius: *Μιδάθεος. οἱ ὑπὸ Μίδα βασιλευθέντες ἐσέβοντο καὶ ὤμνυον τὴν Μίδα θεόν, ἣν τινὲς μητέρα αὐτϐ ἐκτετιμῆσθαι λέγϐσιν.*

XLII. 9. Plutarchus de Iſide et Oſiride p. 627. ed. Steph. *ϐτοι δέ εἰσιν οἱ τὸν ἱερὸν λόγον περὶ θεῶν πάσης καθαρεύοντα δεισιδαιμονίας καὶ περιεργίας ἐν τῇ ψυχῇ φέροντες, ὥσπερ ἐν κίϛῃ, καὶ περιϛέλλοντες τὰ μὲν μέλανα καὶ σκιώδη, τὰ δὲ φανερὰ καὶ λαμπρά, τῆς περὶ θεῶν ὑποδηλϐντα οἰήσεως, οἷα καὶ περὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἱερὰν ἀποφαίνεται.* Atque etſi, vt idem dicit p. 680. *ϛολαὶ αἱ Ἴσιδος ποικίλαι ταῖς βαφαῖς· περὶ γὰρ ὕλην ἡ δύναμις αὐτῆς, πάντα γινομένην καὶ δεχομένην, φῶς, σκότος· ἡμέραν, νύκτα· πῦρ, ὕδωρ· ζωήν, θάνατον· ἀρχήν, τελευτήν·* tamen; quid maxime noſter ſpectauerit, patet ex eodem Plutarchi libro, vbi Iſis, perempto Oſiride, eadem fere, quae Ceres, rapta Proſerpina, feciſſe narratur, p. 635. *τὴν δ' Ἶσιν αἰσθομένην κείρεσθαι μὲν ἐνταῦθα τῶν πλοκάμων ἕνα, καὶ πένθιμον ϛολὴν ἀναλαβεῖν.*

XLII. (41) 11. Etiam hic *ἐπ-*

XLIII. (42) ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὧραι, θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε, Δίκη τε, καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἁγναί,
παντόχροοι, πολύοδμοι ἐν ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖς,
Ὧραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες, ἡδυπρόσωποι·
πέπλους ἑννύμεναι δροσερούς ἀνθέων πολυθρέπτων,
* * Περσεφόνης συμπαίκτορες, εὖτέ ἑ Μοῖραι
καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσιν,
Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτείρῃ,
ἔλθετ᾽ ἐπ᾽ εὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύστοις,
εὐκάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι ἀμεμφῶς.

XLIII. 1. 2. Dinnerus p. 842. post v. 5. collocatos habet. 6. ἑννυμέναι Voss. δροσέους Ask. Parif. α. ἀνθῶν πολυθρέπτων vulgo. πολυθρέπτων Af. quod malim. GESN. Sic etiam Parif. α. β. Dinner. p. 69. et 842. 7. Vide notas. 11. νεομύστους vulgo.

τελέουσα iungam bonis laboribus finem bonum et perfectionem addens. GESN.

XLIII. (42) 2. Eadem nomina Horarum apud Hef. Theog. 902 vbi etiam sunt Themidis filiae, αἵ τ᾽ ἔργ᾽ ὡραίουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσιν. Cf. Apollod. 1, 3, 1. Videntur signare illam pulchritudinem, quae est ex maturitate et tempestiuitate cuiusque rei. De Dice add. H. 61. GESN.

XLIII. (42) 7. Cf. 28, 9. et vid. Apollod. l. c. GESN.

XLIII. 7. Vulgata lectio est, Περσεφόνῃ συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι ταύτην, cuius vel numeri arguunt ταύτην ex interpretatione natum esse. Quod quum sit certissimum, patet etiam ἡνίκα eamdem habere originem, quia pronomen omitti non potuit. Ita factum, vt nomen, quod in initio versus erat, expelleretur. Praeterea etiam datiuus Περσεφόνῃ ex genitiuo propter sequentem litteram Σ ortus. Supra h. XXIX. Proserpina Ὡρῶν συμπαίκτειρα dicitur. Haec igitur omnia vitia sustuli. De re ipsa vide ad h. XXIX. 13.

XLIII. 10. Vide ad IX. 12.

XLIII. (42) 11. Illud ἀμεμφῶς valde placet: excludit μεμψιμοιρίαν rusticorum, quod difficile est, *vt quamuis auido colono rura sua pareant.* GESN.

XLIV. (43) ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα, στύρακα.

Κικλήσκω κούρην Καδμηΐδα παμβασίλειαν,
εὐειδῆ Σεμέλην, ἐρατοπλόκαμον, βαθύκολπον,
μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,
ἣ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσσατο πυρφόρῳ αὐγῇ,
ἀθανάτοιο τεκοῦσα Διὸς βουλαῖς Κρονίοιο·
τιμὰς τευξαμένη παρ' ἀγαυῆς Περσεφονείης
ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνὰ τριετηρίδας ὥρας,
ἡνίκα σοῦ Βάκχου γονίμην ὠδῖνα τελῶσιν,
εὐϊερόν τε τράπεζαν ἰδὲ μυστήριά θ' ἁγνά.
νῦν σέ, θεά, λίτομαι, κούρη Καδμηῒς ἄνασσα,
πρηΰνοον καλέων αἰεὶ μύστῃσιν ὑπάρχειν.

XLIV. Dinnerus p. 704 ſeq. verſus huius hymni hoc ordine poſuit: 1—4. 10. 11. 5—9. 5. Ἀθανάτου Voſſ. P. παρ' αὐτῆς vulgo. παρὰ αὐτῆς Dinnerus. 9. ἠδὲ Aſ. P. 11. μύσταισιν vulgo.

XLIV. (43) 4. Ἐλάσσατο non paſſiua ſimpliciter ſignificatione ponitur. Mulier perterrita et conuulſa ipſa tamen cum abigere a ſe et amoliri malum ſtuduit, partum expulit. GESN.

XLIV. 4. Si ἐλάσσατο ſcripſit poeta, ſimilia ſunt haec Callimachi h. Del. 120. ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι, et h. Iou. 15. ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων. Qui ſequitur, hymni noſtri verſus, mea quidem ſententia multo elegantiorem redderet orationem, ſi ſic eſſet ſcriptus: ἀθάνατον τίκτουσα Διὸς παῖδα Κρονίοιο.

XLIV. (43) 6. Παρ' ἀγαυῆς legendum ſuſpicatur Pierſonus Veriſ. p. 36 vt H. 40, 5. Et ſic etiam 45, 6. Ceterum hoc videtur indicare poeta, Semelae hunc honorem haberi ab imperioſa alioquin Proſerpina, vt illam e regno ſuo dimittat ad trieterica Bacchi ſacra obeunda, in quibus τελοῦσι, h. e. inter cerimonias illas occultas referunt, et vt fabulam quandam ludunt natales Bacchi. Talem τελετὴν pulchre et copioſe deſcribit in Alexandro ſuo Pſeudomanti Lucianus. GESN.

XLIV. 6. Semeles a Baccho ab inferis reductae mentionem facit Pauſanias II. 31, 2. 37, 5. Inter ſuperos relatam Nonnus in fine libri octaui, Pindarus Ol. II. 44. tradidere.

XLV. (44) ΥΜΝΟΣ Διονύσȣ Βασσαρέως τριετηρικȣ̃.

Ἐλθέ, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε,
Βάσσαρε, καὶ Βακχεῦ, πολυώνυμε, παντοδυνάςα,
ὃς ξίφεσιν χαίρεις, ἠδ' αἵματι, Μαινάσι θ' ἁγναῖς·
εὐάζων κατ' Ὄλυμπον, ἐρίβρομε, μαινόλα Βάκχε,
θυρσεγχής, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν, ὅσοι χθόνα ναιετάȣσιν·
ἐλθέ, μάκαρ, σκιρτητά, φέρων πολὺ γῆθος ἅπασιν.

XLV. 3. ξίφεσι Aſ. ξίφεσσι Voſſ. αἵμασι vulgo. 4. μανικὲ Βάκχε vulgo. 5. θυρσεγχὴς Aſ. Voſſ. Pariſ. α. Dinn. p. 136. ΡΑΙ. θυρσαχθὴς vulgo.

XLV. 3. Niſi *αἵμασι*, quod legitur vulgo, e *Μαινάσι* natum eſt, certe, quod repoſui, *αἵματι* ſcripſit poeta.

XLV. (44) 4. *Εὐάζων*] Etſi *μανικὲ* primam debet potius habere correptam, (ſicut in proximo ſequente hymno — *ἐλαυνόμενος μανίῃσιν*) infra tamen iterum ſic ponitur: vbi pro *Βάκχε* legitur *Βακχεῦ*, primo verſu hymni Trieterici, *Κικλήσκω σε μάκαρ πολυώνυμε μανικὲ βακχεῦ*. H. STEPH.

XLV. 4. Vulgata lectio, *μανικέ*, quae etiam h. LII. 1. obtinet, defendi nullo pacto poteſt. Manifeſto ea eſt interpretatio alius verbi. Nec dubitaui reponere *μαινόλα*, quod pariter atque *μαινόλιος* Bacchi epitheton eſt. Vide interpp. ad Heſych. in *μαινόλης*. Eudocia p. 120. *ἀφ' ȣ̃ δὴ καὶ μαινόλης ὁ Διονύσιος ἐκλήθη*. Hoc nomen etiam alibi obſcuratum, vt in Euripidis Oreſte v. 813. *τὸ δ' αὖ κακȣργεῖν ἀσέβεια μεγάλη*. Ibi *μεγάλη* ad ſenſum languet, ad metrum non quadrat. Repone, *τὸ δ' αὖ κακȣργεῖν ἀσέβεια μαινολὶς*. *Μεγάλη* ortum ex vitioſa ſcriptura *μενολὶς* quam libri veteres etiam in Aeſchyli Suppl. 114. habent. Ac *γ* et *ν*, *η* et *ις* ſimillima in ſcriptis codd. Illud addo, ſi quis forte *μαντικὲ* ſcribendum putet ex his Eudociae verbis p. 120. *τάχα διὰ τȣ̃το καὶ μαντεία ἐσθ' ὅτε τȣ̃ Διονύσȣ γινομένη*, non videri vocabulum *μαντικὸς* ſatis eſſe poeticum.

XLV. (44) 5. *Θυρσαχθὴς gra-*

XLVI. (45) ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Λικνίτην Διόνυσον ἐπ' εὐχαῖς ταῖσδε κικλήσκω,
Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον·
νυμφέων ἔρνος ἐραςόν, ἐϋςεφάνυ τ' Ἀφροδίτης,
ὅς ποτ' ἀνὰ δρυμὺς κεχορευμένα βήματα πάλλες
σὺν νύμφαις χαρίεσσιν, ἐλαυνόμενος μανίῃσιν.
καὶ βυλῆσι Διὸς πρὸς ἀγαυὴν Φερσεφόνειαν
ἀχθεὶς ἐξετράφης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
εὔφρων ἐλθέ, μάκαρ, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι.

XLVII. (46) ΒΑΚΧΟΥ * περικιονίυ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω Βάκχον περικιόνιον, μεθυδώτην,

XLVI. 2. Νύσσιον Aſ. Thr. 3. ἔρνον Aſ. ἐρατὸν Thr. 4. πάλλει vulgo. πάλλεις Thr. μανίαισι Voſſ. 6. βυλαῖσι et πρός τ' αὐτὴν vulgo. 7. φόβος vulgo. φίλος Thr. XLVII. * ΒΑΚ-

vi metuende thyrſo etc. Hor. Od. 2, 29. GESN.

XLVI. (45) De λικνίτυ epitheto V. Spanh. ad Call. in Iou. 48 et Cer. 137 Squire ad Plut. de Iſide p. 88 ſq. Verbo eſt illud λίκνον, vnde λικνίτης Bacchus, *myſtica vannus Iacchi*, Virgiliana, purgationis animarum ſymbolum. Verba Plutarchi, Αἱ Θυιάδες ἐγείρυσι τὸν λικνίτην, forte ad hunc Orphicum vel ſimilem Hymnum pertinent. GESN.

XLVI. (45) 6. Etiam hic legi vult Pierſonus πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν, vt 43, 6. Mirum tamen fuerit, ſi in epitheto ita ſolemni ter diuerſis locis peccare potuerunt librarii. GESN.

XLVI. (45) 7. An φόβος hic eſt terror, non DIs iniectus a Baccho, ſed quem iniecere DI per Bacchum, πρόμαχον ſuum, gigantibus, vbi *retorſit Rhoecum leonis Vnguibus horribilique mala* Hor. Od. 2, 19, 23. GESN.

XLVI. 7. Niſi ſatis bonam lectionem φίλος offerret cod. Thryll. facile adducerem, vt τάφος; i. e. θάμβος, putarem a poeta ſcriptum eſſe.

XLVII. 46. De περικιονίυ ap-

Καδμείοισι δόμοις ὃς ἑλισσόμενος πέρι πάντη,
ἔστησεν κρατερῶς βρασμοὺς γαίης ἀποπέμψας·
ἡνίκα πυρφόρος αὐγὴ ἐκίνησεν χθόνα πᾶσαν,
πρηστῆρος ῥοίζοις· ὃ δ' ἀνέδραμε δεσμὸς ἁπάντων.
ἐλθέ, μάκαρ, βακχευτά, γεγηθυίαις πραπί-
δεσσιν.

XLVIII. (47) ΣΑΒΑΖΙΟΥ * θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθι, πάτερ, Κρόνου υἱὲ Σαβάζιε, κύδιμε
δαῖμον,
ὃς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην
μηρῷ ἐγκατέραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθοι

ΧΟΥ om. Af. Voff. ΡΑΙ. 2. περὶ πάντα vulgo. 3. κρατερῶς vulgo. 4. ἐνίκησε vulgo. ἐκίνησε Scriuer. ad Scal. 5. ῥοίζης Voff. XLVIII. * ΣΑΒΑΣΙΟΥ Ask. 2. ἐριφιώτην Voff. 3. ἐγκατέραψα. Nomen libri omifit Gefnerus. ἔλθῃ vulgo.

pellatione, ex fabula Bacchi de columnis Cadmeae arcis vite circumdata munitis, vid. Eurip. Phoeniff. 654 ibique V. Schol. et Valcken. Nefcio quam bene Spencerus de LL. Ebrr. p. 667. huc referat idolum כיון Amofi 5, 26. GESN.

XLVII. (46) 4. Pro ἐνίκησεν cogitabam aliquando forte melius legi ἐκίνησεν· cum terrae motum hic vel ipfe Hymnus fignare videatur. Sed etiam νικᾶν, *fuperare, vincere,* hic commode locum habent. GESN.

XLVII. (46) 5. Bacchus circumiens arcem, vite a fe producta illam deuinxit et contra incendium ac ruinam muniit. GESN.

XLVIII. (47) 1. Bacchi barbarum nomen, vti volunt Graeci Grammatici. De Saba Arabiae poteft aliquis cogitare, de Sabaoth, cum exercitum per Orientem duxerit Bacchus etc. Σάβον et Σαβάζιον modo vocis productione differre credibile eft. Plut. Symp. 4, 5 p. 671, F. Σάββους καὶ νῦν ἔτι πολλοὶ τοὺς βάκχους καλοῦσι, καὶ ταύτην ἀφιᾶσι τὴν φωνήν, ὅταν ὀργιάζουσι τῷ θεῷ. GESN.

XLVIII. 1. Alia de Sabazio habet Diod. Sic. IV. 4.

XLVIII. (47) 2. De εἰραφιώτου appellatione vid. Hefych. et ibi viri docti. Verbo, διὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν μηρῷ Διός, κ. τ. λ. GESN.

Τμῶλον ἐς ἠγάθεον, παρά θ' Ἵππαν καλλιπάρηον.
ἀλλά μάκαρ, Φρυγίης μεδέων, βασιλεύτατε πάντων,
εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν.

XLIX. (48) ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, στύρακα.

Ἵππαν κικλήσκω Βάκχου τροφόν, εὐάδα κούρην,
μυστιπόλον τελετῇσιν ἀγαλλομένην Σάβου ἁγνοῦ,
νυκτερίοισι χοροῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχου.

4. παρ' Ἵππαν vulgo. παρὰ Ἵππαν Dinnerus p. 753. 5. πόντων Voss. XLIX. 2. τελεταῖσιν vulgo. σαβον Voss. — vide notas. 3. χοροῖσι πυριβρεμέτοις ἰάχοισι vulgo.

XLIX. (48) 1. Vid. Fragm. 43 ex Proclo. GESN.

XLIX. 2. Insignis varietas est apud Dinnerum p. 360. Is quum duo priores versus huius hymni afferat, secundum ita scriptum exhibet: μυστιπόλον, χθονίην, βασίλειαν, καλλιπάρηον.

XLIX. 3. Nisi epitheton νυκτέριος tam frequens esset in Orphicis hymnis, facile adducerer, vt hic νυκτελίοισι scribendum putarem, et infra h. LII. 4. νυκτέλιε. Nyctelius Bacchus vocabatur. Pausanias I. 40. μετὰ δὲ τοῦ Διός τὸ τέμενος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθοῦσι, καλουμένην ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φορωνέως καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Καρίαν, ἔστι μὲν Διονύσου ναὸς Νυκτελίου. Plutarchus περὶ τοῦ ει τοῦ ἐν Δελφοῖς p. 692. ed. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Idem in Quaestt. Rom. 112. p. 519. νυκτέλια, et in Quaestt. Graec. 37. p. 534. νυκτέλια ἱερὰ memorat. Vide interpp. Hesychii ad νυκτελεῖν. Νυκτέλιος Bacchus etiam in hymno, qui est in Brunckii Analectis T. II. p. 517. et apud Eudociam p. 123. tum apud Nonnum VII. 349. p. 222, 9. IX. 114. p. 256, 5. XXII. 6. XXVII. 173. p. 710, 1. XLIV. 203. p. 1150, 13.

XLIX. 3. Ἴακχος est hymnus bacchantium, non ἰαχὸς, quod sciam. Lege: νυκτερίοισι χοροῖσι, περιβρεμέτοις ἰακχοῖσι. Theognis vs. 776. τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ θαλίῃ, Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε, σὸν περὶ βωμόν. RVHNK. Schneiderus ad Arg. 1122. πυριβρεμεταῖς ἰακχοῖσι legit. Equidem, quum nec formam περιβρέμετος, nec femininum adiectiuum πυριβρεμέτης probari posse existimem, audacius hunc versum mutaui. Dionys. Perieg. 578. Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ. Eudocia p. 123. ἐρίβρομον δὲ προσέτι καὶ ἐριβρεμέτην προσαγορεύουσιν.

κλῦθί μευ εὐχομένε, χθονίη μήτηρ, βασίλεια,
εἴτε σύ γ᾽ ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἴδης ὄρος ἁγνόν,
ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θόασμα·
ἔρχεο πρὸς τελετὰς ἱερῷ γηθεσα προσώπῳ.

L. (49) ΛΥΣΙΟΥ ληναίε ὕμνος.

Κλῦθι, μάκαρ, Διὸς υἷ᾽, ἐπιλήνιε Βάκχε, διμήτωρ,
σπέρμα πολύμνηςον, πολυώνυμε, λύσιε δαῖμον.
κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὔιε Βάκχε,
εὐτραφές, εὔκαρπος, πολυγηθέα καρπὸν ἀέξων,
ῥηξίχθων, ληναῖε, μεγασθενές, αἰολόμορφε·
παυσίπονον θνητοῖσι φανεὶς ἄκος, ἱερὸν ἄνθος,

4. μευ et χθονία vulgo. L. 1. διμάτωρ vulgo. 2. πολύμνητον vulgo. 3. Κλυψιγ. Voſſ. F. κλεψ. GESN. 4. εὐτραφῆ, εὔκαρπε, vulgo. 5. ῥοχθίζων vulgo. ἀγλαόμορφε Voſſ. 6. ἄκος om. Voſſ. παυσίπονος θνητοῖσι φανεὶς, ἄκος, vulgo. λυσίπονος Dinner. p. 136.

XLIX. (48) 6. Poſſit quidem aliquis θύασμα hic ſuſpicari legendum, et ad ſacrificiorum honorem referre. Verum θόασμα ad illos furioſos per montes curſus pertinet, de quibus etiam eſt apud Plut. de aud. poet. Vid. Heſych. V. θοάζει, et quae ibi VV. DD. GESN.

L. (49) Λύσειον vt H. 41, 4 ſ. λύσιον verius eſt, videntur dixiſſe non tantum ex fabula, quod ſoluit vincula ſuis Bacchis a Pentheo iniecta, qua de re Eurip. Bacch. 443 ſq. et 497 vbi minanti Pentheo, εἱρκταῖοι δὲ ἔνδον σῶμα σὸν φυλάξομεν, reſpondet Bacchus Λύσει μ᾽ ὁ δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω κ. τ. λ. An λύσιος etiam phyſice cum ληναίῳ coniunctus eſt? nam in ληνῷ, *torculari*, ſoluitur et liberatur Bacchus a vinculis illis ſucci craſſioris et pelliculae, quae impediunt vim inebriandi. GESN.

L. 2. Σπέρμα πολύμνηςον repoſitum ex h. VI. 4. XLII. 2.

L. (49) 5. Ῥοχθίζων ad ebriorum clamores et *ructus* adeo referendum puto. Videtur in vtroque verbo ὀνοματοποιΐα quaedam eſſe. GESN.

L. 5. Etſi ῥοχθίζων non inſolenter formatum verbum eſt, tamen, quia nusquam occurrit, non dubitaui ῥηξίχθων ex h. LII. 9. ſcribere.

χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐφάπτορ, καλλιέθειρε,
λύσιε, θυρσομανὲς, βρόμι', εὔιε, πᾶσιν ἔυφρων,
οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἠδ' ἀθανάτων σε πιφαύσκειν·
νῦν σε καλῶ μύςῃσι μολεῖν ἡδύν, φερέκαρπον.

LI. (50) ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο,
ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
κρυψίδομοι, Βάκχοιο τροφοί, χθόνιαι, πολυγηθεῖς,
καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἁγναί,
ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠερόφοιτοι.
πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοείμονες, ἴχνεσι κοῦφαι·
φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυανθεῖς·
σὺν Πανὶ σκιρτῶσαι ἀν' ὄρεα, εὐάςειραι,

7. ἐπάφιε vulgo. 8. θυρσομενῆ Voss. θυρσομανῆ vulgo. θυρσομανὲς Dinner. p. 137. 9. ὡς ἔθελε Voss. Hunc v. omittit Dinnerus. 10. μύσαισι vulgo. ἤδαν Voss. LI. 3. κρυψίδρομοι vulgo. 5. Ανδροχ. Voss. κεχαρισμ. Voss. 6. ἴχνεσσι Af.

L. (49) 7. Ἐπάφιον vt vocatur etiam 51, 9 declaramus ad Fr. 16 pr. GESN.

L. 7. Vim verbi ἐπάφιος recte videtur Gesnerus ad fragm. XVI. pr. declarasse. Sed accidit in hoc nomine hic et infra h. LII. 9. quod paullo ante in v. μανικέ, vt interpretatio pro genuino vocabulo in textum reciperetur. Scripserat poeta ἐφάπτορ. Apposita ad hanc rem duo sunt loca Aeschyli in Supplicibus, vnus v. 45. ἶνιν τ' ἀνθονομούσας προγόνου, βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν· ἐπωνυμίᾳ δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως, Ἔπαφόν τ' ἐγέννασεν· alter v. 551. γενοῦ πολυμνήςωρ, ἐφάπτορ Ἰοῦς. Ita legendum.

L. (49) 8. Non est probabile θυρσομανῆ solum accusandi casu tot vocatiuis interpositum. Itaque legam potius θυρσομανές. GESN.

LI. (50) 3. Casaub. de Satyr. L. 1 p. 35 Κρυψίδομοι emendat cum respectu ad antra Nympharum, a quibus et ἀντροχαρεῖς χθόνιαι mox appellantur. GESN.

πετρόρυτοι, λιγυραί, κρυνίτιδες, ὑλονόμοι τε·
παρθένοι εὐώδεις, λευχείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
αἰπολικαί, νόμιαι, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
δρυμοχαρεῖς, ἁπαλαί, πολυθρέμμονες, αὐξιτρο-
φοί τε·
κοῦραι ἁμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
Νύσιαι, οἰστρομανεῖς, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς,
σὺν Βάκχῳ Δηοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρουσαι·
ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
νᾶμα χέουσ' ὑγιεινὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

9. πετρόῤῥυτοι Af. Voff. κορυνίτιδες vulgo. κορυνήτιδες Dinn. p. 549. κρυνίτιδες Voff. Parif. α. β. 10. ευπνοι Voff. 11. θηρσι Voff. 12. κρυμοχαρεῖς vulgo. 14. Νύσσιαι Af. Voff. PAI. Parif. α. Νύσιαι μανικαί vulgo. παιονίδες PAI. 15. σὺν Βάκχῳ δώητε Dinn. Poft hunc v. Dinnerus p. 549. ponit v. 22. h. LV. ἢ νύμφαις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ δίᾳ, et v. 16. 17. omittit. 17. αὐξιτρόφοισιν ὥραις P. Parif. α.

LI. (50) 9. Non miror *fuftibus* aut *clauis armatas* effe nymphas, κορυνίτιδας, cum vt fortes in exercitu Bacchi milites fe gerere foleant. GESN.

LI. 9. Dudum legendum videram, πετρόρυτοι, λιγυραί, κρυνίτιδες, ὑλονόμοι τε. Poftea fic fcriptum reperi in duobus codd. Regiis, et Voffiano. RVHNK.

LI. (50) 11. Θηρσὶν poteft effe ab eo, qui verfum per ν ἐφελκυστικὸν fulcire vellet. Sed non erat illo opus in caefura. GESN.

LI. (50) 12. Δρυμοχαρεῖς eleganti coniectura fufpicatur Heringa Obff. c. 11 p. 89. Sed neque vulgatum non rectum effe puto: antra, riui, nemora nympharum poffeffiones, expetuntur ad captandum frigus. GESN.

LI. 12. Si minus placeat δρυμοχαρεῖς, quod Adr. Heringa Obferu. cap. 12. coniiciebat, legas licet: κυμοχαρεῖς, ἁπαλαί, πολυθρέμμονες αὐξίτροφοί τε. Hymn. 16. (XVII.) vf. 8. κύμασι τερπομένη. RVHNK. Heringae emendationem probauit Schraderus Obferu. p. 75.

LI. (50) 14. Nomen Νύσιαι, an Νυσαῖαι; a Baccho fuo trahunt. GESN.

LI. 14. Vel metrum oftendere poterat, in verbis Νύσιαι, μανικαί, aliquid vitii effe. Magis etiam hoc arguit vocabulum μανικαί, poefin minime decens. Id hic pariter atque h. XLV. 4. LII. 1. interpretibus debetur. Itaque οἰστρομανεῖς pofui.

LII. (51) ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, πολυώνυμε, μαινόλα, Βακχεῦ,
ταυρόκερως, ληναῖε, πυρισπόρε, Νύσιε, λυσεῦ,
μηροτρεφής, λικνῖτα, πυρίπνοε, καὶ τελετάρχα·
νυκτέρι', Εὐβουλεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα·
ὄργιον ἄῤῥητον, τριφυές, κρύφιον Διὸς ἔρνος·

LII. 1. μανικὲ, Βακχεῦ vulgo. 2. πυρίσπολε Voss. νύσσιε As. Voss. PAI. 3. μητροτρεφὴς vulgo. Μηροραφὴς coni. Lennep. ad Col. p. 155. ex H. 47, 1. πυρίπολε vulgo. τελέταρχε Dinnerus p. 137. νυκτέρ' vulgo. Νυκτέρι' As. μιτριφ. Voss.

LII. (51) De τριετηρικῷ vid. ad 52, 5. GESN.

LII. 1. Vide ad XLV. 4.

LII. 2. Λυσεῦ Schneideri coniectura est, ducta e fragm. inod. 23.

LII. 3. Nihil video, quod nos cogat, Lennepii coniecturam μηροραφὴς probare. Ea vereor ne alia auctoritate nitatur, quam his Eustathii ad Dion. Perieg. 1153. ὅθεν παρὰ τοῖς μύθοις μηροραφὴς ἐνομίσθη Διόνυσος. Sed ibi etiam μηροφανὴς legitur, quod, nisi fallor, μηροτραφὴς esse debebat. Strabo enim, cuius testimonio modo vsus erat Eustathius, XV. p. 1008. B. καὶ μηροτραφὴς δὲ λέγεται. Eustathius ad Iliad. II. ὄρος δέ τι Ἰνδικὸν Μηρὸς ἐκλήθη, Διονύσῳ ἀνακείμενον: ὅθεν Μηροτραφὴς μεμύθευται φασὶν ὁ Διόνυσος. Haec ipsa deriuatio nominis monere debebat Casaubonum, ne in Strabone μηροῤῥαφὴς probaret, quod fecisse tamen videtur. Quid enim ῥάπτειν in hoc nomine sibi vult, si Μηρὸς montis est appellatio? Immo si μηροτραφὴς dictus fuit Bacchus, ambigua fuit significatio vocabuli, vt recte scripserit Plinius H. N. VI. 21. quem locum Casaubonus attulit: *montemque Merum, Libero patri sacrum, vnde origo fabulae Iouis femine editi.* Quamobrem satis iudicaui vnam in Orpheo litteram delere. Eodem in versu πυρίπνοε, metro iubente, scripsi. Πυρίπνους apud nostrum est h. V. 3. X. 26.

LII. 4. De νυκτερίῳ vide ad XLIX. 3. Sequens vocabulum illustrat Plutarchus Sympos. Probl. VII. 9. p. 1271. ed. Steph. οἱ δὲ πάμπαν ἀρχαῖοι ὡς οὐδὲ τοῦ Ἑρμοῦ δεόμενον τὸν Διόνυσον αὐτὸν Εὐβουλῆ, καὶ τὴν νύκτα δι' ἐκεῖνον εὐφρόνην προσεῖπον. Μιτρηφόρου originem aperuit Diodorus Siculus IV. 4.

LII. (51) 5. Cur τριφυὴς Bacchus, indicatum ad 29, 2. GESN.

πρωτογόν', ἠρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ υἱὲ·
ὠμάδιε, σκηπτῦχε, χοροιμανὲς, ἡγέτα κώμων·
βακχεύων ἁγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνάς·
ῥηξίχθων, πυριφεγγές, ἐφάπτορ, κῦρε διμήτωρ,
οὐρεσίφοιτα, κερώς, νεβριδοςόλος, ἀμφιέτηρε,
Παιὰν θυρσεγχής, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε,
Βάσσαρε, κισσοχαρής, πολυπάρθενε, καὶ διά-
κοσμε,
ἐλθέ, μάκαρ, μύςῃσι βρύων κεχαρημένος αἰεί.

6. V. N. 7. ἀγέτα vulgo. χορομανὲς Voss. 9. ἐπάφιε, κῦρε διμάτωρ vulgo. 10. ἔρως vulgo. κέρως V. N. ἀμφιετειρε Voss. 11. χρυσεγχὴς vulgo. βοτρυοκοσμαι Voss. 12. om. Voss. 13. μυςαισι vulgo. κεχαρισμένον Voss.

LII. (51) 6. De Ἠρικαπαίῳ plus satis dictum ad H. 5, 4. GESN.

LII. (51) 7. Ὠμάδιος forte, quod thyrsum solet gestare humero, et saepe suspensum inde cantharum. GESN.

LII. 7. Verior haud dubie alia vocabuli ὠμάδιος explicatio est, quam Gesnerus dedit ad h. XXX. 5.

LII. (51) 9. Ῥηξίχθων cum de terra producit fontes vini, mellis etc. GESN.

LII. (51) 9. Ἐπάφιον declaravimus ad Fr. 16. pr. Etiam ὑποκόλπιος v. 11 inde declarari potest. GESN.

LII. 9. Vide ad L. 7.

LII. (51) 10. Pro ἔρως, κέρως legit Scaliger, vertitque *cornute*. Sed vt est vterque Deus πολύμορφος, ita nihil promouet Bacchum etiam Amoris nomine venire. Post vinum pulchriores quam ante videntur puellae. GESN.

LII. 10. Quod Scaliger in versione expressit, κερώς, et res ipsa, et hiatus, qui erat in vulgata lectione, recipere suaserunt. Quamquam contractam huius vocabuli formam alibi vix inuenies. Nicander Alexiph. 31. Σιληνοί, κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοί. In hymno Bacchi, qui est in Brunckii Anal. T. II. p. 517. et apud Eudociam p. 123. κωμαςήν, κεραόν, κισσοςέφανον, κελαδεινόν.

LII. 11. Vocabulum Παιὰν postulat, vt nomen addatur, quo ab Apolline distinguatur Bacchus. Itaque pro χρυσεγχὴς reposui θυρσεγχής, de quo supra ad XLV. 5.

LII. 12. Verba καὶ διάκοσμε haud dubie corrupta sunt. Nisi vltimae syllabae κοσμε nata sunt e praecedente versu, proxime accederet ποικιλόκοσμε.

LIII. (52) ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ *θυμίαμα, πάντα πλὴν * λιβάνου.*

Ἀμφιετῆ καλέω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
ἐγρόμενον κούραις ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν·
ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων
κοιμίζει τριετῆρα χρόνον Βακχήϊον ἁγνόν.
αὐτὸς δ' ἡνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρῃ,
εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
εὐάζων κινῶν τε χοροὺς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις.
ἀλλά, μάκαρ, χλοόκαρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε,
βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν γανόωντι προσώπῳ,
εὐιέροις καρποῖσι τελεσσιγόνοισι βρυάζων.

LIV. (53) ΣΙΛΗΝΟΥ, *σατύρου, Βακχῶν θυμίαμα, μάνναν.*

Κλῦθί *μευ, ὦ πολύσεμνε τροφεῦ,* Βάκχοιο *τιθηνέ,*

LIII. * *τλη λιβ.* Voſſ. 2. *εὐπλοκάμοις* Voſſ. PAI. 3—6. omittit Dinnerus p. 137. 5. *ἐγείρῃ* Voſſ. *ἐγείροις* Ald. al. LIV. Dinnerus p. 710. habet v. 1—6. 11. ſed p. 701. affert v. 7. 8. — 1. *μου* et *τροφὲ* vulgo.

LIII. (52) 5. Quid ſi trieterica ſacra primum inſtituta, quod tertio anno, quo ſurculus depoſitus eſt, triceſimo menſe, videtur perfecta vitis, cuius cultum Orpheus docuit, plenum fructum oſtendere. Apud Proſerpinam eſſe eſt latere, *ἐν ᾅδῃ* eſſe, vt dicebat Heraclitus. His trietericis non repugnant *ἀμφιετῆ*, annua, qualia etiam Lenaea, Dionyſia etc. Ceterum *ἐγείρῃ* ex Voſſiano in contextum poetae aſſumſi, quod manifeſto priores ſeptem verſus tertia perſona Bacchum celebrant. GESN.

LIII. 6. Mitſcherlichius ad Hom. hymn. Cer. v. 70. *τρέπεαι* legendum contendit, quia plurimi codd. habeant *ἐγείροις* verſu praecedente. At coniunctiuus certe *ἐγείρῃς* requireretur.

LIV. (53) De hac Societate

Σιληνῶν ἔχ' ἄριςε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις,
ἁγνοτελής, γεραρός, θιάσε νομίε τελετάρχα·
εὐαςής, φιλάγρυπνε σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
Ναΐσι καὶ Βάκχαις ἡγέμενε κισσοφόροισιν·
δεῦρ' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν Σατύροις ἅμα πᾶσιν
θηροτύποις, εὔασμα διδὲς Βακχοιο ἄνακτος,
σὺν Βάκχαις ληναῖα τελεσφόρα σεμνὰ προπέμπων,
ὄργια νυκτιφαῆ τελεταῖς ἁγίαις ἀναφαίνων,
εὐάζων, φιλόθυρσε, γαληνιόων θιάσοισιν.

LV. (54) ΕΙΣ Ἀφροδίτην ὕμνος.

Οὐρανίη, πολύυμνε, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
ποντογενής, γενέτειρα θεά, φιλοπάννυχε, σεμνή,
νυκτερίη, ζεύκτειρα, δολοπλόκε, μῆτερ ανάγκης·

2. τετιμέναι Voss. 4. ἀγνοτερὴς, γερανὸς vulgo. γεραρός Voss. Paris. α. β. τελετάρχυ Voss. P. 5. φιλάγρυπνε, νεάζων οἷσι σιληνοῖς vulgo. 6. Νάοισι Voss. βάκχοις et κιττοφόροισιν vulgo. βάκχαις Dinnerus. 7. κατυροις Voss. 8. βακχεῖον vulgo. LV. 1. ὀρανία vulgo. 3. νυκτεgία vulgo.

Sileni, Satyri, Baccharum v. Casaub. de Sat. L. 1 p. 78 sq.
GESN.

LIV. (53) 4. Ἀγνοτελὴς, γεραρὸς ingeniose Pierso. Veris. p. 42. et puto etiam vere. Ἀγνοτελὴς epitheton Themidos Arg. 547. Γεγαρὸς est in Voss. Sed iam Casaub. de Sat. l. c. ἀγνοτερὴς quidem plane vitiosum putat, et legendum ἀγνοτελὴς, vel ἀγνοθελὴς, vel ἀγνομελὴς, vt αἰγομελὴς de Pane 10, 5. Pro γερανὸς autem γεραρὸς vel γεραός. GESN.

LIV. (53) 5. Casaub. l. c. legi vult, νεάζοντ' οἷσι Σιληνοῖς vt Satyrorum sit descriptio, νεάζοντες Σιληνοὶ, iuuenes Sileni. Sed d'Oruill. Vanno Crit. p. 373 et Piers. Veris. p. 43 substitui volunt, σὺν εὐζώνοισι τιθήναις, vt H. 29 extr. et 52, 6.
GESN.

LV. (54) Habetur hic Hymnus ap. Stobaeum Serm. 61 p. 389, 22 vsque ad v. 19 vbi Gesnerus ponit signum etc. vt ostendat illum se non dare integrum: sed plane nihil varietatis, praeter

πάντα γὰρ ἐκ σέθεν ἐςίν, ὑπεζεύξω δέ τε κόσμον·
καὶ κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γεννᾷς δὲ τὰ πάντα,
ὅσσά τ' ἐν ȣ̓ρανῷ ἐςι καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπῳ,
ἐν πόντῳ τε βυθῷ· σεμνὴ Βάκχοιο πάρεδρε,
τερπομένη θαλίῃσι, γαμοςόλε, μῆτερ ἐρώτων·
πειθοῖ λεκτροχαρής, κρυφίη, χαριδῶτι ἄνασσα,
φαινομένη τ', ἀφανής τ', ἐρατοπλόκαμ', εὐπατέρεια,
νυμφιδίη, σύνδαιτε, θεῶν σκηπτȣ̃χε, λύκαινα·
γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινοτάτη, βιοδῶτι·

4. ὑπεζεύξαο δὲ κόσμον vulgo. Hunc v. p. 123. omittit Dinnerus. 5. γεννας Voff. 7. ἐν πόντῳ τε βυθῷ τε vulgo. 8. θαλίαισι vulgo. 9. κρυφία vulgo. ἄνασσα folus habet Dinnerus. Caeteri omnes omittunt. 10. F. ἀφανής τε. GESN. Vulgo τε abeſt. 11. νυμφιδία, σὺν δαιτὶ vulgo.

manifeſtum ſphalma, obſeruo. Habet etiam Maittair. Miſcell. carm. p. 154, qui et ipſe nihil dedit varietatis. Annotationibus ſuis potius antiquarias Scaligeri voces explicare ſtudet. GESN.

LV. Hymnus hic Stobaeo additus a Conr. Geſnero in ed. Baſil. 1549. p. 387. in ed. Francof. 1581. p. 613. Abeſt ab ed. principe Trincauelli et Tigurina 1543.

LV. (54) 5. Τρισσῶν μοιρῶν nomine tres orbis partes intelligit Stobaei interpres C. Geſnerus. Sed fato ipſo potentiorem eſſe Venerem nonnunquam, dicit poeta: ὑπὲρ μόρον, non ſuo fato propter Venerem multa fiunt etc. GESN.

LV. (54) 9. Lacunam notat etiam Geſnerus. Facile eſt verſum coniectura explere. Sed imitemur veterum editorum modeſtiam. Ob id ipſum, quod multa hic ſupplementa facile poni poſſunt, non eſt emendationi, h. e. coniecturae probabili, quid auctor dederit, locus. GESN.

LV. (54) 10. Non multum tribuo coniecturae ἀφανής τε. Poteſt enim more ſuo poeta in ὀξυμώρῳ luſiſſe. Venus etiam cum eſt manifeſtis ſignis prodita, deliteſcere cupit interdum. Neſciunt aliquando homines, ſe amare. GESN.

LV. (54) 11. Epitheton Veneris facit σύνδαιτι θεῶν, conuictrix, Cl. Her. Obſ. c. 11 p.

ἐνζεύξασα βροτὲς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις,
καὶ θηρῶν πολὺ φῦλον, ἐρωμανέων ὑπὸ φίλτρων·
ἔρχεο, Κυπρογενὲς θεῖον γένος, εἴτ' ἐν Ὀλύμπῳ
ἐσσί, θεὰ βασίλεια, καλῷ γήθεσα προσώπῳ,
εἴτε καὶ εὐλιβάνε Συρίης ἕδος ἀμφιπολεύεις,
εἴτε σύ γ' ἐν πεδίοισι σὺν ἅρμασι χρυσεοτεύκτοις
Αἰγύπτε κατέχεις ἱερῆς γονιμώδεα λετρά,
ἢ καὶ κυανέοισιν ὄχοις ἐπὶ πόντιον οἶδμα
ἐρχομένη χαίρεις νεπόδων κυκλίησι χορείαις·
ἢ νύμφαις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ Δίᾳ,
θυιὰς ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἅλματι κέφῳ·

13. 14. hos omisit Dinnerus. 13. ἢ ζεύξασα vulgo. 14. ἐρωτομανῶν ἀπὸ vulgo. 16. εἶ σὺ θεὰ vulgo. 17. σηρίης P. 18. εἰ σύ γ' ἐν Dinner. p. 95. 20. κυανέοις ὄχθοις vulgo. κυανεαις Voss. P. ὄχθεσσ'. GESN. 21. τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίαισι vulgo. 23. θῖνας vulgo. αλματι Voss. Hinc Θίνεσ' ἐπ' ἀγχιάλοις — ἅλμ. Ruhnk. ep. 2 p. 88.

88. Facilius crederem, si Venus esset secundariis de DIs, vt Aeolus ille, cui dat Iuno epulis accumbere Diuum, vel Hercules etc. Amat generatim conuiuia Venus. Λύκαινα forte honestum et blandum nomen antiquarum meretricularum, a Venere hac ductum. GESN.

LV. 13. Aut, quod dedi, ἐνζεύξασα βροτὲς scripsit, aut ζεύξασα θνητές.

LV. (54) 19. Aegypti insignis fertilitas, mulierum amabilitas, praeceps maturitas, vis Nilo (cuius sunt λετρά) tributa fecundandi etiam animantes. GESN.

LV. 20. 21. Vulgatam lectionem, quae sensu carebat, audacius mutaui. Quod praecedit, ἐν πεδίοισιν, indicat, mare oppositum iri. Hinc ducta emendatio nostra. Νέποδες pisces dicuntur, vt ex Suida, aliisque grammaticis constat. Φῦλα νεπόδων habent duo codd. Paris. in Hom. h. Apoll. 78. Caeterum comparari potest locus ex Arionis hymno in Neptunum: ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν βραγχίοις περὶ δή σε πλωτοὶ θῆρες χορεύεσιν ἐν κύκλῳ.

LV. (54) 22. Δία hic proprium antiquum Naxi insulae esse non dubito, in qua cum Baccho oblectari hic dicatur Venerem. Vid. Apoll. 4, 425 vbi Charites, Veneris comites, peplum texuere Baccho. Seruauit ibi Scholiasta Fragm. Callim. n. 163 Bentl. GESN.

LV. (54) 23. Θῖνας ἐπ'] Non dubium mihi est quin θῖνας oc-

εἴτ' ἐν Κύπρῳ, ἄνασσα, τροφῷ σέο· ἔνθα καλαί σε
παρθένοι ἀδμῆται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
ὑμνοῦσιν, σέ, μάκαιρα, καὶ ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν.
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, μάλ' ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα·
ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνῇ ἁγίοισι λόγοισιν.

LVI. (55) ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθί μευ εὐχομένου, πολυώνυμε, δαῖμον ἄριστε,

26. ἄγνος Voſſ. 27. θεὰ μάλ' Voſſ. Chiu. Pariſ. α. β. θεὺ κάλ' vulgo. LVI. 1. μευ vulgo. πολυώνυμαι Voſſ.

cupet locum nominis alicuius fluuii in Genitiuo Caſu poſiti, et cum αἰγιαλοῖς iuncti. H. STEPH.

LV. (54) 23. Inter feliciſſimas ingenii Ruhnkeniani coniecturas refero, quam in Var. Lect. poſui. Si modus ſyllabae ſecundae pateretur, aut migrare illum ſoleret noſter, placeret, Θείνασ' vrgens, impellens nymphas: vt currum ſuum impellens Venus eo ipſo incitet ad curſum velut verberibus quibusdam Nymphas comites. Syſtoles certe exempla non molliora laudant Grammatici. GESN.

LV. 23. Immerito Geſnerus laudauit Ruhnkenii coniecturam, in qua ſolitam eruditiſſimi viri elegantiam deſideramus. Faciliori mutatione θυιὰς vna cum Voſſiana lectione ἅλματι repoſui. Ἅρματι certe vel propterea diſplicere debet, quia currus bis iam memoratus eſt. Θυιὰς bacchantem ſignificat: quod nomen de quacumque vſurpatur animi concitatione. Aeſchylus Suppl. 579. ex noſtra emendatione: ὀδύναις τε κεντροδαλήτοις θυιάδος Ἥρας. Ibi vulgo θειάς, in cod. Guelf. θυίας eſt. Idem S. c. Theb. 837. ἐτευξα τύμβῳ μέλος, ὡς θυιάς. Pertinet huc Heſychii θύεται, εὐθυμεῖ, εὐφραίνεται, et θυσάδες, νύμφαι τινές, αἱ ἔνθεοι, quod fortaſſe de his Naxiis nymphis intelligendum. Θυσὰς apud Aeſchylum S. c. Th. 271. nihil eſt aliud, quam θυιάς, *bacchans*, in his: ἔπειτα σὺ ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς. Taceo Nonnum, in quo θυιάδι φωνῇ atque alia ad ſatietatem vsque.

LVI. (55) Adonis ſub vtroque genere celebratur, κούρη καὶ κοῦρος. Non eſt opus apud Orphea de ſexu vtroque Deorum diſputare, aut de illo Romanorum, *ſi Deus ſi Dea es* etc.

ἁβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ᾠδῇσι ποθειναῖς,
Εὔβουλεῦ, πολύμορφε, τροφεῦ πάντων ἀρίδηλε.
κούρη, καὶ κόρε· πᾶσι καλὸν θάλος αἰὲν Ἄδωνι,
σβεννύμενος λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις·
αὐξιθαλής, δίκερως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
ἀγλαόμορφε, κυνηγεσίαις χαίρων, βαθυχαῖτα·
ἱμερόνους, Κύπριδος γλυκερὸν θάλος, ἔρνος ἔρωτος·
Φερσεφόνης ἐρασιπλοκάμου λέκτροισι λοχευθείς·
ὃς ποτὲ μὲν ναίεις ὑπὸ Τάρταρον ἠερόεντα,
ἠδὲ πάλιν πρὸς Ὄλυμπον ἄγεις δέμας ὡριόκαρπον·
ἐλθέ, μάκαρ, μύστῃσι φέρων καρποὺς ἀπὸ γαίης.

LVII. (56) ΕΡΜΟΥ χθονίου θυμίαμα, στύρακα.

Κωκυτοῦ ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης,
ὃς ψυχὰς θνητῶν κατάγεις ὑπὸ νέρτερα γαίης,
Ἑρμῆ, Βακχεχόροιο Διωνύσοιο γένεθλον,

2. ᾠδαῖσι vulgo. 4. σὺ πᾶσιν θάλος αἰὲν ἄδωνι vulgo. πᾶσι Voss. 4. 5. Hos vss. omittit Dinnerus p. 12. 5. σβεννύμενε. 7. κυναγεσίοις vulgo. κυνηγεσίαις Dinner. κυναγεσίαις Voss. 9. λοχευτεὶς P. 12. μύσταισι vulgo. LVII. 3. Βάκχε χοραῖο vulgo. Βακχεχόροιο V. N.

Vim Lunae hic praesertim designari, plura indicant. GESN.

LVI. (55) 2. Non valde puto opus est emendatione Ruhnken. Ep. 2, p. 88 pro ᾠδαῖσι ὥραισι reponentis. Alia ratio est loci ad quem prouocat H. 25, 3. Ὠδαὶ possunt ad cultum Adonidis referri feminarum illum lugentium etc. Nec tamen non probabile puto etiam ὥραις, si referatur ad Lunae phases, a quibus illi prisci etiam tempestates, fertilitatemque ducebant, ad quas phases referendi videntur v. 5 it. 10. GESN.

LVI. 4. Vulgatam lectionem correxi ex h. XXXVI. 11. Θάλος epitheto carere nequit.

LVII. (56) 3. Is. Casaub. de poesi Sat. p. 59 sq. suspicatur, vna voce composita dixisse poetam βακχεχόροιο, vt βακχεβάκχος. Hoc etiam pertinet ad H.

καὶ Παφίης κούρης, ἑλικοβλεφάρου Ἀφροδίτης,
ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
αἰνομόροις ψυχαῖς πομπὸς κατὰ γαῖαν ὑπάρχων·
ἃς κατάγεις, ὁπόταν μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται,
εὐιέρῳ ῥάβδῳ θέλγων ὑπνοδώτιδι πάντα,
καὶ πάλιν ὑπνώοντας ἐγείρεις. σοὶ γὰρ ἔδωκεν
τιμὴν Φερσεφόνεια θεά, κατὰ Τάρταρον εὐρὺν
ψυχαῖς ἀενάοις θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
ἀλλά, μάκαρ, πέμποις μύσταις τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

LVIII. (57) ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω μέγαν ἁγνὸν ἐράσμιον ἡδὺν Ἔρωτα,
τοξαλκῆ, πτερόεντα, πυρίβρομον, εὔδρομον ὁρμῇ,
συμπαίζοντα θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
εὐπάλαμον, διφυῆ, πάντων κληῖδας ἔχοντα,
αἰθέρος οὐρανίου, πόντου, χθονός, ἠδ' ὅσα θνητοῖς
πνεύματα παντογένεθλα θεὰ βόσκει χλοόκαρπος,
ἠδ' ὅσα Τάρταρος εὐρὺς ἔχει, πόντος θ' ἁλίδουπος·

7. ὑπνώτιρα Af. P. ὑπνοδώτειρα Voff. ὑπνοδῶτερ ἅπαντα A. I. ὑπνοδῶτερ ἅπαντα Dinner. p. 256. 11. ἐννάοις Voff. LVIII. 2. πυρίδρομον vulgo.

74, 1. Vix dubito, quin recte. Ita βακχευτὴς βρόμιος vocatur Fr. 3, 13: et βακχεύειν dicitur H. 51, 8. GESN.

LVIII. (57) Habet etiam Stobaeus Ser. 61 p. 395, 32 fine vlla varietate. GESN.

LVIII. Hunc quoque hymnum Gefnerus addidit Stobaeo, cuius in antiquis edd. non eft. Vide ad h. LV.

LVIII (57) 6. Πνεύματα παντογένεθλα H. 37 Κουρήτων puto declarata effe. Vt hic θεὰ χλοόκαρπος, ita H. 83, 6 Ἑστία χλοόμορφος. GESN.

μοῦνος γὰρ τούτων πάντων οἴηκα κρατύνεις.
ἀλλά, μάκαρ, καθαραῖς γνώμαις μύστῃσι συνέρχου,
Φαύλους δ' ἐκτοπίους θ' ὁρμὰς ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

LIX. (58) ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Μοῖραι ἀπειρέσιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
κλῦτέ μου εὐχομένου, πολυώνυμοι, αἵτ' ἐπὶ λίμνης
οὐρανίας, (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θερμῆς

8. οἴημα Ask. Voss. qui etiam transponit του. οἴ. κρα. παντων. 9. μύσταισι vulgo. LIX. 2. Κλῦθέ Voss. Dinner. p. 505. 3. θερμῆς Ask. Ald. νυχιας om. Voss.

LVIII. (57) 9. Malit ἐπέρχου pro συνέρχου Lennep. ad Col. p. 136, vt est 47, 6. Equidem vtrumque rectum esse puto. GESN.

LVIII. (57) 10. Epithetis Amoris addere possis Orphicum carmen laudatum Proclo in Tim. 3 p. 165, 28 et 267, 28 Ποιμαίνων πραπίδεσσιν ἀνόμματον, ὠκὺν ἔρωτα. GESN.

LIX. (58) 3. Videtur Scaliger legisse μυχίας ὑπὸ κρήνης· et μυχίας ipse etiam probat: θέρμης autem retinendum putat. Ego quae sit illa λίμνη οὐρανία, et quae hic de illa praedicantur, non intelligo, somniare tamen aliquid de Galaxia s. via lactea mihi videor. Quid si pluuias nocturnas inde deriuauit? Saxeum antrum ibi collocare poetae difficilius non est, quam totum solum aeneum. Sed neque affeuerare ausim, cur Parcis s. Fatis eandem sedem tribuerit; sedem beatarum mentium ibi constitutam video a Pythagora, vt monui ex Cicerone et Porphyrio in digressione de Insulis beatorum Prael. 2 de nauigatt. extra coll. Herc. §. 1. Animarum cum μοίραις necessitudinem facile esset declarare. Galaxias, nubi similis, euanescit h. e. non videtur, vbi primum turbari caelum incipit. GESN.

LIX. 3. Aliud genus dictionis in hoc hymno est, atque in plerisque aliis, vt vix dubitari possit, quin et scriptoris alius, et aetatis aliquanto recentioris sit. Quare quae in aliis hymnis epicae dialecti caussa mutaui, in hoc visum est intacta relinquere. Quod ad locum attinet, in quo Parcae habitare dicuntur, probabile est, caelestes regiones intelligi. Ita νυχία θέρμη habebit fortasse, quo excusetur.

ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαρῦ μυχῷ εὐλίθυ ἄντρυ)
ναίυσαι, πεπότησθε βροτῶν ἐπ᾽ ἀπείρονα γαῖαν·
ἔνθεν ἐπὶ βρότεον δῦλον γένος ἐλπίδι κύφη
στείχετε, πορφυρέῃσι καλυψάμεναι ὀθόνῃσι,
μερσίμῳ ἐν πεδίῳ, ὅθι πάγγεον ἅρμα διώκει
δόξα, δίκης παρὰ τέρμα καὶ ἐλπίδος ἠδὲ μεριμνῶν,
καὶ νόμον ὠγύγιον παναπείρονος εὐνόμυ ἀρχῆς.
Μοῖρα γὰρ ἐν βιότῳ καθορᾷ μόνον, ὐδέ τις ἄλλος
ἀθανάτων, οἱ ἔχυσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπυ,
καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον· ἐπεί γ᾽ ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
Μοῖρά τε καὶ Διὸς οἶδε νόος διαπαντὸς ἅπαντα.
ἀλλά μοι, ἀέριοι, μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι,

4. λιπαρῷ μυχῷ εὐλίθῳ ἄντρῳ vulgo. 6. δόκιμον γένος ἐλπίδι κῦφον vulgo. 7. πορφυρέοισι vulgo. 8. μορσίμων Parif. α. Ald. αρμασιωκει Voff. 10. ωγυγίυ καὶ ἀπείρονος εὐνόμυ vulgo. ὠγύγιον — εὔνομον Voff. 11. αλλον Voff. 15. νυκτέριοι vulgo.

Quamquam nefcio an νοτίας ἀπὸ θερμῆς fcripferit. Qui fequebantur datiui, ne in recentiffimo quidem fcriptore tolerari poterant.

LIX. (58) 6. Δόκιμον γένος libenter interpretarer opinabile, ad fufcipiendas opiniones etiam vanas de fato et rebus futuris pronum: idem eft ἐλπίδι κῦφον, fpe facile attollitur etc. GESN.

LIX. 6. Δόκιμον ita, vt Gefnero videbatur, non poteft intelligi. Hoc verbum quum fcripturae vitio e δῦλον ortum effet, κύφῃ in κῦφον mutatum fuit.

LIX. (58) 8. Πάγγεον ἅρμα vniuerfum genus humanum fignat. Hoc, tamquam vni currui, vni naui impofitum, opinio regit etc. GESN.

LIX. (58) 12. Ἀθανάτων] Poft ὀλύμπυ ponenda potius hypoftigme: quia haec verba, καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον, ad verbum καθορᾷ referuntur fumptum ἀπὸ τῦ κοινῦ. H. STEPH.

LIX. (58) 15. Νυκτερίυς dici puto Parcas, ob futurorum obfcuritatem, forte etiam, quod fomniis aperiri fata et innotefcere non nunquam contingat. Caeterum illud Ἀλλά μοι νυκτ. vt οι ante confonantem corripiatur, fecit, vt hic verfus inter eos fit, de quibus emendandis laborabat Bentl. ad Call. in Iou. 87, quod in H. 87, 15 etiam facere Virum fummum, diximus. Hic volebat legi Ἀλλά μοι εὐκταῖαι, quod H. 59, 6 eft Gratiarum epitheton: vel Ἀλλά νυ νυκτέ-

Ἄτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθὼ, μόλετ', εὐπατέρειαι,
νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς,
παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης,
Μοῖραι, ἀκούσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν,
ἐρχόμεναι μύσταις ληθιπήμονες εὔφρονι βουλῇ·

LX. (59) ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, στύρακα.

Κλῦτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,

16. εὐπατέρειαν Chiu. 17. ἀέριοι pro νυκτέριοι vulgo. 18. Πανδότειρα Voſſ. ἀνάγκη vulgo. 20. λυσιπήμονες vulgo. Poſt hunc verſum vulgo addebatur hic: Μοιράων τέλος ἔλθ' ἀοιδὴ, ἣν ὕφαν' Ὀρφεύς. Recte ἔλλαβ. Ask. Pariſ. α. β. ἔλλ' ἀοιδὴ Voſſ. PAI.

ριαι. Lennepio ad Coluth. p. 3 placebat Ἀλλ' ἅμα. Caeterum cum pluſcula allata ſint ex omni poetarum genere exempla correptarum ante conſonantem etiam diphthongorum finalium αι et οι, quae emendare ſingula quidem poſſit aliquis vel minus Bentleio ingenioſus, ſed quae emendare velle omnia inſolentiae pene ſit; et quorum quaedam ne ab acutis quidem viris ſic facile ſanari potuerunt: tutius videtur, nihil mutare contra librorum conſenſum. Vid. querela contra Francium Ienſii p. 20, et Lectt. Lucian. 2, 6 p. 167 ſq. et vt ceteros taceam, Schrader. ad Muſaeum Animadu. p. 304 ſqq. GESN.

LIX. 15. 17. Voces ἀέριοι et νυκτέριοι locum ſuum permutare iuſſit Ruhnkenius.

LIX. (58) 17. Ἀέριοι etiam vocantur Furiae H. 68, 9: ἀφανεῖς ἐπεξηγητικὸν eſt. Multa apud poetas etiam Latinos, v. g. Virg. Aen. 1, 415 *Obſcuro gradientes aere ſepſit.* Diſputaui pluribus in prael. de animab. Hippocr. in Comm. Soc. Gott. T. 1 §. 2 et 8. GESN.

LIX. (58) 21. Verſus ſine dubio ſuppoſititius, ab homine confictus, qui forte codicem cum haberet mutilum, ea ratione tegere vellet vitium illud, et indicare, hunc cantum, hanc ἀοιδὴν Parcarum, quam texuerit Orpheus, eſſe vltimum illius Hymnorum. Sed, puto, legi voluit ἔλλαβ'. τέλος ἔλλαβε, finem, locum vltimum, occupauit. Damnauit inficetum carmen Lennep. ad Col. p. 137. GESN.

LX. (59) Gratiarum hunc hymnum vtiliter conferri cum

Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐρυνόμης βαθυκόλπε,
Ἀγλαΐη, Θαλίη τε, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε,

LX. 2. Εὐνομίης vulgo. 3. Ἀγλαΐη τε Θάλεια καὶ Εὐφ. vulgo.

Pauſa. Boeot. c. 35, monuit Cl. Heringa Obſ. c. 11 p. 85. GESN.

LX. (59) 2. Εὐρυνόμης legendum monuit Schrader. ad Muſ. p. 188. probante Heringa l. c. ex Pauſa. l. c. et Burm. ad Anthol. p. 55, a. GESN.

LX. 2. Tiedemannus in primis Graeciae philoſophis p. 82. non modo hic Εὐνομίης ſervandum, ſed idem nomen etiam in Heſiodi Theogonia v. 906. et Pauſania IX. 35. reſtituendum ſuſpicatur: videri enim nomen matris Gratiarum Εὐνομίη eſſe debere, quod bonam ciuitatis conſtitutionem ſignificet, non Εὐρυνόμη, quod hac in cauſa nullam vim habeat; atque in Pauſania Εὐρυνόμης ſcribi potuiſſe ab aliquo, qui hoc nomen in corrupto Heſiodi codice inueniſſet. Quae quantumvis probabiliter disputata ſint, non impediunt tamen, quo minus in Orphico hymno Εὐρυνόμης reponatur. Nam vt taceam corruptelae ſuſpicionem facilius in Orpheum, quam in Heſiodum atque Pauſaniam cadere, alii etiam auctores, vt Apollodorus p. 8. et Hyginus p. 12. Eurynomen matrem Gratiarum fuiſſe perhibent; atque ex his Apollodorus Oceani filiam fuiſſe tradit, in hac quoque re, vt videtur, cum Heſiodo conſentiens, ſi quidem eandem intellexit Heſiodus Eurynomen Gratiarum matrem v. 906. et Oceani filiam, cuius mentionem fecit v. 358. Apollodorus quidem Eurynomen filiam Oceani memorat etiam p. 5. et eadem in ſcholiis ad Hom. Iliad. VI. 130. occurrit. Caeterum quod Tiedemannus duos diuerſiſſimae aetatis codices Orphei Eurynomae nomen habere dicit, mirus error eſt, ex eo natus, quod Geſnerus in variis lectionibus poſuerat haec: εὐρυνόμης *V. N.* notas videndas indicans. Pauſaniae verba, quae hunc hymnum Onomacrito vindicant, apponere operae pretium duxi. Ita ergo hic IX. 35. Ἡσίοδος δὲ ἐν Θεογονίᾳ (προσιέσθω δέ, ὅτῳ φίλον, τὴν Θεογονίαν) ἐν γοῦν τῇ ποιήσει ταύτῃ τὰς Χάριτας φησὶν εἶναι Διός τε καὶ Εὐρυνόμης, καὶ σφισιν ὀνόματα Εὐφροσύνην τε καὶ Ἀγλαΐαν εἶναι καὶ Θαλίαν· κατὰ ταὐτὰ δὲ ἐν ἔπεσιν ἐςὶ τοῖς Ὀνομακρίτε. Ita Θαλίαν e cod. Moſc. ſcribendum in Pauſania. Nam Heſiodus habet Ἀγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. Quocum quoniam conſentire dicit Onomacritum Pauſanias, eamdem ſcripturam in hymno repoſui, quod vel elegantiae cauſſa facere licuiſſet.

χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμιαι, εὔφρονες, ἁγναί,
αἰολόμορφοι, ἀειθαλέες, θνητοῖσι ποθειναί,
οὔτε γὰρ ἠελίου ταχιναὶ φλόγες, οὔτε σελήνης,
καὶ σοφίης, ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου θρασύτητος
αὔχημ', οὔτε βίου λιπαρῆς περικαλλέος ἥβης
ὑμέων χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βιότοιο.
εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι·
ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύστῃσι προσηνεῖς.

LXI. (60) ΝΕΜΕΣΕΩΣ ὕμνος.

Ὦ Νέμεσι, κλήζω σε, θεὰ βασίλεια μεγίστη,
πανδερκής, ἐσορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων·
ἀϊδίη, πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίοις,
ἀλλάσσουσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον αἰεί,
ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες.
σοὶ γὰρ ἀεὶ γνώμη πάντων μέλει, οὐδέ σε λήθει

4. εὔφρονες coni. B. Slothouweri ex h. LXXXIV. 4. εὐφρόσυν' vulgo. 6—9. vulgo hymni LXIX. vſſ. 10—13. erant. 6. φρένες Voſſ. 7. σοφίας vulgo. 8. εὔχαρι, ὅτε βίου λιπαρᾶς vulgo. 9. ὑμῶν vulgo. 11. Ἔλθετ'. Aſ. ὀλβιοδότειραι Voſſ. μύσταισι vulgo. LXI. 3. ἀϊδία vulgo. 5. δεδάασι vulgo. δεδίασι coni. Pierſ. Veriſ. p. 44. 6. σὴ — πέλει vulgo.

LX. 6—9. Ruhnkenius in Ep. crit. II. p. 281. hos verſus hinc in hymnum LXIX. qui eſt in Eumenides, traductos cenſuit. Eum ſequutus, vbi aptum videbatur, repoſui. Caeterum quod vulgo legebatur v. 8. εὔχαρι, id ſine articulo dici non poterat. Neque omnino hoc vocabulum hic erat aptum. Id igitur in αὔχημ' a me mutatum eſt.

LXI. Addidit hunc hymnum Stobaeo C. Geſnerus Serm. IX. p. 98. ed. Baſ. 1549. LI. p. 183. ed. Francoſ. 1581. Vide ad h. LV.

LXI. (60) 4. Qui variam rationem mutat, ne amplius ſit varia, ille conſiſtere in regula ſua cogit. GESN.

LXI. (60) 5. Blanditur coniectura Pierſoni: ſed meminerimus, hanc inprimis eſſe ma-

ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὁρμῇ.
πάντ' ἐσορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις, πάντα βραβεύεις·
ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον.
ἐλθέ, μάκαιρ', ἁγνή, μύσταις ἐπιτάῤῥοθος αἰεί·
δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα πανεχθεῖς
γνώμας, οὐχ ὁσίας, πανυπέρφρονας, ἀλλοπροσάλλας.

LXII. (61) ΔΙΚΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὄμμα Δίκης μέλπω πανδερκέος, ἀγλαομόρφου,
ἢ καὶ Ζηνὸς ἄνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἵζει,
οὐρανόθεν καθορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων,
τοῖς ἀδίκοις τιμωρὸς ἐπιβρίθουσα δικαίη,

8. *βραμεύεις* P. *καὶ πάντα βραβεύεις* Parif. α. Ald. 11. *πανουσα* Voff. 12. *ἀλιτροτάτας* vulgo. *ἀλλιτροτάτας* Ald. *ἀλλοπροτάτας* Dinnerus p. 530. LXII. 1. *παλιδερκέος* vulgo. *πανδερκέος* Af. Voff. Parif. α. 4. *ἐπιτριθ.* Voff. *δίκαια* vulgo.

gnam praerogatiuam veri et iulti, quod tandem vincit, et aſſentiri ſibi etiam reluctantes cogit. GESN.

LXII. Addidit hunc hymnum Stobaeo C. Geſnerus tit. IX. p. 98. ed. Baſ. 1549. et LI. p. 183. ed. Francof. 1581. Vide ad h. LV.

LXII. (61) 1. *Δίκην* inter Horas retulit H. 42, 2. Valde pulchrum illius epitheton *πανδερκὴς*, quo vtitur noſter etiam H. 60, 2: et quam facile eſt in literis maiuſculis N mutari in ΛI. Itaque merito probauit etiam Pierſo. Veriſ. p. 44. Et tamen *παλιδερκὴς* etiam habet, qua parte tueri ſe poſſit. Eſt enim hic praecipue ſermo de iuſtitia vltrice ſ. vindicatiua. Haec vel maxime eſt *παλιδερκὴς*, reſpicit ad ea, quae acta ſunt. Itaque certe non mutaui lectionem omnium editorum, neque damno verſionem Geſneri apud Stobaeum *retro videns*. GESN.

LXII. (61) 2 et 3. Hos duo verſus, tanquam Orphei, laudat Demoſth. contra Ariſtogit. p. 492, A. GESN.

LXII. (61) 4. Ἐπιβρίθουσα videtur imaginem habere Dicae

ἐξ ἰσότητος ἀληθείῃ συνάγϐσ' ἀνομοῖα.
πάντα γὰρ, ὅσσα κακαῖς γνώμαις θνητοῖσιν ὀχεῖται,
δύσκριτα, βϐλομένοις τὸ πλέον βϐλαῖς ἀδίκοισιν.
μϐνη ἐπεμβαίνϐσα δίκῃ ἀδίκοις ἐπὶ ἔργοις,
ἐχθρὴ τῶν ἀδίκων, εὔφρων δὲ σύνεσσι δικαίοις.
ἀλλά, θεά, μόλ' ἔπι γνώμαις ἐσθλῇσι δικαίη,
ὡς ἂν ἀεὶ βιοτῆς τὸ πεπρωμένον ἦμαρ ἐπέλθῃ.

5. ἐξ ἰσότητος ἀληθείας vulgo. ισοτ.· καὶ ἀληθ. Voſſ. συναγυσαν ομοια Voſſ. 7. τοπλέον Aſ. Hunc verſum Dinnerus p. 156. ex hymno νόμϐ affert, ſed p. 213. in hymno δίκης habet. 8. δίκην ἀδίκοις ἐπεγείρῃς vulgo. ἐπὶ ἔργοις Voſſ. 9. ἐχθρὰ vulgo. 10. θεὰ μολϐ Voſſ. ἐσθλαῖσι δικαία vulgo.

bilancem tenentis, et pondus ac grauitatem addentis illi lanci, in qua ſunt iuſta. V. 62, 7. GESN.

LXII. (61) 5. Antiquiſſima notio iuſti ἰσότης *Par, Aequum.* Cf. H. 62, 2. GESN.

LXII. (61) 6. Ὀχεῖται q. d. inuehuntur: et mox τὸ πλέον eſt ipſum illud iniuſtitiae genus, quo plus ſibi arrogant πλεονέκται. V. 62, 10. Δύσκριτα ſunt, credo, male vel praue iudicata. GESN.

LXII. 7. Recte Aldina comma habet poſt ὀχεῖται, quod vulgo omittitur. Nam ad δύσκριτα intelligi debet ἐςὶν.

LXII. (61) 11. Poſt mortem redit illa naturalis aequalitas et paritas, cuius memoriam reſricari ſubinde ab ipſa Dice, poeta petit. GESN.

LXII. 11. Verſus hic ita intelligendus: *perpetuo ſimulac dies quisque, quem adiiciunt fata, ſucceſſerit.* De iſta ſignificatione particularum ὡς ἂν v. Hoogeveen. p. 1225. VIII. Similiter infra h. LXXXVI. 17. Ἀεί, ita vt hic poſitum, illuſtrat H. Stephanus Theſ. T. I. p. 113. quo pertinet Sophoclis τῶν ἀεὶ λόγων in Philoct. 131. Non magis enim ἀεὶ βιοτῆς hic coniungenda, atque τὸν ἀεὶ βίοτον, in his ex Oedipo Coloneo v. 1583. ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίςασο, quae coniunxit Suidas in ἀεί. Nam τὸν αἰεὶ dixit, intellecto χρόνον, vt in Electra 1075.

LXIII. (62) ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὦ θνητοῖσι δικαιοτάτη, πολύολβε, ποθεινή,
ἐξ ἰσότητος ἀεὶ θνητοῖς χαίρουσα δικαίοις,
πάντιμ᾽, ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχής,
ἣ καθαραῖς γνώμαις αἰεὶ τὰ δέοντα βραβεύεις,
ἄθραυστος τὸ συνειδός· ἀεὶ θραύεις γὰρ ἅπαντας,
ὅσσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, ἀλλοπρόσαλλοι,
πλάστιγξιν βριαρῇσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως·
ἀστασίαστε, φίλη πάντων, φιλόκωμ᾽, ἐρατεινή,
εἰρήνῃ χαίρουσα, βίον ζηλοῦσα βέβαιον.
αἰεὶ γὰρ τὸ πλέον στυγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις.

LXIII. 3. *πάντιμ᾽* Dinnerus p. 211. *πάντιμε* vulgo. 6. *τὸν* Af. Voſſ. Pariſ. α. Nempe *τὸν σὸν* iſti codd. habent pro *τὸ σόν*. Ibidem *ἀλλ᾽ ὑπὲρ αὐτοῦ* vulgo. 7. *πλάστιγξι βριαραῖσι* vulgo. *Μάστιξι* Scriu. ad Scalig. *παρακλίναντες* Voſſ.

LXIII. (62) Habetur hic hymnus totus apud Stob. 9 p. 160. GESN.

LXIII. Addidit hunc hymnum Stobaeo C. Geſnerus tit. IX. p. 98. ed. Baſ. 1549. et LI. p. 183. ed. Francof. 1581. Vide ad h. LV.

LXIII. (62) 3. Cf. v. 12. GESN.

LXIII. 6. Vulgatam lectionem, quae ſenſum et huius verſus et ſequentis corrumpit, ex h. LXI. v. 12. correxi. Hoc dicit: *punis, qui tibi non ſervientes alio tempore aliorum partes ſectantur, violentis librae lancibus cupide depreſſis.*

LXIII. (62) 7. *Πλάστιγγας* hic intelligo extrema iugi in curru, quae debent aequabiliter procedere: nec tamen non etiam ſad libram reſpicere potuit poeta, qui plures non nunquam metaphoras miſcet. V. 61, 4. GESN.

LXIII. (62) 8. *Φιλόκωμος* etiam eſt Iuſtitia, locum habet in menſa, in hilari comiſſatione. Quoties *δαιτὸς ἐΐσης* eſt apud Homerum mentio? quoties cyathis ſibi admetiuntur potum antiqui? GESN.

LXIII. (62) 10. Cf. 61, 7. GESN.

ἐν σοὶ γὰρ σοφίῃ ἀρετῆς τέλος ἐσθλὸν ἱκάνει.
κλῦθι, θεά, κακίην θνητῶν θραύουσα δικαίως,
ὡς ἂν ἰσοῤῥοπίῃσιν ἀεὶ βίος ἐσθλὸς ὁδεύοι
θνητῶν ἀνθρώπων, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
καὶ ζώων πάντων, ὁπόσ' ἐν κόλποισι τιθηνεῖ
γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεύς.

LXIV. (63) ΥΜΝΟΣ Νόμου.

Ἀθανάτων καλέω καὶ θνητῶν ἁγνὸν ἄνακτα,
οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην, σφρηγῖδα δικαίην
πόντου τ' εἰναλίου καὶ γῆς, φύσεως τὸ βέβαιον
ἀκλινὲς ἀστασίαστον ἀεὶ τηροῦντα νόμοισιν,
οἷσιν ἄνωθε φέρων μέγαν οὐρανὸν αὐτὸς ὁδεύει,
καὶ Φθόνον οὐ δίκαιον ῥοίζου τρόπον αὐτὸς ἐλαύνει·
ὃς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει.
αὐτὸς γὰρ μοῦνος ζώων οἴηκα κρατύνει,

11. σοφίης ἀρετῆς τέλος ὄλλον vulgo. 13. ἰσοῤῥοπίαισιν vulgo. ὁδεύει Voss. LXIV. 2. σφραγῖδα δικαίαν vulgo. 3. Post βέβαιον colon erat, et v. 4. legebatur in libris omnibus ἀκλινῆ. Ibidem τειροῦντα Voss. 5. αὐτα οδ. Voss. 8. οἴακα Af. Voss. Parif. α.

LXIII. (62) 11. Pro ὄλλον, quod per Diplasiasmum excusari potest, vt ὄλλον τέλος sit plena perfectio, ἐσθλὸν reponi vult Lennep. ad Coluth. p. 137. vt 63, 7. Sed quid si pro ἀρετῆς legas ἀρετή; Sapientia cum iustitia coniuncta finis et summus gradus virtutis est. GESN.

LXIII. 11. Inepte Morellius ad Liban. Vol. p. XIX. κ' ἀρετῆς. Ἀρετὴ coniectura est C. Gesneri ad Stobaeum. Malui σοφίῃ scribere.

LXIII. (62) 12. Θραύουσα, vt v. 5. GESN.

LXIV. (63) 3. Vide num ita legi possit, — φύσεως τὸ βέβαιον Ἀκλινὲς ἀστασίαστον ἀεὶ τηροῦντα νόμοισιν. H. STEPH.

LXIV. (63) 6. De media in δίκαιον correpta vid. ad Arg. 163. GESN.

LXIV. 6. Aliud scripsisse poetam puto, vt οὐ νόμιμον, vel ἐκνόμιον.

γνώμαις ὀρθοτάτῃσι συνών, ἀδιάστροφος αἰεί,
ὠγύγιος, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν
τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δὲ φέρων κακότητα βαρεῖαν.
ἀλλά, μάκαρ, πάντιμε, φερόλβιε, πᾶσι ποθεινέ,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε, φέριστε.

LXV. (64) ΑΡΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἄῤῥηκτ', ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε δαῖμον,
ὁπλοχαρής, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε, τειχεσιπλῆτα,
Ἆρες ἄναξ, ὁπλόδουπε, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεί,
αἵματι τ' ἀνδροφόνῳ χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτέ,
ὃς ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον·
στῆσον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνες πόνον ἀλγεσίθυμον·
εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος, κώμους τε Λυαίου,
ἀλλάξας ἀλκὴν ὅπλων εἰς ἔργα τὰ Δηοῦς,
εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ὀλβιοδῶτιν.

9. ὀρθοτάταισι vulgo. PAI. 10. ωγιγ. πολυπυ. Voss. 11. νομίοις Paris. a. 12. παντιμεροβλιε Voss. LXV. 1. δαιμων Voss. 2. τειχεσιπλῆκτα Dinnerus p. 91. 3. δολόδουπε vulgo. πεπαλαγμενον Voss. 4. αἵματι ἀνδροφόνῳ vulgo. Αιματι Voss. 6. λυσῶσαν Voss. ἄφες Dinnerus p. 660. sed idem ἄνες p. 261. 7. Λυαίους vulgo. Λυαίου coniic. Lennep. ad Col. p. 158. 8. ἀλκὴν Voss. PAI. αἰχὴν vulgo.

LXV. (64) 3. Pro δολόδουπε malit Pierso. Veris. p. 45 ὁπλόδουπε, quod quin admodum conueniat Marti, non potest dubitari. Sed quid si δολόδουπος est Mars, quatenus vanis interdum etiam fallacibus terroribus hosti nocet. Πολεμόκλονος v. 4 idem quod ὁπλόδουπος significat. GESN.

LXVI. (65) ΗΦΑΙΣΤΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Ἥφαιςτ᾽ ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἀκάματον πῦρ,
λαμπόμενε φλογέαις αὐγαῖς, φαεσίμβροτε δαῖμον,
φωσφόρε, καρτερόχειρ, αἰώνιε, τεχνοδίαιτε,
ἐργαστήρ, κόσμοιο μέρος, στοιχεῖον ἀμεμφές,
παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντοδίαιτε,
αἰθήρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον·
ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.
πάντα δὲ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα πάντα·
σώματά τε θνητῶν οἰκεῖς, πολύολβε, κραταιέ·
κλῦθι μάκαρ, κλήζω σε πρὸς εὐϊέρους ἐπιλοιβάς,
αἰὲν ὅπως χαίρουσιν ἐπ᾽ ἔργοις ἥμερος ἔλθῃς.
παῦσον λυσσῶσαν μανίην πυρὸς ἀκαμάτοιο,
καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν ἡμετέροισιν.

LXVI. 2. om. Thr. Dinnerus p. 311. omittit v. 6. 7. 8. 10—13. φλογέαις Voss. φλογίαις αὔραις vulgo. 3. κρατερόχειρι Voss. 5. πανδάτωρ Thr. 10. σε vulgo abest. ἐπιλοιβὰς Ruhnk. Ep. crit. II. p. 246. e Paris. α. ἐπὶ λοιβὰς vulgo. 11. αἰεὶ et ἔλθοις vulgo. 12.

LXVI. (65) 2. Pro αὔραις Lennep. ad Col. p. 137 reponit αὐγῆς coniectura probabili et illo ingenio digna. Sed quo minus mutare aliquid audeam, vel solum illud Virgilianum *Aura refulsit* Aen. 6, 204 me impedit, quod ille haud dubie e Graeco fonte hausit. GESN.

LXVI. (65) 4. Στοιχεῖον itaque nostro etiam pro elemento, vno de quatuor dictum viderimus. GESN.

LXVI. 7. Ταῦτα nominatiuus sit necesse est, nisi προφαίνει dictum est pro προφαίνεται, vt in Argonauticis aliquoties καταφαίνειν. Id suadet similis locus in h. XI. 3. τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός.

LXVI. (65) 10. Lennep. ad Col. p. 138 legit κλήζω σε

LXVII. (67) ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Ἰητὴρ πάντων Ἀσκληπιέ, δέσποτα Παιάν,
θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νόσων,
ἠπιόδωρε, κραταιέ, μόλοις κατάγων ὑγίειαν,
καὶ παύων νόσους χαλεπάς, θανάτοιό τε κῆρας.
αὐξιθαλὴς κόρε, * ἀπαλεξίκακ', ὀλβιόμοιρε,
Φοίβου Ἀπόλλωνος κρατερὸν θάλος ἀγλαότιμον,
ἐχθρὲ νόσων, Ὑγίειαν ἔχων σύλλεκτρον ἀμεμφῆ,
ἐλθέ, μάκαρ, σωτήρ, βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων.

μανίαν vulgo. LXVII. 1. Ῥυτηρ Voss. ἠκτὴρ Ald. 3. κατάγων καὶ ὑγείαν Paris. α. Ald. Dinner. p. 104. 4. νόσων χαλεπὰς κῆρας θανάτοιο vulgo. 5. ἐπαλεξ. Voss.

πρὸς κ. τ. λ. Recte sane, προσκλήζω σε ἐπὶ λοιβάς. OESN.

LXVII. (66) Est hymnus in Aesculapium e Cassellano marmore a nobis editus et explicatus in Comm. Soc. Gott. T. 2 p. 283 sqq. quam praelectionem forte aliquis non inutiliter cum hoc hymno Orphico contulerit. Habetur etiam in Maittairii Collectan. p. 146. GESN.

LXVII. 4. Facile intelligitur vitiosam esse vulgatam lectionem, καὶ παύων νόσων χαλεπὰς κῆρας θανάτοιο. Copulam deesse senserat aliquis, a quo καὶ additum est, quod postea in praecedente versu ante ὑγίειαν locum obtinuit. Nostram emendationem firmat sequentis hymni versus ultimus, in quo νόσων χαλεπῶν est. Ac quis non videat multo rectius morbos hoc epitheto ornari, quam κῆρας θανάτου?

LXVII. (66) 5. Laborare sensum et metrum ait Lennep. ad Coluth. p. 139 et emendat, Αὐξιθ. κ. πᾶσιν ἀλεξ. Facilior medicina fuerit, si post κόρε inseras καὶ, quod saepe facere noster solet. Ἀπαλεξεῖν depellere est Ιλ. Ω, 371 Ἀλλὰ καὶ ἄλλον Ζεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Hoc, puto, pluris nobis esse debet, quam glossa Hesychiana ἀπαλεξίκακον, ἀθεράπευτον. GESN.

LXVII. (66) 7. Σύλλεκτρον idem hic esse debet, quod alias σύνεδρον vel πάρεδρον· nisi incestus etiam fuit Aesculapius. GESN.

LXVIII. (67) ΥΓΕΙΑΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἱμερόεσσ', ἐρατή, πολυθάλμιε, παμβασίλεια,
κλῦθι, μάκαιρ' Ὑγίεια, φερόλβιε, μῆτερ ἁπάντων.
ἐκ σέο γὰρ νοῦσοι μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσιν,
πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθὴς εἵνεκα σεῖο,
καὶ τέχναι βρίθουσι. ποθεῖ δέ σε κόσμος, ἄνασσα,
μοῦνος δὲ στυγέει σ' Ἀΐδης ψυχοφθόρος αἰεί·
αἰθαλής, εὐκταιοτάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
σοῦ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐστὶν ἀνωφελῆ ἀνθρώποισιν.
οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν,
οὔτε γέρων πολύμοχθος ἄτερ σέο γίγνεται ἀνήρ.
πάντων γὰρ κρατέεις μούνη, καὶ πᾶσιν ἀνάσσεις.
ἀλλά, θεά, μόλε μυστιπόλοις ἐπιτάῤῥοθος αἰεί,
ῥυομένη νούσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

LXIX. (68) ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦτε, θεαὶ πάντιμοι, ἐρίβρομοι, εὐάστειραι,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀλληκτώ, καὶ δῖα Μέγαιρα·

LXVIII. 3. Ex σεθεν Voss. 7. Αειθαλης Voss. Paris. α. P. Ald. εὐθαλὴς vulgo. LXIX. 1. Κλυθε Voss. εὐράς. editi. ευνασ. Voss. εὐάτειραι Paris. α.

LXVIII. (67) Etiam Hygeae hymnum Ariphronis ex marmore Cassellano dedimus l. c. qui pluscula habet, quae videri possunt hinc mutuo sumta. Dedit et Maittair. p. 146. GESN.

LXVIII. (67) 1. Πολυθάλμιος aptum praesertim Hygeae epitheton, a θάλπω. Quot morbi souendo s. fomentis curantur? GESN.

LXVIII. 7. Male Schraderus in Emend. praefat. p. VI. corrigit εὐθαλλής.

LXIX. (68) 1. Nescio an aliquis docuerit, quae sint εὐρά-

νυκτέριαι, μύχιαι, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί᾽ ἔχουσαι
ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι, παρὰ Στυγὸς ἱερὸν ὕδωρ·
οὐχ ὁσίαις βουλῇσι βροτῶν πεποτημέναι αἰεὶ
λυσσήρεις, ἀγέρωχοι, ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις,
θηρόπεπλοι, τιμωροί, ἐρισθενέες, βαρυαλγεῖς,
Ἀΐδεω χθόνιαι φοβεραὶ κόραι αἰολόμορφοι,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, ὠκύδρομοι ὥστε νόημα.

3. μύχειαι Voss. ἔχοντες alter Parisiensium, vel vterque: nota enim omissa in ed. Gesn. 4. 5. Dinnerus p. 275. omittit. 4. ἄντρων Ask. P. 5. βουλαῖσι vulgo. 6. ἀπαυάζουσαι vulgo. ἀπαυγας. Voss. An ἐπευάζουσαι? H. Steph. 9. Ἠέριαι ὠκυδρόμοι ὡς Voss ὠκύδρομοι ὡς Voss. Af. τ᾽ ὅστε Ald. ὠκύδρομοι ὥστε Paris. α. ὠκύδρομοί θ᾽ ὥστε vulgo. ὠκ — τῶστε P. 9. V. N.

σειραι. Docuerat iam Dan. Heins. ad Sil. 1, 101 et *euantes Massylas*, legendum, εὐάσειραι, cuius exempla et coniugata dabit Index. GESN.

LXIX. 3. Fortasse non damnanda lectio ἔχοντες. Aesch. in Eum. 948. de iisdem deabus, κύρι᾽ ἔχοντες θεαί. Vide infra ad h. LXXVIII. 4.

LXIX. (68) 5. Non simpliciter λυσσήρεις, *rabiosae*, h. e. *furiae*, sunt Eumenides, sed consiliis nefandis etc. GESN.

LXIX. (68) 6. Eumenides dicuntur ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις, gaudere necessitatibus h. e. fatali illa lege, qua peccatis hominum puniendis ipsae quasi adstrictae sunt. V. 69. 8. it. 85. 15. Possis etiam huc accommodare lectionem ἐπαυγάζεσθαι, illucescere, h. e. ostendere se, et repraesentare. GESN.

LXIX. (68) 9. Vid. ad 58. 17. ὠκύδρομοι, abiecta θ᾽ vult Bentl. nempe ne οι finalis ante consonantem corripiatur. Et hic quidem fauent illi etiam MSS. Sed vid. tamen disputata ad H. 58, 15. GESN.

LXIX. 9. 10. Post versum nonum in omnibus libris leguntur hi versus:

ὅτε γὰρ ἠελίου ταχιναὶ φλόγες,
ὅτε σελήνης,
καὶ σοφίας ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου θρασύτητος,
εὔχαρι, ὅτε βίου λιπαρᾶς περικαλλέος ἥβης,
ὑμῶν χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βιότοιο.

Qui mirum, inquit Ruhnkenius, ni huc temere traducti sint ex hymno 59 (LX) in Charites. Quod quum mihi plane persuaserit, reposui hos versus isto in hymno, hic autem sustuli. Dinnerus et hos et sequentem, ἀλλ᾽ αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ᾽ ἀπείρονα φῦλα omisit p. 275. sed non aliam puto ob caussam, quam quod nulla continerent epitheta. Caeterum deletis istis versibus

αἴτ᾽ αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ᾽ ἀπείρονα φῦλα
ὄμμα Δίκης ἐφορᾶτε, δικασπόλοι αἰὲν ἐοῦσαι.
ἀλλά, θεαὶ Μοῖραι, ὀφιοπλόκαμοι, πολύμορφοι,
πρηΰνοον μετάθεσθαι βίου μαλακόφρονα δόξαν.

LXX. (69) ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦτέ μευ, Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι, εὔφρονι βουλῇ,
ἁγναὶ θυγατέρες μεγάλοιο Διὸς χθονίοιο,
Φερσεφόνης τ᾽, ἐρατῆς κούρης καλλιπλοκάμοιο,
αἳ πάντων καθορᾶτε βίον θνητῶν ἀσεβούντων,
τῶν ἀδίκων τιμωροί, ἐφεστηκυῖαι ἀνάγκῃ,
κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ᾽ ὄσσων
δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην·
ἀΐδιοι, φοβερῶπες, ἀπόστροφοι, αὐτοκράτειραι,

10. omittit Dinnerus: V. N. ἀλλ᾽ αἰεὶ vulgo. 13. πραΰνοον vulgo. Poſt h. v. addit Voſſ. hunc: ἀλλὰ μάκαιρ᾽ ἁγνὴ μύσταις ἱερὸν φάος αὔξοις. V. N. LXX. 2. 3. omittit p. 275. Dinnerus. 4. ἢ πάντων καθορᾶ βίοτον vulgo. Emendauit Schraderus in Obſſ. p. 76 ſeq. 7. αὐταυγῆ vulgo. ἀνταύγῆ Eſch. Dinnerus p. 275. Vid. N. ad H. 6, 5. Poſt hunc v. repetit Dinnerus p. 275. verſum 11. praecedentis hymni ita ſcriptum: ὄμμα δίκης ἐφορᾶτε δικασπόλοιο, αἰὲν ἐοῦσαι.

pro ἀλλὰ ſcribendum erat αἴτε, quod in ἀλλὰ erat mutatum, vt cohaereret hic verſus cum iis, quos temere addiderat librarius.

LXIX. 13. Hunc quoque verſum pariter atque eum, quem ex margine libri Voſſiani, vt ex Ruhnkenio cognoſcimus, vncis incluſum adiecerat Geſnerus, non habet Dinnerus p. 275. ſed v. 13. idem Dinnerus habet p. 220. ex hymno Eumenidum, vt conſulto omiſſum pateat. Verſum iſtum, quem Voſſianus codex habet, e fine hymni 77 (LXXVIII.) hunc translatum eſſe monuit Ruhnkenius.

LXIX. (68) 18. Inculcatus imperite a quocunque verſus, aut vndecunque huc translatus. GESN.

LXX. (69) 5. Conf. dicta ad 68, 6. GESN.

λυσιμελεῖς οἴςρῳ, βλοσυροὶ, νύχιαι, πολύποτμοι,
νυκτέριαι κοῦραι, ὀφιοπλόκαμοι, φοβερῶπες,
ὑμέας κικλήσκω γνώμαις ὁσίῃσι πελάζειν.

LXXI. (70) ΜΗΛΙΝΟΗΣ * θυμίαμα, ἀρώματα.

Μηλινόην καλέω, νύμφην χθονίην, κροκόπεπλον,
ἣν παρὰ Κωκυτοῦ προχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνὴ
Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο·
ᾗ ψευσθεὶς Πλούτων᾽ ἐμίγη δολίαις ἀπάτῃσιν,
θυμῷ Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροιήν.
ἣ θνητοὺς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,
ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανοῦσα.

9. βλοσυροννύχιαι vulgo. πολύποτμον Voſſ. 11. omittit Dinnerus. ὑμᾶς et ὁσίαισι vulgo. LXXI. * ΣΗΛΙΝ. Voſſ. θυμ. ἀρωμ. om. Voſſ. 1. Σηλ. Voſſ. χθονίαν vulgo. 4. ᾗ Ald. Πλούτων editi. ἀπάταις Aſ. Ald. ἀπάταισι vulgo. ἅπαντες Voſſ. 6. ᾗ Ald. μαίνοι Ald. 7. ἐκπροφαίνουσα omnes, praet. Voſſ.

LXX. (69) 9. Melius, credo, eſt cum Lennepio ad Col. p. 139 legere βλοσυραὶ, νύχιαι. Poteſt tamen compoſita dictione hoc ſignificari, τὸ βλοσυρὸν, eſſe ab eo, quod ſint eaedem νύχιαι. GESN.

LXX. 9. Βλοσυροννύχιαι Schneiderus in lexico Graeco interpretatur, tamquam ſi βλοσυρώνυχες ſcriptum eſſet: quod fieri non poteſt. Emendationem feci faciliorem etiam Lennepiana. Nam βλοσυροὶ femininum eſt etiam in Heſiodeo Scuto Herculis v. 250. nec νύχιαι ſequente νυκτέριαι in hisce hymnis offenſionem habet.

LXXI. (70) 4. Πλούτων᾽ h. e. Πλούτωνα legendum neceſſario. Plutonem mentitus Iupiter cum Proſerpina, Patris concubitum refugiente, rem habuit, vnde nata Melinoe, quam hinc intelligo bicolor monſtrum fuiſſe, candidum et nigrum: ἔσπασε χροιὴν colorem traxit duplicem, a Plutone furuum, lucidum a Ioue. Nec hodie a magica vanitate, et ſpectrorum fabulis abeſſe ſolet albi et nigri coloris frequens mentio, alternatioque. GESN.

LXXI. 5. Obſcurus eſt hic verſus, vt in re ignota. E verbis nihil elicias aliud, niſi duplicem colorem Melinoes, quam Schneiderus recte Empuſam interpretatur, Proſerpinae ob vitium ſibi illatum indignatae deberi.

LXXI. (70) 7. Nimis carmini

ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγής,
ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, καταχθονίων βασίλεια,
ψυχῆς ἐκπέμποις οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης,
εὐμενὲς εὐίερον μύσταις φαίνουσα πρόσωπον.

LXXII. (71) ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δεῦρο, Τύχη, καλέω σ', ἀγαθὴν κράντειραν ἐπ' εὐχαῖς,
μειλιχίην, ἐνοδῖτιν, ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον, Εὐβουλῆος

11. ἐκπέμπειν vulgo. LXXII. 1. ἀγαθον Voss. 2. μειλιχίαν vulgo. Μαλιχιαν Voss. εὐβολοις Voss.

repugnat ἐκπροφαίνουσα, nimis conuenit ἐκπροφανοῦσα, Vossianum, vt hoc excludere a contexto carminis non potuerim. GESN.

LXXI. 11. Ἐκπέμπειν propter sequentem nominatiuum φαίνουσα ferri non magis poterat, quam nominatiuus κεχαρμένη cum infinitiuo in Euripidis Oreste v. 1120. quem qui tueretur, miratus iam est Schaeferus in praefat. ad Iuliani orationem in laudem Constantii p. VI. Οἶστρον vltimam in caesura productam habens etiam h. XI. 23. occurrit.

LXXII. (71) 3. Cf. omnino, quae damus Fr. 34 ex Proclo, Εὑρίσκω Ὀρφέα καὶ τὴν Τύχην Ἄρτεμιν προσαγορεύοντα κ. τ. λ. et add. Io. Diac. ad Hesiodi θεογ. Alleg. p. 268, 2 extr. itemque Selden. ad marmora Oxon. p. 129 primae edit. ex Hermete in Carpo Aphor. 78, et Vettio Valente, cuius magnum locum profert ex MSS. Id. de DIs Syris 1, 1 p. 86 sq. Macrob. Sat. 1, 19 extr. Luna Τύχη. Nempe Dianam esse et hanc meminerimus. An huc referimus, quod Homerus Dianae telis mortes subitas mulierum, vt virorum Phoebo, assignat? Vid. Ιλ. Τ, 59 et ibi Eustath. it. Φ, 484 et Οδ. Γ, 280. GESN.

LXXII. (71) 3. Εὐβουλῆα plerumque Plutonem esse, Index noster docet. Nempe de Diana Stygia, de Fortuna ἐν ᾅδῃ latente, de qua consuluntur Manes, sermo est. GESN.

αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν,
τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν.
ἐν σοὶ γὰρ βίοτος θνητῶν παμποίκιλός ἐστιν·
οἷς μὲν γὰρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος πολύολβον,
οἷς δὲ κακὴν πενίην, θυμῷ χόλον ὁρμαίνουσα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε μολεῖν βίῳ εὐμενέουσαν,
ὄλβοισιν πλήθουσαν ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν.

LXXIII. (72) ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δαίμονα κικλήσκω, μέγαν, εὐηγήτορα, φρικτόν,
μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν,
Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα, παμβασιλῆα·
πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,

5. τυμβιδίαν vulgo. 6. Ἐστὶ ἐν σοι γαρ Voss. 9. 10. omittit Dinnerus p. 766. 10. κτεάτεσιν Ask. LXXIII. 1. μεγαλανηγήτορα vulgo. μεγανηγήτορα Voss. 2. Μαλιχιον Voss. 4. οικον ειδελ-

LXXIII. (72) 1. Μεγαλανηγήτορα, credo, nemo vel probabit vel declarabit. Apta certe huic loco est coniectura Lennepii ad Col. p. 140 μέγαν ἠδ' ἡγήτορα. Sed neque non dare potuit poeta μεγάλον ἡγήτορα.

GESN.

LXXIII. 1. Toupius Em. in Suid. T. II. p. 96. nihil dubitat, quin scribendum sit, Δαίμονα κικλήσκω μεγαλήτορα, Δαίμονα φρικτόν. Verum vt taceam, μεγαλήτορα vix aptum epitheton esse, quod quomodo firmare Toupius potuerit exemplo μεγαλήτορος Οἰάγροιο ex Argonauticis, non intelligo, audacior omnino est ista coniectura, quam vt assensum extorqueat. Lenior nostra est emendatio, quae etsi vocabulum alibi vix occurrens intulit, habet tamen aliquid firmamenti in Odyss. XIX. 114. vbi ἐξ εὐηγεσίης ob bonum imperium significat. Εὐηγήτωρ eamdem vim habet, atque ἡγεμόνη in hymno X. 12. qui est in Naturam. Ita ἔργων ἡγήτειρα dicitur Aurora h. LXXVIII. 6. et Musae h. LXXVI. 6. νόου καθηγήτειρας.

LXXIII. (72) 3. Virorum genium Iouem, Iunonem mulierum esse, esse etiam malum genium, vt niger ille Bruti ap.

ἔμπαλι δὲ ψύχοντα βίον θνητῶν πολυμόχθων.
ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς τε κλῇδες ὀχεῦνται.
τοιγάρ τοι, μάκαρ, ἁγνέ, πολύστονα κήδε' ἐλάσσας,
ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατὰ γαῖαν ἅπασαν,
εὔδοξον βιοτῆς γλυκερὸν τέλος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

LXXIV. (73) ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Λευκοθέην καλέω Καδμηΐδα, δαίμονα σεμνήν,
εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐϋστεφάνου Διονύσου.
κλῦθι, θεὰ πόντοιο βαθυστέρνοιο μέδουσα,
κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.
ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄστατος ὁρμή,
μούνη δὲ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν ἁλὶ λύεις,
οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθῃς.
ἀλλά θεὰ δέσποινα, μόλοις ἐπαρωγὸς ἐοῦσα
νηυσὶν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
μύσταις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον οὖρον ἄγουσα.

LXXV. (74) ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

Σύντροφε Βακχεχόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,

θε Voss. 5. Εμπαλιν Voss. 6. Εν γαρ σοι Voss. χαρᾶς κληῖδες vulgo. 7. πολύστορα vulgo. πολύστονα coni. B. Slothouweri. 9. ἔνδοξον vulgo. LXXIV. Λευκοθέαν vulgo. 3. βαθυστερνοιο μεδουσα Voss. Dinner. p. 452. βαθυστέρνου μεδέουσα vulgo. 5. σελαγοδρ. Voss. 7. ἔλθοις vulgo. 10. εν ποντων αὐσιδ. Voss. LXXV. 1. Βάκχε χοροῖο vulgo. χοροῖς Voss.

Plutarchum, nemo ignorat; Orphicum esse commentum, hinc discimus. GESN.

LXXIV. (73) 2. Leucothea f. Ino amita Bacchi, quidni θρέπτειρα; GESN.

LXXV. (74) 1. Conf. 56, 3. GESN.

ὃς ναίεις πόντοιο βυθοὺς βαθυκύμονας ἁγνούς,
κικλήσκω σε, Παλαῖμον, ἐπ' εὐίεροις τελετῇσιν
ἐλθεῖν εὐμενέοντα, νέῳ γήθοντα προσώπῳ,
καὶ σώζειν μύστας κατά τε χθόνα καὶ κατὰ πόντον.
ποντοπλάνοις γὰρ ἀεὶ νηυσὶν χειμῶνος ἐναργὴς
φαινομένου σωτὴρ μοῦνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ,
ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

LXXVI. (75) ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θύγατρες,
Μοῦσαι Πιερίδες μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι,
θνητοῖς, οἷς κε παρῆτε, ποθεινόταται, πολύμορφοι,
πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννῶσαι ἄμεμπτον·
θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι,
καὶ νόου εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι,
αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυστιπολεύτους,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπῃ σὺν μητρί, μάλ' εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναί.

3. τελεταῖσιν vulgo. 6. ναυσὶν vulgo. 7. Φαινόμενος σωτὴρ vulgo. Μουνος Φαινομενος σωτηρ μου θνητοισι φαινη Voss. LXXVI. 1. θυγατέρες Ast. 6. Καὶ νῦν Ast. καὶ νου vulgo. 7. ἀναδ. Voss. 9. ουρανια τε Voss. Καλλιόπη (nominatiuo) σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτῃ θεῷ ἁγνῇ vulgo. καὶ εὐδυνάτη θεὰ ἁγναὶ Ald. καὶ εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναὶ Dinnerus p. 511.

LXXV. 7. Neminem fore puto, cui φαινόμενος ἀναφαίνῃ placeat. Quare φαινομένου scripsi, quod pertinet ad χειμῶνος.

LXXVI. 10. Non dubitaui optimam lectionem recipere, quae est apud Dinnerum, εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναί, καὶ in μάλ' mu-

ἀλλὰ μόλοιτε, θεαί, μύσαις, πολυποίκιλοι, ἁγναί,
εὔκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατὸν πολύυμνον ἄγουσαι.

LXXVII. (76) ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνην καλέω, Ζηνὸς σύλλεκτρον, ἄνασσαν,
ἣ Μούσας τέκνωσ' ἱερὰς, ὁσίας, λιγυφώνους,
ἐκτὸς ἔχουσα κάκης μνήμην βλαψίφρονος αἰεί,
πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχῆσι σύνοικον,
εὐδύνατον κρατερὸν θνητῶν αὔξουσα λογισμόν,
ἡδυτάτη, φιλάγρυπνος, ὑπομνήσκουσά τε πάντα,
ὧν ἂν ἕκαστος ἀεὶ στέρνοις γνώμην κατάθηται.
οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα πᾶσιν.
ἀλλά, μάκαιρα θεά, μύσαις μνήμην ἐπέγειρε
εὐιέρου τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

LXXVIII. (77) ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν *.

Κλῦθι, θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα,
Ἠὼς λαμπροφαής, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον,

LXXVII. 3. ἐκτὸς ἐοῦσα κακῆς μνήμης vulgo et Dinner. p. 503. 4. ψυχαῖσι vulgo. Verba ψυχαῖσι σύνοικον εὐδύνατον κρατερὸν θνητῶν omittit Parif. α. Habet ea Dinnerus l. l. 6. ὑπομνήσκουσα δὲ vulgo. 7. ἕκαστο PAI. 10. ἀπὸ τῶν ἀπόπεμπε vulgo. LXXVIII. * λίβανον Af.

tato, quod fimiliter fupra h. XV. 27. in κάλ' erat conuerfum. Vulgata lectio, καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἁγνῇ non poffet aliter ftare, nifi fi verfus excidiffe putaretur, in quo mentio facta effet Mnemofynes, quae ifta effet θεὰ εὐδύνατος ἁγνή.

LXXVII. (76) Conf. Fr. 28, 16.

LXXVII. 3. Scaliger, *peftifera verfata caducae obliuia mentis* vertens legiffe videtur, ἐκτὸς ἐοῦσα κακῆς λήθης βλαψίφρονος αἰεί. Noftra lenior vifa eft coniectura.

LXXVII. 10. ἀπὸ] τῶνδ' ἀπόπεμπε fcripfi ex h. LVIII. 10.

ἀγγελίεια θεȣ̃ μεγάλȣ Τιτῆνος ἀγαυȣ̃,
ἣ νυκτὸς ζοφόεντα κελαινοχρῶτα πορείην
ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης·
ἔργων ἡγήτειρα, βίȣ πρόπολε θνητοῖσιν·
ᾗ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· ȣ̓δέ τις ἐςὶν,
ὃς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν καθυπέρτερον ȣ̓̃σαν,
ἡνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσείσῃς,
πᾶς δὲ βροτὸς γήθει, πᾶν ἑρπετὸν, ἄλλά τε φῦλα
τετραπόδων, πτηνῶν τε, καὶ εἰναλίων πολυεθνῶν·
πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίοτον θνητοῖσι πορίζεις.
ἀλλά, μάκαιρ', ἁγνή, μύςαις ἱερὸν φάος αὔξοις.

3. θεȣ̃ Τιτᾶνος ἁγνȣ̃ μεγάλοιο vulgo. ἀγαυȣ Voſſ. θεȣ̃ μεγάλȣ Τιτᾶνος ἀγαυȣ̃ Dinnerus p. 315. 4. ζοφερὴν τε κελαινοχρῶτα vulgo. 6. πρόπελε PAI. θνητοι Voſſ. 13. ἔξοις Voſſ.

LXXVIII. 4. Etſi ζοφερήν τε quodammodo excuſari poteſt, ſi τὲ ad ἣ referatur, adeo tamen inſolens haec eſt distractio, vt non dubitauerim ζοφόεντα reponere. Frequentari hoc genus enallages apud Nicandrum, vt ψολόεντος ἐχίδνης, καταψυχθέντος ἀκάνθης, Ther. v. 129. 329 notum. Ita etiam alii: Homerus Iliad. VIII. 455. Pindarus Olymp. VI. 23. Aeſchylus Eum. 958. Eurip. Hippol. 390. Orpheus Arg. 263. Plato Theaet. p. 153. B. (T. II. p. 71. ed. Bip.) κινήσεων ὄντων: quamquam eo in loco Stobaeus, etiam in ed. Trincau. ȣ̓σῶν habet: ſed ſcholiaſtes ab Ruhnkenio editus p. 18. τὴν σύνταξιν σημείωσαι, inquit, ὅτι ȣ̓δετέρως εἶπεν ὄντων πρὸς τὰ πράγματα. ȣ̓δέτερον γὰρ τὸ πρᾶγμα. In Aeſchyli Choeph. 589. ſcribendum:

πτᾶνα δὲ καὶ πεδοβάμον' ἂν ἀνεμοέντων
αἰγίδων φράσαι κότον.

Caeterum vide etiam Valcken. ad Hippolyt. p. 205. ſeq. Supra in h. LXIX. 3. cod. Pariſ. ἔχοντες de Furiis. Vide etiam ad h. LXXX. 6.

LXXVIII. 5. Ἀντολίαις ταῖς σαῖς, vt h. XI. 19. ταῖς σῇσι προνοίαις.

LXXVIII. 13. Hunc verſum margo cod. Voſſ. etiam ſupra hymno LXIX. additum habet.

LXXIX. (78) ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Οὐρανόπαιδ' ἁγνὴν καλέω, Θέμιν εὐπατέρειαν,
Γαίης τὸ βλάστημα νέον, καλυκώπιδα κούρην,
ἣ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήϊον ἁγνὸν
Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι, θεμιστεύουσα θεοῖσιν,
Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅτε Πυθοῖ ἐμβασίλευεν·
ἣ καὶ Φοῖβον ἄνακτα θεμιστοσύνας ἐδίδαξεν.
πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, νυκτιπόλευτε·
πρώτη γὰρ τελετὰς ἁγίας θνητοῖς ἀνέφηνας,
Βακχιακὰς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζουσα ἄνακτα·
ἐκ σέο γὰρ τιμαὶ μακάρων, μυστήριά θ' ἁγνά.
ἀλλά, μάκαιρ', ἔλθοις κεχαρημένη εὔφρονι βουλῇ
εὐϊέρους ἐπὶ μυστιπόλους τελετὰς σέο, κούρη.

LXXX. (79) ΒΟΡΕΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Χειμερίοις αὔρῃσι δονῶν βαθὺν ἠέρα κόσμου,
κρυμοπαγὴς Βορέα, χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρῄκης·
λῦέ τε παννέφελον στάσιν ἠέρος ὑγροκελεύθου,
ἰκμάσι ῥιπίζων νοτεραῖς ὀμβρηγενὲς ὕδωρ,

LXXIX. 1. ἀγνὸν Dinnerus p. 325. 2. νέην Voss. 4. ἐν λειμῶνι δεμυστευουσα Voss. 5. ὅθι Πυθοῖ vulgo. 6. Η Φοῖβον ἀν. Voss. 7. πάντιμ (ε) Af. 8. ανεθηκας Voss. 9. Βακχικὰς Voss. ἐπευαζου. Voss. 11. ἔχθοις vitiose Dinnerus. κεχαρισμένη Voss. LXXX. 1. αὔραισι vulgo. 2. Θράκης vulgo. 4. Ῥιπ. ιχμ. νοτε-

LXXIX. 5. Vulgata lectio, ὅθι Πυθοῖ ἐμβασίλευεν, quum eadem sententia bis iam praecesserit, non potest non displicere. Quare ὅτε scripsi. Res nota vel ex initio Eumenidum Aeschyli.

LXXX. (79) 4. Facile dederim Cl. Piersono Verif. p. 45, vt legatur νοτεραῖς referaturque ad ἰκμάσιν. GESN.

LXXX. 4. 5. 6. In codice Regio νοτεραῖς legitur, vt Piersonus coniecit. Vltimo versui

αἴθρια πάντα τιθεὶς, θαλερόμματον αἰθέρα τεύχων.
ἀκτῖσιν λάμπουσαν ἐπὶ χθονὸς ἠελίοιο.

LXXXI. (80) ΖΕΦΥΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Αὖραι ποντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖτοι,
ἡδύπνοοι, ψιθυραί, καμάτου ἀνάπαυσιν ἔχουσαι,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεποθημέναι ὅρμοις,
σύρουσαι νηυσὶν τρυφερὸν πόρον, ἠέρα κοῦφον,
ἔλθοιτ' εὐμενέουσαι, ἐπιπνείουσαι ἀμεμφεῖς,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, κουφόπτεροι, ἠερόμορφοι.

LXXXII. (81) ΝΟΤΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Λαιψηρὸν πήδημα δι' ἠέρος ὑγροπόρευτον,
ὠκείαις πτερύγεσσι δονούμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἔλθοις σὺν νεφέλαις νοτίαις, ὄμβροιο γενάρχα.
τοῦτο γὰρ ἐκ Διός ἐστι σέθεν γέρας ἠερόφοιτον,
ὀμβροτόκους νεφέλας ἐξ ἠέρος εἰς χθόνα πέμπειν.
τοιγάρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ἱεροῖσι χαρέντα
πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

ραῖς ὀμβριγενὲς Aſ. Voſſ. Pariſ. α. Ald. ἰκμάσι ῥιπίζων νοτερὲς ὀμβρηγενές vulgo. ῥιπίζων ἰκμασὶν νοτεραῖς ὀμβρογενὲς Dinner. p. 134 et 772. ſed poſteriore loco ὀμβρηγενές. 6. additus e ſolo cod. Matrit. V. N. LXXXI. 1. ἠεροφοῖται vulgo. 2. Ηδυπνοι Voſſ. ψιφυραι Voſſ. 3. Ειεριναὶ Voſſ. Ald. 4. σείρουσαι Dinn. p. 663. ſed σύρουσαι p. 117. ναυσὶ vulgo. 5. H. v. omittit Dinn. p. 117. ευμενευσαι Voſſ. 6. αεμορφοι Voſſ. ἀερόμορφοι vulgo. LXXXII. 1. ὑγροπορεύτη Dinn. p. 16. ſed ὑγροπόρευτον idem p. 547. 2. ωκεια Voſſ. 3. Omittit hunc verſum Dinnerus p. 547. Ελθοις συ νοτιαις νεφέλαις Voſſ. 5. πεπειν Voſſ. 6. λιτομεθα Voſſ. ἱε-

in codice Matritenſi apud Iriartem p. 87. hic ſubiiçitur: ἀκτῖνες ὣς λάμπουσιν ἐπὶ χθονὸς ἠελίοιο: qui mihi ſuſpectus eſt ob ſecundam in ἀκτῖνες correptam. RVHNK. Recepi hunc verſum ita correctum, vt ſenſus poſtulabat. Aetherem feminino genere appellarunt Homerus, Pindarus, Sophocles. Niſi quis

LXXXIII. (82) ΩΚΕΑΝΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὠκεανὸν καλέω, πατέρ' ἄφθιτον, αἰὲν ἐόντα,
ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον·
ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
καὶ χθόνιοι γαίης πηγόῤῥυτοι ἰκμάδες ἁγναί.
κλῦθι, μάκαρ, πολύολβε, θεῶν ἅγνισμα μέγιστον,
τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλου, ὑγροκέλευθε.
ἔλθοις εὐμενέων μύσταις κεχαρισμένος αἰεί.

LXXXIV. (83) ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἱστίη εὐδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασίλεια,
ἣ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς ἀενάοιο μεγίστου,
τούσδε σὺ ἐν τελεταῖς ὁσίους μύστας ἀναδείξαις,
θεῖσ' αἰειθαλέας, πολυόλβους, εὔφρονας, ἁγνούς·
οἶκε θεῶν μακάρων, θνητῶν στήριγμα κραταιόν.
ἀϊδίη, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε,

ροῖσι χάρεντα Voff. Parif. α. β. ἱεροῖσι χαριέντα (Sic) Ald. ἱεροῖς χαρίεντα vulgo. Omittit hunc verfum Dinnerus p. 547. LXXXIII. 6. πολύορβε Af. θῶν Voff. LXXXIV. 1. Ἑστία vulgo. 4. θεῖσαι ἀειθαλέας vulgo. 5. Οἳ καὶ omnes ante Gefnerum. οἵ τε Dinnerus p. 272. et 517.

λάμπουσιν retineat, participium mafculinum pro feminino, de quo fupra ad h. LXXVIII. 4.

LXXXIII. (82) 2. Cf. Fr. 18. GESN.

LXXXIII. (82) 3. Antiquiffima fententia, de qua in Prael. 1 de nauigationibus vett. §. 1. GESN.

LXXXIV. 1. Ἱστίη fcripfi ex h. XXVII. 9.

LXXXIV. (83) 3. Ignis purgat, quae purgari et expiari alia nulla ratione poffunt. Notum hoc ex libris etiam noftris. Itaque faces et flammae iactantur etiam ad fpeciem etc. GESN.

LXXXIV. (83) 5. Οἶκε contra libros omnes reponere, res ipfa me coegit. Vid. d'Oruill. ad Charito. p. 773. GESN.

μειδιόωσα, μάκαιρα, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως,
ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγίειαν.

LXXXV. (84) ΥΠΝΟΥ θυμίαμα, μετὰ μηκωνος.

Ὕπνε, ἄναξ μακάρων πάντων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
καὶ πάντων ζώων, ὁπόσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
πάντων γὰρ κρατέεις μοῦνος, καὶ πᾶσι προσέρχῃ,
σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδῃσιν.
λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν,
καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔρδων·
καὶ θανάτου μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς διασώζων·
αὐτοκασίγνητος γὰρ ἔφυς Λήθης Θανάτου τε.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε κεκραμένον ἡδὺν ἱκάνειν,
σώζοντ' εὐμενέως μύστας θείοισιν ἐπ' ἔργοις.

LXXXVI. (85) ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, τανυσίπτερε, οὖλε Ὄνειρε,

8. Emendatio Porsoni ad Eurip. Or. 229. ἠπιόχειρον ὑγείαν vulgo. LXXXV. 2. 3. omittit Dinuerus p. 779. 4. ἀχαλκευτηαι πεδαισι Voss. 5. εχων ηδειαν Voss. 9. ἐκαννειν Voss. 9. 10. omittit Dinnerus p. 779. 10. Σωζον Voss.

LXXXIV (83) 8. Nonne videtur poeta etiam hic ipsam naturam rerum προσωποποιεῖν; Terra mater adspirat nobis per vapores illos semper surgentes, aëre quo viuimus, incrementa plantarum etc. GESN.

LXXXV. (84) Compara, qui gustare poeticam suauitatem potes, nostrum Argon. 1002, et ex Latinis Sen. Herc. fur. 1065. Ad v. 7 conf. hic 86, 3 sqq.

LXXXV. 6. Ios. Scaliger καὶ πάσης λύπης, ἱερὸν παραμύθιον ἔργων legitur necesse est, ita vertens: *curarum domitor, requies praeblanda laborum.*

ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμῳδὲ μέγιστε.
ἡσυχίῃ γὰρ ὕπνου γλυκεροῦ σιγηλὸς ἐπελθὼν
προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν, νόον αὐτὸς ἐγείρεις,
καὶ γνώμας μακάρων αὐτὸς καθ' ὕπνους ὑποπέμπεις,
σιγῶν σιγώσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφαίνων,
οἷσιν ἐπ' εὐσεβίῃσι θεῶν νόος ἐσθλὸς ὁδεύει,
ὡς ἂν ἀεὶ τὸ καλὸν μᾶλλον, γνώμῃσι προληφθέν,
τερπωλαῖς ὑπάγῃ βίον ἀνθρώπων προχαρέντων,
τῶν δὲ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεὸς αὐτὸς ἐνίσπῃ,
εὐχωλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων.
εὐσεβέσιν γὰρ ἀεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστιν·
τοῖς δὲ κακοῖς οὐ κεν φαίνοι μέλλουσαν ἀνάγκην

LXXXVI. 3. ἡσυχίᾳ vulgo. σιγελλος Voss. γλυκερῦσι γελλὸς Ald. 6. προφωνῶν vulgo. προσφωνῶν Voss. προφωρῶν PAI. προφαίνων coni. Lennep. ad Col. p. 140. vt hic v. 18 et 7. 20. 8. μέλλον Lennep. l. c. pulchre. GESN. γνώμαισι Voss. 10. αὐτὸς Θε ἐν Voss. 13. οὐδὲν φαίνει vulgo.

LXXXVI. 4. Προσφωνῶν ψυχαῖς mutare non ausus sum. Attulit hanc constructionem H. Stephanus, quamquam e minus probatis scriptoribus.

LXXXVI. (85) 5. Hinc Iouis cum Maia h. e. nocte deliberatio. Vid. Fr. 10. GESN.

LXXXVI. 8. Non probo Lennepii coniecturam μέλλον, quae et propter duo participia, μέλλον et προληφθέν, minus grata est, et sententiam vitiat magis quam adiuuat. Μᾶλλον ad τερπωλαῖς ὑπάγῃ referendum.

LXXXVI. 10. Hunc versum Schneiderus corruptum censet. Mihi aliter videtur, modo memineris sententiarum ordinem esse hunc: καὶ ὡς ἂν εὐχωλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων, τῶν κακῶν ἀνάπαυλαν. Postrema verba, vt solitum, accusatiuo casu addita hoc sensu, εἰς ἀνάπαυλαν κακῶν.

LXXXVI. 13. (85) 15. De illa ἀνάγκῃ poenarum dictum ad 68, 6. Ceterum hic οὐδὲν et. v. 13 μηδὲν pro simplici negatione poni iam H. Stephano obseruatum. GESN.

ὄψις ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
ὄφρα κεν εὕρωνται λύσιν ἄλγεος ἐρχομένοιο.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε θεῶν μηνύματα φράζειν,
ὡς ἂν ἀεὶ γνώμαις ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάζῃς,
μηδέν᾽ ἐπ᾽ ἀλλοκότοισι κακῶν σημεῖα προφαίνων.

LXXXVII. (86) ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Κλῦθί μευ, ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις,
πᾶσι διδοὺς χρόνον ἁγνόν, ὅσων πόῤῥωθεν ὑπάρχεις.
σὸς γὰρ ὕπνος ψυχὴν θραύει καὶ σώματος ὁλκόν,
ἡνίκ᾽ ἂν ἐκλύῃς φύσεως κεκρατημένα δεσμά,
τὸν μακρὸν ζωοῖσι φέρων αἰώνιον ὕπνον,
κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ᾽ ἐνίοισιν ὑπάρχων,
ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμάς.
ἐν σοὶ γὰρ μούνῳ πάντων τὸ κριθὲν τελεῦται·
οὔτε γὰρ εὐχῇσιν πείθῃ μόνος οὔτε λιτῇσιν.

14. ὀνειρόεσσα Voss. 15. ὄφρα ἂν vulgo. εὕρονται Ald. 16. μηνίματα quidam ap. Henr. Stephanum, quod ipse non probat. 18. μηδὲν vulgo. LXXXVII. 1. πάντως Paris. β. 4. ἐκλύεις Paris. α. 5. 6. hos solos ex hoc hymno habet Dinnerus p. 321. sed inuerso ordine. 8. τελευται Voss. 9. εὐχαῖς σὺν πείθει μόνος οὔτε λι-

LXXXVI. 17. Sensus est: *semper, quoties accedes.* Vide ad LXXII. 11.

LXXXVII. 2. Scaliger vertit: *tantum producens aeui, quantum eminus distas.* Vnde eum ἑσσον legisse patet, quod equidem non probo. Poeta hoc dicit: *tu vitam producis iis, a quibus te longe abstines.*

LXXXVII. (86) 9. Putabam aliquando, intelligi posse πείθει posse τις· sed magis placet Scaligerana ratio, πείθει pro πείθῃ· media voce. GESN.

LXXXVII. 9. Et numeri et sensus emendationem, quam fecimus, exigebant. Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

ἀλλά, μάκαρ, μακροῖσι χρόνοις ζωῆς σε πελάζειν
αἰτοῦμαι, θυσίῃσι καὶ εὐχωλαῖς λιτανεύων,
ὡς ἂν ἔοι γέρας ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισι τὸ γῆρας.

LXXXVIII. Ὕμνος εἰς ΑΡΕΑ. *

Ἄρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
ὀμβριμόθυμε, φέρασπι, πολισσόε, χαλκοκορυστά,
καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενές, ἕρκος Ὀλύμπου,
Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συναρωγὲ Θέμιστος,
ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγὲ φωτῶν,
ἠνορέης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων
αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι
ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσιν·
κλῦθι, βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης,
πρηῢ καταστίλβων σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα
ἡμετέρην, καὶ κάρτος ἀρήϊον, ὥς κε δυναίμην
σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἐμοῖο καρήνου,

ταῖσιν vulgo. 10. ζωῆς γε πελάζειν vulgo. 11. θυσίαις vulgo. LXXXVIII. * Cod. Mosc. et Parisini tres εἰς τὸν Ἄρην. 9. εὐθαλέος Parif. B. C. 10. Mosc. πρὶν pro πρηῢ. Tum καταστίλβων vulgo. Κατάστιλψον emendatio Hemsterhusii est, teste Ruhnkenio. 12. σεύασθαι Mosc. ἐμεῖο vulgo.

LXXXVIII. * Piaculum fecissem, nisi hunc hymnum, qui inter Homericos legitur, Orphicis addidissem. Eum etiam Ruhnkenius tam alienum ab indole Homericorum, tamque similem Orphicis censuit, vt ei non ab Homerida, sed ab auctore Orphicorum hymnorum profectus esse videretur. Nec facile erit, qui sibi de hac re non plane persuadeat.

καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμήν,
θυμȣ̃ τ' αὖ μένος ὀξὺ κατισχέμεν, ὅς μ' ἐρέθησιν
φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν. ἀλλὰ σὺ θάρσος
δός, μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς,
δυσμενέων προφυγόντα μόθον, κῆράς τε βιαίας.

13. ἀπατηλὴν Mosc. ὑπογνάψαι Ed. pr. Parisini tres. 17. βιαίας Barn. pro βιαίους.

Λ Ι Θ Ι Κ Α

ΛΙΘΟΙ

Λ Ι Θ Ο Ι

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ ΠΟΙΗΜΑ

ΟΡΦΕΩΣ

ΠΕΡΙ (¹) ΛΙΘΩΝ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ. (²)

Θειοδάμαντι τῷ Πριάμου (³) συνήντησεν Ὀρφεὺς μετὰ τῶν ἑταίρων τινῶν πρὸς θυσίαν Ἡλίου, ἣν ἐτέλει

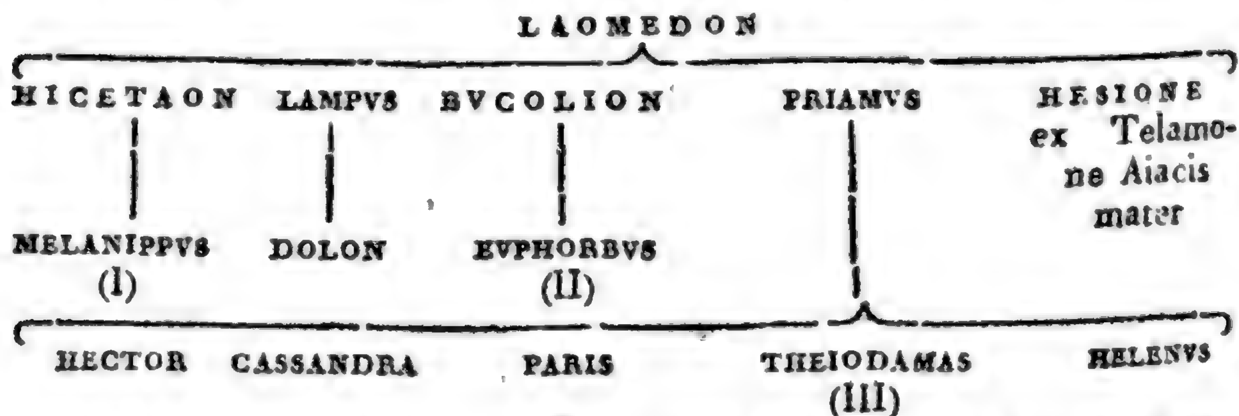
(1) Λιθικῶν nomine laudant paſſim Proclus, Stobaeus, Tzetzes. Gemmas porro, Θυμιάματα et ἀρώματα ſacrificiis adhibita, fuiſſe partem myſteriorum, indicauimus ad Arg. 310. itaque non mirum eſt libellum hunc delituiſſe ad ea fere tempora, quibus myſteria, a Chriſtianis detecta et vulgata, myſteria eſſe deſierunt. Etiam hoc in limine libelli obſeruaſſe profuerit, vt ſolis, lunaeque admirabiles effectus et phaenomena dederunt occaſionem ſuſpicandi credendique deinde ſimilia de ceteris corporibus caeleſtibus: ſic magnetis, cryſtalli, forte et electri, qualitates, facilitatem certe praebuerunt perſuadendi imperitis illarum quaedam miracula. GESN. Velim indicaſſet Geſnerus loca Procli, in quibus hoc poema laudatur. Ne vnum quidem notatum inuenio in *Indice ſcriptorum a Proclo memoratorum*, ap. Fabricium. Bibl. Gr. VIII. p. 535—552. Et Proclus ipſe non niſi quinto poſt C. N. ſaeculo vixit. Eiusdem fere aetatis Stobaeus, vti hodie legitur, prooemium huius operis ſub Orphei nomine ter laudat; ſed omnia ea loca in editione prima Trincauelli omnino deſunt; nec reperiuntur in Cod. MS. Stobaei ap. Coll. Nou. Oxon. vt me nuper certiorem fecit amicus, qui rogatu meo codicem ipſum excuſſit; adeo vt vix dubitem ea primitus a *Conrado Geſnero* interpolata fuiſſe, qui peſſimo, vt mihi videtur, conſilio *corollaria quaedam ex Graecis libris collecta, tum carmine tum proſa*, Stobaeo a ſe edito *paſſim adiunxit*. V. Praef. ad

Edit. 3. ap. Tig. 1559. Solum igitur in hac materia testem habemus Ioannem Tzetzen, qui saeculo demum duodecimo, poema hoc sub titulo *Orphei* Λιθικῶν saepius citauit; cuius quidem auctoritas in re tali quantum valeat facile iudicabunt homines eruditi. TYR.

(2) Quisquis fuerit hic Demetrius Moschus vel Moschi, Grammaticus, haec, quam dedit, libelli ὑπόθεσις s. argumentum vtile subsidium est intelligendae illius oeconomiae. Lectores novi hic monendi sunt, vt meminerint, Theodamantem enarrare Orpheo virtutes gemmarum tum ceteras, tum praesertim contra noxam serpentum, vt subinde respiciat ad casum et periculum Orphei iuuenis a serpente, quem hac ipsa remediorum commemoratione confirmare contra metum horum animalium vellet.

Caeterum ipsum argumentum de gemmis, earum nominibus, coloribus, patriis, vsu, plane non attingimus, ne quidem quatenus a Theophrasto, Plinio et reliquis hoc argumentum tractatum Philologiae opem expertum est, et forte adhuc desiderat. Vt Poetam tractamus scriptorem, sicut nobis videtur, in hoc argumento vel maxime poetam, et nostros iuuenes ad poeticae praesertim descriptionis, et velut picturae, laudem excitare et iuuare conamur.

Sed et hoc poeticum est in hoc libello, quod arte quadam intexitur multum de historia, nominatim pluscula de familia Laomedontis, et regum Troiae, dissentientia ex aliqua parte ab Homero. Ea ne turbare lectores possint, in tabella Genealogica et subiectis illi annotationibus rem declaraui, ad quam respicere iubeo, si quis in personis illis haereat.

I. Melanippus Λα. 11, 93 ἀνεψιὸς Theodamantis: Hectoris et Dolonis Ἰλ. Ο, 554. Add. Οδ. Ο, 576. Priamo filium dat Melanippum Apollod. 3, 11, 5. GESN. Error Gesneri, quod ad Theodamantem attinet, infra monstrabitur ad n. 3. Quin etiam nomen *Dolonis* hic, vitio memoriae, pro *Dolopis* positum suspicor. V. loc. cit. Il. O. 554. 576. (Citatio Οδ. O. 576. facta est, opinor, per errorem typographi.) Quod si verum est, cum neque *Lampus* nec *Dolops* in hoc poemate vsquam memoretur, vtriusque nomen ex tabella genealogica recidi potest. TYR.

II. Euphorbus (quem Home-

κατ' ἔτος, εἰς ὄρος ἀνερχόμενος· καὶ αὐτῷ τῆς νενομισμένης ταύτης ἐτησίȣ θυσίας τὴν αἰτίαν ἀφηγεῖται, λέγων ὑπὸ δράκοντος αὐτὸν παῖδα ὄντα ποτὲ ἀναιρεθῆναι κινδυνεύοντα, καταφυγεῖν εἰς τὸ ἐκεῖ πȣ πλησίον ἱερὸν τȣ Ἡλίȣ. ὑφ' ȣ καὶ σωθέντα ὡς ὁ πατὴρ περιεποιήσατο, τῆς τȣ παιδὸς σωτηρίας κατ' ἔτος ἦγεν Ἡλίῳ θύματα. μεταστάντος δὲ ἐκείνȣ τῶν

rus semper Panthoi et Phronidis facit filium) Βȣκολίδης nostro est L. 11, 119. Tzetz. 13, 574 Εὔφορβος ὡραιότατος ἦν τις τȣ Τρώων γένȣς Υἱὸς Πάνθȣ καὶ Φροντίδος, (sic scrib. non Φρόντιδος docet paru. schol. ad l. c.) ὡς Ὅμηρος μοι λέγει (Ιλ. Ρ, 40) Ὀρφεὺς δὲ (λέγει) Βȣκολίωνος, καὶ τῆς Ἀβαρβαρέης. De eadem re idem 1, 228 Ὀρφεὺς δ' Ἀβαρβαρέην δὲ καὶ Βȣκολίδην λέγει. Abarbarea igitur aut duarum mulierum nomen, aut vna eademque Euphorbi et Theodamantis mater etc. Rursus Ιλ. Ζ, 21 de Aesepo et Pedaso, ȣ̀ς ποτε νύμφη Νηὶς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βȣκολίωνι, Βȣκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυȣ Λαομέδοντος κ. τ. λ. GESN. V. infra not. ad ver. 455. TYR.

III. Theodamas vel Theiodamas L. 20, 14, Abarbareae F. L. 11, 117. Frater Hectoris L. 18, 46 et 55: et Cassandrae L. 29, 7. Dolonem θεράποντα suum vocat L. 18, 54. De hoc etiam Ιλ. Κ, 390 sqq. GESN. Mirum forte videatur Gesnerum V. Cl. obscuro huic grammatico et Ioanni Tzetzae fidei tantum tribuisse, vt ad veram et apertam poematis oeconomiam prorsus caecutierit. Fidenter dico, neminem, qui libellum hunc sine titulo inuenisset et attentius paulo perlegisset, aut de scriptore quasi *Orpheo*, aut de Theodamante interlocutore quasi *filio Priami*, (qui duo errores omnem Gesneri ratiocinationem conturbant, cogitare potuisse. Nihil certe est in toto opere quod Orphea scriptorem vllo modo praeferat; qualia multa interponere solebant falsarii, qui sub eius nomine *Argonautica*, *Hymnos*, caet. ediderunt: illud autem plane incongruum, quod auctor de bello Troiano, et quidem exeunte loquitur; ad quae tempora durasse Orphea cum nemo veterum tradidit, ne falsarius quidem, opinor, paulo sanior fingere voluisset. Alter error de Theodamante ex mera incuria ortus est eorum, qui non viderunt Theodamanta, per maximam sermonis sui partem (a ver. 394. ad v. 764) non loqui ex sua ipsius persona, sed alium quendam sermonem referre, quo Helenus olim vsus est ad Philocteten. Helenus igitur, non Theodamas, ἀνεψιὸς Melanippi, ver. 431; frater Hectoris, ver.

ἐντεῦθεν, αὐτὸς Ὀρφεὺς (4) ἀντὶ τȣ̃ πατρὸς τῆς τοιαύτης θυσίας καθίϛαται διάδοχος· ἣν νῦν ἀφοσιέμενος ἄνεισι, συμπαραλαβὼν καὶ Θειοδάμαντα· ἔτος δὲ καθ' ὁδὸν τῷ ποιητῇ περὶ δυνάμεώς τε λίθων καὶ χρήσεως διεξέρχεται, οἵτινες αὐτῶν χρήσιμοι πρὸς τῶν θυόντων κρατȣ́μενοι, ὅπως αὐτοῖς τὰ τῶν εὐχῶν ἐξανύοιτο, καὶ οἱ πρὸς τὰς ἰοβόλȣς τῶν δήξεων θεραπείας. ὅθεν οἶμαι καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ὕϛερον ὁρμηθεὶς συνέγραψε τὰ Θηριακά. Ἰϛέον δὲ, ὡς δύο τινὰ προοίμια (5) τȣ̃ παρόντος προτίθεται ποιήματος· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ αὐτήν τε τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν ἅπασαν ἐξυμνῶν, καὶ τȣ̀ς πάλαι τῶν ἡρώων, κατ' αὐτὴν γενομένȣς ἐνδόξȣς, καὶ ἰσοθέȣς νομισθέντας, ὧν καὶ μητέρα τὴν ἀρετὴν προσείρηκεν· ἐν ταυτῷ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθόνως ἐχόντων πρὸς τȣ̀ς τὴν ἀρετὴν διώκοντας, καὶ τȣ́τοις ἀεὶ φιλαπεχθημόνως ἐπικειμένων. ἐν θατέρῳ δὲ ὁ πρὸς αὐτὸν καὶ Θειοδάμαντα γίνεται (6) διάλογος.

681, et Caſſandrae, ver. 758, Dolonem θεράποντα ſuum vocat ver. 680. etc. TYR.

(3) Ex ſupra notatis haec ſic refingi poſſunt. Θειοδάμαντί τινι συνήντησεν ὁ ποιητής, κ. τ. λ. TYR. At hoc eſt mentem ſcriptoris, non verba corrigere.

(4) Pro Ὀρφεὺς iterum reponatur ὁ ποιητής. Quod autem occurrit de Nicandro Colophonio, nihili faciendum eſt. Nicander enim multis annis, ne dicam ſaeculis, auctorem noſtrum, niſi fallor, praecellit. TYR.

(5) Male haec a Demetrio diviſa ſunt. Vnicum eſt huius operis prooemium, quod verſibus primis circiter 92 abſoluitur. Colloquium inter auctorem et Theodamantem eſt ipſum opus; in quo primus quidem loquitur Auctor, a ver. 96. ad ver. 162. deinde vno tenore Theodamas, ex propria perſona a ver. 164. ad ver. 393. et ſub perſona Heleni a v. 394. ad ver. 764. et iterum ex propria perſona ad ver. 766. Reliqui duo verſiculi ſunt ipſius Auctoris, et opus claudunt. TYR.

(6) Sic Ald. Cod. Pariſ. Geſn. γράφεται Eſchenb.

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ*

Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι
κεκλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων
υἱός, ὅπως ἂν ἔχωμεν ὀϊζύος ἀτρεκὲς ἄλκαρ.
γηθόσυνοι δέχνυσθε βροτοί, πινυτοῖσιν ἐνίσπω,
οἷς ἀγαθὴ κραδίη, καὶ πείθεται ἀθανάτοισιν·
νηπυτίοισι δ' ὄνειαρ ἀκήρατον ἐ θέμις εὑρεῖν.
τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλομένȣς ἐπὶ δώρῳ
υἱά τε Λητοΐδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
ἶξεν ἄγων ἐς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, ἠδὲ σαόφρων
Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα·
ἆλτο δὲ καὶ τανὰον Κρονίδης ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων,

* Lemma προοίμιον om. Ald. et Iunta. 3. ἀνέχωμεν editi. 4. δέχνυσθε Ald. 6. νηπιτύοισι vulgo. 7. ἀγαλλόμενος vulgo. 11. Κρονίδης τανὰον vulgo.

1. Ἦλθε κομίζων ὁ τῆς Μαίης υἱὸς Ἑρμῆς δῶρον τȣ̃ ἀλεξικάκȣ Διὸς, κελεύων μοι τȣ̃το δȣ̃ναι τοῖς ἀνθρώποις, ὅπως ἔχωμεν (ὤφειλε δὲ ἔχωσιν εἰπεῖν) βοήθει ἐν (l. βοήθειαν) τοῖς ἐπιγινομένοις ἡμῖν χαλεποῖς ἀσφαλῆ. Schol. MS. Parif. TYR.

2. Hic verfus citatur a Tzetze ad Lycophr. 219 Ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λιθικῶν, fed ex memoria, nec fine mutatione et corruptione, Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖς ὀπάσαι καὶ κλίμενος μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων υἱός, ὅπερ μιν ἔχομεν ὀϊζύος ἄλκαρ αἰνῆς. GESN.

6. Scribendum credo — Νηπυτίοισι. *Stultis.* quae vox Homerica eft. TYR.

7. Malim — ἀγαλλομένȣς. quod fcilicet, non ad Apollinem, fed ad Aefculapium et Herculem coniunctim referatur. TYR.

10. Λαοσσόος eft plerumque aut femper apud Homerum epi-

σευάμενος πρὸς Ὄλυμπον, ἐπεὶ μάθεν ἄμβροτα δῶρα.
ἀλλ' ἤτοι κείνους μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἶκοι
χαίροντες δέξαντο, θεηγενέων ὄχ' ἀρίστους·
ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόῤῥαπις ὄλβῳ
ζώειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος.
ὃν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγῃ
ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐσελθέμεν Ἑρμείαο,
ἔνθ' ὅγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὅμιλον,
αἶψά κεν ἀμφοτέρῃσιν ὀνείατα πολλὰ κομίζων
οἴκαδ' ἀποστείχοι, προφυγὼν πολύδακρυν ὀϊζύν,
οὐδέ ἑ νοῦσος ἄκικυς ἐνὶ μεγάροισι δαμάσσει,
οὐδ' ὅγε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας μένος αἰνὸν
ἂψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἐριγηθέα νίκην·
οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι

14. χαίροντας vulgo. 16. ἀνώγει vulgo. 18. ἐπελθέμεν vulgo. 22. ἄκικις vulgo.

theton Mineruae et Martis, in quantum in bella commouent populos. Sed puto huic loco magis conuenire alteram significationem *seruator populorum* etc. Sic etiam mox v. 58. GESN.

14. Χαίροντες emendatio est Ruhnkenii in Bibl. crit. Part. VIII. p. 90.

17. Ὃν δέ κεν] Tzetzes hunc versum et quatuor proxime sequentes citat, legens ἐσελθέμεν· docens etiam a poeta hic libros vocari *antrum Mercurii.* H. STEPH.

17. Hanc etiam de antro Mercurii narrationem in suas areolas deriuauit Tzetzes Chil. 2, 859 itemque 12, 610, vtroque loco Orpheo ἐν λιθικοῖς adscribens: posteriori loco addit, Τὰς βίβλους ἄντρον Ἑρμοῦ κατονομάζων οὕτως. Τὰς βίβλους autem Tzetzes vniuersim pro studiis literarum ac sapientiae nominare solet. Idem hic ἄντρον ἐπήρατον intelligi, de quo est Argon. 108. mihi vix dubium est: nec illud, hoc esse antrum Corycium, a quo Mercurius ipse est Corycius H. 22, 8. v. v. GESN.

17. Haec de quibus *vix dubitat* Gesnerus, falsa esse ambo possunt, vera non possunt. Antrum scilicet Orphei in Thracia erat. Argon. 70. 172. Antrum Corycium in Phocide. Hic profecto *antrum Mercurii* allegori-

ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν,
οὐδ' εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος ἀνὴρ
ἄντικρυ ϛεφάνοιο πόθῳ κομίσας ἐριδαίνοι.
ναί μιν καὶ θήρεσσιν ὀρεσκῴοισι λέοντα
δεινόν, καὶ λαοῖσιν ἐοικότα δαίμονι τεύξω.
καί οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὀπάσσω
ῥεῖα, καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνθρώποισι τίεσθαι.
τὸν δὲ καὶ ἠΐθεοι τερενίχροες ἱμερτῇσιν
αἰὲν ἐφορμήσȣσι περιπτύσσειν παλάμῃσιν
καὶ μαλακὴ λέχος αἰὲν ἐπὶ χρύσειον ἐρύσσει
ἄλληκτον κȣ́ρη, ἐπιϊεμένη φιλότητος.
εὐχομένȣ τε πρὸς ȣ̓ατ' ἀφίξεται αἰὲν ἐόντων
εὐχή· καὶ πόντοιο κυκωμένȣ ἐκ ἀλεγίζων
βήσετ' ἐπὶ τραφερὴν ἅλ' ἀκυμάντοισι πόδεσσιν.

28. ἄντικρυς vulgo. F. κονίσας. GESN. 29. Ναὶ μὴν coni. H. Steph. Male. TYR 31. βασιλέεσσι A. 35. χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰὲν vulgo et Dinnerus p. 413. 453. 36. ἐπιϊεμένη φιλότητος etiam Dinnerus p. 453. 39. πόα φερὴν Parif. a prima manu. ἅλ' abeft vulgo, et apud Dinn. p. 670. 39. τραφ. χθόν' ἀκυ. Doru.

ce defignare videtur, *locum in quo thefauri philofophiae*, Magicae praefertim et Theurgicae, *reponuntur.* Nec male Tzetzes *libros* innui docet. De myftica antrorum natura multa, nec protrita, dabit Porphyrius, in libello *De antro Nympharum*, ap. Homer. Odyff. XIII. TYR.

28. Κομίσας non habet cafum rei, quam adferat aduerfarius. Κονίσας legendum puto eo intellectu, quo modo v. 28 κονισσαμένῳ pofitum eft. Κονίζειν hoc, vt המעפר, fumtum a luctantibus in puluere, pulueremque adeo fuo motu excitantibus. GESN.

28. Immo vero, vt mihi videtur, κομίσας *habet cafum rei, quam adferat aduerfarius*, viz. χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπον σθένος. TYR.

30. Verbo τεύξω nihil promittit de fe aliud, quam fe verum dicere, qui fibi obfecutus in antrum Mercurii ingrediatur, eum ifta commoda impetraturum. Sic praeftandi verbo Romani vtuntur. Eadem ratio τȣ̃ ὀπάσσω. GESN.

39. Metro laboranti fuccurrit Doruill. ad Chariton. p. 260. legendo — ἐπὶ τραφερὴν χθόν' ἀκυμάντοισι πόδεσσι. Sed quid mirum fi aliquis *per terram* incedat ficcis pedibus. Malim —

τὸν καὶ ληϊστῆρες ἀνάρσιοι οἶον ἐόντα
Φεύξονται· καὶ δμῶες, οἰόμενοι πατέρ' εἶναι,
τίουσιν, καὶ οἶκον ἑοῦ στέρξουσιν ἄνακτος.
ἴδμεναι αἴκ' ἐθέλῃσι, δαήσεται, ὅσσα τε Φῶτες
κρυπτάδια σΦετέρῃσιν ἐνὶ Φρεσὶ μηχανόωνται,
ὅσσά τε κεκλήγασι μετὰ σΦίσιν ἠεροΦοῖται,
ἀνθρώποις ἄΦραστον ἰακχάζοντες ἀοιδήν,
οἰωνοί, μεγάλοιο Διὸς κραιπνοὶ ὑποΦῆται.
ῥοῖζόν τε στῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος

ad Chariton. p. 260. 43. αἴκε θέλῃσι vulgo. 45. σΦίσιν Tzetz. 45. μετὰ Φρεσὶν vulgo. 48. Ῥοιζῶντες· καὶ χα. edd. ante Eſchenb. etiam Pariſ.

ἐπὶ τραΦερὴν ἅλ'. *Per mare ſolidum, ſeu vice terrae fungens.* TYR. Veriſſima nobis videtur correctio Doruillii ad Chariton. p. 260. ἐπὶ τραΦερὴν χθόν', nec Tyrwhittus quaerere debebat: *quid mirum, ſi aliquis per terram incedat ſiccis pedibus?* Senſus enim hic eſt: *e mari ſaluus in terram redibit.* Infra vſ. 578. καὶ πολιὸν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι. RVHNK. in Biblioth. crit. P. VIII. p. 90. Idem, quod Tyrwhitto, etiam Musgravio in mentem venit. Eam emendationem ob rationes, quae ſat graves nobis videntur, recipiendam duximus. Nam et ἅλ' ob ſimilitudinem ſequentium litterarum facilius, quam χθόν', interire potuit, et βαίνειν ἐπὶ aliud eſt, quam ἐπιβαίνειν. Tum vero, quod potiſſimum eſt, incredibilia hic et miraculoſa memorantur, quod pulcre ſenſit Tyrwhittus. Atqui ſaluum aliquem e tempeſtate euadere non incredibile, nedum miraculoſum eſt; illud, vt ſiccis per mare pedibus transeat, quam maxime indiget miraculo.

45. Ὅσσά τε] Pro μετὰ Φρεσὶν Tzetzes habet μετὰ σΦίσιν, quod magis placet; at Φρεσὶν ex ſuperiore verſu pro σΦίσιν irrepſiſſe puto. H. STEPH.

45. Recte. Ideoque σΦίσιν in textu repoſui. Vide infra v. 741. vbi ſimilis locutio eſt — ἐνὶ σΦίσιν. *inter ſe.* TYR.

48. Ῥοιζῶντες καὶ χαμαὶ ἐρχομ.] Hunc verſum valde deprauatum eſſe animaduertebam, ſed qui emendari poſſet non videbam: donec tandem in Tzetzis locum incidi, qui germanam huius loci lectionem nobis profert. Eſt autem huiusmodi, Ῥοῖζόν τε στῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος. Quam certe lectionem diuinatione aſſequi, non minus fortaſſe Oedipi fuiſſet. H. STEPH.

εἴσεται, ἠδ' ὄφεων ἰὸν σβέσαι ἑρπυστήρων.
δώσω οἱ καὶ φῶτα ῥοπῇ πίπτοντα σελήνης,
ῥύσασθαι, καὶ νοῦσον ἀταρτηρὴν ἐλέφαντος·
καὶ ψυχὴν ἐλάσαι τεθνειότος, αἴκεν ἐρεμνοῦ
ἐξ ἄϊδος προμολοῦσα ποτιχρίμπτοιτο, ἑκάστην.
ἄλλαι ἀπειρέσιοι πολυμήτιος Ἑρμείαο
δωτῖναι κομίσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέονται,
ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμφα πρήσσουσαι ἕκαστα·
τάων ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς κ' ἐφίκηται·
τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λαοσσόος Ἀργειφόντης
ἀνθρώποισιν ὄρινε, μελιγλώσσοιο κελεύσας
φθίγγον ἀπὸ στήθεσφιν ἀοιδῆς γηρύσασθαι.

49. ἰῶν Tzetz. 53. ἑκάστῳ vulgo. 54. Ἄλλαι τ' ἀπ' A I. πολυμνήτ. Iunt. 57. ὅς τ' ἀφίκηται vulgo. 60. ἀοιδοῦ vulgo. γηρῆσ. A I.

48. Nescio vnde Eschenbachius habeat lectionem, quam dedi. Ego auctorem hic sequor Tzetz. Chil. 2, 861, qui recitat sine alia varietate hic versus 43 — 49. et addit, Οὕτως Ὀρφεὺς ἠπίστατο ἅπασαν θεραπείαν. GESN.

48. Mirum videri potest, quod ait Gesnerus, *se nescire vnde Eschenbachius habeat* hanc lectionem, cum eam H. Stephano deberi praecedens nota clare doceat. Corruptam priorum editionum lectionem — ῥοιζῶντες καὶ χαμαὶ — habet etiam MS. Paris. TYR.

51. Eloquentissime et poetica pictura horribilem morbum describit Aretaeus Chron. 2, 13. GESN.

52. Κ' αὐτὰ δαιμόνια διώκειν, εἴ τινι πλησιάζοιεν· ταῦτα δὲ ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων εἶπεν. Schol. MS. Paris. TYR.

53. Ἑκάστῳ etiam non monitis lectoribus offensioni esse debet. Si huius vocabuli aliquis hic vsus est, ἑκάστην requiritur.

57. Simplicissimum est, Τάων sumere pro τούτων, et intelligere ἕνεκα. GESN.

57. Τάων pro τούτων libenter sumam. Sed praeterea ἀφίκηται in ἐφίκηται mutandum suspicor, vt haec sit totius versus sententia. Τάων ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς τ' ἐφίκηται. *Horum semideus est et beatus, qui compos fiet.* TYR. Recte Tyrwhittus, modo etiam ὅς κε scripsisset pro ὅς τε, quod hic locum non habet.

60. Quis est iste ἀοιδός? Non dubium puto, quin poeta ἀοιδῆς scripserit.

Ἀλλ' ὂ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγίζειν
ἵμερος, ἀλλὰ σέ, πρέσβα δαημοσύνη, ἀτίουσιν·
μητέρα δ' ἡρώων ἀρετὴν ἀπάτερθε κλύοντες
προτροπάδην φεύγουσιν, ἀοσσητῆρα δὲ μόχθον,
μόχθον ἀοσσητῆρα βίου μάλα πεφρίκασιν.
οὐδέ σφιν κρείων ἐνὶ δώμασιν ὄλβος ὁμιλεῖ,
οὐδέ τις οἶδε θεοὺς ἐποπιζέμεν αἰὲν ἐόντας·

62. αἶψα δὲ πρέσβυν δαημοσύνην vulgo. πρέσβαν Parif. 64. μύχθων vulgo. μόχθον coni. H. Steph. 65. Μόχθων A I. 67. θεοῖς ὀππιζέμεν ἀθανάτοισι vulgo.

62. Ἵμερος] Hic verfus non ftat, nec tamen quomodo reftitui poffit, perfpicere queo, nifi forte in vnam vocem conflaretur πρεσβυδαημοσύνην; fed ita fcripfiffe poetam, credere durum eft. H. STEPH.

62. Laborat verfus. Tolerabilior erit, fi legas, αἶψα πρέσβυν δὲ δαημοσύνην ἀτίουσιν, cum plura prolata fint talium pofitionum correptarum exempla, quamquam et ipfa exceptione non maiora. Laudat verfum, vt hic eft, Stob. Ser. 4 p. 52, 12: verfum vero 63 Tzetz. ad Hefiod. p. 49, a. GESN.

62. Verfum hunc laborare, et quidem grauiter, nemo neget, tolerabiliorem fore ex Gefneri medicina pauci exiftimabunt. Terminatio illa in οσυνην mihi videtur ex fuperiori verfu, per errorem librarii, primitus derivata; ita vt auctor fortaffe dederit πρέσβαν Ἀθηναίην, librarius πρεσβαν αθηνοσυνην, corrector (fenfus quam metri ftudiofus) πρέσβαν δαημοσύνην. MS. Parif. habet πρέσβαν. TYR. Musgrauius coniecit πρέσβυ δαημοσύνης; Toupius in Em. in Hefych. T. III. p. 561. fatis temerarie, πρεσβυν ἀημοσύνην, quod ex ἀήμων deriuat. Scilicet, vt δαίμων et δαήμων, ita αἵμων et ἀήμων, αἱμοσύνη, ἡμοσύνη, ἀημοσύνη Graecos dixiffe. Mihi quidem in verbis πρέσβυν δαημοσύνην leue vitium, grauior corruptela in praecedentibus αἶψα δὲ effe videtur. Nam quid fibi vult iftud αἶψα? Vtrumque errorem fuftuli fcribendo, ἀλλὰ σέ, πρέσβα δαημοσύνη, ἀτίουσιν: eoque ducit cod. Parifini lectio. V. 61. 62. Stobaeo Serm. Tit. IV. addidit C. Gefnerus.

64. Ita coni. H. Stephanus. Vulgo μόχθων. TYR. Μόχθον etiam Toupius Em. in Suid. T. III. p. 55.

67. Nihil obferuatum criticis eft de verbis θεοῖς ὀππιζέμεν ἀθανάτοισι. Verbum ὀπίζειν, cuius alibi femper paffiua forma occurrit, non potui inuenire ni-

ἐκ δ' οἵγε πτολίων τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν
(ἆ δειλοί) σοφίην, Ἐριούνιον ὑβρίζοντες.
ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν

68. ἀνδρῶν vulgo. 70. 71. πεπονημένος ἡμιθέοισιν· ἔργον δ' vulgo.

nisi apud Etym. M. p. 628, 6. vbi haec leguntur: ἢ παρὰ τὸ ὀπίζω, τὸ ἐπιστρέφομαι· ἢ παρὰ τὸ ὀπίζω τὸ ἀκολουθῶ. Nam Hesychii ἐπόπιζε quin ex ἐποπίζεο corruptum sit, dubitari vix potest. In nostro quidem actiuam vocem ferre debebimus, quandoquidem vix corruptelae suspicio moueri potest. Sed haec duo, producta prima syllaba, et adiunctus datiuus, manifesto falsa sunt. Productio ista quomodo tollenda sit, ipsa verbi scriptura monstrat. Alterius vitii non difficilior emendatio est. Ἀθανάτοισι enim ex interpretatione in textum venit.

68. Omnino legendum: ἐκ δ' οἵγε πτολίων τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλήν, ἆ δειλοὶ, σοφίην. Πόλεις et ἀγροὶ saepe coniunguntur. Phocylides, qui dicitur, vs. 124. ἀγροὺς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ. RVHNK. In Bibl. crit. P. VIII. p. 91.

69. Addidit hunc versum C. Gesnerus Stobaeo Serm. IV.

70. Locus difficilis. Loquitur in hoc Prooemio sine dubio Orpheus: et tamen a 70—74 fatum illius et mors in tertia persona deploratur. Igitur aut inculcatos esse carmini hos quatuor versus praeter sententiam auctoris dicemus: aut auctorem ipsum, ab affectu abreptum, hic paullum personam Orphei deposuisse, sumsisse illam amici et discipuli: aut denique, ne voluisse quidem serio pro Orphei carminibus haberi haec λιθικά, Onomacritum, vel si quis alius auctor est. Orphei nomen non auctorem singulorum verborum, sed hoc indicare, esse hic propositam ipsam disciplinam ac mentem adeo Orphei: quo sumto non ineptum fuerit, hanc querelam s. lamentationem hic interpositam esse. Sed fere est, vt primam opinionem veri similiorem putem. Nam ipsi versus, nisi misere et insanabiliter corrupti sunt, male conciliati, et indigni reliquo carmine sunt, quod pluribus iam persequi non lubet. Interim sententiam illorum videre mihi videor, quae iam qualicunque interpretatione expressa est. Πεπονημένον esse etiam eum, qui multum in aliquo opere, cum certis hominibus, versatus sit, suspicor, non scio. Προτέρους ἡμιθέους potuisse dicere nostrum etiam vna modo aetate, generatione vna se antiquiores, nihil dubito. Orpheum a suis ciuibus Ciconibus esse, nominatim a mulieribus discerptum, caput cum lyra in Hebro natasse, fabula nota est. Magi appellationem apud Graecos mature infamiae

ἔργον· ὁ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθὴς αὐτίκα πᾶσιν,

aliquid habuisse, contemtos a Philosophis, Socrate, Platone, ceteris, Orphicos suis cum τελεταῖς et mysteriis, satis constat. Sed haec omnia iam ad hanc Parenthesin sanandam explicandamque adhibere, nisi hariolari velim sciens, mihi difficilius. Interea quorundam lectorum caussa monebimus, primum pro Magiae etiam auctore haberi Orphea. Vir Aegyptius apud Pausa. El. 2 c. 6. 20 ad fi. εἶναι καὶ τὸν Θρᾷκα Ὀρφέα μαγεῦσαι δεινόν. Plin. 30 pr. *Orphea putarem e propinquo primum intulisse ad vicina vsque* (egerat de Thessalis matribus) *superstitionem et Medicinae profectum, si non expers sedes eius, tota Thrace, Magices fuisset.* Deinde satis antiquam fuisse artis huius infamiam, intelligi ex Diod. Sic. 5, 55 vbi de Telchinibus Rhodi incolis, Λέγονται δὲ οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι, καὶ παράγειν ὅτε βούλοιντο νέφη τε καὶ ὄμβρους — Ταῦτα δὲ καθάπερ καὶ τοὺς Μάγους ποιεῖν ἱστοροῦσιν. ἀλλάττειν δὲ καὶ τὰς ἰδίας μορφὰς καὶ εἶναι ΦΘΟΝΕΡΟΥΣ (malignos, maleficos) in doctrina artium. Add. Apul. apol. p. 291 Elmenh. Denique esse tamen in honore illud nomen Aristot. Metaph. 13, 4 p. m. 1434. E. Φερεκύδης καὶ ἕτεροί τινες τὸ γεννῆσαν πρῶτον ἄριστον τιθέασι, καὶ οἱ Μάγοι, καὶ τῶν ὑστέρων σοφῶν, οἷον Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Ἀναξαγόρας κ. τ. λ. Talis ille Gobryas in Axiocho Platonico c. 19, 20. GESN.

70. In hoc loco explicando frustra sudauit Gesnerus. Nec mirum, cum duas hypotheses sibi inuicem pugnantes conciliare voluerit; 1°. Orpheum hic loqui; 2do. fatum illius et mortem in tertia persona hic deplorari. Sed Orpheum neque hic, nec in vlla alia poematis huius parte loqui, omnino credibile est. V. not. ad Ὑπόθ. (2). Locum autem ipsum corruptum esse iudico, et sic fortasse refingendum.

Ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν
Ἔργον· ὁ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθὴς αὐτίκα πᾶσιν,
τῷ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο.

Periit autem prioribus laboratum Semideis opus; ille vero difficilis est et inuisus statim omnibus, cuicunque cognomen Magi homines dederint. In sequentibus duobus versiculis ad Orphei fatum alludi non nego; sed tamen verisimilius puto poetam ad casum aliquem recentiorem respexisse; quem si compertum haberemus, de ipsius aetate accuratius iudicare possemus. Vtcunque sit, pro — κρατὸς ἀπενθής, reponendum credo — κρατὸς ἀμερθείς. *Capite priuatus.* TYR. Musgravius ita scribendum coniecit:

τῶ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο.
καί ῥ᾽ ὁ μὲν ἐν κονίῃσιν ὑπ᾽ ἄορι κρατὸς ἀμερθεὶς
λευγαλέῳ θανάτῳ δῖος φὼς ἐκτετάνυσται·
οἱ δ᾽ ἴκελοι θήρεσσιν, ἀΐδριες ἠδ᾽ ἀδίδακτοι,
χήτεϊ δαιμονίοιο νοήματος, οὔθ᾽ ὑπ᾽ ἀρωγὴν
θεσπεσίην φυγέτην φαεσιμβρότου ἐκ κακότητος,

72. δῶκεν, ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξουσι vulgo. 73. καί κεν ὁ μὲν κονίαισιν et ἀπενθὴς vulgo. καί ῥ᾽ ὅμεν κονίαισιν Ald. 75. οἳ δ᾽ vulgo. ἠδ᾽ Stob. 76. χήτει vulgo. 77. φαεσίμβροτον vulgo.

῟Ωλετο δ᾽ ὁ προτέροις πεποθημένος ἡμιθέοισιν·
ἔργου δ᾽ ἀργαλέου καὶ ἀπεχθέος εἰκόνα πᾶσιν
δῶκεν, ἐπωνυμίην οἷς δὴ τεύξουσι μάγοιο.

Prae his quis non amplectatur facilem pariter atque elegantem ſagaciſſimi Tyrwhitti emendationem, qui in hoc ſolo peccauit, quod non etiam τεύξουσι mutauit in τεύξωσι.

72. Τούτῳ δὲ οἱ λαοὶ τῶν ἰδιωτῶν ὀνόματα μάγου ἀποδιδόασι, ὡς μάγον αὐτὸν ἀποτρεπόμενοι. Schol. MS. Pariſ. TYR.

73. Tyrwhitti ἀμερθεὶς etiam Musgrauio in mentem venit.

74. Ὁ ἔτι, πολλάκις τοὺς τοιούτους οἱ ἰδιῶται ὑπ᾽ ἀγνοίας καὶ φθόνου ἀποκτείνουσι. Schol. MS. Pariſ. TYR.

75—81. Habentur apud Stobaeum Ser. 4 p. 52, 17. OESN.

75. Ex Stobaeo repoſui in ver. 75. ἠδ᾽ ἀδίδακτοι, pro οὐδ᾽ ἀδίδακτοι, quod legitur in Editt. Vulgo. TYR. Verſus 75—86. Stobaei Serm. IV. addidit C. Geſnerus.

77. Hic quidem aperte Dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupide nimis negaſſe Clarckium ab Homero ſieri, pulchre iam monuit Vir Summus Erneſtus, qui ad Ἰλ. A. 566 et hoc loco Orphico et Homeri ipſius pluribus prolatis oſtendit, omnino etiam Duali vſos eſſe, vbi de pluribus ageretur. OESN.

Φαεσιμβρότου puto verum eſſe, nomen Apollinis perpetuum. Sic mox ὑπ. 39 et 74. OESN.

77. Numerum dualem pro plurali hic poni, non inficiandum eſt; ſed nolim ex hoc ſcriptore canonas grammaticos conficere. Φαεσίμβροτον corruptum eſſe non dubito. Requiritur adiectiuum, quod cum κακότητος coniungatur; nec vllum, opinor, probabilius occurret, quam ὀλεσιμβρότου. Eadem vox vſurpatur infra, ver. 444. TYR. Musgrauius φυγέειν ἀκεσίμβροτον coniicit. Wakefieldius in Silu. crit. vol. IV. p. 221. lenius etiam, quam Tyrwhittus, φθισιμβρότου. Quod equidem reciperem, niſi omnium

οὔτέ τι θέσκελον ἔργον, ὃ κεν μάλα θαυμάζοιτο,
ἴσασ᾽· ἀλλά σφιν νεφέλη πραπίδεσσι κελαινὴ
ἀμφιπεριπλασθεῖσα, βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα
εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστέφανόν τε μεγαίρει.
ἀλλ᾽ ἐμέθεν στεῦμαι κειμήλια πειθομένοισιν
ἀφνειῦ χρυσοῖο πολὺ προφερέστερα δείξειν.
φῶτα δὲ δίζημαι ταλακάρδιον, ὅς κεν ἑκάστου
ἐμμεμαὼς πειρῷτο, μενοινήσαι τε, κάμοι τε,
ὅς τε διδάσκηται, καὶ ὃς εἰδότας ἐξερεείνῃ.

78. θαυμάζοιντο vulgo. θαυμάζοντο Ald. 81. πολυστέφανόν τε vulgo, et Diun. p. 450. 82. ἔμ᾽ ὑπισχνοῦμαι vulgo. ἐμέθεν ὑπισχνοῦμαι Ald. Parif. 83. ἀφνειοῖο Ald. 84. δίζηται vulgo. δείξηται Parif. 85. μενοινήσει vulgo. μενοινήσοι Stob. μενοινήσει E coni. H. Steph. F. μενοινήσαι. GESN. 86. ἐξερεείνοι vulgo.

et leniſſima et optima correctio videretur Geſneri, quae praeſertim altero ex iis, quos attulit, locis, v. 164. egregie firmatur: ἀλλὰ σὲ μὲν χρείων Φαεσίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς αἰὲν ἄγοι κακότητος Nec video, cur hac in emendatione non acquieuerit Tyrwhittus.

78. Pro θαυμάζοιντο malim θαυμάζοιτο. TYR. Sic etiam Musgrauius. Wakefieldius l. l. ὅθεν μάλα θαυμάζοιντο. Idem ibidem copioſius attulit, quae verbum περιπλασθεῖσα illuſtrent.

81. Ἀρετῆς λειμῶνας dixit Ioannes Gazaeus v. 90. Caeterum elegantius ſcripſiſſet noſter πολυστεφάνοιο. Antiqui poetae non ſolent duo epitheta ornantia per copulam coniungere, languidum hoc eſſe rati. Exempla quaedam, quae in contrariam partem afferri poſſent, correxi in diſſ. de differ. poeſeos et proſae orat. P. I. p. 31. Recentiores, praeſertim ſi quis deterior poeta fuit, minus a tali negligentia ſibi cauerunt. Ita Cynegeticorum ſcriptor II. 529. 574. III. 215. Quintus II. 512. IV. 524. VIII. 102. XI. 436. XIII. 280. XIV. 273. 292. 422. 649. Noſter v. 386.

82—86. Sunt apud Stobae. Ser. 3 p. 38, 6. it. Ser. 29 p. 200, 17. GESN.

82. In vulgata lectione, ἀλλ᾽ ἔμ᾽ ὑπισχνοῦμαι, displicet verbum ὑπισχνοῦμαι, hac certe forma, ſi bene memini, non vſitatum epicis. Accedit quod ed. Ald. et cod. Pariſ. ἐμέθεν ὑπισχνοῦμαι habent, ſatis certum melioris ſcripturae veſtigium. Hanc igitur lectionem recepi, repoſito στεῦμαι. Fauorinus: στεῦται, διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται.

οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις
εὐρύοπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐς δύσιν ἀσθμαίνοντες ἀν' αἰθέρα λαμπετόωσαν
ἠέλιον Φαέθοντα σὺν ἅρματι πῶλοι ἄγουσιν.
μᾶλλον ἐγὼ πινυτοῖο παραίφασιν ἀνέρος εὑρὼν

89. ἀναπνεῦντες Stob. Ald. Parif. αἰνὰ πονεῦντες Gefn. 90. ἐφ' ἅρματι vulgo. 91. Vulgo praefigitur titulus Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

88. Ipfe Apollo non fine labore magno fuorum equorum diem adducit ac reducit. GESN.

89. Ἐς δύσιν] In vulg. edit. ἀναπνεῦντες. hanc autem reftitutionem αἰνὰ πονεῦντες, Fr. Porto debemus, viro nouae quidem Graeciae alumno, fed doctrina vel antiquis Athenis digna praedito. H. STEPH.

89. 90. Ἀμπνείοντες coni. Salmafius, Ἀντιπνέοντες Grotius ad Stobae. Ser. 29. Sed Porti emendationem veriffimam puto. In ver. proximo ferri fortaffe poteft ἐφ' ἅρματι, fed malim — ὑφ' ἅρματι. TYR. Equidem nullam harum emendationum veram puto, e quibus vna Porti ferri poffet, exemplis fimilibus firmata a Tyrwhitto in indice v. αἰνὰ πονεῦντες, fi modo πονεῦντες, quod in poeta epico rectius effet πονέοντες, dubitatione vacaret. Fruftra emendatur illud ἀναπνεῦντες, quod nihil eft nifi explicatio verae lectionis, ἀσθμαίνοντες. Caeterum C. Gefnerus verfus 84—90. addidit Stobaeo Serm. XXIX.

90. Σὺν ἅρματι fcripfit poeta, quod hiatus, qui eft in vulgata lectione, docet.

91. Ὑπόθεσις non tam argumentum hoc in loco fignificat, f. fummam carminis, quam occafionem, quam breuiter declaratam dedit Demetrius Mofchus. GESN.

91 et 92. Sunt etiam apud Stobaeum Ser. 3 p. 38, 12. Sed qui fubiicitur, tanquam ex eodem Prooemio (fic certe ibi vocatur) fumtus, Ἀλλὰ θεοί, σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες, eum non habent hodie libri. Poteft vitium effe in ipfa Stobaei allegatione in margine pofita. GESN.

91. Τοιοῦτο καὶ τὸ Δημοσθένους ἐν Ὀλυνθιακοῖς προοίμιον. Ἀντὶ πολλῶν ἄν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει, περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. Σύγκρισις γὰρ ἀγαθῆς βουλῆς καὶ χρημάτων κἀνταῦθα κἀκεῖ. Schol. MS. Parif. TYR. Verfus 91. 92. funt apud Stobaeum Flor. Tit. III. additi ab C. Gefnero. Neque enim funt in primis edd.

τέρψομαι, ἧπερ χρυσὸν ἁπάντων κοίρανον ἀνδρῶν.
ἠελίῳ γὰρ ἄγων ἱερήϊον ἀντεβόλησα
ἀγρόθεν ἄστυδ' ἰόντι περίφρονι Θειοδάμαντι·
καί μιν ἑλὼν χερὶ χεῖρα προσηύδων ὧδ' ἐπέεσσιν·
Ἐς πόλιν (εἰ μὴ πάμπαν ἐπισπέρχουσιν ἀνάγκαι)
ῥηϊδίως, ὦ ἑταῖρε, καὶ αὔριον ἔσσεθ' ἱκέσθαι·
νῦν δέ σε μοι στείχοντι μετ' εἰλαπίνην θεὸς αὐτὸς
ὦρσεν ὑπαντιάσαι· τῷ μοι πρόφρων ὑπόνευσον
ἕσπεσθαι. θυσίαι ἱεροπρεπέες τελέθουσιν,
ἃς ἀγαθοὶ ῥέζουσι βροτοί· γάνυται δὲ φίλον κῆρ
ἀθανάτων, εὖτ' ἂν σφι χορὸς ἀνάγωσιν ἄριστοι.
ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν· εἰσοράᾳς γὰρ
ἡμετέρων με κιόντα πρὸς ἀγρῶν ἀκρώρειαν.
ἔνθα νεογνὸς ἐὼν ἔτλην ποτὲ μοῦνος ἀνελθεῖν,

98. στείχοντα Ald. Parif. 100. Ἕσπεσθε Iunt. 101. ὡς ἀγαθοὶ Dinner. p. 341. 104. ἀτρῶν Ald. Iunt.

92. Locus, qui his verſibus ſubiicitur apud Stobaeum hic ſcribitur — Ἀλλὰ θεοί, σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες, Κέκλυτε — et totidem verbis legitur in Hymno Procli ad Muſas, ver. 30, 1. *Vitio* igitur noſtrum hic allegari non dubito, ſed an ipſius Stobaei, an potius Conradi Geſneri, ſtatuant illi, quibus ad manum ſunt Stobaei Codd. MSS. V. not. (1) [ad Ὑπόθεσιν Demetrii Moſchi] TYR.

105. Cum non ſit in omnium manibus Tzetzis opus, non ingratum quibusdam lectoribus fecero, ſi hic ponam verſiculos, quibus in compendium ille miſit longiorem huius carminis narrationem. Sunt autem Chil. 4, 279 Ὀρφεὺς ὁ τῆς Μενίππης παῖς, πατρὸς δὲ τοῦ Οἰάγρου, Ἔτι τελῶν μειράκιον, ὄρνις θηράσαι χρήζων, Ἦλθεν ὡς πρὸς ἀκρώρειαν, ὅπερ ἦν δράκων μέγας. Ὡς οὖν Ὀρφεὺς ἀφώρα μὲν πρὸς θήραν τῶν περδίκων, Ὁ δράκων ὅρμα κατ' αὐτοῦ σπείρας συχνὰς ἑλίσσων. Ἐθάδες τούτῳ κύνες δὲ δραμόντες βοῇ τούτου, Καὶ συμβαλόντες τῷ θηρὶ, ἀπόκτειναν ἐκεῖνον, Τὸν δ' Ὀρφέα ῥύονται στοργῇ τῇ πρὸς ἐκεῖνον· Ὥσπερ αὐτὸς ἐν Λιθικοῖς Ὀρ-

λαιψηρὼ πέρδικε μετασπόμενος προφυγόντε·
οἱ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀκέων ὄνομ' ἕκαστος
ἱστάμενος μίμνεσκεν, ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας,
πρὶν μάρψαι χείρεσσιν, ἀλυσκάζων προφύ-
γεσκεν.
αὐτὰρ ἐγὼ σπουδῇ κεν ἐπὶ στόμα κάππεσον ἐλθών·
ἂψ δ' αὖτις γαίηθεν ἀναΐξας ἐδίωκον.
ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφῆνδε μετασπόμενος κίον ἄκρην,
οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὀξεῖαν ὄροντες

107. εἴως vulgo. 108. ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας Fr. Portus ap. H. Steph. Non male. MS. Parif. habet δοκεῦσαι. TYR. ὀρεξάμενος δὲ δοκεῦσθαι vulgo. 111. αὖθις vulgo. 112. εἶον ἄκρην Ald. ἴον Parif. 115. ὀρῶντες AI. ὁρῶντες Esch. ὀροῦντες ed. Gesn.

φεύς πω γράφει τοῦτο. Idem Chil. 8. hist. 157 Μένιππην Thamyridis F. appellat, et addit, Ἀλληγοροῦντες δέ φασι παῖδα τῆς Καλλιόπης. Recte forte Tzetzes. Videmus obiter, Menippam hic vocari matrem Orphei.! Vnde hoc didicerit Tzetzes, an alia fit memoria, Orpheus alius, hic difputare nihil attinet. Nofter Orpheus, vt nunc illo vtimur, quantum in his carminibus vel ab illo vel de illo traditur, eft Oeagri et Calliopae filius. GESN.

105. Menippam matrem fuiffe Orphei, et Orpheum hoc poema fcripfiffe, ab eodem fortaffe auctore didicerit Tzetzes. Sed de hoc, vt recte monet Gefnerus, *hic nihil attinet difputare.* Quod vero adiicit, *Orphea noftrum*, quem vocat, *in his carminibus*, effe Oeagri et Calliopae filium; de *Argonauticis* folis intelligi debet.

In *Hymnis* nihil eft ad perfonam Orphei peculiariter accommodatum, nifi allocutio ad Mufaeum; in hoc carmine nihil prorfus. TYR.

107. Τείως neceffario fcribendum fuit. Idque vidit etiam Musgrauius. Cicures perdices ad venationem adhibitos fuiffe, ex Aeliani hiftoria animalium conftat.

108. Ὀρεξαμένου δὲ δέχεσθαι Bernard. ad Nonnum II. p. 177. vt Schneiderus obferuauit.

110. Malim σπουδῇ μεν. TYR. Non placet μὲν hoc loco. Recte fe habet κέν. Nota vis huius particulae, qua factum aliquid femel iterumque effe indicatur. Noftri: *ich fiel wohl.* Confer ad Vigerum not. 286. p. 785. Vide v. 439. 440. 539. 594. Odyff. XXIV. 138.

113. Scribendum eft, nifi fallor, ὄροντες, a verbo ὄρω. V.

αἰγανέης ἔσσυντο θοώτερον ἠὲ βελέμνε,
ὑψίκομον ποτὶ φηγόν, ἐπεσσύμενον προϊδόντες
αἰνὸν ὄφιν, πετάσαντα γένυν πλείην θανάτοιο.
τὸν δ' ἐγὼ ἐγχριμφθεὶς ὑπεναντίον ἀΐξαντα
οὐκ ἴδον, (ὀφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων λελίηντο.)
πρίν περ ἀνασχήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὸν
ἐφρασάμην, ἤδη τε δέμας μεμαῶτα λαφύξαι·
ἔνθ' εἴτις σπεύδοντα παλίσσυτον εἰσενόησεν,
οὔτε με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν ἕπεσθαι,
οὔτε με νηπιάχοισιν ὀΐσσατο ποσσὶ φέρεσθαι.
κέκλετο γάρ μοι δεῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι,
καὶ πνοιὴν ἀνέμε. παρὰ γὰρ ποσσὶν κακὸν ἦεν.
πολλάκι δ' εἵματος ἄκρον ἐπιψαύεσκεν ἀκωκαῖς·
καί κεν ὑπὲρ μοῖράν με πελώριος ἀμφέχανεν θήρ,
εἰ μή μοι νόος ὦρτο θοῶς ἐπὶ βωμὸν ὀρέσαι,
τόν ῥα παλαιότεροι Φαεσιμβρότῳ ἱδρύσαντο.
τῷ δ' ἄρ' ἔπι τρύφος αὖον ἐλαινέης ἐλέλειπτο
σχίζης, ἥντε μαρανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ·

116. πετάσοντα Ald. πλείω vulgo. 118. ἀλάλητο vulgo. 119. δεινὴν vulgo. 120. φυλάξαι vulgo. λαφύξαι coni. Bernar. ad Synes. de Febrib. p. 78. 123. ὀΐσατο vulgo. 124. εἶναι αἰτον Ald. 125. παρὰ δὲ ποσσὶν Ald. 130. τῷ δ' αὖ ἐπὶ vulgo.

infra ver. 373. ὄρσει νεογιλε παιδὸς αὐτήν. TYR.

116. Πλεῖον coniecit Schneiderus. Id, quod epicus sermo requirebat, posui.

118. Contrarium eius, quod hic dici debebat, vulgata lectio ἀλάλητο continet. Itaque correxi.

119. Etsi vulgatam lectionem damnare non ausim, suspicor tamen, a Poeta scriptum esse: πρίν περ ἀνασχήσαντος ὑπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὴν ἐφρασάμην. vt sit imitatio Callimachi Fragm. 438. Ὃς δ' ὥστ' ἐξ ὀχέης ὄφις αἰόλος αὐχέν' ἀνασχών. Vide Ruhnkenium Epist. Crit. II. p. 189. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 91. Miror hic Ruhnkenium. Δεινὸν ex coniectura Schneideri editum.

124. Ὁ γὰρ φόβος με ἠνάγκαζε καὶ ἀετὸν καὶ πνοὴν ἀνέμε γίνεσθαι, τοῦτ' ἐστὶ ταχύτατον. Schol. MS. Paris. TYR.

τὴν ἐγὼ ἁρπάξας ὀλοῦ κατένωπα δράκοντος
ἐςρέφθην. μαίμησε δ' ὀρεσκῴου μένος αἰνὸν
μάρνασθαι, μεμαῶτα ἰδών. εἵλυτο δὲ πυκνῶς,
γνάμπτων εὐκύκλως ταναὴν ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ' ἄλλῳ
ἄλλος, ἔπειτα δ' ἐπ' ἄλλος ἑλισσομένου τροχὸς ἦεν.
ἠδ' ἔτι καὶ βωμοῦ ὕπερ αὐχένας ἠέρταζεν,
συρίζων βοόωντος ἐμῆς πολὺ μεῖζον αὐτῆς.
καὶ τύπτων ἄῤῥηκτον ὀρεσκῴοιο κάρηνον,
ἀμφ' αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκπυρον ὄζον ἄκικυν.
οὐδ' ἄρα μόρσιμος ἦα δαφοινῷ θηρὶ δαμῆναι.
τοὔνεκεν αἰπολίοισιν ἀπόπροθι βοσκομένοισιν
ἑσπομένω δύο πατρὸς ἐμοῦ κύνε κεκλήγοντε
γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μείλιχος ἔσκον.
χ' ὡ μὲν ἐπέσσυτο τοῖϊν, ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρούσας
προτροπάδην, ὥς τίς τε Διὸς γαμψώνυχα φεύγων
αἰετὸν ἐν πυκινοῖσι λάθεν θάμνοισι λαγωός,
τῷ ἴκελος, μήλοισι μιγείς, ὀλοοῦ ἀπὸ θηρὸς

133. μαίνησε δ' ὀρεσκώον A I. 139. τύπτον A I. 140. ὤκικυν vulgo. 141. οὐ γὰρ vulgo. 145. χ' ὡ μὲν ἄρ ἔσσυτο vulgo. 147. λάοι vulgo. F. λάθοι GESN. 148. ὑπὸ θηρὸς vulgo.

136. Πολλοὺς κύκλους καὶ πλοκὰς περιστρεφόμενος ἐποίει. Schol. MS. Parif. TYR. Ἐτ' ἄλλος coniicit Schneiderus, quod minus poeticum videtur.

141. Orationis nexus, opinor, requirit, οὐδ' ἄρα μ. TYR.

145. Vertunt, *Et in ipfos draco irruit*; fenfu optimo, fed quem vereor an verba ferant. Ad illum fenfum exprimendum fcribi oportuit. Χ' ὡ μὲν ἐπ' ἔσσυτο τοῖϊν. TYR.

147. Pro vulgato λάοι repofui λάθοι, ex coniectura Gefneri. TYR. Immo ΛΑΟΙ natum ex ΛΑΘΕ.

148. An legendum ἀπὸ θ. TYR. Sic etiam Musgrauius.

ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισιν.
ὄφρα μὲν οὖν ἀκάκητα πατὴρ ἐμέθεν ζώεσκεν,
αἰεὶ μόσχον ἄγεσκεν ἐμὸν πρὸς ἀμύντορα βωμόν,
τίνων Ἡελίῳ ζωάγρια παιδὸς ἑοῖο·
αὐτὰρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μόσχον
εἰαρινόν, θαλέθοντα νεήνιδος οὔθατι μητρός,
ἔρχομ᾽ ἐς ἀκρώρειαν, ἄγων χορὸν ἡδὺν ἑταίρων·
σὺν δέ σφιν καὶ τῶδε δρακοντοφόνω κίνε βήτην
αὐτομάτω. γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμὸν ἄνακτος
τερπωλή, χλοερόν τε πέδον, μαλακαί τ᾽ ἔπι ποῖαι,
καὶ λασίαις πτελέῃσιν ὕπο σκιή. ἄγχι δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῶν
ὕδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πυθμένα πέτρης
λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον ᾠδῇ.
ἴομεν· οὔτοι δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.
  Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ᾽ ὧδε προσηύδα δαιμόνιος φώς·
  Ἀλλά σε μὲν κρείων Φαεσίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς
αἰὲν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύτοιό τε πέμποι

149. ἐνιπτύξας vulgo. 151. Αἰτὶ Iunt. 152. τείνων Ald. 155. ἔρχομαι εἰς ἀκρώρ. A I. ἀκρόρειαν vulgo. 159. λασία vulgo. 161. ἀναβλύζων Eſch. κελαρύζετε ἥκελον Ald. 163. δαιμόνιον φῶς Dinner. p. 806.

149. Malim ſcribere — *μέσσοισιν ἐνὶ πτήξασ ἐρίφοισι. Medios inter hoedos* cum tremore ſubſidens. TYR. Ἐνιπτήξας Musgrauius.

155. Ἔρχομαι εἰς ἀκρώρειαν. Sic Editt. A. I. H. Stephanus, opinor, vt metro conſuleret, ſcribebat ἀκρόρειαν. Sed malim ſic, Ἔρχομ᾽ ἐς ἀκρώρειαν. TYR. Ita certatim Schraderus Em. praeſ. p. VII. Koenius ad Greg. Cor. p. 73. Musgrauius.

ὄλβου πρὸς μέγα δῶμα, φιλοφροσύνης ἕνεκα σφῆς.
οὐδὲ μὲν οὐδέ σ' ἐγώ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμέρσω·
ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἄξων ἱερήϊον εἰσαναβαίνεις,
ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, ἐγγυαλίξω.

Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάζεο χερσὶν
λᾶαν, ἀπόῤῥοιαν πυριφεγγέος ἀμβρότου αἴγλης·
αἴθει δ' ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἄφθιτον ἦτορ.
τόν κ' εἴπερ μετὰ χεῖρας ἔχων παρὰ νηὸν ἵκηαι,
οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχωλῆσιν.
κέκλυθι δ', ὄφρα μάθοις μένος ἀργεννοῖο λιθοιο·

171. περιφέγγεος vulgo et apud Dinnerum p. 428. περιφεγγέες Ald. 172. αἰθέρι vulgo. 173. περὶ νηὸν vulgo. 175. μάθοις γε A I. μάθοις γε μένος λίθου ἀργεννοῖο Dinn. p. 428.

159. Scribe: καὶ λασίαις πτελέῃσιν ὕπο σκίῃ. Infra vſ. 236. ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι. RVHNK. in Ep. crit. II. p. 148.

166. Orationem ſoloecam emendare poſſumus legendo — ἕνεκεν σῆς. Auctorem ſic ſcripſiſſe non affirmo. TYR. Vide Wolfii prolegomena ad Homerum p. CCXLVII. ſeq.

169. Neſcio cur imperfectum hoc carmen dicat H. Steph. GESN.

169. Schneidero in mentem venit, ita orationem poſſe coniungi: ἐγγυαλίξω κρύσταλλον φαέθοντα. Διαυγέα λάζεο χερσὶ λᾶαν. Equidem malo ἐγγυαλίξω ad praecedentia, ὄφρά τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, referre.

170. Quod Cryſtalli commendatio primum in hoc libello locum obtinet, illud forte ſpectavit auctor, puritatem mentis et candorem atque caſtitatem, quarum rerum paſſim Symbolum faciunt cryſtallum, primum eſſe, cuius rationem, qui Deos adeunt, habere debeant. GESN.

172. Ineptiſſimam eſſe vulgatam lectionem αἰθέρι patet. Itaque αἴθει ſcripſi. Apollonius Rhod. III. 1303. de tauris Aeetae: ὡς ἄρα τώγε θοὴν φλόγα φυσιόωντες ἐκ στομάτων ὁμάδευν, τὸν δ' ἀμφὶ οὖ δήϊον αἶθος βάλλεν, ἅτε στεροπή. Ita ille locus ſcribendus videtur. Scholiaſtes: αἶθος λέγεται τὸ πῦρ καὶ ἡ φλόξ.

εἰ γὰρ ἄτερ κρατεροῖο θέλεις πυρὸς ἐκ φλόγας ὄρσαι,
κέκλομαι αὐαλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεῖναι·
αὐτὰρ ὅγ᾽ ἠελίοιο καταντίον αὐγάζοντος
αὐτίχ᾽ ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.
ἡ δ᾽ ὅτε καρφαλέης τε θίγῃ καὶ πίονος ὕλης,
καπνόν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολλὴν
ὄρσει· τὴν δ᾽ ἄρα φασὶ παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ.
τάων ἐχ ἑτέρας μᾶλλον φλόγας ἔλπομ᾽ ἔγωγε

176. ἐξ φλ. GESN. 177. ἀβαλέων A I. 179. ὑλόγην A I. 181. ὑλίγον A I. 182. παλαιγονίης vulgo. 183. F. Τοίνυν ἐχ GESN. φλογὸς vulgo.

176. Mihi videbatur ἐς hic locum habere non posse: tum in maiusculis antiquorum literis Σ et Ξ ita vicinae, vt lapsus nimis hic facilis sit. GESN.

176. Pro ἐς reposui ἐκ, vt Gesnerus, opinor, voluit. TYR. Ἐκ etiam Musgrauius.

179. Dubitari potest, an ex illa lectione ὑλόγην, etsi mox v. 181. similis varietas est, faciendum sit φλογέην.

182. Παλαιγονίη, Dea antiqua, quin Vesta sit, dubitare non potest, cui in mentem veniant *canae penetralia Vestae* Aen. 5, 741, cui primum immolare coeperunt, Porphyr. περὶ ἀποχῆς 2 p. 125 ἄρξαντα πρῶτον ἀφ᾽ Ἑσίας τοῖς ὐρανίοις θεοῖς θύειν. Huius exstinctum casu ignem caelitus accendi solitum ope scaphii, h. e. speculi concaui, narrat Plutarchus in Romulo p. 66. GESN.

182. Παλαιγονίη, an sit Vesta, immo an Dea, multum dubito, cum nomen illud, nisi ex hoc loco, mihi plane ignotum sit. Hic autem scribendum suspicor — παλαιγενέες. *Antiqui.* vt infra ver. 192. TYR. *Epitome* sic: καὶ τῦτο ἱερὸν πῦρ ὠνομάζοντο ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ τῶν Ἑλλήνων. Quod sane coniecturam nostram firmare videtur, pro ΠΑΛΑΙΓΟΝΙΗΣ reponentis ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΕΣ. IDEM. Παλαιγενέες etiam Musgrauius: qui Plutarchum in Numa p. 120. ed. Steph. affert. Ibi de ratione accendendi aeterni ignis sermo est. — In longiore vocabulo facilius etiam recentiores vltimam breuem in caesura producunt.

183. Malebat Gesnerus τοίνυν ἐχ ἑ. Sed vulgata recte se habent, si pro φλογὸς legamus

ἀθανάτοις ὅτω κεχαρισμένα μηρία καίειν.
πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τῦτο, φίλος, μέγα θαῦμα πιφαύσκω·
αὐτός, ὅτις πέλεται φλογὸς αἴτιος, αἴκε μάλ' ὦκα
ἐκ πυρὸς ἁρπάξαις, ψυχρὸς πέλει ἀμφαφάασθαι.
ἀμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεὶς κάμνοντα σαώσει.

Δεύτερον εὐχομένῳ τοι ἀρηγόνα λᾶαν ὀπάσσω,
θεσπεσίοιο γάλακτος ἐνίπλεον, ἠΰτε μαζὸν
πρωτοτόκυ νύμφης, ἢ μηκάδος ὐθατοέσσης·
τόν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην ἀδάμαντα

185. πιφάσκω Ald. Parif. 186. αὐτὸν vulgo. F. Αὐτὸς GESN. Minus neceſſario. TYR. 187. ἁρπάξας A I. 189. Vulgo praefigitur titulus II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ. ΓΑΛΑΤΙΤΗΣ A I. 190. Θεσπησ. A I. 192. F. ἀνακτήτην. GESN. ἀνακτίτιν vulgo.

φλόγας. Τάων ὐχ ἑτέρας μᾶλλον φλόγας. *His mage non alias flammas.* TYR.

185. Gesnerum, qui in verſione φίλος vt nominatiuum de eo, qui hic loquitur, accepit, merito vituperauit Koenius ad Greg. Cor. p. 48.

192. Ἀναγκίτην legi vult Salmaſ. ad Soli. p. 97, a D. et illam ἀνάγκην a carminibus explicat p. 264, a A. it. 768, b. C D. Mihi valde placet legere, ἀνακτήτην, *conciliatorem*, ex ea ſignificatione, qua ſuauiſſime Xenophonteus Cyrus 1, 3 ἵνα κἀγὼ ἀνακτήσωμαί σε. Reſpondent pulchre, quae iam copioſe de hoc lapide praedicat. GESN.

192. *Epitome.* Λίθος ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ, ὃν καὶ τινὲς τῶν παλαιῶν, οἱ μὲν Ἀνακτίτην, οἱ δὲ Λήθαιον ἀπεκάλεσαν. — ὅτι φορῶν τις αὐτὸν καὶ προσιὼν τοῖς οἰκείοις δεσπόταις καὶ ὁμιλῶν, εὐμενεῖς αὐτὺς εὑρίσκει, καὶ λήθην λαμβάνοντας τῶν αὐτῦ πολλάκις κακῶν. ὃν καὶ οἱ Ἕλληνες προσιόντες τοῖς ἱεροῖς τῶν θεῶν αὐτὸν ἐφόρυν. Sequuntur plura, (quibus ſimillima legas inter Dioſcoridis *Notha* p. 476. Ed. Sarac.) et hoc ex ipſo Dioſcoride. l. V. c. 150. Ἐςι δὲ τὴν χροιὰν ἔντεφρος [ἤτοι ςακτίζων] ἁρμόζει δὲ καὶ πρὸς ὀφθαλμῶν ἕλκη καὶ ῥεύματα, τριβόμενος καὶ μετὰ ὕδατος ἀλειφόμενος. Verba [ἤτοι ςα-

κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, ὄφρα θυηλὰς
ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν·
οἱ δ᾽ ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, οὕνεκεν αἰεὶ
μεμνῆσθαι κακότητος ὀϊζυρῆς ἀπερύκει
θνητοὺς ἀθανάτους τε· νόον δ᾽ ἐριούνιον εἶναι
θέλγει, ἐποτρύνων ἀγανὰ φρεσὶ βουλεύεσθαι.
ἄλλοι δ᾽ ἐσκήψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
κικλήσκειν πέτρην, ὅτι τοι τρίψαντι γάλακτος
ἐκπρορέει λευκοῖο πανείκελος ἔνδοθεν ἰχώρ.
πεῖρα δὲ τοι καὶ τοῦδε παρέσσεται, αἴκ᾽ ἐθέ-
λῃσθα.
οὔθατα γὰρ μήλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴδηαι,
πῶς ἕρξεις, φίλε τέκνον, ἐπὴν ἐρίφοισι τεοῖσιν,
οὓς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν ἱκέτευες,
τοῖσι παρασταίης τετληόσιν, οἱ δ᾽ ἐνὶ σηκῷ
ἀμφί σε λεπταλέοι γοερὸν περιμυκήσωνται;
τῶν μὲν ἀκηχεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας αἰὲν
λοῦειν πηγάων κυαναυγέων ἐν δίνῃσιν·
στήσας δ᾽ ἠελίου κατεναντίον ἀντέλλοντος,

195. ἠδ᾽ ἄρα vulgo. 200. ὅθι τοι vulgo. ὅτι τοι Ald. 200. τρίψαντο A I. 201. πανίκ. A I. 202. αἴκε θέλῃσθα vulgo. 206. τετληόσι vulgo. περιμυκήσονται vulgo. 209. κυανοχετέων vulgo.

κτίζων] interpolata sunt ab Epitomatore. ΣΤΑΚΤΗ scilicet est vox Graeco-barbara, cinerem significans. V. Cangium in v. TYR.

195. Pro ἠδ᾽ ἄρα scribendum esse οἱ δ᾽ ἄρα, et particula ἄρα, et, quod mox v. 199. sequitur, ἄλλοι δε, ostendit. Sic etiam Schneiderus emendat.

204. Suauissime alludit Theodamas ad illam fugam Orphei pueri, Hypoth. 58 sq. GESN.

204. Καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσείᾳ· δῶρόν τοι καὶ ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι. Schol. MS. Paris. TYR.

209. Sanabilis erit hic versus, si ex disciplina metricorum Clarckiana etiam correptis syllabis pronuncies κυανοχτῶν. GESN.

209. Vereor an haec curatio

ἁγνίζειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος πέρι πάσας,
ἅλμην δ' ἐν κρητῆρι καὶ ἄλφιτα λεπτὰ λίθοιο
χευάμενος, διὰ πῶϋ καὶ αἰγῶν ἔρχευ ὅμιλον,
ῥαίνων καρποφόρῳ λάσιον κάτα νῶτον ἑκάστης
θαλλῷ· ταὶ δ' ἄρα πᾶσαι, ἰαινόμεναι περὶ σηκοὺς,
ἐξαπίνης μετὰ τέκνα Φερεγλαγέες τελέθουσιν·
οἱ δ' ἄρ' ὑπαὶ μαζοῖσι κορεσσάμενοι γαλαθηνοὶ
σκιρτηθμῶν ἐξαῦτις ἀναμνήσοντ' ἀγέρωχοι.
σὴν δὲ μελικρήτοιο μετὰ γλυκεροῖο μιγέντα
ὄρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
μαζοῖσιν μεθύοντα παρ' εὐναίοισι κομίζοι.
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀερτάζουσα τιθήνη
λᾶαν, ἐρητύσει κακομήτιος ὄσσε Μεγαίρης.
καὶ δέ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται
ἐν χερὶ λᾶαν ἔχοντα, καὶ ἄπλετα φῦλ' ἀνθρώπων.
ἀθάνατοι δὲ μάλιστα νόῳ καταθύμια σεῖο
πάντα τελευτήσουσιν, ἐπ' ἀράων ἀΐοντες.

215. ἔρχε ὅμ'. A I. ἔρχε' ὅμιλον vulgo. 214. καρποφόρον vulgo. 217. Εἰ δ' ἄρ' ὑπερμαζῶσι Bern. ad Synes. de Febrib. pag. 40. ὑπὲρ μαζοῖσι vulgo. F. ὑπὸ μαζ. GESN. 219. σὺν δὲ vulgo. 220. πινέμεν A I. 224. σε βασιλ. A I. altero καὶ omisso. 226. νόου vulgo. 227. ἐπαράων vulgo.

ad sanitatem multum conferat. Quid si scribamus — κυανώπων? TYR. Facilior visa est mutatio, si scriberetur, κυαναυγέων. Musgrauii mira correctio est, ἐν δίναις κυανοχαιτέων. B. Slothouwerus nihil nisi ἐν delet.

214. Malim καρποφόρῳ, vt cum θάλλῳ coniungatur. TYR. Sic etiam B. Slothouwerus.

217. Melius esset ὑπαὶ μ. Sed fortasse ὑπὲρ cum κορεσσάμενοι iungendum est, *cum se super-satiauerint*. Huius certe formae adiectiuum in vsu est, ὑπερκορής. TYR.

219. Σὴν emendatio est Schneideri.

221. Sic pecudum proles apud Lucretium. I. 262. *lacte mero menteis percussa nouellas.*

227. Scribi malim disiunctim

Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον πετρήκεα λᾶαν ἔχοντας
ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν, ἐναιρομένης ἑκατόμβης.
Εἰ καὶ δενδροφύτοιο φέροις τρύφος ἐν χερὶ πέτρης,
μᾶλλόν κεν τέρποιτο θεῶν νόος αἰὲν ἐόντων.
δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεαι, ὡς ἐνὶ κήπῳ
ἀνθεμόεντι, κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομόωντα.
τοὔνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτῃ δενδρήεντι
θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτε,
ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι.
τόνδε τεοῖσι βόεσσιν ἀνασχίζεσιν ἄρεραν
ἀμφὶ κέρα δοιῷ βαλέειν, ἢ καρτερὸν ἀμφὶς
ὦμον ἀροτρεύοντος ἀτειρέος ἀγροιώτε·

228. Vulgo praefigitur titulus: III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ. qui abest a cod. Paris. In ipso versu πετράκεα vulgo. 230. Vulgo praefigitur titulus: IV. ΑΧΑΤΗΣ. 230. Vulgo εἰ abest: habet ed. Tyrwh. Αἴκεν, vel Ἦν δέ γε coni. Portus ap. Steph. 231. μᾶλλον καὶ vulgo. 232. κατόψεται A I. Paris.

ἐπ' ἀράων, vt constructio sit ἐπαΐοιτες ἀράων. Nam ἐπαρά, opinor, in malam partem accipitur, vt καταρά. TYR.

228. Εὐπέταλον non a virore foliorum dici puto, sed fissilem, qui in πέταλα h. e. laminas facile diuidatur, vnde interdum cultri, sacrificales praesertim, quare hic adhibetur ἐναιρομένων ἑκατομβῶν. Vid Plinium 12, 25. GESN.

228. Πετρήκης nomen lapidis esse dicitur apud Orpheum, apud quem tamen non πετρήκης, sed πετράκης reperi. Χρὴ δὲ (inquit, καὶ εὐπέταλον πετράκεα λᾶαν ἔχοντας ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν. Vbi dubium est πετράκεά ne substantiui vice sit, an εὐπέταλον. nam eupetalon inter gemmas numerat Plin. H. STEPH. in Thes. T. III. p. 258. E. Plinii verba sunt XXXVII. 10. siue 58. *Eupetalos quatuor colores habet, caeruleum, igneum, minii, mali.* Schneiderus in Lexico Graeco v. πετράκης hos duos versus de achate intelligendos, et copulandos sequentibus censet. Hic velim, quid epitome haberet, indicasset Tyrwhittus.

καί κεν ἀπ᾽ ὀρανόθεν ςαχυοπλόκαμος Δημήτηρ
μεςὸν ἴοι φερέκαρπον ἐς αὔλακα κόλπον ἔχϑσα.

Σκέπτεο, καὶ θνητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
ἀθανάτοισι κέρας· ποτὶ γάρ νέος ὀρανιώνων
μειδιάει, φύσιος πολυδαιδάλϑ ἔργον ἰδόντων,
ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. φύει γε μὲν ϑ ποτὶ κόρσην
πέτρη, ἀλλ᾽ ἔμπης πέλεται κρατερὴ ςερεή τε.
οὐδέ κεν ἂν γνοίης κέρας ἀτρεκές, ἢ λίθος ἐςίν,
πρίν κέ μιν ἀμφαφόων εὕρῃς νημερτέα λᾶαν.
αἰεί τοι θ᾽σει λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην,
εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔεις. εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ

238. κέραα δύω vulgo. κέρα A I. 245. F. ὄποτε κόρσῃ Πέτρην. GESN. 246. κρατερή τε γε πέτρη vulgo. 248. εὔροις vulgo.

238. Editt. A. I. κέρα. Si res integra esset, mallem κέρας. TYR. Melius Schneiderus κέρατα δύω. Ego, quod facillimum videbatur, dedi.

245. Emendat Gesnerus, F. ὄποτε κόρσῃ πέτρην. Quod non intelligo. Locus certe male affectus est, nec medicina in propatulo. Quantum video, stigma in primis ponendum est post ἰδόντων, ad finem versus 244. Deinde hic versus cum sequente sic forte disponatur:

Ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο φύει γε
μὲν ὀ ποτὶ κόρσην,
Πέτρη ἀλλ᾽ ἔμπης πέλεται
***** κρατερή τε.

Ex capite cerui nascitur quidem, non ad tempora,
Sed nihilominus lapis est
****** et validus.*

Nimirum post πέλεται epitheton τϑ Πέτρη excidisse credibile est, v. g. σκληρή, aut aliquid simile; et postea ad versum suffulciendum a correctore non nimis naluto adsutum fuisse γε πέτρη. TYR. Tyrwhitti V. C. coniectura non multum aberrauit a vero. Scribendum: πέτρη, ἀλλ᾽ ἔμπης πέλεται κρατερὴ ςερεή τε. Sic vs. 562. ὥςε σε πάγχυ λίθον ςερεὴν οἴσασθαι. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 91.

247. Schneiderus corrigebat, ὀδέ κεν ἀγγνοίης. Dubito de tali composito. Si quid mutandum, scribi potest, ὀδέ κ᾽ ἀναγνοίης. Sed potius visum est vulgatam seruare. Brunckius quidem ad Apoll. III, 404. negat Graecum esse ἤν κε, ἤν ἄν,

τριβόμενον χρίοις κροτάφȣς πάντ' ἤματα σεῖο,
αἱ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τεὸν τρίχες ἀνθήσȣσιν.
πρωτόγαμον δ' αἰζηὸς ἄγων ἐς δέμνια κȣ́ρην
τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιτο
λᾶαν· ὃ δ' ἀῤῥήκτοισιν ὁμοφροσύνῃσιν ἄμ' ἄμφω
ὕςατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἤματα πάντα καθέξει.

Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο

251. τριβόμενον τρίβοις vulgo. 253. ἐπὶ δέμνια Dinn. p. 412. — 257. Vulgo praefigitur titulus: VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ (quae verba abfunt ab A I.) τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων.

ἂν ἄν. Quod de antiquis fi contendit, et de iis, qui proprie vocantur epici, verum dicit. Sed de recentioribus ii, qui didactici poetae appellantur, et κὲν ἂν et ἄν κε dixerunt. Κὲν ἂν Oppianus Halieut. IV. 602. V. 367. Maximus 277. Ἄν κε idem v. 303. idque reponendum etiam v. 328. Manetho VI. 5. 307. et is, qui primum librum Apotelefmaticorum fcripfit, v. 185. Etiam duplex ἂν Atticorum more pofuit Maximus v. 21. et fimiliter duplex κὲν v. 599 feq. Neque enim alterum cum Doruillio in μὲν mutauerim. His fortaffe defendi poffet ἤν κε et ἐπὴν κε apud noftrum v. 409. 720. nifi toties ab eo vfurpata εἴ κε et ἐπεί κε correctionem commendarent.

251. Τρίψας αὐτὸν μίσγε σὺν ἐλαίῳ, καὶ τȣ́τῳ τὸ βρέγμα ἀλειφόμενος, τρίχας ἐπαναφύσεις. Schol. MS. Par. TYR. *Epitome.* Εἴ τις αὐτὸν κατατρίψας καὶ μίξας ἐλαίῳ φαλακρὸν ἐπιχρίσειε, συνεχέςερον ἀναβλαςήσωσι τρίχες νέαι. IDEM. Repone: εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ τριβόμενον χρίοις κροτάφοις πάντ' ἤματα σεῖο. Sic etiam legerunt Scholiaft. Parifin. et auctor Epitomes ap. Tyrwhittum p. 99. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 92.

252. Articulus hic fenfui incommodus eft. Malim — Καὶ δέ. *Atque.* TYR. Non attendit vir doctiffimus ad vfum pronominis Homericum.

253. Νέος δὲ παρθένον εἰς γυναῖκα ἄγων, τȣ̃τον εἰ φέροιτο (l. φέροι τὸ) πρῶτον αὐτῇ συγγενόμενος, αἴτιος αὐτοῖς ὁμονοίας ἔςαι. Schol. MS. Parif. TYR.

257. Τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων, quod tanquam lemmatis pars carmini praepofitum eft, gloffa eft τῶν ἀγραύλων, e margine exteriore in medium fpacium improuide affumta. GESN.

257. Bacchus Cereris in inuenienda et tradenda agricultura adiutor. V. Spanh. ad H. Cer. v. 71. GESN.

υἱέϊ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
βάρβαρον ἀγγέλλω, Συριηγενέος κελαδεινοῦ
ὕδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαθέοισιν·
ὅς τοι Φυταλιῆς ἕνεκεν ῥέξαντι θυηλὰς
κλήμασιν αὐτίκα σεῖο φερεσαφύλοισιν ἀλωὰς
ἀμφιέσας, πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.

Καὶ γλαφυρὸν κομίσας ἐαρόχροον αἴκεν ἴασπιν
ἱερά τις ῥέζῃ, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
καί οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας·
ἥδε γὰρ αὐχμηρῇσιν ἄγει πολὺν ὄμβρον ἀρούραις.

263. ἀφύσσεσθαι Ald. 264. Vulgo praefigitur titulus: VII. ΙΑΣΠΙΣ. 265. ἱερὰ ῥέζοι τις vulgo. 267. ἠδὲ καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοι vulgo.

258. Τῷ Διονύσῳ κισσοχίτωνι, ἤγουν κισσοφόρῳ, τοῦ Διὸς υἱῷ τοῦ αἰγιόχου, ἀγγέλλω, ἤτοι προλέγω, τὸν λίθον εὐάρεστον εἶναι. Βάρβαρον δέ, ὅτι ἐν Συρίᾳ παρὰ τὰ ῥεύματα τοῦ ποταμοῦ εὑρίσκεται· διὸ καί φησι τοῖς ζαθέοις αὐτὸν ὕδασι βρεχόμενον. Schol. MS. Parif. TYR.

264. Salm. ad Soli. p. 143, a B κεραόχροον, firmatque coniecturam ex Dionyfii Perieg. v. 724, qui κερόεσσαν vocat. Ipfe tamen ἀερόχροον magis probare videtur: quod fecutum puto Efchenbachium. GESN.

264. In his nefcio quomodo lapfus eft Gefnerus; nam Salmafium coniecifſe κεραόχροον nusquam video; et Dionyfius, l. c. Iafpidem ἠερόεσσαν vocat; eoque ipfo loco Salmafius coniecturam fuam ἀερόχροον firmat. Ego fane an prima in ἀερόχροος corripi poffit dubito; et praeterea nulla mutatione opus effe cenfeo, cum *virides* Iafpides fcriptores de Gemmis paffim agnofcant. TYR. Bene Tyrwhittus ἐαρόχροον accipit pro *viridi*. Quam explicationem confirmare potuiffet ex Hemfterhufio ad Lucian. Nigrin. p. 52. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 92. Ἀερόχροον probavit Koenius ad Greg. Cor. p. 35.

267. Deleri vult hunc verficulum, vt inertem ac ταυτολόγον Ruhnk. Epift. 1 p. 28. Sed multum negotii fibi faceffierit, qui ταυτολογίας hoc genus ex antiquiffimis quibusque Romanis, Graecis, Orientalibus expungere velit. Deinde illud

χορέυσι v. 3 ad Deos refertur, ἄγοι v. 4 ad Iaſpidem. GESN.

267. Illud de Lapidibus carmen reliquis Orphicis, vt argumenti dignitate, ita orationis cultu elegantiaque cedit. Verſus ſunt paulo duriores, minusque rotundi, interdum loquaciores, quam decet. Hunc tamen locum ſic, vt nunc circumfertur, a poeta profectum eſſe, quis credat? Videsne καρφαλέας explicari per αὐχμηρὰς, νεφέλαις χορέυσι per πολὺν ὄμβρον ἄγυσι. Ergo verſus 268. tanquam ex gloſſa natus, abiiciatur. RVHNK. Ep. crit. I. p. 55. Ruhnkenianae criſi perfunctorie ſatis reſpondet Geſnerus. Neque vero is ſum, qui verſus inertes et ταυτολόγυς, quaſi ſpurios et inſititios, facile nimis expungere velim. In hoc loco, confuſa orationis ſeries, et ſimiles terminationes verſuum 266 et 267, faciunt vt ſuſpicer, inter duos illos verſus nonnullos intercidiſſe, in quibus de alio quodam lapide narratio incepta ſit. Poteſtates certe, quae inferius memorantur, a nullo, quod ſciam, ſcriptore *Iaſpidi* tribuuntur, earum autem principes *Hephaeſtitae* a Plinio N. H. XXXVII. 60. et Marbodeo cap. XXXII. TYR. *Epitome*. Λίθος ΙΑΣΠΙΣ, ὁ καὶ πᾶσι πρόδηλος· χρήσιμος δὲ καὶ ὗτος, ὡς φασί, ταῖς ἀρύραις πρὸς εὐφορίαν· ἀλλὰ καὶ ὑετόν, ὡς λέγυσιν Ἕλληνες, ἐξ ἀνομβρίας καὶ κατάγειν ἐπὶ τὰς αὐτάς, καὶ ἐπιληψίας ὠφελεῖν. Λίθος ΛΥΧΝΙΣ, ὁ καὶ ΛΥΧΝΙΤΗΣ λεγόμενος· τῦτον δὲ πολυωφελέστατον εἶναι λέγυσι· καὶ γὰρ ἀποκωλύειν χαλάζας καὶ πᾶσαν φθοράν, ὅσαι γίνονται κατὰ ἀγρὺς· ἀλλὰ καί, ὥσπερ ὁ Κρύσταλλος, καὶ αὐτὸν ἄνευ πυρὸς λέβητος ἐπιῤῥιπτύμενον αὐτῷ ὑποχλιαίνειν αὐτόν· τὐναντίον δέ, ψυχρῦ τυγχάνοντος, ταχύτερον τῦτον παρασκευάζει ζέειν καὶ ἀναπαφλάζειν. Ex his patet, opinor, verſum 267. quem deleri voluit Ruhnkenius, ab Epitomatore noſtro in exemplari ſuo lectum fuiſſe; quod tamen me non mouet, quin aut illum delendum, aut priorem (neſcio quomodo) emendandum iudicem. Patet etiam coniecturas noſtras, vt ſit, partim veras, partim falſas fuiſſe. Falſus eram cum ſuſpicabar, inter verſus 266 et 267. nonnullos intercidiſſe; at in ſequentibus de *alio quodam lapide* agi vere hariolabar. Et quidem bene factum quod, Epitomes huius ope, lapis ille, de quo agitur, certiſſime deſignatur, lapis ſcilicet *Lychnis*, vel *Lychnites* dictus: hoc enim cognito, turpiſſimam, quae verſum 268. obfuſcauit, maculam facile erit amouere, et poetae noſtro nitorem ſuum reſtituere. Quis enim dubitet, pro ΑΥΧΜΗΣ δ' ἐκ πεδίυ κ. τ. λ. ſcribendum eſſe ſic? ΛΥΧΝΙ, ΣΥ δ' ἐκ πεδίυ ῥόθιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν Ἡμετέρυ, καὶ κῆρας ὅσαι τιχόωσιν ἐπ' ἀγρὺς· Καὶ σὲ γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος. — MS. Pariſ. habet ΑΥΧΝΗΣ. Huiusmodi autem Apoſtropha noſter alibi etiam vtitur, nec ſine arte, varietatis ſcilicet gratia.

Λύχνι, σὺ δ' ἐκ πεδίȢ ῥόθιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν
ἡμετέρȢ, καὶ κῆρας, ὅσαι ςιχόωσιν ἐπ' ἀγρȢ́ς.
καί σε γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ' ἄρα βωμῶν,
ἠΰτε περ κρύςαλλος, ἄνευ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμπεις·
ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος· ὁππότε δὴ πῦρ
νηδὺν ἀμφιέσῃσιν ἐνιπλείοιο λέβητος,

268. αὔχμης δ' ἐκ πεδίȢ vulgo. αὔχνης δ' ἐκ Parif. A I. ῥοθίων ἀπόεργε vulgo. χύβαζαν A I. χάβαζαν etiam fernatum a Steph. V. Not. 272. μὴ πῦρ A I. Parif. 273. ἀμφιέσῃ ἔνισε πλείοιο Gefneri ed. ἐνὶ δὲ caeterae.

V. infra ver. 341. 488. 749. TYR. Koenius ad Greg. Cor. p. 35. ita hos verfus emendat: καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλας κορέσουσιν ἀρούρας· Ἠδὲ καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοις πολὺν ὄμβρον ἀρούραις, poftremo verfu poetam ratus alloquutum effe cum fequentibus vfl. ipfum lapidem. Non in v. 266. vt putat Tyrwhittus, fed in v. 267. vitium latet. Scripfit enim poeta ἠδὲ γὰρ αὐχμηρῇσιν ἄγει πολὺν ὄμβρον ἀρούραις. Ita planus eft fenfus. Cum iafpide, inquit, fi quis deos adeat, ficcis agris nubes mittent. Haec enim vis eft huius lapidis, vt imbrem cieat.

268. Non dubito, quin dederit poeta Αὐχμὰς δ' ἐκ πεδίȢ, ῥόθιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν. Poeta, vt folet, conuertit fe ad gemmam ipfam. Χάβαζα, nihili nomen, feftinatione tantum praeteruifum et relictum in Stephaniana. Vnde χάλαζαν acceperit Efchenbachius, non dixerim. Sed quid fibi vult interpretatio huius verfus ab illo data vel retenta: *Tu vero et ficcitatis et pluuiofarum grandinum ex agro auerrunces Noftro* etc. GESN.

268. Vid. 1, 7. [176] GESN.

270. Ῥόθιον κυρίως τὸ κῦμα. Schol. MS. Parif. TYR.

273. Quid fibi velit hic ἐνὶ δὲ, nemo temere dixerit. Sine fraude fuerit, nulla mutata litera dediffe ἔνιδε, *ecce!* Quinque locis ab Aemilio Porto in Lexico Dorico adductis ἠνίδε nihil aliud videtur effe quam Imperatiuus verbi ἐνείδω. Decepit Portum, quod ἠνὶ etiam folum, forte apocopatum, eft *ecce.* GESN.

273. Commentum hoc, pauci, opinor, probabunt. Simplicius eft ἐνιπλείοιο coniunctim accipere (vt fupra ver. 190. ἐνίπλεον), et δὲ interpofitum

ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδωρ.
εἰ δέ τις ἐν ψυχρῇσι λίποι κονίῃσι λέβητα,
παφλάζει κρατεροῖο κυκωμένε ἔνδοθι χαλκϐ.

Ἐσθλοὶ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἶναι
κλείονται θνητοῖσι θυηπολίῃσι τόπαζοι.

Φημὶ δέ τοι τέρπειν καὶ ὀπάλλιον ἐρανίωνας
ἀγλαόν, ἱμερτϐ τέρενα χρόα παιδὸς ἔχοντα·
καί ἑ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοσσητῆρα τετύχθαι.

Καὶ πίτυος δάκρυσσι λίθε μένος ὀψιανοῖο,
καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, καὶ φολίδεσσιν

274. ἐπειγομένοιο προσμίμνει vulgo. 275. ψυχροῖσι Ald. 278. θυηπολίοισι Parif. Ald. Dinn. p. 755. 279. Dinn. p. 583. interpungit: ἐρανίωνας, ἀγλαὸν ἱμερτϐ etc. ἱμερτοῖο Ald. 282. δάκρυσι vulgo. δάκρυσιν Ald. λιθόμενον vulgo. λίθε μένος ὑψικόμοιο coni. Bernard. ad Tho. Mag. p. 198, b. 283. σμύρνη σμίσγειν Parif. Ald.

quafi δὴ reddere: *et quidem pleni lebetis.* TYR. Non minus barbara haec Gefneriano commento. V. Slothouwerus in Actis Soc. Trai. vol. III. p. 158. ὕδεος πλείοιο coniicit, parum eleganter.

274. Nefcio ex qua *metricorum difciplina* verfum hunc *fanabilem* exiftimauerit Gefnerus. Procliue erat reponere ἐπειγομένϐ. Sed vt tam fenfui quam metro medela afferatur, legendum eft, opinor, ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδωρ. TYR. Refpicit Tyrwhittus notam Gefneri ad v. 209. Eodem modo hunc verfum emendauit V. Slothouwerus l. l. Comparare operae pretium eft Homerum, vnde haufta funt haec, Iliad. XXI. 362 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.

279. Non de folo Opallio hic agi, fed alias quoque laudari gemmas, apparet. Eadem ratio eft 10, 32. GESN.

280. Plin. 37, 5 f. 22 *Paederota propter eximiam gratiam vocarunt plerique Opalum.* GESN.

282. Πίτυος δάκρυσι λιθόμενον intelligam fuccinum, et porro ὀψιανὸν illam f. lapidem l. gemmam, de qua eft locus Arria. Periplo Maris Erythr. mox ab initio p. 3 Geogr. Hudf. de

ἀργυφέσιν λεπιδωτὸν ἀποςίλβοντα κελεύω.
αὐτίκα γάρ δώσȣσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
ἐσσομένων, λυγρῶν τε· καὶ εἴσεαι ἅσσ᾽ ἐθέλῃςθα.
καὶ νεύρων ἀλεγεινὰ πάθη λεπιδωτὸς ἀμύνει.

Δοιὼ δ᾽ Ἠελίȣ χρυσότριχε λᾶε πέλονται,
ἄμφω θεσπεσίω· θάμβος δέ τοι ἔσσετ᾽ ἰδόντι.
ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν,
ὀρθαί, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μὲν οἷον ἔθειραι,

284. ἀργιφέσσιν A I. ἀποςείχοντα Parif. 285. γάρ τοι A I. Parif. 286. F. ἅσσ᾽ ἐθέλῃςθα. GESN. ἅσσε θέλῃςθα vulgo.

insulis Aethiopiae, et alius ex auctore inedito de lapidibus, quem citat Salmaf. ad Soli. p. 64, a F. Ὀψιανὸς λίθος — ὃς καὶ πίσσα καλεῖται διὰ τὸ προστριβόμενον αὐτὸν ὀσμὴν πορεῖν πίσσης. Vterque fcriptor ex arenis profundis ait erui. Igitur non emendandus eft locus, quod placuit Cl. Bernardo ad Thomam M. p. 198, b, fed interpretandus, vt oftendi. GESN.

282. Λίθȣ μένος ὑψικόμοιο placebat Bernardo; ex quibus λίθȣ μένος omnino amplectendum iudico; ὑψικόμοιο non item. Quin etiam pro δάκρυσι fcribendum arbitror δακρύεσσι vel δακρύοισι, cum fecundam in δάκρυσι produci poffe vix credam. TYR. Δακρύοισι etiam Musgravius.

284. Plin. 37, 5 f. 62 *Squamas* pifcium varias coloribus imitatur. GESN.

286. Quid fit ἅσσε θέλῃςθα, non temere quis dixerit. Ἅσσ᾽ (ἅσσα) ἐθέλῃςθα eft Ιλ. A, 554. GESN.

286. ἅσσ᾽ ἐθέλῃςθα in textu repofui. TYR.

288. Sermo eft de gemmis fuccini fimilitudinem habentibus: quid fi radios et ftridorem electricum intelligit? Illam exaggerationem poetae facilius ignofcet, qui quorundam virorum doctorum enthufiafmos in electricis Phaenomenis enarrandis non ignorauerit. Quid quidem ῥοῖζος φωτὸς v. 19 queat fignificare aliud, non video. Et quod v. 10 *Solis gemmas* dicit, quod electro proprium, cuius ipfum nomen ab Sole deriuatum (v. Plin. 37, 2) fabulam a Phaethonte duci, notum eft. Si h. l. confideraffem, cum fcriberem praelectionem de electro in Comm. Soc. Gott. T. 3, maiori de fono illo electrico cum fiducia dicturus eram, et de ipfis fcintillis, radiis, capillamentis electricis, nec meram halucinationem adpellaffem p. 112. GESN.

288. *Epitome.* Λίθος ΧΡΥΣΟΘΡΙΞ, ὁ καὶ τȣ̃ Ἡλίȣ κα-

εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων. τὸν μέν τε νοήσεις
κρύσταλλον γενεήν· ὃ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην
εἴκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' ἐκ ἔχεν ἐδ' ὅγ' ἐθείρας,
χρυσόλιθός κεν ἔην· ἀτὰρ ἐσθλὼ φημὶ τετύχθαι.
ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
Ἠέλιος, ῥέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας,
σεμνοτέρες τ' ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν.

292. ἄλλο. τὸ μέν τε vulgo. ἄλλο, τόν μέν τε Ald. κενεὴν vulgo. 294. ἴκελος A I. 295. τετεύχθαι Iunt. 297. ῥοῖζον ἐρικυδέος αὐτίκα φωτὸς vulgo et Dinn. p. 806.

λύμενος· διπλῦς ὗτος τὸ εἶδος· ὃ μὲν ἐοικὼς Κρυστάλλῳ, πλὴν ὅσον καθάπερ ἀκτῖνές τινες, ἢ τρίχες, αὐτῷ ἐμπεφύκασι· ὃ δὲ τῷ χρυσολίθῳ κατὰ πᾶν ὅμοιος, πλὴν ὅσον καὶ αὐτῷ, καθάπερ ἀκτῖνες, αἱ τρίχες περιαυγάζονται· διὸ καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν τριχῶν αὐτὼ χρυσότριχας ὠνόμασαν· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἡλίυ λίθυς· φορέμενοι δὲ ὗτοι, φασίν, εὐπρεπεστέρυς καὶ σεμνοτέρυς τὺς ἀνθρώπυς ποιῦσι, καὶ παρὰ πᾶσιν αἰδῦς ἀξίυς. Quae vltima fuſpiciones noſtras, ad v. 296, non mediocriter confirmare videantur. TYR.

292. F. λίθων ἔς'. GESNER. Et ſic quidem metrum ſaluum eſt. De ſenſu et ſyntaxi nimis ſecurus fuiſſe videtur vir doctiſſimus. Quale enim eſt illud τὸ μὲν — ὃ δέ; et quid eſt Κρύσαλλος κενεή, *Cryſtallus caua*, quam vocant? Totus locus, niſi multum fallor, ad hanc normam propemodum reſingendus eſt. Εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων· τὸν μέν τε νοήσεις κρύσταλλον γενεήν· ὃ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην εἴκελος εἰσιδέειν. *Species autem eſt illis lapidum aliorum: hunc quidem ſenties* eſſe *Cryſtallum* ſecundum *genus*; ille *autem Chryſolitho* ſecundum *corpus*, *ſi contra aſpicias*, *ſimilis* eſt. TYR. Multo deterior Koenii emendatio eſt ad Greg. Cor. p. 100. λίθων ἄλλων· ὁ μὲν εἴγε νοήσεις, κρύσαλλός κεν ἔην.

296. Vnde collegerit Geſnerus, *ſermonem eſſe de gemmis ſuccini ſimilitudinem habentibus*, plane neſcio. Sed neque patet, de quibus gemmis ſermo eſt. *De ſtridore electrico* ne ſomniaſſe quidem poetam noſtrum, quouis pignore contenderem. Phraſin illam, ῥοῖζος φωτός, quae huic commento anſam praebuit, omnino adulterinam iudico. Totum denique locum ſic conſtituendum et in-

αἶψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγαυόν,
οἵ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσιν.

Τόλμα δ᾽ ἀθανάτους καὶ ἐνηεῖ μειλίσσεσθαι

300. οἵτε et φορέουσι vulgo. 301. 302. κειλίσσ. A I. Post μειλίσσεσθαι vulgo plene interpungitur, et versui 302. praeligitur titulus: X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ.

terpretandum esse suspicor. Ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα Ἥλιος, ῥέζον ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας, σεμνοτέρους τ᾽ ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν. *Illis enim magnum quendam spiritum indidit vitae auctor Sol, reddentem homines statim valde — honoratos et augustiores visu; et tibi reuerentia erit eorum.* TYR. Ῥέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας Musgrauius. Id metri caussa praeferendum fuit. Caeterum vide ad v. 288.

299. De scalptura facili harum gemmarum intelligo. Videmus hodieque plena beatiorum Musea talibus artificiis. De statua ex electro Augusto posita Olympiae, Pausa. Eliac. pr. f. 5, 12 vid. prael. cit. p. 112. GESN.

299. (300) Qui in superioribus mecum sentiunt, nota hae facile carere possunt. Tantum moneo in versu sequente οἵ τε reddi debere *Qui*, non *Et hi*. TYR. Seruabat enim Tyrwhittus vulgatam lectionem, οἵτε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέουσι. At οἵτε etsi plerumque reddi debet *qui*, pariter atque οἵ, multum tamen ab hoc differt. Ὅστε notioni, quae iam definita esse debet, aliud quid addit, quod ad ipsam notionem non est necessarium: δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται: ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὔτε βοείην ἀρνύσθην, ἅτε ποσσὶν ἄεθλια γίγνεται ἀνδρῶν. Sic etiam alia, vt ἔνθα τε. Κρουνὼ δ᾽ ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα τε πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. Ita Homerus, non ἔνθα δέ, dedit. Ipsam vero notionem definitione constituere, id ab his pronominibus atque aduerbiis alienum est, nec poterat dicere Homerus: τῷ πείσεαι, ὅστε ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ. Ita hoc in loco οἵτε Graeci sermonis natura postularet ad ἡρώων referri. Quare noli dubitare, quin poeta scripserit οἵ κε φορέωσιν, vt Homerus, ὅσκεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ.

301. Quid sibi hic versus h. l. velit, non expeditum est docere. Breue et interpreti commodum, accusare corruptionis, absurditatis, suppositionis, quae non assequare. Sed interdum tamen et δύσκολα τὰ καλά. Videamus, an non τὸ ἐνηὶς sit idem quod ἐνήεια Ιλ. Ρ, 670, vbi paruus Schol. exponit πρᾳότητα. Deinde infinitum μειλίσσεσθαι

Μαγνήσσῃ, τήν τ' ἔξοχ' ἐφίλατο θούριος Ἄρης,
οὕνεκεν, ὁππότε κεν πελάσῃ πολιοῖο σιδήρου,
ἠΰτε παρθενικὴ ἀγανόφρονα χερσὶν ἑλοῦσα
ἠΐθεον στέρνῳ προσπτύσσεται ἱμερόεντι,

302. Μαγνῆτιν δ' ἔξοχ' ἐφίλησεν vulgo. 303. πελάσσοι vulgo. 304. παρθενικῇ Dinner. p. 617. γλαγόφρονι vulgo.

imperatiuo modo accipiam, et totum locum ita explicem, Audendo pariter ac concedendo, fiducia atque obſequio DI aeque placantur: vt non modo gemmae durae et ſaxa imagines Deorum et heroum recipiunt, ſed etiam, et facilius quidem, molles. GESN.

301. 302. Fruſtra in verſu primo explicando laborat Geſnerus, fruſtra etiam in altero emendando H. Stephanus, cum non viderint duos verſus inter ſe connexos eſſe. Et hoc quidem certiſſimum duco. In verſu poſteriore, pro variis Magnetis nominibus, variae ſeſe offerunt emendandi viae. Mihi haec ſatis tuta videtur. Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνηέϊ μειλίσσεσθαι Μαγνήσσᾳ· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο θούριος Ἄρης, — *Aude etiam Deos placare leni* (i. e. lenitatem conciliante) *Magnete. Hunc autem maxime amat impetuoſus Mars.* — Poſſumus ſcribere Μαγνήτῃ· τὸν δ', vel etiam Μαγνῆτι· τὸν δ'. ſed praetuli Μαγνήσσᾳ, quia eadem voce noſter infra vtitur, ver. 320. Tzetzes etiam, a Geſnero citatus, lapidem hunc appellat Μάγνησσαν, quae forte verior eſt ſcribendi ratio. TYR. Etiam Musgrauius, praecedente verſu cum hoc coniuncto, Μαγνήσσᾳ· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο emendauit. Μειλίσσεσθαι ex imperatiuo τόλμα pendere vidit etiam Koenius ad Greg. Cor. p. 199.

302. Citans h. l. Tzetzes 4, 403 Ἥσπερ (Μαγνήτιδος) ἐν λιθικοῖς ἔγραψε τὰς δυνάμεις. GESN.

302. Μαγνήτις] Non ſtat hic verſus; ſtaret autem ita legendo, ἔξοχα μαγνῆτιν φίλησεν θούριος ἄρης. neque tamen affirmare auſim ita ſcriptum a poeta fuiſſe. H. STEPH.

302. *Epitome.* Λίθος ΜΑΓΝΗΣ, ὁ καὶ ΜΑΓΝΗΤΗΣ. Caetera, fere omnia, legi poſſunt inter *Notha* Dioscoridis, p. 476. TYR.

304. An prima in γλαγόφρονι produci poſſit, dubito. Eundem ſenſum daret γλαγερόφρονι. TYR. Neque omnino hoc epitheton placet, et multo minus ad στέρνῳ relatum, praeſertim quum hoc habeat aliud epitheton. Quare Musgrauii et facilem et elegantem emendationem, ἀγανόφρονα, praetuli. Μαλακόφρων coniecit Ruhnkenius in Bibl. crit. P. VIII. p. 92. e v. 55.

ὣς ἥγ' ἁρπάζȣσα ποτὶ σφέτερον δέμας αἱρεῖ,
καὶ πάλιν ȣ̓κ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιςὰ σίδηρον.
ἤτοι μέν μιν φασὶ καὶ Ἠελίοιο πέλεσθαι
ἀμφίπολον κȣ́ρης, ὅτε κεν θέλγητρα παλύνῃ·
καί μιν ὑπερθύμοιο τεκεκτόνος Αἰήταο
κύδηνεν κȣ́ρη πολυμήχανος. αὐτὰρ ἔγωγε
σῆς ἀλόχȣ κέλομαί σε δαήμεναι, εἰ ἔθεν ἁγνὸν
ἀνδρὸς ἀπ' ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ σῶμα φυλάσσει.

306. δέμας αἰεὶ vulgo. 309. παλύνοι vulgo. 310. ὑπέρθυμός γε τεκεκτόνος vulgo. F. ὑπερθύμως. GESN. ὑπερθύμοιο τεκεκτόνος Dinnerus p. 31. 313. δῶμα φυλάσσοι vulgo.

306. Αἱρεῖ emendatio est Musgrauii.

307. Hanc formam accusatiui in α similibus exemplis probauit Casaub. Lectt. Theocritt. c. 10. vid. Argon. 1248. GESN.

307. Quae Casaubonus ad rem facientia attulit, praeter hunc locum nihil est, nisi Argon. 1256. ἠχέτα πορθμόν, et Arati ἱππότα φηρός, Phaen. 664. vbi Theon: παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος. τῷ γὰρ ἱππότα ἀντὶ εὐθείας ἐχρήσατο ὁ ποιητής· ȣ̔͂τος δὲ ἀντὶ γενικῆς. Adde Etymol. M. p. 585, 4. ἡ αἰτιατικὴ τὸν μητιέτην, καὶ μητίετα κατὰ μεταπλασμόν. προπαροξύνεται· αἱ γὰρ κατὰ μεταπλασμὸν εἰς α αἰτιατικαί, μὴ ἀπὸ ἡγȣμένης γενικῆς ἢ δοτικῆς εἰς α μεταπλασθεῖσαι (ὡς τὸ ἱππότης, ἱππότȣ, ἱππότα· προμετεπλάσθη γάρ· ὑπὲρ δύο συλλαβάς, διὰ τὸ λίτα) προπαροξύνονται· οἷον εὔτροχον, εὔτροχα· ἀλίτροχον, ἀλίτροχα. ἡ κλητικὴ μητίετα· καὶ ὤφειλεν εἶναι μητιέτα, ἀπὸ τῆς μητιέτης εὐθείας· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ης ἰσοσύλλαβα, εἰ τὸ τ ἔχει, εἰς α ποιȣ͂σι τὴν κλητικήν. ἀλλ' ἔτι κανών, ὅτι πᾶσα πτῶσις συνεμπίπτȣσα ἑτέρᾳ πτώσει τὸν αὐτὸν τόνον ἀναδέχεται. τȣ́τȣ χάριν καὶ ἡ κλητικὴ τὸν αὐτὸν τόνον ἐφύλαξε τῆς αἰτιατικῆς· καὶ ἡ εὐθεῖα πάλιν τῇ αἰτιατικῇ ὡμοφώνησε. Manifesto hic spectauit Arati locum.

310. Τεκεκτόνος, ἡ τὰ τέκνα φονεύσασα τὰ ἑαυτῆς. Schol. MS. Paris. Coniecturam Gesneri in textum recepi pro vulgato ὑπέρθυμος. TYR. At multo praestantior, et sine dubio genuina lectio est, quam ex Dinnero dedimus, probatam etiam Schneidero.

313. Elegans sine dubio coniectura Piersoni Veris. p. 147. Sed illa optime σῶμα custodiet mulier, quae cupidos iuuenes ne in δῶμα quidem admittit. GESN.

ἐς γάρ μιν κομίσας, ὑπὸ δέμνια κάτθεο λάθρη,
χείλεσιν ἀείδων θελξίμβροτον ἀτρέμας ᾠδήν·
ἡ δὲ κατακνώσσουσα καὶ ἤδεϊ περ μάλ' ἐν ὕπνῳ,
ἀμφί σε χεῖρ' ὀρέγουσα ποτιπτύσσειν μενεαίνει·
εἰ δέ ἑ μαχλοσύνῃσιν ἐλαύνει δῖ' Ἀφροδίτη,
ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.
καὶ δοιὼ Μάγνησσαν ἀδελφειὼ φορεόντων,
θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε.
καὶ λαοὺς ἀγορήνδε συναγρομένους ἐπὶ καλῇ
θέλξεις, ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ.
καί τοι πολλά κεν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
θέσκελα τοῖο λίθοιο, τί τοι πλέον οὐρανιώνων
φθέγξομαι, ὧν ἦγ' αἶψα καὶ ὑψόθι περ μάλ' ἐόντων

314. Vulgo post *δέμνια* comma est. 320. *μάγνησσαν* vulgo. 322. *ὀπὶ χαρῇ* A I. 324. *καταλέξω* Paris. *καταλύξω* A I. 325. *τί πλέον* vulgo. F. *τίη πλέον*. GESN. 326. *φθέγγομαι, ὧν αἶψα*

313. Nihil nisi argutatur Gesnerus, qui non modo non repudiare verissimam Piersoni coniecturam, sed, nisi ille eam fecisset, ipse facere debebat.

325. *Θέσκελα*] Post *θέσκελα* non debuit poni interpunctio. Quum autem imperfectus sit hic versus, nihil ad illum explendum commodius reperio quam si post *τί* addamus *καὶ*, vt sit *τί καὶ πλέον*. sed non placet *φθέγγομαι*, idque in futurum *φθέγξομαι* mutandum esse crediderim. Hic enim est (ni fallor) totius huius loci sensus, *Et quum alia multa lapidis huius miracula recensere tibi possim, quid vltra coelestes progrediar? quorum licet altissimas sedes incolentium, hic lapis mentem flectit et allicit, ita vt primo quoque tempore desiderio tuo satisfaciant, non secus ac si parentes tui essent.* Sed illa verba *τί καὶ πλέον οὐρανιώνων φθέγξομαι*, fateor me ad verbum non vertere, quod quum ad verbum sonent: *Quid amplius vel vlterius coelestibus dicam*, hoc tamen significent, *Si commemorauero, quanta sit eius apud ipsos etiam deos autoritas*, (vel *quantum eius erga deos robur*) addendum ne quicquam fuerit? H. STEPH.

325. Rectius fortasse Gesnerus, *τίη πλέον*. In versu sequente malim *φθέγγωμαι*. TYR. Nec *τίη* probari potest, quod

ἤτοι ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται, ὄφρά κε σεῖο
ὦκα μάλ', ὥστε τοκῆες, ἐέλδωρ ἐκτελέσωσιν.
ἀλλ' ἤτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι
πάντα μάλ', ὅσσ' ἀγόρευσα, παρέσσεται, εἴ κ' ἐπὶ βωμὸν
ἔλθωμεν. καὶ γάρ τοι ἐπισπόμενός μοι ὅγ' ἀνὴρ
ὤμοισιν κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον ὕλην.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλέον ἄμμι λέλειπται,
σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα δέργμα δράκοντος,
μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφεων μὴ δειδέμεν ἰούς.

vulgo. 331. καὶ γάρ μοι vulgo. 332. κρατεροῖσιν ἰῶν φέροι vulgo. ἰῶν Ald. F. φέρει. GESN. 335. δειέμεν vulgo.

cur, non *quid* significat, nec φθέγγωμαι, etiam si τῶν deinde scribatur, numeros praebet elegantes. Itaque post τί addidi τοί, quod ob soni et scripturae similitudinem interierat. Deinde, recepto Stephani φθέγξομαι, post ὧν adieci ἦγε, quod nihil offensionis habet, licet τοῖο λίθοιο praecesserit. Nam sic etiam alibi, vt v. 267.

331. Ἔλθωμεν] Pronominis μοι geminatio in hoc versu orta est ex alia quapiam deprauatione mihi occulta, cuius nec proxime sequens versus expers esse videtur. H. STEPH.

331. Pronominis μοὶ geminatio vitari potest mutando prius in τοί. In versu proxime sequente recte vidit Gesnerus scribendum esse φέρει pro φέροι. Sed quid est ἰῶν; redditur *harum rerum*, qua ratione non video. Reponendum credo — ὤμοισι κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον ὕλην. *Humeris validis fert lapidum variam farraginem;* de quibus scilicet experimenta instituantur. TYR.

334. Ingenio Piersoni Verif. p. 50 et haec digna coniectura, et est δεῖμα cum hac relatione v. 49. Sed eam hic tanto minus admiserim, quod δεῖμα, notior vox, non ita inter imperitos librarios elidi potuit ab rariore δέργμα, quam conuersim. Respicit nempe ad ipsam Hypothesin carminis: Orphea perterritum ab illo dracone, a quo diuinitus liberatus est, firmare vult aduersus similes euentus et pericula. GESN.

335. Pro δειέμεν, quae vox

τρίψαι γὰρ λεπτὴν ὀφιήτιδα κέκλεο πέτρην,
ἥν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ἔλθῃ ὀδοῦσιν,
καί μιν ἐφ' ἕλκεϊ πάσσε· καὶ ἀτρεκὲς ἔσσετ' ὄνειαρ.
σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντας
ἀκρήτῳ, κέλομαι πίνειν, ὀδυνήφατον εἰδώς.

338. ἕλκει vulgo. 339. Vulgo praefigitur titulus: XI. ΟΣΤΡΙΤΗΣ. Ibid. νῦν δὲ καὶ vulgo. 340. ἄκρητον editi ante Geſn.

nihili eſt, ſcribere velim δειδέμεν. TYR.

339. Lemma Ὀστρίτης non pertinet niſi ad v. 1 et 2, in quo ἀκρήτῳ, vino, legendum eſſe, non poteſt dubitari. Poſt v. 2 interpoſui nouum lemma Ὀφίτης, ipſo totidem pene verbis iubente poeta. Quid enim poteſt aliud velle ſibi illud ὁμώνυμε ad ἔχιδναν relatum, ſi conferas praeſertim v. 18 et 119, vbi totidem literis ὀφίτου nomen eſt, et obſerues, apud Tzetzem, diligentiſſimum τῶν λιθικῶν lectorem, ad Lycophr. 911 haec eſſe: Φιλοκτήτης κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα ὑπὸ Μαχάονος ἰᾶται τῇ Ὀφιήτιδι πέτρᾳ. Ceterum ex hoc ipſo carmine diſcimus planiſſime, σιδηρῖτιν vel σιδηρίτην v. 18. 46. 78 eſſe eundem qui Ὀφίτης. Nec eundem eſſe Ὀρείτην dubito v. 113, licet illud etiam ſuſpicari ſubiret, forte ex ſcribentis errore demum Ὀρείτη eſſe ortum. Quam facile confundi enim potuere Φ et Ρ. Sed antiquum oporteat eſſe errorem, ſi recte ſe habeat illud Plin. 37, 10 ſ. 65 *Oritis et a quibusdam ſideritis vocatur.* Equidem iam deprecatus ſum ſubtiliorem talium diſputationem, cum praeſertim hic non in ipſa natura rerum, ſed in fabulis magicis verſetur auctor. Nos poetam et naturae picturam venamur praecipue. Reliquorum ſi quid vltro ſe offerat, non aſpernamur. OESN.

339. Pro νῦν omnino reponendum eſt σύν. Recte autem vidit Geſnerus, de *Oſtrite* lapide non agi niſi in verſibus 339 et 340. Recte etiam vulgatum ἄκρητον mutauit in ἀκρήτῳ. Quod nouum lemma Ὀφίτης interpoſuerit poſt ver. 340. non laudo; nam de lapide *Ophite* vel *Ophietide*, quod idem eſt, coeptum eſt agi a v. 336. Male etiam colligit *Ophiten* eundem eſſe cum Siderite, a quo manifeſte diſtinguitur. Vnicus locus, qui huic opinioni patrocinatur, eſt infra ver. 355—6. vbi ſatis conſtat ὀφείτην mendoſe ſcribi pro ὀρείτην, quem eundem eſſe cum *Siderite* teſtatur Plinius a Geſnero citatus.

Αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης,
ἦ ῥά ποτ' εἰναετῆ λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκας
ῥίμφα Φιλοκτήταο, Μαχαονίης ὑπὸ τέχνης.
οὐ μέν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο θυμῷ
νοῦσον ὑπεκφεύξεσθαι ἀταρτηρήν, πεθέων περ·
ἀλλ' ὅγ' ἀλεξικάκοιο μαθὼν παρὰ πατρὸς ἀρωγήν,
λᾶαν, ὅτις κ' ἀκέοιτο, βαλὼν ἔπι φάρμακα μηρῷ,
σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο φονῆα·
τὸν ῥα μεθ' ὑσμίνην ἧκειν ποσὶν ἀρτεμέεσσιν

341. Gesnerus praefixit titulum: ΟΦΙΤΗΣ. Ibid. αὐτοκασιγνήτην edidi ante Gesnerum, et Dinn. p. 596. 342. ἢ ῥα vulgo. εἰναέτ' i Ald. εἰναέτ' ἢ Dinn. p. 474. 345 ὑπεκφεύξασθαι Dinn. p. 546. 347. ὅτις κε πύθοιτο vulgo. 349. ἀτρεμέεσσιν vulgo.

341. Αὐτοκασιγνήτην] Fortasse inter hunc versum et proxime praecedentem aliquid deest. nam cum ὁμώνυμ' pro ὁμώνυμε videtur legendum αὐτοκασιγνήτη. H. STEPH.

341. Recte repudiauit H. Stephanus vulgatam lectionem Αὐτοκασιγνήτην. Nihil autem deesse arbitror. TYR.

342. Ἢ ῥά ποτ'. Malim Ἦ ῥά ποτ'. *Certe quidem aliquando.* TYR.

347. Λᾶαν] Melius fortasse legeretur ὅ τίς κε πύθοιτο, includendo etiam parenthesi haec verba. H. STEPH.

347. Malim (ὅ τίς κε πίθοιτο;) *quod quis credat?* TYR. At id dici debuisset, ὅ τίς κεν πεπίθοιτο; Nam πιθέσθαι est *obedire*, non *credere*. Quamquam quid omnino sibi vult talis quaestio, qua, mea quidem sententia, nihil fingi potest ineptius. Quid enim? Nonne plurima, quae in hoc libello traduntur de lapidibus, ad vim eorum medicam spectant? Quare mirum, immo absonum est, de vno lapide hoc incredibile perhiberi, quod de plerisque aliis sine miratione narratur. Quae quum ita sint, id, quod maxime, immo vnice hic dici debebat, reposui, ὅτις κ' ἀκέοιτο. Machaon, inquit poeta, a patre Aesculapio nactus auxilium, lapidem, qui medelam afferret, impositis femori medicamentis misit ad Troiam Alexandri occisorem. Caeterum πίθοιτο etiam Musgrauius. Voluit, puto, pariter ac Tyrwhittus, ὅ τίς κε πίθοιτο;

348. Philoctetes interfecit Parin, Apollod. 3, 6 p. 212. Parthen. Erot. c. 4 p. 350. OBSN.

349. Mendum manifestum,

Πριαμίδης Πάρις αὐτός, ἀποθνήσκων περ, ἀπίςει.
ἔκτανε δ' ἠπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἥρως,
κεκλομένε Δαναοῖς Ἑλένε Τροίηνδε κομίσσαι
λοιγὸν ἀδελφειοῖο μιαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
τῷ γὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντα
δῶκε, σιδηρίτην νημερτέα· τόν ῥα βροτοῖσιν
ἥνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἔμψυχον ὀρείτην,

350. Πριαμίδης πάρος vulgo. παρὰ πίςει A I. 355. σιδηρῖτιν vulgo. 356. ἄψυχον ὀφείτην vulgo.

ἀτρεμέεσσιν pro ἀρτεμέεσσιν, tam diu ferri non debebat. Hesychium, easdem voces confundentem, castigauit Bentlei. Epist. ad Mill. p. 36. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 93.

350. Si me audias, scribes: Πριαμίδης Πάρις αὐτός, ἀποθνήσκων περ, ἀπίςει. *Priamides Paris ipse, etiam moriens, vix credidit.* TYR. Sic etiam Koenius ad Greg. Cor. p. 125.

352. Similia Conon 34 p. 274. Tzetz. ad Lycophr. 911 Ἑλένε — αὐτομολήσαντος τοῖς Ἕλλησι, καθ' ἅ φησιν Ὀρφεύς τε καὶ Τρυφιόδωρος. Et ad 1048 Ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυπύλε ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα, ἰώμενον τὸν Φιλοκτήτην. Cf. ad v. 45. GESN.

355. Credo vtrumque rectum σιδηρῖτιν genere feminino, et alterum σιδηρίτην v. 46 et 75, vt nempe ὁ λίθος et ἡ λίθος. Nam discrimen illud inter τὴν λίθον gemmam, et τὸν λίθον lapidem vulgarem, certe ex hoc ipso libello perpetuum non esse convincitur, vt ecce in hoc ipso loco, λίθον αὐδήεντα etc. GESN.

355. Lapidibus *Ophite*, vel *Ophietide*, et *Ostrite*, praeteritis, Epitomator de *Siderite* haec habet: Λίθος ὁ ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, ὃν καὶ ἐμ   την τινὲς καλεσιν· ὠνόμαςαι καὶ ἔτος ἀπὸ τῆς φύσεως· ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ τὸν τόπον εὑρέσεως· εὑρίσκεται μὲν   ὄρεσιν· ἐςι δὲ τὴν μὲν θέσιν ςρογγύλος, ἢ ὡς ὑποςρόγγυλος· τὴν δὲ φύσιν τραχύς, ςιβαρός, μελ   καὶ πυκνός· καὶ πάντοθεν δὲ αὐτὸν περιέχεσιν ἶνες, ὅμοιαι ῥυτίσιν ἢ καὶ γραμμαῖς. Descripsi cum hiatibus, quos Codex manuscriptus exhibet, literis penitus extritis. In secundo et tertio procliue est rescribere ΕΝ ΤΟΙΣ ὄρεσιν, et μελΑΝΟΧΡΟΥΣ. In primo nihil video quod probabilius reponatur quam ἐμΨΥΧΟΝ ΟΡΕΙτην, sicvt ipse in Auctoris nostri ver. 356. scribendum conieceram. TYR. Vide ad v. 425.

356. Monui supra ad ver. 356. scribendum esse ὀρείτην, vt recte legitur in ver. 451. Quin et-

γυρόν, ὑποτρηχύν, ςιβαρόν, μελανόχροα, πυκνόν.
ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ πέρι τ' ἀμφί τε πάντοθεν ἶνες
ἐμφερέες ῥυτίδεσσιν ἐπιγράβδην τανύονται.
ἤματα μὲν τρὶς ἐφ' ἑπτὰ βίην Ἑλένοιο πέπυσμαι
θηλυτέρης τε λέχος φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρά,

357. λυγρόν, ὑποτρηχύν, vulgo. 359. ἴκελοι A I. εἴκελοι vulgo. 360. F. τρί'. G E S N.

iam de epitheto ἄψυχον valde dubito. Quid enim ſingulare, ſi lapis *vita careat?* Huius autem *Oritis*, ſiue *Sideritis*, proprietas maxime notabilis erat, quod vitae et vocis *capax eſſet*. Vide infra ver. 363—381. Malim igitur hic ſcribere ἔμψυχον ὀρείτην. T Y R. Vide Epitom. ad v. 360.

357. Pro λυγρὸν coni. ΛΥΠΡΟΝ Ruhnkenius, Vir Cl. ad Timaei Lexicon, p. 50. Sed Epitomator (qui reddit ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, ἢ ΩΣ ΥΠΟΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ) videtur legiſſe ΓΥΡΟΝ, quod veriſſimum credo. Sic enim Heſychius in v. ΓΥΡΟΝ. — κυρτόν, ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ, κυκλοειδῆ. et Suidas. ΓΥΡΟΝ. κυρτόν, ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ. — *Oritis* GLOBOSA ſpecie. Plin. N. H. XXXVII. 65. T Y R. Addit Schneiderus Marbod. 590.

359. Εἴκελοι ῥυτίδεσσιν. Edd. A. I. ἴκελοι. quod metro aeque incommodum eſt; niſi forte ſcribendum ſit, πάνθ' ἴκελοι. T Y R. Ἴκελοι vel εἴκελοι gloſſa eſt. Epitome habet ὅμοιαι. Itaque ἐμφερέες repoſui. Heſych. ἐμφερές, ὅμοιον. ἐμφερής, ὅμοιος.

360. Neſcio cur Geſnerus corrigere voluerit τρί' ἐφ' ἑπτὰ, et vertere *tres ſupra ſeptem* dies. Numerus, quem tradunt Editt. Vulgg. *ter ſeptem* dierum, nemini, opinor, ad tantum opus nimius videbitur. T Y R.

360—404. Haec breuiter tranſsilit Epitomator. Φασὶ δὲ καὶ μαντικὸν εἶναι, καὶ ΤΙΝΑ νηστεύοντα καὶ καθαίροντα ἑαυτόν, καὶ τοῦτον δὲ αὐτὸν τὸν λίθον καθαροῖς ὕδασιν ἀπονίπτων [l. ἀπονίπτοντα], ἀλλὰ καὶ λευκοῖς λίνοις περιελίττων [l. περιελίττοντα], εἶτα καὶ λύχνους ἀνάπτοντα, ἐξαίφνης ἀκούειν ὡς νεογενοῦς τινὸς βρέφους φωνήν· καὶ πυνθανομένου τινὸς ἀποκρίνεται· ἔπειτα πρὸς τὸ τέλος, καθάπερ ἔμψυχον, ἀποπνέειν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΙΔΕΣ, ΟΙ ΤΟΙΣ ΚΤΙΣΜΑΣΙ ΛΑΤΡΕΥΕΙΝ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ, ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΦΩΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΕΣ· ὅσα γάρ, φασί, τὰς ῥίζας τῶν βοτανῶν δύνασθαι, τοσαῦτα καὶ τῶν λίθων φύσεις. T Y R.

καὶ μίμνειν ἀμίαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο·
ἀενάῳ δ' ἐνὶ πέτρον ἐχέφρονα πίδακι λούων,
φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἅτε βρέφος, ἀλδήσασκε,
καὶ θεὸν ὣς λιπαροῖσιν ἀρεσσάμενος θυέεσσιν,
λᾶαν ὑπερμενέεσσιν ἀοιδαῖς ἔμπνοον ἔρδεν.
ἐν καθαρῷ δὲ φάος μεγάρῳ λύχνοισιν ἀνάπτων,
χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεουδέα πέτρον ἀείρας,
μητέρι νήπιον υἱὸν ἐοικὼς ἀγκὰς ἐχέσῃ.
καὶ σὺ δ', ἐπὴν ἐθέλῃς ὄπα δαιμονίην ἐπακοῦσαι,
ὧδ' ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείης·
ὁππότε γάρ μιν πάγχυ κάμῃς ἐνὶ χείρεσι πάλλων,
ἐξαπίνης ὄρσει νεογιλοῦ παιδὸς ἀϋτήν,
μαίης ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι.

362. σεμνὸν ἀδίαντον vulgo. 363. ἐπὶ vulgo. πόδακι A I. 364. ἀλδίσασκε A I. ἀλδήσσασκε vulgo. 365. ὡς ἐπ' ἀρῇσιν vulgo. 369. ἐοικὼς δὴ κατεχέσῃ vulgo. 372. πάγχι vulgo. F. πάγχυ. GESN. 373. ὀρσῄ vulgo. F. ὄρσει. GESN. 374. Φαίης edd.

362. Rectius forte ἀμίαντον. Sed neque σεμνὸν fuſpicione caret. TYR. Musgrauius σεμνοῦ θ' coniecit, non eleganter in epico. Quod ego conieceram, μίμνειν, etiam Tiedemanno in mentem veniſſe poſtea vidi. Ἐδίηνε Heſychius quidem ἔβρεχεν, ἐμόλυνεν, interpretatur, ſed dubium eſt, an ἐμόλυνες ad ἐμίηνε ſpectet.

365. Καὶ θεὸν ὡς ἐπ' ἀρῇσιν. Illud ἐπ' tam ſenſui, quam metro incommodum eſt, ſi ἀρῇσιν pro *precibus* accipiatur. Fortaſſe igitur ſcribendum eſt, καί, θεὸν ὣς ἀρῇσιν ἀρεσσάμενος θυέεσίν τε. TYR. Praetuli Musgrauii emendationem λιπαροῖσιν.

369. Quod vulgo legitur ἐοικὼς δὴ κατεχέσῃ, duplici vitio laborat, inepto vſu particulae δή, et verbo, quod qua hic ratione dicatur, obſcurum eſt. Itaque, vt et res, et ſermonis leges poſtulare videbantur, mutaui.

372. Repoſui πάγχυ pro vulgato πάγχι, et in verſu proximo ὄρσει pro ὀρσῄ, Geſnero monente. TYR.

374. Vnde ſit in verſione Eſchenbachiana *Nutricis in ſinu*, non habeo dicere. Sed nihil dubitáui pro Φαίης reponere Μαίης. Literae initiales verſuum praeter ceteras corruptioni obnoxiae. GESN.

374. Recte ſane. Sed idem etiam vidiſſe, qui verſionem lat-

χρὴ δέ σε τετληῶτι νόῳ ἀκταινέμεν αἰεί,
μή πως ἠπεδανοῖο λυθεὶς ὑπὸ δείματος ἔξω
ἐκ χειρῶν οὔδάσδε βαλών, χόλον αἰνὸν ὀρίνῃς
ἀθανάτων. τόλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεείνειν·
πάντα γὰρ ἐξερέει νημερτέα. καί μιν ἔπειτα
πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λύσῃς γε, πελάσσας,
δέρκεο· θεσπεσίως γὰρ ἀποψύχοντα νοήσεις.
ὧδε μὲν Ἀτρείδῃσιν ἁλώσιμον ἔφρασε πάτρην
Λαομεδοντιάδης, Φοιβήτορι λᾶϊ πιθήσας.

375. τετληότι vulgo. νόῳ αἰνέμεν vulgo. κηδαινέμεν Bern. ad Thomam Mag. pag. 177, a. 377. χερὸς vulgo. ὀρίνῃ vulgo. ὀρίνυς Iunt. ὀρίνης Parif. Ald. 379. ἐξερέῃ vulgo. 380. λυσησι πελάσας A I. λύσησι etiam Parif.

datam dedit, nemini dubium eſſe poteſt. TYR.

375. In τετληότι penultima licenter producta ob conſonantem aſperiorem: ſic mox 14, 8 [499] prior in ὀπὸν producitur. GESN.

375. Penultimam in τετληότι produci poſſe ob ſequentem τ non credo. De priore in ὀπὸν alius erit dicendi locus. Hic profecto reſcribere τετλειῶτι, ſecundum formam Homero vſitatam in vocibus ſimilibus. Pro αἰνέμεν, quod aperte mendoſum eſt, coni. κηδαινέμεν Bernard. ad Thomam Mag. p. 177. a. Sed magis placeret μελεδαινέμεν, eodem ſenſu. TYR. Τετληῶτι Schraderus Emend. praefat. p. 7. et Musgrauius, afferens Argon. 437. et 1347. De corrupto αἰνέμεν equidem probabilius eſſe exiſtimo, verbum, quo *firmiter tenere*, quam quo *curare, cauere*, indicetur, poſitum eſſe. Praeterea in tali loco non eſt mutatio facienda, niſi quae litterarum ſimilitudine ſeſe tueatur. Quare neque κηραινέμεν, nec μελεδαινέμεν placet. Propius ad AINEMEN accedit AKTAINEMEN. Itaque hoc repoſui. Heſychius: ἀκταίνειν, μετεωρίζειν. Idem: ἀκταίνουσα, τρέμουσα· ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα. Aeſchylus Eum. 36. ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν.

377. Ὀρίνης eſt ex MS. Pariſ. pro vulgato ὀρίνῃ. Neque dubium eſt pro χερὸς ſcribi debere χειρός. TYR. Melius Schraderus Emend. praef. p. VII. χειρῶν.

382. Ὧδε μέν. Malim τῷδε, vt coniungatur cum Φοιβήτορι λᾶϊ. *Huic lapidi fatidico*; non *terribili*, vt Geſnerus vertit.

383. Laomedontiades Helenus eſt, proditor ille patriae, de quo modo ad v. 14. GESN.

σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίταο πιφαύσκω·
ἑρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας.
σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μεῖζον ἀκοίμητόν τε νόοιο
δεῖμα Φιλοκτήτης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.
τοὔνεκα Πριαμίδαο σαόφρονος οὔποτε νόσφιν
ἤθελεν ἔρχεσθαι, γουνούμενος, ὄφρά τιν' εἴποι
θαλπωρήν, ἥνπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
ἔρχηται, πῶς κεν πολιὸν γένος ἐκπροφύγῃσιν.
τῷ δ' ὅγε Λητοΐδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.

385. ἑρπετῷ et ἔοικε vulgo. 388. Παλαμήδαο omnes, etiam Dinn. p. 610. 389. εὔχεσθαι vulgo. 390. εἴπερ vulgo. 391. ἔρχεται Ald. I.

384. Semper in hoc carmine ob oculos illud habendum, a Theodamante agi cum Orpheo occasione terroris a serpente incussi. GESN.

385. Corripienda inter scandendum vox, ἑρπτῷ. GESN.

385. Violentum sane remedium praescribit vir doctissimus, quo scilicet versus sine sensu conseruetur. Non dubito scribendum esse: Ἑρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας. *Serpentes enim admodum reformidanti similis es.* Neque sine artificio haec ingerere fingitur Theodamas, quibus scilicet viam sibi muniat ad alteram argumenti sui partem, in qua de lapidum viribus *Theriacis* et *Alexipharmacis* dicturus est. Hactenus enim de *Theurgicis* praecipue dixit. TYR. Sic etiam Musgrauius hunc versum emendauit.

387. Haec infra v. 107. [445] lucem accipient. GESN.

387. Caue credas. Sed neque lucem vllam desiderant. TYR.

388. Mirum profecto, vnde inuectum sit nomen Παλαμήδαο, reclamante cum maxime metro. Sed coecum plane oportet esse, qui semel monitus non videt rescribi debere Πριαμίδαο, i. e. *Heleni*; de quo modo locutus est, et cui omnia quae sequuntur vnice conueniunt. TYR. Πριαμίδαο etiam Musgrauius, Koenius ad Greg. Cor. p. 124. et Schraderus Emend. praefat. p. XI. qui copiose ibi oeconomiam carminis persequutus est.

389. Quid hic velit εὔχεσθαι, non video; malim ἔρχεσθαι. *vadere, versari.* TYR.

391. Πολιὸς etiam ferri color Lap. 10, 2. [303] GESN.

Εὖτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγορεύειν
μαντοσύνας, μέγαν ὅρκον ἐκέκλετο πρῶτον ὀμόσσαι,
ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισιν.
τοὔνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.
Φράζεο νῦν, ἥρως ἑκατηβόλε, μῦθον ἐμεῖο.
Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσιν
τίκτει καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἑκάστου·
γαῖα μὲν ἑρπετὰ τίκτε, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρωγήν·
ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον. ὅσσα δύνανται
ῥίζαι, τόσσα λίθοι. μέγα μὲν σθένος ἔπλετο ῥίζης·
ἀλλὰ λίθου πολὺ μεῖζον· ἐπεὶ μένος ἄφθιτον αἰεὶ
γεινομένῳ μήτηρ καὶ ἀγήραον ἐγγυάλιξεν·
ἡ δὲ καταθνήσκει τε, μινυνθάδιον θαλέθουσα,
καὶ τόσον αὐτῆς κάρτος, ἐφ' ὁππόσον ἔμπνοός ἐστιν·

408. καρπὸς vulgo.

394. Hinc Palamedes loquitur, et v. 60. [398] vt tanto veracior fiat oratio, ipsius Apollinis orationem directe refert a 60—74. [398—412] GESN.

394. Immo vero abhinc Helenus loqui fingitur ad Philoctetem; et oratio eius vno tenore procedit vsque ad v. 764. TYR. Sic etiam Schraderus Em. praef. p. XIV.

397. Minime elegantes numeros habet hic versus. Mirum, ni sic maluit poeta scribere: τοὔνεκά σοι τὰ ἕκαστα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

404. Ῥίζαι, ῥιζοτομεῖν, ῥιζοτομία a radicibus ad omne genus et partes medicamentosarum plantarum refertur. Ῥιζοτομικὰ veterum sunt hodierna botanice. Notum est, etiam septentrionalium populorum nomina, quibus medicos et medi-

εἰ δέ κ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς;
ἐν μὲν δὴ βοτάναις ῥίζας λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν
δήεις, ἐν δὲ λίθοις ἄτην ἢ ῥεῖά κεν εὕροις;
ἤτοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. Ἀλλὰ σύ γ' ἥρως,
λᾶϊ σιδηρίτῃ πεφυλαγμένος, ἑρπετὰ πάντα
θαρσαλέως, εἰ καί τοι ὁμιλαδὸν ἀντιόωεν,
ἔρχεσθαι διὰ μέσσα, κελαινῆς ἐκ ἀλεγίζων
λώβης. ἢ γάρ ἔτι σφι θέμις μεμνῆσθαι ὀδόντων,
οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνιχρίμπτοιντο πόδεσσιν.
οὐδὲ γὰρ ἐδὲ μένειν περ ἔτι προφανέντα δύνανται,
ἀλλὰ μετὰ σφίσι θάμβος, ἐλαυνομένοισι δ' ὁμοῖα
ἔσσυνται. τὰ δὲ καί περ ἐναντίον ἀΐξαντα,
ἂψ ὀπίσω παλίνορσα μεθερπύζειν μενεαίνει·
καὶ σφίσιν ἐξαπίνης ῥόθος ἵσταται, ἐδέ τι πρόσσω

410. βοτάνας ἦρι λυγρῶν vulgo. 414. ἀντιόωσιν vulgo. 417. Γ. στείχοντος. GESN. Ita Par. στείχοντες vulgo.

cinam ſignant, Arizt, Artzney, ab iis deriuari ſolere, quae radicem ſignificant. GESN.

408. Κάρτος emendatio eſt Musgrauii.

409. Vide ad v. 247.

410. V. Slothouwerus quum in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 159. duas inutiles coniecturas, ἐν μὲν γὰρ βοτανῶν ἦρι λυγράς τε καὶ ἐσθλάς, et, ἐν μὲν γὰρ βοτάνας ἦρι λυγράς τε καὶ ἐσθλάς, protuliſſet, tandem paullo meliorem viam ingreſſus, βοτάναις εἴδη praefert, εἶδος hac ſignificatione dici putans v. 292. et v. 509. Sed vtroque in loco alia eſt huius vocabuli vis. Ego ῥίζας ſcripſi, quod ſatis firmatur v. 404.

412. Hic, abrupta oratione Phoebi et Palamedis adeo, Theiodamas firmare pergit contra ſerpentium metum Orphea. GESN.

412. De hoc commento facile indicabit lector, qui notam noſtram legerit ad v. 394. TYR.

417. Multo ſane στείχοντα viatorem vel venatorem hic cogitare facilius eſt, quam ſerpentem. Taceo leges Grammaticas, contra quas ſunt in promtu σοφὰ φάρμακα. GESN.

417. Repoſui στείχοντος pro

νίσσεται, ἀλλ᾽ ἐρέγοντα πέλας περιμήκεα δειρὴν
γλώσσῃσιν μεμάασι περισσαίνειν, σκύλακες ὥς.
πολλάκι καὶ κατέδαρθε δαφοινῶν ἄγχι δρα-
κόντων

423. νήχεται vulgo.

σείχοντες ex coniectura Gesneri et MS. Paris. TYR.

423. Pro νήχεται scribendum suspicor νίσσεται, quod de serpente est apud Nicandrum Theriac. 222. νωθεῖ δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ δρυμὰ νίσσεται ὁλκῷ. et vs. 470. ὄρεα μαιμώσσων ἐπινίσσεται ὀκριόεντα. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 93.

425—467. Haec sic in compendium redacta sunt. Πολλάκις δέ ΤΙΣ καὶ ἐν κυνηγεσίοις σχολάζων, καὶ ἐν ἐρήμῳ ἢ ὄρεσι καθεύδειν ἀναγκαζόμενος, μέσον τῶν θανασίμων ὄφεων καὶ σκορπίων, οὐδὲν ἐξ αὐτῶν πείσεται, τοῦτον φερόμενος. καὶ ὀφιοδήκτοις δὲ πᾶσιν ἐπιπασσόμενον, ἀλλὰ καὶ τρεύμασι πάντεσσιν, εἴτε ἀπὸ ξιφίων, εἴτε καὶ ἀπὸ ἑτέρων τινῶν αἰτιῶν, ἀλεξιφάρμακον γίνεται. καὶ στείραις δὲ γυναιξὶ περιδεσμευόμενον εὐτοκίαν φασὶ παρέχειν.

Λίθος ΟΦΙΤΗΣ ΈΤΕΡΟΣ. οὗτος ΑΠΟ τῶν [l. ΤΟΥ] ἀντιφαρμάκων [l. ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ] εἶναι τῶν ὄφεων ὑπὸ τῶν παλαιῶν ΩΝΟΜΑΣΤΑΙ· καὶ ὀφθαλμοῖς δὲ ἀμβλυώπεσι ὀξυωπίαν παρέχει. καὶ κεφαλαλγίαν παύει. καὶ μορμηκίαν καθαίρει οὕτως, ὥστε καὶ λεπτὰς ὁμιλίας τὸν φοροῦντα τοῦτον ἀκούειν δύνασθαι. φασὶ δὲ καὶ τὸν ἀκίνητον πρὸς ἀφροδίσια καὶ ἠλίθιον ὑπὸ τούτου πρὸς κίνησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἔρχεσθαι. καὶ θυμιώμενον δὲ ἑρπετὰ πάντα διώκειν, οὐ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόῤῥωθεν ἐκ τῶν φωλεῶν αὐτῶν.

Ex titulo illo, Λίθος ΟΦΙΤΗΣ ΈΤΕΡΟΣ, qui ad ver. 457. referendus est, contendat forte aliquis Epitomatorem in ver. 356. ΟΦΙΤΗΣ legisse, adeoque in hiatu, quem notaui ad ver. 355. ΟΦΙΤΗΝ scripsisse, non ΟΡΕΙΤΗΝ. Neque id quidem sine aliqua ratione. Ego vero quo minus in hanc sententiam abducar, facit inprimis, quod supra dixit, l. c. lapidem, *Sideriten*, binominem exsistentem, *nomina sua accepisse* ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ· ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ· εὑρίσκεται μὲν [ΕΝ ΤΟΙΣ] ΟΡΕΣΙΝ. Primum scilicet nomen ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, secundum Epitomatorem, ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ductum erat; alterum ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΡΕΣΙΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ, nimirum ΟΡΕΙΤΗΣ. Si ΟΦΙΤΗΝ legisset, illud certe etymon tum dedisset, quod modo protulit, ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ. In

ἀμφὶ κυνηγεσίῃσι μένων ἐν τάρφεσιν Ἴδης
θηρητὴρ Εὔφορβος, ἀρωγῇ τῇδε πεποιθώς.
δῶκα γὰρ ἀντομένῳ λίθον ἱερόν· ὐδέ ποτ' αὐτῷ
ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον ἔτλη.
τέρπετο δ' Εὐφόρβῳ περικαλλέϊ φέρτατος ἀν-
δρῶν
αἰχμητὴς Μελάνιππος, ἀνεψιὸς ἐσθλὸς ἐμεῖο,
εἶδος ἀμώμητος, καὶ ἐπ' εἴδεϊ κάρτος ἄρειον
αἴζηῦ ποθέων δυρικλυτῦ, εὐπλοκάμοιο.
τῦνεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλωμένυ ὔ ποτε νόσφιν
ἔσθενεν Εὐφόρβοιο μένειν Ἱκετάονος υἱός·
ἀλλ' αἰεὶ λασίοισιν ἐν ὔρεσιν ἀντιθέοιο

428. ἱρὸν Ald. 431. αἰχμητῇ vulgo. 432. εἶδος ἀμώμητος, καὶ εἴδεϊ κάρτος ἀρείων, vulgo. καρπὸς A I. 434. ἀλώμενος vulgo. 435. φέρειν vulgo.

hoc igitur loco vocem ΕΤΕΡΟΣ ab Epitomatore minus proprie positam suspicor, fortasse quia credidit *Ophiten* hunc diuersum fuisse ab illo, qui supra memoratur ver. 336—9. 341—8. Sed de vno eodemque lapide vtrobique agi credibilius est, illic sub persona *Theodamantis*, et hic iterum sub persona *Heleni;* interposita illa (sane poetica) de lapide *Siderite*, seu *Orite*, mythologia. TYR.

431. Quae hinc de Euphorbo et Melanippo dicuntur, ea lucem accipiunt ex Tabella genealogica, quam in principio huius libelli posuimus. GESN.

431. Qui aurem poesi Graecae assuetam habet, statim rescribet, αἰχμητὴς M. TYR.

432. Pessima est V. Slothouweri coniectura in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 160. καὶ κάρτος ἢ εἶδος ἀρείων, *robore quam specie praestantior.* Vix, puto, dubitari potest, quin ita, vt correxi, scripserit poeta. Odyss. XVII. 308. ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε. 454. ὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. Κάρτος ἄρειον etiam Schneidero placuit.

434. Malim ἀλωμένυ, quod ad Euphorbum referatur. Concursum talem diphthongorum noster non reformidat. V. supra ver. 38. TYR. Hic locus, vna littera mutata, sic expediendus est: ὐ πόδε νόσφι ἔσθενεν Εὐφόρβοιο φέρειν Ἱκετάονος υἱός. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 93. Magis placet, quod in mentem venit V. Slothouwero in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 160. μένειν pro φέρειν.

καγχαλέων κέροιο μετ' ἴχνια σύν τε κύνεσσιν
ἕσπετο σύν θ' ἑτάροις, ἔθελέν τέ οἱ οἶος ἕπεσθαι.
ἦ μέν κέν μιν πολλὰ πατὴρ μενέαινεν ἐρύκειν,
ἀσχαλόων ἑὸν υἷα φίλον θήρεσσι μάχεσθαι.
καὶ Πριάμοιο βίη κεν ἐρήτυεν· ὃδ' ὅγε θυμῷ
πείθετ', ἐπεὶ ὃκ ἐθέλεσκέ ποτ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι.
ῥεῖά γε μὴν ἀέκοντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος,
νέρθεν ὑπὸ κνήμης ὀλεσίμβροτον ἰὸν ἐλάσσας·
τὸν μὲν ἔπειτ' ὀλοὸς πυρετὸς λάβεν, ὅνεκ' ἔμελλεν

458. τέ μιν οἶος vulgo. 439. ἐρύσσειν vulgo. 441. βίη μιν ἐρήτυεν vulgo. 442. πείθετο. τίς κ' ἐθέλεσκε τότ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι; vulgo. ῥεῖά γε μὲν Paris. ῥεῖα γέ μιν Ald. I. 445. τὸν μὲν

439. Ἐρύξαι vel ἐρύκειν coniecit Musgrauius.

441. Μὶν in κὲν mutaui. Si quid e v. 439. repetendum erat, κὲν repeti, non μὶν debuit. Vtitur autem illo κὲν sic, vt supra monitum ad v. 110.

442. Vulgata lectio, ὃδ' ὅγε θυμῷ πείθετο. τίς κ' ἐθέλεσκε τότ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι; tam est inepta, vt mirer hucusque seruatam, certe toleratam, a viris doctis fuisse. Certa est, quam recepi, emendatio nostra. Ἐπεὶ ὃκ contrahuntur: v. Canter. ad Soph. Philoctet. Adde Hesiod. Scut. Herc. 218. θαῦμα μέγα φράσσασθαι· ἐπεὶ ὃδαμῆ ἐστήρικτο. Sic ibi, non φράσσασθ', legendum. Similiter Iliad. VII. 31. Ἰλίυ εὐρωσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ. Ibi Ἰλίυ, vt alibi, media et vltima producta est.

444. V. Indicem in v. ὀλεσίμβροτον.

445. Τὸν μὲν ἔτ' ὦ ὀλοΐτερος ὃ λάθεν. Haec corrupta esse nemo dubitet. Pro ὦ coni. Gesnerus ὧν, qua mente non video. Tentabam. τὸν μὲν ἔτι ζώοντ' ἔρος ὃ λάθεν. Sed praestet fortasse ἀδυναμίαν fateri. TYRW. Τὸν μὲν ΕΤΙ ΛΥΣΣΩΝΘ' ΈΝΟΣ ὃ λάθεν, — vel, pro ἔτι λυσσῶνθ', ἔτ' οἰμώζονθ' — vel ἔτ' οἰδαίνονθ' — vel ἔτ' ὦμ' ἀγῶνθ' — vel, si in actiuo legatur, ἔτ' ἰλυσπῶνθ'. MVSGR. Ego nec Tyrwhitti coniecturam, nec, quae Musgrauius satis mira excogitauit, intelligere me fateor. Aliam igitur viam ingressus, ex his τὸν μὲν ΕΤΩΟΛΟΙΣΤΕΡΟΣΟΥ ΛΑΘΕΝ feci τὸν μὲν ΕΠΕΙΤ' ΌΛΟΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ ΛΑΒΕΝ. Vtitur hoc vocabulo noster infra v.

αὖθι λελείψεσθαι. τό ῥά μιν καὶ μᾶλλον ἔτειρεν.
οἰκτείρων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γένατ' ἐμεῖο,
αὐτὲ τὲδε λίθοιο διατρίψαντα κέλευσα
λεπταλέην ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἕλκεϊ λυγρῷ·
καί ῥα μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταιὴ κάλλιπε νὲσος.
τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τίκτεν ὀρείτην,
ὥστε καὶ ὀταμένοις ἄκος ἡρώεσσι κομίζει,
καὶ στείρῃσι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσιν.
ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεὲς ἔρδειν ἀγορεύω.
ὡς καὶ ἐῆς ποτὲ μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπάκεσας,
ἀνδρῶν εὖ μάλα νὲσον ἐπισταμένης ἀκέσασθαι,
Βεκολίδης Εὔφορβος ἀγαυὲ φάσκεν ὀφίτε

ἔτ' ὦ ὀλοΐτερος ὁ λάθεν, vulgo. F. ὧν GESN. 447. οἰκτείρω Parif. Ald. I. 452. κομίζειν Ald. I. 455. ἐμῆς vulgo.

628. Melanippo νὲσος mox tribuitur v. 450.

446. Metuebat, ne post novum vulnus immedicabile relinqueretur a sociis et amicis, vt prius ob vulnus ex sagitta Herculis destitutus fuerat. GESN.

446. Haec scilicet de Melanippo apertissime dicuntur, de Philoctete, nescio quomodo, dici voluit Vir Cl. TYR.

451. Ὀρείτην hunc esse σιδηρίτην, manifeste patet ex v. 75. Vid. No. ad lemma huius capitis. GESN.

455. Ὡς καὶ ἐμῆς ποτὲ μητρὸς A. Hic locus hypothesi nostrae aduersari videatur. Quomodo enim *Helenus* de *Abarbarea*, quasi *matre sua*, loqui possit? Sed pro ἐμῆς omnino reponendum est ἐῆς: vt Helenus iam referre intelligatur, *quae Euphorbus, Bucolionis filius, ex matre sua Abarbarea audita, memorare solebat, de lapide Ophite.* Abarbarea autem, secundum Homerum Il. Z. 21. Bucolionis coniux; Euphorbus, secundum nostrum in hoc loco, Abarbareae et Bucolionis filius. Cur autem noster in hoc loco, spreta Homeri auctoritate, vel notum illum Euphorbum, Panthoi et Phrontidis filium, Abarbareae et Bucolioni attribuerit, vel nouum quendam Euphorbum induxerit, mihi non liquet. Nihil est in superioribus, quod non Homerico Euphorbo optime conuenit; nihil hic, quod non a vero, vt ita loquar, Bucolionis et Abarbareae filio dici poterat.

φάρμακα, μὴ μούνων ὄφεων κατένωπα δύνασθαι,
ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἠδὲ βαρεῖαν
ἐκ κεφαλῆς ἕλκειν ὀδύνην. ἤδη δέ τιν' ἀνδρῶν
οὔασι δηθύνοντα καθήρας ὤπασεν αἶψα
καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐριήκοον ἔμμεν' ἀοιδῆς.
ἤδη καί τινα φῶτα, χόλῳ χρυσέης Ἀφροδίτης
ἔργα πρὸς ἱμερόεντα γάμων ἀμενηνὸν ἐόντα,
μεμνῆσθαι φιλότητος ἀκεσσάμενος προΐαλλεν.
ἐν πυρὶ δ' εἴ κε βάλῃς μιν, ὀδωδὴν ἑρπετὰ τοῖο
φεύξεται, οὐδ' ἔτι πω μενέει σχεδὸν, οὐδ' ἐνὶ χειῇ.

Φεύγει καὶ κνίσσῃσι γαγάτην ὀρνυμένῃσιν,
τείροντα θνητοὺς ἐχεπευκέϊ πάντας ἀϋτμῇ.
χροιῇ δ' αἰθαλόεις, πλατὺς, ὃ μέγας ἔπλετ' ἰδέσθαι·
καρφαλέῃ δ' ἴκελον πεύκῃ φλόγα δῖαν ὀρίνει.

458. μοῦνον vulgo. 460. ἕλκει Paris. Ald. I. 463. χρυσῆς vulgo. 466. βάλοις vulgo. 467. οὐδέ τι Ald. I. οὐδενὶ Ald. I. 468. Vulgo praefigitur titulus: XII. ΓΑΓΑΤΗΣ. 470. δ' omittit Dinn. p. 164. ἔλπετ' vulgo. ἔπλετ' Dinh. p. 164.

Metrum autem Βουκολίδης Αἴσηπος impleret non peius quam Βουκολίδης Εὔφορβος. TYR. Ἐῆς etiam Schraderus in Emend. praefat. p. XV. e Tzetzae Chil. XIII, 574. et I. 228. Εὔφορβος Φροντίδος υἱός, καθ' Ὅμηρον, καὶ Πάνθου· Ὀρφεὺς Ἀβαρβαρίης δὲ καὶ Βουκολίδην λέγει.

458. Recte Schraderus in Emend. praef. p. X. corrigit μόνων. Schneiderus comparauit Plinium XXXVI. 11. de ophite: *duo eius genera: molle candidum, nigricans durum: dicuntur ambo capitis dolores sedare alligati, et serpentium ictus*: et mox: *contra serpentes autem a quibusdam laudatur praecipue ex his, quem tephriam appellant a colore cineris.*

468. Φεύγει κνίσσῃσι, vt versu vlt. ἐλαύνων κνίσσῃσιν. GESN.

470. Pro ἔλπετ' reposui ἔπλετ' ex coniectura H. Stephani. TYR.

471. De hoc versu vid. Salmas. ad Soli. p. 178, b E. GESN.

471. Hunc versum, vti editur, repraesentat Salmasius. Ip-

ἀλλ᾽ ὀλοὸν ποτὶ ῥῖνας ἄγει μένος· οὐδ᾽ ὅγε φῶτας
λήσεται, ὧν κ᾽ ἐθέλοις ἱερὴν ἄπο νοῦσον ἐλέγξαι.
γνάμψει γάρ σφέας αἶψα χαμαὶ προπρηνέας ἕλκων·
οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἀπὸ σφετέρου πεπαλαγμένοι ἀφλοισμοῖο
στρωφῶντ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν.
τοῖσι δὲ χωομένη φρένα τέρπεται, ὁππότ᾽ ἴδῃσιν
πήματα πάσχοντας κεραὴ πόδας ὠκέα Μήνη.

473. λήσεται ὧν καθέλοις Ald. I. λίσσονθ᾽ ὧν καθέλοις Parif. ἐλέγξαι Salm. ad Soli. p. 178. b E. ἐρύξαι vulgo. 475. ἄφαρ οἴμοιο Ald. I. ἀφρισμοῖο ed. Gefn.

fe malim fcribere, καρφαλέῃ δ᾽ ἴκελος πεύκῃ. TYR.

473. Pro ἐρύξαι coni. ἐλέγξαι Salmafius ad Solin. l. c. Ingeniofe, fi non vere. Ipfum vide. TYR. Attulit Salmafius locum Plinii XXXVI. 34. de gagate: *deprehendit fonticum morbum, et virginitatem, fuffitus:* et Appuleii in Apolog. p. 303. *Quod fi magnum putarem, caducum deiicere, quid opus carmine fuit? cum incenfus gagates lapis, vt apud phyficos lego, pulcre et facile hunc morbum exploret: cuius odore etiam in venalitiis vulgo fanitatem aut morbum venalium experiantur.* Cum his confentiunt, quae hic dicuntur, nec poteft fermo de depellendo morbo effe.

475. Ἄφαρ οἴμοιο hexametrum finire nullo modo poteft: nec, puto, fententiam quisquam tolerabilem exfculpferit. Ἀφρὸς, fpuma, proprium Epilepticorum fymptoma et fignum etc. Verbo venia dignus effe mihi videor, cum lectionem librorum omnium h. e. paucorum immutaui. GESN.

475. Recte quidem; fed non debuit tacere, Salmafium eandem emendationem dudum propofuiffe, l. c. Nam ἀφρασμοῖο, quod ibi legitur, eft per errorem typographi, opinor, pro ἀφρισμοῖο. TYR. Vocabulum ἀφρισμός, ab H. Stephano neglectum, Scottus e Fauorino in v. ἀφλοισμὸς attulit. Habet etiam fcholiaftes Hom. ad Iliad. XV. 607. Quo minus ἀφρισμοῖο reponi debuit, fed ἀφλοισμοῖο. Homerus Iliad. XV. 607. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο. Hefychius: ἀφλοισμός, ἀφρός. Vide ibi interpp. et Tollium ad Apollonii Lex. p. 182.

477. Malefica hic Diana, venatrix, fagittatrix, gaudet fuppliciis a fe immiffis. Epilepticorum paroxyfmi a Luna h. e.

θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα
καπνὸν, ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀναΐσσοντα δέχηται,
ἀθρόος ἔνδοθεν ὦκα μέλας καταλείβεται ἰχὼρ,
ὅστε γυναικείῃ νεάτῃ μίμνων ἐνὶ γαστρὶ
κέκλεισται. τότε δ' αὖτις ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο
δερκομένη γάνυταί οἱ ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα
νηδύος. ἐκ γὰρ νοῦσον ἀπειρεσίην ἀλεείνει.
ἄλλά τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάτην θέσκελα ῥέζειν
οἶδα· σὲ δὲ κνίσσῃσιν ἐλαύνων ἑρπετὰ τέρψει.

Σκορπίε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως
ἀγλαὸς Ὠρίων οὐκ ἔκλυεν· ἦ γὰρ, ὀΐω,

480. ἀΐσσοντα vulgo et ap. Dinn. p. 580. 482. γυναικείης AI. 483. κέκληται AI. Parif. αὐτὸν vulgo. 484. δερκόμενοι γάννυνται ἄφαρ δόλον vulgo. θόλον Gefn. Tyr. 488. Vulgo praefigitur titu-

Diana pendere olim exiftimati. GESN.

479. Illud ἀμφιβεβυῖα pulchre declaratur ex Ιλ. Α, 37, vbi ἀμφιβέβηκας eft ex geftu v. g. patris fumtum, qui puerum vti tutum praeftet, inter diuaricata genua recipit. GESN.

480. Vt metrum impleatur, fcribendum ἀπαΐσσοντα. TYR. Melius Musgrauius et Schraderus Em. praef. p. VIII. ἀναΐσσοντα.

484. Emendatio pulchra et vera propofita a Bernardo V. C. ad Synef. de Febrib. p. 127. Docere poteft Foefiana Hippocratis Oeconomia, τὴν θολὸν effe proprie atramentum fepiae, θολερὰ autem dici inprimis de imi ventris humoribus et fecibus turbidis, nigricantibus. Ipfa adeo θολερὰ ἐπιμήνια funt apud Hippocratem. Res mihi videbatur manifefta adeo, vt recipere in contextum Orphei eam, fiue coniectura eft, fiue e MS. emendatio, non dubitarim. GESN.

484. Editt. priores habent δόλον. TYR. Gefnerianae verfionis nullum eft in Graecis veftigium. Ea fic habet: *tunc vero illam ab afflatu lapidis tam facile impuri feces ventris ebullire adfpicientes, gaudent.* Ineptum eft αὐτόν, (quod quidem Gefnerus ad ἰχὼρ refert) fequente θολόν. Prauum etiam δερκόμενοι, quod Schneiderus in δερκόμεναι mutabat. Nam et praecedit fingularis, et fequitur. Vitiofum etiam γάννυνται, quod γάνυνται

πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσιν,
μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρων.

Οὐδ' ὅγε κορσήεντα λίθον κλύεν, οὕνεκα μιχθεὶς
δριμέος ἐν σκορόδοιο καρήατι, τοξευτῆρα
πευκεδανῶν ὤκιστα βελέμνων σκορπίον εἴργει.
τὶν μὲν ἐγὼ κίρσῃ μάλ' ἐοικότα φημὶ βροτείῃ
παύειν, ὀξυτάτῳ τετριμμένον ἄμμιγα Βάκχῳ,
ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος ἰόν.
πέτρον δ' ὅς κεν μίξῃ ἐνὶ ῥοδόεντι ἐλαίῳ,
βάψας ἐκ πυρὸς ὀπτόν, ἐναυχενίαις ὀδύνῃσιν

lus: XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ. 490. F. πεπαρμένον GESN. Sic Dinn. p. 750. sed idem p. 560. πεπαρμένος, vt vulgo. 491. κεν ἐκεῖνα θελεσκέμεν ἄστρων vulgo. 492. Vulgo praefigitur titulus: XIV. ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ. ΚΟΡΙΦΩΔΗ A I. 492. κορσιόεντα vulgo. 494. Πευκεδανῶν Bernard. ad Pallad. de Febrib. p. 70. pulchre! GESN. ἠπεδανῶν vulgo. 498. μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι vulgo. 499. κάψας A I. Paris. ὀπὸν et ὀδύναισι vulgo.

prima breui esse debebat. Itaque scripsi: τότε δ' αὖτις ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο δερκομένη γάνυταί οἱ ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα νηδύος.

490. Reposui πεπαρμένον, ex coniectura Gesneri, pro vulgato πεπαρμένος. TYR. At repugnat accusatiuus illi lectioni, quam in sequente versu probat. Caeterum v. Indicem v. πεπαρμένος.

491. Non video, ad quae ἐκεῖνα referri potest. Scribendum suspicor, μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρων. *Magis quam sua astra habere illum* (lapidem scil. Scorpium) *voluisset*. TYR. Idem mihi quoque in mentem venerat.

492. Οὐδὲ ὁ αὐτὸς Ὠρίων περὶ τοῦ λίθου ἤκουσεν, ὡς ὠφελεῖ τοὺς σκορπιοδήκτους. Schol. MS. Paris. TYR. Walchius in Antiq. medic. select. diss. VI. pro indice, qui vulgo ponitur, κορυφώδης legi vult κορσοειδής, et pro κορσιόεντα scribi κορσωθέντα, quod crinitum interpretatur. Contra disputat V. D. in Bibl. philolog. Gottingensi vol. II. p. 205 seqq. qui κορσήεντα scribendum censet. Quod verum iudicaui.

494. Certa emendatio Cl. Bernardi. Verbum vtrumque Homericum. Sed ἠπεδανὸς imbecillis, quod hic plane contrarium, πευκεδανὸς mortifer. GESN.

499. In ὀπὸν primam produci propter asperitatem conso-

ἄλκαρ ἄγει· μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κερασθείς,
ὕδατος ἀτηρὴν ὀλέκει κατὰ γαστέρος ἰλύν,
ἥ τε καταΐγδην ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
δυομένη, φέρει ὄγκον ἀεικέα βεβώνεσσιν.

Ἴσθι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήϊα κέντρα δύνασθαι
καὶ Περσηϊάδαο μένος μέγα κεραλίοιο,

501. ὕλην vulgo. 503. δευομένη vulgo. 504. Vulgo praefigitur titulus: XV. ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ. 505. καίπερ σηΐδαο Α I. καὶ Περσηΐδαο vulgo et Dinn. p. 419.

nantis, iam dictum ad 11, 37. [375] Sed quid fibi vult βάψας ἐκ, vel ἐκβάπτω? An ὀπὸς ἐκ πυρὸς eſt fuccus feruens, vt eſt de igne vel ex igni ablatus? Sed forte melior eſt altera lectio κάψας, fumens, glutiens. Mihi N. L. cum nec quis ὀπὸς hic ex lapide paretur, videam. GESN.

499. In his miſere corruptis non mirum eſt haeſiſſe Geſnerum. Totum locum ſic fere conſtituendum ſuſpicor. Πέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι ἐλαίῳ βύψας ἐκ πύος ὀπόν, αὐχενίαις ὀδύναισι ἄλκαρ ἄγει. *Lapidi autem huic ſi quis immiſcuerit roſacco oleo tinctum ex coloſtro coagulum, colli doloribus remedium affert.* Πέτρῳ, opinor, neceſſario repoſui pro μέτρῳ. Πύος, Latinis *coloſtrum*, eſt πρῶτον γάλα, *primum lac poſt partum cuiuscumque animalis.* Apud Ariſtoph. Σφ. 708, eſt nomen maſculinum, prima ſyllaba producta, ad quam normam hic ſcribendum eſſet πύυ, ſed recentiores grammatici neutrum vocant. V. Etymol. M. in Υ. Profecto, ſi prima ſyllaba corripi poſſet, ad vulgatam ſcripturam quam proxime accederet πύεος. Ἐναυχενίαις mutaui in αὐχενίαις, vt verſus ſtaret. TYR.

Ibid. Ὁ αὐτὸς τὰς ἐν αὐχένι ὀδύνας παύει μιχθεὶς ῥοδελαίῳ καὶ ὀπῷ. Schol. MS. Pariſ. TYR. Hoc ſcholion firmaret ſane quodammodo Tyrwhitti coniecturam, niſi probabile eſſet, ex corrupta lectione ὀπὸν iſtam interpretationem ortam eſſe. Quare praetuli, quod ad ſenſum planius, ad mutationem lenius eſt, ὀπτόν, in quod inciderunt Musgrauius et Schraderus in Emend. praef. p. VIII. Sed praeterea μέτρῳ non in πέτρῳ, verum in πέτρον, et μίξειεν, etiamſi numeri non admonerent, in μίξῃ ἐνί, mutari debuit.

ἤ τέ οἱ ἐβλάστησε καὶ ἐτράφη εἰν ἁλὶ ῥίζα·
φλοιός θ' ὅσπερ ἔην· φλοιὸς δέ γε λάϊνός ἐστιν.
τερπωλὴ δ' ἠδεῖα θεωμένου ἐς φρένα σεῖο
βήσετ'· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδ' ὅ τι μοι θέλγητρον ἰδόντι
αἰὲν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· οὐδὲ δύνανται
ὄσσε κορεσθῆναι θηευμένου, ἀλλά με θάμβος
στεύει ἐνὶ στέρνοισιν ὀϊόμενον τέρας εἶναι·
καί οἱ πιστεύων περ, ἔολπα μὲν εἶναι ἄπιστον·
ἀλλ' οὐ Γοργείην μὲν ἐτώσιος ἀνθρώποισιν
σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· οὐδ' ἄρα Περσεὺς
ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἡγήσασθαι.
Γοργόνα γὰρ Περσῆϊ δρακοντοέθειραν ἀκούεις

525. Ἤ οἵτ' A I. 526. φλοιός κεν λάϊνος vulgo. 527. δήδια A I. Parif. δ' ἰδία vulgo. F. ἡδεῖα. GESN. 528. Βήσεται, ἐγὼ A I. 530. ὅσσαι Iunt. θεωμένου, ἀλλά γε vulgo. F. θηωμένου. GESN. ἀλλά με Ald. I. 531. σεύετ' ἐνὶ στέρνοισιν ὀϊομένου vulgo. σεύηται στέρνοισιν Ald. I. Parif. ὀϊομένῳ Parif. 532. ἔολπά μιν vulgo. 533. ἀλλά τε Γοργ. μ. ἐτώσιον vulgo. 534. οὐδ' ἄῤῥα Iunt. 536.

continuationem aliquam notare, *diu habebas.* GESN.

527. Τερπωλὴ δ' ἠδεῖα. Sic edidi ex coniectura Gefneri. Editt. A. I. et MS. Parif. habent δήδια. TYR. Ἡδεῖα etiam Schraderus in Obff. p. 77. et in Emend. praefat. p. LVI.

530. Vt metrum fulciat, coniicit Gefnerus θηωμένου. Malim τεθεαμένου. TYR. Immo fcribendum θηευμένου. Hefychius: θηεύμενοι, θεωροῦντες.

533. Sententia, opinor, requirit vt legamus, μὴ ἐτώσιον, *non vanum.* TYR. At quid ἀλλά τε? quid ἔολπά μιν? quid ἀλλά γε θάμβος? In hoc quidem Aldus corrigendi viam monftrauit. In reliquis ita reftituendus eft nexus: καί οἱ πιστεύων περ, ἔολπα μὲν εἶναι ἄπιστον· ἀλλ' οὐ Γοργείην μὲν ἐτώσιος ἀνθρώποισιν σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι.

535. Πέλεται ἡγήσασθαι, *putandum eft.* Neceffitatem etiam quandam fignificat v. 67. [570.] GESN.

536. Γοργόνα γὰρ Περσίδα. Reddunt *Gorgonem Perfidem.* Quo fenfu non video. Sine dubio refcribendum eft, *Γοργόνα γὰρ Περσῆϊ δρακοντοέθειραν ἀ. Gorgonem enim a Perfeo anguicomam* audis — domitam fuiffe. TYR. Sic etiam Musgrauius.

Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
παρθένον ἀργαλέην, ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
ἀνθρώπων, οἷσίν κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλεν ὄσσε·
οἵ μιν δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον ἀθρήσαντες
αἴσῃ λαϊνέῃ τεθνηότες ἑστήκασιν.
τὴν δ' ἔτ' εὐρύστερνος ἐναντίον Ἀτρυτώνη
δέρκεσθαι μενέαινεν, ἀδείμαντός περ ἐοῦσα,
οὔτε κασιγνήτῳ κέλετο, κρατερόφρονι φωτί,
χρυσοπάτρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι,

Περσίδα vulgo. Περσηΐδα Parif. Ald. I. Dinner. p. 185. 548. ἀνάσχετον vulgo. ἀάσχετον Bernard. ad Synef. de Febr. p. 164. ἀθρέσ. AI. 541. λάϊνοι AI. λαΐνεοι τεθνειότες vulgo. 544. 545. vulgo inuerfo ordine leguntur. 544. κέκλετο vulgo. 545. χρυσαόρῳ vulgo. χρυσαύρῳ Ald. I. Dinn. p. 652.

539. Fruftra B. Slothouwerus: ἀνθρώποισιν, ὅσοι κεν ἐπ' ἀιδροφόνῳ βάλον ὄσσε.

540. Pro vulgato ἀνάσχετον repofui ἀάσχετον ex coniectura Bernardi ad Synef. de Febr. p. 164. TYR.

541. Αἴσῃ λαΐνεοι. Elegantius, opinor, effet. Αἴσῃ λαϊνέῃ. *Fato lapideo.* TYR. Sic etiam Musgrauius.

544. 545. Transponendos cenfet, et 42 ponendum ante 41, Pierfo. Verif. p. 151. Et fuerit fic facilior conftructionis ratio. Sed funt plura in his carminibus impeditiora, quae ipfe auctor non refugit. GESN.

544. 545. χρυσαόρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι, ὅτε κασιγνήτῳ κέκλετο κρατερόφρονι φωτί. Hos verfus, vt Pierfonus fuadet, transpofui. Mirum eft Gefnerum contra emendationem tam certam oculos claudere voluiffe. TYR. Praeterea κέλετο fcribendum. Supra v. 15. ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόῤῥαπις ὄλβῳ ζώειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος. Neque χρυσαόρῳ vitio caret, quod vel ex metro patet. Contractionem certe non magis admiferim, quam in Hefiodeo illo, Theog. 281. ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος: vbi recte Guietus ἔκθορε. Repofui, quod prope ad librorum veterum lectionem ΧΡΤΣΑΤΡΩ accedit, ΧΡΤΣΟΠΡΩ, i. e. χρυσοπάτρῳ. Χρυσόπατρος Perfeus Lycophroni dictus v. 838. Ita Xerxes, a Perfeo oriundus, apud Aefchylum Perf. 77. χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς. Nonnus Dion. XLVII. 518. p. 1232, 29. ἀλλὰ πατὴρ Περσῆος Ὀλύμπιος ὄμβρος ἐρώτων χρύσεος εἰς γάμον

ἀλλὰ δόλῳ θήρειον ἀφάρπασεν αὐχένα κέρησι
ἦκα μάλ᾽ ἐξόπιθεν γαμψώνυχον ὃ προϊδέσης
ἀμφιβαλὼν ἅρπην Κυλληνίδα λευκανίῃσιν.
τῆς δ᾽ ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν ὀπωπή,
καὶ στυγερῦ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα κελαινὸν
πολλοῖς αἴσιμον ἔπλετ᾽ ἐναιρομένοις ὑπὸ νεκρῆς.
ἀλλὰ τότ᾽ αἰγιαλόνδε φόνῳ πεπαλαγμένος ἥρως
ἐλθών, εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσσῃ,
θερμὴν ἐξ ὁμάδυ κεφαλὴν ἔτι καὶ τρομέυσαν
Γοργείην κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάνῃσιν.
ὄφρα δ᾽ ὅγ᾽ ἐν δίνῃσιν ἀναψύχεσκε φίλον κῆρ,
στείχων ἔκ τ᾽ ὀλοοῖο πόνυ, δολιχῆς τε κελεύθυ,
τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο
αἵματος, οἵ ῥα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράατι θάμνοι.

547. ἐξόπισθε A I. 550. μολῆν A I. 551. ἐναιρομένης vulgo. 553. θαλάσσης vulgo. 555. βοτάναισι vulgo. 556. ὅγε δίνῃσιν Paris. Ald. ἀνεψύχεσκε θαλάσσης vulgo. ἀνεσύχεσκε Iunt.

ἦλθε. Ibidem v. 553. δεῖξον ὅτι χρύσειον ἔχεις γένος.

548. Κυλληνίδα, quod a Mercurio acceperat. Apollodor. II. 4, 2. Tzetzes ad Lycophr. l. l.

551. Ἐναιρομένης. Malim ἐναιρομένοις. TYR.

553. Malim θαλάσσῃ, *in mari*, vt interpres reddidit, vi ſententiae cogente. TYR. Sic etiam V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 161.

556. Vulgata lectio, ὄφρα δ᾽ ὅγ᾽ ἐν δίνῃσιν ἀνεψύχεσκε θαλάσσης, dupliciter vitioſa eſt, et propter augmentum in ἀνεψύχεσκε, (vide quae Fiſcherus attulit ad Well. II. p. 340 ſeq.) et quia pronomen ἕ, vel ſimile, abeſt. Ego quidem, perſuaſum habens θαλάσσης aut ex interpretatione, aut ex aberratione ad v. 553. natum eſſe, φίλον κῆρ poſui. Homerus Iliad. XIII. 84. οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ. X. 574. αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. Apollonius Rhodius II. 937. ᾧ ἔνι κύρη Λητωΐς, ἄγρηθεν ὅτ᾽ ὐρανὸν εἰσαναβαίνει, ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν.

ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφίσιν αἶψα θοαὶ πόντοιο θύγατρες
λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις περιπήγνυον αὖραι,
πήγνυον, ὥστέ σε πάγχυ λίθον στερεὴν οἴσασθαι·
οὐδέ τ᾽ ἔην οἴσασθαι, ἐπεὶ στερεὴ λίθος ἦεν.
ἐκ δ᾽ ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
ὀλλυμένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν εἶδος.
τὴν μὲν ἄρα χροίην ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρήν.
ἀμφασίη δ᾽ ἥρωα λάβεν θρασύν, ὡς ἐνόησεν
ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αἶψα κιοῦσα

560. σφιν vulgo. 561. Ὥραι vulgo. 562. πήγνυον δ᾽ ὥστε Ald. 564. ὄλεσεν vulgo. 565. ὀλομένης et ὤλεσεν vulgo. 566. τὴν μὲν ἄρα χρονίην vulgo. F. χροίην. GESN.

560. Metro conuenientius eſſet σφίσιν. TYR. Sic etiam Musgrauius et Schraderus Em. praef. p. VIII.

561. Scribendum eſt diuiſim περὶ πήγνυον, vt repetitio τοῦ πήγνυον in verſu ſequente mollior euadat. Sed quid *Horae* hic agunt? Non dubito reponendum eſſe Αὖραι. *Aurae* ſcilicet *cruorem circa virgulta compingere* probabiliter dicantur; eaedem etiam *maris filiae* poetice, nec inuenuſte, appellentur. Et quidem ſic appellantur in Hymno, qui Orphei vocatur, LXXX. v. 1. Αὖραι ποντογενεῖς, Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖται. TYR. Sic etiam Musgrauius, et Schraderus, l. l. qui et hymnum iſtum affert, et Euripidis ποντιὰς Αὖρα Hecub. 448. et Ouid. Met. XV. 416. Eamdem correctionem ex Bernardo in vita Reiskii p. 409. memorauit Schneiderus. De περιπήγνυον nondum aſſentior Tyrwhitto, qui videam ſimiliter dixiſſe Euripidem in Bacchis 1053. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον, κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον. In Euripide hoc minus de corrupta lectione cogitandum puto, quod, etſi variata oratione, eamdem dictionis figuram imitatus eſt Nonnus XLVI. 152. p. 1188, 17. ἀκρότατον δὲ κόρυμβον ἀφειδέϊ χειρὶ πιέζων εἰς πέδον, εἰς πέδον εἷλκε, in eiusdem fabulae expoſitione. Haec ratio loquendi frequens in Germanica lingua eſt.

566. Pro vulgato χρονίην repoſui χροίην, monente Geſnero. Et ita interpres videtur

Διογενὴς πολύμητις ἐθαύμασεν Ὀβριμοπάτρη.
θῆκε δ', ἀδελφειȣ̃ κλέος ἄφθιτον ὥς κε πέλοιτο,
αἰεὶ κȣράλιον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
ἐν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη,
φῦλα φυλασσέμεναι κρυερὴν εἰς φύξιν ἰόντα,
ἢ δολιχὴν ἕρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις,
ἢ περόων ἅλα δῖαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηΐ.
καὶ γὰρ Ἐνυαλίοιο θοὸν δόρυ μαινομένοιο,
καὶ λόχον ἀνδροφόνων φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων,
καὶ πολιὸν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι
ἐσθλὴ κȣραλίοιο βίη θνητοῖσιν ὀπάσσαι.

570. Vulgo interpungitur: θῆκε δ' ἀδελφειȣ̃ κλέος ἄφθιτον, ὥς κε πέλοιτο αἰεὶ etc. 571. κȣραλίȣ vulgo. 572. ἀγελλὴ A I. 573. φῦσιν vulgo. φύσιν Ald. I. 574. ἢν δολιχὴν vulgo. 575. περάᾳ vulgo. περάᾳν Ald. I. Parif. 577. χόλον ἀνδροφόνον vulgo.

legiſſe, qui vertit — *colorem.* TYR.

570. Haec paullo aliter legi et diſtingui velim. Θῆκε δ', ἀδελφειȣ̃ κλέος ἄφθιτον ὥς κε πέλοιτο, αἰεὶ κȣράλιον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι. *Fecit autem, vt fratris gloria immortalis fieret, Coralium in aeternum priorem naturam mutare.* TYR.

573. Etiam de h. l. bene meritus Cl. Bernardus ad Syneſ. de Febrib. p. 95. Φύξιν hic ſolum locum habere; φύσιν eſſe nihili, vel ſine libro poteſt ex contexto orationis intelligi. GESN.

573. Bernardi coniecturam veriſſimam credo. Φύξις autem accipienda eſt pro quauis *profectione;* vt *fuga* in illo Virgilii Georg. I. 286. *nona fugae* melior. Quinetiam minorem interpunctionem poſt ἰόντα poni velim, vt duo verſus ſequentes cum hoc ſic connectantur. Ἢ δολιχὴν ἕρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις, ἢ περάων ἅλα δῖαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηΐ. *Vel longam ingrediens viam ſi illud habeat quis, vel traiiciens mare,* etc. MS. Pariſ. habet περάαν. TYR. Scripſi περόων.

577. Lege, transpoſitis litteris, καὶ λόχον ἀνδροφόνον φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων. Λόχος proprie dicitur de latronibus. Vide Cl. Valckenarium ad Bion. Carm. 15. RVHNK. in Bibl. Crit. P. VIII. p. 94. Ἀνδροφόνων Bernardus in vita Reisk. p. 409. notante Schneidero.

γλαυκὴν δ' ἐγρεκύδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
σφωϊτέρων καμάτων ἐπαμύντορα κικλήσκουσιν.
Φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα, καὶ καταδεσμοί,
ἀραί τ' ἀγναμπτοισιν Ἐριννύσι πάγχυ μέλουσαι,
εἴτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον οὐκ ἐνόησεν
ἀνήρ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἠδ' ἐπαοιδὰς
σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσιν,
πάντων ἀντίλυτρον δήεις κρατερώτατον εἶναι.
κόψας δὲ σπεῖρον ξανθῇ Δημήτερι μίσγων·
καί τοι λοιγὸν ἅπαντα τεῆς ἀπάτερθεν ἀρούρης,
αὐχμούς τ' ἐξελάσει σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας·
ἀτηρήν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βελέμνοις

580. γλυκὺν A I. ἀτέρβεα Ald. I. 584. μίσος A I. Dinn. p. 502. qui addit: *sed rectius fortasse legemus μύσος piaculum.* Ac μύσος vulgo. F. κεῦθον. GESN. 586. τελέθουσι vulgo. F. τελέουσι. GESN. 587. ἀντίλυτον A I. δήοις A I. 589. ἀπάνερθεν vulgo.

580. Nunc rationem reddit virium, quae tribuuntur curalio. Inuocant, qui hoc lapide vtuntur, Mineruam, quae illum monimentum suae de Gorgone victoriae esse voluit. Tale etiam est quod v. 96 dicitur de Ioue filium suum Persea honorante. GESN.

582. Κατάδεσμοι nescio qui, vincula, quibus impediti homines non possint vel maritalibus officiis fungi, *(das Nestel-Knüpfen)* vel quo velint pergere, nec hodie in obliuionem superstitiosorum venere. *Defixiones*, credo, commode hic reddi possunt. Contrarium est *soluere.* GESN.

584. Nescio an commode dicatur aliquis occultare quod se habere nesciat. Nempe κεῦθον passiue sumitur, vt Sophocl. Aiac. Flagell. 641 ᾅδῃ κεύθων mortuus. V. Schol. ad eum locum. Est etiam in Oedipo Tyr. 977 θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς. GESN.

584. Σπεύδων Bernardi coni. l. c. memorauit Schneiderus. Mirum est haesisse hic viros doctos.

586. Τελέουσιν etiam Bernardus l. c.

589. Ἀπάνερθεν, credo, merus error est pro ἀπάνευθεν. TYR. Ἀπάτερθεν Schneiderus.

ἀγρῷ τραῦμα φέρουσαν ἀμήχανον ἐξακέσασθαι.
βρωτήρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων ἀλαπάζει,
εὐλάς τε, κάμπας τε, καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην,
ἥτε κατ' οὐρανόθεν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρή,
ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται.
ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος
ῥαίσει, καὶ Κρονίδαο παραΐσσουσι κεραυνοί,
παιδὸς ἑοῦ κλέος οὔτοι ἐτώσιον ἀζομένοιο.
κεῖνο πολὺ πρώτιστον ἀνερχόμενος περάτηθεν

594. ἐθερίην A I. 596. περισυνέχουσα vulgo. περισύνχουσα Ald. I. περισμυχουσα Paris. 600. ἀνερχομένοις vulgo. F. ἀνερχόμενος. GESN.

593. Ἀλαπάξει fortasse scribendum, quia et praecedit et sequitur futurum.

594. In hac formula, qua duae res per duplex τὲ coniunguntur, vsitata est productio prioris τέ. Exemplum nunc satis habeo vnum afferre ex Odyss. IX. 293. ἔγκατά τε σάρκας τε. Alia vide in praefatione, eo in loco, vbi de productionibus disputatur, ad Dionysium Perieg. 469.

596. Περισμύχουσα. *Circumurens.* Sic MS. Paris. Vulgo περισυνέχουσα. TYR. Debueram notare vocem ΠΕΡΙΣΜΥΧΟΥΣΑ nostro iam pridem restitutam fuisse ab eruditissimo Ruhnkenio ex coniectura. V. Timae. Lex. p. 80. IDEM. P. 122. nouae ed. Sic etiam Musgrauius et Schraderus in Emend. praef. p. IX. Bernardus l. c. p. 409. probante Schneidero, πυρὶ σμύχουσα. Sed pleonastico noster etiam alibi loquitur, vt v. 358. ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ πέρι τ' ἀμφί τε.

600. Primo legendum puto ἀνερχόμενος, vt ad Mercurium referatur, commeantem semper inter superos atque inferos. Fabulae, monstra, sacra omnia occulta, sunt pars inferorum. Sextus Aeneidos satis hoc docet. Quibus aut vnde ἀνερχομένοις Curalium attulerit Mercurius, non temere aliquis docuerit. Illud περάτηθεν ad traiectum fluuiorum infernalium pertinet: vel maiori cum latitudine ad illa spatia, quae lucem et ᾅδην, conditionem eorum, quae in sensus nostros incurrunt, et quae latent, distinguunt. Vnde *insulas* mortui inhabitant: de quibus est in Praelectione nostra secunda dictum. GESN.

600. Ἀνερχόμενος, ex coniectura Gesneri, in textum recepi, pro vulgato ἀνερχομένοις. Sed commentum eius de περά-

κεράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης.
τύνη δ' ἀκρήτοιο μετ' οἴνȣ πινέμεν αἰεὶ
μέμνεο, πευκεδανȣ̃ ἕνεκ' ἀσπίδος, ὥσπερ ἔειπον.

Καὶ πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτȣ Βρομίοιο,
μορφὴν παντοίην ἐπιειμένον, ἐσθλὸν ἀχάτην.
πολλὰ μὲν ȣ̃ν ῥέα γ' ἐςὶν ἀχάτȣ χρώματ' ἰδέσθαι·
ἐν γάρ οἱ δήεις ὀρόων ὑάλωπιν ἴασπιν,
σάρδιά θ' αἱματόεντα, καὶ αἰγλήεντα μάραγδον.

604. ἀκρήτοιο βρόμοιο A I. Parif.

τηθεν minime amplectendum cenfeo. Περάτηθεν, fi quid video, nihil aliud fignificat quam *ab extremis orbis partibus*, ab Aethiopia fcilicet. Aethiopes enim, fecundum Homerum, ἔσχατοι ἀνδρῶν, *extremi hominum*. Simili locutione vfus eft Alcaeus apud Hephaeftionem:

ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς, ἐλεφαντίναν
λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων. ᴛʏʀ.

604. *Epitome.* Λίθος ΑΧΑΤΗΣ· ȣ̃τος παντοῖος μὲν τὴν μορφήν. πολυχρώματος γάρ. καὶ πῆ μὲν Ἰάσπιδι προσέοικεν· πῆ δὲ τῷ Σαρδίῳ· πῆ δὲ τῷ Σμαράγδῳ· καὶ τȣ̃ μὲν Ἰάσπιδος τὸ ὑελῶδες ἔχειν [l. ἔχει], τȣ̃ δὲ Σαρδίȣ τὸ αἱματῶδες, τȣ̃ δὲ Σμαράγδȣ τὸ αἰγλίεν [l. αἰγλῆέν] τε καὶ λαμπρόν. ἄλλοτε δὲ καὶ τὸ φοινικȣ̃ν καὶ ἐρυθρὸν ἐν αὐτῷ, καὶ οἷον μυλτῶδες [l. μιλτῶδες]. ἀλλὰ καὶ χαλκῷ τὸ χρῶμα πολλάκις ἔοικε· ἔςι δὲ ὅτε καὶ μήλῳ. πάντων δὲ προκρίνȣσι μάλιςα τὸν εἶδος ἔχοντα λίαν ἐρυθρὸν καὶ αἱματῶδες, ὃν καὶ δαφοινὸν καλȣ̃σι. τȣ̃τον δὲ αὐτὸν καὶ κατάςικτον εἶναί φασιν, ὥσπερ τὸν λέοντα, φολίσι πυρσαῖς, ἢ καὶ ποικίλας ἀναμεμιγμένας ἐχȣ́σαις καὶ λευκὰς καὶ μελαίνας καὶ χλοεράς· τȣ̃τον τοῖς σκορπιοδήκτοις ὠφελεῖν κ. τ. λ. Poft hunc lapidem, Epitomator auctorem fuum deferens, leuicula quaedam congeffit de multis lapidibus, quorum apud noftrum nulla mentio. Plura igitur non addam. ᴛʏʀ.

607. Pro δήεις malim vbique δήοις legere: illud tamen ita frequens effe video, vt tanto minus aliquid audeam. ɢᴇꜱɴ.

608. Lapidem eum hic memorari, qui a Plinio fardachates dicatur, notauit Schneiderus. Plinii locus eft XXXVII. 54. Ibi etiam cum aliis generibus iafpachates eft.

ἐν δ' ὅγε μιλτοπάρῃος· ἀτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῷ
δήεις, καὶ χροιὴν ἐαροτρεφέος μήλοιο.
ἀλλ' οἷος πάντων προφερέστατος, εἴκέ μιν εὕρῃς
εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν ἀμαιμακέτοιο λέοντος·
τῷ καί μιν προτέροισι λεοντοδέρην ὀνομῆναι

609. F. Ἔνθ' ὅγε. GESN. 611. Ἀλλ' οὗτος V. N. εὕροις vulgo. 612. δράκοντος V. N. 613. λεοντοσέρην vulgo.

609. De eo vix dubito, a poeta esse Ἔνθ' ὅγε, hoc loco, hac sui parte etc. GESN.

609. Caue mutes aliquid. Mihi ἐν poni videtur pro ἐν αὐτοῖς, elliptice, vt saepe apud Homerum. *Inter ipsos autem est ille miniis genis.* TYR. Chalcitin et melitin Plinii huc spectare putat Schneiderus. Locus Plinii, in quo hos lapides a colore nominatos refert, est XXXVII. 73. Sed de priore saltem lapide dubitare licet, quum in Achaten non expetant, quae alibi de eo praedicat Plinius, vt XXXIV. 2. 29. XXXV. 52.

610. Χροιὴν μήλοιο ἐαροτρεφέος pallide rubentem intelligit: vnde Salmas. ad Soli. p. 102, b B. μήλινον χρῶμα recte videtur a malis maturis pallide rubentibus deriuare. GESN.

611. Salmas. ad Soli. p. 95. a D vtitur lectione, quam in V. L. posui, non indicato auctore, ne facta quidem alterius lectionis mentione, ac deinde ostendit, pugnare hoc cum Plin. 7, 10 s. 54 *Leoninae pelli similes Achatae habere potentiam contra serpentes dicuntur.* Vtrum rectius sit, disputare meum non est: illud modo monendum censui, fuisse videri penes Salmasium exemplar a nostris diuersum. GESN.

611. Nusquam citat, quantum video, Salmasius exemplar poetae nostri a vulgatis diuersum; adeoque nullum tale penes eum fuisse mihi certissimum est. Quae igitur in hoc loco habet a vulgatis diuersa, partim ex lapsu memoriae, partim ex iudicio profecta arbitror. Prioris generis sunt in ver. 611. ἀλλ' οὗτος pro ἀλλ' οἷος, et in ver. 612. δράκοντος pro λέοντος; posterioris autem in ver. 614. κατάστικτον pro κατάστικτος, quod in textum recepi. TYR.

613. Idem Salm. p. 95, a F ad declarationem nominis λεοντοσέρης obseruat, in V. Gl. σερίς, σειρά. GESN.

613. Lapsus memoriae, quem supra tetigi, Salmasii legentis δράκοντος pro λέοντος, fecit vt nostrum cum Plinio pugnare crediderit, et proinde declarationem nominis λεοντοσέρης pla-

ἤνδανεν ἡμιθέοισι, κατάστικτον σπιλάδεσσιν
πυρσῇσιν, λευκαῖς τε, μελαινομέναις, χλοεραῖς τε.
τὸν δ', εἰ σκορπείην ὀλοφυρόμενός τις ἀκωκὴν
ἔλθοι, ἀερτάζειν περὶ ἕλκεϊ κέκλεο λυγρῷ,
ἢ ἔπι οἱ πάσσειν· ἄπο γὰρ μινύθουσιν ἀνίαι.
ἱμερτὸν τε γυναιξὶ δυνήσεαι ἀνέρα θεῖναι,
καὶ θέλξεις μύθοισι βροτὲς, καὶ πάντα κομίζων,
ὅσσά κεν αἰτήσειας, ἀφίξεαι οἴκαδε χαίρων.
καὶ νόσῳ κάμνοντα σαωθῆναι θέμις ἐστὶν,
ὅς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβὼν χείρεσσι κατάσχοι·
εἰ δὲ Ζεύς τοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιτο,

614. κατάστικτος vulgo. 615. πυρσαῖσιν vulgo. 616. σκορπίην vulgo. 618. ἤ μιν ἐπιπάσσειν vulgo. 619. δυνήσεται vulgo. 624. οἴξεσθ' ὅτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο vulgo.

ne futilem tentauerit. Quod si forte meminisset verae lectionis, vidisset, opinor, hic rescribendum esse λεοντοδέρην, quo nomine vix reperiatur vllum aptius ad indicandos illos lapides, quos Plinius vocat *leoninae pelli similes*. TYR. Λεοντοδέρην etiam Musgrauius.

618. Μὶν molestium est, praegresso τόν. Ἐπιπάσσειν autem etiam metro repugnat. Μὶν hic, vt alibi, ex οἱ ortum erat. Exempla dabit index. Supra v. 338. καί μιν ἔφ' ἕλκεϊ πάσσε.

619. Δυνήσεαι Musgrauii emendatio est.

624. In his tenebris ad lucem aliquam faciendam nihil melius occurrit, quam vt totum locum sic scribamus. Εἰ Ζεὺς ὅτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο. Ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσὶν, ὅνεκεν, εἴ τῳ ῥῆξε λίνον Κλωθώ, τῷδ' ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ. *Nisi quidem Iupiter illum viuere negabit. Sed nosti tu in animo tuo, quod, si cui ruperit filum Clotho, huic venit vltima dies.* TYR. ΕΙ ΖΕΥΣ οὐ ΤΟΙΟΝΓΕ βιωσέμεν ΑΡΗΣΟΙΤΟ, vel contrario sensu, ἀρνήσοιτο, vel οἰζύς τ'. — ὅττε κεν αὐτῷ. MVSGR. Vt taceam soloecismum εἰ οὐ in Tyrwhitti pariter atque Musgrauii emendatione, pro ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσὶν, conueniebat dicere, καὶ νοέεις γὰρ σῇσιν ἐνὶ φρεσίν. Praeterea etiam cum sequentibus male cohaerent ista. Veram mihi videor scripturam assequutus esse: εἰ δὲ Ζεύς τοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιτο, ἀλλὰ νόει σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσίν, ὅνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον Κλωθώ· τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ. *Quod si*, inquit, *hunc tibi negarit viuere*

ἀλλὰ νόει σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσὶν, ὅνεκεν αὐτῷ
ῥῆξε λίνον Κλωθώ· τῷ δ' ἔρχεται ὕςατον ἦμαρ.
εἰ δὲ πυριφλεγέθων ἑτερήμερος ἄνδρα θαμίζων
ἢ κρυερὸς μάρπτων πυρετὸς παρενήνοθε γυίοις,
ἠὲ τεταρταίης πῆμα βραδὺ, μήποτε λήγειν
βυλομένης, ἀλλ' αἰὲν, ὅπη πελάσησι, μενέσης,
τὸν σύ γ' ἰήσασθαι δι' ἀμύμονος αὐτίκ' ἀχάτυ.

625. νοεῖς vulgo. F. ἠνίκα. GESN. 626. τῷδ' vulgo. τῷ δ' AI. 627. Vulgo praefigitur titulus: XVII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ. 627. ὅδε vulgo. Εἰ δὲ coni. Steph. πυριφλεγεθέων Ald. I. Dinn. p. 684. 628. πυρετὸς παρ' ἄδην θείησι vulgo. ἄδην AI. 630. ἀλλὰ ἐν ὅπῃ AI.

deus, at tu reputa filum ei rupisse Clotho: huic vero supremam adesse diem. Nam illa, ὅνεκεν αὐτῷ, mutari nolim cum Tyrwhitto, cuius correctio etsi sensum praebet planum et facilem, minus tamen, quam vulgata lectio, poetica est. Vide ad vs. seq. Caeterum patet, nostra emendatione admissa hos versus et cum praecedentibus, et cum illis, quae postea dicuntur, *εἰ δὲ πυριφλεγέθων*, aptissime copulata esse.

625. Τοῦτο δηλονότι παρὰ σεαυτῷ νοεῖς εἶπε πρῶτον αὐτῷ θανεῖν πάντας ἀποθανεῖται. (Sic.) Schol. MS. Paris. Leg. f. εἰ πέπρωτο αὐτῷ θανεῖν, πάντως ἀ. TYR. Scholiastae explicatio videbitur fortasse Tyrwhitti emendationem εἴ τῳ firmare. At non minus in vulgatam quadrat, si quidem sensum huius loci, non singula verba interpretari scholiastes voluit. Nam quae poeta dicit, eadem sunt: νόει, ὅνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον Κλωθώ· τῷ δ' (i. e. ᾧ ῥῆξε λίνον Κλωθώ) ἔρχεται ὕςατον ἦμαρ.

627. Εἰ δέ, pro vulgato ὅδε, est ex coniectura H. Stephani. TYR.

628. — παρ' ἄδην θείησι. Primam in ἄδην corripi posse non credo. Malim igitur — θείησι παρ' ἄδην. TYR. At haec verba si possent significare, vt vertitur, *ad inferos mittet*, sententia esset inepta, quia seruari dicuntur, achatae auxilio, qui istis laborant morbis. Verum ne est quidem iste horum verborum sensus, sed hic: *ad Orcum currat.* Non magna mutatione ex his, ΠΑΡΑΔΗΝΘΕΙΗΣΙ feci ΠΑΡΕΝΗΝΟΘΕΓΥΙΟΙΣ. Verbo hoc παρενήνοθε vsus est Apollonius Rhodius I. 664. De hoc et caeteris cognatis dixi in lib. II. de emend. rat. Gr. gram. c. 32. p. 279 seqq.

οὗτος γὰρ προτέρων πολὺ φέρτερος. αἶψα δὲ σῆμα
ἐξερέω, τό περ ὦκα βίην δείκνυσι λίθοιο.
ἐν γάρ μιν κρεάεσσι βαλὼν μέσον ἑψομένοισιν,
τυτθὸν ἀνασχέσθαι· τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντα.

Οὐ μέν τοι καὶ τόνδε γ' ἐφ' ἑρπετὰ φημὶ δύνασθαι·
ἀλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἰητῆρα
οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
εὖτε γὰρ αἰγλῆεν σφέτερον δέμας εὐρύστερνος
οὐρανός, ὠμηστῆρος ὑπαὶ παλάμῃσι Κρόνοιο
δῃωθεὶς, εἴλιξεν ἀπειρεσίην ἐπὶ γαῖαν,

632. ὅτις vulgo. σῦμα Ald. I. 634. μέσῳ A I. 636. Vulgo praefigitur titulus: XVIII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ. Gesnerus dedit ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ. 636. τόνδε γε ἑρπετὰ vulgo. ἐφ' ἑρπετὰ coni. H. Steph. F. πρὸς ἑρπετά. GESN. 641. εἴλυσσεν vulgo. ἔλυξεν A I. ἔλιξεν Parif.

632. Malim ὅτος. *Hic enim prioribus longe melior est.* TYR. Sic etiam Musgrauius. Sed V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 161, coniicit, ὅτος γὰρ πυρετῶν πολὺ φέρτερος. Id scilicet significare vult, *omnes febres domat*, vt Graeci dicant ἥσσων ἔρωτος, etc.

636. Praescriptio illa, quae adhuc obtinuit, vix ad primum versum potest accommodari. Agit manifesto carmen de Haematite, cuius nec nomen abest v. 21. Ergo mutaui lemma. GESN.

636. Vulgata lectio — τόνδε γε ἑρπετά — aperte mendosa est. γ' ἐφ' ἑρπετά est ex coniectura H. Stephani. Gesnerus malebat πρὸς ἑ. Sed quomodo ait hunc lapidem, Achaten scilicet, *non valere aduersus serpentes?* Hoc profecto pugnare videtur cum iis, quae supra dixit, ver. 616—8. nisi forte statuendum est, Achaten ἀμύμονα, de quo nunc loquitur, diuersum esse ab Achate λεοντοδέρῃ, de quo solo supra egit. TYR. Οὐ μέν τοι πᾶν τόνδε γ' ἐς ἑρπετά. Musgrauius.

αἰθέρος ἐκ δίης πεσέειν οὔδάσδε μενοινῶν,
ὄφρα κε πάντ' αἴδηλα, πολύτριχιν ἀμφιπετάσσας
νῶτον ἑόν, τεύξῃ, μηδ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος
θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίῃ·
δὴ τότ' ἀπ' ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
αἵματος ὠτειλῆθεν ἐπὶ τραφερὴν ῥαθάμιγγες,
τὰς οὐ μόρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κιοῦσας
σώματος ὄλλυσθαι· μενέμεν δ' ἐριβώλακι Μοῖραι
ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σόον αἷμα κέλοντο.
μεῖνε μὲν οὖν, αὖον δὲ πυρίγληνοι θέσαν ἵπποι
Ἠελίου. καί κέν τις ἐπιψαύων ἐρίσειεν

642. δίνης vulgo. 644. τεύξει Par. Ald. I. Dinn. μὴν δ' Ald. I. μηδ' Parif. θὴν δ' vulgo. F. δήν. GESN. 645. ναίει Parif. Ald. I. 647. τότε ἀμβροσίοιο vulgo. τότ' ἀμβροσίοιο Ald. I. 648. ἤκεν I. 651. μεινέμεν ἂν Ald. I. περίγληνοι vulgo.

642. Copiofius narrat Diod. Sic. 1, 77. GESN.

642. Nihil apud Diodorum I. 77. Neque III. 56. 57. 60. 61. vbi de Vrano et Saturno differit. Caeterum nemo non videt, vel ex Homero fcribendum fuiffe αἰθέρος ἐκ δίης, et, nifi fallor, fuit, qui ita hic corrigeret.

643. Πολύτριχον νῶτον Caeli intelligam ad verbum *tergus pilofum*, h. e. inuolucrum nigrum, quo inuoluere omnia Caelus voluerit. Τρίχινον effe nigrum, obferuat Schol. Eurip. Phoeniff. v. 329 τρίχινα ἐνδύματα, δυσόρφναια, σκότια, μέλανα. Sed ibi de lectione poetae ambigitur, vt docet doctiff. Valckenaerius. Vtamur potius loco Apocalypfeos noftrae 6, 12 καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας, ὡς σάκκος τρίχινος. GESN.

644. μηδ' Οὐρανοῦ. Sic MS. Parif. Omnino recte. Editt. habent θήν. Ald. μήν. Gefnerus coni. δήν. TYR.

646. Perinde eft, vtrum τότε γ', an τότ' ἀπ' ἀμβροσίοιο fcribatur. Hoc praeferenti fauere videtur Aldinae τότ'.

651. περίγλήνοι. Reddunt *lucidi*, quo auctore nefcio. Refcribendum credo — πυρίγληνοι, igneis oculis, quae vox ab Oppiano etiam vfurpatur. Cyneg. III. 97. TYR. Vide indicem in περιγλήνοις.

λᾶαν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχοι δέ κεν αἷμα πεπηγός.
ἐν γὰρ δὴ χρὼς αὐτὸς ἐτήτυμος αἵματός ἐστιν,
ἐν δὲ καὶ ὕδατι ῥεῖα δαμασθεὶς ἀτρεκὲς αἷμα
γίγνεται· αἱματόεις δὲ καὶ οὔνομα λᾶας ἔτ' ἀνδρῶν
ἐκ προτέρων κέκληται. ἀκήρατα δ' οὕνεκ' ἔοικεν
φάρμακ' ἔχειν, νημερτὲς ἀπόῤῥοιάν μιν ἀοιδοὶ
οὐρανίην καλέουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι.
οὐ γὰρ ὅγ' οὔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν ὀϊζὺν
ἔρχεσθαι προτὶ ὄσσε, παλαιοτέρην τ' ἀπερύκει,
μιγνύμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος· κεράσας δὲ
ἰχῶρι σφετέρῳ, μέλιτι γλυκερῷ τε διάνας,

653. ἔχει δέ μιν vulgo. 656. γίνεται vulgo. 657. ἀκήρατα δ', ὡς ἐπέοικε, vulgo. 658. ἔχει vulgo. ἔχοι Ald. I. ἀπόῤῥοιάν κεν ἀοιδοί Ald. I. 662. γλάκεος A I. κεράσας τε vulgo. 663. γλυκερῷ μέλιτι δὲ vulgo.

653. Ἔχει δέ μιν αἷμα πεπηγός. Μὶν, opinor, in hoc loco ferri nequit. Poeta fortaſſe dedit, ἔχει δὲ μὲν α. *habet autem ſane ſanguinem concretum.* TYR. At δὲ μὲν non magis quam μὶν hoc loco ferri poteſt. Itaque ἔχοι δέ κεν repoſui. Κὲν et μὶν quum alibi, tum mox v. 658. permutantur, in quem verſum, quae hic legi debebant, ἔχοι et κέν, irrepſerunt.

657. Vulgata lectio, ἀκήρατα δ', ὡς ἐπέοικεν, φάρμακ' ἔχει· νημερτές, et quae ſequuntur, non ſolum male nexa habet membra, ſed etiam frigido iſto additamento, ὡς ἐπέοικεν, laborat.

660. Οὔτε νέαν ὀϊζύν, ἤγουν ταλαιπωρίαν καὶ ἀῤῥωστίαν, ἀφίησι τοῖς ἀνθρώποις ἐπελθεῖν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν παλαιὰν ἀποκωλύει ὁ τοιοῦτος λίθος. Schol. MS. Pariſ. TYR.

661. Hiatus in verbis προτὶ ὄσσε ortus eſt ex Homericis προτὶ Ἴλιον, προτὶ ἄστυ, quum digamma ignotum eſſet recentioribus.

662. Participia κεράσας, et ſtatim διάνας, tum v. 32 ὁμιλήσας videntur media quadam ſignificatione dici, *admiſcens ſe*, idque eo facilius in mentem venire poetae potuit, quo ſolemnius ipſi eſt vitam et actionem ſuis lapillis tribuere. GESN.

662. Inepte Geſnerus. Scribendum eſt ἄγεις v. 664.

663. Ἰχῶρι τῷ οἷον ἀφρῷ. οἶμαι δὲ ἀντὶ τοῦ πτυέλου λαμβάνεσθαι. Schol. MS. Pariſ. Mol-

ἐκ βλεφάρων ἀπο πᾶσαν ἄγεις νόσον. ἀσχαλάᾳ γὰρ
εἴργεσθαι θνητοὺς ὁρόων ἐρατεινὰ πρόσωπα
πρεσβυτάτου μακάρων στροβελοβλεφάρου βασιλῆος.
καὶ γλήνῃσι τεῇσιν, ὁμιλήσας κυλίκεσσιν,
ἀνδρός τ᾽ αἰδοίων ἄκος ἔσσεται, ὅς κε πίῃσιν.
καί μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι πόλλ᾽ ἐπέτελλον,
ἔντεσι δηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ᾽ Ἀχιλῆος
ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζειν.
καί κεν Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἀντίον, αὐτῷ
κῦδος Ἀθηναίη περσέπτολις ἐγγυάλιξεν·

664. ἄγει vulgo. 666. στροβιλοβλεφάρου vulgo. 667. γλήναισι vulgo.

lius esset — μέλιτι γλυκερῷ. TYR. Ita Schraderus quoque in praefat. Emend. p. X.

666. Quid pulchri sit in στροβίλοις βλεφάροις, pineae nucis similitudinem habentibus, equidem non intelligo: nisi quod forte decet antiquissimum deorum, et male a filio habitum, adductissimum, non in arcum modo, sed in acutam hyperbolam, supercilium. Non magis pulchritudinem temere aliquis laudet in turbidis et velut procellosis superciliis. Sed talia tamen sunt in antiquis personis, quas Terentianis fabulis adpictas inde suae editioni intexuit Daceria, et de quibus peculiarem librum dedit Bergerus. Certe Simonis, Chremetis, Sannionis, personas intuens videor mihi στροβιλοβλέφαρον Orphei Caelum videre et ridere posse. Tales sunt etiam personae Bacchicae in Marmor. Taurinenss. P. I. p. 83. GESN.

666. Dubito an vocem στροβιλοβλεφάρου recte ceperit Gesnerus de superciliis, *pineae nucis similitudinem habentibus*, vel (vt melius fortasse redderetur) *turbinatis*. In vnico certe, qui mihi succurrit, loco, nomen simplex στρόβιλος secundam habet longam. Aristoph. Ei. 864. Nescio igitur an non scribendum sit στροβελοβλεφάρου, quod reddi potest *superciliis arcuatis*. Στροβελόν, σκολιόν, καμπύλον. Hesych. TYR.

669. Meminerimus Theodamanta esse, qui loquens introducitur. GESN.

669. Immo, meminerimus Helenum loqui. V. notam ad ver. 594. TYR.

673. V. Slothouwerus in Act.

ἀλλ' ἔ οἱ μοῖρ' ἔσκε παραιφαμένοιο πιθέσθαι.
τἄνεκα θεσπεσίοιο λίθε ἀθέριξεν ὄνειαρ,
λάζετο δ' ἐλοὸν ἄορ. αὐτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἶσαν
ἄζεο, πρὸς δὲ μέλαιναν ὀλισθηροῖο γενέθλην
ἑρπετῶ αἱματόεντα δαεὶς λίθον, αἰὲν ἑταίρους
πινέμεναι νύμφαις ἐνὶ νηϊάδεσσι κέλευε.
καὶ μὲν ἐγὼ λαιψηρὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωνα
αὐτοκασιγνήτῳ μεμαὼς φίλον Ἕκτορι θεῖναι,
πρόφρων ὤπασα λᾶαν Ὀλύμπιον αἰτήσαντι·

674. F. παραιφαμένοισι Steph. 675. θεσπέσιόν μοι ἀθέριξεν vulgo. F. θεσ. πέρ μυ ἀθ. GESN. τόδε μυ vel τόδ' ἐμῶ coni. Steph.

Soc. Trai. III. p. 161. ἐρυσίπτολις scribi mauult, quia scilicet Pallas sine vllo ad vrbem Troiam respectu non commode περσέπτολις dicatur.

674. Non opus est correctione H. Stephani, si versus ita intelligatur: ἀλλ' ἔ οἱ μοῖρ' ἔσκε πιθέσθαι, ἐμῶ παραιφαμένοιο.

675. Non difficile est versum claudicantem, vt posui in V. L. vel alio modo, reponere. Sed, quid dederit poeta quaerimus, non quid potuerit, debueritue adeo. GESN.

675. Quod posuit in V. L. Gesnerus est, F. θεσπέσιόν πέρ μυ. Coniecerat antea H. Stephanus, τόδε μυ, vel τόδ' ἐμῶ. Quid dederit poeta, vel dare debuerit, non meum est spondere. Potuit, opinor, scripsisse θεσπεσίοιο λίθυ ἀ. TYR.

680. Inspice, qui dubitas, tabellam genealogicam, ad princ. huius libelli. GESN.

680. Secundum tabellam genealogicam, ad quam dubitantes amandat Gesnerus, Dolon Heleni non θεράπων erat, sed ἀνεψιός, filius scil. Lampi, fratris Priami. Quae sane quo auctore tradantur, inquirere non vacat. Noster certe Homerum sequitur, apud quem Il. K. 314. Δόλων, Εὐμήδεος υἱός, κήρυκος θείοιο. — Quod autem addit, Eumeden, ad Memnonem legatum, ex Assyria lapidem Liparaeum attulisse, ipsius figmentum est. TYR.

682. Λᾶας Ὀλύμπιος dici

αὐτὰρ ὅγ᾽ ἐξαπίνης Τρώων προπάροιθεν ἁπάντων
Ἕκτορι Πριαμίδῃ κεχαρισμένος ἔπλεθ᾽ ἑταῖρος.
τοῖο δ᾽ ἕκητί μ᾽ ἐκεῖνος ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι
ἱέμενος, Λιπαραῖον ἐπίκλησιν παρὰ πατρὸς
ὤπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὅν ποτ᾽ ἄρ᾽ αὐτὸς
ἐλθὼν Ἰλιόθεν κρατερὸν μετὰ Μέμνονα κῆρυξ,
σήματ᾽ ἐμεῖο πορόντος ἀνευρών, Ἀσσυρίηθεν
χρυσοῦ τιμήεντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσεν,
μυρία κεῖθι μάγοισι πορὼν πολυίδμοσι δῶρα.
εἰ δ᾽ ἄγε δέχνυσο μῦθον· ἐγὼ δ᾽ ἐδάην, τά κε λέξω.

648. Ἕκτορι πατρί τ᾽ ἐμῷ. 685. ἀμοιβαδὸν ἀρέσσασθαι vulgo. 689. σῆματ᾽ Ald. I. παρόντος vulgo. 690. κόμισε A I.

videtur haematites. Plinius XXXVI. 37. vbi de hoc lapide exponit, nihil habet de eo, quod gratos reddat homines aliis. Sed idem XXXVII. 60. ita ſcribit de eodem lapide: *Zachalias Babylonius in his libris, quos ſcripſit ad regem Mithridatem, humana gemmis attribuit ſata: hanc non contentus oculorum et iocinerum medicina decoraſſe, a rege etiam aliquid petituris dedit, et litibus iudiciisque interpoſuit: in praeliis etiam ex ea vngi ſalutare pronunciauit.*

684. Inepta vulgata: πριτεμῷ mutaui in Πριαμίδῃ.

685. Cum prima in ἀρέσκω apud noſtrum, et alios, credo, ſemper corripiatur, malim ſcribere ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι. TYR. Sic iam Schraderus in praefat. Emend. p. IX.

686. Plinius XXXVII. 62. *De lipare hoc tantum traditur, ſuffita ea omnes beſtias euocari.* Obſeruante Schneidero *Liparaea* eſt Marbodeo p. 607. vbi aliae edd. *lipares.* Λιπαραῖον Theophraſti de Lap. comparatum a Schwarzio cum Plinii lapide Obſidiano (XXXVI. 67.) idem notauit.

689. Omnino reſcribendum credo — πορόντος. *Cum ego notas lapidis indicaſſem.* TYR.

Πρῶτα μὲν ἂν σπένδοντας ἀναιμάκτων ἐπὶ βωμῶν,
(οὐ γὰρ ἄγειν θέμις ἐςὶ θυηλὴν ἐμψύχοιο)
ἠέλιον εὐρύοπα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
καὶ χθόνα πίειραν, πάντων τροφὸν ἐθατόεσσαν.
δεύτερον αὖτ᾽ αἴθωνος ὑπὲρ λίθον Ἡφαίςοιο
τήκειν, ἡδείῃ ταναὲς θέλγοντα δράκοντας
ὀδμῇ, τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες,
σπερχόμενοι ποτὶ βωμόν, ἀολλέες ἐκπρομολόντες
χηραμόθεν, ῥώονται ἐφερπύζοντες ἀϋτμήν.
αὐτὰρ ἔπειτα λίνοιο νεόπλυτα φάρεα κοῦροι
ἑσσάμενοι τρεῖς, ὀξὺ φέρων ἄμφηκες ἕκαςος
ἄορ, ἀναρπάζειν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλιςα

693. σπεύδοντας vulgo. 695. κλητίζειν ὑμνοῦσιν Parif. Ald. I. 698. τήκειν τόν γ᾽ ἰδίῃ vulgo. τήκειν ἡδείῃ A. I. Parif. 701. ὀρόωνται vulgo.

693. *Σπεύδοντας, accelerantes.* Ferri fortaffe poteft. Sed magis ad rem, opinor, *σπένδοντας, libantes.* TYR. Sic etiam Musgrauius.

698. Reftitui ἡδείῃ ex Editt. A. I. et MS. Parif. H. Stephanus, opinor, primus inuexit τόνγ᾽ ἰδίῃ. Nefcio vnde. TYR. Ἡδείῃ probatum etiam Schradero in praef. ad Emend. p. LVI.

701. Pro ὀρόωνται, coni. ἀρύονται, *hauriunt*, Bernard. ad Pfellum de Lapid. p. 10. Non male. TYR. Sic etiam Musgrauius. Facilius probarem, nifi χηραμόθεν ita non haberet, quo vltima fyllaba recte produceretur. Quamquam hoc excufari fcio, quia longius vocabulum eft. Sed licebat poetae χηραμόνων fcribere, quod vocabulum in Argonauticis eft v. 1272. Quare ῥώονται praetuli, vt coniungantur haec: ἐφερπύζοντες ἀϋτμήν. Schol. Ariftoph. ad illud in Pluto 675. ἐφ᾽ ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι, περιστοή, inquit, ἡ μία ἐπί.

705. Malim δινεύσῃ. TYR.

κνίσσης ἱμείρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύηται.
τȣ̃ δὲ διαμελεϊστὶ δαΐζειν ἐννέα μοίρας·
τρεῖς μὲν ἐπικλύζειν πανδερκέος ἠελίοιο,
τρεῖς δ' ἑτέρας γαίης ἐριβώλȣ λαοβοτείρης,
τρεῖς δὲ θεοπροπίης πολυΐδμονος, ἀψεύστοιο·
τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένος αἱματοέσσας
δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλάϊνον Ἀτρυτώνης,
ἠδὲ μέθυ Βρομίοιο καλεσσιχόρȣ καταχεύειν,
ἐν δ' ἅλας ἀργεννȣ̀ς βαλέειν, θεράποντας ἐδωδῆς·
ἐν δέ σφιν καὶ δριμὺν ἐπήλυδα κόκκον ἄνωγα
μίξαι ῥυσσοχίτωνα, μελαγχροίην, ἐρίτιμον·

705. δινεύεσκε vulgo. 707. μὲν κικλήσκειν vulgo. μὲν ἐπικικλήσκειν Paris. Ald. I. 709. ἀψαύστοιο vulgo. 711. Vulgo comma post δεξάσθω, punctum post Ἀτρυτώνη erat. 715. χρυσοχίτωνα vulgo.

At melius erat δινεύηται scribere, quam barbarismum inferre.

706. Ἀψεύστοιο emendatio est Musgrauii.

711. Melius erit interpungere. Δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλάϊνον Ἀτρυτώνης, ἠδὲ μεθὺ Β. κ. τ. λ. TYR. Musgrauius et V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 162. seruata plena interpunctione post Ἀτρυτώνης, legendum censuerunt ἐν δέ.

715. An haec sit descriptio malogranati, viderint consulti.

GESN.

715. Siue Helenus, siue auctor ipse, in regione vlla ad austrum vergente, loqui supponatur, non verisimile est eum loquuturum fuisse de *Malo Granato*, vel vt *peregrino*, vel vt valde *pretioso*. Sed neque Mali Granati coccos inter *condimenta* habitos crediderim, ὅσσα περ — ἵμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος. Denique eundem coccum χρυσοχίτωνα et μελαγχροίην vocari incommodum videtur. Ego sane auctorem nostrum de *Pipere* loqui existimo, adeoque pro χρυσοχίτωνα reponendum esse ῥυσσοχίτωνα. Piperis scilicet coccus, et *acer*, et *peregrinus*, et *rugosus*, et *niger*, et *valde pretiosus*, et *appetitum excitans*; quae omnia an

ἐν δὲ καὶ ὅσσά περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μιγέντα
ἵμερον ἐσπέμπεσιν ἐδητύος ἀνθρώποισιν.
ὄφρα δ' ἐπὶ τρίποδος κρέα γάστρης δάμναται ἐντός,
τόφρα δὲ κικλήσκειν μακάρων ἄρρητον ἑκάστων
οὔνομα. τέρπονται γάρ, ἐπεί κέ τις ἐν τελετῆσιν
μυστικὸν ἀείδησιν ἐπώνυμον ὀρανιώνων.
ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος
σευέμεναι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα τές γε
πνεῦμα διϊπετὲς ἔνδον ἄγειν ἱερὰς ἐπὶ μοίρας.
ὁππότε δ' ἑψομένοισιν ἐπὶ κρεάεσσιν ἵκωνται,
δαίνυσθαι τότ' ἔπειτα, κορέννυσθαι μεμαῶτας,

718. Ὄφρ' ἠδ' ἐπὶ Ald. Iunt. τρίπ. σφέα Iunt. γαστέρι δάμνατ' ἐόντα vulgo. 719. ἕκαστον vulgo. 720. ἐπήν κε vulgo. 724. ἄγει Parif. A I. Dinn. p. 648. 725. κρεάτεσσιν vulgo. 726. κορέννυσθαι τε μεμαῶτας vulgo. Omittunt τὲ Parif. Ald. I.

de vllo alio cocco vere praedicari poffint, dubito. TYR.

718. Malim ἐνὶ τ. π. γαστέρι. TYR. Immo alibi vitium latere δάμνατ' oftendit, male elifam habens diphthongum. Scribendum eft γάστρης δάμναται ἐντός.

720. Docet rationem Hymnorum f. τελετῶν, quas nihil prope aliud habere, nifi nominum enarrationem, videmus. GESN.

720. Vide ad v. 247.

724. Peffime verfio a Gefnero correcta: *in eosque diuinam fpiritum immittant fuper facras carnes.* Immo fenfus eft: ἀρᾶσθαι, τές γε (deos) ἐσάγειν πνεῦμα ἔνδον ἐπὶ μοίρας.

726. Deleui τὲ poft κορέννυσθαι, auctoritate MS. Parif. TYR. V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 162. miratur, quod editores, qui non ignorarint ἐπεὶ a noftro haud raro pro ἔπειτα poni, hunc verfum fuae priftinae formae non reddiderint legendo, δαίνυσθαι τότ', ἐπεί τε κορέννυσθαι μεμαῶτας. Mitto foloecum ἐπεί. Sed illud ego mirarer, fi epulando non fatia-

αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· (τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτοι)
καί σφιν ἐπισπεῖσαι λευκὸν γάλα, καὶ μέθυ ἡδύ,
καὶ λίπα τ', ἠδ' ἐρατόν τε μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ·
καὶ ςέψαι πλέξαντας ἀκρόδρυα καρποφόροιο
παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης, μηδ' ἀκορέςυς
σφωιτέροις πέπλοις ἑλέειν οἶκόνδε κιόντας·
μηδὲ μεταςρωφᾶσθαι, ἐπεί κ' ἄπο νόσφι τράπησθε,
ἀλλ' αἰεὶ προτέρην ἐς ἀταρπιτὸν ὅσσε φέροντας
ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον, μηδὲ προτιμυθήσασθαι,

729. καὶ λίπα τ' ἐρατὸν αὖτε μελίσσης ἄνθιμον Parif. Ald. 731. μηδὲ κορέσσῃς vulgo. F. πορέσσῃς. GESN. 734. εἰς ἀτραπὸν vulgo. ἐς ἀτραπὸν Ald. L. φέροντες vulgo. 735. F. ποτιμυθήσ. GESN.

rentur iſti, verum poſt epulas. Cum Tyrwhitto conſentit Schraderus praef. Em. p. IX.

728. Μέθυ ἡδύ hiatus Homericus.

731. Quid ſibi κορέσσῃς hic velit, non intelligo. Iam dixerat v. 92, τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτοι· nihil debet de hoc ſacro auferri, domum portari, ſeruari in alterum diem. Verbo, legendum puto, μηδὲ πορίσσῃς, *Ne impertias* cuiquam domum ferendum quidquam. Totus apparatus hoc loquitur, ab hoc ſacrificio nihil eſſe quaſi eliminandum. GESN.

731. Neque κορέσσῃς, nec πορέσσῃς quidem, mihi verum videtur. Cogitabam aliquando ſcribendum eſſe, κοτέσσῃς, *iraſcaris, inuideas.* Sed quid ſit *ramos oleae* veſtimentis ſuis *capere* non intelligo. TYR. Recte Schneiderus ἀκρόδρυα intelligenda putat, vt ſupra v. 524. Caeterum aequabilitas orationis ad μηδὲ infinitiuum exigit, vt in ſequentibus. Quare μηδὲ κορέσσῃς in μηδ' ἀκορέςυς mutaui. Ad ἑλέειν intelligendum e praecedentibus ἀκρόδρυα.

734. Malim φέροντας. TYR.

εἴ κέν τις ξύμβληται ὁδίτης, ἔστ᾽ ἂν ἵκησθε
ἐς δόμον· ἔνθα δ᾽ ἔπειτα θυηλὰς ἀθανάτοισιν
ἐξαῦτις ῥέζοντας, ἀρώματα ποικίλα καίειν.
Ταῦτ᾽ ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσά τ᾽ ἔσσεται, ὅσσά τε κοῦφοι
ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι, ὅσσά τε θῆρες
ὠμησταὶ τετράπεζοι ἐνὶ σφίσιν ὠρύονται.
Ἔνθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ Βακχικὰ νεβρίταο
δῶρα λίθου, Βρομίῳ κεχαρισμένα· τόν περ ἔχοντος
ἀνθρώπου θυέων τε καὶ ἀράων αἴουσιν
Οὐρανίδαι. γυμνῷ δὲ ῥάχιν ποδὶ πευκεδανοῖο
εἴ κέν τις θλίψας ὄφιος, διὰ σάρκας ἀκάνθῃ
δηώσῃ σφετέρας, ὀδυνήφατος ἔσσεται αὐτῷ
νεβρίτης. ἔρδει δ᾽ ἀλόχῳ πόσιν ἱμερόεντα.
ἔνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνων

736. εἰ καί τις et ἱκέσθαι vulgo. 742. Vulgo praefigitur titulus XIX. ΝΕΤΡΙΤΙΣ. 742. Βακχίδα Parif. A I. Dinn. p. 533. νευρίταο vulgo. 744. θύοιτε A I. Parif. 747. δηώσοι vulgo. 748. νευρίτις vulgo.

736. ἔς τ᾽ ἂν ἵκεσθε correxit Schneiderus. Voluit, puto, ἵκησθε.

742. Legendum eſt νεβρίταο, et ver. 748. Νεβρῖτις, vel potius Νεβρίτης. Ap. Plinium, N. H. XXXVII. 64. Nebritis dicitur. In multis MSS. υ. et β. eadem fere forma pinguntur. TYR.

743. Vertit interpres *quem habentis hominis*, quaſi ſcriptum eſſet τόν περ ἔχοντος ἀνθρώπου. Et ſic, opinor, ſcribi debet. TYR. Ita Pierſonus coniecit Veriſim. p. 211. Improbat Koenius ad Greg. Cor. p. 34.

749. Ἔνθεν καὶ κατένωπα] Fortaſſe haec de alio lapide dicuntur, et imperfecta ſunt. Sic paulo ante, ΕΝΘΕΝ ἐγὼν, et ſtatim poſt ΕΝΘΕΝ καὶ σέο etc. H. STEPH.

749. Certe dicuntur de lapide *Chryſopraſio*, vt Geſnerus vidit. In ver. 750. malim θέσκελε. Nihil deeſſe credo. TYR.

καρτερὰ φάρμακα σεῖο, βροτοσσόε θέσκελε πέτρη,
τῆς ὄνομα χροιή τε πέλει χλοεροῖο πράσοιο.

Ἔνθεν καὶ σέο, δῖε χαλάζιε, πειρηθῆναι
ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σεῦ μένος εὗρον ἄριστον.
ἄμφω γάρ, καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
Λητοΐδης ἕο με χρησμοῦ, Ποιάντιος ἥρως,

750. θέσκελα vulgo. 752. Vulgo praefigitur titulus XX. ΧΑΒΑΖΙΟΣ. 752. χαβάζιε vulgo. 756. Λητοΐδη, σέο μέχρις ἐμοῦ vulgo.

751. De gemma χρυσοπράσῳ certo ita loqui potuit poeta. GESN.

752. Pro χαβάζιε, quae vox nihili est, reponendum credo χαλάζιε. Chalazias lapis a Plinio laudatur N. H. XXXVII. 73. TYR.

755. Ἦρα φέρειν Homerica formula (vt Il. Ξ, 132 est χαρίζεσθαι). Quis autem bono medico est χαριέστερος; GESN.

756. Hic quasi peroratio est opusculi, qua fidem dictis studet facere ex Theodamantis persona poeta. Philoctetes, ait, fero tandem ad credendum his viribus lapidum a me inductus est. Cassandrae vaticinia ipse irrita Apollo fecit, et ἄπιστα· at ego iuratus verum dixi. Et nunc nostris sermonibus (ambigue, μύθοις) tu idem Apollo obsecutus, vires quas ego praedicaui, praesta lapidibus, mihi autem fidem concilia. GESN.

756. Perorationem hanc esse manifestissimum est, non tamen *ex persona Theodamantis, nec totius opusculi*, sed tantum *sermonis Heleni* ad Philoctetem. Versus primus, vt videtur, misere luxatus est, et mihi prorsus insanabilis. In secundo, nisi multum fallor, posteriora sic scribenda sunt — τάδε πάντα ἀμήχανα φημὶ πιφάσκειν. Reliqua planissima sunt, dummodo meminerimus *Helenum* loqui ad *Philoctetem*. TYR. Musgrauius corrigebat : ἐμοὶ II. ἥ. ΕΣΠΟΜΕΝΟΣ τάδε πάντα Μ' ἀμήχανα. Tiedemannus τέο μέχρις et κεκλυμένος. Nihil horum lucem affert. Attendat mihi aliquis ad vulgatam lectionem: Λητοΐδη, ΣΕΟΜΕΧΡΙΣΕΜΟΤ Ποιάντιος ἥρως ἐσσύμειΟΣ τάδε παντΑΑΜΗΧΑνα

ἐσσυμένοις τάδε πάντ' ἐπαρήγονα φησὶ πιφαύσκειν.
αὐτοκασιγνήτην κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκουόντεσσιν ἄπιστα
θεσπίζειν Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέουσαν.
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόσθεν ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον,
ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισιν·
καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαστα,
ἡμετέροις, ἥρως ἑκατηβόλε, πείθεο μύθοις.
Ὣς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός,

757. ἐσσύμενος τάδε πάντα ἀμήχανα φησὶ πιφάσκειν vulgo. 759. ἅπαντα vulgo. ἄπιστα Iac. Merrick. ad Tryphiod. v. 408 p. 63 apud Bernard. ad Synes. de Febrib. p. 120. Ipse vult ἄφαντα. GESN.

φησὶ πιφάσκειν. Eam non magna mutatione sic corrigi fatebitur: ΛητοΐδηΣ ἘΟ ΜΕ ΧΡΗΣΜΟΥ, Ποιάντιος ἥρως, ἐσσυμένΟΙΣ τάδε πάντ' ΕΠΑΡΗΓΟνα φησὶ πιφαύσκειν. Hoc dicit: *Latonius fui me oraculi cupidis, heros Poeantie, haec omnia salutaria aperire iubet.* Sequentia, quae non bene nexa sunt a poeta, in hanc sententiam dicuntur: *sorori meae fatale fuit, vt ei non crederetur: mihi credere tuto potes.*

764. Tryphiodorus, 408.' τὴν γὰρ Ἀπόλλων ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ ἄπιστον ἔθηκεν.

765. Nunc Orpheus sermonem Theiodamantis et argumentum libelli finitum, more aliorum dialogorum declarat. GESN.

765 et 766. siue Theodamanti, siue Auctori tribuantur, non multum refert: sed huic potius tribuendos existimo, quoniam per coniunctionem δὲ in ver. 767. cum versibus duobus sequentibus connecti videntur, qui Auctori necessario tribuendi sunt. Sermo scilicet Theodamantis cum sermone Heleni eundem finem habuit; quod explicate indicare Auctor superuacuum duxit. TYR. Immo Theodamantis sunt versus 765 vsque ad finem carminis. Mirum enim, immo absurdum foret, si, quum Theodamas retulisset Heleni sermonem, alter iste, i. e. scriptor

ἀτρέϛϫ θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.
νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἴϫσιν
τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρήϋναν.

ipſe, quicum loquitur Theodamas, diceret, ὣς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο υἱός. Vltimi vero duo verſus a Theodamante eodem iure, quo ab ipſo ſcriptore dici potuerunt. Nam vterque viae moleſtias ſermonibus leniri optauerat.

766. Perſonam veluti facit aram, famulam Herculis (qui idem Sol eſt) vt Lap. ὑπ. 61. ἀμύντορα βωμὸν dixerat. Sic Lap. 18, 78 ἄλες θεράποντες ἐδωδῆς. GESN.

766. *Aram*, veluti *perſonam*, *famulam Herculis*, et *Herculem Solem*, qua ratione finxerit Geſnerus, prorſus neſcio. *Famulus Herculis* vocatur (et quidem iure optimo) *Philoctetes*, ad quem Helenus, a v. 394. continuo ſermone loquens inductus eſt. V. notam noſtram ad ver. 394. TYR. Ridet Geſneri explicationem etiam Schraderus in praefat. Emend. p. XVIII.

ORPHICA

PARS SECVNDA.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

I.

Iustinus Martyr in παραινετικῷ λόγῳ: Ὀρφεύς, ὁ τῆς πολυθεότητος ὑμῶν, ὡς ἂν εἴποι τις, πρῶτος διδάσκαλος γεγονώς, οἷα πρὸς τὸν υἱὸν Μουσαῖον, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀκροατὰς ὕστερον περὶ τοῦ μόνου Θεοῦ κηρύττει λέγων, ἀναγκαῖον ὑπομνῆσαι ὑμᾶς. Ἔφη δὲ οὕτως·

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
πᾶσιν ὁμοῦ· σὺ δ' ἄκουε, φαεσφόρου ἔκγονε μήνης
Μουσαῖ'· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα, μηδέ σε τὰ πρὶν
ἐν στήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ.
εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας τούτῳ προσέδρευε,
ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος, εὖ τ' ἐπίβαινε
ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα.
εἷς ἔστ', αὐτογενής, ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται·
ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται· οὐδέ τις αὐτὸν
εἰσοράᾳ θνητῶν· αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται.
οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
καὶ πόλεμον κρυόεντα, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα.
οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος χωρὶς μεγάλου βασιλῆος.
αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόω· περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται.
πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις,
ἀσθενέες δ' ἰδέειν Δία τὸν πάντων μεδέοντα.

οὗτος γὰρ χάλκειον ἐς οὐρανὸν ἐστήρικται
χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ, γαίης δ᾽ ἔπι ποσσὶ βέβηκε,
χεῖρά τε δεξιτερὴν ἐπὶ τέρματος ὠκεανοῖο
πάντοθεν ἐκτέτακεν· πέρι γὰρ τρέμει οὔρεα μακρά,
καὶ ποταμοί, πολιῆς τε βάθος χαροποῖο θαλάσσης.

Sumſimus hunc locum ex Iuſtini Martyris Cohortat. edit. Ro. Stephani p. 18, Hutchini p. 77, et contulimus cum libro de Monarchia Steph. p. 166, et Hutchini p. 156, vbi a verſu inde tertio repetitur: tum cum Clem. Alex. Cohort. p. 63 Pott. cum Euſebio Praep. 13, 12 Ro. Steph. p. 389: cum Cyrillo contra Iul. p. 26 et aliis, quatenus aliquid horum verſuum habent. Et Euſebii quidem locum certa ratione totum mox exhibebimus, et ſub hoc exemplo oſtendemus, quomodo verſati ſint veteres ſcriptores in Orphei dictis referendis. Vid. ad Fr. 6, 10. Hic illud monemus, etiam Clementi hanc velut παλινῳδίαν πολυθεότητος videri, p. 64 pr. Χρόνῳ τέ ποτε συνῆκε πεπλανημένος. Ἀλλὰ σὺ μὴ μέλλων, βροτὲ ποικιλόμητι, βράδυνε· Ἀλλὰ παλίμπλαγκτος στρέψας, θεὸν ἱλάσκοιο. Similia Theophilus Antioch. 3, 2. Monarchiam diuinam et πολυθεότητα Orphicam atque Platonicam ſibi non repugnare, neſcio, an quis hodie dubitet. GESN.

1. Βέβηλοι Πάντες Steph. et plerique. Sed βεβήλοις quidam MSS. apud Clementem, it. apud Tatianum Or. ad Graecos p. 34 ed. Oxon. et Theodorit. Ser. 1 p. 19, 31. Et ſenſus ipſe βεβήλοις poſtulat. Ἐπιτίθενται θύρας, valuis obiectis ſibi arcanum procurant, profanos excludunt, qui intra opertum Dei ſunt, non ipſi profani. Ceterum illud πάντες ὁμοῦ vel ὁμῶς ſponte conſecutum eſt, cum ſemel admiſſum eſſet βέβηλοι. Βέβηλοι etiam legit haud dubie, quisquis inculcauit verſum, et totum locum conſtituit vt eſt apud Euſebium. GESN.

2. Ἔκγονε hic dedit Ro. Stephanus, et illius exemplo reliqui. Sed idem in Euſebio ἔγγονε· et eſt perpetua fere vtriusque appellationis, obſeruata viris doctis, confuſio. Ceterum hic placuit ἔγγονε propter locum Platonis de rep. 2 p. 424 D vbi poſt mentionem Μουσαίου καὶ Ὀρφέως addit, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὥς φασιν. Sic omnes. De Lunae filiis nuper pluſcula dedi ad Claudia. 24, 288. GESN. Legebatur ἔγγονε. Fragmentum hoc et ſequens ab homine Iudaeo ſcriptum eſſe cenſuit etiam

Tiedemannus in primis Graeciae philoſophis p. 66. ſeqq. Probat hanc ſententiam Wyttenbachius in Bibl. Crit. P. VI. p. 91. ſed nonnullos admixtos eſſe antiquos verſus obſeruat, veluti primum, qui legitur etiam apud Platonem Symp. p. 334. C.

3. Hinc omnia vsque ad verſ. 21 dedit Iuſtinus etiam de Monarch. Ro. Steph. p. 166 et Hutchin. p. 156 ſine mutatione. GESN.

4. Heſiodea imitatio Scuto Herc. 331 Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς. Sed γλυκερὴ αἰὼν vita naturalis eſt, φίλη αἰὼν carminis Orphici vita beata myſtarum. GESN.

5. Refert hunc verſum cum duobus ſequentibus Clem. Strom. 5 p. 723 ita vt noui verſus initium adiungat Ἀθάνατον. GESN.

6. Pro Ἰθύνων, Εὐθύνων Clem. et Euſebius. GESN.

7. Κόσμοιο τυπωτὴν Ἀθάνατον, παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τοῦδε φαείνει, et reliqua, quae mox damus, adiungit hic Euſebius. GESN.

8. Clemens Alex. Strom. 5 p. 692 extr. Ὀρφεὺς ὁ θεολόγος — εἰπὼν, Εἷς ἔσ' αὐτοτελὴς, ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται, ἢ πέφυκεν· (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως) ἐπιφέρει· Οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται· σαφέστερον δ' ἐπιλέγει· Αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόω, et quae ſequuntur v. 14 et 15, pro noſtro autem v. 16 habet hunc, Μικρὰ, ἐπεὶ σάρκες καὶ ὀστέα ἐμπεφύασιν. Pro αὐτογενὴς, αὐτοτελὴς etiam Euſebius v. 10. Sed Theodor. Ser. 2 p. 25 ext. Εἷς ἔσ' αὐτογενής· αὐτοῦ δ' ὕπο πάντα τελεῖται. GESN.

9. Pro περιγίγνεται, περινίσσεται *obit*, *circuit*, Clemens, Euſebius, Theodoritus. GESN. Quod legebatur, περιγίγνεται, vitioſa lectio eſt.

10. Ὁρᾶται, videt, vt Od. O, 61 Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, h. e. ἰδεῶντο, vt ait Schol. Sed Euſebius v. 12 Εἰσ. ψυχῶν θνητῶν, νῷ δ' εἰσοραᾶται, *mente videtur*. Haec et alia plura non a ſcribarum errore ſunt, ſed ab his, qui emendare vellent. GESN.

11. Pro δίδωσι, φυτεύει Clemens Stro. 5 p. 723. Ἐξ ἀγαθοῖο vel hoc indicare poteſt, ea quae bona videntur hominibus, aliorſum verti a Deo: vel poſt felicitatem incommoda diuinitus immitti. Ceterum mutata plane ſententia Euſeb. 13 Αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν οὐκ ἐπιτέλλει, de quo ſtatim videbimus. GESN.

13. Χωρὶς μεγάλοιο ἄνακτος eſt in Iuſtini libro de Monarchia. GESN.

14 — 16. Vid. dicta ad v. 8. GESN.

17. Clem. Strom. 5 p. 723 et Theodor. Ser. 2, 26 Αὐτὸς δ' αὖ μέγαν αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἐστήρικται. Euſeb. 29 Αὐτὸς δὴ κ. τ. λ. GESN.

18. Γαίη δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκεν Clem. Euſ. Theod. quod ſignificaret, *ſub pedibus* Iouis *terra progreditur:* ſententia, a qua non alienum fuiſſe Orphea, aliunde probabile eſt. Sed Iuſtini lectio conuenit forte melius ad noſtrorum librorum mentem, qui ſcamillum Dei terram faciunt, qui adeo *pedibus terrae inſcen-*

dit, in terra ponit veſtigia. Et tamen Clemens ait, propoſitum fuiſſe Orpheo *παραφράζειν* illud Eſaiae dictum de terra *ὑποποδίῳ* Iehouae. GESN.

19. Clemens bis citat hunc verſum Strom. 5. Nempe p. 725, 13 ſic, *Χεῖρά τε δεξ. περὶ τέρμασιν ὠκεανοῖο Ἐκτέτακεν, ὀρέων δὲ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ* (Theod. *θυμῷ*). Sed paulo poſt p. 727, 14 *Χ. δεξ. ἐπὶ τέρματος ὠκ. Πάντοθεν ἐκτ. γαίη δ' ὑπὸ* (MS. *ἐπὶ*) *ποσσὶ βέβηκεν.* Videtur Clemens duplex exemplum Orphici carminis habuiſſe: memoria nunc vnius, nunc alterius lectionem illi ſubieciſſe. Cf. ad fr. 2, 32. GESN.

II.

Euſebius Praepar. 13, 12 ponit iſta *ἐκ τῶν Ἀριςοβόλε βασιλεῖ Πτολεμαίῳ προςπεφωνημένων.*

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐςί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις (1)
φεύγοντες δικαίων θεσμὲς θείοιο τεθέντος
πᾶσι νόμε. σὺ δ' ἄκεε φαεσφόρε ἔκγονε μήνης (2)
Μεσαῖ'· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα, μηδέ σε τὰ πρὶν
ἐν ςήθεσσι φανέντα, φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ,
εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τέτῳ προσέδρευε,
ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος· εὖ δ' ἐπίβαινε
ἀτραπιτε, μενον δ' ἐσόρα κόσμοιο τυπωτὴν
ἀθάνατον. παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τεδε φαείνει.
εἷς ἔς' αὐτοτελής, αὐτε δ' ὕπο πάντα τελεῖται, (8)
ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται· εδέ τις αὐτὸν
εἰσοράᾳ ψυχῶν θνητῶν, νῷ δ' εἰσοράαται.
αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν εκ ἐπιτέλλει (11)
ἀνθρώποις· αὐτῷ δὲ χάρις καὶ μῖσος ὀπηδεῖ,
καὶ πόλεμος καὶ λοιμός, ἰδ' ἄλγεα δακρυόεντα. (12)

οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος. σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσαις,
αἴ κεν ἴδῃς αὐτόν· πρὶν δή ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν,
τέκνον ἐμόν, δείξω σοι, ὁπηνίκα δέρκομαι αὐτοῦ
ἴχνια, καὶ χεῖρα στιβαρὴν κρατεροῖο θεοῖο.
αὐτὸν δ' οὐχ ὁρέω· περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται [14]
λοιπὸν ἐμοί, πᾶσιν δὲ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώποισιν.
οὐ γάρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,
εἰ μὴ μουνογενής τις ἀποῤῥὼξ φύλου ἄνωθεν
Χαλδαίων· ἴδρις γὰρ ἔην ἄστροιο πορείης,
καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει
κυκλοτερής, ἐν ἴσῳ τε κατὰ σφέτερον κνώδακα.
πνεύματα δ' ἡνιοχεῖ περί τ' ἠέρα καὶ περὶ χεῦμα
νάματος· ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἰφιγενήτου.
αὐτὸς δὴ μέγαν αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἐστήρικται [17]
χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ. γαίης δ' ἔπι ποσσὶ βέβηκεν.
χεῖρα δὲ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν ὠκεανοῖο
ἐκτέτακεν, ὀρέων δὲ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ,
οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μένος. Ἔστι δὲ πάντως
αὐτὸς ἐπουράνιος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ,
ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μέσσατον ἠδὲ τελευτήν,
ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑλογενὴς διέταξεν,
ἐκ θεόθεν γνώμαισι λαβὼν κάτα δίπλακα θεσμόν.
ἄλλως οὐ θεμιτόν σε λέγειν· τρομέω δέ γε γυῖα
ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτου κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.
ὦ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοισι πελάζεο, γλώσσης
εὖ μάλ' ἐπικρατέων, στέρνοισι δὲ ἔνθεο φήμην.

De Ariſtobulo illo non habeo quod addam obſeruatis a Fabric. B. G. 3, 11 in Catalogo Peripateticorum, et Wolfio B. Ebr. h. v. ſ. T. 1 p. 215. Dubitabam, an non ipſius quoque Euſebii fraus hic interceſſerit, nec dum plane illum liberare auſim. Sed illud tamen ex annotatione noſtra quoque apparebit, Clementi iam Alexandrino laudata eſſe ea, quae maxime ſuſpecta ſunt, vt v. 23 ſq. Illud quidem conferenti vtrumque locum apparebit, quae Iuſtinus protulit, ea facilius ad antiqua Orphicorum carmina referri poſſe. Studioſorum cauſa verſibus huius carminis appoſui numeros praecedentis, vt conferri leuiore opera poſſint. GESN.

1. Legebatur βέβηλοι.

2. Hic verſus, ſi quis alius, inculcatus mihi videtur vel a Iudaeo vel a Chriſtiano homine. Pro δικαίων, magis placet δικέων h. e. δικῶν, quod dedit H. Stephanus in Poeſi philoſ. p. 78. Sed tanto minus aliquid muto, quod hic ſcriptor etiam v. 9 in παλαιὸς penultimam corripit. V. ad Arg. 163. Grammatice verba ſic ordinanda, βέβηλοι φεύγοντες θεσμοὺς δικῶν θείῳ νόμῳ πᾶσι τεθέντος. Πᾶσιν ὁμῶ dederat primus auctor verſuum: interpolator ad ſuam rem accommodauit voces diuiſas aliter. GESN.

5. Legebatur ἔγγονε.

11. Περινίσσεται hic ea ſignificatione ponitur, vt alias διήκειν a Philoſophis de omnipraeſentia diuina, quam vocant Theologi. GESN.

13. Ἐπιτέλλει, credo, cum reſpectu ad ſidera dici, quae mala et bona dum denunciant et oſtendunt, videntur inferre. Sed quid Auctor ſibi velit, cum, quod hoc verſu negare videtur, affirmat proximo, non dixerim, niſi quod ſublata erit cum ſe ipſo et cum Iuſtini carmine pugna, ſi omiſſo οὐκ legamus, θνητοῖσι κακὸν ἐπιτέλλει· poſteriorem ſyllabam in κακὸν producente vel caeſura, vel liquida litera. GESN.

18. Ὁππηνίκα non modo temporis conditionem hic videtur indicare, ſed etiam modum et cauſam adeo, *quandoquidem*. GESN.

20. Videtur comparare ſe cum aliis ita, Nubes mihi circa Deum firmata eſt, quo minus illum videre poſſim: ſed vulgo hominum decem inuolucra obſtant. Quod στᾶσιν pro ἱστᾶσιν intranſitiua ſignificatione ponitur, in hoc genere non valde requirendum. Nec durum eſſet mutare in στᾶσαν h. e. ἔστησαν, aoriſto ſecundo. GESN. Pro στᾶσιν ſcripſi πᾶσιν.

23. Μουνογενὴς hic praerogatiuam Abrahami ſignificare, credo, debuit. Vid. Fabric. Cod. Apocr. V. T. T. 1 p. 368. vbi et de Aſtrologia Abrahami omnia. Forte fictori huius verſus ſimul obverſatus eſt ὁ μονογενὴς de ſinu patris, qui ſolus vidit Deum et hominibus manifeſtauit. Caeterum hos verſus a 23 ad 27 habet etiam Clem. Stro. 5 p. 723. GESN.

24. Aſtrum hic intelligi primarium, Solem, vix eſt dubium. Sed conſtructio verſus proximi aliquantum impedita, ita puto ordinanda, ἴδρις ἔην, ὡς τὸ τῆς σφαίρης κίνημα, ἐν ἴσῳ κυκλοτερές, περιτέλλει ἀμφὶ τὴν χθόνα. GESN.

26. Legebatur in ed. Geſn. κυκλοτερές γ' ἐν ἴσῳ κατὰ σφέτερον κνώδακα. Apud Euſeb. κατὰ δὲ σφέτερον. Ego recepi lectionem Clementis.

27. Illud ipſum κίνημα, ille motus caeli circa terram etiam ventos regit, et ignem caeleſtem fulgurum profert, quem ἰφιγένητον forte Orphica iam ſapientia appellauit, vi quadam excuſſum nubibus, lignis attritis, ſilicibus. GESN.

30. Legebatur γαίη δ' ὑπό. Correxi e praecedentis fragm. v. 18.

32. Θυμόν, et iram diuinam, poëſis Orientis, et ipſa pene natura, niſi edocta a philoſophia melius, tribuit motibus procelloſis in aëre. Cf. Fr. 3, 5. Ceterum θυμῷ Roberti Stephani et Theodor. Ser. 2 p. 26, 10 malui, quam θυμοῦ Clementis et H. Stephani. GESN.

35. Facile eſt fulcire verſum, ſi pro μέσσον legas μέσσατον· et ſic eſt apud Clementem: ſed Theod. μέσσην. Apud Euſebium, qui haec repetit p. 401 Ro. Steph. ad ſi. ita, ἅμα καὶ μέσον ἠδὲ τελευτήν. GESN. Legebatur μέσσον.

36. Acui particulam ὡς, aperta de cauſa. Τὸν ὑλογενῆ eſſe Adamum, ex informi gleba formatum, diceres: niſi legis duarum tabularum mentio nimis aperte ſignaret Moſen, qui in ὕλῃ illa ſ. ſilua papyri ſtirpium, in eo, quod ἕλος alias vocatur, expoſitus fuerat, de quo Sibyll. 3 p. 366 ὃν παρ' ἕλους βασίλισσ' εὑροῦσ' ἐκόμιζε. Δίπλακα Homericam vocem Ιλ. Γ, 126 et Ψ, 253 pulchre huc non tam transtulit, quam in domicilium ſuum reuocauit, quisquis verſiculi auctor eſt. GESN.

38. Euſebius, vbi haec repetit p. 401 extr. Ἀλλ' οὐ μὲν θεμιτόν σε λέγειν. Ἄλλως οὐ θεμιτόν σε λ. eſt apud Clementem, Illa ſilentii commendatio Orphica eſt. In vniuerſum illud ſentire mihi videor, etiam quae hic inculcata et aſſuta ſuſpicio eſt, eſſe tamen, quantum res patiebatur, verbis Orphicorum antiquorum conſarcinata et contexta. Male quidem cohaerere mihi v. 38 et 39 videntur. GESN. Σὲ λέγειν ex Clemente pro δὲ λέγειν recepi.

III.

Clem. Alex. Strom. 5 p. 724, 11 ex quo repetit Euſeb. Praep. 13, 13. Ro. Steph. p. 401 ſq.

Αἰθέρος ἠδ' ἀΐδου πόντου γαίης τε τύραννε,
ὃς βρονταῖς σείεις βριαρὸν δόμον οὐλύμποιο·

δαίμονες ὃν φρίσσουσι, θεῶν δὲ δέδοικεν ὅμιλος·
ᾧ μοῖραι πείθονται, ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι.
ἄφθιτε μητροπάτωρ, οὗ θυμῷ πάντα δονεῖται·
ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσι δὲ πάντα καλύπτεις,
πρηστῆρσι σχίζων πλατὺν αἰθέρα. σὴ μὲν ἐν ἄστροις
τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα·
σῷ δὲ θρόνῳ πυρόεντι παρεστᾶσιν πολύμοχθοι
ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε, βροτοῖς ὡς πάντα τελεῖται.
σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφυρέοισι,
σὸς χειμὼν ψυχροῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλαισιν,
σάς ποτε βακχευτὴς βρόμιος διένειμεν ὀπώρας.

Εἶτα ἐπιφέρει ῥητῶς παντοκράτορα ὀνομάζων τὸν θεὸν

ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν.
ἐλθέ, μέγιστε θεῶν πάντων κρατερῇ σὺν ἀνάγκῃ,
φρικτός, ἀήττητος, μέγας ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ.

1. Τύραννος Clem. ed. Potteri. Sed malui ſequi Euſebium Steph. quia videtur Hymnus eſſe, quo alloqui ſolent Deum. GESN. Hoc fragmentum ab homine Chriſtiano ſuppoſitum docet Tiedemannus p. 69.

2. Etiam hic malui ſequi Euſebium, quam quod eſt apud Clem. Βρονταῖς δὲ σείεις. GESN.

5. De θυμῷ dictum ad Fr. 2, 32. GESN.

8. Τρεχέσαις MS. apud Clem. male. GESN.

11. Tres modo tempeſtates enumerat, recte: vid. ad H. 33. 17. Sed in hoc diſcedit ab aliis, quod omiſſa aeſtate autumnum ponit, quem alii inter aeſtatem et hiemem ſolent diuidere. V. quae diſputata ſunt ad H. l. c. GESN.

13. Ἄς, quod hic legebatur, in Σάς mutare non dubitaui. Quanta ſit ſpiritus aſperi cum ſibilo affinitas, docent, vt alia taceam, ἕξ, ἑπτά, ὑπέρ, *ſex*, *ſeptem*, *ſuper*. Vidit, et rationem

reddidit ad Eusebium Vigerius. Βακχευτὰς quoque et Βρομίους, quae sunt apud Clementem, ex Eusebio mutaui. Διένειμεν, Aoristus, vim sui nominis hic exserit, *distribuere solet.* GESN.

14. Non est necesse, vt hoc Iudaicum putemus, et ad ἀνεκφώνητον nomen referamus. Nota est lingua Deorum Homerica. Munus τῶν προφητῶν et θεολόγων Orphei vel maxime, nomina a DIS accepta tradere hominibus. GESN.

IV.

Macrob. Satur. 1, 18.

Solem Liberum esse manifeste pronunciauit Orpheus hoc versu.

Ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Et is quidem versus absolutior: ille vero eiusdem vatis operosior,

εἷς Ζεὺς, εἷς Ἀΐδης, εἷς Ἥλιος, εἷς Διόνυσος.

Hunc laudans Iustinus M. addit et istum Coh. p. 78, 1 Hutchini,

εἷς θεὸς ἐν πάντεσσι, τί σοι δίχα ταῦτ' ἀγορεύω.

Plura de hoc vel Orphico versu vel oraculo congessit nuper Pe. Burmanus Secundus V. C. Anthol. To. 1 p. 629, repetiitque inter alia gemmae Basilidianae inscriptionem, ΕΙϹ. ΖΕΥϹ. ϹΑΡΑΠΙϹ. ΑΓΙΟΝΟΝΟΜΑ. ϹΑΒΑΩ. ΦΩϹ. ΑΝΑΤΟΛΗ. ΧΘΩΝ. GESN.

V.

Ὅρκοι Orphici

Iusti. M. Coh. p. 78, 23 et Cyrill. contra Iulia. 1 p. 25.

Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σοφοῦ ἔργον,
αὐδὴν ὁρκίζω σε πατρός, τὴν φθέγξατο πρῶτον,
ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς στηρίξατο βουλαῖς.

Hanc αὐδὴν Iustinus interpretatur λόγον. Ἐνταῦθα, ait, τὸν λόγον αὐδὴν διὰ τὸ ποιητικὸν ὀνομάζει μέτρον· ὅτι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, δῆλον ἀπὸ τοῦ μικρῷ πρόσθεν,

τῦ μέτρυ συγχωρῦντος αὐτῷ, λόγον αὐτὸν ὀνομάζειν· ἔφη γὰρ

εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τύτῳ προσέδρευε.

Vid. fr. 2, 6.

Theo Smyrnaeus περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὰς χρησίμων εἰς τὴν τῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν p. 164. (edit. Petau. 1644, 4) refert Ὀρφικὰς ὅρκυς hosce:

καὶ μὴν ἀθανάτων γεννήτορας αἰὲν ἐόντας,
πῦρ καὶ ὕδωρ, γαῖάν τε καὶ ὐρανὸν ἠδὲ σελήνην·
ἠέλιόν τε, Φάνητα μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν·

et confert relatam ab Euandro ἐν Αἰγυπτιακῇ στήλῃ γραφήν.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΡΕΑΣ ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΟΣΙΡΙΣ ΘΕΟΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΩ ΗΛΙΩ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ. ΚΑΙ ΓΗ. ΚΑΙ ΝΥΚΤΙ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ. ΚΑΙ ΠΑΤΡΙ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΣΟΜΕΝΩΝ. ΕΡΩ ΤΕ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΒΙΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Hermeti Trismegisto hunc ὅρκον, vel adiurationem et preces, tribuit Io. Malela Chronogr. p. 30: sed solutis pene versibus: Ὀρκίζω σε, ὐρανέ, Θεῦ μεγάλυ σοφὸν ἔργον, ἵλαος ἔσο. ὀρκίζω σε, φωνὴ πατρός, ἣν ἐφθέγξατο πρώτην, ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἐστηρίξατο βυλῇ. Quae Orpheo rescribenda, et ita restituenda censet Bentleius, Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, θεῦ μεγάλυ σοφὸν ἔργον. Ὁρκίζω σ' αὐδὴν πατρός, ἣν ἐφθέγξατο πρῶτον, Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑῇ στηρίξατο βυλῇ. GESN.

VI.

Proclus in Platonis Timaeum 2 p. 95, 34.

Ταῦτα πατὴρ ποίησε κατὰ σπέος ἠεροειδές.

Deinde v. 42 ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὄνομα αὐτῷ προσήνεγκεν — ὁ γὰρ παρ' αὐτῷ Ζεύς, ὁ πρὸ τῶν τριῶν Κρονιδῶν, ὗτός ἐστιν ὁ τῶν ὅλων δημιυργός. Μετὰ γῦν τὴν κατάποσιν τῦ Φάνητος αἱ ἰδέαι τῶν πάντων ἐν αὐτῷ πεφήνασιν, ὥς φησιν ὁ θεολόγος,

τοὔνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη
αἰθέρος εὐρείης ἠδ' οὐρανοῦ ἀγλαὸν ὕψος,
πόντου τ' ἀτρυγέτου, γαίης τ' ἐρικυδέος εὖρη,
ὠκεανός τε μέγας, καὶ νείατα τάρταρα γαίης,
καὶ ποταμοί, καὶ πόντος ἀπείριτος, ἄλλα τε πάντα·
πάντες τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ ἠδὲ θέαιναι,
ὅσσα τ' ἔην γεγαῶτα, καὶ ὕστερον ὁππόσ' ἔμελλεν
γίγνεσθαι. Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σύῤῥα πέφυκει.

Pergit Proclus v. 49 Τῶν δὲ ἰδεῶν πλήρης ὤν, διὰ τούτων ἐν ἑαυτῷ τὰ ὅλα περιείληφε, ὡς καὶ τοῦτο ἐνδεικνύμενος ὁ θεολόγος ἐπήγαγε.

Ζεὺς πρῶτος γένετο, Ζεὺς ὕστατος ἀρχικέραυνος,
Ζεὺς κεφαλή, Ζεὺς μέσσα. Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται.
Ζεὺς ἄρσην γένετο, Ζεὺς ἄμβροτος ἔπλετο νύμφη.
Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Ζεὺς πνοιὴ ἀνέμων, Ζεὺς ἀκαμάτου πυρὸς ὁρμή.
Ζεὺς πόντου ῥίζα, Ζεὺς ἥλιος ἠδὲ σελήνη·
Ζεὺς βασιλεύς, Ζεὺς αὐτὸς ἁπάντων ἀρχιγένεθλος.
ἓν κράτος, εἷς δαίμων γένετο, μέγας ἀρχὸς ἁπάντων,
ἓν δὲ δέμας βασίλειον, ἐν ᾧ τάδε πάντα κυκλεῖται
πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖα, καὶ αἰθήρ, νύξ τε, καὶ ἦμαρ.
καὶ Μῆτις, πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πολυτερπής·
πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλῳ τάδε σώματι κεῖται.

τοῦ δή τοι κεφαλὴ μὲν ἰδεῖν καὶ καλὰ πρόσωπα
οὐρανὸς αἰγλήεις, ὃν χρύσεαι ἀμφὶς ἔθειραι
ἄστρων μαρμαρέων περικαλλέες ἠερέθονται,
ταύρεα δ' ἀμφοτέρωθε δύο χρύσεια κέρατα
ἀντολίη τε δύσις τε, θεῶν ὁδοὶ οὐρανιώνων.
ὄμματα δ' ἠέλιός τε καὶ ἀντιόωσα σελήνη.
νοῦς δέ οἱ ἀψευδής, βασιλήϊος, ἄφθιτος αἰθήρ·
ᾧ δὴ πάντα κλύει καὶ φράζεται, οὐδέ τις ἐστὶν
αὐδὴ οὔτ' ἐνοπή, οὔτ' αὖ κτύπος, οὐδὲ μὲν ὄσσα,
ἣ λήθει Διὸς οὖας ὑπερμενέος Κρονίωνος.
ὧδε μὲν ἀθανάτην κεφαλὴν ἔχει ἠδὲ νόημα·
σῶμα δέ οἱ πυριφεγγές, ἀπείριτον, ἀστυφέλικτον,
ἄτρομον, ὀβριμόγυιον, ὑπερμενές, ὧδε τέτυκτο.
ὦμοι μὲν καὶ στέρνα, καὶ εὐρέα νῶτα θεοῖο
ἀὴρ εὐρυβίης· πτέρυγες δέ οἱ ἐξεφύοντο,
τῆς ἐπὶ πάντα ποτᾶθ'· ἱερὴ δέ οἱ ἔπλετο νηδὺς
γαῖά τε παμμήτωρ, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
μέσση δὲ ζώνη βαρυηχέος οἶδμα θαλάσσης
καὶ πόντου· πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἔνδοθι ῥίζαι,
τάρταρά δ' εὐρώεντα καὶ ἔσχατα πείρατα γαίης.
πάντα δ' ἀποκρύψας, αὖτις φάος ἐς πολυγηθὲς
μέλλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πάλι, θέσκελα ῥέζων.

In hunc locum contulimus, non tantum quae Proclus habet, quem velut fundum posuimus: sed etiam attexuimus, ex Eusebio, et Alexandrino Clemente, quae ad eundem locum pertinere iudicauit etiam Henr. Steph. Poes. philos. p. 81, atque Eschenbachius Epig. p. 68 sqq. Vtrum hic sint, quae Christianorum ingeniis debeantur, haud dixerim. Ad rem quidem suam illos verba Orphicorum, inuitis illis, traxisse apparet: quale quid nempe

Proclum etiam facere, mihi non est dubium. Sed illud modo mihi pensum sumsi, vt, quantum possim, vel Orphei vel Orphicorum carmina colligam, et quam sententiam habeant, sine studio partium declarem. Ceterum non male ita coniunxisse H. Stephanum Eschenbachiumque haec carmina, non inde modo colligo, quod mihi etiam nondum consultis illis sic videbatur: sed maxime ob hanc caussam, quod Io. Stobaeus eadem fere ratione vsus est, cuius locum e MS. publicatum in Miscellaneis Britannorum et Belgar. Obseruatt. Vol. 7 p. 190 emendatiorem dedit doctissimus Heringa Obss. c. 11 p. 95 sq. Indicabitur autem hic, vnde quidque sumtum sit eorum, quae Proclo adiecta sunt, et si quae alia varietas non nimis minuta, ac nullius plane momenti, incidet. In principio mutaui interpunctionem, et ἠεροειδὲς dedi, vt ad σπέος conueniat, pro ἠεροειδής. Porro Phaneta illum Orphicum, omnium rerum principia, certe notiones, continentem, deuorauit ille, quem δημιουργόν, opificem et architectum vniuersi, itemque Ζῆνά, Δία, Iouem, appellat, atque hinc ideas omnium rerum intra se habuit. GESN.

2. Apud Steuchum p. 425. legitur Οὕνεκα: sic. Vide fragm. VIII. 6.

3. Τὲ bis in hoc versu ex Proclo et Steucho pro δὲ reposui.

5. Apud Steuchum ἀπείρατος, apud Proclum ἀπείρητος.

6. Πάντες τ' ex Proclo et Steucho pro πάντες δ' exhibui.

7. Ὅπως ἔμελλεν in ὁππόσ' recte mutauit H. Stephanus. Eschenbachius, qui non Proclum typis expressum habuit, sed MS. Augustanum, pro ὅπως dedit ὅσσα ἔμελλεν Γίγνεσθαι κ. τ. λ. GESN. Pro ὅσσα δ' ἔην apud Proclum ὅσσα τ' ἔην, apud Steuchum p. 425. ὅσσα τε ἔην, et mox in eodem versu ὅσσα ἔμελλεν γίγνεσθαι. sed p. 428. ita scriptus hic versus: ὅσσα τ' ἔη ἦν γεγαῶτα καὶ ὕστερον αὖθις ἔμελλεν γίγνεσθαι.

8. Hunc versum ita scribit Steuchus de perenni Philos. 7, 10 et illum, vt suspicor, secutus Eschenbachius Epig. p. 70, Γίγνεσθαι· Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σειρὰ πεφύκει. Ac primum verbum forte ita fuit in Codice Steuchi et Augustano: editum enim a Grynaeo Ἐγένετο, quod nos mutare ausi sumus, suadente sententia, et postulante metro, in Ἐγγένετο. Alterum σειρὰ ex ingenio substituit Eschenbachius pro συῤῥαπεφύκει, quod in Augustano inuenerat: et σειρὰ dederat etiam Steuchus, cuius versione Eschenbachius vsus est. In edito est σύῤῥαν πεφύκει. Etiam hic veram lectionem vidit siue libro adiutus, siue suo στοχασμῷ, Stephanus: siue vidit locum alterum Procli, quem damus ad v. 20. Sed quid sibi vult vox monstrosa? Nihil vero habet monstri, verum tmesin Homericam praepositionis interposita ῥα enclitica. Emendemus, nisi iam occupatum est, Hesychium, Σύῤῥα, ἅμοσεν εἰς τὸ αὐτό. Legen-

dum vel ex hoc ipſo loco, *ὁμόσε*. Nam *σύῤῥα πεφύκει* eſt *συμπεφύκει* vel *συνεπεφύκει ξὰ* h. e. concreuit, *ὁμόσε* vel *εἰς τὸ αὐτὸ ἐπεφύκει*. GESN.

9. Hic quidem locus ſine dubio antiquus eſt, et Orphicus. Ab 9—15 laudatur tot verbis, niſi quod 11 et 12 transpoſiti ſunt, ab Ariſtotele, antiquo certe auctore libelli de Mundo ad finem, cum pulchre declaraſſet illam propoſitionem *Εἷς δὲ ὢν πολυώνυμός ἐστι*, addit, *διὸ καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς οὐ κακῶς λέγεται, Ζεὺς πρῶτος γένετο κ. τ. λ.* Et 6 verſibus ſubiicit ſtatim duo, qui nobis hic ſunt 41 et 42. Qui autem Latini verſus his reſpondentes leguntur in libello Apuleii de Mundo, hos non ab Apuleio eſſe, ſed a recentiori editore, docetur apud Cl. Burm. ad Anthol. 1, 5 p. 2. Memorabilis praeſertim eſt locus Plutarchi de Orac. def. p. 436. D *Δύο πάσης γενέσεως αἰτίας ἐχούσης, οἱ μὲν σφόδρα παλαιοὶ θεολόγοι καὶ ποιηταὶ* (horum pater ſine dubio Orpheus) *τῇ κρείττονι μόνῃ τὸν νοῦν προσέχειν εἵλοντο, τοῦτο δὴ τὸ κοινὸν ἐπιφθεγγόμενοι πᾶσι πράγμασι, Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται· ταῖς δὲ ἀναγκαίαις καὶ φυσικαῖς οὐκ ἔτι προσήεσαν αἰτίαις· οἱ δὲ νεώτεροι τούτων καὶ φυσικοὶ προσαγορευόμενοι τοὐναντίον ἐκείνοις τῆς καλῆς καὶ θείας ἀποπλανηθέντες ἀρχῆς, ἐν σώμασι καὶ πάθεσι σωμάτων κ. τ. λ.* Totus ille locus conſideratu digniſſimus: ſed nos eatenus tantum illo vtimur, vt oſtendamus, Phyſicis illis a Thalete et Pherecyde antiquis vetuſtiores Plutarcho iudice, qui hic falli non potuit, eſſe verſus, quos tractamus Orphicos: quos *τὰ Ὀρφέως* vocat Euſebius Praep. 3, 9 et refert a 9—42. Verſum 9 et 10 etiam ſimpliciter Orpheo tribuit Tzetz. prolegom. Lycophr. vbi *ἀργικέραυνος* ſcribitur non minus quam apud Euſebium, et Proclum. Cumque variari videam etiam apud Ariſtotelem, pene eſt vt *ἀργικέραυνον* praeferam, quo *candor* ille et lux fulminis deſignatur; et quis non nouit *ἀργῆτα κεραυνὸν* Iλ. Θ, 133? GESN. Apud Proclum *ἐγένετο*.

10. Hic verſus paullo aliter laudatur a Plutarcho, vt modo vidimus: apud Proclum vero Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. *Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται.* Nec mirum, in his carminibus multum varietatis ineſſe, quae a tam remotis inde temporibus in ore potius quam in ſcriptis hominum eſſent. GESN. Apud Steuchum p. 425. *Διός τε πάντα τέτυκται.* Apud Proclum *Διός τε πάντα τέτακται.*

11. Ob duplicem ſexum *διφυεῖς* vocari Deos, monui ad Argon. 14. Pro *ἄμβροτος, ἄφθιτος* eſt apud Euſebium. Ceterum hic verſus, itemque 13 et 14 abſunt apud hunc pariter et Proclum, atque in ſolidum debentur libro de mundo et Stobaeo MS. GESN. Omittit etiam Steuchus.

13. 14. Omittit hos verſus etiam Steuchus. Pro eo, quod v. 13. legebatur, Ζεὺς πνοιὴ πάντων, repoſui Ζεὺς πνοιὴ ἀνέμων. Vide Odyſſ. II. 148. Hom. hymn. in Solem v. 14.

15. Pro ἀρχιγένεθλος apud Ariſtotelem ἀρχικέραυνος ex v. 9 repetitum temere. GESN.

16. Apud Clem. Alex. Strom. 5 p. 726, 14 eſt μέγας οὐρανὸς αἴθων, Ἐν δὲ τὰ πάντα τέτυκται, ἐν ᾧ τ. π. κ. Procl. in Tim. 3 p. 174, 1 Δαίμων καὶ ὁ Δημιουργὸς ὠνόμασται παρ' Ὀρφέως, ἐν οἷς φησιν, Ἓν κράτος, εἷς δαίμων ἐγένετο μέγας ἀρχὸς ἀπὸ πάντων, quae emendare licet, μέγας ἀρχὸς ἐγέντ' ἀπὸ πάντων. GESN.

17 et 18. Etiam tanquam Orphei citantur a Stobaeo Ecl. Phyſ. 1, 13 pr. p. 25, niſi quod vitioſe editum Ἓν δαίμας. GESN.

19. Quae hinc ſequuntur, ſunt ex Euſebio Praep. 3, 9, niſi quod hunc verſum habet etiam Proclus in Tim. 2 p. 102, 40 et lib. 3 p. 156, 2. Videtur autem maſculino genere poſuiſſe Μῆτιν, quae alias Dea eſt, non modo Platoni, qui Pori matrem facit eius, qui ex Penia Amorem progenerauit, Sympoſ. p. 328, A; ſed, quod magis huc pertinet, Heſiodo, qui primam Iouis vxorem facit, quam ex ſe grauidam Minerua coniux deuorauit etc. Vid. Theog. 886; atque ipſis adeo Orphicis, Minerua, Ἀθηνᾶ, eadem, ſi credimus Eſchenbachio Epig. p. 49. Mihi quidem non contigit in teſtem antiquum huius rei incidere. Nam Heſychiana συνωνυμία, σύνεσις, βουλή, τέχνη, γνώμη, δόλος, ἀπάτη, καὶ ἡ θεός, poteſt ad Heſiodeam Platonicamque Metin referri. Sed Μῆτιν non minus quam Φάνητα et Ἠρικαπαῖον eſſe maſculina Dei nomina apud Orphicos, ex MSS. Damaſcii et Procli locis apparet, quos laudauit Bentleius in epiſtola ad Millium de Ioanne Malela p. 2 ſq. vbi inter alia felici emendatione reſtituit verſum, Μῆτιν σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτὸν Ἠρικεπαῖον. Et p. 4 ex Procli MS. Ἁβρὸς Ἔρως, καὶ Μῆτις ἀτάσθαλος. Cf. Fr. 8, 1. Locum e Proclo in Timaeum, citatum Eſchenbachio Epig. p. 55 Μῆτίς τε κέλομαι καὶ κέρδεσι, nondum obſeruaui. GESN. Verſus 19 non eſt apud Steuchum, ſed qui ſequitur, apud eum eſt vltimus.

20. Procl. in Tim. 2 p. 94, 16 Orpheo tribuit hunc verſum Πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλου τάδε δώματι κεῖται, καί, Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι συῤῥαπεφύκει. Leg. μεγάλῳ σώματι. De altero vid. hic v. 8. GESN.

21. Eodem pertinet Procl. in Tim. 1 p. 50, 2 Ὀρφεὺς τῶν δυνάμεων τάξιν ἐνδεικνύμενος, Τοῦδ' ἤτοι κεφαλὴ μέν, φησίν, Οὐρανὸς αἰγλήεις, Ὄμματα δ' ἠέλιός τε καὶ ἀντιόωσα σελήνη. Itaque hic reſcribam, τοῦ δή τοι κεφαλὴ μέν, ἰδοῦ, κ. κ. π. vel ſola interpunctione mutata, κεφαλὴ μέν, ἰδεῖν καὶ κ. π. et *pulchri adſpectu vultus.* Vigerius ad Euſebium coniicit ἴδοις· ſed ſic ſequi deberet Οὐρανὸν etc. Ceterum ſimilis plane Orphico Ia-

vi eſt Sarapis, qui de ſe apud Macrob. Sat. 1, 20 ita reſpondit Nicocreonti,

> Εἰμὶ θεὸς τοιόσδε μαθεῖν, οἷόν κ' ἐγὼ εἴπω·
> οὐράνιος κόσμος κεφαλή, γαστὴρ δὲ θάλασσα,
> γαῖα δέ μοι πόδες εἰσί, τὰ δ' οὔατ' ἐν αἰθέρι κεῖται,
> ὄμμά τε τηλαυγὲς λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. GESN.

26. Ἀντιόωσα Lunae epitheton reſpectu Solis: quam non videmus, niſi quatenus Soli oppoſita et velut obuia, radios illius ad nos reflectit, vt aiunt philoſophi, refert, reiicit. Neſcio vnde ſit apud Cl. Heringam ἀνταυγοῦσα, nam Stobaei locus refert ἀντιόωσα. GESN.

27. Νοῦς — ἀψευδὴς apud Proclum in Tim. 3 p. 164, 29 tum Euſebium et Stobaeum ll. cc. legitur ſine varietate. Interea non ſine veri ſimilitudine Heringa dedit Οὖς ἀψευδές, βασιλήϊον, quod ſuadere videtur v. 30, et laudatum ad v. 21 Sarapidis oraculum, τὰ δ' οὔατ' ἐν αἰθέρι κεῖται. Mutare tamen nolui tres voces, in quibus libri conſentiunt: cum etiam νοῦς huc pulchre conuenire, quin vnice conuenire videatur, h. e. intelligendi facultas. Etenim ὁ νοῦς etiam audit, videt: ſolus νοῦς eſt, non οὖς, qui φράζεται, intelligit, cogitat. Νοῦς vocari poteſt βασιλήϊος, qui etiam in homine ſit τὸ ἡγεμονικόν. Illa deinde tam verboſe inculcata αὐδή, ἐνοπή, κτύπος, ὄσσα ad οὔας referuntur. His verſibus poterat vti Clarckius ad naturam ſpatii ſui declarandam, quatenus illud ſenſorium quoddam Dei dici poſſe putauit. Qui hic νοῦς eſt, ille v. 31 νόημα vocatur. GESN. Apud Euſebium νοῦς δέ γε ἀψευδής.

28. Pro κλύει, κυκλεῖ eſt apud Euſebium. GESN. Ἐστιν abeſt apud Euſebium.

29. Οὔτ' ἐνοπή, οὔτε κτύπος, οὔτε μὲν ὄσσα; Euſeb. Αὐδή, οὔτ' ἐνοπή, οὔτε κτύπος οὐδέν, Οὐ μένος λήθει Stobaeus MS. Vnde fecit Heringa, οὐδὲ κτύπος, οὐ μένος οὐδέν, Ὃ λήθει. Scilicet non adhibuit Vir doctus locum Procli. GESN. Αὐδά, οὐδ' ἐνοπή, οὐδ' αὖ κτύπος apud Proclum.

30. Ἣ λήθει legendum, pro Ἠλύθει, quod eſt apud Proclum, iam viderat H. Stephanus. Pro οὔας apud Euſebium legitur υἱας. Vigerius ſuſpicabatur ὦτα. Nempe ſententiam vidit: οὔας praeſerat Criticus, etiam ſi absque Proclo et Stobaeo eſſet. GESN.

31. Ἔχει Heringa. Bene, puto: ſed nec alterum damnem. Stobaeus MS. pro ἠδὲ νόημα habet ἡ δ' ἐνι σημα Σημα δέ οἱ κ. τ. λ. Vnde effinxit Heringa, ἠδ' ἐπίσημον. Σῶμα δέ οἱ. Scilicet Euſebium non contulit Vir eruditus, ſolo vſus praeſtanti ingenio. GESN. Legebatur ἔχεν.

32. Partem horum verſuum ita refert Proclus in Tim. 3 p. 153, 3 Ταῦτα οὖν ὁ θεολόγος εἰδὼς (elementa omnium rerum πρώτως, et per cauſam ſuam eſſe in opifice mundi) περὶ τοῦ δημιουργοῦ φησι, Σῶμα δέ οἱ πυριφεγγὲς (ſic ille pro Euſebiano περιφ.

recte, puto) ἀπείριτον, ἀσυφέλικτον, et statim, Ὦμοι μὲν — εὐρυβίης. Et ceteris omissis Μέσση δὲ ζώνη βαθυηχέος (sic pro meliori βαρυηχ.) οἶδμα θαλάσσης. Πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἔνδοθι ῥίζαι. GESN.

33. Dedi lectionem H. Stephani, nisi quod ille habet ὀμβριμόγυιον. Apud Eusebium est Ὄβριμον pro Ἄτρομον. Sed Stob. MS. Ἄτρομον ὀμβρόγυιον, vnde ὀμβριμόγυιον fecit Cl. Heringa. Sed illud μ ante β semibarbaris librariis deberi, non dubito, in voce Homero Hesiodoque frequentata. Vid. Eustath. ad Od. A, 101 de Minerua ὀβριμοπάτρη, p. 26, 21. GESN.

36. Ποτᾶται et mox παμμήτειρα editum negligentius apud Eusebium, παμμήτωρ Stob. MS. παμμήτηρ lectionem H. Steph. tuetur Δημήτηρ. Sed παμμήτειρα est in Hymno Homerico 29, 1. GESN.

39. Πυμάτη — χαίης habet Proclus etiam in Tim. 3 p. 211, 2 et inde conficit in Demiurgo προϋπάρχειν τὰ αἴτια. GESN.

41. Legebatur αὖθις. Steuchus hos duo versus affert p. 427. vbi sic scripti inueniuntur:

πάντα τάδε κρύψας αὖθις φάος ἐς πολυγηθὲς
μέλλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πολυθεσκελο ῥέζων.

42. Hos duo versus habet Proclus in Tim. 2 p. 99, 14 ita, Πάντα τάδε κρύψας, αὖθις παλιθέσκελα ῥέζων. Vltimum sic Procl. in Tim. 2 p. 64, 3 ἔμελλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πάλι θέσκελα ἔργα. Πάλι pro πάλιν est etiam H. 2, 10. Apud Aristotelem l. c. ad v. 9 ita eduntur, Πάντας γὰρ κρύψας αὖτις φ. ει. π. Ἐξ ἱερῆς κραδίης ἀνενέγκατο μέρμερα ῥέζων. Eodem modo Clem. Alex. Stro. 5 p. 722, 23, nisi quod hic est κ' αὖθις. Ro. Stephanus in Eusebio sic vt dedimus, nisi quod παλιθέσκελα, vna voce scriptum. In Stobaeo MS. Πάντα δα . . . κρύψας αὖθις φάος εὐπολύγηθε Μέλλει ἀπὸ κραδίης πάλαι θέσκελος ῥέζων. vnde Heringa, Πάντα δ' ἀποκρύψας, αὖθις φάος ἐς πολυγηθὲς Μέλλει ἀπὸ κραδίης ἀνενέγκαι θέσκελα ῥέζων. Cogitet lector hic etiam, quod de magna illa varietate ad v. 9 monuimus. GESN.

VII.

Ex Macrobio Sat. 1, 18
De Phanete h. e. Sole ac Dionyso.

Τήκων αἰθέρα θεῖον, ἀκίνητόν περ ἐόντα,
ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι,
ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον,
Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἀρίδηλον·

ἄλλοι δ' ἄλλο καλοῦσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.
πρῶτος δ' ἐς φάος ἦλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη,
οὕνεκα δινεῖται κατ' ἀπείρονα μακρὸν Ὄλυμπον·
ἀλλαχθεὶς δ' ὄνομ' ἔσχε, προσωνυμίας τε ἕκαστον
παντοδαπὰς κατὰ καιρόν, ἀμειβομένοιο χρόνοιο.

Et quibusdam interiectis,

Orpheus Liberum atque Solem vnum eſſe Deum eundemque demonſtrans, de ornatu veſtituque eius in ſacris Liberalibus ita ſcribit:

Ταῦτά γε πάντα τελεῖν ἱερᾷ σκευῇ πυκάσαντα,
σῶμα θεοῦ πλάττειν ἐριαυγοῦς Ἠελίοιο.
πρῶτα μὲν ἀργυφέαις ἐναλίγκιον ἀκτίνεσσιν
πέπλον φοινίκεον πυρὶ εἴκελον ἀμφιβαλέσθαι.
αὐτὰρ ὕπερθε νεβροῖο παναιόλου εὐρὺ καθάψαι
δέρμα πολύστικτον θηρός, κατὰ δεξιὸν ὦμον,
ἄστρων δαιδαλέων μίμημ' ἱεροῦ τε πόλοιο.
εἶτα δ' ὕπερθε νεβρῆς χρύσεον ζωστῆρα βαλέσθαι,
παμφανόωντα, πέριξ στέρνων φορέειν, μέγα σῆμα
εὐθὺς ὅτ' ἐκ περάτων γαίης Φαέθων ἀνορούσων
χρυσείαις ἀκτῖσι βάλῃ ῥόον ὠκεανοῖο,
αὐγὴ δ' ἄσπετος ᾖ, ἀνὰ δὲ δρόσῳ ἀμφιμιγεῖσα
μαρμαίρῃ δίνῃσιν ἑλισσομένη κατὰ κύκλον
πρόσθε θεοῦ, ζώνη δ' ἄρ' ὑπὸ στέρνων ἀμετρήτων
φαίνετ' ἄρ' ὠκεανοῦ κύκλος, μέγα θαῦμ' ἐσιδέσθαι.

Et 1, 23

Solem eſſe omnia et Orpheus teſtatur, his verſibus:

Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον
οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων,
ἀγλαὲ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντου, πάτερ αἴης,
Ἥλιε παγγενέτορ, Πὰν αἰόλε, χρυσεοφεγγές.

Et 1, 17 p. 195.

Apollinem πατρῷον cognominauerunt, vt auctorem progenerandarum omnium rerum — vt ait Orpheus:

πατρὸς ἔχοντα νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

1. Quis ſit ille τήκων αἰθέρα, ex ipſa re intelligitur, nempe primus Opifex rerum et Demiurgus. Sed quid ſit τήκειν τὸν αἰθέρα, ſolus forte redux ab inferis Orpheus dixerit. Metuo enim, ne, ſi omnia denuo conducam et componam, quae conduxit Pauli Leopardi Eſchenbachiique diligentia, et ex MSS. protulit Bentleius (Epiſt. ad Millium ſub Io. Malela p. 3) de Phanete illo Orphico, de ouo, e quo ille proſiliit etc. tamen nihil ad hanc rem proficiam. Itaque contentus ero appoſuiſſe ſolum hoc, quod e MS. Damaſcio dedit Bentleius, Οὐχὶ δὲ καὶ Ὀρφεὺς ἀπὸ τοῦ Ὠοῦ παράγει καὶ τῆς Νεφέλης ῥαγείσης τὸν πολυτίμητον Φάνητα κ. τ. λ. Τήκειν αἰθέρα et ῥήσσειν νεφέλην hic quidem videntur mihi ſynonyma: mirum fuerit, ſi hodie ſic loquatur Philoſophus. Sed cogitemus, quas notiones antiquum vulgus et hodiernum nomini *caeli* adiunxerit. Phaneta, *aetheris filium*, ſtatim videbimus. Quae alioqui ſunt in Orphicis carminibus, ea commodius leguntur ad Argon. 15 et ad H. 5. et mox Fr. 8. GESN.

2. Ἐξανέφηνε θεοῖς conuenit cum verbis Damaſcii de principiis apud Wolfium Anecd. 3 p. 209 pr. Ὅ, τε γὰρ Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεὺς πρῶτον ἐποίησε τὸν Φάνητα καθορώμενον ὑπὸ τῶν θεῶν. Procl. in Tim. 2 p. 132, 25 cum dixiſſet nomine χρὼς (color) ſignificari τὸ ὁρατόν, addit exemplum, Θαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄελπτον, Τοῖον (ſic leg. pro τὸ ὂν) ἀπέστιλβε χρόος ἀθανάτοιο Φάνητος. Pro ὡραν reponere cogitabam Ὧρον, quod Solis apud Aegyptios, praeceptores Orphei et diſcipulos, nomen eſſe, ipſe docet Macrob. 1, 21. Sed retinui, quod Orphicam eſſe hanc appellationem nondum obſeruaui, et quod commode et Graece dicitur Φάνης ὡραῖ καλλιςος. De illa pulchritudine Phanetis Procl. in Tim. 2 p. 132, 8. Διὸ καὶ παρ' Ὀρφεῖ — ὁ Φάνης περικαλλέος αἰθέρος υἱὸς ὀνομάζεται, καὶ ἁβρὸς Ἔρως — διὸ καὶ κάλλιςος ὀνομάζεται. Aetheris igitur filius eſt Phanes. Ad eum refert Lactantius 1, 5, 5 verſum Orphei Πρωτόγονος φαέθων περιμηκέος ἠέρος υἱός. Addit, *Aliud enim amplius quod diceret, non habebat. Hunc* ait eſſe omnium Deorum parentem, quorum cauſa caelum condiderit — Ἔκτισεν ἀθανάτοις δόμον ἄφθιτον. GESN.

3 et 4. Τε ac τ' repoſui pro δὲ et δ' ſententia poſtulante, et antiquis exemplaribus. Εὐβουλέας quos alias vocet, oſtendit Index. Ἀνταυγεῖς ſiderum generale epitheton H. 6, 5 v. v. Ita-

que etiam hic malim αὐταυγῆ. GESN. Verſum tertium ex Orpheo affert Diodorus Siculus I. 11. ita ſcriptum: τοὔνεκά μιν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον.

10. Operoſa praeceptio de ornatu et veſtitu ſacerdotis, remotae antiquitatis et pene Moſaicae indicium. GESN.

14. 15. Παναιόλον δέρμα malim, et πολυστίκτου θηρός. GESN.

17. Νεβρῆ eſt pellis hinnulei, νεβροῦ, vt λεοντῆ, e. i. g. a. Vſitatius νεβρὶς, νεβρῆ puto adhuc Lexicis exſulat. Supra hinnuleam pellem a dextro humero ſuſpenſam balteus induendus eſt aureus. Hunc ζωστῆρα fert circa ipſa praecordia, πέριξ στέρνων. Alia eſt ζώνη v. 23 ὑπὸ στέρνων. GESN. Νεβρῆ Argon. 451.

18. Hic habitus debet ſymbolum eſſe Solis orientis, et praecedentis eum aurorae. GESN.

23. Ἀμετρήτου malim, vt ad Oceanum referatur. GESN.

28. Πὰν αἰόλε pro vitioſo παναίολε ſcripſi.

VIII.

De Phanete ac Titanibus ex Proclo et aliis. Conf. ad Fr. 6, 19 et 7, 3.

In Tim. 2 p. 102, 37.

Πάλαι ὁ Θεολόγος ἔν γε τῷ Φάνητι τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνύμνησεν. Ἐκεῖ γάρ ἦν τε καὶ προῆν, ὥσπερ ἔφη καὶ αὐτός,

— Βρόμιός τε μέγας, καὶ Ζεὺς ὁ πανόπτης.

Et paucis interiectis habet verſum, (de quo ad Fr. 6, 19)

καὶ Μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πολυτερπής,

αὐτός τε ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ Ἠρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται.

Et p. 99, 9.

ὡς τότε πρωτογόνοιο χανὼν μένος Ἠρικεπαίου
τῶν πάντων δέμας εἶχεν ἑῇ ἐνὶ γαστέρι κοίλῃ,
μῖξε δ' ἑοῖς μελέεσσι θεοῦ δύναμίν τε καὶ ἀλκήν.
τοὔνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη.

Ex Athenagora apol. p. 72.

αὖ δὲ Φάνης ἄλλην γενεὴν τεκνώσατο δεινὴν

νηδύος ἐξ ἱερῆς, προσιδεῖν φοβερωπὸν ἔχιδναν,
ἧς χαῖται μὲν ἀπὸ κρατός, καλόν τε πρόσωπον
ἦν ἐσιδεῖν, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη φοβεροῖο δράκοντος
αὐχένος ἐξ ἄκρȣ.

Proclus in Tim. 3 p. 137, 11.

Ὁ θεολόγος μόνον παράγει * τὸν Φάνητα,

σπέρμα φέροντα θεὸν κλυτόν. —

Οὐρανὸς μὲν γὰρ μετὰ τῆς γῆς πρόεισιν,

ἡ δὲ πάλιν γαῖάν τε καὶ ȣ̓ρανὸν εὐρὺν ἔτικτε —

Κατὰ τὴν τρίτην γονὴν ἡ γῆ προήγαγεν (conf. v. 21)

ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κȣ́ρας, ἑλικώπιδας, ἁγνάς,
15 ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας.

— Ὁ δέ γε Φάνης μόνος τε πρόεισιν, καὶ ὁ αὐτὸς ἀνυμνεῖται θῆλυς καὶ γενέτωρ —

αὐτὸς ἑῆς γὰρ παιδὸς ἀφείλετο κȣ́ριον ἄνθος.

Et ibid. p. 137, 26.

Τὰ λόγια τὸν μέγιστον τȣ̃τον θεὸν (Φάνητα) πηγὴν πηγῶν προσαγορεύει, καὶ μόνον ἀπογεννῆσαι τὰ πάντα φησίν.

ἔνθεν ἄδην θρώσκει γένεσις πολυποικίλȣ ὕλης,
ἔνθεν συρόμενος πρηστήρ, ἀμυδρȣ̃ πυρὸς ἄνθος,
κόσμων ἐνθρώσκων κοιλώμασι. πάντα γὰρ ἔνθεν
20 ἄρχεται εἰς τὸ κάτω τείνειν ἀκτῖνας ἀγητάς.

Et L. 5 p. 295, 30 conferenda cum v. 14 sq.

Τίκτει ἡ γῆ λαθȣ̃σα τὸν ȣ̓ρανόν, ὥς φησιν ὁ θεολόγος,

ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κȣ́ρας, ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας.
θυγατέρας μέν, Θέμιν καὶ εὔφρονα Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θείαν τε μάκαιραν.
ἡ δὲ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχȣσαν,

Φοίβην τε Ῥείην τε, Διὸς γενέτειραν ἄνακτος.
Παῖδας δὲ ἄλλους τοσούτους,
Κοῖόν τε Κρεῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταιόν,
καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε.

Deinde, in fine paginae, de Caelo ſ. Vrano,

ὡς ἐνόησ' αὐτοὺς ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας,
καὶ φύσιν ἐκνομίην·
ῥίπτε βαθὺν γαίης ἐς τάρταρον.

Et ſtatim p. 296, 1.

Τῶν ἄλλων Τιτάνων εἰς τὴν κατὰ τοῦ πατρὸς ἐπιβουλὴν ἱεμένων, ὁ Ὠκεανὸς ἀπαγορεύει τε πρὸς τὰς τῆς μητρὸς ἐπιτάξεις, καὶ ἐνδοιάζει περὶ τῆς τάξεως.

ἔνθ' οὖν Ὠκεανὸς μὲν ἐνὶ μεγάροισιν ἔμιμνεν,
ὁρμαίνων, ποτέρωσε νόον τράποι, ἢ πατέρα ὃν
γυμνώσῃ τε βίης, καὶ ἀτάσθαλα λωβήσαιτο
σὺν Κρόνῳ ἠδ' ἄλλοισιν ἀδελφοῖς, οἳ πεπίθοντο
μητρὶ φίλῃ, ἢ τοὺς γε λιπὼν μένοι ἔνδον ἕκηλος.
πολλὰ δὲ πορφύρων, μένεν ἥμενος ἐν μεγάροισι,
σκυζόμενος ᾗ μητρὶ κασιγνήτοισι δὲ μᾶλλον.

Idem in Tim. 1 p. 57 extr. de Titanibus, victos eſſe ab Olympiis,

καὶ κρατεροί περ ἐόντες ἀμείνονος ἀντιάσαντες,
ὕβριος ἀντ' ὀλοῆς καὶ ἀτασθαλίης ὑπερόπλου.

Athenag. apol. p. 66.

κούρους δ' οὐρανίωνας ἐγείνατο πότνια γαῖα,
οὓς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέουσιν,
οὕνεκα τισάσθην μέγαν οὐρανὸν ἀστερόεντα.

Procl. in Tim. 2 p. 100, 3.

οἳ Ζηνὶ βροντήν τε πόρον, τεῦξάν τε κεραυνόν.

πρῶτοι τεκτονόχειρες, οἳ Ἥφαιςον καὶ Ἀθήνην
δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν, ὅσ' ὐρανὸς ἐντὸς ἐέργει.
Procl. in Tim. L. 3 p. 184, 47.

ἑπτὰ δὲ πάντα μέρη κόρυ (Bacchi) διεμοιρή-
σαντο,
Φησὶν ὁ θεολόγος περὶ τῶν Τιτάνων.
Id. L. 1 — apud Eſchenb. Epig. p. 55.

Τιτῆνες κακομῆτοι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντες.

Contulimus huc Stephani exemplo pluſcula de Phanete ac Titanibus: non quo cohaerere ea putemus, aut vllo modo in vnum velut corpuſculum coire poſſe: qua in re fruſtra laborarunt Chryſippus, Proclus, Eſchenbachius: ſed vt hoc ipſum, ſi cui lubeat, eo facilius queat inquirere et cognoſcere. GESN.

3. De famoſo hoc Orphicorum Ericapaeo vid. ad Hym. 5, 4. Nempe pro ἤρικε παῖον, reſcripſi Ἠρικεπαῖυ. GESN.

4. Legebatur τῶν πάντων τε δέμας εἶχεν ἐνὶ γαςέρι κοίλῃ. Apud Proclum δὲ pro τέ, et mox μίξε δ' οἷς.

6. Eſt hoc initium eius fragmenti, quod dedimus n. 6. Vnde etiam hic poſuimus σὺν τῷ παντὶ, pro inepto σὺν τῷ παρά. GESN.

8. De hac ἐχίδνῃ ſ. dracone plura Athenag. p. 65. GESN.

* Orpheus *inducit* in carmine ſuo Phaneta ſolum ſine coniuge generantem omnia. Sed mox Οὐρανὸς μετὰ γῆς πρόεισιν, *procedit* ad generandum: rurſus ἡ γῆ προήγαγεν, Terra *produxit*, genuit, filias. Et v. 16 ὁ Φάνης μόνος πρόεισιν. GESN.

14. Eſchenbachius haec et quaedam e ſequentibus recte ſic concinnauit in Epigene p. 100.

ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἑλικώπιδας, ἁγνάς,
ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας·
θυγατέρας μὲν τίκτε Θέμιν, καὶ εὔφρονα Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θεῖάν τε μάκαιραν,
ἠδὲ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
Φοίβην τε, Ῥείην τε, Διὸς γενέτειραν ἄνακτος.
κούρους δ' Οὐρανίωνας ἐγείνατο πότνια Γαῖα,
οὓς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέουσιν·
οὕνεκα τισάσθην μέγαν Οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κοῖόν τε, Κροῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταιόν,
καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε.

Sed quaedam ille ſcripturae vitia retinuerat.

16. Κύριον Schneiderus pro κύριμον, ad Argon. 1336.

17. Ἄδην θρώσκει legendum, i. copiose, affatim prosilit, pro ἀδηθρώσκει, quod hic est, aut ἄρδην θρώσκει, vt habetur in eod. versu apud Procl. in Tim. 2 p. 118, 22. Bentleius in epistola ad Mill. sub Io. Malela p. 5 ex Damascio MS. dedit Ἔνθεν ἀποθρώσκει γένεσις πολυπιδάκου ὕλης. Πολυποίκιλον ὕλην habet ter Proclus. GESN.

21. Εὐώδεις est in Proclo. Sed sine dubio praeferendum quod ex eodem dedimus v. 17. Non puto voluisse virum hic etiam versus ipsos Orphei referre, quos reconcinnare facile alioquin fuerit: sed verba, omissis quibusdam, posuisse e memoria. Caeterum in hac genealogia Hesiodus quaedam mutauit Theog. 134 sq. Nec per omnia conuenit Apollod. Bibl. 1, 1, 3, qui tamen easdem septem Titanidas habet. Qui hic est Κροῖος, apud Hesiodum Κρεῖος, et apud Apollodorum Κρῖος scribitur. GESN.

26. Κραταιὸν reposui versus causa pro κρατερόν. GESN.

32 et 33. Corrupti videntur duo versus: restituantur, si legere placeat, ἠὲ πατέρ' ὃν Γυμνώσῃ. Sic τέρ' produci possit propter literam asperam et asperum, qui statim sequitur, spiritum. Γυμνοῦν βίης est viribus, tanquam armis, nudare. GESN. Legebatur ἠὲ πατέρα ὃν γνώσῃ.

34. Oceanum etiam ab illa coniuratione liberat Apollod. 1, 1, 3. GESN.

36. Legebatur ἥμερος.

37. Legebatur τῇ μητρί apud Gesnerum. In Proclo ᾗ.

IX.

Procl. in Tim. 4 p. 283, 11
Luna ἀντίχθων.

Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπείρατον, ἥντε σελήνην
ἀθάνατοι κλήζουσιν, ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην·
ἣ πόλλ' οὔρε' ἔχει, πόλλ' ἄστεα, πολλὰ μέλαθρα.

Addit Eschenb. Epig. p. 160 ex eod. libro

ὄφρ' ἐν μηνὶ τρέπῃ, ὅπερ ἥλιος εἰς ἐνιαυτόν.

Hunc versum Eschenbachius e IV. libro Procli, tres priores e III. affert. Horum duo priores tantum in loco, quem Gesnerus indicauit, leguntur.

X.

Procl. in Tim. 2 p. 63, 49 Dei Opificis cum Nocte deliberatio.

Ὁ τοῦ παντὸς ποιητὴς — πρὸς τὴν Νύκτα τῷ Θεολόγῳ πεποίηται λέγων·

Μαῖα, θεῶν ὑπάτη, Νὺξ ἄμβροτε, πῶς τάδε, φράζε,
πῶς δεῖ μ' ἀθανάτων ἀρχὴν κρατερόφρονα θέσθαι;

καὶ ἀκούει παρ' αὐτῆς,

αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λάβε, τῷ δ' ἐνὶ μέσσῳ
οὐρανῷ —

καὶ περὶ πάσης ἑξῆς ἀναδιδάσκεται τῆς κοσμοποιΐας. Πρὸς δὲ τὸν Κρόνον πάλιν, μετὰ τοὺς δεσμοὺς ἵν' μόνον οὐκ εὐχόμενος, φησίν·

ὄρθου δ' ἡμετέρην γενεήν, ἀριδείκετε δαῖμον.

Similis dialogismus est apud eundem in Tim. 2 p. 96, 2.

πῶς δέ μοι ἕν τι τὰ πάντ' ἔσται, καὶ χωρὶς ἕκαστον;
αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λαβέ· τῷ δ' ἐνὶ μέσσῳ
οὐρανόν, ἐν δέ τε γαῖαν ἀπείριτον, ἐν δὲ θάλασσαν,
ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

Καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑποθεμένη δημιουργημάτων, ἐπήνεγκεν,

αὐτὰρ ἐπεὶ δεσμὸν κρατερὸν ἐπὶ πᾶσι τανύσσῃς,
* σειρὴν χρυσείην ἐξ αἰθέρος ἀρτήσαντα.

1. Apud eundem Proclum in Tim. 4 p. 294, 16 hic versus ita finitur, πῶς τάδε φράζεις; Ceterum quod Μαῖα hic vocatur Nox, videri potest, eam velut obstetricem intelligi rerum omnium genitarum, vt in H. 2 pr. θεῶν γενέτειρα καὶ ἀνδρῶν, et v. 2 γένεσις

πάντων appellatur. GESN. Scripsisse videtur: πῶς τάδε φράζεις, ὡς δεῖ.

3. Etiam haec paullo aliter referri alias, mox videbimus v. 7. GESN.

†) Postquam in vincula Saturnum coniecerat Iupiter, qui hic Demiurgus s. Opifex mundi est, ipsius consilium, quasi suppliciter precans, sibi expetit. GESN.

5. Apparet, etiam hic consuli a Demiurgo *Noctem*, quam forte ex hac ipsa fabula *consilii matrem* fecere iuniores; nisi potius hoc ipsum quoque hac fabula innuere voluit Orpheus, noctis silentium consiliis agitandis accommodatum esse. V. ad H. 8, 8. GESN.

6. Secundum haec Aether extremum continens omnium rerum: intra hunc Caelum: in hoc denique Terra, Mare, Sidera. Vid. ad 19, 4. GESN.

8. Legebatur ἐστεφάνωτο.

9. Scripsisse videtur περὶ πᾶσι.

10. Hunc versum adieci ex Proclo in Tim. 3 p. 146, 43. Huc etiam pertinet Procl. in Tim. L. 3 p. 173, 52. Κρατερὸς μὲν γὰρ καὶ ὁ δεσμὸς ὁ ἀπὸ νῦ καὶ ψυχῆς, ὡς καὶ Ὀρφεύς φησιν, ἀλλὰ μείζων ἡ τῆς χρυσῆς σειρᾶς ἕνωσις, καὶ μειζόνων τοῖς πᾶσιν ἀγαθῶν αἰτία. Aurea talis catena Homero quoque placuit Ιλ. Θ, 19, quam irridere solet Lucianus. GESN.

XI.

Stobaeus Serm. 77 (LXXIX.) p. 455, 28.
Iustitia Dei.

Ζεὺς δ' ἐφορᾷ γονέων ὀπίσω τίνσι θέμιστας,
ἠδ' ὅσοι ὐκ ἀλέγυσιν, ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντες·
καὶ τοῖς μὲν πρόφρων τε καὶ ἤπιος ἐσθλὰ δίδωσι,
τοῖς δὲ κακὰ φρονέων νεμεσίζεται Εὐμενίδεσσι.
δειναὶ γὰρ κατὰ γαῖαν Ἐριννύες εἰσὶ τοκήων.

4. Duriusculus hic versus. Εὐμενίδεσσιν (vid. H. 68 et 69) debet esse Datiuus instrumenti vel modi adeo, hac sententia, Iupiter malis irascitur per Furias h. e. Furiis immittendis eos punit. Iupiter poetarum ethicus iniurios in parentes liberos vlciscitur, physicus ipse patrem deiicit etc. GESN. Gesnerus ediderat ἐνορᾷ et πρύφρων καὶ ἤπιος. Reposui scripturam Stobaei.

XII.

Sextus Empir. contra Math. 2, 31 et 9, 15.
Vita ante leges.

Ἦν χρόνος, ἡνίκα φῶτες ἀπ' ἀλλήλων βίον εἶχον
σαρκοδακῆ· κρείσσων δὲ τὸν ἥττονα φῶτα δάιζε.

Dixit, quae debent et possunt dici, ad vtrumque locum Fabricius. GESN.

XIII.

Plato Philebo extr. p. 94, H. et Plutarch. p. 391, C.

Ἕκτῃ δ' ἐν γενεᾷ (φησὶν Ὀρφεύς) καταπαύσατε
κόσμον * ἀοιδῆς.

Prouerbii instar vtroque in loco poni videtur, vt post quinque genera vel gradus adeo, nihil supereße sextum indicetur. Sed an eadem sententia posuerit auctor, non dixerim. Seuerior Neander in Theognidem p. 292 med. Operis aurei, putat Orphea hunc versum posuisse, de nobilibus illis VI millenorum annorum aetatibus, de quibus multa Iudaei et ex his Christiani. Vid. Fabric. Cod. Pseudepigr. V. T. p. 1079 sq. GESN.

* Plut. θυμόν. GESN.

XIV.

Plato Cratylo p. 265, A, vbi Orphicam et Heracliticam Philosophiam comparat.

Λέγει δέ πυ καὶ Ὀρφεύς, ὅτι

Ὠκεανὸς πρῶτος καλλίῤῥοος ἦρξε γάμοιο,
ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. 1, 13 p. 25 repetit emendatius, vt videtur,

Ὠκ. πρώτιστα καλίῤῥοος κ. τ. λ. et addit,
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
ὄς ῥ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.

GESN. Fallitur Gefnerus. Platonis lectio vera eft. Verfus, qui apud Stobaeum fequuntur, Hefiodi funt e Theogonia 126. feqq. HERM.

Sequuntur apud Stobaeum aliquot Iambici, quos his fubnexuit et pro Orphicis dedit Efchenbachius: quos nos quoque referemus, non pro Orphicis quidem: videntur enim Tragici antiqui potius effe: fed quod omnifcientiam diuinam, licet formulis incommodis et parum exquifitis, defcribunt, et quod paullo emendatiores qui legantur, digni funt; puto autem fic:

Ὃν ὐδὲ εἷς λέληθεν, ὐδὲ ἓν ποιῶν,
οὐδ' ἂν ποιήσων, ὐδὲ πεποιηκὼς πάλαι,
οὔτε θεὸς, ὐδ' ἄνθρωπος, ὗτός εἰμ' ἐγώ,
ἀέρ' ὃν ἄν τις ὀνομάσειε, καὶ Δία,
ἐγώ, ὃ θεῦ 'στιν ἔργον, εἰμὶ πανταχῦ,
ἐνταῦθ' ἐν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, ἐν Σικελίᾳ,
ἐν ταῖς πόλεσσι πάσαις, ἐν ταῖς οἰκίαις
πάσαις, ἐν ὑμῖν πᾶσιν· ὐκ ἔστιν τόπος,
οὗ μή 'στιν ἀήρ· ὁ δὲ παρὼν ἁπανταχῦ
πάντ' ἐξ ἀνάγκης οἶδε πανταχῦ παρών.

GESN. Verfus hi funt Philemonis. Vide Heeren. ad Stob. Ecl. p. 70.

XV.

Dio Chryfoft. Corinth. p. 458.

Ἐγένετο δὲ καὶ τῶν νεῶν ἅμιλλα· καὶ Ἀργὼ ἐνίκα· καὶ μετὰ ταῦτα ὐκ ἔπλευσεν, ἀλλ' αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα (Corinthi) τῷ Ποσειδῶνι, καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἐπέγραψεν, ὃ λέγυσιν Ὀρφέως εἶναι·

Ἀργὼ τὸ σκάφος εἰμί, θεῷ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων,
Ἴσθμια, καὶ Νεμέοις στεψάμενον πίτυσιν.

Vltimum actum fabulae Argonauticae, et Medeae furores Corinthum vulgo referri a Tragicis, notum. Nofter Orpheus Argon. 1366 Iolcum reducit Iafonem et Argo. Confentit alter Sophifta Ariftides, qui in Ifthmiaca, To. 1 p. 24 Iebb. tribuit Corintho aedificationem Argûs, caufam coniecturae interferens, ὁ γῦν ἡγεμὼν αὐτῆς — Φαίνεται δεῦρό τε καταγόμενος αὐτήν, καὶ δεῦρο ὁρμισάμενος· ponit vt certum, appuliffe Iafonem Corinthi, et nauem ibi fubduxiffe. GESN.

2. Στεψάμενον media voce et ad σκάφος relatum hoc indicare videtur, nauem a ſe ipſa, h. e. a ſuis vectoribus, coronatam eſſe: et ſolet ſic Pindarus de ſacrorum certaminum victoribus. GESN.

XVI.

Clemens Alex. Cohort. p. 17 extr. et hinc Euſeb. Praepar. 2, 3. Baubo Cererem exhilarat.

Παραθήσομαι δέ σοι αὐτὰ τοῦ Ὀρφέως τὰ ἔπη, ἵν' ἔχῃς μάρτυρα τῆς ἀναισχυντίας τὸν μυσταγωγόν.

Ὣς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξέ τε πάντα
σώματος οὔτι πρέποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν Ἴακχος,
χειρί τε μιν ῥίπτασκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις.
ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἐνόησε θεά, μείδησ' ἐνὶ θυμῷ,
δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος, ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο.

Arnobius aduerſus gentes L. 5 p. 175.

Ipſos in medio ponemus verſus, quos Calliopes filius ore edidit Graeco, et cantando per ſaecula generi publicauit humano.

Sic effata, ſinu veſtem contraxit ab imo,
obiecitque oculis formatas inguinibus res:
quas caua ſuccutiens Bacchi manu': nam puerilis
olli vultus erat, plaudit, contrectat amice.
Tum Dea defigens auguſti luminis orbes,
triſtitias animi paullum mollita reponit:
inde manu poclum ſumit, riſuque ſequenti
perducit totum cyceonis laeta liquorem.

Orpheo tribuunt ſine dubitatione hos verſus Clemens et Arnobius, et Eleuſiniorum ſacrorum, quorum ille Myſtagogus, partem faciunt. Quantumuis leues ſunt et turpiculi, multum tamen et forte plus ſatis elaborarunt viri docti in illorum vel lectione

vel ſententia conſtituenda, Paulus Leopardus emendatt. 6, 25, Da. Heinſius ad Clementem, Salmaſ. ad Soli. p. 527 ſq. et Io. Corn. de Pauw ad Anacr. p. 181: quem ſuo more et iure hic exagitavit Doruillius Vanni Crit. p. 397 ſqq. quae poteſt, cui volupe eſt, excutere. Nobis Orphica iſta ex Orphicis explicare viſum eſt iam nuper ad Claudia. 33, 16: ſed paucis, et quantum ſufficiat *τοῖς μεμυημένοις*. Ex Hymno 41 conſtat, *λύσιον* (Lyaeo cognatum nomen) et *θεσμοφόρον Διόνυσον* Eleuſine coli: et H. 49, 7 it. 51, 9 non *λύσιον ληναῖον* modo dici; ſed, quod vnice huc pertinet, *παυσίλυπον*, *φιλάπονον*, et ſtatim *ἐπάφιον*, a verbo *ἐφάπτομαι*· *Tagen* a tangendo feliciter reddidit Scaliger: ſimplicior aliquis vocaret *contrectatorem*. In his verſibus, vt illos propoſui, Iacchus ſ. Bacchus, per id ipſum quod *ἐπάφιος* eſt, fit *παυσίλυπος* et *φιλάπονος*. Potuit in illa infantia et nuditate corporum ac verborum generis humani tam abſurdum, vt nobis nunc videtur merito, commentum probari, potuit religioſas in cerimonias irrepere, non minus quam *φαλλοφορίαι* illae antiquorum et ritus alii, quos nemo non rideret vel deſpueret, niſi religione et vſu ſaeculorum conſecrati eſſent. GESN.

1. Greg. Naz. in Iulia. 1 ſ. Orat. 3 p. 104, 6 ſic dedit *Ὡς εἰποῦσα θεὰ δοιοὺς ἀνεσύρατο μηρούς*. Sed aperte iniquus eſt et calumniator, cum Deae tribuit factum Baubûs, et cum addit, feciſſe hoc Deam, *ἵνα τελέσῃ τοὺς ἐραστὰς* etc. GESN.

2. Legebatur *οὐδὲ πρέποντα*.

3. *Χειρί τε μιν ῥίπτασκε* legunt apud Clementem et Euſebium viri docti, et interpretantur puerum Iacchum a ſua matre in ſinum et complexum Baubûs miſſum: de qua re tamen nihil Arnobius: et quid ſibi vult *γελῶν*, maſculini generis Participium, quod verbo iungendum eſſe nemo, puto, dubitat. Hic audaciorem me fuiſſe fateor, quod cogitabam, a librario Iotaciſta eam mutationem inter dictandum fuiſſe inductam. GESN. Geſnerus edidit *χεῖρά θ' ἑὴν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλπους*. Apud Clementem et Euſebium eſt *χειρί τε μιν* et *κόλποις*. *Μιν* ad *τύπον* referendum cenſuit Doruillius.

4. *Μείδησε* bis in hoc verſu vulgatum eſt. Sed ſic nihil in Graecis reſpondet verſui, *Tum Dea defigens augusti luminis orbes*, et quid ſibi vult ignaua repetitio verbi *μείδησε*; Et iam Salmaſius in Soli. p. 528, a A *εἴδησε* repoſuit. GESN. Vulgo *ἡ δ' ἐπεὶ οὖν μείδησε*. Pro eo *ἐνόησε* ſcripſi.

7. *Formatas inguinibus res* videtur interpres Latinus, ſiue eſt ipſe Arnobius, ſiue antiquior, dixiſſe, vt exprimeret nomen *τύπον*. GESN.

8. Heinſius coniiciebat, *Quas caua ſuccutiens Baubûs manus*. GESN.

9. *Olli* legebatur apud Arnobium olim, quod ex MS. in *Ollis* mutauit Heraldus. *Baubo* et *Bacchi* tenuiſſimo diſcrimine diſtare, apertum. Caſum mutauit, qui *Baubus* hic nomen eſſe debere, praeſumſerat. GESN.

XVII.

Clemens Alex. Cohort. p. 15, 8.
Symbola quaedam myſteriorum Bacchi ſ. Dionyſi.

Ὁ τῆς τελετῆς ποιητὴς Ὀρφεύς φησιν ὁ Θρᾴκιος·

Κῶνος καὶ ῥόμβος καὶ παίγνια καμπεσίγυια,
μῆλά τε χρύσεα καλὰ παρ' Ἑσπερίδων λιγυφώνων.

Arnobius adu. Gentes L. 5 p. 169.

— vt occupatus puerilibus ludicris distractus ab Titanibus Liber ſit — Cuius rei teſtimonium — ſuis prodidit in carminibus vates Thracius, *Talos*, *ſpeculum*, *turbines*, *volubiles rotulas*, et *teretes pilas*, et *virginibus aurea ſumta ab Heſperidibus mala*.

Non voluit, puto, Arnobius verſus Orphicos interpretari: ſed ſumſiſſe videtur hanc rerum ludicrarum enumerationem ex Alexandrino Clemente, qui ſtatim poſt verſus, quos damus, ita pergit, Καὶ τῆσδε ὑμῖν τῆς τελετῆς τὰ ἀχρεῖα σύμβολα οὐκ ἀχρεῖον εἰς κατάγνωσιν παραθέσθαι, ἀστράγαλος, σφαῖρα, στρόβιλος, μῆλα, ῥόμβος, ἔσοπτρον, πόκος. Quid ſibi ſingula illa ſymbola voluerint, quaerere hodie, credo, ſerum eſt. GESN.

XVIII.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 738, 10.
Orphei verſus ab Homero vſurpati.

Ὀρφέως ποιήσαντος,

Ὣς οὐ κύντερον ἦν καὶ ῥίγιον ἄλλο γυναικός·

Ὅμηρος ἄντικρυς λέγει (Οδ. Λ, 426)
ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.

Et p. 751, 22.

Εὕροις δ' ἂν καὶ Ὅμηρον, τὸν μέγαν ποιητὴν, ἐκεῖνα τὰ ἔπη,

Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης,

(Ιλ. Ρ, 53) καὶ τὰ ἑξῆς, κατὰ λέξιν μετενηνοχότα παρ' Ὀρφέως ἐκ τοῦ Διονύσου ἀφανισμοῦ· ἔν τε τῇ θεογονίᾳ ἐπὶ τοῦ Κρόνου Ὀρφεῖ πεποίηται·

κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, κὰδ δέ μιν ὕπνος
ᾕρει πανδαμάτωρ.

Ταῦτα δὲ Ὅμηρος (Οδ. Ι, 372) ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος μετέθηκεν.

Athenag. Legat. c. 15 p. 64 Dechair.

Ὁμήρου μὲν λέγοντος (Ιλ. Ξ, 201 et 302)

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν.

Ὀρφέως δὲ, — ᾧ καὶ Ὅμηρος τὰ πολλὰ, καὶ περὶ θεῶν μάλιστα ἕπεται, —

Ὠκεανὸς, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.

Iusti. M. Cohortat. c. 16 p. 81 extr. Hutchini.

Τοῦ Ὀρφέως

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπου

ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως εἰρηκότος, αὐτὸς

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος

γέγραφεν.

Clem. Alex. Strom. L. 5 p. 718, 30.

Υἱὲ Διὸς μεγάλοιο, Πάτερ Διὸς αἰγιόχοιο.

1. Vide Mitscherlich. ad Hom. h. Cer. p. 143.

5. Quam μῆνιν Δήμητρος cecinerit Orpheus, colligitur ex locis Clementis Alex. et Arnobii, quae damus ad Argon. 17. GESN. Vide infra fragm. ined. 33.

7. Locus Clementis corruptus, aut truncatus, aut perturbatus videtur, quod hic persequi non licet. Sed hoc apparet, voluisse efficere, in Deo esse Patrem et Filium etiam de Orphei et Homeri sententia. GESN.

XIX.

Physica quaedam et Geographumena.

Proclus in Timaeum L. I p. 29, 29.

Καὶ φύσεως κλυτὰ ἔργα μένει, καὶ ἀπείριτος αἰών.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 746, 11.

Ὀρφέως ποιήσαντος,

ἔστιν ὕδωρ ψυχῇ θάνατος δ' ὑδάτεσσιν ἀμοιβή.
ἐκ δ' ὕδατος γαίη, τὸ δ' ἐκ γαίης πάλιν ὕδωρ.
ἐκ τοῦ δὲ ψυχή, ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσουσα.

Ἡράκλειτος ἐκ τούτων συνιστάμενος τοὺς λόγους, ὧδέ πως γράφει, ψυχῇσι θάνατος, ὕδωρ γενέσθαι· ὕδατι δὲ θάνατος, γῆν γενέσθαι· ἐκ γῆς δὲ ὕδωρ γίνεται, ἐξ ὕδατος δὲ ψυχή.

Idem Strom. 5 p. 672 extr. e Dionysio Thrace Grammatico mentionem facit symboli τῶν θαλλῶν (ramorum) τῶν διδομένων τοῖς προσκυνοῦσιν, additque,

Φησὶ γὰρ Ὀρφεὺς ὁ Θρᾴκιος,

θαλλῶν δ' ὅσσα βροτοῖσιν ἐπὶ χθονὸς ἔργα μέμηλεν.
οὐδὲν ἔχει μίαν αἶσαν ἐπὶ φρεσίν, ἀλλὰ κυκλεῖται
πάντα πέριξ· στῆναι δὲ καθ' ἓν μέρος οὐ θέμις ἐστίν.
ἀλλ' ἔχει, ὡς ἤρξαντο, δρόμου μέρος ἶσον ἕκαστος.

οἱ θαλλοὶ ἤτοι τῆς πρώτης τροφῆς σύμβολον ὑπάρχουσι κ. τ. λ.

Ibid. p. 673, 25.

Βέδυ τοὺς Φρύγας τὸ ὕδωρ φησὶ καλεῖν, καθὸ καὶ Ὀρφεύς,

καὶ βέδυ νυμφάων καταλείβεται ἀγλαὸν ὕδωρ.

Procl. Tim. 1 p. 38, 7 Οὐ μόνοι οἱ Μαθηματικοὶ λέγουσι περὶ τοῦ μὴ πᾶν κλίμα πρὸς ἀνθρώπων οἴκησιν σύμμετρον, ἀλλὰ καὶ Ὀρφεὺς οὑτωσὶ διορίζων. Διώρισε δ' ἀνθρώποις

χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἕδος, ᾗ μέσος ἄξων
ἠελίου τρέπεται ποτινεύμενος, οὔτε τι λίην
ψυχρὸς ὑπὲρ κεφαλῆς, οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ με-
σηγύς.

Ad hos verſus alludere videtur Sextus Emp. Pyrrh. 3. 30. 'Ονομάκριτος ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν principia rerum omnium dixit. Repetit adu. Math. 9, 361. GESN.

2. Abrupta breuitas obſcurum reddit verſum. Sed quod Heracliticum dogma continere dicitur, facile eſt illum ſupplere, adhibita praeſertim illa etiam obſeruatione, in quam frequentiſſime incidimus de vna voce duas velut perſonas ſuſtinente, h. e. ſemel poſita, bis intelligenda, nunc eodem intellectu, nunc diuerſo. Nempe hoc dicit Orphicus verſus, *Aqua mors eſt animae* h. e. aeri, dum in illam denſatur, ſed *mors* etiam *aquis* ſunt *vices*, dum illae rurſus in aera extenuantur. Non immoramur hic in Heraclitico dogmate illuſtrando: ſed monemus, his verſibus firmari, quae de illo diſputauimus in Comm. Acad. Scientt. Gotting. T. I. vbi de animabus Hippocratis h. e. Heracliti. GESN.

3. Verſum vacillantem fulcias, ſi pro τὸ legas τότε. GESN. Geſnerus edidit, τὸ δ' ἐκ γαίης. Apud Clementem eſt τὸ δὲ ἐκ γαίης.

4. Ψυχὴ ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσει ſignificare videtur, aer omne ſpatium circumfuſum telluri (hic enim eſt aether) mutat in ſuam naturam, vt pro aqua, vaporibus, nubibus nihil niſi aer eſſe videatur. Iam 10, 6 αἰθὴρ videtur ita poni, vt non tam elementum fluidum, quam ſpatium, quo continentur omnia, notet. GESN.

5. Aenigmatis inſtar hic locus habet. Vniuerſim quidem inconſtantiam illam et illum fluxum omnium rerum Heracliticum explicari his verſiculis, videtur. Sed quid proprie ſibi voluerit ſymbolum θαλλοῦ, ſiue *rami*, neque Grammaticus Dionyſius, neque Clemens ſatis docent; multo minus quae ſint ἔργα θαλλῶν. Si interpretari verbotenus locum velis, ita fuerint verba ordinanda, Ὅσα ἔργα θαλλῶν βροτοῖσιν ἐπὶ χθονὸς μέμηλεν, ἐκείνων (hoc enim pronomen ſupplendum eſt) Οὐδὲν ἔχει μίαν αἶσαν ἐπὶ φρεσίν. Aut nihil dicit, aut θαλλοὺς intelligit ipſos homines, quatenus virent, vigent, procedunt, ſed etiam areſcunt, abſcinduntur ſubito. Secundum haec fuerit talis ſententia: Quaecunque curant

agitantur homines, illorum nihil ne in animis quidem illorum vnam constantemque sortem vel rationem habet etc. Caeterum inter antiquissimos Orphicorum ritus fuisse θαλλοφορίαν, Dionyso propriam, credibile est: cuius ritus imitationem etiam Iudaeis placuisse, putat Spencerus de Legib. Ebrr. ritual. 4, 5 et Lakemacherus Obseruatt. 1, 2 de ritibus quibusdam Bacchicis. Dionysius et Clemens tamen, cum διδομένυς τοῖς προσκυνῦσι θαλλὺς memorant, speciatim ramos illos oliuae, supplicantium gestamen, intellexisse videntur. GESN.

9. De voce Βέδυ, aquam notante, plura sunt ex Didymo Grammatico apud Clem. l. c. GESN.

XX.

Proclus in Platonis Theol. 6, 8 p. 363, 20. Dice s. Iustitia.

Ὁ Ὀρφεὺς — ἤδη βασιλεύοντι [τῷ ὅλων δημιυργῷ] καὶ διακοσμεῖν ἀρχομένῳ τὸ πᾶν ἕπεσθαί φησι τὴν ὅλην Δίκην·

τῷ δὲ Δίκη πολύποινος ἐφείπετο πᾶσιν ἀρωγός.

Hunc versum sic restituit Aem. Portus, cum esset πολύπονος ἐφέπετο, quomodo etiam legitur in Tim. 5 p. 310, 32 Ἐςι γὰρ ὀπαδὸς τῦ Διὸς κ. τ. λ. Ceterum hoc, puto, voluit auctor carminis, operibus diuinis omnibus adiutricem adfuisse Δίκην, Iustitiam, aequis omnia ponderibus librantem, eandem quae poenas exercet etc. GESN.

XXI.

Scholia ad Apollo. Argon. 3, 1. Musae.

Ὅτι θαλιῶν εἰσι προςάτιδες αἱ Μῦσαι, ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς δεδήλωται.

Οὐδέ τι λήθονται Μυσέων βροτοί, αἳ γὰρ ἔασι
κοίρανοι, αἷσι μέμηλε χορός, θαλίαι τ' ἐρατειναί.

Et mox, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εὑρέτις ὀρχήσεως ἡ Ἐρατὼ παραδίδοται.

1. Pro edito λήγονται recepi emendationem Ruhnkenii ad Hom. fragm. h. in Bacchum p. 3. Tum Gesnerus edidit Μυσῶν

Apud Schol. est Μουσάων, sed Μουσίαν e codice notauit Schneiderus.

XXII.

Schol. Apollo. 3, 26.

Ἐν τοῖς εἰς Ὀρφέα (in his quae ad Orpheum auctorem referuntur) Κρόνου [παῖς ὁ Ἔρως] γενεαλογεῖται.

Αὐτὰρ Ἔρωτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντ' ἐτέκνωσε.

vid. Arg. 14.

Πνεύματα poni in praedicamento substantiae, ὡς σχολαστικῶς ἔπος εἰπεῖν, et subolem ea assignare Saturno, mirabor si sit Orphicum. GESN.

XXIII.

Procl. in Plato. Polit. p. 380, 6.

Species quibus se videndos praebent Dii.

Οἱ θεοὶ πολλὰς ἑαυτῶν προτείνουσι μορφὰς, πολλὰ δὲ σχήματα ἐξαλλάττοντες φαίνονται — Καὶ ταῦτα καὶ ἡ θεοπαράδοτος * μυσταγωγία παραδίδωσι. Ταῦτα γάρ φησιν ἐπιφωνήσασα,

Πῦρ ἴκελον σκιρτηδὸν ἐπ' ἠέρος οἶδμα τιταῖνον,
ἢ καὶ πῦρ ἀτύπωτον, ὅθεν φωνὴν προθέουσαν,
ἢ φῶς πλησίον ἀμφὶ γύην ῥιζαῖον ἑλιχθέν.
ἀλλὰ καὶ ἵππον ἰδεῖν φωτὸς πλέον ἀστράπτοντα,
ἢ καὶ παῖδα θοοῖς νώτοις ἐποχούμενον ἵππου,
ἔμπυρον, ἢ χρυσῷ πεπυκασμένον, ἢ πάλι γυμνόν,
ἢ καὶ τοξεύοντα καὶ ἑστηῶτ' ἐπὶ νώτοις,

καὶ ὅσα τούτοις ἐφεξῆς τὰ λόγια προστίθησιν, οὔτε ἀλλοίωσιν, οὔτε ποικιλίαν, ἀλλὰ τὰς μεθέξεις αὐτοῦ (int. Θεοῦ) διαφόρους ἐπιδεικνύοντα.

* Mihi non est dubium, quin eam intelligat Proclus, quam Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. τὴν Ὀρφικὴν μυσταγωγίαν appellat,

ac de qua in Tim. 2 p. 97, 6 οἱ ἐκ τῆς θεοπαραδότου θεολογίας ὁρμώμενοι· et p. 124, 35 ἡ θεοπαράδοτος θεολογία· quam mox τὰ λόγια vocat, quae λόγια, qualiacunque ſint, ex eadem certe officina cum antiquis illis Orphicis videntur prodiiſſe. Sententiam illorum vtcunque expreſſi h. m.

Qualem ignem ſubſultim per fluctus aeris ſe extendentem,
Aut etiam ignem informem, indeque ſplendorem procurrentem,
Aut lucem prope claudum illum ſtreperum volutam,
Sed etiam equum adſpectu luce plenum, fulgentem,
Aut etiam puerum velocibus tergis inuehentem equi,
Igneum, vel auro tectum, vel rurſus nudum,
Vel etiam ſagittantem, et inſiſtentem in tergis. GESN.

2. Φάνας ἐλλάμψεις interpretatur Heſychius. Euripides apposite ad hanc rem Rheſo v. 943 Μυστηρίων δὲ τῶν ἀποῤῥήτων φάνας Ἔδειξεν Ὀρφεύς. GESN.

3. Πλέσιον, quod, quid ſibi vellet, non comminiſcebar, mutaui in πλησίον· et ῥιζαῖον ſimili cauſa in ῥοιζαῖον. Puto autem intelligi ignem, qualis circa Vulcanum cum ſtridore voluitur. GESN. Perinepta eſt Geſneri explicatio. Retineri debebat ῥιζαῖον, et diuiſim ſcribi ἀμφὶ γύην, i. e. ἀμφὶ γῆν. Vide interpp. Heſych. ad γύας et γύης.

5. Θοοῖς νώτοις melius intelligebam, quam θεοῖς, et

6. Ἔμπυρον quam Ἔλπυρον. Itaque ſic interea mutaui: quod in tali re ſine fraude eſſe debere arbitror. Sic πάλι γυμνὸν diuiſis vocibus dedi, et

7. Ἐστῶτ' pro ἑστῶτ'. Sententiam huius loci, quem Proclus tractat, concinne expreſſit Euſtath. Prooem. in Iliada p. 1, 31, vbi de fabulis poeticis ἐννοιῶν εὐγενῶν σκιαί εἰσι καὶ περιπετάσματα. GESN.

XXIV.

Proclus in Timaeum L. 2 p. 124, 33.
Deus pater animarum.

— Γλυκερὸν δὲ τέκος Διὸς ἐξεκαλεῖτο.

Et mox, cum prouocaſſet ad τὴν θεοπαράδοτον θεολογίαν,

Λέγοι γοῦν ἡ ψυχὴ περὶ τοῦ Διὸς — τοῦ δημιουργήσαντος τὸ πᾶν,

— — — μετὰ δὴ πατρικὰς διανοίας
ψυχὴ ἐγὼ ναίω, θέρμη ψυχῶσα τὰ πάντα.

Κατέθετο γὰρ

νοῦν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι ἀργῷ,
ἡμέας ἐγκατέθηκε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

1. Illud ἐξεκαλεῖτο forte aliquis compararet cum illa nostrorum formula, vbi Deus καλεῖν, καλεῖν ἐξ οὐκ ὄντων dicitur, quae iubet exsistere. GESN.

3. Est apud Proclum ita: θερψήχουσα τὰ πάντα, vacillante versu, et verbo mihi ignorabili. Verba κατέθετο γὰρ sunt Procli ad lucem sententiae addita: quorum vis est etiam in vltimo versu, in quo Animae plurium numero loquuntur. Secundum hanc philosophiam ψυχή, Anima est, qua viuunt, spirant, aluntur τὰ ἔμψυχα· Νοῦς, Mens est diuinius quiddam, quibusdam animabus superadditum, siue inditum adeo. Sed aliter id Procl. in Tim. 3 p. 208, 29 de Anima, Ψυχῇ, Μένουσα κατὰ τὸ θειότατον αὐτῆς, καὶ ὥς φησιν Ὀρφεύς, τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν ἐνιδρύσασα τῷ νῷ, πρόεισιν ἐντεῦθεν. GESN. Gesnerus infelici coniectura ediderat θρεπτὰ ψυχῶσα τὰ πάντα. Pro eo dedi, quod probabilius videbatur.

5. Gesnerus ἡμᾶς. Apud Proclum recte ἡμέας.

XXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 4, 32.
De natura, Φύσει, loquens ait.

Τοιαύτη δὲ οὖσα προελήλυθεν ἀπὸ τῆς ζωογόνου θεᾶς.

Νώτοις δ' ἀμφὶ θεᾶς φύσις ἄπλετος αἰωρηται. —
ἄρχει δ' αὖ φύσις ἀκαμάτη κόσμων τε καὶ ἔργων,

φησὶ τὸ λόγιον,

οὐρανὸς ὄφρα θέῃ δρόμον ἀΐδιον κατασύρων.

Hunc versum habet etiam, et τοῖς λογίοις tribuit in Tim. 5 p. 323, 17. Et ibid. p. 308 extr. de Sole:

Τοῦτον γὰρ ἐπέστησε τοῖς ὅλοις ὁ Δημιουργός,

καὶ φύλακ' αὐτὸν ἔτευξε, κέλευσέ τε πᾶσιν ἀνάσσειν,

ὥς φησιν Ὀρφεύς.

Orphica haec esse, non dubito. Sed quae esset illa ζωογόνος θεά, mater naturae, quaerere distuli. Nisi fallor, Μῆτις est, de qua, vel quo, ad Fr. 6, 19 dictum. GESN.

XXVI.

Proclus in Tim. L. 5 p. 336, 7.

Εἶπε περὶ τῆς μονάδος τῶν νέων θεῶν ὁ Ὀρφεύς,

Κραῖνε μὲν ἓν Ζεὺς πάντα πατήρ, Βάκχος δ' ἐπέκραινε.

Et mox, φησὶ δὲ καὶ τὸ λόγιον,

ταῦτα πατὴρ ἐνόησε, βροτὸς δέ οἱ ἐψύχωτο.

Ex Proclo etiam adfert H. Steph. p. 107 hos duo:

τῷ πυρὶ γὰρ βροτὸς ἐμπελάσας θεόθεν φάος ἕξει.

Et

δηθύνοντι βροτῷ κραιπνοὶ μάκαρες τελέθουσι.

XXVII.

Procl. Theol. Plat. 4, 16 p. 206.

Adrastea.

Παρ' Ὀρφεῖ φρουρεῖν λέγεται (Ἀδράστεια) τὸν ὅλων * δημιουργόν, καὶ

Χάλκεα ῥόπτρα λαβοῦσα, καὶ τύμπανον αἴγηκες **

οὕτως ἠχεῖν, ὥστε πάντας ἐπιστρέφειν εἰς αὐτὴν τοὺς θεούς.

Id. in Tim. 5 p. 323, 24.

Καὶ γὰρ ὁ Δημιουργός, ὡς ὁ Ὀρφεύς φησι, τρέφεται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀδραστείης, σύνεστι δὲ τῇ ἀνάγκῃ, γεννᾷ δὲ τὴν εἱμαρμένην.

* Sic leg. pro ὅλον. GESN.

** Αἴγηκες editum est, quod neque versum explet, neque explicari a me quidem potest. In mentem venit, si sit forte epi-

theton tympani de *αἰγείῃ* h. e. pelle caprina, in quo duae syllabae posteriores eam vim habeant, quam in illo Homerico gladii epitheto *τανύηκες*, similem productioni *ηνεκης* in nominibus *διηνεκής*, *δυρηνεκής*, *κεντρηνεκής*, *ποδηνεκής*. In quibus omnibus extensionem quandam et productionem notare videtur. Sed est etiam alia coniectura, *αἰγειηχές*, vt significetur tympanum ab intenta *αἰγείῃ* sonorum: vt *ἁλιηχὲς* est quod in mari sonat, *ὑψηχὲς* altisonum. GESN. Gesnerus, haec verba omnia Orphei esse, vnumque hexametrum efficere ratus, *αἰγείηκες* edidit. At e diversis sumpta sunt versibus.

XXVIII.

Io. Diac. Allegor. in Hesiod. p. 305, 2. Nomenclaturae Deorum.

Μαρτυρεῖ καὶ ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατῆρι Ὀρφεύς, τάδε λέγων·

ΕΡΜΗΣ δ' ἑρμηνεὺς τῶν πάντων ἄγγελός ἐστιν·
ΝΥΜΦΑΙ ὕδωρ· πῦρ ΗΦΑΙΣΤΟΣ· σῖτος ΔΗΜΗΤΗΡ·
ἡ δὲ θάλασσα ΠΟΣΕΙΔΑΩΝ μέγας, ἠδ' Ἐνοσίχθων·
καὶ πόλεμος μὲν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ' ἐστ' ΑΦΡΟΔΙΤΗ·
οἶνος, τὸν φιλέουσι θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι,
ὅντε βροτοῖς εὗρεν λυπέων κηλήτορα πασέων
ταυρογενὴς ΔΙΩΝΥΣΟΣ, εὐφροσύνην πόρε θνητοῖς
ἡδίστην, πάσῃσι τ' ἐπ' εἰλαπίνῃσι πάρεστι.
καὶ ΘΕΜΙΣ, ἥπερ ἅπασι θεμιστεύει τὰ δίκαια,
ἥλιος, ὃν καλέουσιν ΑΠΟΛΛΩΝΑ κλυτότοξον,
ΦΟΙΒΟΝ ἑκηβελέτην, μάντιν πάντων ἑκάεργον,
ἰητῆρα νόσων, ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ· ἓν τάδε πάντα.

Ὅτι δὲ ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μοῦσαι γεννῶνται, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ Αἰθὴρ λέγεται, ἄκουε τοῦ εἰρημένου Ὀρφέως·

ΖΕΥΣ δέ τε πάντων ἐςὶ θεός, πάντων τε κε-
ρασής,
πνεύμασι συρίζων, φωνῆσιν τ' ἠερομίκτοις.
Ἦ γὰρ ὁ δῆλός ἐςι τὸν αἰθέρα καλῶν ὅτως;
ταυτὸ καὶ ἁρμονίη Μϐσέων, ταῖς τ' ὄργανα πάντα
μνημοσύνη πάντων πρῶτον πόρεν, ὅτ' ἀνεφάνθη.
ἀλλὰ χρόνος λήθη κατεχρήσατο, καὶ κατέκρυψε.
νῦν δὲ τέχναι τε, λόγοι τε, νόμοι θ', ὅσα τ' ἔργα
τέτυκται,
πάντα διὰ μνήμην διασώζεται ἀνθρώποισιν.

8. Legebatur λυπῶν et πασῶν.

7. Pro θνητοῖς ed. Trinc. θανᾶσιν.

10. Conf. Procl. in Platonis Theol. 6, 12 p. 376, 24 Καὶ αὐτός, ὥσπερ Ὀρφεύς, τὸν ἥλιον εἰς ταυτόν πως ἄγει τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν πρεσβεύει (alloquitur tanquam coniunctos) τϛτων τῶν θεῶν. Ἐκεῖνος (Orpheus) μὲν γὰρ διαῤῥήδην λέγει, καὶ διὰ πάσης ὡς εἰπεῖν ποιήσεως. Caeterum ſimiles Deorum nomenclaturas et ſynonymias damus Fr. 34. De Sole Apolline ſpeciatim v. 10. GESN.

12. Ἐν τάδε ex ed. Trincau. pro ἐνθάδε recepi.

13. Non dubito, quin haec ſit Iouis, quem et Pana vocabant (τὸ πᾶν) deſcriptio. Vid. H. 10, 12, vbi Pan eſt ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κερατής. Nomen illud, cum deriuarent a κεράννυμι miſceo, tempero, et κρατῆρα quendam fingerent naturae, deinde ſymbolo *cornuum*, quae Pani dedere (κεράτων, vnde κεραΐζειν) occultarunt. GESN. Κεράστης ed. Trinc. et Heinſ.

14. Eodem pertinet illud συρίζειν, ſibilo vocare: quorſum data Pani σύριγξ ſua, qua concordem illam rerum diſcordiam, illam pugnantis ſecum naturae harmoniam pingunt. Nec tamen Proclus non ingenioſe vtrumque hoc, τὸ κεράσαι et τὸ συρίζειν ad aethera refert et ventos, qui πανσπερμίαν illam, illum theſaurum ſeminum omnium miſcent, et quocunque verſus transferunt. Difficile interdum eſt non μυθολογεῖν et ἀλληγορεῖν· ſed infinitum, et fluctuans nimis, et ab inſtituto noſtro alienum. GESN. Legebatur φωναῖσί τε ἀερομίκτοις.

15. Pro πάντων vid. leg. πασῶν· refertur enim ad Μϐσῶν. GESN. Legebatur ἁρμονία Μϐσῶν· tum τάτε ὄργανα πάντων.

17. Λήθη editum in Heinſiana, quod turbat ſententiam. Λήθη aliquamdiu oppreſſit et occultauit Muſicam ſ. eruditionem.

GESN. Gesnerus edidit χρόνου λήθη. Ego reuocaui lectionem ed. Trincau. et Heins. χρόνος λήθη.

XXIX.

Procl. in Tim. L. 1 p. 41, 17 de Mineruа.

Ἥδε γὰρ ἀθανάτων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων
ἱστὸν ἐποίχεσθαι, φησὶν Ὀρφεύς.

Id. in Tim. L. 1 p. 51, 34 Mineruam e capite Iovis nascentem facit

ὅπλοις λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι.

Ibid. p. 52 pluscula de eadem, et v. 17 Λέγει δὲ ὁ Θεολόγος, ὅτι παρήγαγεν αὐτὴν ὁ πατήρ,

ὄφρ' αὐτῷ μεγάλων ἔργων κράντειρα γένοιτο.

Et v. 34 de eadem Minerua, ἀρετῆς δ' ὄνομα ἐσθλὸν κλήζεται, φησὶν Ὀρφεύς.

De ead. in Plato. Polit. p. 377, 30.

δεινὴ γὰρ Κρονίδαο νόου κράντειρα τέτυκται.

Et p. 387 extr. Καὶ γὰρ οἱ πρώτιστοι Κουρῆτες τάγε ἄλλα τῇ τάξει τῆς Ἀθηνᾶς ἀνεῖνται *, καὶ περιεστέφθαι λέγονται τῷ θαλλῷ τῆς ἐλαίας, ὥς φησιν Ὀρφεύς.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. Ser. 3 p. 38, 13 ex Prooemio de Gemmis laudat versum, quem ibi non inuenio:

ἀλλὰ Θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες κέκλυτε.

In his Mineruam esse, non est dubium.

Cf. cum his fragmentis H. 31. GESN.

1. Legebatur ἁπασῶν.

* Ἀνῆνται, et mox περιεστέφθαι editum erat. GESN.

6. Procli esse haec verba ex hymno Musarum v. 30. monuit Tyrwhittus ad Lith. 91.

XXX.

Falſo adſcripta Orpheo.

Gregor. Nazianz. in Iulia. ſ. Or. 5 p. 104, A,

Ὀρφεὺς παρίτω μετὰ τῆς κιθάρας, καὶ τῆς πάντα ἑλκούσης ᾠδῆς, ἐπιβρεμέτω Διῒ τὰ μεγάλα καὶ ὑπερφυῆ τῆς θεολογίας ῥήματα καὶ νοήματα·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ,

ὅση τε μηλείη, ὅση τε ἵππων, ὅση τε ἡμιόνων· ἵν' ἐντεῦθεν, οἶμαι, δειχθῇ τὸ ζωογόνον τοῦ θεοῦ καὶ φερέσβιον.

Sed verius forte, certe emendatius Philoſtratus Heroic. 2, 19 p. 693 pr. vbi Homerum praefert Orpheo, Muſaeo, Pampho, Καὶ μὴν καὶ Παμφὼ σοφῶς μὲν ἐνθυμηθέντος, ὅτι Ζεὺς εἴη τὸ ζωογονοῦν, δι' οὗ ἀνίσχεται ἐκ τῆς γῆς πάντα, εὐηθέστερον δὲ χρησαμένου τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλημένα ἔπη ἐς τὸν Δία ᾄσαντος· ἔστι γὰρ τὰ τοῦ Παμφὼ ἔπη,

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ
μηλείῃ τε καὶ ἱππείῃ, καὶ ἡμιονείῃ· κ. τ. λ.

Sic Geoponic. 2, 35 ex Didymo, Φέρεται καὶ Ὀρφέως ταῦτα ἔπη,

δειλοί, πάνδειλοι, κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθε, καὶ
ἶσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων.

Quos verſiculos ad Empedoclem auctorem refert Gell. 4, 11. GESN.

1. 2. Legebatur εἰλυμμένε ex Gregorio et εἰλημένε ex Philoſtrato.

XXXI.

Io. Tzetzes ad Heſiodi Ep. 504 p. 125, a.

Τὰ δὲ ἔπη ἐκ τῶν Ὀρφέως μετεβλήθη· φησὶ γὰρ Ὀρφεύς·

Πολλαὶ δ᾽ οὐρανόθεν καὶ ἐπαρτέες ἐκ νεφελάων
τῆμος ἐπόρνυνται φηγοῖς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις,
οὔρεσί τε, σκοπέλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐριθύμοις
πηγυλίδες, καὶ ἔσονται ἀμειδέες· αἵδε γὰρ ὄντως
τρύουσιν καὶ θῆρας ἐν οὔρεσιν, οὐδέ τις ἀνδρῶν
προβλώσκειν μεγάρων δύναται κατὰ γυῖα δαμασθεὶς
ψύχει λευγαλέῳ· πάχνῃ δ᾽ ὑπὸ γαῖα μέμυκε.

3. Ed. Trincauelli: οὔρεσι καὶ σκοπέλοις καὶ ἀνθρώπων ἐριθύμοις.

4. Editum ἀμειβέες. Sed ἀμειδέες legi voluerunt Heinsius et Graeuius. Hesych. ἀμειδές, ἀγέλαστον. GESN. Heinsio etiam ἔσονται corruptum videbatur. At hoc de hominibus intelligendum. Ἀμειδέες est in ed. Trincau.

5. Τρύουσιν cum ed. Heinsii dedit Gesnerus. Ed. Trincau. τρύξουσιν.

7. Gesnerus cum ed. Heinsii dedit πάχνῃ δ᾽ ὑπὸ γυῖα μέμυκεν. Propius ad veram lectionem ed. Trinc. πάχνη δ᾽ ἐπὶ γαῖα μέμυκεν. Frigore terram findi constat.

XXXII.

Io. Malela Chronographiae p. 88
(ed. Oxon. 1691. 8)
ex Θεογονίᾳ Orphei has illius preces refert,

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, ἑκατηβόλε, Φοῖβε, κραταιέ,
πανδερκές, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
ἠέλιε χρυσέῃσιν ἀειρόμενε πτερύγεσσιν,
δωδεκάτην δὴ τήνδε παραὶ σέο ἔκλυον ὀμφήν,
σεῦ φαμένου, σὲ δέ γ᾽ αὐτόν, ἑκηβόλε, μάρτυρα θείην.

Idem p. 91 de conditione hominum, qui brutis animalibus non sint meliores, illos de pluribus versus ponit:

θῆρές τ᾽ οἰωνοί τε, βροτῶν τ᾽ ἀλιτήρια φῦλα,
ἄχθεα γῆς, εἴδωλα τετυγμένα, μηδαμὰ μηδὲν

εἰδότες, ὔτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι
Φράδμονες, ὔτ' ἄποθεν μάλ' ἀποςρέψαι κακότητος,
οὔτ' ἀγαθῦ παρεόντος ἐπιςρέψαι τε καὶ ἔρξαι
ἴδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι.

Habetur vtrumque hoc fragmentum etiam apud Ge. Cedrenum, qui se debere illud ait Timotheo Chronographo, quo Malela quoque vsus est. Hunc porro sequi placuit, tum quod Cedreno antiquior est, tum quod commodius sic adhibere licebat Bentleianas obseruationes, quas ille suae ad Io. Millium epistolae, Chilmeadianae editioni adiectae, intexuit. Dedi igitur vtrumque fragmentum, vt a Bentleio restitutum est. Locum Cedreni totum posuit Eschenbach. in Epig. p. 87 sqq. GESN. Vide Theod. Cant. Var. Lectt. II. 26. Χρυσέαισιν in χρυσέῃσιν mutaui ex Io. Tzetzae exeg. Hom. MS. in qua χρυσῆσιν legitur. Affert is fol. 14. a. tres priores huius fragmenti versus.

3. Conf. Hy. 5, 2. GESN.

6. Ἀλιτώσια editum erat. GESN. Et βροτῶν δ'.

7. Μήτε τι ἐσθλόν. GESN.

9. Ἐπιόν. GESN. Ἄποθε editum.

XXXIII.

Procl. ad Euclid. Elem. 2 p. 43 post med. dum suo more θεολογεῖ de circulo, citat haec Orphei,

— — — Τὸ δ' ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον
ἀτρύτως ἐφορεῖτο.

Citat etiam Eschenb. Epigene p. 78 ex Procli in Platonis Parmenidem septimo, MS. GESN.

XXXIV.

Nomenclaturae quaedam et Synonymiae Deorum (cf. Fr. 28) Io. Diac. allegor. ad Hesiodi Theog. p. 268 med.

Εὑρίσκω, τὸν Ὀρφέα καὶ τὴν ΤΥΧΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ προσαγορεύοντα (Hymno 71, 3) ἀλλὰ καὶ τὴν ΣΕΛΗΝΗΝ ΕΚΑΤΗΝ

Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐραννήν.

Procl. Theol. Plato. 5, 11 p. 267, 43 Κατ' Ὀρφέα τῷ μὲν Κρόνῳ συνοῦσα — ΡΕΑ καλεῖται· τὸν δὲ Δία παράγουσα, καὶ μετὰ Διὸς ἐμφαίνουσα τοὺς τε ὅλους καὶ τοὺς μερικοὺς διακόσμους τῶν Θεῶν, ΔΗΜΗΤΗΡ.

Franc. Patric. Difcuff. Peripatt. 3, 5 p. 326 nefcio vnde.

ΡΕΙΗ τοι νοερῶν μακάρων πηγή τε ῥοή τε.
πάντων γὰρ πρώτη δυνάμει κόλποισιν ἀφράστοις
δεξαμένη γενεὴν ἐπὶ πᾶν προχέει τροχάουσαν.

Procl. in Tim. 2 extr. p. 139, 9:

Καὶ γὰρ ὁ Θεολόγος τὴν κόρην ΜΟΥΝΟΓΕΝΕΙΑΝ εἴωθε προσαγορεύειν. Sic certe H. 28, 2.

1. Pro ἐφαννήν, quod nihili effe putarem, pofui ἐραννήν, epitheton, quod, fi minus Hecatae, certe Lunae ac Triuiae conuenire, nemo temere negauerit. Sed totus verfus fic, vt conieceram, legitur in Εὐχῇ v. 45. GESN.

XXXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 53, 29.

Οἱ θεολόγοι — φασὶ — τὸν Ἄτλαντα ἐν τοῖς πρὸς Ἑσπέραν τόποις ἱδρύσθαι, ἀνέχοντα τὸν οὐρανόν.

Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης
πείρασιν ἐν γαίης.

Idem in Parmenidem Platonis L. 4, vt dedit e MS. Efchenbach. Epig. p. 78.

αὕτη δὲ, Ζηνὸς καὶ ἐν ὄμματι, πατρὸς ἄνακτος,
ναίουσ' ἀθάνατοί τε θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι,
ὅσσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕστερον ὅσσα ἔμελλεν.

GESN. Vide fragm. ined. 12.

XXXVI.

Voces quaedam Orphicae.

Tzetz. ad Lycophron. 83.

Δρύκαρπα πᾶσαν ὀπώραν, ὥς πε φησὶν ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεὺς

Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε ΔΡΥΟΣ ΑΚΡΑ λέγονται.

Ibid. ad 523 Δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν τέτων διαφοράν, ἔτωσὶ λέγων ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν,

ἔςαι δ' αὖτις ἀνὴρ ἢ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἠὲ ΤΥΡΑΝΝΟΣ,

ἢ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὃς τῆμος ἐς ἐρανὸν ἵξεται αἰπύν.

Procl. in Tim. L. 5 p. 293, 21 Τὴν ἕνωσιν καὶ συμπλοκὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον — εἰώθασι ΓΑΜΟΝ οἱ θεολόγοι προςαγορεύειν — καθ' ἅ φησιν ὁ θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γὰρ ΝΥΜΦΗΝ ἀποκαλεῖ τὴν γῆν, καὶ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ ΓΑΜΟΝ τὴν ἕνωσιν αὐτῆς πρὸς τὸν ἐρανὸν κ. τ. λ.

Id. ibid. L. 1. p. 35, 27 Οἱ θεολόγοι τὴν ἡλιακὴν πρόνοιαν καὶ εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν ΔΑΚΡΥΩΝ (allegoriam fabulae Phaethontis perſequitur) σημαίνεσι·

ΔΑΚΡΥΑ μὲν σέθεν ἐςὶ πολυτλήτων γένος ἀνδρῶν.

In libro Θεολογέμενα ἀριθμητικὰ p. 37 fin.

Τὴν ΕΞΑΔΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προςηγόρευον οἱ Πυθαγορικοὶ κατακολεθῆντες Ὀρφεῖ.

Procl. ad Heſiodi Dies p. 168, b fin.

Ὁ μὴν ἐν αὐτῇ (τῇ ἀρχῇ primus dies menſis) παρ' Ὀρφεῖ προςαγορεύεται ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ ΜΟΣΧΟΣ. Ἁπλῶς μὲν γὰρ ὁ ΜΗΝ λέγεται ΒΟΥΣ κ. τ. λ. et add. ſi tanti eſt Io. Protoſpath. ibid. p. 182, b med.

Pollux 2, 39 de cranio,

Τὸ ἔγκοιλον αὐτῦ κορυφὴ, ὃ καὶ ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ
ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ὀνομάζεται μέτροις.

1. Hic versus habetur etiam in carmine Maximi, quod dedit Fabricius B. Gr. To. 8, ybi est 490. Idque, vt cetera in illo carmine, obseruauit Wesseliugius Probab. c. 17 p. 136. Sed ibi legitur λέγονται. Verum λέγεσθαι apud Tzetzen rectum est, et conuenit cum βάλλειν. Quod ibi legitur ἐρνεά τε, et λέγεται, manifestae aberrationes sunt. Non ausim antiquo illum Orpheo tribuere, sed inuenisse tamen illum puto sub hoc nomine Tzetzen, et Maximum, qui illum cum aliis suo carmini intexuerit. Caeterum hoc versu non tam δρύκαρπα nomen, quam ἀκρόδρυα declarari, attendentibus apertum est. GESN. Gesnerus edidit τὰ δὲ et λέγεσθαι. Apud Tzetzen: βάλλειν ἔρνεα τὲ πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγεται. Cod Viteb. βάλλειν ἔγνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγεται. Caeterum hi tres versus Maximi sunt, duo posteriores ex ea parte carminis, quae periit. Sic etiam eiusdem carminis versus 422.

ἀδ' ἣν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐγάζοιο

ex Orpheo affertur a Tzetze Chil. II. 42. Vide fragm. ined. 34.

XXXVII.

Tzetz. Chiliad. 12, 150 probaturus, Orphea fuisse Astrologum, ad libros illius prouocat.

Καὶ τῶν μὲν ἐφημερίδων Ὀρφέως ἀρχὴ τόδε·

Πάντ' ἐδάης, Μυσαῖε θεόφραδες, εἰ δέ σ' ἀνώγει
θυμὸς, ἐπωνυμίας μήνης κατὰ μοῖραν ἀεῖσαι,
ῥεῖά τοι ἐξερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

Τῶν δωδεκαετηρίδων δὲ ἡ καταρχὴ τοιάδε·

Δεῦρό νυν ὗατά μοι καθαρὰς ἀκοάς τε πετάσσας,
κέκλυθι τάξιν ἅπασαν, ὅσην τεκμήρατο δαίμων,
ἔκ τε μιᾶς νυκτὸς, ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἤματος αὔτως.

6. Gesnerus ediderat ἐκ δέ.

XXXVIII.

Procl. in Tim. 3 p. 155, 48 ex iis, quae vocat *λόγια*.

Ἔργα νοήσας γὰρ πατρικὸς νόος αὐτογένεθλος,
πᾶσιν ἐνέσπειρεν δεσμὸν πυριβριθῆ ἔρωτος,
καὶ τὴν αἰτίαν προςέθηκεν,
ὄφρα τὰ πάντα μένῃ χρόνον εἰς ἀπέραντον ἐρῶντα,
μηδὲ πάσῃ τὰ πατρὸς νοερῶς ὑφασμένα φέγγει.
διὰ γὰρ τοῦτον τὸν ἔρωτα πάντα ἥρμοσται ἀλλήλοις,
ὡς ἐν ἔρωτι μένῃ κόσμου στοιχεῖα θέοντα.

1. Apud Proclum ita legitur: *τοῦτον δὲ τὸν μέγιστον καὶ τελειότατον δεσμόν, ὃν περιβάλλει τῷ κόσμῳ πανταχόθεν ὁ πατήρ, ὡς φιλίας ὄντα ποιητικὸν καὶ τῆς ἐναρμονίου κοινωνίας τὸν* (f. *τῶν*) *ἐν αὐτῷ δεσμὸν πυριβριθῆ ἔρωτος τὰ λόγια προςείρηκεν ἔργα. Νοήσας γὰρ* etc. Atque hic quoque *πυριβριθῆ*, pro quo Gesnerus ediderat *περιβριθῆ*.

3. Gesnerus ediderat *μένει*. Apud Proclum est *μένῃ χρόνον ἐς*.

4. Fortasse, *μηδὲ πέσῃ τὰ πατρὸς νοερῷ ὑφασμένα φέγγει*. Apud Proclum *μὴ δέ*.

5. Apud Proclum est *μένει*.

XXXIX.

Ioannes Diac. Allegor. ad Hesiodi Theog. p. 278, b med.

Ἔστιν δὴ πάντων ἀρχὴ Ζεύς· Ζεὺς γὰρ ἔδωκε,
ζῶά τ' ἐγέννησεν· καὶ ΖΗΝ' αὐτὸν καλέουσι,
καὶ ΔΙΑ τ' ἠδ', ὅτι δὴ διὰ τοῦτον ἅπαντα τέτυκται.
εἷς δὲ πατὴρ οὗτος πάντων, θηρῶν τε βροτῶν τε.

1. *Ἔστι δὴ* ed. Heins. *ἔστι δὲ* ed. Trincau.

2. Apparet etymon indicare voluisse auctorem nominis *Ζὴν* vel *Ζάν*, *ἀπὸ τοῦ ζῆν*· itemque *Δία* dictum, quia *διὰ* *propter* illum, sint omnia. *Propter* posui eo sensu, quo Ciceroniana descriptio parentis est, *propter* quem viuit filius. Quam antiquum

ſit, alludere in nominibus propriis, Plato, et Moſes adeo, teſtantur. GESN.

XL.

Plutar. Sympoſ. 8, 4 p. 723, E.

Ὁ Φοίνιξ μακρόβιόν ἐςιν ἐν τοῖς μάλιςα τῶν Φυτῶν, ὥς πȣ καὶ τὰ Ὀρφικὰ ταῦτα μεμαρτύρηκε,

— — Ζῶον δ' ἴσον ἀκροκόμοισι
Φοινίκων ἔρνεσσι.

Reisk. Animaduerſſ. p. 455 ſuſpicatur ἁβροκόμοισι, vel ἴσα μακροκόμοισι. GESN.

Longaeuitatem aureae aetatis, vel Macrobiorum Orphicorum ita celebratam eſſe, non dubito. GESN.

XLI.

Ἀςρολογȣ́μενα quaedam. *

Io. Tzetzes ad Heſ. Ἔργα καὶ ἡμ. p. 170, b reprehendens Heſiodum, ait illum ſcripſiſſe δεινῶς καὶ συγκεχυμένως, ἔτι δὲ ψευδῶς· καὶ ȣ̓χ ὥςπερ ὁ μέγας Ὀρφεὺς διδασκαλικῶς τε καὶ τεταγμένως πρὸς εὐκρίνειαν, καὶ τὸ πλέον τεχνικωτέρως, καὶ ἀληθῶς. Ἐκεῖνος μὲν ȣ̔́τω φησί·

Πρῶτον μὲν πρώτῳ ἐνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης.
μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται. ἴσχεο δ' ἔργων,
τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσις δίκερων ἀναφαίνει.
αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἦμαρ ἀπόπροθεν ἠελίοιο,
πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρȣ αἰτίη ἀλκῆς.
τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα τείνει,

καὶ καθεξῆς πέντε, ἕξ, μέχρι τῆς λ. κ. τ. λ.

Id. ibid. p. 175, a. Ὀρφεὺς δὲ ἐκεῖνος ὁ Θρᾴκιος ἐν τῷ περὶ γεωργίας ȣ̓ τὴν ἁπλῶς ἡμέραν τῆς σελήνης τὴν τοιάνδε λέγει λυσιτελεῖν, ἢ καὶ ἀνό-

νητον· ἀλλ' ὅταν τοιῶςδε σχηματισθῇ καὶ συντρέχῃ ζωδίοις τε καὶ τοῖς ἀςράσιν.

Et p. 178, b Εἰ δέ, ὥς Φησιν Ὀρφεύς, τῇ ἄτῃ ἀνεῖται ἡ ἑπτακαιδεκάτη, καὶ διὰ τῦτο τῇ τε τομῇ τῆς ὕλης ἐςὶν οἰκεία, καὶ τῇ τῦ καρπῦ γυμνώσει τῶν περικαρπίων. *

Id. ad Εργ. p. 130, b Ὀρφεὺς μαθηματικῶς πάντα παρακελεύεται δρᾷν· οἷον σελήνης τρεχέσης περὶ παρθένον, πάντα Φυτεύειν πλὴν μόνων ἀμπέλων· μισεῖ γὰρ ἡ παρθένος τὸν ἄμπελον, διὰ τὸν πατέρα Ἰκάριον. Διὸς ὑδροχόυ (f. ὑδροχόου) περιπολεύοντος, μὴ πλεύσῃς· χαλεπὴ γὰρ τότε λίαν ἐςὶν ἡ θάλασσα. Τῦ αὐτῦ Διὸς ἐν ἰχθύσιν ὄντος, καλὸν γάμυς ποιεῖν, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

* Locus hic eo memorabilior, quod illa dierum electio hodie adhuc calendarios noſtros foedat: licet forte nemo de ratione illa veteri et Orphica cogitet. GESN. Haec omnia pertinent ad Maximum περὶ καταρχῶν.

1. An, et cur primus vniuscuiusque menſis dies Marti aſſignetur? nec recordor, nec quaerere volupe vel otium eſt. Hoc video, ſecundum menſis diem tribui hic Lunae, quae in Martem, primi dominum illuceſcat. Eadem vocatur δίκερως, bicornis, vt prima μονόκερως (vid. ad Fr. 30). GESN.

4. Ἀπόπροθεν ad digreſſum Lunae a Sole pertinet etc. GESN.

XLII.

De Saturno quaedam.

Procl. ad Heſiodi Εργ. p. 44, b poſt pr. ὁ Ὀρφεὺς τῦ ἀργυρῦ γένυς βασιλεύειν Φησὶ τὸν Κρόνον.

Ibid. p. 39, a fi. Τὸν Κρόνον ἀεὶ μελαίνας ἔχειν τὰς ἐπὶ τῦ γενείυ τρίχας, Φησὶν Ὀρφεύς.

Et in Plato. Theol. 5, 10 pr. Καὶ ὁ τῶν Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεὺς — ἀεὶ μελαίνας τὰς τῦ Κρονίυ προςώπυ τρίχας μυςικῶς λέγει, καὶ μηδαμῶς γίγνεσθαι πολιάς. Deinde refert verſus illius truncatos, de hominibus ſaeculi Iouis (argentei; vt modo)

— — — — ὑπὸ Ζηνὶ Κρονίωνι
ἀθάνατον αἰῶνα καμὲν, καθαροῖο γενείȣ.
— — — διερὰς χαίτας εὐώδεας. ȣ̓δὲ
[f. Γήραος] ἠπεδανοῖο μιγήμεναι αἰθεῖ λευκῷ.
ἀλλ' — — — ἐριθηλέα λάχνην.

GESN.

XLIII.

Hippa

Procl. in Tim. 2 p. 124, 25.

Ἡ μὲν γὰρ Ἵππα τȣ̃ παντὸς ȣ̓̃σα ψυχὴ, καὶ ȣ̓́τω κεκλημένη παρὰ τῷ θεολόγῳ — λίκνον * ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θεμένη, καὶ δράκοντι αὐτὸ περιστρέψασα τὸ κραδιαῖον, ὑποδέχεται Διόνυσον, — ὁ δὲ ἀπὸ τȣ̃ μηρȣ̃ τȣ̃ Διὸς πρόεισιν εἰς αὐτήν. — διὸ καὶ συλλαμβάνεσθαι καὶ Ἵππα λέγεται τίκτοντι τῷ Διΐ. Vid. Hym. 48, 1.

* Quid? ſi λίκιον conueniat cum Latino, aut ſit ipſum Latinum licium, panniculus fronti atque capiti, coronae inſtar vel diadematis circumpoſitus, et ſerpente pro taenia alligatus: idem κραδιαῖον, e ſiculneis foliis plexum. GESN. Λίκνον coni. Schneiderus.

XLIV.

Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. 1.

Καθὰ καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἥρας φησὶ λέγων,

Κύκλον ἀκαμάτȣ καλλιῤῥόȣ ὠκεανοῖο,
ὃς γαῖαν δίνῃσι πέριξ ἔχει ἀμφιελίξας.

ὡς τȣ̃ ὠκεανȣ̃ περιειληφότος τὴν γῆν. (cf. fragm. ined. 31.)

XLV.

Procl. in Tim. 5 p. 330, 17 de vita beata agens,

Ἧς καὶ οἱ παρ' Ὀρφεῖ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρῃ τελέμενοι τυχεῖν εὔχονται

Κύκλε τ' ἂν λῆξαι καὶ ἀναπνεῦσαι κακότητος.

Gesnerus negligentissime ediderat sic:

— — Κύκλε δ' ἂν [vid. leg. αὖ] καὶ ἀναπνεῦσαι κακότητος.

Reposui, quod est apud Proclum, nisi quod ibi ἀναπεῦσαι legitur.

XLVI.

Tzetz. ad Lycophr. 275, vbi Poeta memorat Λειβηθρίην δ' ὕπερθε Πιμπλείας σκοπήν· citat versum Orphei

Νῦν δ' ἄγε μοι κέρη Πιμπληϊὰς ἔννεπε Μῦσα.

Et in fine Scholii addit, Ἐπείπερ Ὀρφεύς, ἀρχὴ καὶ πατὴρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατῴκει περὶ τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὸ Λειβήθριον, ἐμυθολογήθη, ὡς αἱ Μῦσαι περὶ τὲς ἐκεῖσε τόπες οἰκῦσι.

Idem ad vs. 410 repetit versum: et pro Πιμπληϊὰς habet Λειβηθριάς. Sed Chil. 7, 949 Λειβηθρίς. Rursus Πιμπληϊὰς est in carmine Maximi v. 141: de quo Wesseling. Probab. c. 17 p. 135. Vid. ad Fr. 36, 1 et Argon. 50. GESN. Versus est Maximi.

Io. Tzetzes exeg. Hom. MS. fol. 9. a. τῦτο δὲ Ὀρφεὺς σαφέστερον παραδείκνυσι· Λειβήθριος γὰρ ὢν φησί·

νῦν δ' ἄγε μοι κύρη Λειβηθριὰς ἔννεπε Μῦσα.

Idem ib. fol. 13. b. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος (Orpheus) Λειβήθριος ὤν.

νῦν δ' ἄγε μοι κύρη Κωνςαντιὰς ἔννεπε Μῦσα.

XLVII.

Lactant. 1, 13, 11 Orpheus — aperte Saturnum in terra et apud homines regnaſſe commemorat.

Πρώτιςος μὲν ἄναξ ἐκ ἐπιχθονίων Κρόνος ἀνδρῶν·
ἐκ δὲ Κρόνȣ γένετ' αὐτὸς ἄναξ μέγας εὐρυόπα
Ζεύς.

1. Videtur ſcribendum eſſe ἀπ' ἐπιχθονίων.

XLVIII.

Franc. Patric. Diſcuſſ. Peripatt. 3, 5 p. 326.

Τύνη δ' ἐσσὶ πατήρ, καὶ μητέρος ἀγλαὸν εἶδος,
καὶ τεκέων τέρεν ἄνθος, ἐν εἴδεσιν εἶδος ὑπάρχων,
καὶ ψυχή, καὶ πνεῦμα, καὶ ἁρμονίη, καὶ ἀριθμός.

XLIX.

Porphyr. de antro Nymphar. p. 118 Barneſ.

Οὕτω παρὰ τῷ Ὀρφεῖ ἡ Κόρη, ἥπερ ἐςὶ παντὸς τȣ σπειρομένȣ ἔφορος, ἱςȣργȣ̃σα παραδίδοται. — Παρὰ τῷ Ὀρφεῖ ὁ Κρόνος μέλιτι ὑπὸ Διὸς ἐνεδρεύεται. πλησθεὶς γὰρ μέλιτος μεθύει καὶ σκοτȣ̃ται, ὡς ἀπὸ οἴνȣ, καὶ ὑπνοῖ — ὅπω γὰρ οἶνος ἦν. Φησὶ γὰρ παρ' Ὀρφεῖ ἡ Νὺξ τῷ Διῒ ὑποτιθεμένη (vt conſiliaria V. Fr. 10) τὸν διὰ μέλιτος δόλον,

Εὖτ' ἂν δή μιν ἴδηαι ὑπὸ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἔργοισιν μεθύοντα μελισσάων ἐριβόμβων,
αὐτίκα μιν δῆσον.

Ὃ καὶ πάσχει ὁ Κρόνος, καὶ δεθεὶς ἐκτέμνεται, ὡς Οὐρανός.

L.

Etymol. M. Voc. Γίγας ex octauo τ8 ἱερ8 λόγ8.

Οὓς καλέ8σι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
οὕνεκα Γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος Οὐρανίοιο.

LI.

Diodorus Siculus I, 12.

Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλ8τοδότειρα,

Omisit hoc fragmentum Gesnerus.

LII.

Orus ap. Etym. M. p. 787, 29.

Τὸν δὴ καλέ8σι Φάνητα,
ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι Φαντὸς ἐγένετο.

Vide ad Argon. 15.

LIII.

Suidas in v. τριτοπάτορες.

Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶν ἀνέμ8ς εἶναι τ8ς τριτοπάτορας. Φιλόχορος δὲ τ8ς τριτοπάτρεις πάντων γεγονέναι πρώτ8ς. τὴν μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιόν φησιν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα καλεῖ, γονεῖς αὐτῶν ἠπίςαντο τότε οἱ ἄνθρωποι. τ8ς δὲ ἐκ τ8των τρίτ8ς πατέρας. Φανόδημος δὲ ἐν ἕκτῳ φησὶν ὅτι μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι θύ8σί τε καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσιν. ἐν δὲ Ὀρφέως Φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τ8ς τριτοπάτορας Ἀμαλκείδην καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκλέοντα, θυρωρ8ς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας Οὐραν8 καὶ Γῆς φησὶν αὐτ8ς εἶναι παῖδας, ὀνόματα δὲ αὐτοῖς Κόττον, Βριάρεων, καὶ Γύγην. Hunc quoque locum omisit Gesnerus, adnotauit Schneiderus. Eadem fere leguntur apud Etym. M. p. 768, 1. nisi quod ἐν τοῖς Φυσικοῖς laudatur Orpheus, et Πρωτοκλείαν καὶ Πρωτοκρέοντα, hoc vltimum recte scribitur.

LIV.

Suidas v. ἵππος Νισαῖος.

Ἐν δὲ Δίκτυϊ Ὀρφεὺς λέγει· ἡ Νίσα τόπος ἐςὶν ἐν Ἐρυθρᾷ κείμενος. Hunc quoque locum adiecit Schneiderus.

LV.

Schol. Pind. ad Pyth. III. 96.

Λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῷ δελεασθεὶς ἀναςῆσαι Ἱππόλυτον τεθνηκότα· οἱ δὲ Τυνδάρεων· ἕτεροι Καπανέα· οἱ δὲ Γλαῦκον· οἱ δὲ Ὀρφικοὶ Ὑμέναιον. Huius quoque loci indicium debetur Schneidero.

LVI.

Schol. Vict. ad Hom. Iliad. XVIII. 570. apud Heynium vol. VII. p. 803. ἡ δὲ καλέμενη Σφαῖρα ποίημά ἐςιν εἰς τὸν Λίνον. ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα. Indicavit h. l. Schneiderus.

Monadici verſus, quorum de contexto dicere operae pretium viſum non eſt.

Procl. Tim. 2 p. 121 pr.

1 Ἐς' ἂν Ῥείη παῖδα τέκοι Κρόνῳ ἐν φιλότητι.

Verſus eſſet, ſi liceret Ῥεῖα legere: quod bonum auctorem an habeat, dubito. GESN. Scilicet legebatur τέκοι παῖδα.

Procl. in Tim. 1 - - ap. Eſchenb. Epig. p. 99.

2 Ἡ δὲ πάλιν Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν εὐρὺν ἔτικτε.

Athenag. Legat. p. 79, 26.

3 Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς ςηρίξατο βυλαῖς.

In fragm. Eſch. p. 245, 1.

4 Καὶ τὸ δικαιοσύνης τε καὶ εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ.

Non debebat Geſnerus hunc verſum hic collocare, qui ſumptus eſt ex Εὐχῇ πρὸς Μυσαῖον 14.

Ibid. ex Iuſtino M.

5 Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις.

Vide fragm. I, 15.

Ex Apollo. Schol. ad 3, 467. Eſchenb. Epig. p. 105. GESN.

6 Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.

Ex Procl. Tim. 1 - - Eſch. Epig. p. 55.

7 Μῆτίς τε κέλομαι, καὶ κέρδεσι.

8 Οἷσιν ἐπεμβεβαὼς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπ' ἴχνη

ex Proclo MS. Bentl. ad Mill. p. 4 pr. (cf. Frag. ined. 15.) GESN.

9 Κρίας, ταυρείυς, ὄφιος, χαροπῦ τε λέοντος

[κεφαλὰς] fert Φάνης Orphicus Procli ap. Eſchenb. Epig. p. 77.

10 Τῷ λαμπρῷ βλέπομεν, τοῖς δ' ὄμμασιν οὐδὲν ὁρῶμεν.

Stob. Ecl. Phyſ. 1 p. 121 pr.

11 Τὸ γὰρ Ὡρμήθη δ' ἀνὰ κύκλον ἀθέσφατον,

περὶ ταύτης εἴρηται τῷ Θεολόγῳ τῆς θεότητος Procl. in Tim. 3 p. 160, 40 de figura mundi ſphaerica agens.

12 Ἠδ' ὕλην πρώτισ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων,

pro Orphico laudat Fr. Patric. Diſcuſſ. Peripatt. 2, 6 p. 238.

ORPHEI
FRAGMENTA INEDITA.

1. Hermias Commentario MS. in Platonis Phaedrum.

Οὐδένα γὰρ ἐνθȣσιασμὸν ἄνευ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας συμβαίνει γίνεσθαι. Ὁρᾷς πῶς ὁ Ὀρφεὺς πάσας ἐπιτηδεύσας φαίνεται, ὡς δεομένας καὶ ἐχομένας ἀλλήλων; τελεσιϰώτατον μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ μαντικώτατον παρειλήφαμεν, καὶ ὑπὸ τȣ̃ Ἀπόλλωνος κινȣ́μενον, ἔτι ποιητικώτατον, ὅν γε διʼ αὐτὸ τȣ̃το καὶ Καλλιόπης υἱὸν γενέσθαι φασίν. Ἐρωτικώτατός τε ἐςὶν, ὡς αὐτὸς λέγων φαίνεται πρὸς τὸν Μȣσαῖον καὶ προτείνων αὐτῷ τὰ θεῖα ἀγαθὰ, καὶ τελειῶν αὐτόν.

2. Ibid.

Καὶ τρεῖς δὲ λέγονται Ὀρφεῖς παρὰ Θρᾳξὶ γενέσθαι.

3. Ibid.

Οὐ πρῶτος δὲ ὁ Πλάτων ἡνίοχον καὶ ἵππȣς παρέλαβεν, ἀλλὰ πρὸ αὐτȣ̃ οἱ ἔνθεοι τῶν ποιητῶν, Ὅμηρος, Ὀρφεὺς, Παρμενίδης.

4. Ibid.

Αὐτῷ δὲ τȣ́τῳ πρώτῳ τῷ δεσπότῃ Φάνητι καὶ πτέρυγας δίδωσι· Χρυσέαις πτερύγεσσι φορευμένος ἔνθα καὶ ἔνθα.

5. Ibid.

Τετρὰς δὲ ὁ Φάνης, ὡς Ὀρφεὺς φησὶ, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.

6. Ibid.

Ὁ γάρ τοι Ὀρφεὺς περὶ τῆς νυκτὸς λέγων, θεῶν γὰρ ἔχει φησὶ (sic), καὶ μαντοσύνην δέ οἱ δῶκεν ἔχειν ἀψευδέα πάντῃ. Pro πάντῃ alio loco legitur πάντων. GESN.

7. Ibid.

Ἔξω γὰρ προῆλθον πρῶτοι ἀπὸ Φάνητος οὐρανὸς καὶ γῆ δεῖξαί τ' ἐξ ἀφανῶν φανερὰς οἵτ' εἰσὶ γενέθλην. καὶ πρῶτος καταλάμπεται ὁ οὐρανὸς ὑπὸ τοῦ θείου φωτὸς τοῦ Φάνητος. τὴν γὰρ νύκτα ἡνῶσθαι αὐτῷ φησι πρωτόγονον γέ μεν ὅστις ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, εἰ μὴ νὺξ ἱερὴ μούνη, οἱ δ' ἄλλοι ἐθαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄληπτον· τοῖον ἀπέστραπτε χροὸς ἀθανάτοιο Φάνητος. Binos posteriores versus, paulo aliter scriptos, citat Bentleius Epist. ad Millium p. 3. GESN.

Schneiderus pro ὅστις correxit εἴτις. Tum idem οἱ δέ τοι ἄλλοι θαύμαζον. Et ἄληπτον in ἄληκτον mutauit, pro quo apud Bentleium est ἄελπτον. Pro ἀπέστραπτε scripsit ἀπαστράπτει, pro quo ἀπέστιλβε e Damascio est apud Bentleium.

8. Ibid.

Τριῶν γὰρ παραδεδομένων νυκτῶν παρ' Ὀρφεῖ, τῆς μὲν ἐν αὐτῷ μενούσης τῆς πρώτης, τῆς δὲ τρίτης ἔξω προελθούσης τῆς μέσης τούτων, τὴν μὲν πρώτην μαντεύειν φησὶν, ὅ ἐστι τῆς ἐπιστήμης, τὴν δὲ μέσην αἰδοίην καλεῖ, ὅ ἐστι τῆς σωφροσύνης, τὴν δὲ τρίτην ἀποτίκτειν φησὶ τὴν δικαιοσύνην.

9. Ibid.

Ἀδράστεια κεκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς τεθέντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδραστα εἶναι. διὸ καὶ πρὸ τοῦ ἄντρου τῆς νυκτὸς ἠχεῖν λέγεται· παλάμῃσι δὲ χάλκεα ῥόπτρα δῶκεν Ἀδραστείῃ. ἐν τοῖς προθύροις γὰρ τοῦ ἄντρου τῆς νυκτὸς κάθηται ὁ Φάνης· ἐν μέσῳ δὲ ἡ νὺξ, μαντεύουσα τοῖς θεοῖς θεσμούς. (cf. Fr. 27.)

10. Proclus Commentario in Platonis Parmenidem.

Αὐτὸν τὸν Δία καὶ τὸν Διόνυσον παῖδας καὶ νέυς ἡ θεολογία καλεῖ, καίπερ ὄντε νέω, φησὶν ὁ Ὀρφεύς.

11. Ibid.

Ὁ μὲν γὰρ Ὀρφεὺς μετὰ τὴν κατάποσιν τῦ Φάνητος ἐν τῷ Διῒ τὰ πάντα γεγονέναι φησί. ἐπειδὴ πρώτως μὲν καὶ ἡνωμένως ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ δημιυργῷ τὰ πάντων ἀνεφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἴτια. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ὁ ὐρανὸς αὐτὸς, καὶ τὰ ςοιχεῖα, καὶ ὁ ἔρως ὁ ἑνοποιὸς, καὶ πάντα ἁπλῶς ἓν γεγονότα. Ζηνωνὸς (sic) δ᾽ ἑνὶ γαςέρι σύῤῥα πέφυκε. v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. (cf. Fr. 6, 8.) GESN.

12. Ibid.

Οὐκ ἂν θαυμασώμεθα τῶν Ὀρφέως ἀκύοντες ἐπῶν, ἐν οἷς φησιν ὁ θεολόγος·

Αὕτη δὲ Ζηνὸς καὶ ἐν ὄκμασι (sic) πατρὸς ἄνακτος
ναίυσ᾽ ἀθάνατοί τε θεοὶ, θνητοί τ᾽ ἄνθρωποι,
ὅσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕςερον ὅπως ἔμελλε.

Scr. ὁππόσ. *vel sic leg.* vt ante ὅσσα. (cf. Fr. 6, 7. et Fr. 35.) GESN.

13. Ibid.

Χρόνος δὲ ὑπὸ Ὀρφέως ὀνομάζεται, κατὰ δή τινα θαυμαςὴν ἀναλογίαν. γενέσεις γὰρ ὁ θεολόγος τῶν ἀγεννήτων μυςικὰς παραδὺς, καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἐκφάνσεως τῶν θείων χρόνων συμβολικῶς ὠνόμασεν. ὅπυ γὰρ γένεσις, ἐκεῖ καὶ χρόνος.

14. Proclus Comm. in Alcibiadem I.

Ὁ θεολόγος ὁ παρ᾽ Ἕλλησιν, ἀνόμματον ἀποκαλεῖ τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον· Ποιμαίνων πραπίδεσσιν ἀνόμματον ὠκὺν ἔρωτα.

15. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων, εὑρὼν παρ' Ὀρφεῖ τὸν αὐτὸν τῦτον θεὸν καὶ ἔρωτα καὶ δαίμονα μέγαν ἀποκαλέμενον. ἀγαπήσειαι καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῦ ἔρωτος τὸν τοιῦτον ὕμνον. περὶ μὲν γὰρ τῦ νοητῦ νῦ λέγων ὁ θεολόγος, ἁβρὸς ἔρως φησί, καὶ μῆτις ἀτάσθαλος, καὶ πάλιν, οἷσιν ἐπεμβεβαὼς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπίσχνη· (sic duo MSS. cf. p. 404, 8.) περὶ δὲ τῦ νοερῦ νῦ καὶ ἀμεθέκτε, καὶ μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρως πολυτερπής (cf. Fr. 8, 2). καὶ πάλιν, ἓν κράτος, εἷς δαίμων γένετο μέγας ἀρχὸς ἁπάντων. v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. 4.

16. Ibid.

Παρὰ τῷ Ὀρφεῖ λέγει πυ πρὸς τὸν ἑαυτῦ πατέρα τὸν Κρόνον ὁ Ζεύς· Ὄρθυ δ' ἡμετέρην γενεὴν ἀριδείκετε δαίμων. (cf. Fr. 10, 4.)

17. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ, καθάπερ Ὀρφεὺς ἐφίστησι τῷ βασιλεῖ Διονύσῳ τὴν μονάδα τὴν Ἀπολλωνιακὴν ἀποτρέπυσαν αὐτὸν τῆς εἰς τὸ Τιτανικὸν πλῆθος προόδυ, καὶ τῆς ἐξαναστάσεως τῦ βασιλείυ θρόνυ, καὶ φρυρῦσαν αὐτὸν ἄχραντον ἐν τῇ ἑνώσει, τοιαῦτα δὴ καὶ ὁ Σωκράτυς δαίμων περιάγειν μὲν αὐτὸν εἰς τὴν νοερὰν περιωπὴν, ἐπέχειν δὲ τῶν πρὸς τὰς πολλὰς συνυσιῶν.

18. Ibid.

Πάρεδρος ὁ νόμος τῦ Διὸς, ὥς φησιν ὁ Ὀρφεύς.

19. Olympiodorus Comm. in Alcibiadem I.

Ἀλλὰ μὴν καὶ ὑλῶοι λέγονται, οἱ τήνδε τὴν ὕλην ἐξάπτοντες τῆς τῶν ὑρανίων, καὶ διὰ τῦτο φρυρῦντες αὐτὴν, καὶ μὴ συγχωρῦντες ῥευστὴν ὖσαν, πάντῃ φθείρεσθαι. φησὶ γὰρ καὶ ὁ Ὀρφεύς· Ὕλης ὑρανίης καὶ ἀστερίης καὶ ἀβύσσυ.

20. Olympiodorus Comm. in Phaedonem.

Καὶ ἔςι τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα τοιῦτον παρὰ τῷ Ὀρφεῖ. τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται. πρώτη μὲν, ἡ τῦ Οὐρανῦ, ἣν ὁ Κρόνος διεδέξατο, ἐκτεμὼν τὰ αἰδοῖα τῦ πατρός. μετὰ δὲ τὸν Κρόνον, ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσεν καταταρταρώσας τὸν πατέρα. εἶτα τὸν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὅν φασι κατ' ἐπιβυλὴν τῆς Ἥρας τὺς περὶ αὐτὸν Τιτᾶνας σπαράττειν, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτῦ ἀπογεύεσθαι. καὶ τύτυς ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε, καὶ ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν ἀτμῶν τῶν ἀναδοθέντων ἐξ αὐτῶν, ὕλης γενομένης γενέσθαι τὺς ἀνθρώπυς.

21. Ibid.

Διόπερ καὶ παρῳδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι ὅςις δ' ἡμῶν ἀτέλεςος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν ᾅδυ.

22. Ibid.

Καὶ ὅτι τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὸς ἐξ ἀλλήλων, κατασκευάζει ἡ λέξις, ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ἀπὸ Ὀρφέως φημὶ λέγοντος· Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες καὶ υἱέες ἐν μεγάροισιν ἠδ' ἄλοχοι σεμναὶ κεδναί τε θύγατρες. πανταχῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ Ὀρφέως.

23. Ibid.

Ὁ Διόνυσος λύσεώς ἐςιν αἴτιος. διὸ καὶ λυσεὺς ὁ θεός. καὶ Ὀρφεύς φησιν·

— Ἄνθρωποι δὲ τελήεσσας ἑκατόμβας
πέμψυσιν πάσῃσιν ἐν ὥραις ἀμφιέτῃσιν *
ὄργια ἐκτελέσυσι, λύσιν προγόνων ἀθεμίςων
μαιόμενοι. σὺ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος, ὅς κ' ἐθέλησθα
λύσεις ἔκ τε πόνων χαλεπῶν καὶ ἀπείρονος οἴςρυ.

* — τέσσιν alter MS.

24. Ibid.

Ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος, Ὀρφικός τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τȣ̃ σώματος ἀνάγων, καὶ τȣ̃το κύκλῳ πολλάκις.

25. Ibid.

Ὅτι οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὀρφέως παράδοσιν, τοῖς ὑπογείοις ἀναλογȣ̃σι δ᾽ ϛοιχείοις τε καὶ κέντροις, κατὰ δύο ἀντιθέσεις. ὁ μὲν γὰρ Πυριφλεγέθων, τῷ πυρὶ καὶ τῇ ἀνατολῇ, ὁ δὲ Κωκυτὸς, τῇ γῇ καὶ τῇ δύσει, ὁ δὲ Ἀχέρων, ἀέρι τε καὶ μεσημβρίᾳ. τȣ́τȣς μὲν Ὀρφεὺς ȣ̃τω διέταξεν, αὐτὸς δὲ τὸν Ὠκεανὸν, τῷ ὕδατι καὶ τῇ ἄρκτῳ προςοικειοῖ.

26. Olympiodorus Comm. in Philebum.

— ἐν δέ γε τῷ Φανερῷ ὁ νȣ̃ς βασιλεύει· διὸ καὶ Ὀρφεὺς φησί· νȣ̃ς δὲ οἷα ψευδὴς βασιλήϊος.

27. Ibid.

— εἴτε (μνήμη) ἡ θεὸς αὐτὴ, ἀφ᾽ ἧς πᾶσα ἡ ἰδιότης ἐπιγίνεται, εἴτε ἡ παρὰ τῷ Ὀρφεῖ Μνημὼ, εἴτε καὶ ἄλλη τις ȣ̃σα τυγχάνει.

28. Ibid.

Καὶ μὴν ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ἐν τῷ μυθευομένῳ ὠῷ, τὰς τρεῖς ἐκφανῆναι μονάδας φησίν.

29. Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν, MS. in Bibl. Reg.

Χεῖρες ἀπὸ τῆς χρήσεως, ὡςανεὶ χρήσιες ȣ̃σαι, ἢ χρεῖαι. ȣ̓δεμία γὰρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. Ὀρφεύς· Χειρῶν ὀλλυμένων ἔῤῥεν πολυεργὸς Ἀθήνη.

30. Etymologicum MS. Bibl. Regiae.

Μίνθη, ἥν τινες ἡδύοσμον καλȣ̃σιν. ἔϛι δὲ καλάμινθος ἄγριον ἡδύοσμον, ὅπερ λυπεμένη ἡ Δημήτηρ ἰδȣ̃σα ἐμίσησε καὶ ἄκαρπον ἐποίησε. Ὀρφεύς· Τὸ πρίνιον μέγα δένδρον ἐπὶ χθονὶ καὶ φερέκαρπον. Locus eſt mutilus. GESN.

Τὸ πρὶν ἐὸν ex Etymol. Gud. corrigi a Kulenkampio notauit Schneiderus.

31. Scholiastes MS. in Dionysium Periegef. vf. 1.

Καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Κόρης φησίν· Κύκλον τ' ἀέναον καλλιῤῥόε ὠκεανοῖο, γαῖαν δίνῃσι περί νιν ἔχει ἀμφιέλισσε. Hoc fragmentum aliter legitur apud Eustathium l. c. (cf. Fr. XLIV.)

32. Scholiastes MS. in Aphthonii Progymnasmata.

Ὀρφεὺς ὁ παῖς Οἰάγρε πε φησὶν ἐν λόγοις·

Ἐν θήρεσσι λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι
γίνονται, δάφναι δ' ἐν δένδρεσιν ἠϋκόμοισι.

33. Io. Tzetzes Exeg. Hom. MS. fol. 8.

Εὑρίσκω γὰρ αὐτὸν (Homerum) ἃ μέν τινα τῶν Ὀρφέως ἐπῶν καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὴν αὐτε μετοχετεύσαντα ποίησιν, ἕτερα δὲ πάλιν καθ' ἡμίσειαν παρασπάσαντα· ἔσι δ' ἃ καὶ μεταφράσαντα ἢ καὶ ἀλληνάλλως μεταςρέψαντα ποίησιν· ὡς τὸ

σηκάζειν πυρσὲς τε καὶ ἀςάχυας κατ' ἀλωάς,
ἀνδρῶν λικμώντων ὅτε τε ξανθὴ μήτηρ
κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας.

καὶ τὸ,

ἕκτον ἔτος· τὸ μὲν ὅτις ἐπέφρασεν ἐδ' ἐνόησεν.

καὶ τὸ,

μῆνιν ἄειδε θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπε.

πρὸς δὲ καὶ τὸ,

ἕκτη ἐνήριγεν εἰροδοδακτύλῳ ἀργυροπέζῃ.

καὶ τὸ,

ἱςὸν ἐποιχομένην ἀτελῆ πόνον ἀνθεμόεσσαν.

καὶ τὸ,

σμήνεα δ' ἐργάζεο μελισσάων ἀδινάων.

ὁμοίως δὲ καὶ τὸ.

Ζεὺς Κρονίδης βασιλεὺς ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων.

καὶ κατὰ μετάφρασιν, ὡς τὸ,

οὐδ' ἦν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐδάζοιο
ὅστε καὶ ἀνθερίκεσσιν ἐπέτρεχεν, οὐδέ τι καρπὸν
σίνετ' ἀήσυρα ἐλαφρὰ γυῖα φέρων ἐπὶ λήϊον αὖον.

καὶ ἕτερα μυρία.

Dedi fcripturam codicis. Quae verae fint lectiones, neminem latere poteft. Vltimum fragmentum in Maximi carmine eft v. 422.

34. Idem fol. 1. a. b.

Ὁ παλαιὸς γὰρ Ὀρφεὺς ἀφ' οὗπερ ὁ ἐμὸς χρυσοῦς Ὅμηρος πολλὰ ἀνθεμουργὸν μέλισσαν ἄνθη ἐπῶν ἀπεδρέψατο, ἐν ταῖς ἑαυτοῦ δωδεκαετηρίσιν, οὐ νήδυμον φησὶν ἀλλὰ ἥδυμον, λέγων οὑτωσί.

ὧδε γὰρ ἂν μίμνοι καθαρός τε . . ἔμπλεος οἶνος
ἥδυμος εὐώδης τε· καλὸν δ' ἔτος ἐςὶ φυτείης.

καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν φησίν.

ὕπνον ὃς οὐκ ἐᾷ με λιγὺν ἐπὶ βλεφάροισιν ἰαύειν,
ἱςάμενος ἀπαλοῖς ἐν ὀνείρασιν ἂν πᾶσαν ὄρφνην.

τὸ δὲ λιγὺς ταυτὸν ἐςὶν τῷ ἥδυμος.

35. Idem fol. 9. b.

Καὶ ὁ Ὀρφεύς·

ἡ μὲν γὰρ ςείχησιν ἐπ' ἀρνειοῖο θεοῖο.

36. Idem fol. 11. b.

Ῥήτωρ ὡς ἤδη εἰρήκειν γεγονὼς ὁ Ἀλέξανδρος (Priami f.) πολλὰ συγγεγράφηκεν, οἶμαι δὲ καὶ ἀρχαιογονίας λόγους ἐξέθετο, πῶς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία, ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα, τίκτουσι πάντα, κἀπέδωκαν εἰς φάος, καθὰ φησὶν Ὀρφεύς τε ὁ παλαιὸς καὶ Ἡσίοδος, Ἐμπεδοκλῆς τε σὺν αὐτοῖς ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, καὶ ὁ τοῦ Ἀναξαγόρου τουτοὶ μαθητὴς Εὐριπίδης, οὗτινός εἰσιν ἔπη καὶ οἱ τανῦν ῥηθέντες μοι ἴαμβοί.

C R I B E L L I

VERSIO ARGONAVTICORVM

I. IOS. SCALIGERI

VERSIO HYMNORVM

ORPHEI ARGONAVTICA.

O rex et vates Pythonis maxime princeps
Cuique ſacra eſt ſummum Parnaſia petra cacumen,
Virtutem cano Phoebe tuam, tu praemia famae,
Veridicamque mihi toto da *) pectore vocem
Vt teneam dulci mortalia pectora cantu,
Cum iubeant plenis muſae me ſcribere chartis.
Nam mihi Phoebe pater citharae pergrata canenti
Carminibus flagrat mens, nondum dicta referre
Tempus adhuc vllis, tunc cum Bacchique tuique
Percuſſus ſtimulis horrentia tela canebam,
Quaeque iuuent homines, et quae myſteria genti,
Nec non prima chaus antiqui vrgentia fata,
Deinde per innumeras Saturni ſemine vires
Aethera, et excelſum duplex cui robur amorem,
Quique frequens genitae eſt noctis pater inclytus, hunc ſe
Quod prior oſtendit noſtri dixere Phaneta,
Vnde potens fluctu tellus, et bella Gigantum
Impia, qui in ſuperos aciem ſtruxere nefandam,
Ex ipſis hominum mortalis manat origo
Immenſae claudunt quotquot confinia terrae,
Diuinumque Iouis cultum, latriamque parentis
Montanae Cybeles, quaeque illa in montibus olim
Perſephonen patriis docuit iam forte puellam,
Herculis et laceri, famoſaque vulnera Maeli
Sacra quod Idaeis et vis Corybantibus ingens,
Erraritque Ceres, raptaeque exinde dolores,

*) Editum *de*.

Vtque dedit leges, quam ſplendida dona Cabirûm,
Quaeque canat nullus nocturna oracula Bacchi,
Diuinam Lemnon, et littoream Samothracen,
Sublimemque Cyprum, Veneremque vt amauit Adonis,
Orgia Praxidices, Arines cum Pallade noctis,
Aegypti luctus, et Oſiris dolia ſacra,
Quid de venturis praecordia viſa ferarum,
Et volucrum doceant, quo ritu viſcera ſpectes,
Quanta etiam ſomno captae pulcherrima rerum
Praedicant animae vatum de mente profunda,
Et quae ſit ſignis, monſtris, aſtroque minaci
Caſta hominum generi luſtrata perutilis vnda,
Quaeque deos placent, hominumque in funere dona.
Multaque praeterea mihi viſa et cognita dixi,
Cum peterem tenebras pallentis Taenaron Orci,
Confiſus cithara, chara pro coniuge noſtra,
Et cecini qua ſacra nitent Aegyptia pompa
Accedens Memphim praeclaram, atque Apide terras
Inſignes, rapidi Nili quas vnda coronat.
Vera tibi noſtro cuncta haec de pectore manant.
Nunc quoniam flagrans in nobis euolat oeſtrum,
Corpoream linquens molem, ſuper aethera longe
Non audita prius noſtro de carmine diſces.
Pieriam vt quondam, Libethraque venit ad alta
Semideûm, pariterque Heroum primus Iaſon,
Et ſibi pro reditu rogat auxiliator vt irem,
Puppe ſecans altum, crudelia regna petenti
Diuitiis gentem ſcelerum quoque mole grauatam,
Sole quibus genitus Aeaetes regnat in oris:
Nam timuit Pelias praeſagia, ne ſibi regni
Auferat Aeſonides venturis ſceptra diebus.
Fraudibus inde vias fallaci corde ſtruebat,

Vellera de Colchis nam iuſſerat aurea ferri
Theſſaliam ad pinguem, ſed vox vt perculit aures
Impia, Iunonem manibus vocat ille leuatis,
Hanc colere e cunctis ſolitus coeleſtibus vnam.
Illa fauens iuſtis precibus, pia vota ſecuta eſt,
Nanque hominum magis vnus erat dilectus ab illa
Heroum intrepidus ſuper inclytus Aeſone natus.
Cogitur hinc ad opus Pallas Iunone vocante.
At dea fagineam celeri ſtruit ordine puppim,
Remigioque aptat, ſalſum quae prima profundum
Praeterit, et pleno tenuit ſua littora curſu.
Ergo vbi magnanimos reges collegit Iaſon
Impiger ad Thracen celerat veſtigia noſtram,
Illic me cithara ſinuantem plectra canora
Inuenit, vt ſacros facerem tibi Delphice cantus,
Qua traherem volucres, ſerpentes voce, ferasque.
Sed poſtquam greſſus optato ſixit in antro,
Protulit e calido mellitam pectore vocem.
Orpheu Calliopes Oeagro nate parente,
Atque in Biſtonia Ciconum rex optime ſalue,
Tu nanque Haemonias princeps das iura per Alpes,
Strimoniasque vndas, Rhodopesque cacumina ſumma.
Ipſe ego ſum Minyes regali ſanguine cretus
Theſſalus Aeſonides, hoſpes tibi certus habendus.
At tu quaeſo faue coeptis, et percipe grato
Quae loquar auditu, nec inexorabilis eſto.
Euxini pontique ſinus, et phaſida tutum
Te petere, et monſtrare maris, quo nauiget Argo
Indomitis littus votum eſt Heroibus vnum.
Expectatur ab his tua vox diuina, chelisque
Quem ſperant comitem pelago, ſociumque laborum.
Nam neque mens dare vela viris in barbara regna

Te sine, qui tenebras de tot mortalibus vnus
Accesti horrentes, et quae rudis vltima rerum
Abdita seposuit tellus, atque inde redisti, *)
Hanc igitur molem communis ferre laboris,
Nominaque ipsa velis tua clara nepotibus esse.
Inde ego sum tali respondens voce locutus.
Aesonida, quid tanta mouens hortaris et vrges
Ire procellosas armata puppe per vndas,
Vt veniam Colchon Minyis adiutor ad vrbem.
At mihi iam satis est operum, satis atque laborum,
Ex quo terrarum vidi loca plurima et vrbes
Aegypti, Libyesque viris oracula promens,
Et me sollicito tandem reuocauit ab aestu
Errantem, in patriamque parens veneranda reduxit:
Vt teneam tardos morientis tempore canos.
Sed neque fatales fas est mihi soluere leges:
Parcarum me iussa trahunt, magno mihi constent
Per numerum quaesita Iouis, iam iamque sequemur,
Inter et Heroas nostri numerabimur aeui.
Tunc quoque digrediens antrum peramabile liqui,
Dulcisona comitante lyra, Minyasque secutus,
Alatis pedibus pagasarum ad littora veni.
Hic tum bellaces angusto in littore Graii
Cum fremitu ad ripas condensabantur Anauri.
Atque vbi iam gressus spectant me ferre propinquos
Exultant animis, et gaudia plurima carpunt.
Ipse super tantis quaerens Heroibus ibam,
Herculis ac primum conspexi fortia diui
Pectora, quem peperit de magno Alcmena tonante,
Liquissent triduum solis cum lumina terras,

*) Nullum lacunae signum.

Torpentisque forent gratiſſima tempora noctis,
Tiphynque Agniaden longe qui lintea puppis
Dirigeret, tunc ſe exercens confinia iuxta
Theſpiaca, et pelago, et Telmiſi nauigat vndis.
Is fuit horriſonis, ſaeuisque obſtare procellis
Doctus, et ad tutos Argo perducere portus.
Pollucem atque equitum domitorem Caſtora noui,
Et te Mopſe adii Titareſie, ſplendida cultu
Chaoniam peperit quem ſubter Aregonis alnum.
Praeterea Aeaciden illuſtrem Pelea partu
Aegines Dolopum, Phthia qui regnat in vrbe,
Mercurii generoſa patris tria pignora vidi
Aethaliden, ſibi quem genitrix tulit Eupolemia
Myrmidonis ſaxoſae Alopes in montibus vrbis,
Euriton, egregiumque Enchiona, quos ſibi quondam
Laothoe Mereti genuit commiſta puella
Merculii ſoboles Cyllenia regna tenentis.
Tu ſimul Actoride, Tu Buphage nate Corono,
Iphiclus et Phylaci diuum genus affuit vna.
Tuque etiam Aeneade, Phoeboque ſimillime Butes.
Transit Abantiades Euripi littora Canthus,
Quem Parcae domuere graues, Libyesque per arua
Immemorem reditus mors intempeſta peremit.
Venit et Alconis Aeſepo abs amne Phalerus,
Gyrtonem validis muris qui condidit vrbem.
Iphitus hos ſequitur de te patre Nabole natus
Phocenſis retinens turritae ſceptra Tanagres,
Laodocusque Alausque, et Areius inclyta proles
De Pero geniti, et praeclari germen Abantis,
Iphidamasque Alei venit, nam iuſſa parentis
Magnanimi vrgebant, Tegees tellure relicta.
Venit et Erginus Branchi, cultiſſima linquens

Et patriam celsis cum moenibus arua Mileti,
Maeandri in sese quae verberat vnda recurrens.
Deinde Periclymenus Nelides affuit vna
Pellenen iuxta linquens, madidamque Lipezon.
Asty suum diues, positasque in monte colonas.
Tu Calidone venis fortis Meleagre relicta,
Quem tulit in roseis Altheae amplexibus Oeneus.
Iphiclus alta secans Atracesia stagna reliquit,
Altheae qui frater erat, praeque omnibus vni
Intentus Meleagre tibi laudanda monebat.
Transit et Asterion genitus de patre Comete,
Piresien linquens, vbi mistus Apidanus vndis
Penei fluctus communes mittit in aequor.
Liquit et Eurydamas properans Boebeidos algam
Peneo illapsae Meliboeae moenia iuxta.
At postquam Elatides Polyphemus prosilit ingens
Viribus, heroasque inter ceu flamma refulgens
Eneus venit, Caenei quem fama rapacis
Vrgentem Lapithas Centaurica tela tulisse
Transfixum trabibus abiegnis corpora longis,
Sustinuisse tamen genua incuruata furentem,
Et viuum manes, tenebrasque Acherontis adisse.
Venit et ipse Pheris Admetus Apolline quondam
Perfunctus seruo, patrias dum diffugit iras.
Nanque ille indomitis cyclopas morte sagittis
Pro nato impatiens affecerat ante perempto.
Actorionque Ili, qui filius Actorionis,
Saxosam linquens Opoenta. accessit et Idas.
Quique procul longe trans aethera, trans mare Lynceus
Et subter Plutum, terraeque barathra profundae
Solus in humanis visu penetrauit acuto.
Consequitur Telamon, fortis pater Aeacus illi,
Splendida cui nubens Aegina potentis Asopi

Nata dedit pulchrum Salaminae in littore partum.
Martius his Idmon nothus annumeratur Abantis,
Quem de concubitu generauit Apollinis olim
Circum diuinos animoſa Pheretia fluctus.
Huic praeſcire dedit, huic promere voce futura
Phoebus, vt vtiliter genti memoranda loquatur.
Affuit et linquens Opoenta Menoetius agrum.
Vicinus Minyis venit quoque diuus Oïleus.
Inclytus his aderat Phloeas, quem propter amoeni
Aeſapi ripas Baccho eſt enixa puella
Inſignem forma, et prudenti pectore clarum.
Cepheus Arcadia conceſſit et ipſe relicta,
Ancaeusque ſenex Euxini ad littora ponti
Iuſſit ab Arcadia pater vna Heroibus ire
Hic humeris nullos validis induxit amictus
Sed rigidum pellis latus vrſo texit adempta.
Nauplius inſequitur Amymones cara propago,
Quem tulit illuſtri Neptunno ſubdita pulchro
Corpore dis ſimilem, et praeſtanti robore clarum.
Vertice Taenareo venit Maleatidos alto,
Aulonas linquens ſimul, vndiſonasque Therapnas.
Venit et Ancaeus cui cyclos, cuique planetas
Noſſe datum, et ſummis quod iter Pleuronius aſtris,
Vnde quod et praeſens, et quae ventura canebat.
Deinde Palaemonius Lerni nothus, vtraque venit
Laeſus crura licet, pedibusque nec ambulat aequis,
Vulcanoque ideo genitum de patre vocabant.
Venit et Alphei ripis, Piſisque relictis
Patre ſatus magno Augeas de ſole coruſco,
Quin etiam gemini fortiſſima pectora rami
Amphion ſimul, Aſterius Pellene relicta
Cultibus et patriis alacres in praelia fratres.
Agnoui duplicem Boreae de germine ſpicam,

Quos peperit nubens Iliſſi ad fluminis vndam,
Regis Erechthei diuum genus Orithyia,
Quique etiam plumis circum talaria fuſis
Corpore dis ſimiles Zetes, Calaisque volabant.
Venit ab vrbe Pheris Pelia quoque principe natus *)
Anchiſteus, praecelſa duci cui pareat Argo,
Euxinum et Phaſin Minya vt cum remige poſcat,
His ſimul acceſſit dilectus ab Hercule diuo
Pulcher Hylas, nondum cui circuntinxerat ora
Candida flaueſcens roſei lanugo decoris,
Amphitryoniadae intonſus ſic ille placebat.
  Sic illi ad puppim, ſic in ſermone frequentes
Circum aderant, aliusque aliud clamore iubebat,
Prandiaque haud parci praebebant hoſpite menſa.
Sed poſtquam ſat cuique fuit potusque cibique,
Ordine quisque ſedens, ad opus iam vota ferebat.
Hinc ſeſe ex alta conſurgens quisquis harena
Adſtantem glomerant ſpatioſo in littore nauem,
Certatimque ſtupent omnes, ſed protinus Argus
Subnectens validos alta de puppe rudentes
Artis ope, et trabibus ſubter conuexa dolatis
Roſtra mouere parat, vocat atque hortatur honorans
Infeſſi vt ſubeant, ſtudioſos occupat ardor,
Arma quoque exuti prolixum pectora circum
Succincti funem, ſupremis viribus inſtant,
Et ſtatim ad fluctus ſtrident, propellitur Argo,
Illa ſed exiliens nudas dum calcat harenas
Terram inter fluctusque, in ſicca reſtitit alga,
Nec forti heroum dextra impellente mouetur.
Obriguit gelido tum rurſus pectore Iaſon,
Et me reſpiciens, vt noſtri carmine plectri
Vires atque animos defeſſis innuit addam.

*) Nullum lacunae ſignum.

Aſt ego cum cithara meditatus carmina noſtra,
Melliſluasque mea reſonans cum matre camoenas,
Ex imo dulces produxi pectore voces.
Egregii Heroes Minyae generoſa propago
Eia agite inuictis alacres impellite funes
Pectoribus, ſolido et veſtigia figite greſſu
Summa pedum geminis innixi extendite plantis,
Et laeti in fluctus Argo proferte ſerenos,
Quae trabibus quernis compacta eſt, phagineisque.
Pergite voce mea, prius eſt ea cognita vobis
Cum traherem quercus nemoroſa in valle Colones.
Et pontum peterent cantus de vertice montis
Saxa ſecuta meos. ſic tu procliuis in undas
Me ſequere aequoreas, moueat fiducia noſtrae
Vt properes citharae, vox et diuina canentis.
Nec mora proſiluit ſtridens, ſenſitque carinae
Subdita concuſſae callenti phagus ab Argo
Palladias artes. ſtetit ocyus illa per vndas,
Congeriemque leuat, vaſto natat ardua ponto
Et trabium denſas diſiecit mota phalanges,
Vno protenſae ſubter quae fune iacebant.
Ingreditur portum gaudens, iam littore cedit
Vnda repercuſſo, laetusque exultat Iaſon.
Argus init ſaltu puppim, Tiphysque ſecutus
Et ſua quaeque viris dant armamenta locisque.
Erigitur malus velum ſuper, hinc quoque clauum
Sub puppim nectunt, et loris fortiter vrgent.
At poſtquam remis inſtructa eſt nauis vtrimque
Accelerare iubent, Minyasque inſidere transtris.
Ad quos tum volucri ſermone locutus Iaſon,
Vos, ait, illuſtres proceres aduertite, nanque
Ipſe ego me nolim regem melioribus eſſe.
Ergo ducem quemcunque animus perſuaſerit vnus
Proferte heroes, illi ſint omnia curae,

Qui rebus modus, et quae ſit ſententia dictis
Cum terrae accedent, et cum tranabimus aequor,
Siue etiam Colchos, alias ſeu poſcimus oras.
Eſtis enim numero ſimul, et virtute priores,
Et manet a ſuperis naſcendi gloria vobis,
Vt labor hic nulla communis laude canatur.
Sed neque qui ſuperet, vel ſit praeſtantior vllum
Hercule rege putem, ſimul et cognoſcitis ipſi.
Sic ait, et cuncti laudarunt dicta tumultu,
Et clamor ſequitur, regem placet eſſe, ducemque
Alciden, longe ſocios qui excelleret omnes.
Non tulit Alcides prudens, nanque ille ſciebat
Aeſonidae per iuſſa dari Iunonis honorem,
Vt decus in longos illius proroget annos.
Inde ducem clara decernit Iaſona voce
Quinquaginta Argus remis terraque, marique.
Tum quoque collaudant Alcidae iuſſa tumultu
Sublato, et princeps *) his eſſe videtur Iaſon.
Sed iam vectus equis cum ſcanderet aethera Titan
Immenſum et tenebras inferret noctis opacae,
Tum ſecum Aeſonides intra praecordia cautus,
Foedera iuratos ſtatuit firmare fidemque
Heroas, ſtabili ſeruentur vt omnia voto.
Tunc Muſaee patris charum genus Antiophemi
Me properare iubes pulcherrima ſacra parantem.
Ipſe pyras igitur ſpatioſo in littore ſtruxi
Frugiferae quercus, tum veſtes deſuper amplas
Ordine compoſui, dis conuenientia dona.
Tunc quoque mugitu praeſtantem et robore taurum
Viuentem ad ſuperos dura ceruice reflexa
Occidi iugulans, circum cruor vndique manat,
Impoſui ſuper, et confringens corda placentis,

*) Editum *principes*.

Vna oleae libans agnae cum lacte liquorem.
Tunc iuſſi denſa proceres adſtare corona,
Agglomerare enſes, infigere tela iuuenco,
Viſceraque et pellem nixu transfigere dextrae.
In medio patulam collectis omnibus vrnam
Conſtitui, inde manu commiſcens omnia docta
In primis adipem Cerealia dona farinae
Et ſalſos pelagi fluctus, taurique cruorem,
Inde coronatos oleis ad ſacra vocaui,
Ipſe meis phialam manibus, fuit aurea, ſumens
Impleui miſtis epulis, atque ordine cuique
Heroum guſtare dedi virtute potentum,
Et picis arentis immittere lampada iuſſi
Ignibus Aeſonidem. facis ingens flamma coruſcat.
Extendens tum deinde manus reſonantis ad vndas. *)

* * *

Sed voco te primum ſeniorem Nerea cunctis
Quo patre formoſae ſunt quinquaginta puellae,
Et Glaucen Phocas quae concipit Amphitritem,
Proteaque et Phorcum, et late Tritona ſonantem.
Et celeres ventos, quibus aurea iungitur aura,
Splendidaque aſtra procul, tenebras quoque noctis opacae
Praeque ducem pedibus fulgorem ſolis equorum
Daemonas amplexus, heroidas vsque marinas,
Littoreosque deos, fluuiorum et ſalſa fluenta,
Et fuſco terras Saturnum crine mouentem,
Extantemque vndis, ad iuramenta venire,

* * * **)

Deſerat vt nullus communes ante labores,
In patria rediens donec ſit quisque receptus,

*) Ante hunc v. vnius verſus vacuum ſpatium, male; poſt hunc trium.

**) Spatium vacuum vnius verſus.

Laeſerit at iurisiurandi foedera quisquis,
Numina contemnens ſuperûm, teſtentur in illum
Vltrix iuſtitia, et poenas quae praebet Erinnys.
Haec ego. tunc omnes, periuria nanque timebant,
Adſpirant nutu, manibus quoque ſic fore ſignant.
Atque vbi conſenſere, et iusiuranda dedere,
Proſilit in medium nauis tunc quisquis aduncae,
Ordineque adſedit, iuga ſubter et arma ligabant,
Aptabantque manus remis, iubet hic quoque Tiphys
Nexilibus longam chordis ſubnectere ſcalam,
Vela dare in ventos, portuque *) auellere funem.
Tunc etiam leuibus Iuno Iouis vxor eundum
Significat ventis impulſaque nauigat Argo,
At poſtquam remos haud feſſi mente, manuque
Exercent proceres, et amarum ſcinditur aequor,
Spumea de prora deferbuit vnda tumeſcens.
Sed cum mane ſacrum ſurgens aperiret eoo
Oceano terras, iam iamque aurora ruberet,
Dulce hominum generi lumen, ſuperisque reportans,
Tunc ſeſe nobis nemoroſa cacumina, et altis
Rupibus, vmbroſo de vertice, Pelion offert.
Hic propter terram Tiphys temone remiſſo
Remigibus lentis impelli iuſſerat Argo.
Tunc propere littus contingimus. haud mora iacta
Ad terram ſcala, portis intramus amicis.
Egreſſi Heroes Minyae dant membra quieti,
Ad quos tunc omneis Peleus eques eſt ita fatus:
Cernitis excelſo collem ſub vertice amici
In medio vmbroſum ſpatio? iuſtiſſimus illic
Centaurorum habitat ſpeluncae in margine Chiron
Quicunque in Pindo aut Pholoe verſantur in vrbe,

*) Editum *portaqve.*

Iuſtitiae ſtudet et morbis medicamina praebet.
Quinetiam Phoebi citharam quandoque canoram
Mercuriiue lyram plectro pertentat amoeno,
Iudicia in rebus mortales edocet omneis,
Vsque adeo Thetis niueis argentea noſtrum
Quemque enixa recens natum, complexa ſub vlnis
Pelion adſcendens, tulerit Chironis ad antrum,
Quo ſciat et prudenter ali, et conſtanter amari.
Sed iam certa tenet pueri me cura videndi,
Antrum igitur poſcamus, vt hic videamus amici
Quis puero cultus, morum quis fulgor in illo.
Sic dicens, callem ingreditur, ſectamur euntem.
Aſt vbi Centauri vaſtae ſucceſſimus aulae,
Ipſe recumbebat tenui prope limina lecto
Ingens, atque humeros ſuſtentat petra, pedesque
Praepetibus membris extendebantur equini.
Tum prope Pelides, Thetidos quoque filius adſtans
Increpuit citharam, tenuit ſua gaudia Chiron.
Aſt vbi praeclaros reges ad limina vidit,
Excipit adſurgens et laetus ad oſcula quenque,
Inde epulas profert, et plenis vina lagenis,
Subſternensque humiles multa discumbere iuſſit
Fronde thoros, fert exuperans incompta paropſis
Porcorum, atque agiles ceruorum in prandia carnes.
Deinde tulit dulcis gratiſſima pocula Bacchi.
Cum iam menſa hilares animos foecunda dediſſet,
Applauſu ſtrepuere manus, me nanque iubebant
Cum cithara argutos cantus conferre Chironi.
At mihi non ideo perſuaſum eſt, nanque rubore
Perfuſus iuuenis ſenis aemulus eſſe verebar.
Ipſe ſenex donec cupiens cantansque coegit
Inuitum alternis modulis contendere Chiron.

Increpuit prior ergo lyra Centaurus eburna,
Quamque ſuis geſtans manibus porrexit Achilles.
Et canit vt fuerint non aequo Marte feroces
A Lapithis iuxta Centauri morte perempti,
Et temere Alciden auſos irrumpere contra
In pholoe pugnaſſe, mero faciente furores.
Aſt ego tum cithara poſt illum ex ordine ſumpta
Mellifluum reſonans emiſi gutture cantum.
Nigrantis tunc ergo Chaus praediximus hymnum,
Vt conuerſa elementa, polusque apparuit horrens,
Quodque genus vaſtis terris, pelagique profundum,
Conſilio et prudens, atque antiquiſſimus horum
Cuncta ſuo generauit amor, ſecreuit et ipſa
Saturnumque grauem, ſummoque vt denique coeli
Excepere Iouem regalia ſceptra tonantem.
Cantabamque genus iuuenum, et ius omne deorum,
Pugnacem Bacchum, et crudelia facta Gigantum.
Mortalis ſuper haec hominum memorata propago
Eſt mihi, et anguſtum veniunt cantata per antrum
Praedulces plectro reddente per atria voces,
Obſtupuere apices montisque et vallis opaca
Pelionos, quercusque altae de carmine motae
Conuulſis properant ad eam radicibus aulam,
Auditoque ferae cantu, petraeque ſtrepentes
Speluncae ſtabant informes, agmine facto.
Quinetiam feſſis ſtabula ad centaurica pennis
Immemoresque ſui nidi venere volucres.
Centaurus ſtupet aſpiciens, feriensque trementis
In ſeſe ipſe manus terram pede pulſat equino.
Sed venit a puppi Tiphys, Minyasque repente
Imperio cogit, cantus ego deinde remiſi.
Conſurgunt proceres, ſua quisquis et induit arma.
Sed natum Peleus patriis complexus in vlnis

* * * *)

Arriſit lachrymans, gaudens excepit Achilles.
Ipſe ſuis pellem manibus Centaurus honorans
Hoſpita dona dedit pardi mihi munus habere.
Aſt vbi ſpelunca disceſſimus inde relicta,
Extendens ſenior tumuli de vertice vtrasque
Phyllirides in vota manus, ſuperosque precatur
Dent reditum Minyis, veniat quoque regibus orat
Gloria magnaminis tardos viſura nepotes.
Ergo vbi iam ad nauem, et littus deſcendimus omnes
Conſedere ſuis in tranſtris quisque, manusque
Impliciti validis pulſabant aequora remis.
Pelion ex oculis abit, et vis ſpumea vaſto
Exultans pelago canentes fecerat vndas.
Piſaeus latet, et tua Sepia littora vertex.
Ante oculos Sciathos veniunt, dolopisque ſepulchrum.
Plana quoque Anchialos, et aquis praeſalſus Enaulus,
Qui rapido vaſtis ſtrepitum dat flumine terris,
Praetereunt valles Minyae quoque montis Olympi
Excelſi obſtruſas, et Athon cum frondibus altis,
Pellenen latam, nec non diam Samothracem.
Hinc quoque mortali nulli dicenda deorum
Sacra meis moniti ſermonibus horrida vitant
Heroes, illinc nanque inſatiabile lucrum
Incola de nautis ſacrorum vindicat vſu.
Inde ad compoſitos vultus appellimus Argo
Diuinae Lemni. ſcelus illic auſa nefandum
Foeminei rabies odii iurata maritos
Exitio dedit. aſt deinde volentibus ipſis
Imperat Hypſipyle cunctis formoſior vna.
Sed tibi quid multis referam dea Cypria quanto

*) Vacuum ſpatium vnius verſus.

Fecerit igne graui ſplendentia pectora noſtrum
Lemniadum Minyis ſociare cubilia iunctis?
Reginam Hypſipylen ardens compreſſit Iaſon,
Aſt alias alii, pelagi nec cura manebat,
Donec me tardos animo indignante receſſus,
Et monitis miſcente minas, referuntur ad Argo
Remigio intenti, patriae quoque cura ſubiret,
Sub lucem Zephyro puppim feriente ſereno
Helleſpontus habet, noſque arta relinquit Abydos.
Dardanium a dextris, Pityeque erat, Ilion ingens,
Pulcher vbi Aeſepus Percoten, Abarniadanque
Frugiferas terras ſplendentibus alluit vndis.
Laeta ferebatur ventis ſtridentibus Argo.
Atque vbi iam littus compreſſimus, ipſe magiſter
Aemoniae puppis, ſimul et praecelſus Iaſon,
Atque vna Minyae reliqui monimenta Mineruae
Erecto aedificant ſaxo, pulcherrimus vnde
Manat ab Artaciae nympharum munere gurges,
Dona deae quoniam per concaua littora ponti
Helleſpontiacis facies arriſit in vndis,
Et nullo introrſum motis aquilone procellis,
Iactanda in medios non haec fluit anchora fluctus,
Porrectoque illic tentoria littore figunt,
Et pranſi expectant venientis tempora coenae.
Iamque recumbebant venit cum Cyzicus heros,
Imperat hic Dolopum gentique Perictionumque
Aenei charum pignus, quem filia clari
Eudori Aenippe peperit formoſa puella.
Hic igitur menſa Minyas fouet hoſpite cunctos,
Flexipedesque boues, pingueisque dat eſſe iuvencos,
Agreſteisque ſues, et rubri pocula vini,
Et panum cumulos dono dat ferre per altum.
Inſuper et veſtes, tunicas, pictosque tapetas.

Fecerat aetatis par illos gratia charos,
Appositisque suum est dapibus testatus amorem.
Sed postquam Oceani latuit sol mersus in vndis,
Lunaque nocturnum stellis induxit honorem,
Prosilit Arctois pubes tunc Martia siluis,
Persimilisque feris facies fuit horrida, quales
Titanas referunt, fortesue fuisse Gigantes.
Nam sex cuique inerant cum duris brachia dextris,
Quos simul vt toruo viderunt lumine reges
In pugnam et duros assumunt arma labores.
Pugnabant illi piceis, hastisque abiegnis,
Et Minyas tenebris inuadunt noctis opacae.
Sed temere instantes natus Ioue fortiter arcu
Stridente occidit, iuuenem quoque perdidit vna
Cyzicon, inuitus licet, atque errasset in illo,
Fata sed vrgebant Alcidae occumbere dextra.
Cum subito in puppim saltu referuntur aduncam
Armati Minyae, atque omnes sua transtra tene-
bant,
Tiphys ab excelsa dat sibila puppe, iubetque
In nauem scalamque trahi, soluique rudentes.
At non soluuntur funes, sed naue retenta
Arctius haerebant subitae de more procellae
Vincula nodorum. stupuit tum nauita Tiphys
Egregius, iam voce carens et liquerat Argus
Temonem, fluctus expes euadere tantos,
Indignante Rhea populum per vulnera caesum.
Sed cum iam medios cursus nox atra teneret,
Iret et occiduas astrorum fulgor in vndas,
Altior inuasit nautae tum lumina somnus,
Inde deae mandata graui non vana sopore
Horrisonae instantis comprensum Palladis vrgent,
Fataque diuinum sic est ea fronte minaci.
Agniada dormis somno percusse profundo,
Pelle tegens oculos? sed iam consurgito Tiphy,

Et tutum ad littus ſaltu de puppe iubeto
Ire duces, informe tenent vbi corpus harenae
Hoſpitis, inferiasque dari, et ſua funera caeſo,
Dis Rhea nanque iubet ſacra et libamina ferri
Infernis, largosque oculis ſtillantibus imbres.
Fasque pium, atque huius ſic hoſpita menſa colatur
Quem iaculo inuitus *) traiecit noctis in vmbra
Alcides, iraque deam concuſſit amara.
Aſt vbi iuſtus honos habitus de more ſepulchri,
Inde deae ad ſedem venietis Dindymon altam.
Hic placanda ſacris Telluris filia pulchris.
Tunc funes trahere, et ventis dare vela iubebat.
Haec vbi fata dea eſt, abiit conuerſa ſagitta
Ocyor ad ſuperos, oculis huic pellis abacta eſt,
Qui propere exiliens populum clamore vocabat,
Hinc atque inde mouens, illos ſopor altus habebat.
At tremor hinc animi, ſed poſtquam voce vocatos
Heroas docuit per ſomnum vera locutus,
Surrexere citi, et ſaltu iam littora poſcunt.
Tum croceas aurora faces iam nocte fugata
Praetendens, rutilo ſpargebat lumine caelum.
Cum celſi proceres Minyae videre cadauer
Puluere foedatum, liuentique ora cruore,
Vtque feras alias, ingentia corpora circum,
Ipſi autem denſa regem cinxere corona
Cyzicon, et ſecto iuuenem ſub marmore claudunt,
Et fodiunt tumulum, factoque ex more ſepulchro
Agglomerant truncos propere. iam magna ſub antris
Viſcera defoſſis condunt, aſt ipſius vmbram
Idem ego perfectis placaui in funere ſacris,
Dulcis aquae, et niuei lactis libamina miſcens

*) Editum *inuictus*.

Illimo de fonte, meis et laudibus ornans.
Tum vero Aeſonides ſociis ad vota vocatis
Eſſe ſepulchrali ſua praemia dixit agoni.
Hypſipyle dederat ferri quae munera Lemno,
Ancaeo calicem dedit aurea dona palaeſtrae
Gibboſum, manibusque grauem. verum tibi Peleu
Victori in ſtadiis proprii certamine curſus
Inſignem, rutilam, textam quoque Pallade veſtem.
Et fuit argento Crater grauis, arte ſuperbus,
Alcidae precium pro ceſtibus. aurea Caſtor
Dona tulit, phaleras praeſignes, victor equeſtris.
Pollucique dedit ſplendentes ferre tapetas,
Nam fuit hic pugilum celebri certamine victor.
Ipſe autem flexo vi multa ſtrenuus arcu
Sublimem ante omnes emiſit in alta ſagittam,
Hinc oleam Aeſonides Minyis donatus ab ipſis,
Intextam vario tenuit cum flore coronam.
At mihi pro cantu dat munera dius Iaſon
Ex auro extenſis alis vtrinque cothurnos.
Hic pugnae modus. at celer implet fama penates
Cyzicon extinctum, quod poſtquam ſenſit et vxor
Infelix, altum reſonat, laceratаque pectus,
Et collo inuoluens funem, ſuspenſa pependit.
Suscipiens autem lachrymas has terra perennes,
Emiſit latices, ſaxis fons vitreus inde
E mediis manat, fontem vocat incola Clamen.
Tunc ergo oracli memores tenuere cacumen *)
Diuinum auditi reges, et Dindymon altum
Vt veneranda ſacris annoſae denique placent
Corda Rheae, ſumatque animas regina calentes.
Ipſe autem cithara ſemper comitante ſequebar.
Praeuenit hic etiam nos Argus puppe relicta,
Qui pius obliqua intortum cum cortice ramum
E ferro arentem vitem praecidit acuto

*) Nullum lacunae ſignum.

Effigiemque ſacram ſeclis monimenta daturam
Omnibus egregia ſixit, formauit et arte,
Reginaeque aram ſculpto de marmore ſtruxit.
Hic igitur properi Minyae, praeque omnibus vnus
Aeſonides, ſectis ponunt altare lapillis.
Hoc ſuper et tauros libant, et victima quaeque
Grata fuit, proceresque iuuant libamina diua.
Nos cultus, laudesque deae celebrare iubemur,
Supplicibus reditum quo ſic placata miniſtret.
Ergo vbi deſierant libamina ſacra, piosque
Argoam ad nauem deſcendimus, hinc quoque Tiphys
Heroas de puppe vocat, tum protinus omnes
Irruimus, quo quisque prius per tranſtra reſedit
Ordine, tunc etiam remorum cura ſubibat.
Sponte ſua funes terra venere ſoluti.
Velaque tenduntur, nobis Rhea Dindymo ab ipſo
Magnipotens miſit ventos de puppe ſecundos.
Nos autem rurſum ſpectanda nepotibus olim
Sacra coronata de naui mittimus ara,
Implicitaeque Argus duri ceſſere rudentes.
At poſtquam nauis complerunt carbaſa venti,
Subſiliens ſalſas ponti praeteruolat vndas
Et prope Myſorum terrae confinia transit,
Rhindaciumque cito curſu tum praeterit amnem.
Hinc iam littus amans gaudenti remige portus
Intrat arenoſos, manibus tunc ergo rudentes
Colligere, et loris ſubnectere vela iubemur.
Hinc ſcala egredimur ſubducta in littore pulcro,
Quisque cibi potusque memor, nemoroſa videri
Arganti hic circum praecelſa cacumina montis.
Tum vero armatus ſiluas properabat in altas
Alcides, arcu teloque tricuſpide dextram
Venando vt praedam ſociis, coenamque pararet,
De ſue vel caprea, cornuta ſiue iuuenca,

Dumque ſubit late ſiluas clam puppe relicta,
Pone ſecutus Hylas, prauisque erroribus actus,
Peruenit infelix habitant vbi forte paluſtres
Speluncam nymphae, viſum quae protinus illum
Imberbem ſimilemque deis, rapuere ſub vndas,
Vt ſecum totos ſenii ſit neſcius annos.
Iam medio curſu rapidis altiſſimus ibat
Phoebus equis, reſonant validae de montibus aurae,
Carbaſaque alta petunt, iubet ergo intrare carinam
Exclamans Tiphys, et ſoluere littore funes. *)
At citus Elatides ſyluas Polyphemus inibat
Vt vocet Alcidem, celeremque reducat ad Argo.
Verum haud occurrit. robur nam fata vetabant
Alcidem indomitum contingere Phaſidos vndas.
Ergo vbi telluris infauſtae liquimus oras,
Hic iam Amycus Bebrycenſis habet crudelia regna
Gentis, et aetherium contemnens fasque, Iovemque,
Immane inſtituit contra hoſpita iura duellum,
Vt ſtabulum quisquis vel regia tecta ſubiret
In pugilem duris ineat certamina pugnis.
Hunc igitur ſtrauit vi vaſta robore Pollux
Percuſſa extemplo loris ceruice tremendis.
At Minyae ferro Bebrycenſia corpora caedunt.
Soluimus hinc, vrbemque in lato littore magnam
Remigibus laſſis Bithynia tecta ſubimus.
Hinc iam fontis aquas, et ſiluis ligna niuoſis
Poſcimus hoſpitio, et ſub noctem coena paratur.
Perdidit hic geminos vibratis corde tumenti
Infelix Phineus petris ſua pignora natos,
Obiecitque feris inſano vxoris amore.
His autem vitam reddunt et lumina nati

*) Nullum omiſſi verſus indicium.

De borea, Phineum grauis eſt iactura ſecuta.
Nanque indignantes oculorum lumine caecant,
Cum ſubito validis borea ſpirante procellis
Curuantur denſae nemoroſa cacumina ſiluae,
Vt lueret Biſtonia lachrymabile fatum, *)
Hinc igitur miſeri crudelia tecta tyranni
Linquimus, et vaſtas pelagi conſcendimus vndas
Cyaneas iuxta petras, quas optima matrum
Annumerans docuit quondam me Calliopea.
Hic ergo exitii vitandi nulla facultas,
Nanque illae aduerſis ventorum flatibus actae
Occurſuque graues allidunt ſaxa gementi.
Hic ſtrepitus late pelago, coeloque gementis
Praecipites reſonant perruptis fluctibus vndae. **)
Aſt ego tum tali ad Tiphym ſermone locutus:
Ad puppim conuerte oculos, et cautius ito.
Senſit vbi haec, gelidus tenuit praecordia ſanguis,
Quidquid agat tamen arcano ſub pectore caelat
Tum ſecum. ſed enim Pallas conſiſtere ſumma
Imperat antenna volucrem, ſic Iuno monebat,
Quae volat, et Minyis ſe triſtis Erodius infert.
Illa dehinc alis circa vltima ſaxa leuatis
Circuit, aſt petras concurſu mutuus horrens
Impetus alliſit, volucris pars vltima caudae
Attrita eſt, Minyaeque illam clamoribus vrgent.
Tiphys vbi exitio volucrem iam vidit ademptam
Dat ſignum tacitis heroibus. ocyus omnes
Accenſi fluctus acri tum remige pulſant.
Aſt ego diuinis ingentia ſaxa camoenis
Mulcebam, ſubita illa procul ſecedere viſa.
Tunc exundarunt fluctus, ſublataque noſtro
Carmine tunc Argo vaſti tulit aequoris vnda.
Ergo vbi iam transgreſſa freti fuit ora tremendi
Cyaneasque Argo petras, ſe protinus aegre

*) Fortaſſe ſcripſit *in Biſtonia.* **) Nullum omiſſi verſus indicium.

Ex imo ſtabiles monſtrant ſuper aequora fundo.
Sic nanque e tetrica parcarum lege iubetur.
Tunc igitur laeti fatum exitiale timentes
Ceruleas petimus Rhebani fluminis vndas.
Hinc procul in longum tractae Tyneidos arua
Tembrius irriguis fluuius facit humida ripis.
Sangarius ſubit hinc Euxini littora pulſans.
Aſt vbi remigio adiuti conſedimus oras
Vicinas Lyce magne tibi, quo nomine genti
Imperat, amplexu qui nos in tecta recepit
Rex Lycus, et Minyas fouit ſimul hoſpita menſa.
Ipſe dies noctesque ſuum teſtatus amorem.
Hic quoque parca duos Orco damnauit iniqua
Idmonaque Ampyciden, clarumque per aequora Tiphym,
Illum equidem morbi vis intempeſta peremit,
Aſt aper occidit ferus hunc, nos iuſta ſepulchri
Soluimus, et canas tum deinde repoſcimus vndas.
Credimus Ancaeo puppim. nam quisque magiſtrum
Nauigii, et pulchras callentem dixerat artes.
Suscipit hic igitur temonum lora manuque,
Parthenium, ipſe regens, Argo direxit in amnem,
Incola quem nitidis ſplendentem dicit ab vndis.
Alloquor hunc, Tiphym fueram qua voce locutus.
Emenſa hic apicem ſcopuli tendentis in aequor
Cappadocas praeter, curſu quoque puppis eodem
Acta Carambiacae tenuit confinia terrae.
Illic Thermodoon, et Halys perlabitur ingens,
Qui magno ſalſos inuadit turbine fluctus,
Lapſus ab Arctoae Boreali vertice plagae.
Longa Themiſcyres regio, et Boeantidos orae.
Hinc et Amazonidum turmae panduntur eque-ſtres,
Et Chalybes, ſociaeque manus Stybarena fre-quentant

Regna, et Moſynes iunguntur in vrbibus vna.
Conuerſi ad leuam Maurorum acceſſimus orae
Et Mariandinis vicinos vidimus agros.
Hinc Helices longum protenditur aequore collum.
Hinc quoque littoreis ingens vallatur harenis
Campus, et excelſae deſpectant aequora valles.
Mons Symus eſt vrbs his, viridanti gramine pratum
Arua ſecant vaſto ſtrepitu deuectus Araxes,
Thermodon, rapidus Phaſis Tanaisque fluentes,
Inclyta vbi Colchi gens, Heniochique et Araxae
Progreſſi extremos portus, populosque videmus,
Vros, Chidnaeosque, Charandaeos, Solymosque,
Et iuxta Aſſyrios, dorſumque immane Sinopes,
Et Philyras, Naetasque, atque oppida denſa Sapsırum,
Byzeras ſuper hos, et inhoſpita rura Sigymnum.
His impulſa locis ventis afflantibus Argo
Fertur in immenſum, tenebris fugientibus orbem,
Euxinum, occiduo dehinc Phaſida ſole videmus.
Admonitos iubet hic Ancaeus candida multo
Stringere demiſſis antennis carbaſa nexu,
Malum aequare rati, puppimque impellere remis.
Fluminis at poſtquam tranquilla per ora recepti
Venimus hinc, muris Aeetae cincta ſuperbis
Regia ſpectatur, nemus et quo vellere pellis
Fuluo glandineae ſago ſuſpenſa nitebat.
Sic illi his cunctis intenti rebus agebant.
At ſecum Aeſonides animo quam multa volutans,
Ad Minyas fidos comi ſic voce locutus.
Praeſtet an Aeetae properare ad moenia ſolum
Ab reliquis, blandoque homini ſuadere laboret,
An ſecum ſociis iunctis heroibus iret.
Tum vero haud placuit Minyis ire omnibus vna.
Iuſſerat hoc etenim Iuno formoſa timentes

Contanteſque ſuas fatis permittere habenas,
Quae cito tunc etiam ferri per ſomnia iuſſit
Aeetae exitium, vehemens hinc protinus omnem
Regalem cum mente domum concuſſerat horror.
Viſus enim ſpectare ſibi eſt ex aethere ſummo
Praefulgens charis occumbere virginis aſtrum
Medeae in ſinibus, propria quam nutriat aula.
Illa autem peplo accepto, gàuiſaque tota
Mente ferens illud, latum peruenit ad amnem
Phaſidos. aſt raptum fluuii iam fluctibus aſtrum
Longius Euxini ponti de littore ferri.
Talia per ſomnum fuerant vbi viſa, repente
Erigitur, Stygiusque tremor iam pectus obibat.
Exiliit ſtrato, famulos iam frena iubebat
Conſtratis imponere equis, et iungere currus,
Vt veniens placet peramati fluminis vndas
Phaſidos, atque ipſi patrias cum gurgite nymphas,
Heroumque animas, quotquot per flumen oberrant.
Inde ſuis iubet e thalamis accedere natas
Chalciopem et natos Phrixo iam coniuge adempto,
Et teneram forma inſignem, vultusque rubore
Medeam, vt curru vectae comitentur euntem.
Nam media Abſyrtus procul hinc habitabat in vrbe,
Aureus vna ipſum currus, natasque ferebat
Aeetem, huic rapido curſu ſublimis equorum
Fertur arundinei fauces ad fluminis, illic
Ferre preces patriis vndis, et ſacra ſolebant.
Has autem ad ripas curſu peruenerat Argo.
Hanc ergo Aeetes conſpexit, et ordine multos
Heroas vna in mediis conſidere tranſtris
Dis ſimiles. nam pectora erant ſua ſplendida cuique.

Verum inter cunctos praeſtans excellit Iaſon.
Huic etenim Iuno diuinum afflarat honorem,
Et dederat formam, et procero corpore robur.
Cum propius ſtarent, alternaque lumina ferrent
Aeetes Minyaeque, grauem tulit ira dolorem.
At prius Aeetes ſplendenti Phoebus vt alter
E curru aurato longe radiabat amictu,
Serta caput circum radiis ardentibus illi
Ambibant, ſceptrumque manu quatiente mouebat
Ceu fulgur, geminaeque latus cinxere puellae
Praeluſtres, gaudebat enim comitantibus illis,
Terribilis vero, et toruo quoque lumine ſpectans,
Crudeleſque minas clamanti excuſſit ab ore.

* * **)

Dicite quinam eſtis, vel quae vos duxit egeſtas?
Vnde etiam cauſae fuerunt mea regna petendi?
Nam neque iura mei regni, nec ſceptra timetis
Colchorum, aut ſtudio flagrantia pectora noſtri
Qui Marte indomiti quoties ad bella vocantur,
Collatis patriam tutantur fortiter armis.
Sic ait: at cuncti tenuere ſilentia triſtes.
Tum vero Aeſonidae fidentia pectora Iuno
Attulit, heroas nanque ingens moeror habebat.
Nos neque latrones vt venimus, vllaue noſtra
Saeua laceſſitos iniuria reddidit hoſtes,
Mortales odio quae iam fecere priores
Haud pauci, rapto lucrum ſibi turpe parantes.
Sed neque Neptunni brauium chariſſima proles
Conſtituit primus Pelias et vellera nacti
Aurea felices patriam repetamus Iolcon.
At nonnulla tenent ſocii mihi numina iuncti.
Nam ſumus Heroum, aut nati de ſanguine diuûm.
Sed neque bellorum ignari, duriue laboris

*) Vnius verſus vacuum ſpatium.

Hoſpitio iungi petimus, nam denique praeſtat.
Sic ait, aſt animum concuſſit flamma procellae
Aeetae ſimilis, oculosque intorſit acerbos,
Exitiumque dolo Minyis meditatur iniquo.
Ad quos eſt tandem tali ſermone locutus.
Si tanta in vobis animi vis Martia ſurgit
Vt contra inſtantes pugnaces fundere Colchos
Speretis, vobisque ingens erit inde trophaeum,
Vellera tollentes patrias depoſcite terras.
Sin autem pauci noſtra ſuperante phalange
Cedetis, poenas ſoluet confracta carina.
At mihi ſi qua fides, et erit magis vtile vobis,
Deligere e cunctis qui ſit praeſtantior vnum
Mens erit, vt ſubiens ego quae certamina dicam
Aurea dona ferat, et vos honor iſte manebit.
Sic dicens vrgebat equos, veſtigia retro
Illi iuſſa ferunt, Minyas dolor occupat altus.
Tunc ergo Aeſonides votis depoſcitur, illi
Non inuicta darent Colchorum pectora poenas.
Nunc autem Muſaee tibi praeſtrinxero, moeſti
Qualia pertulerint Minyae, tum regis ab aula
Aeetae rediens pugnax quae dixerit Argus,
Quem Phrixo de patre tulit ſibi iuncta puella
Chalciope in patriis laribus, quo tempore vectus
Arietis in tergo Colchorum ad littora venit,
Nunciat hic Minyis quae ſunt ventura ſuperbi
Stultitia Aeetae ſcelerato et pectore regis,
Vtque puellari infelix vtatur amore
Medea, atque aſtu Iunonis capta feratur.
Nanque Cupidineo torquet Venus igne medullas,
Proximaque hanc Stygio telo traiecit Erinnys.
Vtque boues ignem ſpirantes ſub iuga miſit
Quadrifida, vt ſulco dederit quae ſemina Phrixus,
Geſſerat Aeetae veniens bellator ad aulam,
Anguigenis dotem bellacem e dentibus actam,

Exoſam vt ſegetem ſummas occidit ariſtas
Funeſta Medeia manu, ſed gloria facti
Ceſſerit Aeſonidae, tenebris vt noctis opacae
Venerit infauſtis pullo velamine tecta
Auſpiciis, furtim flammae data virgo furenti,
Et petiit celſam fatis vrgentibus Argo
Cum nullius erat non irae cura paternae
Vt complexa nouas diuerſa per oſcula formas,
Pectoraque attrectans perſonae baſia fixit,
Humectans lachrymis ſtagnantibus ora, pudorque
Omnis abit, cupit heroas, percuſſaque philtris,
Virgineum ſtrauit poſcens hymenaea pudorem.
Plura etiam fient poſthac vbi cognita rurſum.
Ergo vbi tecta ferox Medea paterna reliquit,
Venit et ad puppim greſſu ſuspenſa latenti,
Tunc multa inter nos quo pacto aut arte locuti
Aurea de ſacra ferremus vellera fago,
Quam facile is menti noſtrae labor. at neque quisquam
Tantum auſus ſperare, noui nam plena timoris
Cuncta videbantur, ſeriesque immenſa malorum.
Nam primum ante domos Phaſis praelabitur ingens,
Deinde nouem denſus paries erectus in vlnas,
Turribus et ſolidis munitus vectibus ambit.
Septeni claudunt orbes, triplicesque tuentur
Aeratae ingentes portae, ſupereminet altus
Murus, et auratae decorant faſtigia pinnae.
Spargit inextinctas portarum limine in ipſo
Sublimis regina faces, atque inde Dianam
Oſtia ſeruantem Colchi coluere, viasque,
Ipſa oculis horrenda viros, atque auribus arcet,
Ni fuerit precibus ſacris placata peractis.
Quae Medea ſciens libamina ſola ſacerdos,
Et ſociae magno celant Cyteides aſtu.

Nec ciuis veniens illuc quicunque vel hoſtis
Interiora ſubit mortali limina greſſu.
Nam prohibet quacunque viae dux, et dea cuſtos
Immittens rabiem catulis irata ſerenis,
Interior ſepes murorum circuit hortum
Vmbroſum arboribus late creſcentibus, illic
Cum cornis pulchrae laurus, platanique decorae.
Hic etiam paruis tectae radicibus herbae
Aſphodelus, Clymenusque, et pulchrior his Adiantus
Et Thryon imbellis, Ariſtereonque Cypeironque,
Hormion, Iryſimon, deuotaque Cyclamis aris.
Stoechas, Paeonieque, et ramo diuite creſcens
Mandragora, et Polion, ſubtilis Dictamus vna.
Hic et odora Crocus, hic Cardamon, hic quoque Cemus.
Cumque Chamaemelo Smilax, Mecon quoque nigra,
Alcyaque, et Panaces, et Capaſon atque Aconitum,
Et quae dira ſuis fert gramina terra venenis.
In medio ſtipes fagi ſacer, arduus altum
Denſatur nemore, et ramis ſpatiantibus exit.
Hic igitur Phrixaea omni de parte refulgens
Aurea pendet ouis, ſerpens hic vellera circum
Peruigilat, dictu monſtrum mortalibus horrens.
Nam tegitur fuluo corio, multisque ſuperbum
Amplexus truncum ſpiris ingentibus ambit,
Infernique Iouis ſignum pro vellere vexat
Indomitus cuſtos, et ſomni neſcius anguis
Sordida conuoluens humenti lumina tabo.
Aſt vbi de cunctis vt erant veriſſima rebus
Nouimus et tenebris Hecates cuſtode dracone,
Omnia quae nobis prudens Medea reſoluit,
Poſcimus in tanto et ſine ſpe diſcrimine, ſaeua

Quo dea ſit placanda modo, faueatque rogata
Vt ſit iter nemus in vaſtum, tandemque recepto
In patrias laeti redeamus vellere terras.
Tunc Mopſus iubet e cunctis heroibus vnus,
Nam fuit ingenio vates. is doctus et arte,
Vt me ſupplicibus adigant ad munera verbis;
Placantemque deam, monſtrumque immane trahentem.
Sic illi orantes facta cinxere corona.
Iuſſi igitur geminos, fortem quoque Iaſona fratres
Pollucem pugilem, praeſignem et Caſtora equeſtrem,
Mopſonque Ampyciden loca poſcere plena laboris.
At me tum ab reliquis ſolum Medea ſecuta eſt.
Poſt vbi contigimus aras, diuamque Therapnen,
Effodi triplicem campi ſuper aequora foſſam.
Arceuthi truncos, fragmenta quoque arida cedri,
Et Rhamni ſtimulos, et ſtridula ab arbore ramos
Quaque legens, ſtruxique pyras in margine foſſae.
Multa quoque ipſa mihi callens Medeia ferebat,
Et ſacri ex adyto capſam geſtabat odoris,
Tum propere ſubter veſtem ſimulacra peregi,
Impoſuique ignem, congeſtaque viſcera, ſacram
Rem faciens, catulos nigra tris pelle locaui.
Sanguine miſcebam calchantum et ſtruthion illo,
Et ſchiſtam Cnecum, deforme his Pſyllion addo
Chalcimon, Anchuſamque rubram, truncique ſubinde
Appoſui ventres ſecto de corpore plenos,

* * * *)

Succinctus pullas, ferrumque hoſtile lacernas,
Pulſabamque rogans, dant illae protinus aures
Lurida rumpentes funeſti clauſtra barathri

*) Vnius verſus vacuum ſpatium.

Tiſſiphone, Allectoque furens, et dia Megaera,
Succenduntque faces in caedem et vulnera tetras.
Inuaditque pyram flammis ſtridentibus ignis.
Et fumum ingentem flagrans dat in aethera nidor,
Cum ſubito inferna per flammam ſede feruntur,
Crudelis nec viſa lues, facinusque ſtupendum.
Corpora ſunt illi de duro immitia ferro
Pandorenque vocant, variis dehinc horrida formis
Immanis nec mente capax monſtroſaque Ditis
Nata triceps Hecate, leua nam parte iuboſus
Hinnit equus, dextra rabido canis aeſtuat ore
Exitiale malum, medio fera ſurgit agreſtis,
Enſis vtraque manus acie diſtringit acuta.
Et circa foueam varios ſinuantur in orbes
Pandore atque Hecate, poenarum hinc turba ſubibat
Quaeque faces cuſtos piceas immunda Dianae
Mittit humi ſternens oculos, nec ad aethera tollit.
Lambunt ora canes innati. argentea iamiam
Clauſtra patent, pulchrasque fores tum ſponte recludi
Portarum aſpiceres, oculi nemus omne pererrant.
Aſt ego tunc ipſo greſſus in limine fixi,
Medea inſequitur, et ſplendidus Aeſone natus,
Tyndaridae, atque vna celerant veſtigia Mopſus.
Cum prope iam tanto fagus quaeſita labore
Staret, et hic fundus Stygio ſacer, araque regi,
Ecce draco, immenſos ſpiris facientibus orbes,
Attollens immane caputque, genasque frementes,
Sibilat horrendum, ſtrepuit conterritus aer,
Inſonuitque arbor, radicibus omnis ab ipſis
Hinc atque hinc concuſſa, ſtrepit nemus vndique denſum.
At me tum ſociosque ſimul tremor occupat ingens,

Medeae tantum mens vni interrita manſit,
Fruſtaque cum triſti manibus radice revellit.
Tunc ego diuinum modulatus pectine carmen,
Supremamque chelym plectens et pollice chordam,
Dulcia de noſtris emiſi murmura labris,
Et ſomno laudes regique hominumque, deûmque,
Molliat vt validi, cecini, fera membra draconis.
Protinus audito venit Cyteida cantu
In patriam, ſopitque hominum mortalia corda,
Ventorum et ſtrepitus vaſtos, fluctusque marinos,
Vndantes fluuios, curſumque e fonte perenni.
Cumque feris volucres, quod viuit, repit, et omne
Collocat in lecto, et pennis praeteruolat aureis.
Hic igitur Colchos, florentiaque arua popoſcit
Somnus, et horrentis inuaſit lumina monſtri.
Haud morti abſimilis, preſſum caput applicat armis,
Subducens ſolles ingentia colla, ſtupetque
Medea infelix, tum protinus Aeſone natum
Incendens propere ex alto iubet aurea ramo
Vellera detrahere. accelerat non ſegnis Iaſon,
Exceptaeque humeris fert pondera pellis ad Argo.
Exultant Minyae heroes, alteque leuarunt
Ad coelum ſuperosque manus et ſydera iunctas.
Vellera ſic illi circunſtant. protinus ergo
Medeam e ſeruis Aeetes audit abiſſe.
Hinc vocat Abſyrtum, populumque et ad arma vocare,
Germanamque vna dat quaerere iuſſa ſororem.
Phaſidos is rapido greſſu properabat ad vndas,
Heroasque petit, audax vbi virgo reperta.
Et iam nox medias curſu transegerat vmbras,
Cum Medea dolis inſtructa, et amoribus ardens
Exitium fratri Abſyrto meditatur iniquum,

Et caeſum vaſti iaciunt in fluminis vndas.
Gurgite quem merſum, rapiunt Nereides alto.
Illum autem ſaeuis e fluctibus inſula tandem
Alliſum excepit, quam nunc Abſyrtida dicunt.
Sed neque fas, neque cuncta deum latuere videntem.
Tunc propere inſiliunt puppim, ferroque rudentes
Vtrinque abſcindunt trepidi, ſed deuius errat,

* * * *)

A ponto auertit, nec fluminis ora deorſum
Pulſimus, ac ſcelere obducti contraria duro
Remigio ſulcant Colcho tellure relicta
Lymphati Minyae, caecosque profunda premit nox,
Et medios fluxus ſtulti ignarique locorum
Currimus. at loca plena colunt ea maxima circum
Gymni, Buonomaeque, et agreſtes Arcyes vna,
Cerceticique, ferox ea gens, Sintique ſuperbi,
Sparſa Charandaeas per valles tecta frequentant
Caucaſeas iuxta rupes, artamque Erythiam.
Sed cum mane rubens orbis proferret eous
Inſula poeanthe feſſos excepit, at illam
Aduerſos remis circundant flumine curſu
Ingenti Phalis, tranquilloque amne Saranges
Quem ſtagnante palus Maeotis gurgite latum
Sparſa per irriguos transmittit in aequora campos.
Tunc ergo obnixi remis noctesque diesque
Currimus hinc fauces cogentem Bosphoron arctas,
Tranſilimus tauro Titan vbi fortiter vſus
Traiecit fluuium facientia ſtagna paluſtrem.
Hinc iam remigio longos faciente labores

*) Vnius verſus vacuum ſpatium.

Maeotas tunicis primo contingimus altis,
Finibus et vaſtis immenſo crine Gelonos,
Sauromatasque, Getasque, Gymnaeos, Cecryphasque,
Arſopasque feram gentem, ſaeuosque Arimaſthas,
Qui poſitas habitant circum Maeotida terras.
Aſt vbi inexhauſto contriſtauere labore
Nos ſuperi, et vaſtae vada ſunt transmiſſa paludis, *)
Vix tandem exitio eripimur, pulſantibus Argo
Demiſſis tabulis et iam ſtridente carina.
Inde ſub Arctois anguſto rapta meatu
Finibus oceanum verſus prolabitur Argo,
Defeſſi noctesque nouem, totidem quoque ſoles
Linquimus hinc atque hinc ignotas nomine gentes,
Pacton, Arcteionque genus, Leliosque feroces,
Belligerosque Scythas, deuotaque pectora Marti,
Funeſtos tauros crudelia ſacra ferentes
Diuae Hecatae, humano complent cratera cruore,
Quin et Hyperboreos Nomadas, et Caſpia clauſtra.
Atque vbi diua diem iam clarum aurora reuexit,
Rhiphaeas valles attingimus, inde repente
Proſilit anguſti puppis per littora ponti,
Oceanumque intrat, Saturnius ipſe vocatur
Pontus Hyperboreis a gentibus, et mare mortuum,
Vnde etiam lethum fugiendi nulla fuit ſpes,
Ni puppim validis Ancaeus viribus actam,
Innixus pulchra temonibus arte dolatis
Dextra coegiſſet curſum per littora ferre.
Proſilit hinc geminis ſudanti remige palmis
Sed domitos longo remorum denique pulſu **)
Linquebat iam feſſa manus, iam triſtia corda,

*) Nullum lacunae indicium. **) Nullum lacunae indicium.

Brachiaque innexum durata fronte plicamus.
Torquet dura fames, et ſudor multus anhelos.
Tum ſaltu rapitur de puppe Ancaeus, et omnes
Mollibus hortatur heroas fidere verbis.
Qui poſtquam cum puppe locum tenuere paluſtrem,
In mare de ſumma ſaliunt per littora naui,
Funibus ac ſubito longis a puppe reductis
Extremo annexam deducunt molliter Argo
Argus et Ancaeus, Minyis dant deinde rudentes
Tendendos reliquis. rapiunt per littora curſu
Veloces, ſequiturque illos non tarda carina,
Stagnantesque vndas lapidoſo in littore ſulcat.
Nanque illud nulli feriunt ſpirantibus auris
Indomiti pelagus venti. perſtat mare ſurdum,
Dictaque pars Helices, et Tethyos vltima regni.
Aſt vbi ſexta dies roſeo cum lumine venit,
Venimus ad dites, omnique ex parte beatos
Macrobios, facilem, qui vitam in longa trahentes
Secula, millenos implent feliciter annos,
Immunes vitiique omnis, ſortisque malignae.
Verum vbi fatales aequarunt tempore parcas,
Tum ſomno capiunt, et dulci morte quietem,
Non illis hominum ſunt vlla negocia curae,
Sed capiunt dulcesque cibos terreſtribus herbis,
Ambroſiumque bibunt ſuccum de rore perenni.
Pars illos decorat aetatem ſplendor in omnem,
Arridentque illis facies, oculique ſereni
Patribus ac pueris, tum vero menti animoque
Iuſtitiae cultus, et ineſt prudentia verbis.
Hos igitur denſos percurrimus, ipſa pedeſtri
Littora transigimus greſſu. tum Cimmeriorum
Velocem ad littus nauem propellimus, hi ſunt
Phoebaeae totos expertes lampadis annos.
Nam mons Rhiphaeus, et vertex Calpius illinc

Naſcentem auertunt ſolem, denſiſſima phlegre
A medio vaſtas conſurgens porrigit vmbras
Vsque die, radiosque omnis regionibus illis
Continua immerſis adimunt caligine ſolis.
Digreſſi hinc igitur, pedibusque ea littora menſi,
Venimus ad ſcopulum fortem, littusque ſerenum,
Vorticibus fluuius decurrens inde profundis
Aureus e gelidis Acheron perlabitur oris.
Hunc primum vitreis currentem interſecat vndis
Nigra palus, raucoque ſonant hinc murmure ripae.
Denſa per has viridi ſunt fronde arbuſta, feruntque
Aſſiduos fluctus noctesque diesque per omnes,
Statque humilis circum veſci vtilis Hermionia.
Ornat et hic muris vicos appenſa, viasque.
His quoque gens oris hominum iuſtiſſima viuit
Ipſa quibus ſatis eſt nauis morientibus vna.
Nanque animae tenui vectae per flumina cymba
Traiiciunt ripas, viſuntur protinus vrbes,
Infernique fores validae, ſomnusque profundus.
Aſt vbi iamque hominum mores, et nouimus vrbem
Magno infelices ea menſi littore damna,
Tum propere Ancaeus nauem petit ocyus omnes
Defeſſos, quamuis conſcendere iuſſit amicos,
Ad quos eſt verbis blandis quoque pauca locutus.
Nunc etiam durate viri, labor vltimus hic eſt,
Quo nec iam grauior ſuccedet. iamque ego claros
Aſpicio Zephyri flatus, ſtridentque per vndas
Oceani mihi non ignotae fortius aurae.
Sed propere malum media firmate carina,
Soluite vela ſuis de funibus, arma parantes
Ordine dextra, latus prudens exornet vtrunque.
Sic illi peragunt certatim cuncta, ſed imo
E fundo reſonans dat vocem concita fagus,

Argolica Pallas ſecuit quam diua bipenni,
Atque ait. aſt circum ſtupor inde inuaſerat omnes.
Heu me, nanque vtinam colliſa et perdita dudum
Cyaneis petris Euxini in fluctibus eſſem,
Quam nunc ſtultitia regum haec opprobria nunquam
Credita perferrem. nam me fera ſemper Erinnys
Abſyrti effuſo cognati ſaeua cruore
A tergo inſequitur, damnis quoque damna grauantur.
Has igitur caeſi poenas, ſcelerisque nefandi
Perfero fatales nunc huc impulſa per vndas.
Quin vos me ſcopulis ſacris immittite terrae,
Inque ſinus noſtros pelagi deducite noſtri,
Oceanumque extra, atque Atlantica monſtra feratis.
Sic effata premit vocem. tum funditus omnis
Vis animi Minyis obtorpuit, horrida fata
Aeſonidae nimios paſſuri propter amores,
Multaque per ſenſus voluunt in pectore amaros,
An ſaeuam ferro perimant, et piſcibus eſcam
Medeam iaciant, retro et vertatur Erinnys,
Ni cito ſenſiſſet ſuper inclytus Aeſone natus,
Flexiſſetque iram, atque animos cuiusque precando.
Poſtquam Argus vocem vera audiuere loquentis,
Conſedere citi in tranſtris, remosque tulere.
At multa Ancaeus temonem dirigit arte,
Inſulaque ante omnes offertur Iernis, et Argo
Inſequitur metuens atram non ſtulta procellam,
Velaque franguntur. currit tamen illa per aequor
Anxia, nulla iterum fugiendi denique lethi
Spes erat, et duodena dies iam fluxerat, ex quo
Ignari vehimur quibus erraremus in oris.
Sed tamen Oceani extremo nos margine ferri

Cognorat Lynceus, conſpecta quoque eminus illi
Inſula Peuceeſſa, Cereris regalia ſunt hic
Ampla deae, et nubes haec circunfuſa coronat,
Quorum quaecunque eſt ex me tibi fabula conſtet.
Perſephonen ſoliti vt teneram dum ſedula flores
Colligit in magno germani fallere luco
Nauigio vectus, ſed equis vbi frena iuboſis
Imponens, vidit parcarum foedere Pluto
Vi flentem rapuit, traxitque Atlantis in aequor.
Nunc deſperatum eſt nos poſſe optata tenere
Littora, ſiue vllos contingi hic denique fines,
Ad quae non vllae vertunt ſua lintea puppes.
Nam neque clauſa palus pontum venientibus offert,
Sed ſcopuli circum, porrectaque ſaxa feruntur
In pelagus, generat fluctus pulcherrima dona.
At non Ancaeum rectorem puppis aduncae
Spes ſua *) deſtituit circum, ſed obambulat errans
Nunc latus in leuum flexo temone, nec illic
Viſo aditu in dextram direxit lintea partem.
Tertia lux tandem perduxit in atria Circes
Lintea, tumque loci petere interiora iubemus.
Nos quoque nos laeto iam littora poſcimus auſu.
Et denſis funes ſaxis conuoluimus, illinc
Emiſit ſocios, et quaerere iuſſit Iaſon
An colat ignotas, ſemotaque littora terras
Gens vlla, et mores hominum cognoſcere et vrbem.
Verum illis propere venientibus obuia ſolis
Filia, quam dicunt proprio de nomine Circen,
Affuit, Aeetae iuſto ſociata iugali,
Quam tulit Aſterope ſplendenti Hyperione mater.
Haec igitur curſu ad puppim peruenit. at omnes
Inſpecta ſtupuere, pares de vertice ſummo,

*) Editum *tuo.*

Et radiis ſimiles ſpargebat nanque capillos,
Emittens gratas ſplendenti corpore flammas.
Verum vbi Medeam tenui velamine tectam
Inſpexit, nanque illa genas perfuſa rubore
Velabat, viridisque dolor tunc corda premebat.
Sic fatur, gemitus natae miſerata latentes,
O miſera, in quantos iecit te Cypria luctus,
Iam facinus veſtrum non vlla aboleuerit actas,
Quod ſenis huc profugos fruſtra genitoris ab ore
Nunc agit ob caeſi fratris crudeliter vmbram. *)
Nam neque vos patriis fas eſt ſuccedere tectis
Pollutos tetra peccati labe recentis,
Ni prius inuiſum Maleae in littore iuſta
Purgetis per ſacra nefas, libamen et Orphei.
Atque ideo noſtras nunquam vos viſere terras
Credite turbatos tam tetro crimine ſordis,
Hoſpita dona tamen vobis ſtudioſa parabo,
Et panem, et multas carnes, et dulcia vina.
Sic ait. et retro conuerſa eſt. vaſa ſed ipſam
In mediam puppim potusque cibique feruntur.
Et tulit hinc ventus properos a puppe ſecundus.
Soluimus hoc igitur tenſos de littore funes,
Sulcantes fluctus Terneſia littora iuxta.
Mox et ad Herculeas peruenimus inde columnas.
At circum ſcopulos atque alta cacumina Baccho
Sacratos tenuere diu ieiunia triſtes.
Tunc quoque ſol nitidum cum ſe proferret eous
Directo pelagus ſulcamus remige glaucum.
Sardiniam hinc petimus tandemque ſinusque Latinos,
Et quos Auſonium, tyrrhenumque alluit aequor.
At freta Trinacriae tua iam Lilybee tenentes
Aequora ſentimus, flammamque per alta videmus
Aetnaei Enceladi nobis infeſta minantem.

*) Nullum lacunae indicium.

Tum propere ſuper inſultans exaeſtuat vnda,
Ebullens, altoque fremit torrente Charybdis.
Tunc etiam antennas inuaſit gurgite vaſto,
Sed puppim aduerſus rapit hinc ſimul, et neque curſum
Pone ſequi, nec retro datur ſubducere nauim,
Gurgiteque obducti iam circumuoluimur illo.
Tunc etiam praeceps ſummergi coeperat Argo,
Ni *) veneranda virum ſenis inclyta nata marini
Viuentem optaſſet contingere Pelea magnum,
Blandaque de thalamis veniſſet ad alta paternis,
Argoam et puppem coeno eduxiſſet ab imo.
Haud procul hinc vecti ſcopulo ſuccedimus altum
In mare porrecto, geminis hinc inde recurrens
Vnda, repercuſſo reſonat per littora ſaxo,
Fluctibus et gratae veniunt a cautibus aurae. **)
Illic melliſluam reſidentes ore puellae
Dant vocem, redituque carent per carmina nautae.
Et iam tum Minyas inuaſit gratia cantus
Sirenum, validisque ſonos transcurrere remis
Lethales mens nulla fuit, manibusque remittunt.
Quin etiam Ancaeus temonem ad littora vertit,
Ipſe ego ni citharae verſis in carmina cordis,
Quos mater docuit, miſiſſem pectore cantus,
Pangebamque modis ſuauem reſonantibus hymnum
Vt quondam aëripedum cauſa certarit equorum
Iupiter aſtrorum deus, et Neptunus aquarum,
Vtque Lycaoniam terram deus aequoris aureo
Iratus fratri percuſſerit inde tridente,
Impulſuque illo ſeſe oſtendere per alta
Aequora diuerſae ***), quaeque inſula nomine terrae

*) Vitioſe editum *Hi*. **) Nullum lacunae indicium. ***) Male editum *diuerſa*.

Sardinia, Euboea, et Salamis, ventoſaque Cyprus.
Obſtupuere nouo cantu de colle niuoſo
Sirenes, victaeque tacent, et carmine noſtro
Et chelyn, et citharam, ſuſpiria pectore ab imo
Ducentes, iecere manu, ſupremaque lethi
Tempora fatalis veniunt, et ab obice ſaxi
Praecipites ſeſe in pelagus miſere profundum.
Sed formam in petras, generoſaque corpora mutant.
Ergo vbi et haec etiam curſu iam praeterit Argo
Naufragium, latosque ſinus petit aequoris alti.
Iamque per optatos producit carbaſa ventos
Cercyreos petimus portus, ea tecta colebant
Artifices operum pelagi, puppisque regendae
Phaeaces, virtute animi quibus inclytus heros
Imperat Alcinous regum iuſtiſſimus vnus.
Subductis illinc de littore ſacra ferebant
Funibus, aetherioque Ioui, et tibi Delphice Phoebe,
Cum ſubito in portum delati claſſe vehuntur
Remigio Aeetae regis manus alta virorum
Colchorum Errayonque, Charandaeon, Solymonque,
Et Minyas quaerunt, reddant ſibi deinde ferendam
Medeam patris ante oculos, in Phaſide caeſi,
Perferat vt meritas fratris pro ſanguine poenas.
Cum iam igitur portus intraſſent ſtagna profundi,
Alcinoi poſcunt praecones atria regis,
Medeae genua aegra labant, pallorque timorque
Occupat, inuitam retrahant ne vincula Colchon,
Phaeacum et faciat non ante audita tyrannus.
Sed non cuncta mouens fore iuſſerat ordine tali
Parca prius Peliae quam funeſtaſſet et aulam,

Regnantique ipſi caedis foret autor Iaſon, *)
Arete Alcinoi clemens, formoſaque coniunx.
Ipſe autem Alcinous duci de puppe puellam,
Quam peterent Colchi tanto pro crimine ſontem, **)
Reſtituique ſuo dicit debere parenti.
Sed mouit pietas reginae viſcera mitis,
Admonuitque virum, blandis ſermonibus vſa.
Scilicet o coniunx ſocii data foedera lecti,
Haud dulce, et thalami iunctas diuellere flammas.
Et quoties quinis haec audeat, Alma Dione
Irruit, inque viros vltrix, irataque matres,
Quod ſi virgineum ſeruat non tacta pudorem.
Nauiget ad patrem, et patrios Medea penates.
At ſi concubitu foedauit clauſtra iugali
Abdita, iure ſuo ducat quocunque maritus.
Sic ait, ac regis verba haec praecordia tangunt,
Atque ita cuncta ſuis ſtatuit decernere dictis.
At Minyas non haec latuit ſententia, Iuno
Nam ſubito ſeruo aſſimilis deuecta per auras,
Nunciat arcanum reges quodcunque locuti.
Tum ſubito thalamos Medea, thoroſque parare
Excelſa in puppi, circumque aulaea coruſcant,
Velleraque affixis dependent aurea ſetis.
Poſtquam igitur fulcris nituere cubilia lautis,
Coniugiique pares flammae ſubiere ***) latentes,
Tunc iam virginei florem Medea decoris
Triſtibus infelix hymenaeis nupta reliquit.
Hinc vbi magnanimi regis ſubiere tribunal
Colchique et Minyae, quicquid voluere locuti,
Traditur Alcinoi decreto iam ſua coniunx
Aeſonidae, ſoluunt Minyae de littore puppem,
Ocyus et remis ſtridens propellitur Argo,

*) Poſt hunc abeſt verſus. **) Nullum lacunae indicium. ***) Editum *ſubire*.

Ambraciique ſinus celeri ſecat aequora curſu.
Hic tibi quid Muſaee canam memorande labores,
Quos dederint iunctae cum Syrtibus vsque procellae,
Et Minyae incolumes quantis erroribus acti,
Quin etiam quantos incuſſit Creta dolores,
Aereus vt Trigigas acceſſu horrendus in ipſo
In portum vetuit Minyas ſubducere puppem,
Vt tandem aequoreis vexati tempore longo
Fluctibus, ac ſubito triſti male nube grauati
Credidimus nauem quoties allidere ſaxis?
At Paean lucem per nubila ſaeua coruſcam
Montibus e ſummis ſuperintulit, inde repente
Ex multis quae nos claudebant, inſula viſa eſt,
Quam Cranaen dicunt, loca qui vicina frequentant.
At non Aeſonidae quamuis contingere terram
Parte licet, redimendus enim defertur, at illum
Mors auerſa fugit, vis tanta Hyperionis irae.
Aſt vbi transuecti Maleotidos alta tenemus
Admonitu Circes purgent vbi ſacra, rogatus
Infauſtum Aeetes, quicquidue ingeſſit Erinnys.
Tunc ego ſacrorum Minyis libamina pulchra
Struxi, et Neptunnum ſuprema voce rogaui
Det reditum feſſis, dulcesque videre parentes.
Illi igitur ventis acti referuntur Iolcon
In patriam. ſed fronde virens me Taenarus alta
Excipit, vt referam magnis ſacra regibus Orci,
Vaſta quibus parent immenſi clauſtra barathri.
Inde celer petii Thracen per ſumma niuoſam
Libethras gaudens terram tetigiſſe paternam.
Hic antrum ſubii peramabile, protulit hic me
Magnanimi in lectis Oeagri ſplendida mater.

I. IOS. SCALIGERI
VERSIO HYMNORVM.

VTERE AMICE
QVOD FELIX FAVSTVMQVE SIT.

Praei verba sacris operae pretium patrandis
Quae Musaee procul dubio numero omnibus praestant,
Maie Iouis, Tellus, lumen genitabile Solis,
Lunai iubar almum, atque omnia sydera mundi,
Et tu Neptune Ambarualis (4) caerulicrinis
Libera, Lustralis Empandaque (5) Frugiferens Ops,
Deiana arcitenens, et Februe (7) Dis (6) iaculator,
Qui Delporum habitas pomeria: tu quoque honores
Immanes indepte a Diis, Salisubsule Liber
Mauors Nerienes, (8) Volcani purima virtus.
Et Dea Spumigena rerum infinita potestas.
Et tu etiam omnipotens, Rex maxime Summanorum.
Diua Iuuenta parunda, (9) Neronis numina Sangi,
Iustitiam augustam, atque augustam Pietatem,
Obtestor, pusasque viras (10) et numina Fauni,
Iunonemque sacram Iouis omnipotenti maritam,
Mammuriamque (11) almam oro, Nouensilesque (13) Camoenas
Temperiasque Venustatesque, Annique labores,

Latonam Cincinnatam oro, et Murtiam amoenam,
Armigeros Salios, Lucumones Grunduliosque (16)
Atque potes Diuos, Iouis immortale propagmen.
Idaique Camillos, et ſirempſe Deorum
Mercurium accenſum, et Iuritis cortumionem, (7)
Et noctem Maiam obteſtor, Lucemque diei.
Tum Fidiam, tum Fas et Faſtam (19) iura datantem.
Saturnumque et Opem, pallaque Veniliam (19) amictam.
Oceanumque voco magnum, Oceanique puellas
Et vires Telamonis, et Aeui ſecula feſſa.
Tempusque aeternum, atque paludis lagmina Auernae.
Mulciberosque (20) Deos, lumenque illuſtre Monetae. (21)
Et Manum (22) Genium, atque Inuum (22) mortalium homonum
Coeleſtesque Ioues atque Aërios, et Aquantes
Terreſtres etiam, et Summanos Igniuiosque
Et Semelam, et Brumi (23) fauantes rite cohortes
Matutam Albumeam, Portumnumque omnipotentem,
Et Graecam Nemeſim (24) et numen victoriae Aiae,
Nec non patrinum coeleſtem Aeſclapium amicum
Et perterricrepae arma Mineruae, et flamina bruta
Fulminaque atque arguta quadri modulamina Mundi
Maeſium, (25) Caſnarem, Diuum Latiamque parentem,
Coeleſtemque Lubentiam, et indigetem Deum Adonem
Principium et finem, namque ille eſt omnibus totum,

Hos mitis precor aduentaſſere numine laeto.
Ad mea Februa, et Inferii Libamina ſacri
Obteſtor Triuiam Deianam Coeligenamque
Terrigenam, ſiremplſe voco, aequoreamque Paludam [26]
Et vitulantem inter nigros Lemures Libitinam,
Quae loca vaſta colit, ceruorum ſanguen adulans,
Omnipotens regina, Canaria, Noctua virgo,
Carnea, perpetui mundi Bupetia ſancta
Dux, vira, Rumia, Diua vagans per ſcrupea ſaxa,
Mitis vti noſtris interſit candida votis,
Numine praeſenti gratans bona fauſta bubulco.

ORPHEI

INDIGITAMENTA DEORVM.

---

1. *Carneae Limentinae Forculae.*

Adſis o Veneranda Deum Maieſta Camilla
Foetarum tutilina, et Lucina dolentum,
Soſpita foeminei ſexi, ſtudioſa propagis
Nummeria, atque nouis nuptis Dea Forcula praeſes
Carnea, perfacilis, Picumna, eadem omnibus mitis,
Quae cunctorum habitas aedes epulasque frequentas
Cinxia et inuiſa, aſt eadem omnibus parens
Partum aegrum miſerans, numero parientibus gaudens
Dia parunda, luens vterorum aegerrima clauſtra,
Te foetae vocitant, ſolamen dulce laborum,

Nam tu foetiparentum vterorum clauſtra reſignas.
O Partuna Diana Palatua Limentina
Suffice prolem almam, titula adſians parturientum
Et ſerua, omnium vti cluis ſemper ſoſpita Iuno.

2. *Noctis ſuffimen, Torres.*

Te te Diua voco omniparens Diuumque hominumque.
Principium eſt nox omnium et eſt nox Murtia nobis,
Audi Diua parens caligans ſyderiduca,
Quae loca pigra colis ſomnoque habitanda ſilenta,
Iucunda et pernox epulonaque ſomnia gignens,
Curifuga atque optanda quies placidiſſima rerum
Somnidua omnium amica, et equiria Nocti crepuſca
Imperfecta eadem terreſtris coelica rurſus
Vortens omnimodis Dea Moſtellaria ludens,
Quae lucem legas ſub Tartara, rurſus ad Orcum
Manas: nam cogunt rerum inuictiſſima iura.
Adſis o veneranda, optabilis, omnibus grata,
Mitis ſuppliciorum illabere vocibus ſanctis,
Adſis diua fugans Inui ſimulacra crepuſci.

3. *Coeli ſuffimen, Tus.*

Coele Pater rerum Mundi pars irrequiete
Caſce parens, omnium qui principium, exitium omnium es.
Munde pater voluens am terram anfractibus magnis
Coeligenum domus praecipitans vortiginis orbe
Coelice terreſtris, cuſtos cortinaque rerum
Amplectens naturai pollentia iura,
Caerulee indomite et Volturne parens, Vortumne

Omnituens, Saturni ſatorque ſuperrime Die
Huc ades, atque nouo vitam moderere Camillo.

4. *Ignis ſuffimen, Crocum.*

Qui Iouis in tectis dominaris peruigil ignis
Stellarum, Solis, Lunaïque omnipotens pars,
Omnídomans, ſpirans, animantum viuidus ardor;
Caerula celſa regens elementum nobile mundi,
Flos ignite iubar genitabile ſiderilune
Cum precibus calo te innocuumque et temperium eſſe.

5. *Primigenii ſuffimen, Murra.*

Primigenam obteſtor geminum magnum aërimolgum
Indugenam pinnis aureis illuſtribus aptam;
Taurigenium, Diuum atque hominum genitabile ſemen
Antidea in terra celebre et memorabile numen
Inductum, Latium, torrentem nobile germen,
Qui creperam exterſti coecis caliginem ocellis
Peruolgans mundi nutantibus moenia pennis
Lumina praepandens, huic Lunus diceris eſſe
Mutumusque deus, et Noctilucus crepuſcus.
Sed Voltorne pater, Semo laetiſſimus adſis
Flaminibus ſanctis ad feſtum pandiculare.

6. *Siderum ſuffimen, Aroma.*

Mundi ſignitenentis ouantia lumina flammis
Caſta voce calo, Geniosque volubilis coeli,
Sidera mundi clara minuti Nocti Quirites,
Circitibus magnis coeli caua conficientes,
Fulgentes igniti omnium genitalis origo,
Fatiferi, Mortae ſignantes iura ſeuera
Aptantes diuinum itiner mortalibus primis

Septenumque tribuni caſtrorum aëriuolgi.
Coelica terreſtris gens flammiuaga irrequieta,
Nocturni creperi obſeruantes pallia furua,
Flammas ſcintillantes, laeti peruigilesque,
Elicio vos ad feſti ſacra conſcia cultus
Fauſtum allucentes facem ad omnia adorea facta.

7. *Solis ſuffimen, Libanomanna.*

Princeps qui aeternis oculis opera omnia luſtras
Titane illuſtris, praeſtans Coui omnipotens lux
Indugena irrequies, ſpeculumque animantium amicum
Dextume Matutae pater alme, ſiniſtume noctis
Temperias moderans, perſultans quadrupedantes.
Gradiue et torrens, ignite, venuſte, curulis
Conſiciens itiner, rapida vortigine curſus
Atque piis hominum dux fauſte, nefantibus hoſtis,
Et fidicen numerum pinſans modulaminis celſi
Dux fauſtorum operum genitor bone Temperiarum
Mundiperans, oſcen flammans, circaneus ales,
Lucifer, indagator, alebrius, frugifer, alme
Igneus, pure, pater tempeſtatum, omnipotens Dis
Sude, micans, agilis, mundi ſtillantis ocelle
Occidue, et rediuiue iterum immortalibus flammis.
Quaeſtor Iuſtitiaï, aquiluſtrius, atque here mundi,
Sange, Iouis fidius, ſupreme atque omnibus praeſens,
Iuris Cortumio, vitae lux, Troſſule equiri
Quadriiuga arguto inſtigans ſoraca flagello
Ted oramus Camillis vitam alluxe beatam.

8. *Lunae ſuffimen, Aromata.*

O Regina potens Lucina ſuperrima virgo,
Luna patalis Venus, Noctuuigila, aëriuolga.

Pernox taedigerens, ſtellis comitia Luna,
Iana nouella, ſeneſcens femina, maſculus idem.
Luna autumna micans, ſaeclorum mater equeſtris
Succina Vaeiouis, illuſtris, dilucula pernox
Omnituens, leuiſomna cluens ſtipantibus ſignis
Laetitiae locupletis amans, pacisque Vacunae
Percoquifrux, Triuia, Lutetia, Noctis ocelle
Aſtrica, praetextata, obſtita, Minerua virago,
Huc ades o ſtellata lubenter ſplendida, fulgens
Luce tua et tu ſupplicibus, ſtudioſa, faueto.

9. *Naturae ſuffimen, Aromata.*

Natura omniparens doctiſſima daedala mater,
Caeligena et Maieſta, faber, Regina venuſta,
O victrix, inuicta, magiſtra, eadem omnibus lucens
Induperans, et honora et praeſtantiſſima rerum.
Primigena, aeterna, incanaque caſca virago,
Noctua ſignitenens, Lucinaque et omnipotens vis,
Mollia ſuspenſis pedibus veſtigia librans,
Ornatrix auguſta Deum, infinitaque finis
Nulli communis, communiter officioſa,
Indugena, ſine patre cluens virtutibus magnis
Flora, Venus, Pomona, Volupia, plurima ſaga,
Dux et ſanga potis, Vitunaque Rumia mater
Iuritis, ſatiasque venuſtatumque Suada
Coelica terricola, dans iura potentibus vndis,
Semper amara malis, et ſemper amica piorum,
Saga, cata omnidua, eductrix, regina poteſtas
Aprilis adoleſcentum, indidem adulta reſoluens.
Omnium tu pater et mater, nutrix quoque et altrix,
Nummeria atque beata, Ceres, vis Temperiarum,
Omniparens, ſigula, et multarum perfica rerum
Aeterna et motans, ſapientipotensque Minerua,
Pilentum rapidum aeterna vortigine torquens

Iuno Fluonia, Circinaque et Vortumnifigura
Et maieſta curulis, honoraque iuraque dictans
Semper ouans ſupra regum caput, induperatrix
Intrepida, omnidomans, parca, flammata Tenira
Flos vitae aeternae, immortalis, Mammuriae vis.
Omnia tu ſola es, namque omnia tu paris ipſa,
Quare ted oro cum ditibus Temperiabus
Pacemque atque ſalutem age, et omnifera augumina rerum.

10. *Fauni ſuffimen, omnigena odoramenta.*

Faune ades Vpilio, mundi ſubſtantia totus,
Caelum, ſalſa maris, terrai daedala ſedes,
Spiritus flammaï, namque haec membra omnia Fauni,
Peruage Faune, Sali, collegaque Temperiarum,
Capripes, et fanatice, ouator, ſideriuolge.
Vocibus flexanimis mundi concenta figurans.
Laruarum Titule. Humanum remeligo tremorum
Propter aquas gaudens paſtoribus atque bubulcis,
Collimans velox Aiae ignis ſodalis Virarum.
Omnigena, omnigenens, rerum celebrata poteſtas,
Mundiperans, Lucine, Iuturne, Autumne nutritor,
Antricola, irritabilis iure Iouis capricornus.
In te nam omnipare terraï ſtant ſola fixa.
Aeterni et cedunt laetantia marmora Ponti
Et terram Oceanus luſtrans anfractibus ſalſis
Portioque aëria, ignipotens alimonia rerum
Et caput ad ſummum pernicia lumina flammae,
Nam concreta tuo imperio haec aeterna feruntur.
Naturamque tuis mutas pollentibus iuſſis
Multorum, auctans in terra mortalia ſaecla.
Ergo pater fanatice, ouator, ad haec tua Liba
Viſe et vitaï bene dones exita iuſta
Externans Inuos terrores ſinibus terrae.

11. *Herculis Sangi Fidii ſuffimen*, *Tus.*

Sange pater Titane, Nero, Nerien, viriate
Vaſtimanusque inuicte aptus palmaria opima
Volturne auctor temperis, ſempiterne benigne
Indicte agreſtis, bene votite, induperator,
Magnanimum cor habens, fera membra, ſalutifer augur.
Omniuore, omniparens praeſtane, pater Tutane.
Qui Titulus cluis, debellans incicora monſtra,
Semper ouans pacis ſtudiis nutricis honorae,
Nate tuo ingenio, Terraï inuicta propages,
Ignibus primigenis florens o die cluenti,
Matutam capiti geſtans, noctemque crepuſcam
Sex bis ad occaſum abſoluens certamina ab ortu,
Diis experte et inexperte inconcuſſe lacertos
Adſis morborum auerrunca piamina portans,
Et portenta moue, quatiens ſacra februa dextra.
Et mala praepetibus protela obſcoena ſagittis.

12. *Saturni ſuffimen*, *Sturacem.*

Coeligenum Diuorum hominumque illuſtris origo
Multiuore et Luſtralis, Nero (8), Nerien, Titane
Qui cuncta abſumis, quique omnia perficis idem,
Vinclis indupedite per orbis vaſta ſilenta,
Saturne aeui progenitor, Saturne doloſe
Terraï proles, et coeli ſignitenentis
Stirps, genus, obſtetrix, Titane endoſtrue, Opis vir,
Qui genitalis obis per mundi ſingula membra
Caluitor, verſute: fauens orantibus votis
Aequanimum vitae finem mortalibus adſer.

13. *Latiae Opis ſuffimen*, *Aromata.*

Ops veneranda, genus Vortumni Primigenaï,
Quaeque agitas etiam voluentia plauſtra Trionum

Tumpaniuerbera, cerita, atque aericrepa virgo,
Mater magna Iouis Latia Ops coeleſtis, paludi
Polcra, et honorata, et Saturni auguſta marita.
Montibus quae gaudes, hominumque vlulatibus ſacris,
Ops Maieſta, parens, bellicrepa, Nerio Dia
Soſpitaque et mendax Picumnaque Libera mater,
Mater coeligenum, mater mortalium homonum.
Ex te etenim Tellus, ſedesque ſuperrima Coelus,
Et mare ſalſum, auraeque errones, aëriformis:
Quare dia adſis huc ſoſpes numine claro
Pacem producens cum rerum copia opima,
Eminus protelans peſtesque piaculaque atra.

14. *Iouis ſuffimen, Sturaca.*

O venerande Iouis, Iouis ſempiterne, tibi iſta
Auerrunca damus nos, adteſtataque vota,
O Iouis iſthaec cuncta tuo ſunt numine creta,
Terra tua eſt, Terraeque immania culmina montes,
Et mare, quaeque fretu aërio cortina recepta
Induperans, Saturnius, Iuppiter, Elicius, Trux,
Omnigenens, atque omnium principium, exitium omnium
Fulgetrum, tonitru, fulgur, Iouis progenerator,
Audi me Volturne et da vſurpare ſalutem
Et pacem diam, et bona adorea diuitiarum.

15. *Iunonis ſuffimen, Aromata.*

Coeruleis innixa ſedilibus aëriformis,
O Iuno regina Iouis ditiſſima coniux,
Quae mortalia corda veges animalibus auris,
Nimborum mater, ventorumque omnigenitrix,
Nam ſine te non eſt vitae ſpirabilis ardor,
Omnibus participas immiſſa potentibus auris

Omnia ſola tenes, atque omnibus incluta regnas.
Aeris praecipitans ſtridorq́ fluonia Iuno.
Sed te Diua parens obteſior, adorea, Maia
Huc ſodes venias volti ridente lepore.

16. *Neptuni ſuffimen, Murra.*

Audi Neptune, Ambarualis (⁴), Salſicapille,
Troſſule, fuſcinam habens manibus Neptune tridentem
Coerula concelebrans vaſti fundamina Ponti,
Ponti praetor, aquigrume, crepe, Terricreme acer,
Vndifluens, et raua tuens, agitansque quadrigas,
Expergefaciens vegeto vada ſalſa tremore,
Tertia quoi ſorti ceſſit tutela marina,
Scamigerum pecu amans, et aquas ſalis Caerule Die
Siſte ſtatum terrae, aſpirans bona nauibus flabra
Pacemque atque ſalutem addens, et opum aurea dona.

17. *In Vaeiouem, Carmen.*

Magnanime induferum peruolgans fulua ſilenta
Tartarea atque crepuſca, oblitera prata tenebris,
Tellumo Vaeiouis arferio te hoc munere macte
Dis qui cardineus Terrae cluis omniparentis,
Saecla nimis ditans mortalia frugibus hornis,
Tertia quoi ſorti tutela obuenit Auerni
Coelituum ſolium, firmum ſtabilimen homonum,
Qui ſolum habes ad caſtra obnubila ſenta tenebris
Longinqui, aeterni et inexorabilis Orci
Atque Acherunta atrum terraï immane ſtatumen,
Iura tenens hominum Mortai munere ſancte
Conſe, Deae Cereris pueram qui victus amore
Gramineo raptam prato per caerula ponti
Quadriiugo auexiſti equitatu ad Atthidis antrum,

Gentis Eleusinae: vbi sunt spiracula Auerni
Vnice nota Deus censens ignotaque rerum,
Cerite induperans sanctissime compos honorum
Vatibus praestitibus gaudens, et cultibus sanctis
Mitis ades, rogo te, laetus venerantibus turbis.

18. *Tonantis Iouis suffimen, Sturacem.*

Iuppiter altisoni torquens loca flammea mundi,
Fulgetrarum animas crispans petulantibus flammis,
Coelituum sedes conquassans, fulmine sacro
Flammigeris stringens streperos torrentibus ignes
Tormina, qui nimbos, rubra tela, tonitrua bruta
Vibras, inuoluens animata rubentibus telis,
Flammiuoma et perterricrepa, irritata ruinis,
Praepes, ouans telum, cordigrumum horricapillum
Insperatum ardens, victricis missile dextrae
Omniuorum insano plangens horrore tumultum,
Indomitum, horriferum, candenti flamine praeceps.
Coeliuagum telum, velox Iouis Elicii arma,
Quem tremit omniparens Tellus, quem marmora salsa,
Viuaque saecla, sonor tergens cum personat aures,
Luminibus fulget species, rubra fulgura splendent
Aëris in caulis, et tenuia tegmina scindens,
Obnupti Coeli candentia fulmina torques.
Ast o Die effunde iras apud aequora salsa,
Et montana iuga: haud tua robora magne latent nos,
Sed faueas sacris et mentibus grata repende
Vitaï bona cara, vigentia regna salutis,
Et pacem Diuum, nutricem semper honoram,
Et victum aequanimis semper rationibus aptum.

19. *Iouis Fulgetrii ſuffimen, Libanomanna.*

Obteſtor magnum, perterricrepum, manifeſtum
Aërium, flammantem, ignicreperum, aërilunum,
Nubium, inſtigantem aeſtus ſingultibus brutis,
Horrendum, inſanum, indomitum, luſtrabile numen
Fulgetrumque Iouem induperatorem, omnigenentem,
Tradere inoffenſae vitaï terminum amoenum.

20. *Nebularum ſuffimen, Murra.*

Aëriae nebulae, aëriuolgae, frugiparentes,
Imbriparae, per mundum agitatae ingentibus auris,
Fulmineae, ignitae, ſtreperae, atque humecta vagantes
Aëris in gremio hortantes inamabile murmur,
Flaminibus pulſae ſtridentis impete magno.
Nunc vos roſcidulae obteſtor ſpirantibus auris,
Praecipitare imbres in terram frugiferentes.

21. *Diuae Veniliae Salaciae ſuffimen, Libanomanna.*

Oceani inducalo te glauca Venilia (9) proles,
Coerulipalla, vagans loca per laetantia Ponti,
Am terrae finis exercita ſuauibus auris
Murmura puluinis ripae alludentia frangens
Atque exercitiis ſudis pellacibus ludens,
Naues exſultans, pecoroſa loca humida luſtrans.
O Mater Veneris, nebularum mater ouantum
Et fontium omnigenum, liquentum ſuauibus vndis,
Huc adſis nobis et blanda illabere votis,
Nauibus immittens animarum flamina ſuda.

22. *Terenti Conſi ſuffimen, Murra.*

O qui ſalſa tenes liquidi penetralia mundi,
Quinquaginta vna puſis per coerula gaudens
Coetibus virgineis, genius maris alme Terente,
Fundamen mari, margo terrae principium omnium
Qui moliris ſtatum terrae, cum ſcilicet arces
In caueis olim indignantes murmure Cauros.
Sed motus terrae auerrunca et mitte miniſtris
Flaminibus, pacemque et opes, ditemque ſalutem.

23. *Salaciarum Nerienum ſuffimen, Aromata.*

Pullae coeruleae liquidi gens blanda Terenti
Latiae aedilesque penates, ludicraeque fluitantes,
Quinquaginta vago ſatuantes marmore puſae
Tritonum currus ſectantes pone, inhiantes
Semiferis Geniis, quos vitreus educat humor,
Atque aliis quicunque colunt liquentia caſtra,
Vndicolae Salii luſtrantes agmina aquarum.
Vndiuagi, liquidi Delphini glauca tuentes,
Vos oro magnam copem rem cette Camillis,
Nam vos feſta coegiſtis Comitia primae
Liberi auguſti et Liberae auguſtaï,
Lucinia cum matre, et Apollinere induperante.

24. *Iani Maii* ([25]) *ſuffimen, ſturacem.*

Te calo naturae ſalſae Maium aedituentem,
Primigenam qui naturam egit in ordia prima
Omnimodis mutans ſacra foedera materiaï,
Famiger et Conſentis, callens omnia quae ſunt,
Antideaque fuere, et mox ventura trahentur.
Nam natura prior Maio omnia commendauit,
Quare o nobis auguriis veracibus adſis,
Dans placidam vitae finem felicis habere.

25. *Telluris ſuffimen, omne ſemen, praeter fabas et aromata.*

Tellus, Ops mater Diuorum et mater homonum
Altrix, percoquifrux, intercidonea, larga
Conſlua atque adoleſcens, polcris frugibus augens,
Aeterni mundi fundamen daedala virgo,
Quae varias edis fruges maturrima partu.
Anna, peranna, auguſta, empanda, opulenta, beata,
Suauifero exſultans gemmanti gramine Dia
Imbriprocax circa quam ſignitenentia caſtra,
Et coelum aeternis vicibus torrentibus fertur,
Diua parens auge terrae viridantia foeta,
Clara ſauente animo, cum Temperiabus opimis.

26. *Matris Deûm ſuffimen, varia.*

Mater cunctorum auguſtiſſima Coeligenarum,
Huc ſis Maria Dea confer ted ad tua ſacra,
Tauriuomos iungens citimos ad carra Leones.
Aeterni regina coui, celeberrima, honora
Quae media mundi ſtas fornice, quod bona terram
Ipſa tenes, homines lactans Dea cicure paſtu,
Ex te coeligenarum, ex te mortalium origo eſt,
Et liquens natura tibi ſluit, et maris humor,
Veſtam te vocitant, atque Aſſidua indigitaris,
Quod duis humanis polcralia adorea multa
Vide tuos caſtus, o Candida tumpanicultrix,
Victrix ſoſpes Brugum Saturni maxima coniux,
Moeſia, Coeligena, nutrix, fanatica Dea,
Laeta adſis gratans feſtis rata cultibus ſigna.

27. *Mercurii ſuffimen, Tus.*

Maiai ſtirps alma Iouisque accenſe Viator
Magnanimum cor habens, quinquertio, cenſor homonum,

Vinule, Multiuole, internuntius, Argilete,
Alipes et mortalium amor ſermonis miniſter,
Quem fraus, quem certamina adulant, anguifer omnium,
Interpres variae linguaï, Nundine liber,
Sanguineum geſtans caduceum pacis amice
Frugi Coruciota, Locuteie, Aie, beate,
Atque operum Titule, et Titane neceſſibus rebus
Et mortalibus praeſidium venerabile linguae,
Adſis oranti vitae addens exitum amicum,
Cultu operum, memori menti, ſermonibus lectis.

28. *Carmen Liberae Proſerpinae.*

Libera magnanimi Iouis adſis incluta proles
Vnigena princeps, eſto hoc libamine macta
Coniux Ditis honora, boni largiſſima victi,
Quae ſub viſceribus terrae dominaris Auerno,
Parica et cincinna Iouisque inſigne propagmen
Manarum genitrix Iouis infernatis tribuna,
Quam puſam arcano Iouis ſemine progenerauit
Mater multicrepi Volturni maxima Conſi,
Lucina ſpecioſa, et percoqua Temperierum,
Seria, regnatrix Larunda, frugibus gliſcens,
Corniger, illuſtris, mortalibus grata virago,
Flora gramineae quam oblectat ſpiritus aurae
Corpus tuum obteſtans Terrae viridantibus foetis
Nummeria et foeta, Autumni ſub tempore nubens,
Vita itidem mors ſola eadem mortalibus aegris
Fordicida, etenim fers omnia, et omnia caedis.
Huc hera ſis, fruges e terra funditus educ
Blanda pace vigens, illibataque ſalute,
Et vita fauſta mitem legante ſalutem,
Ad tua templa Dea, et potis induſera atria Ditis.

29. *Liberi patris, ſturacem.*

Liberum ego veneror, crepericreperum ſatuantem
Primigenam, geminum, Brumalem, terque renatum,
Cornigerum, agreſtem, obſcurum, arcanum diuiformem.
Cinctum ederis, taurifrontem, Mamertium amoenum
Baiule, trime pater, veſtifrondem auigerentem
Conſentis, Conſul Iouis, et Proſerpinae opacae
Editus arcano nixu puriſſime Die,
Annue ſuppliciis, et blando numine ſponde,
Mitem animum ſpirans, cinctutis proximus aſſis.

30. *Carmen Saliorum.*

Amburuatores veſtigia ahena prementes
Collini Salii, Saliſubſuli et fatuantes,
Pulſiſides, et talipedi, leue perſultantes,
Armigeri, vigilesque, magiſtrique ominiſauſti,
Matris Lugantinae latrones atque Camilli
Auguſti ad ſermonis adeſte fauentiam amicam,
Et ſemper placata occurrite mente bubulco.

31. *Carmen Mineruae captae.*

Magnanimi Iouis vnigena ſtirps Dia Minerua
Dia beata, ferox, bellicrepa, Neriene,
Dicta indicta, itidem celeberrima, et antricolona:
Concelebrans ruptas ſcrupoſa palatia cautes,
Deliciasque tuas viridaria montium opaca,
Armipotens furiis figens mortalia corda
Toruo animorum exercitio Bellona virago
Artiparens, tedarum expers Gorgonitrucida,
Tu Furia infandum, ſapientia ſola bonorum,
Mas et foemina Belliparens, indoſtrua toto,
Vortumna atque excetra ferox fanatica, honeſta,

Vltrix Titani Pelegrensis equiria, volgi
Capta, malae noxae Auerruuca Feretria virgo.
Iam lucu, noctu supremo in tempore quoque
Annue adoranti, et pacem largire beatam,
Temporibus faustis, satiatemque atque salutem
Caesia et artiparens multum votita Camilla.

32. *Diuae Victoriae suffimen, Manna.*

Obsecro te Victoria pos gratissima rerum,
Endo procinctu cernentia quae agmina ferro
Et rixam luis alterutris ex partibus pugnae
In bello cernens, vt quis palmarium adeptus
Quis tu cumque fauens praestas dulcissima vota,
Omnia nam moderare, et grandis adorea belli
Tota ex te pendet, laetis vitulantibus augens.
Quare huc sis venias cupienti, Dia Dearum,
Semper praeclaro iungens operi agmina laudum.

33. *Apollini suffimen, Manna.*

Februe te Iuturne precor Tituicida Luperce
O memnita verende, salutifer, altor honorum,
O fidicen, Consiue parens, Titane Segeste,
Soriculate pater, Vaticane excetricida,
Lucifer, agrestis, rex mustule, nobilis, pubes,
Praesul, Casmoenisque sagittifer, arcitenensque,
Brume pater, collimatorque, obsiite, gemelle
Delie rex, qui illustrem aciem huc partiris et illuc,
Auricome integra praecepta atque oracula fatans,
Pro populo orantem me coelitus vise parumper:
Nam sursum aspicis immoderata haec aequora coeli,
Et supera terras et noctem subter opacam
Nocte silente sub vmbrae signitenentibus flammis,
Radices statuisti infra tibique extima mundi
Et tibi principium, tibi soluitur exitus omnis,

Omniuirens, fidibus tu coelica templa canoris
Permoderaris ad imae nunc confinia fedis,
Nunc ad primam iterum, nunc ad modulamina Dorii
Coelum omnem varians varias animantia faecla
Temperias hominum moderans, aequalia fata
Tantundem mifcens, hiemisque atque aeftiuis iisdem,
Difcernens primis hiemem, inferioribus aeftus.
At veris grati fpeciem modulamine Dorii,
Vnde homines ted indigitant cognomine vero
Faunum cornigerum, ventorum fibila hiantem,
Quod * magni omnis habes fignacula daedala mundi,
Huc adeas here flaminibus pro fupplice voto.

34. *Latonae fuffimen, Murra.*

O Latona gemellipara, trabeata, verenda
Nerio Caeantis, multum votita modisque
Morigeris, Iouio partu ditefcere dulci
Promerita es, Februum Ianamque fagittipotentem
Progenerans, hunc in Delo, eam in Ortygia alta.
Ergo huc adeuntes praefenti numine Diae
Huc ades, et facro fis felix pandiculari.

35. *Deianae* (6) *fuffimen, Manna.*

Huc, huc o regina, Iouis celeberrima virgo
Libera, famigera Titana fagittipotensque
Venatrix, Lucina parens, manifefta Parunda (8)
Partubus adiutrix maturis partubus expers,
Cinxia curifugax, ceritaque vertagiduca
Noctuuolga Dea, arcitenens, venatica pernix,
Verrunca, et Beneuenta, Calendaque mafculiformis
Porrima, Nummeria (9) atque hominum fanctiffima nutrix,

Summana, agreſtis, fericida, beata, locuples,
Quae lucos habitas, caſtiſſima, ceruitrucida,
Regina auguſta, et viri ſpectabilis aeuo
Cudonis, Vortumna, Canaria, ſagutalis,
Huc venias huc Diua tuis et ſoſpita et alma
Praeſtitibus ducens terraï pignora adulta.
Donaque pacis amoenae polcricomamque ſalutem,
Inque altos montes protela funera, morbos.

36. *Titanorum ſuffimen, Tus.*

Titani terra et coeli illuſtriſſima ſtirpes,
Noſtrorum proaui patrum, intra Tartara regna
Aedibus horrificis terrae inteſtina colentes,
Principium et ſemen cunctis animantibus aegris,
Aëris et maris et terraï frugiferaï,
Ex vobis ſiquidem generatim eſt omnis propago,
Vos veneror iras auerruncaſſere iniquas
Si quis ab indufero noſtra incubat aede Senatu.

37. *Saliorum ſuffimen, Tus.*

Aericrepi Salii ancilia Martis habentes,
Aëris et terrae et maris indigetes opulenti
Terrarum tituli, genitalia ſemina mundi,
Quique Samothracen habitacula ſacra colentes,
Caſibus eximitis per coerula velificantes,
Vos primi ſacrum mortalibus inſtituiſtis
Aeterni Salii ancilia Martis habentes,
Oceanum quatitis, quatitis mare roboraque alta
Terrae inſultantes pedibus ſtrepitis rutilantes
Geſtibus arma tremunt animantia ſecla ferarum
Et fragor et fremitus peruolgat coerula coeli,
Et glomerante pedum ſonitu ſtant puluere nubes,
Et florum ſpecies viridantum verna pateſcit,
Aeterni genii atque Ioues et Vaeioue' quando
Torua inimiciter occurrunt mortalibus ira

Vaſtantes victumque et opes ipſosque nocentes,
Inde loci magno crebreſcunt murmura ponto
Stirpitus et quercus procumbunt aequore campi,
Parmarum flictu coeleſtis reſultat imago.
O Salii atque potes Saliſubſuli induperantes
Indigetes, Samothracii, et incluta Diiouis proles
Aeterni flatus, animales, aëriformes,
Quique etiam gemini per coeli templa cluetis
Spirantes, ſudi, miteſque ſalutiferique
Temperii, Autumni, Diui, medioxumi, anheli.

38. *Diui Inui* [22] *Lucumonis* [15] *ſuffimen.*
Tus.

Induperatorem magnum telluris adoro
Inuiſumque Inuum, felicemque atque Quirinum
Nocturnum Lucumonem, obicem laruatilis vmbrae,
Terriculi auxilium: deſertaque concelebrantem.
Incubum, item geminum Volturnum multiuolumque
Sanguineum, atque vtriusque cruentum vulnere fratris,
Numine qui Cereris mutaſti corpus amoenum,
Terrificae excetrae inſinuans ſerpentia membra,
Vota lubens audi creperosque auerte timores,
Siſtens obſcoenas ſpecies crucias animorum.

39. *Cereris matris Eleuſinienſis ſuffimen.*
Sturaca.

Alma Ceres mater Diuum, celeberrima Dia
Rumia ſancta Pales, copis largiſſima victi
Omnia dans fruges, et opes, Pomona, Segeſta
Tantum concelebrans pacem, agricolasque Labores
Semona accumula, tritutrix: frugiparensque

Quae anguſtae ſacraria Eleuſinis dominaris.
O iucunda, benigna, hominum placidiſſima nutrix
Quae prior agricolas iuncti ſub plauſtra triones
Illecebris mitem edulcans mortalibus victum.
Aeui adoleſcens Brumorumque ſodalis, honora
Lucia taedigerens, meſſorum falcibus gaudens,
Tellumo tu, tuque illuſtris, tuque omnibus ridens,
Proletaria, amans natae, Dea Rumia nutrix
Quae biiuges auriga iugans ad frena colubras
Amfractu circaneo ouas tua an ſola ſancta
Vnigena, et forda, atque hominum auguſtiſſima cura,
Quoi ſunt omnigena et quoi frugiparentia volta,
Ergo huc ſpicigerente graueſcens munere adesdum,
Adducens pacem et legum concordia iura,
Fertileque vber opum, et pollentia dona ſalutis.

40. *Empandae* [5] *matris ſuffimen, Aromata.*

Omnipotens Empanda parens, celeberrima Dia
Mater Coeligenumque Deum, et mortalium homonum,
Quae olim errans deſiderio perfixa nitenti
Solata es in Eleuſinis ieiunia valle
Furua obiens Proſerpinae omnipotentis Auerna,
Ipſa ducem offendens purum non pura puellum,
Narrantem inferni connubia Diiouis ſancti,
Quae Conſum paris icta humani vulnere amoris
Te multum votita precor ſanctiſſima mater.
Hice tuo aduentare fauentem dia Camillo.

41. *Ambiguae bigeneris ſuffimen, Sturaca.*

Accinctum ferula te legifer incalo Brume
Aeternum magni numen memorabile Conſi,
Bura ſacer, bigener, Regina indicta, virago,

Mas eadem, mulierque bimembris, libera, bruma,
Siue in Eleuſinis templo laetaris odoro,
Siue etiam in Frugia cum matre arcana agis ſacra,
Siue etiam in Cupro degis cum Murtia amoena,
Vel ſi frugiferis perſultas pabula campis,
Cornigera cum matre tua Deus Iſide ſancta,
Cumque aſſis famulabus ad alma fluenta Melonis
Adſis diua fauens ob rerum praemia ſancta.

42. *Temperiarum ſuffimen, Aromata.*

Temperiae Iouis et Iuritis ſancta propages,
Aurea lex et fas et pax ditiſſima rerum,
Vernae gramineae, puraeque et multiuirentes,
Omnicolores ſuauehalantes ſpiritu amoeno,
Temperiae virides vortentes et ſpecioſae
Pallas indutae ſertis pubentibus aptas,
Congerrae Proſerpinae vbi eam ſolemnibus Parcae
Staticulis luci reuocant et Gratiae ouantes
Diiouis imperiis, et Matris opiconſiuae,
Huc mites ad ſacra pia inſtaurata venite,
Ducentes foecunda propagmina tempeſtatum.

43. *Semelae ſuffimen, Sturacen.*

Elicio puſam prognatam principe Cadmo
Formoſam Semelam, cincinnam veſtifluamque
Et matrem Brumi laetabilis, et ferulati.
Fulmine quae ſacro foetum exterraneum abegit
Aeternis Iouis conſultis enixa puella,
Quam dignata graui eſt florens Proſerpina honore
Inter mortales trima ad comitia feſti
Quando tui Brumi referunt genitabile germen
Anclabram ſacram, et rerum haud arcana profunda.

Te Dea patritia obteſtor ſata principe Cadmo
Flaminibus leni, et praeſenti numine adeſſe.

44. *Carmen Baſſarii patris Brumi* [22] *triennalis.*

Liber ted oro ſate fulmine, corniger adſis
Baſſare, Brume pater, celeber Deus induperator,
Quem oblectant enſes, pilenta, ſacraeque miniſtrae,
In coelo vitulans, inſane crepicrepe Brume,
Inſtinctor furioſe, ſupremis numen honorum,
Terraïque ſacrae mortalibus inducolonis
Adſis gaudia laeta ferens, ſaliſubſule Dic.

45. *Velabri patris ſuffimen, Manna.*

Velabrum veneror votorum hoc munere patrem,
Muſtidum et inueſtem, florenti pectore Brumum
Crinitae Veneris, numenque illuſtre virarum
Qui numero lucos virides pede perſultanti,
Peruolgas cum veſanis veſanus virabus
Quin et conſilio Iouis ad Proſerpinam alumnus
Actus creuiſti, tremor immortalibus Diuis,
Sis felix, et macte fuas hoc munere ſacro.

46. *Columellae ſeu Telamonis* [3] *patris ſuffimen, Aromata.*

Elicio Brumum Columellam vitiſatorem,
Aedibus Cadmaeis qui circum perque vagatus
Subiit onus conſtanter, terrae incendia placans,
Cum vaga inundarent flammarum flumina terram,
Turbinibus calidis hic cuncta ruentia fulſit.
Huc adſis mentis ridenti Brume lepore.

47. *Sabi patris ſuffimen, Aromata.*

Die Sabe omnipotens, audi Saturnia proles,
Qui Brumum ſtreperum inſubulum inſeruiſti

In femore, vt qui poſtidea maturus adiret
In Tmolum ſanctum vbi habebat equiria polcra.
Quare ô Rex Frugias procerum coeli induperator,
Mitis ades, antiſtibus ſolatia praeſtans.

48. *Diuae Equiriae ſuffimen, Sturacem.*

Te Brumi aſſa obteſtor Equiria, Dia Camilla
Quae Sangi celebras elementa arcana Sabini, et
Flammicrepos coetus et ſacra trinoctia Brumi,
Obteſtor ted alma parens Summana virago,
Concelebras ſeu ludorum iuga ſancta Timoli,
Acceſſis ad ſacra benigno lumine volti.

49. *Liberi Praeliganei carmen.*

Huc Iouis ô proles praeclarie Brume bimater,
Sanguen honoratum celebris ſanctiſſime Liber,
Arcanum germen Diuorum, iubile Brume
Augens frugiferentia, adultaque pignora terrae,
Torcule magnanime atque aſper Vortumne, Liburne
Muſtula mortalis ſecli, medicina ſacer flos
Cura hominum iucunda, Tages, cincinnicapille,
Liber cerite, omnium amicule, Iubile, Brume,
Quis tu cunque faues hominum apparesue Deorum,
Nobis frugiferum et iucundum te volo adeſſe.

50. *Diuarum Virarum* ([10]) *ſuffimen, Aromata.*

Numina clara Virae, Oceani praeſtantis propago,
Quae liquidas colitis ſub terrae anfractibus aedes,
Aſſae, furtiuagae, Brumi, laetaeque penates,
Conſiuae, florae, errantes obſitta viarum
Antricolae, ſpecuum ciues, atque aëriuolgae,
Fontanae, errones, rorantes, alipedesque,

Viſae atque inuiſae, ſertis Valloniae amictae,
Montibus cum Fauno in ſummis Saliae fatuantes
Petreiae, ſcatebrae, Syluanae flexanimaeque
Pupulae, odorae, albatae, halantes ſuauibus auris
Oipiliae, Caprotinaeque volupque ferarum,
Succineae, tenerae, nutrices, augmina rerum
Puſae querquetulae, ludicrae, caeruliuolgae,
Nyſeiae, fatuae, Meditrinae, Veris amicae,
Cum Cerere et Brumo mortalibus optimae adeſte,
Hucce dicis cauſa aduenientes numine amico
Mitibus temperiis futantes ſana fluenta.

51. *Triennalis patris ſuffimen, Aromata.*

Huc adſis Liber Lucumo celeberrime Die,
Torcule, Taurifrons, ſate fulmine, Nyſie, Faune,
Matris alumne, ſacrum pater, igniuome et Velabre,
Conſentis, nocturne, geriſerule, et tutulate
Arcane atque indicte Iouis ſtirps Virtrius idem
Primigena atque Deum pater et ſtirps **
Baiule ſceptrigerens Saliorumque hiſtrio praeſul
Foemineo ſtimulans diuina triennia coetu,
Terricrepe atque Tages, Lucetius, pulle bimater,
Solemnis, cornute lugantine hinuliueſtis,
Inſinue, Iuturne, racemifer, atque Quiriti,
Virgini ſtudioſe ederarum Vinule Liber,
Flaminibus faueas, gratiſſime floribus augens.

52. *Anniuerſarii ſuffimen, omnia praeter tus.*

Elicio prece te ſolemnis Tellumo (3) Liber
Cum teneris blande ſimul expergite virabus,
Qui numero ſopitus ad atria Liberae Auernae
Puri conſopis auguſta triennia ſacri
Atque idem ſimilacis feſta triennia rurſus
Dulce cies cum cinctutis nutricibus carmen,

Vagitu vegetans coetus vortentibus annis
Ergo hoc frugiuirens, here, corniger, optime frugi,
Pandiculare ſacrum viſas, ſed lumine laeto
Percoquibus ſacris, aeternis frugibus mactus.

53. *Syluani, Incubi, Brumarum ſuffimen, Manna.*

Audi me Brumi bone nutricator et altor,
Inque ſtatis ſacris non vltima cura Deorum,
Magnaque cura hominum celeberrime Syluanorum,
Hircipile et ſacrae pompaï praeſul honeſte
Peruigil atque tuis iuueneſcens, iubile, Faunis
Brumarum cinctarum ederis, praetorque virarum,
Semiferis ſociis ſimul ad pandicularia ſacra
Huc ades, expergefaciens vitulamina alumni
Cum brumabus tuis comitans bene rite patrata,
Haec nocturna ſacra, allucens comitia ſancta
Iubile thyrſigerens coetu florente ſereſcens.

54. *Diuae Veneris Volupiae carmen.*

Coeligena, illuſtris, ridens, arguta Venuſtas,
Spumigena o genitrix pernoctatrix veneranda,
Coniugula et nocturna et vis cata mater amicae;
Omnia nam ex te, tu inuexiſti foedera mundi
Et trium iura tenes, mortarum cuncta genisque
Immodis coeli et terraï frugiferaï
Et ſalſi mundi, praeſes ſanctiſſima Brumi,
Concelebrans epulas, ô pronuba, mater amorum,
Suada et ſtratiuola arcana et ſalis conciliatrix,
Viſa, inuiſa, comas pulcerrima, patrima Dia
Sponſalis conuiua Deum, Maieſta, Luperca,
Prolifica et vituna, Viroſa, Lubentia mater.
Quaeue arctas homines compagibus illecebrarum,

Et genus omne animantum aeterno vulnere amoris.
Adſis caprigenum ſanguen, ſiue atria Coeli
Dia premis, ridens regina micante labello,
Turiferae Surias ſeu luſtras templa beata,
Siue in aequoribus campi ſplendentibus bigis
Propter habens auguſta Melonis flumina opimi,
Vel ſi littoribus pullis prope marmora ponti
Coelituum gaudes Diua exſultantibus turbis,
Aut etiam tremulis puſis in gramine terrae
Littoreos ad puluinos cum praepete curru,
Siue in Cupro, matre tua, vbi rite nouellae
Te puerae innuptae et nuptae formoſa quotannis
Concelebrant regina atque indigetem Daui Adonem,
Huc adſis compos ſpectandi, Diua leporis,
Nam pura te mente colo precibusque pudicis.

55. *Adonidis ſuffimen, Aromata.*

Te vario obteſtor ſub nomine Die Camille,
Mollicomans, et vaſticola, atque leporibus augens
Conſe Deus Volturne alimentum nobile rerum,
Puſa puer, cunctis virideſcens ſemper Adonis,
Occaſe et rediuiue ſtatis vortentibus annis,
Semper adulte bicornis, amabilis, lacrumiculte,
Polcher, venatu gaudens, permiſſicapille,
Vinule, corculum, amoenae Diuae, germen amoris,
Quem bona polcricomans Proſerpina Dia pariuit,
Omnimodis qui nunc habitat per tartara furua,
Te rurſum coelo reddens, tempeſtaque membra,
Huc ſis flaminibus deducens germina terrae.

56. Mercurii Tellumonis [3] *Summani ſuffimen, Sturacem.*

Qui colis Amſanctum et viam inexorabilem Auerni,
Pallentesque animas ſub triſtia tartara mittis,
Tellumo, laſciui patris Liberi alumna propago,
Atque Venuſtatis Diuaï, Murtiae amenae
Qui per Larundae ſacraria ſancta vagaris
Aegrorum Lemurum ſub terra accenſe viator,
Ducem cum ſietit illa dies qua Morta profata eſt,
Sagminea rude Die ſoporifer omnia mulcens
Lumina item fallace natantia morte réſignans,
Hoc tibi nam Larunda dedit praetura in Auerna
Manibus aeternis mortalium iter comitari,
Flaminibus tandem da fauſtum in rebus laborem.

57. Cupidinis ſuffimen, Aromata.

Magne voco te purime, amabilis, blande Cupido
Arcitenens, ales puer igniuage, impete, velox
Ludens cum Diuis et cum mortalibus ſeclis,
Caute gemelle puer, qui cunctorum aedituus es
Coeli atque Coui, et terrae, et Maris omnigena, et qua
Nutricatur alens ſpirantia frugiparens Ops.
Quaeque et Auernus ager genit, et mare marmore flauo,
Nam cunctorum horum ſolus moderaris guberna.
Sacrificis adſis o pura mente miniſtris
Auertens illegitimae Cuppedinis aeſtus.

58. Mortarum Carmentum, [12] *ſeu Parcarum ſuffimen, Aromata.*

Mortae infinitae nigrantis noctis propages,
Vos precor o celebres, quae ſub coeleſte palude,
Qua canus liquor induſeri de fonte lauacri

Labitur aeterni ſpecuis ſub pumice opaco
Ciues peruolgatis alumna animantia terrae,
Inde loci ad ventoſum hominum ſeclum leue, hians ſpes
Pergitis, carbaſeis obſtantes lumina velis
Fatali in campo, vt bigas leuis aurigatur,
Gloria iuſtitiae ad metas ſpeique et curarum
Et legem Caſci, magni, laudabilis regni,
Tantum Morta eſt vitaï prima, haud alis vllus
Diuum, qui pedibus pulſant coenacula coeli
Et Iouis Cortumio [17] eſt, etenim quae cuncta manent nos
Tantum Morta, Iouisque aeterni Daedala mens ſcit,
Nocturnae, mitiſſima pectora, numina amica,
Atropeque et Lacheſi, et Clotona o patrimae adeſte
Aëriae inuiſae tetricae irrequietae Diuae,
Omnia item mortalibus quae datis omnia, fertis.
O mea, Mortae, audite lubenter liba precesque,
Nubila tergentes mordacibus pectora curis.

59. *Gratiarum ſeu Venuſtarum ſuffimen. Sturacem.*

Adſitis celebres illuſtres Gratiae honorae
Progenies Iouis alma, Paludaeque Egeriaï,
Maieſta et Flora, et vitula auguſtiſſima Virgo
Laetitiae matres lepidae purae vitulantes
Volturnae ſemper virideis, mortalibus gratae,
Votitae puerae, Vortumnae, Coeſiae amoenae
Aſſiduae ventate volentes fauſta Camillis.

60. *Diuae Nemeſis Graecanicae* [24] *carmen, (Latine) Vorticordia.*

Te voco, te Nemeſis Victrix Dea, magna Camilla
Omnituens, hominum ſcrutans mortalia corda.

Aeterna et veneranda, colens ſola aurea iura,
Quae varios mutas humani pectoris fluctus,
Quam agnoſcunt iuſte haerentes compagibus omnes:
Nam noſti interiora animorum, haud te lateat mens
Detrectans rationis iugum cuppedine iniqua.
Cuncta tueris, cuncta audis, cuncta admoderaris,
In te ſtant mortalia iura, potiſſima Dia
Adſis praeſtitibus puri ſacri auxiliatrix,
Da placidas rationis opes, cohibens inimica,
Conſilia inſidiantia, iniqua, ſuperba, nefaſta.

61. *Diuae Iuſtitiae ſuffimen, Tus.*

Iuſtitiae obteſtor pulcrae omnituentis ocellum,
Ad Ioui' Dictatori' ſedet quae illuſtre tribunal,
Coelitus endotuens mores mortalium homonum,
Atque vltrix plectens humana nefantia facta,
Ex aequo veri coniungens disparile omne.
Nam quaecunque viris ſententia peſſima ſuaſit,
Conſiliis diris infanda volentibus quaeque
Sola iugum imponens iniuſtis iura miniſtris,
Iniuſtorum hoſtis, Sanatum mitis amica,
Verum adſis ſemper fauſto Dea numine iuſta,
Vitaï vt veniat finis, quam Morta profata eſt.

62. *Diuae Aequitatis ſuffimen, Tus.*

O bona cura hominum locuples iuſtiſſima virgo,
Semper amans homines aequalia iura colentes,
O Veneranda, beata Dia, o Iuritis ([18]) honora
Puris iudiciis diſpenſans optima iura,
Nec mentem labefacta, etenim cunctos labefactas
Qui tua non ſubiere boni iuga, ſed magis ipſa
Indomiti horrifico declinant vbere flagri,
Concors omnibus aequa, venuſta, dicacula, amica,

Munia pacis amans, certae cupidiſſima vitae
Nam plus deteriusque odiſti, et diligis aequum,
In te habet virtus, in te ſapientia finem,
Adſis Dia hominum frangens audacia facta,
Vt ſemper iuſtam aequa ferant veſtigia vitam
Omnium, qui terrae veſcuntur munere opimo,
Atque animantum alium quaeque educat omniparenti
Alma ſinu tellus, et quae maris aequoreus Dis.

63. *Legis carmen.*

Coeligenum atque hominum genium te Diua voco Lex
Coeleſtem aſtrificem, rerum commune ſigillum,
Terrai aequorei ſalis, naturaeque ſtatumen.
Concors et conſtans ſeruans bene legibus aptum,
Quis tu is componens coeli immortalia iura
Et quatis ſubleſtam inuidiam vortiginis ritu,
Qui bona das vitae mortalibus munia obire.
Sola etenim moderare animantum cuncta guberna,
Conſiliis cernens obſeruantiſſima rectis
Caſca experta comes, iuſtis innoxia ſemper
Iniuſtosque labefaciens ingentibus noxis.
Sed veneranda opulentifer omnium amoena voluptas,
Fac tu nos memores aſpirans nomen amicum.

64. *Mauortis ſuffimen, Tus.*

Magnanime, impauide, inuicte atque aſperrime Mauors,
Indomite, armipotens, parricida, impetimure,
Marſpiter, o crepericrepe, tabo et ſanguine ſtillans,
Sanguinis humani ſitiens bellicrepe, torue

Enſibus atque inamoena colens certamina runis,
Siſte duellum, et cordolios requieſce tumultus,
Inque Venuſtatis diuae, et Brumi otia dia,
Et munus Cereale duelli confer amorem,
Semper pacem optans, victum et recope vigentem.

65. *Volcani ſuffimen, Libanomanna.*

Volcane omnipotens, fortiſſime, flammaque perpes
Ignitis florens auris, Lucetius dius,
Lucerius, Viriate, Nero, aeterne artipotensque
Ferrifaber, purumque elementum, portio mundi,
Omniuore, omnidomans, ſuperans omnia, omnia luſtrans,
Sol et Luna couum, ſtellae fons purimus ignis,
Membra haec Volcani mortalibus ignea lucent
Omnis inducolis gentesque vrbesque domosque,
Artubus inſinuans mortalibus, alme, beate,
Sis felix atque haec noſtra ad libamina cede,
Vt placidus venias operum bonus auxiliator
Atque implacatae extinxis incendia flammae,
Fomitis in nobis ſeruans genitabile lumen.

66. *Aeſculapii ſuffimen, Manna.*

Cunctorum Aeſclapi Iuturne ſalutifer, alme
Morborum omnigenum mulcens contagia iniqua,
Mulciber excellens, ades huc comitatus ſalute
Mortiferae cohibens incendia peſtilitatis,
Veſticipes, Verrunce, rei largitor opimae
Februi [7] Apollineris viridans et honora propago,
Morbi perduellis coniuxque ſalutis amoenae,
Huc o ſoſpes ades aeui dans proſpera fata.

67. *Diuae Saluti Meditrinae ſuffimen, Manna.*

O foecunda ſalus et amabilis omnibus regnans,
Huc adſis Meditrina opulentifer, omniparensque.
Peſtilitas ex te omnis abit mortalibus aegris,
Cuncta lepore tuo viridant vitulantia tecta
Daedalaque ars; te Mundus cupit percullus tua vi,
Tantum odit te dis vitaï peſſima finis
O cupiunda, veges ſolamen amabile rerum,
Te ſine nulla ſeni vſurpanda in fine ſenectae
Gratia; ſola omnes captas, ſola omnibus regnas,
Sed tu blanda tuis praeſto adſis diua Camillis
Auertens peſtes morborumque agmina amara.

68. *Manarum* [22] *Dirarum ſuffimen, Aromata.*

Vos calo vociferae Diuae, horrendae fatuantes
Alectona et Tiſiphona et veneranda Megaera,
Noctiuagae, induferae, ſummana ſilenta colentes,
Ad vada ſanguinei Amſancti atque obnubila templa
Vndique ventantes humana piacula propter,
Veſanae atque petulcae, flagrorum agmine ouantes
Angitiae, vltrices, rigidaeque, atque hiſpidiueſtes,
Terribiles, Orci gnatae, Vortumniſigurae,
Aëriae inuiſae, leuiores praepete mente,
Nam neque vel citimi Solis Lunaeque labores,
Nec virtus ſapientipotens, nec amoena venuſtas
Artificum, aetatis nitidae nec adulta iuuentas,
Inuitis vobis agitarint gaudia laeta.
Semper at in terris hominum mortalia ſecla
Iuſtitia regitis reddentes aurea iura,
Sed Diuae Mortae ſerpenticomae Volturnae,
Vos placatum animum meliori reddite menti.

69. *Manarum* (22) *Tenirarum* (2) *ſuffimen,*
Aromata.

Conſentes Manae celebrabile numen habentes,
Huc caſtae induſero prognatae Diioue puſae,
Puſae Tartareae Iunonis alumna propages,
Humanae quae cenſet iniqua piacula gentis,
Vltrices ſcelerum, excubiis vigiles inhiantes,
Atricutes, ſcintillantes graue fulgur ocellis
Sacros carnificisque micantes luminis ignes,
Reginae aeternae, poſtuertae, terriculaeque,
Tortores ſtimulo fatorum iura tenentes,
Nocturnae puſae, voltuoſae, crinicolubres,
Vos veneror, vos mente pia aduentaſſere amicas.

70. *Diuae Larundae Moſtellariae ſuffimen,*
Aromata.

Te veneror ſummana Lumuria virgo paluda,
Quam prope Auernales fluxus veneranda pariuit
Arcano commiſta Ioui Proſerpina amore,
Et qui concubuit Dis fraude, cupidinis aeſtu
Caluitus traxitque bimembrem matris colorem.
Quae genus humanum furiat larualibus vmbris
Omnifera ſpecie commutans horrida volta,
Nunc clara apparens, nunc fuſcans nocte figuram
Occurſu horrifero peruolgans noctis opaca,
Sed ſub te placo, Regina nigrantis Auerni,
Montiuagos ſtimulos protela ad extima terrae,
Flaminibus facii oſtentans placabile numen.

71. *Fortis Fortunae ſuffimen, Tus.*

Huc ſis Fors Fortuna ſacris regina voco te
Manſuetam, Triuiam, rei praediuitis ergo,
Et Deianam antiſtitam opaci ſanguine Conſi
Progenitam, aeternumque inuicta laude cluentem,
Atque Libentinam, perbitentem omnibus cautam,

Daedala namque in te opulentia conſiat homonum,
Namque aliis copum das rerum pleraque abunde
Paupertatem aliis, irarum percita faſtu,
Verum o Diua domi te obſecro Fauoniam adeſſe
Gliſcentem re cope, rei praediuitis ergo.

72. *Genii ſuffimen, Tus.*

Magnanimum Genium calo praetorem venerandum
Manſuetumque Iouem, auctorem genitabilis aurae,
Diiouem vbique vagantem, et Vaeiouem imperitantem,
Qui largiris opes vt iniſti tecta cachinnans,
Et contra humanae exſtinguis qui commoda vitae,
Laetitiae, moeroris Patulcius, Cluſius idem es.
Quare Sange pater curarum ſemina pellens
Inſidiantia vitae in terra frugiferenti
Da precor aequanimo vitam concludere fine.

73. *Diuae Albuneae ſuffimen, Aromata.*

Albuneam elicio prognatam principe Cadmo
Magnam, quae Brumum [23] eſt obſtetricata nefrendem
Huc ades o quae ſalſa tenes et coerula templa
Fluctibus exſultans, nautarum ſoſpita Iuno,
Nam te reſpiciunt puppis per coeca pericla,
Vna laborantes ſolaris in aequore volgum,
Quis tu ſubueniens ades in diſcrimine ſoſpes.
Ergo ſalutaris praeſens vrgentibus adſis
Rebus, veliuolas obſeruans candida puppes,
Atque tuis largire Fauonia ſlabra miniſtris.

74. *Portumni ſuffimen, Manna.*

Qui ſuxiſti vna cum Brumo [23] lacte nouellum
Quique colis liquidos et ouantes turbine campos,
O Portumne, lubenter ad haec te liba vocamus
Fronte renidentem et ridenti lumine volti
Seruantemque tuos, terraque marique miniſtros.
Namque vagis ratibus ſub tempeſtate ſonora
Soſpes ades, et te cupidis mortalibus offers
Auertens ſaeuas iras per coerula ponti.

75. *Diuarum Camoenarum ſuffimen, Tus.*

Mammuriae [11] atque Iouis ſtreperi prognata propages,
Illuſtres celebresque Nouenſileſque [13] Camoenae,
Et quoiuis quemcunque fouetis amabile volgus
Artitas omnes virtutes progenerantes
Nutrices animi, directae mentis amuſſis,
Atque magiſtrae animi moderantes recta guberna,
Quaeque ſacris homines imbutos inſtituiſtis
Flora, Cluacina, et Vitula, et Caſmena virago,
Coeliaque, et Tripuda, et Carmenta [12] et diua Venuſtas,
Oſcina flexanima et mater maieſtaque princeps.
Ergo Deae huc age praeſtitibus ventate fauentes
Vobiscum decus omnipotens et adoream agentes.

76. *Diuae Mammuriae [11] ſuffimen, Tus.*

Mammuriam elicio Iouis omnipotentis maritam
Quaeque pias eſt dulciloquasque enixa Camoenas.
Peſtifera verſata caducae obliuia mentis
Continuans mentes animarum foedere ſacro
Reginae omniparae rationis amica, fouens vim
Peruigil, irrequies, memoranter cuncta miniſtrans.

Quorum quisque ſimul in pectore ruminat artem,
Nec quid praeteriens inſtigans lumina mentis,
Praeſtitibus memores mentes dat dia Moneta
Sacrati caſtus pellens obliuia ab illis.

77. Diuae Matutae ſuffimen, Manna.

Cede Dea aurigans candens mortalibus lumen,
Clara pudoricolor, mundo Matuta refulgens,
Aurea magnanimi Titani nuntia Solis,
Horriferae quae itiner anfractaque noctis opaca
Diua tuo reuocas initu ſub viſcera terrae,
Dux operum vitae, mortalibus Dia miniſtra
Quaque hominum gaudent aegerrima ſecla, nec vllus
Quem fugiſſe tuos fas ſit polcerrima voltus,
Quando genis exterres otium amabile ſomni,
Tunc gaudete homines, ſerpentes cetera ſecla
Quadrupedum et volucrum et ſtabulantum in fluctibus ſalſis,
Namque omnem excultum donas mortalibus victum.
Sed tu dia antiſtibus ſacrum iubar auge.

78. Diuae Iuritis ſuffimen, Tus.

Coeligena huc Iuritis ([18]) ades patrima virago,
Muſtea ([14]) progenies telluris, Caeſia dia,
Vaticinas quae prima aperis mortalibus ſortes
Delporum Diis pro cortina oracula fatans
Puticulis vbi Puteolis regina cluebas,
Et Februo ([7]) fandi donaſti pectus habere
Auguſta ſpecioſa verendaque noctuuolga.
Prima etenim ritus hominum genus edocuiſti
Nocturnis ſacris Brumum fanatica ouando
Ex te enim caſtusque Deum cultusque verendi.

Huc adſis, huc Diua fauenti numine blanda
Ad diuina tui veneranda ſilentia ſacri.

79. *Aquilonis ſuffimen, Tus.*

Horriferis flabris contorquens aequora coeli
Huc Aquilo glacialis, relinquens ninguida Thracae,
Solue Coui ſubices nigrantes nubibus totis,
Flamine diſcutiens praegnantes imbribus nubes,
Omnia ſuda ferens, tergens freta vitrea Coeli.

80. *Fauonii ſuffimen, Tus.*

Coeliuaga vndigena flabella, Fauoniae aurae,
O leuiſomne animae ſolamen mite laborum,
Vernae gramineae portuum cupidiſſima cura
Nauibus ſternentes itiner molle aëra blandum,
Obſecro vos placido ſpirantes flamine adeſte
Aëriae inuiſae, leuipennes, aëriformes.

81. *Auſtri ſuffimen, Tus.*

Praecipites aurae tranantes aëris caulas
Vndique pennipedes, vortigine praepete ouantes,
Cedite nimborum matres cum ingentibus nimbis.
Nam Iouis has vobis finiuit in aëre partes
Coelitus imbriparas nubes permittere ad ima.
Vos precor inferio hoc mactans libamine Diuae,
Terrae matri frugiparentes elicere imbres.

82. *Oceani ſuffimen, Aromata.*

Te veneror pater Oceane immortalis origo
Naturaeque Deum aeterne, et mortalium homonum,
Qui circunfluis anfracta ambarualia terrae,
Vnde genus fluuiorum, vnde et ſale marmore halio
Atque alid in terra ſcatebrarum ignobile volgus.
Te Februum luſtrale vocamus Coeligenarum,

Finis telluris, margo amplae fornicis mundi,
Huc placidus venias ſacrae gratiſſime turbae.

83. *Veſtae ſuffimen, Aromata.*

Incluta Veſta ſenis Saturni caſta propago
Quae nimis irrequietis habes meditullia flammae,
Hoſce tibi puros praeſtes ad ſacra miniſtros,
Florentes, dites, caſtosque et pectore puro.
Huc ades o Diuum conſtans fulmenta hominumque
Multipotens aeterna et amabilis, atque opiformis,
Ridens atque beata faue placidiſſima ſacris
Fauſta bona inſpirans et amoenae dona ſalutis.

84. *Somni ſuffimen, cum papauere.*

Somne pater diuum omnigenum vnicus atque hominum rex
Et quaecunque fouet tellus animantia ſaecla,
Omnibus vnus enim regnas atque omnibus adſtas,
Corporaque inſidiator inermi compede vincis,
Curarum domitor, requies praeblanda laborum,
Moerores omnes aegro de pectore tergens
Qui mortis curas abigis animasque reſeruas.
Nam vere mortis germanus es atque veterni.
Sed ſub te placo miti aduentare fauore
Seruantem placidi nos ſacrum ritum obeuntes.

85. *Somnii ſuffimen, Aromata.*

Obſecro te princeps celerem pernicibus alis
Nuncius incerti, verax Carmentus homonum,
Nam repens tacitus per amica ſilentia ſomni,
Inſinuansque animis hominum cis intima mentis,
Et ſcita ad ſomnos legas decreta deorum
Significans tacitis animabus futura,
Cum quis rite colens diuos in pectore puro,
Semper vt anticipans ſpem blandam mente ſagaci

Vitam hominum illecebris prolectes gaudia hiantum,
Vtque homines animum requieſcant triſtibus curis
Suppliciisque deos et ſacro munere placent.
Namque piis ſemper ſtat dulcior excita finis
Tantum celauit venientia fata nefaſtos
Somnigena ſpecies, certiſſima nuntia damni,
Ne qua foret noxae venientis cognita finis.
Clinia ſed te ſancte precor promonſtra Deorum,
Notificos ſemperque offendens pectora pura
Nunquam prodigiis acclarans omina iniqua.

86. *Mortis ſuffimen, Manna.*

Huc adſis quae hominum moliris cuncta guberna,
Tantum producens aeui, quantum eminus diſtas.
Namque tuo exſtinguis corpus animamque ſopore,
Quando perrumpis naturae viuida clauſtra,
Coeca hominum ſignans aeterno lumina ſomno,
Omnibus communis, aliis iniuria partim
Florentes ſtinguens aetates funere acerbo,
Omnia nam concreta in te ſola abſoluuntur,
Nam neque ſuppliciis, neque votis pectora frangis.
Quare o ſancta veni longo poſt tempore vitae,
Quod te ſuppliciis et votis obteſtamur
Vt felicem habeant homines claramque ſenectam.

IOS. IVSTI SCALIGERI
ANNOTATIONES
IN
INITIA ORPHEI,

QVARVM NVMERI SVNT VERSIBVS IPSIVS LATINIS INTERPOSITI.

Hic liber non proprie ſunt ὕμνοι, ſed τελεταί, nam in Hymnis natalia, geſta et eiusmodi narrantur: hic vero tantum inuocationes Deorum, quibus vtebantur in myſteriis, qui ſacris cuiuspiam Dei initiarentur; ſunt etiam ad depellenda adiecti. Quae omnia tamen fiunt cognominibus myſticis. Sed Graeci in hoc prorſus ſunt. Latine quidem *initia* inſcribi poteſt, vt reſpondeat Graeco verbo τελεταί; ſed quia totum cognominibus Deorum conſtat, melius inſcribitur *Indigitamenta*. Veteres enim Latini, quos Graeci vocant ὕμνες, ipſi nominant *Aſſamenta*, quae ſcilicet ſeparatim in aliquem Deum canuntur, in quibus geſta et virtutes eius Dei celebrarunt, vt alibi fuſius diximus. At *indigitamenta* vocarunt, in quibus Deorum cognomina varia eſſent. Eorum Graeci duo genera fecerunt: nam κλητὲς ὕμνες vocarunt auxiliarium et fauentium Deorum, ἀποτροπαίες autem nocentium, quae vocat Virgilius *laeua numina*, quorum primum ex vetere lingua Latina *Calatorium carmen;* alterum *auerruncale* vocare poſſumus. Quare, vt dixi, quia omnia Latine reddere volumus, tametſi titulus Graecae inſcriptioni ὕμνοι non reſpondet, tamen *indigitamenta* inſcripſimus; dictum autem *indigitare* pro indicitare, hoc eſt, vocare. Nam *citatam plebem* dicebant, quae illicitum vocata eſſet. Sic apud Varronem de lingua Latina, *quod incitatum antiquum oppidum exigebant.* legendum potius, *inducita-*

tum: quod eſt non Varronis; ſed cuiusdam veteris poetae ἀκροτίλτοτον. Et *citare* notum quid ſit in forenſibus et iudicialibus cauſſis, et *citatum inſtrumentum* nuncupatum. Ergo *indicitare*, quod erat incitare, et *indigitare*. idem, vt *ſubicitare et ſubagitare* in Caſina Plauti: vt *inicere* in Varrone pro inigere. Tanta eſt cognatio inter C et G. ſic *ingens* ex *incens*, quod ſcilicet cenſeri non poteſt nec aeſtimari. Sic apud Varronem citante Nonio, *quia ad amuſſim diu gens non erat.* Lege *Duigens.* quod eſt *Duicenſus* apud Feſtum, vt vetus Gloſſarium Sancti Germani.

(2) *Tenirae* ſunt Deae, quas Feſtus ait a *Tenuira* ita vocatas. Ita Furias nominauimus. Sed veteres puto dixiſſe *Teſnirae* vt *Ceſnas*, et *Peſnas* et pleraque eiusmodi. Itaque *Teſnirae* erunt τεσάνειραι, quae homines puniunt.

(3) *Telamo* ſeu *Tellumo* idem eſt. Quos Graeci ἄτλαντας παρὰ τὸ τλῆναι vocarunt, eos Latini *Telamones.* Sed vt τελαμὼν Graecum eſt idem ipſum παρὰ τὸ τλᾶν: et *Tellamo* apud Varronem citante Auguſtino, quamuis ex Tellure deductum quaſi χθόνιος θεὸς, tamen et ipſe eandem originem habet: Nam et *Tellus* ipſa ſiue *Tellumo* παρὰ τὸ τλᾶν, vel vt vetuſtiſſimi Graeci τελάω, vnde *tello* Latinorum, quod poſteris dictum *tollo* E in O. vt *Elera, olera: hemonem, homonem*, etc. et geminata conſonante. nam veteres non geminabant conſonantes; quin et ipſum Graecorum antiquum τελάω peregrinum eſt; eſt enim vt infinita alia ex Syriaca Lingua: nam in ea *Tal* eſt τλᾶν; pro ἔρα Syriaco *era*, Arabes et Hebraei *Erd*, quo nomine omnes pene ita vocant.

(4) *Ambarualis Neptunus* quod ambiat arua.

(5) *Empanda* pro Cerere Varro apud Auguſtinum et Feſtus.

(6) *Dis* ex Graeco δεὺς pro ζεύς. vnde patrius caſus διός. Vnde *Diiouis* apud Varron. poſtea D periit, vt *Dianus, Ianus*, vnde Diana manſit παρὰ τὸ δῖον. Nos in *Ioue* vt etiam in multis aliis communem opinionem ſecuti ſumus a *Iuuando.*

(7) *Februus* eſt a Graeco φοιβάζειν, φοίβερος. Ita igitur Phoebum vertimus.

(8) *Nerienes*, Mauortis cognomen, Sabinum vocabulum παρὰ τὸ νεῦρα, aliquando videtur ſignificare Deam comitem Martis. Itaque putamus nihil eſſe, quam νηρείδα vel νερείνη Neriene Galathea.

(9) *Parunda.* Varro apud Auguſtinum, Graeci εἰλειθυίαν vocant παρὰ τὴν ἔλευσιν, quod facile accedat iuuantibus puerpe-

ris, vel quod facile viam det partui, hoc ad verbum esset Latine *Venilia*, quae est a veniendo, vt ait Varro. sed alia est Dea: nos non respicimus potestates eorum numinum, sed nomina tantum. Inuocabant et *Nummeriam Deam*, vt ait Varro de liberis educandis, quod *numerè* pro ταχέως, itaque τὴν ὠκύτοκον *Nummeriam* vertimus.

(10) *Virae* sunt nymphae vt alibi ex Festo diximus, quasi χλωρίδες. Querquetulae δρυάδες.

(11) *Mammuria* est μνημοσύνη. Mammurius Veturius, seu Mammuria Veturia vide Varronem.

(12) *Carmentus* est vetus Menuria, vt vult Varro.

(13) *Nouensiles Camoenae.* Dii Nouensiles, vel, Nouensides, sunt nouem dii vna sedentes: a quo nomen habent apud Sabinos. Quinam sint illi, vide diuersas opiniones, quas ex veteribus scriptoribus adducit eruditissimus auctor Arnobius. Novensiles Camoenae nihil aliud sunt quam ἐννέα μοῦσαι.

(14) *Mustea Venus.* Vide Varronem.

(15) *Lucumones* apud Festum videntur esse Genii infestantes loca, ad quae veniunt, quod proprium est Larium. Sed alibi diximus Lucumones nihil aliud esse quam τυκάνας.

(16) *Grundulii* et *Grundules* Larium cognomentum omnibus impositum: vide Cassii Hemionis locum apud Diomedem.

(17) *Cortumio* est visus intimus. Cortumio Iuris dicimus ὀφθαλμός.

(18) Iuritis ἡ θέμις. Gellius, quamquam apud Gellium legi poterat *Quiritis;* id est, λογχᾶτις θεά. Lycophroni.

(19) *Fastia Dea.* Θέμις, Fas θέμις. Nam Fasti duae quibus θέμις fieri.

(20) *Mulciberi.* Ita μειλιχίοι θεοὺς vertimus. Nam mulciber a mulcendo, sed id cognomen praecipue Vulcano attributum, quia igni..... sic quod igni domitum est Homerus vocat μειλισσόμενον; et alibi dicit πυρὶ μαλασσέμεν.

(21) *Moneta* est πρόνοια a monendo dicta.

(22) *Manii* Genii ἀγαθοὶ δαίμονες, *Inui* κακοί, nam Inuus ὁ ἐφιάλτης Seruio.

(23) *Brumus* eſt *βρόμιος*, et Brumalia eius feſta, et bruma *ἡ χειμερινὴ τροπὴ*, quia circiter id temporis incidebant Bacchanalia.

(24) *Graeca Nemeſis.* Graecam vocamus, quia non habet nomen Latinum, vt ait Plinius, tamen nihil aliud eſt Nemeſis quam Vorticordia. Sed et Venus Vorticordia celebratur Romanis.

(25) *Moeſius* et Maius idem, id eſt, *ὁ μέζων ὁ παλαιός*. Vide coniectanea noſtra in Varronem.

(26) *Paluda* eſt *ἑλκεσίπεπλος*.

Corpore Tartarino prognata Paluda virago:

Sed in Probo legitur *palude:* vt intelligatur et Minerua nata ex Palude.

IO. MATTHI. GESNERVS
DE
PHOENICVM NAVIGATIONIBVS
EXTRA
COLVMNAS HERCVLIS.

IO. MATTH. GESNERI
DE
PHOENICVM EXTRA COLVMNAS HERCVLIS NAVIGATIONIBVS.

PRAELECTIO I

HABITA V. DEC. CIↃIↃCCLV.*

Cum de electro apud vos commentarer, Sodales, meminiſtis, in illam me diſputationem incidere, qui factum ſit, vt res notae Homero Herodotoque, electrum et κασσίτερον, ſ. ſtannum, earumque patriae, poſteriori ſe aetate velut ſubducerent, et in obliuionem venirent? eiusque rei cauſam coniectam eſſe in calamitatem Phoenicum, nominatim Sidoniorum, qui ſoli extra Herculis columnas dextro flexu nauigare auſi, non tantum ad Caſſiteridas inſulas Britannorum, ſed ad Aeſthiorum quoque Gleſſariam ſ. Electrida peruenerint: atque vt ſoli illud vectigal, reditum illum, haberent, diligenter, etiam monſtroſis forte mendaciis, itineris rationem texerint. Quare non mirum fuiſſe, quod cum interitu illius reipublicae, etiam nauigationis iſtius memoria interciderit, ignota manſerit mercium patria; donec nouum ſuum velut saeculum, nouam ſortem ſ. μοῖραν vtraque res nacta, ex ſuo ἅδῃ denuo emerſit. Ab illo inde tempore AA.

*) Vid. Comment. Soc. Scientt. Gotting. To. III p. 67 ſqq.

saepius quam alias et studiosius tum de fide Herodoti, quando illa ab iunioribus destituitur, tum praesertim de nauigationibus Phoenicum, Argonautarumque extra columnas Herculis et cogitaui et quaesiui: praeter cetera illud, *An simpliciter fabulosum sit, e Ponto Euxino vel Maeotide palude adeo peruenisse Argonautas in Oceanum Germanicum? circumnauigatam a Phoenicibus Africam?* Quid maxime mihi probabile videatur, sine ambage vlteriori declarabo. Neque vereor, vt apud vos AA. aut si alii ista cognoscent viri eruditi, fraudi mihi sit haec disputatio, obiiciaturque illud, quod in euagantem nimis libere commentationem dicitur (Aristid. Aegypt. T. 2 p. 354 pr.) Ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων ὁ νοῦς. Hic neque vobis iniucundum, spero, fuerit, extra columnas dextrorsum pariter et sinistrorsum mecum euagari.

§. 1.

Antiquissimi scriptores ambiri terram omnem Oceano tradidere.

Iam primum illud satis constat inter eos, qui antiquos scriptores paullo norunt familiarius, esse illam communem his, qui rerum originibus fuere propiores, sententiam, vt dicant, terras omnes ambiri Oceano. Tractauit hunc locum Bochartus (Canaan 1, 36 p. 707; quo minus opus est, nos ei hic immorari. Vnum modo alterumque ab illo praetermissum iuuat adiicere, vt illud, quod Strabo, demonstraturus in ipso operis ingressu ἀρχηγέτην εἶναι τῆς γεωγραφικῆς ἐμπειρίας, ducem et auctorem primum esse Geographicae peritiae, Homerum, pluribus poetae locis conficit, dictam ipsi fuisse tellurem, vti reuera sit, Oceano circumfluam (ὠκεανῷ περίκλυστον, ὥσπερ ἐστίν). In Orphicis Hymnis, quorum certe materia priscam illam et primam, de qua nobis constet, aetatem refert, (10, 15) vocatur Ὠκεανός τε πέριξ ἐν ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων, quod pulcre Scaliger fecit *Et terram Ocea-*

nus lustrans anfractibu' salsis. Porro Oceanus (82, 3) celebratur, Ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον, qui fluctibus circum circa agitat orbem suum terrae finitorem. Sic enim paullo disertius explices hunc versum, quam factum est Scaligeri carmine, *Qui circumfluis anfracta ambarualia terrae.* Istam poetarum doctrinam fictam simpliciter esse, nec fundamentum habere et quasi solum in ipsa rerum naturae, qua tum nota erat, historia, vix potest in mentem venire, nisi ei, qui parum illos primos Graecorum doctores, parum historiam antiquissimam nouerit. Et Pomponius Mela non sine causa (3, 5 fin.) Physicos et Homerum iungit, *qui vniuersum orbem mari circumfusum esse* dixerint. Quid apertius loco Aristotelis, vel quisquis auctor est libri de mundo (c. 3), vbi dicit, vulgus distribuisse orbem nostrum in continentes et insulas, cum ignoret totam habitabilem vnam esse insulam, ὅτι καὶ ἡ σύμπασα μία νῆσός ἐστι, ὥστε τῆς Ἀτλαντικῆς καλουμένης θαλάσσης περιῤῥεομένη. Cum de Africae extremis praesertim quaeratur, ponamus hic statim Herodoti locum, quo deinde etiam vtemur (4, 42) Λιβύη μὲν, inquit, δηλοῖ ἑωϋτὴν ἐοῦσα περίῤῥυτος, πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίαν οὐρίζει, indicat Africa et manifesto de se declarat, se esse circumfluam, praeterquam qua parte Asiae contermina est. Loquitur vt de re, quae sensu ipso et experientia adeo cognita sit, cognosci ab vnoquoque possit. Quantum sit huic dicto patris historiarum tribuendum, vt pateat, videamus, AA. quomodo de simili re, sed de qua minus ipsi constabat, paullo post loquatur (c. 45). Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς οὐδαμῶν φανερή ἐστι γινωσκομένη, οὔτε τὰ πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα, οὔτε τὰ πρὸς βορέην, εἰ περίῤῥυτός ἐστι. Negat a quoquam manifesto exploratum esse, vtrum Europa vel ad orientem vel ad septentriones circumflua sit. Quanta sit Herodoti modestia, quam circumspecta fides, apparebit, si quis animaduertat, quam contra asseuerate posteri de re non magis comperta, sed sibi forte minus quam pri-

ſcis illis cognita, pronunciauerint. Ariſtides, vt eum adpellemus, qui poſt peragratum victoriis Graecis et Romanis orbem terrarum, Antoninorum aeuo ſcripſit, dum quatuor illos ſinus commemorat, quibus Oceanus in medias terras irrumpere tum adhuc putabatur, de Caſpio ſ. Hyrcano mari non aliter, quam de mediterraneo mari, Arabicoque et Perſico ſinibus loquitur (Aegypt. T. 2 p. 354 Iebb.) Nempe Strabonis fiducia, qui non minus aſſeuerate ea de re narrat (l. 2 p. 83, 25). Redimus ad Herodotum. Simili ille modeſtia de eadem re, de extremis Europae ad ſeptentriones et ad orientem ſolem, vnde tamen ſtannum et electrum venire nouerat, loquitur (3, 115) Οὔτε δὲ ὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένυ ὐ δύναμαι ἀκῦσαι, τῦτο μελετῶν, ὅκως θάλασσά ἐςι τὰ ἐπέκεινα Εὐρώπης. ἐξ ἐσχάτης δ' ὦν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ, καὶ τὸ ἤλεκτρον. Negat ex oculato teſte ſe, licet hoc agentem, audire poſſe, quomodo mare ſit vltra Europam, ex qua vltima et ſtannum nobis veniat et electrum. Haec, niſi egregie fallor, indicant, quae aſſeuerate adeo de Africa extrema dicit, ea certa fide illum habuiſſe cognita, non tantum ex illa generali poetarum opinione collecta. Ipſe Strabo, cuius tempore, vt videbimus, pene interciderat circumnauigatae Africae memoria, tamen (lib. 2 p. 89, 22) Indiae terminos aſſignat τήν τε ἑῴαν θάλατταν, τήν τε νοτίαν, τῆς Ἀτλαντικῆς, mare eoum ſ. orientale, et auſtrale, partem maris Atlantici. Nempe ellipticam puto dictionem Strabonis, ita ſupplendam, τήν τε νοτίαν (θάλατταν, μέρος ὖσαν) τῆς Ἀτλαντικῆς. Ne miremur, Atlantici maris partem vocari illud mare, quod Indiam terminat, cogitemus contra, Pindarum (Pyth. 4, 447) Argonautas etiam in Rubro mari fuiſſe dicere. Nempe aeque late patebant haec nomina: vtroque interdum ſignabant totum Oceanum a meridie et ab occidente complexum terras. Itaque ſynonyma, vt ſolet, iungit Pindarus, ἔν τ' ὠκεανῦ πελάγεσσι, πόντῳ δ' ἐρυθρῷ. Si Atlantici maris pars eſt illud, quod meridionalia

Indiae litora alluit, peninſulam eſſe Africam oportet. De continentia enim altera ad orientem ſola hic ſermonem eſſe ne putemus, illud τήν τε geminatum prohibet. Hoc ergo primum eſto, notum fuit antiquiſſimis, ambiri totum illud, quod terrarum orbem vocamus, Oceano. Sapienter Strabo (lib. 1 p. 4, 11) contra fictos et mendaces quorundam Periplos diſputans, negat eos, qui a tentata illa Africae circumnavigatione re infecta redierint, a continente quodam ſibi obiecto repulſos; ſed ob deſerti litoris inopiam curſum, transmittentē licet illos mari, relegiſſe. Οὔτε γὰρ περιπλεῖν ἐπιχειρήσαντες, εἶτα ἀνακστρέψαντες, οὐχ ὑπὸ ἠπείρου τινὸς ἀντιπιπτούσης, τὸν ἐπέκεινα πλοῦν, ἀνακρουσθῆναι φασὶν, ἀλλὰ ὑπὸ ἀπορίας καὶ ἐρημίας οὐδὲν ἧττον τῆς θαλάττης ἐχούσης τὸν πόρον. Diſertiora etiam deinde dabimus.

§. 2.

Primi, de quibus conſtat, inter primos quidem navigarunt Phoenices: ſoli forte, quamdiu floruerunt, extra columnas Herculis, idque primo dextrorſum, vt dextra haberent litora Hiſpaniae.

De Phoenicibus ita Herodotus, Diodorus Siculus, ceteri, narrant, vt illos metallorum, mercaturae, nauium, coloniarum in inſulas et remota litora deductarum, tum literarum ac rationum auctores monſtratoresque faciant [1]). Hoc cum dubitet, quod ſciam, nemo hodie, poſt Bocharti vaſtae eruditionis copias huic rei impenſas, teſtimoniis probari, nihil attinet: cum ille enumeratione coloniarum inſtituta rem in clara luce collocauerit. Quod autem diſputat vir ſum-

1) Non aduerſatur his locus Strabonis (l. 1 p. 33, 12) vbi Bacchum, Herculem, Theſea, Perithoum, Dioſcuros, magnis terra marique ſuſceptis expeditionibus locum fabulis feciſſe ait, Minoisque θαλαττοκρατίαν eodem refert: cum Cadmus Bacchi auus e Phoenice venerit in Graeciam etc.

mus contra Herodoteam in ipſo operis principio narrationem, quam ille Perſarum fide proponit, Phoenicum maiores a mari inde Rubro veniſſe ad mediterraneum mare, vt quae narrationi Moſaicae repugnet, quae αὐτόχθονας Palaeſtinae faciat: illa forte pugna componi poteſt. Vere dixit Moſes, quae de Canaane et poſteris illius commemorauit. Forte ab his etiam Iſraeliticae migrationis tempore coloni ad meridionalia Aſiae litora venerint. Sed haec nihil impediunt, quo minus nauigationis illi auctores Phoenices, illi Sidonis conditores, a Rubro mari venerint. Plane vt Moſi credimus, primos colonos ex Aſia accepiſſe Graeciam; neque tamen fidem negamus Graecis ſcriptoribus, qui propriae Graeciae h. e. Europaeae colonos eſſe Graecos in Aſia, vno ore teſtantur. Quid ſi non nugacem auctorem ſecutus Stephanus Byzantinus, de Azoto ſcripſit, ταύτην ἔκτισεν εἷς τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυθρᾶς θαλάσσης Φυγάδων; Ἐπανελθεῖν quidem proprie dicuntur, qui redeunt in locum, vnde venerant. Orientalem fuiſſe hominem, illa etymologia indicat, qua nomen vrbis ab Ἄζα deducit, ἄζαν autem עז, capram interpretatur. Schol. min. ad Od. Δ, 81 Sidonios, quos poeta medio loco inter Aethiopas et Erambos memorat, interpretantur, τὰς περὶ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅθεν μετῴκισαν οἱ Φοίνικες. Haec forte ex eodem fonte ſunt, vnde apud Heſychium eſt Σιδόνιοι Φοίνικες καὶ οἱ τὴν ἐρυθρὰν οἰκοῦντες θάλασσαν. Sequitur in laudatis ſcholiis, Ἐρεμβὰς, τὰς τρωγλοδύτας — οἱ δὲ τὰς Ἰνδὰς κ. τ. λ. De Sidoniis ad mare rubrum h. e. Indicum vid. Reland. Diſſ. de mari Rubro p. 100. Phoenices nomine ſuo ſe fatentur eſſe πυῤῥὰς, rufos, ruſſeos: rubri maris accolas, ab Eſauo, Edomo, Rufo illo dictos, licet Bocharto diſpliceat, probabile eſt, nec poenitet hoc fateri, cum videam ſic arbitrari etiam Fourmontium (Reflexions critiques 2, 5 p. 139) non poenitendum remotiſſimae antiquitatis arbitrum, et Newtonum Chronol. ad A. 1048 p. 12 coll. A. 1045 p. 13. Quid ſi ipſum Sidonis vel Sindo-

nis nomen patriam illorum notat *Sind*, quod nomen esse, quo fluuium suum, Indum, hodie vocant Indi, credendum est Relando p. 78. *Σίνδοι* Hesychio *ἔθνος Ἰνδικόν*. Quod litera *n* excidit, non mirantur, qui *Sindonem* Graecorum et Latinorum, cum סדין conuenire, et ad *Indos* forte et ipsam referendam esse, cogitant. Cum Iacobus testamentum illud suum Propheticum faceret, iam nobilem nauigationibus fuisse Europaeam Sidonem, constat ex Gen. 49, 13. Nec impedit, aut conuellit illam coniecturam diuersitas primae literae. Norunt, qui ista tractant, quam facilis sit sibilantium permutatio, et orientis non aliam literam Graecos quam Σ frequentius permutare. Caeterum Tyriorum et Sidoniorum originem a Phoenicibus longe a mediterraneo mari remotis arcessit etiam Iustinus ex Trogo (18, 3) *Tyriorum gens condita a Phoenicibus fuit, qui terrae motu vexati relicto patriae solo Assyrium stagnum primo* (lacum Tiberiadis?) *mox mari proximum litus incoluerunt, condita ibi vrbe, quam a piscium vbertate Sidona appellarunt. Post multos deinde annos - Tyron - condiderunt.* Fidem itaque habeo non Herodoto modo, (in ipso exordio historiarum) sed et doctis Persarum viris, qui Herodoto percunctanti dixerunt, Phoenices a Rubro inde mari ad hoc Graecorum et mediterraneum mare delatos, regionem, quam prodente Herodoto tenebant, habitationibus occupasse, statimque longis nauigationibus dare coepisse operam, cum Assyriorum Aegyptiorumque merces ad alias regiones transferrent. Fidei causa ponamus Graeca, *Περσέων οἱ λόγιοι Φοίνικάς φασι — ἀπὸ τῆς Ἐρυθρῆς καλεομένης θαλάσσης ἀπικομένους ἐπὶ τήνδε τὴν θάλασσαν, καὶ οἰκήσαντας τοῦτον τὸν χῶρον, τὸν καὶ νῦν οἰκέουσιν, αὐτίκα ναυτιλίῃσι μακρῇσιν ἐπιθέσθαι, ἀπαγινέοντας δὲ φορτία Αἰγύπτιά τε καὶ Ἀσσύρια, τῇ ἄλλῃ χώρᾳ ἐσαπικνέεσθαι.* Antiquos quidem Phoenicas mari rubro nauigasse, adiunctis etiam Salomonis ciuibus, tanto facilius libris

noſtris credere par eſt: et illud ſimul cogitare, quod, cum nec ante ignotum eſſet, plane peculiari diſſertatione (inter Miſcellaneas ſecunda) probatum dedit Hadr. Relandus, Rubri ſ. Erythraei maris appellationem non eſſe ad Sinus Arabici anguſtias adſtringendam; ſed adeo illam late patere, vt vniuerſum Meridionalem oceanum (quin Atlanticum adeo) complectatur. Tanta profecto vis eſt coloniarum Phoenicıarum, vt eas omnes ex illa Palaeſtinae lacinia, quae peculiariter Phoenice vocatur, egreſſas, certe colonos omnes ibi natos alitosque eſſe pene vltra fidem ſit. Nec ſcio, an ſoli circa Tyrum et Sidonem Phoenices intelligendi ſint, cum Perſarum regis copias nauales Phoenicibus vel conſtitiſſe ſolis, vel certe eos maximum in his momentum habuiſſe, narret Herodotus (3, 19). His enim bellum gerere contra ſuos colonos Carthaginienſes recuſantibus, *οἱ λοιποὶ οὐκ ἀξιόμαχοι ἐγίνοντο*, reliqui Cambyſis ſocii nauales non digni erant, quibus bellum tale committeretur. Addit cauſam, Καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ςρατός. Hoc non ſignificat, quod eſt in Gronouiana interpretatione, *ex illis nauticus omnis conſtabat exercitus*, verum, *ex illis pendebat omnis exercitus*. Adiuncta demum Phoenicia claſſe, ſatis firmus cenſeri poterat exercitus Cambyſae, quem huius claſſis opera traiecturus erat ſcilicet. Cum ergo ſumma naualis rei penes illos eſſet, auſi ſunt egredi maris interni ad Occidentem terminos, et vltra columnas illas Herculis enauigare, et vrbes condere, quod Strabo (l. 1 p. 33 med.) paullo poſt Troicas res factum memorat. Ponamus et hic verba, *Θρύλληται, (ſ. τεθρύλληται) ἡ Φοινίκων ναυτιλία, οἳ καὶ τὰ ἔξω τῶν Ἡρακλείων ςηλῶν ἐπῆλθον, καὶ πόλεις ἔκτισαν κἀκεῖ, καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς Λιβύης παραλίας, μικρὸν τῶν Τρωϊκῶν ὕςερον.* Illam porro extra columnas nauigationem licet in duas partes diſtinguere, eam, quae anfractu dextro in Septentrionem tendens, et alteram, quae ſiniſtrorſum Africae oras perſequebatur. Ac de hac quidem deinde. Phoenicum

expeditiones et collocatas in litore Hiſpaniae colonias aſſeuerate memorat Strabo (3 p. 103 ſeq.) et perſecutus eſt, ne alios commemoremus, poſt Bernardum Aldretum (in opere eruditiſſimo *Varias Antiguedades de Eſpanna, Africa y otras provincias* Antu. 1614. 4) ſummus Bochartus, qui alteram Geographiae S. partem, Canaanis nomine appellatam impendit Phoenicibus; priorem autem illius librum illorum coloniis, et nuper Floreſius in Hiſpania ſacra (*Eſpanna ſagrada*) quo minus nos hic in ea re immorari opus eſt. Sed vltra progreſſos ad extrema Hiſpaniae, flexoque ad orientem curſu ſtannum petiiſſe ex Britannorum inſulis, electrum autem ſ. ſuccinum a Boruſſiae hodiernae litoribus, in noſtra de electro veterum commentatione (§. 8) ſatis, puto, probabili ratione (inuictas enim demonſtrationes nemo, puto, in tali re quaerit) oſtenſum eſt.

§. 3.

Argonautarum reditus in Orphico carmine hinc explicatur.

Iam iuuat eandem rem ex reditu Argonautarum, vt ille in Orphico carmine deſcriptus eſt, confirmare, eademque illius carminis auctorem, quisquis eſt, in iſto reditu non ſimpliciter ac monſtroſe mendacem fuiſſe; ſed quae fieri per rerum, qua tum cognitae erant, naturam potuerint, ſiue ex traditione antiqua facta ſint, venuſto carmine et multum probabilitatis habente, admixtis tamen fabulis ſ. mythis, expoſuiſſe. Statim in rem praeſentem veniamus, h. e. ipſum carmen conſideremus, quatenus reditum Argonautarum ex Ponto poſt Maeotidem quoque paludem luſtratam deſcribit. Primum vero hoc obſeruemus, Phoenicum etiam partes in hac fabula eſſe. Vidit hoc olim Bochartus (Chan. 2, 11 p. 820) et cum veſtigia linguae perſecutus eſt, tum illud non neglexit monere, quod maxime ad rem noſtram pertinet, Ancaeum illum, qui

poſt Tiphyn Argo nauim gubernauit, Phoenicis, quem Agenoris filium faciunt, nepotem memorari. (Vid. Catalogus Argonautarum Burmannianus.) Nempe credibilior ſit nauigatio, ſi gubernatorem habeat ex ea gente, penes quam fere ſolam, certe praeter ceteras omnes, erat illius artis gloria. Et tamen ne hunc quidem facit tam portentoſi conatus auctorem: ſed ira Deorum et nemeſi ob interfectum Medeae ſcelere Abſyrtum, iactari fingit illos (v. 1033 ſeq.) per litora Ponti Euxini et paludis Maeotidos. Tot autem populos nominat, ſuisque epithetis diſtinguit, vt appareat, quod etiam Herodotum legentes obſeruant, longe plura antiquiſſimis Graecorum innotuiſſe de populis ad occidentem et ſeptentrionem Ponti et Maeoticae paludis, qui tum fere Scytharum nomine comprehendebantur, quantumuis genere et moribus diverſi, nunc vero Ruſſorum imperii pars ſunt, eosque populos tum cultiores habitos longe quam poſtea, ſive quod re ipſa ita eſſet, ſiue quod alii populi cum his comparati non meliores aut quibusdam rebus etiam magis feri viderentur. Vt quod Maeotas *ἁβροχίτωνας* appellat (v. 1038) molliter et delicate tunicatos. Perſequi vero Argonautarum omnem velle illum errorem, aut populis, qui memorantur, ſedes aſſignare ſuas, plane fuerit hominis intemperanter abutentis ingenio, literis, otio [2]), in tanta rerum obſcuritate et interrupta per migrationes populorum, linguarumque mutationes tam longo temporis interuallo, mutationibusque vel hominum manu vel per eluuiones et terrae motus illatis hiſtoria, in linguarum, quibus forte illi populi vſi ſunt, ignorantia, in defectu monimentorum aliorum, in corruptione denique carminis ipſius Orphici, quod locis quibusdam aperte vitiatum eſt atque inſanabiliter. Ipſe, niſi fallor ego, poeta [3])

2. Transferas huc merito illud lepidum Eratoſthenis apud Strabonem 1 p. 16, 40 Τότ' ἂν εὑρεῖν τινα, πῇ Ὀδυσσεὺς πεπλάνηται, ὅτ' ἂν εὕροι τὸν σκυτέα τὸν συῤῥάψαντα τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκόν.

3) Si enim Onomacrito et Piſiſtrati temporibus etiam attribua-

non habuit notitiam locorum eam, qua nixus poſſet probabile ab omni parte iter Argonautis aſſignare: ſed cum rem teneret, nempe quosdam ex Ponto vel palude adeo Maeotide verſus aeſtiuum occidentem progreſſos, tandem in Oceanum delatos, atque inde per Herculis columnas atque internum mare rediiſſe in Graeciam, vnde fuerant profecti, hunc deinde velut fundum narrationis exornauit intextis nominibus hiſtoriisque, ſeu fabulis malis, gentium et locorum, de quibus vndecunque aliquid acceperat: adſcito Deorum miniſterio et miraculo nauis, cuius carina loquax et fatidica illos moneret, quae interdum animalis inſtar motus ederet *αὐτομάτως*, vel quibus opus eſſet, vel quibus ad perdendos vectores ſuos videretur ruere, (vt v. 1077. 1164) ab his omni opera impediendos [4]). Ceterum in his tenebris et turbis hoc tamen mihi diligenter attendenti liquido apparebat, et ſpero ſic viſum iri etiam caeteris, reditus Argonautarum rationem ab auctore Orphici carminis hanc deſcribi. Cum a Phaſidos oſtiis proxima in Graeciam via per litora Colchidos, Ponti, Paphlagoniae, Bithyniae ad Propontida duceret, illi quacunque de cauſa [5]) dextro flexu ſeptentrionem [6]) verſus nauigarunt ad oras, quas

mus hoc carmen, tamen interceſſerint ſexcenti minimum anni oportet inter Argonautarum expeditionem et hoc poema.

4) De praecipuo conſilio carminis, Orphicam totam ſcenam, *τελετὰς*, myſteria, commendandi, alias agimus.

5) Valde probabilem memorat Diodorus Siculus 4, 56, ſenſiſſe illos, occupata eſſe nauibus Colchicis Ponti oſtia.

6) V. 1036. *Οὔτι κατευθὺ Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, διὰ στόμα Φάσιδος εὐρὺ Ἵεμεθ', ἀμπλακίῃ δ' ἐφορεύμεθα πολλὸν ὀπίσσω Αἰὲν ἀναπλείοντες.* Illud *ὀπίσσω* et *ἀναπλείοντες* ſignificat, non verſus Propontidem et meridiem, ſed verſus Septentriones et Maeotin Argonautas partim in litore, partim in fluminibus in Pontum ſe exonerantibus nauigaſſe. Hoc de fluminibus indicat illud v. 1042 *Μεσσάτιοι πεδίοιο.* An ipſo quoque Phaſide aduerſo? Sic quidem videtur. Non enim continentem plane Maeotidi facit ſeptentrionalem Oceanum, quae poſtea perſuaſio obtinuit non minus quam de mari Caſpio. Vid. Plin. 2. 67 et 6, 13. Sed iungit potius

habitant Cercetae (v. 1044) et populi Caucaso 7) vicini, sicque venerunt (v. 1057) ad Maeotas, Gelonos, Sauromatas, Arimaspos: et per infandos errores, in quibus etiam Bosporum 8) Cimmerium videre et Scy-

Phasidi Sarangen, partem forte et ipsum Araxis illius, quem Wolgae hodierno respondere, pulchre ostendit amicus, dum viueret, meus The. Sigefr. Bayerus Comment. Acad. Petrop. Tom. 1 p. 394. Nisi tamen Tanais est potius, cuius mentio hic omitti non debuit. Scilicet continentes faciebant magnos in ea regione fluvios antiqui, quod laudatus modo Bayerus ostendit. Non habebat ille ad manum, cum ista scriberet, haec Argonautica Orphica: alioquin quod volebat, facile consecturus erat verbis illis v. 747.

Ἐνθάδ' Ἀράξυ ῥεῦμα μεγαβρεμέτυ ποταμοῖο,
Ἐξ ὗ Θερμώδων, Φᾶσις, Τάναΐς τε ῥέυσιν.

Apparet, illum Thermodonta, Phasin et Tanain facere brachia s. ostia vnius Araxis. Phasidis fluenta a septentrionibus deducit etiam Vitruuius 8, 2 p. 155.

7) V. 1046. Καυκάσιον παρὰ πρῶνα. πρηὼν s. πρὼν non simpliciter verticem montis notat; sed extremum, quod procurrit et quasi promuntorium. Sic etiam Hesiod. Scut. Herculis v. 437 positum esse hoc nomen, attendenti apparebit.

8) De hoc ponemus quaedam verba carminis a v. inde 1054 aliquanto emendatius et explicatius, quam factum in Eschenbachianis exemplaribus: Δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα, Λίμνης ὄντα (sic leg. pro ὄν τε) μεσηγὺ, βοοκλόπος ὃ (sic leg. pro ὅ) ποτε Τιτὰν Ταύρῳ ἐφεζόμενος βριαρῷ πόρον ἔσχισε λίμνης. Primo fateor, illud me τριμόροισι, quid sibi velit, non intelligere, nisi quod aut temporis nomen in eo latere suspicor, aut manus synonymum, vt sit similis ῥῆσις illi, quae habetur v. 1085 Ἡ δ' ἔθορεν δισσαῖσι βιησαμένη παλάμῃσι. Prosiliit nauis vtrisque manibus nostris ac remigio vi viam sibi faciens. Itaque sic locum interpretari licet: Vtriusque vero manus remigio ad bovis traiectum (Bosporum) peruenimus, qui est inter Paludem (Maeotin et Pontum) boum abactor vbi olim Titan, tauro insidens robusto, traiectum sidit Paludis. Apparet, rationem reddi nominis Bosporus. Titan sidit, s. sisso isthmo interiecto aperuit transitum Paludi, vt defluere in Pontum posset. Sed quis est hic Titan, βοοκλόπος. Possit aliquis cogitare Herculem, qui Titan vocatur a scriptore Orphico, Hymno in ipsum p. 110, 1, qui idem fretum Gaditanum aperuisse praedicatur, qui Geryoni boues abduxit ex Erythia. Quid si *Erythia* et illa et haec quae hic memoratur, v. 1046, colonia Phoenicia est, idque etiam nomine suo (vid. ante §. 2. dicta) indicat? Hoc forte non male: sed Herculem intelligere Τιτᾶνα βυκλόπον vix

thas ſagittiferos, et Tauros homicidas, (v. 1073) qui triſtia ſacra h. e. humanas victimas offerunt Munychiae ſ. Dianae, et Nomadas, Caſpiosque et Macrobiorum (v. 1105) gentem beatam ac portentoſe longaeuam, aliasque gentes, quas ordinare hodie non licet, perueniunt tandem (v. 1079) ad Oceanum, quem Cronion Pontum vocant, Hyperboreum item et mortuum mare, homines. In hac via et errore interdum exeunt naui (v. 1093) et funibus deligatam a prora ipſi currentes in litore trahunt. Ponamus ipſos verſus;

Πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μήρινθα βαλόντας,
Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχὰς δῶκαν ἑλέσθαι
Ἡρώων (vid. leg. *Ἥρωσιν*) *τοὶ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες*
Σῦρον ἐπειγόμενοι, σὺν δ' ἕσπετο ποντοπόρος νηῦς.

Add. v. 117. 126. De portata humeris Argonautarum naui mox (§. 4) aliquid dicetur. Ceterum non licet, vt faſſus modo ſum, ordinare viam, nomina reddere gentibus, fluuiis, lacubus, quae nec peruenerunt forte vera ad poetam, et ſi etiam vera aliquando fuerunt, ſitum forte et continentiam olim aetas aboleuit. Expertus hoc eſt in Scythicis laudatus ante Bayerus, et tentare poteſt, cui volupe eſt, in omni fere parte Geographiae. Fabulas ſe texere, ſatis indicat poeta, cum praeter Macrobios illos, monſtroſe felices, in via iſta memorat etiam (v. 1140) *Ἀῤῥήκτους ἀΐδαο πύ-*

licet, cum ipſe inter Argonautas hos fuerit (vid. v. 116). Itaque probabilius eſt, Titana hic memoratum eſſe Apollinem. Huuc Titana indigitat Hymnus Orphicus p. 130, 3. Hic, id eſt, ſol ſiue Mithras *βουκλόπος* dictus in ſacris Mithriacis apud Porphyr. de antro nymphar. p. 119 Barneſ. et abactor *boum* a Firmico de err. proſa. relig. p. 413 Gron. ad quem defendendum contra Barthii accuſationem ad Stat. Theb. 1 extr. prolaturus adhibere poterat hunc Orphici ſcriptoris locum Phil. a Turre Monum. vlt. Antii p. 165. Eſt enim hic manifeſte *Τιτὰν βουκλόπος* in ſcripto multum antiquiore. Mercurium *βουκλόπον* excellentia quadam eſſe conſtat, et Titanem a materno genere licet facere: ſed Apollini tamen Titani nomen magis proprium.

λας καὶ δῆμον ὀνείρων, *Conuelli nefcias inferorum portas et populum fomniorum.* Ex fabulofis illis verfus feptentrionem regionibus (in quibus Scandinauia [9]) debet fuiffe, fi ita nauigatum eft) paludibusque tandem vtcunque emerfi, praeteruehuntur Hiberniam (v. 1179: Πὰρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβεν Ἱερνίδα [10]). Hinc a procella correpti iactantur, neque quisquam illorum per XII dies vbi effent intelligit, donec Lynceus e longinquo Cereris infulam confpicit, vnde rapta eft olim a Plutone flores legens Proferpina. (v. 1190) Haec extra columnas Herculis eft, (longe diuerfa a Sicilia, cuius deinde fit mentio) Atlanticae forte Platonis pars, quae certe hic ab illo collocata eft, Ptolemaei ἀπρόσιτος inter Fortunatas prima, nubibus inuoluta, inacceffa, importuofa, quo nulla nauis appellere humana poteft. Itaque hinc auertit nauem Ancaeus, (v. 1205) ad Circes domum et Lycaeam terram, infulam, (v. 1226) ibi exfcendunt, nec inhumaniter tractantur a Circe; fed mox difcedere iubentur, et a vento atque fluctu ad oftium Ternefi (v. 1240) veniunt, appelluntque ad columnas Herculis, ἀνὰ στόμα Τερνησοῖο ἱκόμεθα, στήλαισι δ' ἐκέλσαμεν Ἡρακλῆος.

Ternefus ille, fiue *Tarteffus* [11]) forte fuit in antiquis libris, fi non tota illa ora prifcam faciem peni-

9) Sed nauigatio illa multo potuit effe facilior, quam nunc eft, fi fidem habeamus, h. e. fi argumentis moueamur, quae afferunt viri docti, nominatim Cl. Dalinus Hiftor. Suec. c. 1 praefertim §. 5 pro decrementis marium illius regionis: vnde efficitur, Argonautarum tempore non fuiffe tot ibi fcopulos, freta, lacunas; fed perpetuum maris et continentem Oceanum, et portuofa forte litora. Cf. Andr. Celfii *Anmerk. von Verminderung des Waffers in der Oftfee im 5 Th. der Abhandlungen der Schw. Acad. der W. n. 5.* Hic inter alia §. 30 p. 36, ante bis mille annos, cum Pytheas Maffilienfis haec loca inuiferet, aquam XLV vlnis altiorem in Suecia fuiffe.

10) Hanc effe Hiberniam et foni affinitas fuadet, et fitus atque fabulofae licet nauigationis ratio. Hanc Ariftid. Aegyptia. T. 2 p. 555 poft med. τὴν μεγάλην νῆσον τὴν ἀντιπέραν Ἰβήρων vocat: in eamque fua aetate nauigatum quotidie a Gadibus, narrat.

11) Quam fluctuent nomina

tus perdidit, Baetis debet esse, a cuius deinde ostio facilis ad Herculis columnas appulsus est. Pernoctant ad Bacchi promuntorium [12]), Ἄκραις ἀμφ' ἱεραῖσι Διωνύσοιο ἄνακτος: veniunt deinde in Sardoum mare, ad sinus Latinorum, insulasque Ausonias, Tyrrhenaque litora, Trinacriam, Aetnam, Charybdin, Sirenum Insulam, Corcyram, sinum Ambracium, Cretam, Maleam etc. vt appareat, auctorem carminis in his, quae vulgo nota tum erant, ordinem seruasse, vnde colligas, in aliis etiam eandem legem secutum, vt, quae tum exstarent notitiae, earum rationem haberet. Summa haec est: Argonautae, a Phoenicibus edocti, vel ducibus illis vsi, ex Ponto, qua Bosporum contingit et paludem Maeotida, fluminibus primo aduersis, deinde secundis (vt si aduerso Borysthene tractam nauim transferrent in Vistulam) perueniunt ad septentrionale mare: hinc post longos variosque labores et difficultates lectis Hiberniae litoribus, ad Hispaniae oram occidentalem et columnas Herculis. Nec solum personatum Orphea fuisse huius nauigationis auctorem, docet illustris locus Diodori Siculi, quem adscribere totum non poenitet de libro 4, 56 p. 300 pr. Τὰ καταλειπόμενα τῆς περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορίας προσθήσομεν. Οὐκ ὀλίγοι γὰρ τῶν τε ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ τῶν μεταγενεστέρων (ὧν ἐστι καὶ Τίμαιος) φασὶ, τοὺς Ἀργοναύτας, μετὰ τὴν τοῦ δέρατος ἁρπαγὴν, πυθομένους, ὑπ' Αἰήτου προκατειλῆφθαι ναυσὶ τὸ στόμα τοῦ πόντου, πρᾶξιν ἐπιτελέσασθαι παράδοξον καὶ μνήμης ἀξίαν. ἀναπλεύσαντας γὰρ αὐτοὺς διὰ τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ ἐπὶ τὰς πηγὰς, καὶ κατὰ τόπον τινὰ τὴν ναῦν διελκύσαντας, καθ' ἑτέρου πάλιν ποταμοῦ, τὴν ῥύσιν ἔχοντος εἰς τὸν ὠκεανὸν, καταπλεῦσαι πρὸς τὴν θάλασσαν· ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων ἐπὶ τὴν δύσιν κο-

Geographica huius etiam terrarum anguli antiqua, notum est. Vid. Cellar. p. 124.

12) Vtrum hoc sit promuntorium, quod *sacrum* simpliciter vocatur, non dixerim: sed illud apparet, qui nunc legunt litora Hispaniae, eos prius ad illud, quam ad Baetis ostia venire.

μισθῆναι, τὴν γῆν ἔχοντας ἐξ εὐωνύμων, καὶ πλησίον γενομένους Γαδείρων, εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν εἰσπλεῦσαι. Addit deinde ἀποδείξεις, demonſtrationes, quas ferant, harum rerum plures, a nominum quorundam ſimilitudine et traditionibus antiquis. Haec refert et in medio relinquit: certe nullo verbo refellit. Scymnum antiquum hiſtoricum eadem tradidiſſe, mox videbimus. Illud quidem videre mihi videor, antiquiorem eſſe ſententiam illam, quae per Herculis columnas reducit Argonautas, ideo, quia verior, et eo tempore tradita, cum Phoenicum nauigationes et fabulae eſſent recentiores.

§. 4.

Apollonius breuiore via domum reducit Argonautas.

At Apollonius moderatior videri vult, et cum magis magisque obſoleuiſſet illa memoria, elegit viam ille quidem mirificam et ipſe, ſed multo tamen breviorem, et vti tum res erat probabiliorem. Ponamus etiam hanc, non quod valde ad rem noſtram pertineat, ſed vt hoc intelligatur certe, ex antiquiſſima traditione Argonautas non qua via venerant in Colchida, ſed per ignoratas ante eum diem vias atque ambages in Ionium mare rediiſſe. Ergo fugam ex Colchide reditumque in patriam parantibus Argonautis recordantibusque praedictum ſibi a Phineo (2, 423) diuerſa via reditum, Argus, Tiphys ſucceſſor (4, 259) aliam dicit eſſe nauigationem, quam Aegyptii ſacerdotes oſtenderint: illos enim dicere (272) aliquem regum ſuorum obiiſſe armis omnem Aſiam et Europam, et ſupereſſe monimenta (280 γραπτὰς κύρβιας ſcriptas vel pictas columellas) in quibus omnes vel viae vel termini notati ſint maris et continentis, — eſſe porro fluuium, ſupremum cornu Oceani, nauigabilem, Iſtrum nomine — qui (288) Thracum et Scytharum ingreſſus fines bifariam ſcindatur, et alias aquas huc

(in Ponto Euxino res agitur) verſus mare Ionium (h. e. Graecum, Hellespontum, deinde Aegeum) mittat; alias autem per profundum ſinum Siculo mari imminentem (mare Adriaticum) qui Graecorum terrae adiaceat, vbi Achelous exit. Hunc ergo Iſtrum petunt Apolloniani Argonautae: hac via perueniunt in ſinum Adriaticum, qui Κρονίη ἅλς *Saturnium mare* hic (v. 327) vocatur, quod alluat Italiam, regna Saturno quondam regnata, quod pulchre etiam in veteribus ſcholiis [13]) adnotatum eſt. Praeueniunt illos eodem, per aliud in Ponto oſtium Iſtri ingreſſi perſequentes Medeam Colchi. Ibi in Adria demum interſicitur dolo Abſyrtus. Sed reliqua ad noſtram diſputationem non pertinent, neque tota adeo Apollonii narratio, niſi ad hoc, vt intelligamus, partem hanc fuiſſe narrationis de Argonautis, vt ita dicamus, eſſentialem, quae ad ipſum velut corpus illius pertineret, illos non per Hellespontum et Aegeum mare, ſed per admirabiles ambages in Theſſaliam ſuam rediſſe. Placet ad hoc oſtendendum adſcribere, licet paullo longior ſit, locum antiqui interpretis Apollonii ad 4, 283 Οὐδεὶς δὲ ἱςορεῖ διὰ τέτε (de Iſtro ſermo eſt) τὲς Ἀργοναύτας εἰςπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν, ἔξω Τιμαγήτε, ᾧ ἠκολέθησεν Ἀπολλώνιος· ὁ μὲν γὰρ Σκύμνος αὐτὲς διὰ Ταναΐδος πεπλευκέναι εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐληλυθέναι· καὶ παρεκβολεύεται, ὡς ἄρα ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἤπειρον οἱ Ἀργοναῦται ἐπὶ σκυρωτήρων ἐκόμισαν τὴν Ἀργὼ, μέχρι ὗ ἐπὶ θάλασσαν παρεγένοντο. Ἡσίοδος δέ Φησι διὰ Φάσιδος αὐτὲς πεπλευκέναι. Ἑκαταῖος δὲ ἐλέγχων αὐτὸν ἱςορεῖ, μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, ὐδ᾽ ὡς διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλῦν, καθ᾽ ὃν καὶ πρότερον· ὡς ΣοΦοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱςορεῖ, καὶ Καλλίμαχος, ὅθεν καὶ τῶν Σκυθῶν τὲς μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν πεπλευκότας

13) Κρονίαν ἅλα τὸν Ἀδρίαν Φησὶ, ἐνταῦθα γὰρ τὸν Κρόνον κατῳκηκέναι. Longe diuerſus eſt Κρόνιος ille oceanus, qui item Hyperboreus et mortuus, de quo paullo ante vidimus ex Orph. 1079.

μὴ εὑρεῖν τὰς Ἀργοναύτας κ. τ. λ. Secundum haec igitur in via Argonautis, quam descripsimus, assignanda Timageten secutus est Apollonius. Scymnus per Tanain in Oceanum illos deduxit, et hinc in mediterraneum, (quae Orphica etiam longior fuerit nauigatio) et illud per excursum memorauit, ipsos in continentem delatos hastis s. vectibus impositam nauem portasse, donec ad aquam peruenissent: Hesiodus per Phasin nauigasse illos ait: Hecataeus illum refellens negauit in mare (septentrionale) exonerari Phasin, ac de Tanai quoque negauit, sed redisse, qua via venerant, idemque Sophocles et Callimachus dixere [14], inde esse, quod illi Scytharum, qui in Adriam nauigarint, Argonautas non inuenerint. Itaque secundum hos tamen Scythae (quo nomine hic Colchos etiam venire apparet) per Istrum venere in Adriam. Nauigationem porro illam Argonautarum ex Ponto per Istrum in Adriam non simpliciter damnare audet ipse Strabo (1 p. 31 extr.) τὰ δὲ ὀκ ἀπιθάνως ἀλλ' ἀπίστως λέγοντες. Quamquam deinde (p. 39, 30) communem antiquorum errorem vocat, qui putarint esse cognominem Istro fluuium, et ab illo velut scissum, qui in Adriam influat, a quo Istrorum gens (hod. Histria) nomen acceperit, per quem Iason e Colchis redierit. Diodorus Siculus, qui illum Orphicum reditum, vt modo vidimus, non refellit, bene rationem, de qua nunc agimus, ὀκ ἀνεξέλεγκτον (sine refutatione) praetermittendam sibi ait, et ostendit, Istri illius Adriatici fontes non vltra XL stadia a mari abesse. Ceterum nauis Argonautarum humeris portatae mentio etiam apud Pindarum Pyth. 4, 44 ex persona Medeae Δώδεκα δὲ πρότερον ἀμέρας ἐξ ὠκεανῦ (de mediterraneo mari) Φέρομεν νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων εἰνάλιον δόρυ.

14) Eandem fuisse Homeri sententiam caue colligas ex Od. M, 70, vbi in reditu ab Aeete petras periculi plenas transisse dicitur Argo: nam illae Homeri πλαγκταὶ non sunt Ponticae Symplegades, verum inter Italiam Siciliamque.

Quod ita explicat ſcholion vetus ad v. 15 *Εἰς τὴν Σύρτιν ἐμπεσόντες οἱ Ἀργοναῦται ἔφερον διὰ Λιβύης ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργὼ, εἶτα καθῆκαν εἰς τὴν θάλασσαν.* Sed late enarrat et exornat Apollo. 4, 1375 ſeq. Hic non minus, quam Orphicorum auctor v. 1344 Syrticas illas difficultates refert ad reditum, cum procella reiicerentur e ſinu Ambracio. Sed Herodotus 4, 179 illud contigiſſe ait, antequam ſoluerent verſus Colchida, cum Iaſon oraculi Delphici conſulendi cauſa circa Maleam veheretur. Illud vndique apparet, de fabulis Argonautarum forte ipſis non ſatis inter ſe conſentientibus, vno fortius mentiente aliis, diuerſa arripuiſſe ſcriptores diuerſos, manente tantum illa vel vt ſubſtantia, vel eſſentia, in qua conſentiunt vniuerſi. Sic diuerſa eſt fabula Piſandri apud Zoſimum 5, 29, vbi aduerſo Iſtri oſtio euectam quousque potuit, ac deinde machinis impoſitam Argo dicuntur via quadringentorum ſtadiorum ex Iſtro in mare ad Theſſalorum litora traduxiſſe. Illud quidem videtur ipſum quoque in fundo illo fabulae Argonauticae fuiſſe, portatam interdum humeris, machinisue promotam nauim. Ac ſane antiquos mores reputanti non plane abſurdum debet videri, promotam machinis, vel quod ex Scymno repetentem Apollonii ſcholiaſtem modo vidimus, portatam *ἐπὶ σαυρωτήρων* [15]) Argo nauim. Quantum ad alia exempla antiquorum Graecorum, Thucydide non vtor ſciens. Quas enim ille memorat (3, 15. 3, 81 et 4, 8) translatas per Iſthmum naues, in iis *ὁλκοὶ*, machinae forte operoſae, et aliae praeter vectores manus adhibitae: quamquam quis coëgerit poetam illas memorare, ſi forte etiam Argonautae ſint vſi? Sed potius tamen, et ad rem noſtram accommodatius eſt, vt Strabonem audiamus (2 p. 341 extr. ſeq.) Memorat ille in vicinia Maeotidos pa-

15) Hoc nomen Homericum Ἰλ. K, 153 varie interpretantur. Conf. viri docti ad Thucyd. 2, 4, p. 106, 76 Duk. de *συρακίῳ*. Hic eſſe haſtilia, perticas, vectes, quarum ope portari onus poſſit, apparet.

ludis ac Bofpori Achaeos et Heniochos: hos pro Argonautarum pofteris haberi narrat: tum naues illis effe refert leues, viginti ad triginta hominum capaces, quas καμάρας vocent. Harum nunc claffes faciunt, vt pergit, quibus vel naues aliorum vel litora infeftent, nunc ἀναθέμενοι τοῖς ὤμοις τὰς καμάρας ἀναφέρουσιν ἐπὶ τοὺς δρυμοὺς — καταφέρουσι δὲ πάλιν, ὅταν ᾖ καιρὸς τοῦ πλεῖν. τὸ δὲ αὐτὸ ποιοῦσι καὶ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ κ. τ. λ. Habemus pofteros Argonautarum, qui, prout opus eft, fuam nauim humeris portant et deducunt. Si dicas: At hae funt nauiculae (non diffimiles forte eorum lintrium, quibus vtuntur tali ratione Americani hodie) viginti, fummum triginta hominum capaces; Argonautae plures. At ego non magis numerum [16]) Argonautarum, aut vnam modo nauim [17]) defendo, quam loquacem carinam, et portenta caetera. Illud modo quaeritur, Sitne plane abfurdum, homines aliquot Graecos, a Phoenicibus inftructos, per varias aerumnas ex palude Maeotide, aduerfo Boryfthene translata humeris an plauftris, cylindris, rotis, naui vna, aut pluribus perueniffe tandem ad flumen, cuius fecundo agmine in Oceanum, quem hodie Orientalem vocamus, in litora Germaniae feptentrionalia delati fint. Nam hiftoricum quiddam, et veluti corpus fubeffe Argonauticis non minus quam Troianis fabulis, fapientiffimi homines fenferunt, qua de re deinde aliquid dicetur.

§. 5.

Siniftra circa Africam nauigatio, vel illi contraria ab Erythraeo mari ad columnas nec ipfa improbabilis eft.

Ifta quidem fatis expedita forte videbuntur. Sed non maioris operae eft, alteram circa extremum au-

16) Hic diuerfus memoratur. Diodorus Sic. 4, 41 quinquaginta fuiffe refert, quem numerum habet etiam Val. Flaccus: in Orphicis funt LII, apud Apollonium LIV.

17) Euftath. Parecb. ad Dionyf.

ſtrale promuntorium nauigationem, et fidem ea de re Herodoti, defendere. Otium hic nobis praeſtiturus erat Pe. Daniel Huetius, ſi in publicam lucem prolatum eſſet opus, quod a ſe ſcriptum ait in Commentario de rebus ſuis (p. 143) de nauigationibus Salomonis: inceptum modo fatetur alio loco (Hiſt. du Commerce et de la Nauigation pr.) ſed extra dubitationem ibi a ſe conſtitutum ait, Caput Bonae Spei Salomonis aetate cognitum eſſe, ſaepeque frequentatum et ſuperatum ab eo inde tempore et aliquamdiu poſt a Phoenicibus. Suſpicari aliquis poſſet, νεανικὸν fuiſſe promiſſum, quod forte Bocharti praeceptoris et amici area et pluteis confiſus dederit: ſed ſenex, non tentatum a ſe tale opus, ſed perfectum, ſcripſit. Porro non auſus eſt ipſe Bochartus, circumnauigatam eſſe Africam, defendere: nihil, quod mihi conſtet, de hoc argumento ſcriptum reliquit Huetius. Nos quosdam per gradus incedamus, et quantum eius fieri poterit caute, ne vel temere fingamus, credamusue, quod nusquam eſt, vel fidem bonis viris, optimo certe viro Herodoto, ſine cauſa idonea negemus. Ac primo illud eſt ab laudato nobis aliquoties, qui nunquam ſatis laudari poteſt, Bocharto productis idoneis ex antiquitate teſtibus extra dubitationem poſitum, latus et litus occidentale Africae a freto inde, bonam partem, coloniis Phoenicum fuiſſe occupatum, quas hic recenſere nihil attinet. Satis poteſt eſſe hic laudaſſe Strabonem (l. 1 p. 33, 23 it. l. 3 p. 103 ſeq.) Deinde hic meminerimus eorum, quae in ipſo ingreſſu huius diſputationis dicta ſunt de toto orbe terrarum ex antiquiſſimorum ſententia circumfluo. Addamus hic de Africa ipſa primo Homeri, Geographorum etiam principis, ſententiam. Hic (Οδ. Α, 23) Aethiopas (homines ad auſtrum remotos a Graecis eosdemque Atlantici maris accolas) ita deſcribit ex-

687 ἱστορεῖ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιᾷ νηΐ, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὔξεινον κ. τ. λ.

tremos hominum, qui bifariam diuisi sunt, alii versus occidentem solem habitantes, alii versus orientem: Οἳ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν, Οἱ μὲν δυσσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. Grammaticorum de hoc loco disputationes, a Strabone (lib. 1 p. 21) memoratae nihil habent melius, quam notum fuisse Homero latus vtrumque Africae, etiam qua valde in meridiem vergit. Addit Strabo (p. 22, 33) quod vehementer ad totam disputationem nostram pertinet, Πάντες οἱ παραπλεύσαντες τῷ ὠκεανῷ τὴν Λιβύην, οἵτε ἀπὸ τῆς ἐρυθρᾶς καὶ οἱ ἀπὸ τῶν στηλῶν, μέχρι ποσοῦ προελθόντες, εἶτα ἀνέστρεψαν, ὑπὸ πολλῶν ἀπορίων κωλυόμενοι· ὥστε καὶ πίστιν κατέλιπον τοῖς πολλοῖς, ὡς τὸ μεταξὺ διείργοιτο ἰσθμῷ. Καὶ μὴν σύῤῥους ἡ πᾶσα Ἀτλαντικὴ θάλασσα, καὶ μάλιστα ἡ κατὰ μεσημβρίαν. ἅπαντες δὲ οὗτοι τὰ τελευταῖα χωρία, ἐφ' ἃ πλέοντες ἦλθον, Αἰθιοπικὰ προσηγόρευσαν κ. τ. λ. Qui litora Africae in Oceano legerunt tum a rubro mari, tum a columnis inde profecti, ii aliquousque prouecti cum essent, incommodis pluribus impediti cursum relegerunt: itaque fidem fecerunt vulgo, isthmum inter vtrumque litus intercedere (qui impediat, quo minus circumnauigari Africa, et ab orientali eius litore transiri ad occidentale possit, vel contra). Atqui confluit et continuum est mare omne Atlanticum, et maxime quod est ad meridiem. Ceterum hi omnes, qui vtramque ad oram nauigarunt, extremas regiones, ad quas peruenere, Aethiopias dixerunt: ea nempe ratione, qua Celtas et Scythas et Indos vocabant, qui ad occidentem et septentrionem et orientem, incogniti sibi populi, habitarent. Recte igitur secundum haec Aethiopas bifariam habitare dixerit Homerus ad orientem et ad occidentem. Haec Strabo. Est et alius locus Homeri (Οδ. Δ, 81) de Menelai erroribus, ad quem explicandum adhibent Grammatici apud eundem Strabonem (l. 1 p. 16 pr.) τὸν περίπλουν τὸν διὰ Γαδείρων μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, nauigationem ex Nilo per mediterraneum et Gades sinistrorsum vsque ad Indiam, cui octo annos

aſſignet Poeta: et negat Strabo illum περίπλουν eſſe ἀδύνατον, quamquam nec opus illo putat ad defendendum poetam. Antiquos auctores ſecutus, credo, Ariſtides (in Aegyptia. To. 2 p. 354 poſt. med.) Ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα, inquit, Λιβύην καὶ Αἴγυπτον χερρόνησον ποιεῖ. Ad ipſas hiſtorias, et quae facta eſſe ab hiſtoricis dicuntur, veniendum eſt. Hic antiquitatis et fidei cauſa, humanae etiam, qua hiſtoriarum continetur veritas, primae debentur libris Hebraeorum ſacris. Potuerunt certe Salomonis et Tyriorum naues (de quibus 1 Reg. 10 v. 22 et 2 Par. 9, 21) intra tres annos commode vel ſoluere e Rubri maris portu, et ſuperata Africa Tyrum adire, vel curſum retro legentes e Tyro nauigare in portum Idumeae. Repetiit non pari ſucceſſu nauigationem Ioſaphatus, de quo ipſa verba ponemus (2 Par. 20, 36.) Societatem iniit cum Achazia Ioſaphatus לעשות אניות ללכת תרשיש ויעשו אניות בעציון גבר. Si תרשיש eſt Tarteſſus, de quo non valde dubitant poſt Bochartum homines eruditi, et tu ſecuros nos facis, Michaelis, Vir Clariſſime; ſi Etziongeber eſt in intimo ſinu Arabico: quid planius eſt ſententia huius loci, paratam a duobus regibus claſſem, quae Tarteſſum iret: naues eas porro aedificatas in portu Etziongeber? Ex quo illud conſequens eſt, vt ea claſſis vel per Neronis foſſam intrare Nilum, et per hunc mare internum debuerit (qua de re magna dubitandi vel negandi potius cauſa eſt Herod. 2, 158) vel circumnauigare Africam. Supereſt, vt aliquis tui ſimilis, ſed vbi eſt tui ſimilis? relinquitur ergo, vt tu, qui nuper ſuis ex latibulis produxiſti Troglodytas, et Ophiram vindicaſti felici Arabiae, Idumeae ſuae Phoenices, ſcrupulum removeas, e loco 1 Reg. 22, 49 exorientem, qui parallelus illi, in quo verſamur, videtur, vbi paraſſe dicitur Ioſaphatus אניות תרשיש ללכת אופירו, naues Tharſis ituras Ophiram. An dicemus, illas obiter in itu, vel in reditu, dum litora legunt Arabiae, Ophiram adiſſe?

Haec tu, Vir Cl., ſi videtur, conſtitues. Proxime memorandi erant Hannonis illius antiqui et Scylacis commentarii, ſi, qui hodie exſtant ſub his nominibus libelli, illorum hominum eſſent, quorum mentionem faciunt antiqui; certe eam nauigationem deſcriberent, de qua nobis ſermo eſt [18]). Verum cum alia omnia Dodwellianae diſputationes, quin perfunctoria quoque ipſorum opuſculorum inſpectio doceat: videndum eſt, ecquid fidei hic mereatur Herodotus, et quos ille auctores habuit [19]).

§. 6.

Herodoti narratio proponitur et examinatur.

Ante vero quam ipſius narrationem audiamus, illud cogitandum eſt, qui aequi iudices volunt eſſe, quod vulgo fabularum non minus quam hiſtoriae pater audit, hoc non eſſe a vanitate quadam ipſius viri, ſed potius ab exacta hiſtoricae rationis, quam ille veram putabat, quamque nemo iure reprehendat, obſeruatione. Propoſitum viro fuit, non modo, quae gentes tum orbem terrarum habebant, inſpicere co-

18) De Hannone breuiter Plin. 2, 67 *Hanno, Carthaginis potentia florente, circumuectus a Gadibus ad finem Arabiae, nauigationem eam prodidit ſcripto.* Deriſus paſſim Hannonis periplus propter τεϱατολογίας, vid. Dodwelli Diſſ. §. 10. Sed neſcio, an hoc ipſum, circumnauigatam Africam, quisquam riſerit. Qui hodie exſtat Periplus, quemque verum et antiquiorem ipſo Homero indicat Iſ. Voſſius ad Melam 3, 9 p. 594 in illum conuenit, quod Mela dicit, *Hanno Carthaginienſis exploratum miſſus a ſuis, cum per Oceani oſtium exiſſet, magnam partem eius circumuectus, non ſe mare, ſed commeatum defeciſſe memoratu retulerat.* Meminerimus etiam hic, ſi qua etiam detecta ſint hac nauigatione, intereſſe ſua putaſſe Poenos, ne in vulgus ea exirent.

19) Nondum videre mihi contigit librum, *Antiguedad maritima de la Republica de Cartago con el Periplo de ſu General Hannon, traducido del Griego e illuſtrado por Pedro Rodriguez Campomanes* etc. Madrid 1756, 8. pag. 500, de quo refertur *Mem. de Trev.* Aout 1757 p. 405 ſeq.

ram, et quid cognouiſſet in notitiam ſuorum ciuium et poſterorum perferre, ſed praeterea cum fide memorare, quid vnaquaeque gens, hoc eſt, quid viri ſapientes, ſacerdotes praeſertim vniuscuiusque gentis, ſuis de originibus et rebus ſibi retuliſſent: qua in re diligenter ſibi cauere ſolet, ne pro compertis tradere videatur, quae aliena fide refert, ne ipſe credere, quae ſint incredibilia. Qua quidem cautione illud perfecit, vti, ſi quid cum aſſeueratione dicat, fides ei tanto minus negari debeat temere. Sed paſſim defenditur et merito ſuo Herodotus hodie. Narrationem ipſam videamus, et vtrum aliquid indignum fide habeat? In breui totius terrarum orbis deſcriptione, et comparatione magnarum trium illius partium, Africae, Aſiae, Europae (4, 42) ponit illud, quod ſupra iam citauimus (§. 1.) et quam vim habeat, declaravimus, *Λιβύη δηλοῖ ἑωϋτὴν ἐῦσα περίῤῥυτος.* Addit, hanc illius conditionem primum, quos ipſe norit, demonſtraſſe Neconem Aegypti regem. Diſerte, aſſeuerate ait, *Νεκὼ τῦ Αἰγύπτυ βασιλέως πρώτυ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, καταδέξαντος.* Subiiciamus etiam quae ſequuntur, cum valde ad rem noſtram pertineant, *ὃς ἐπεί τε τὴν διώρυχα ἐπαύσατο ὀρύσσων, τὴν ἐκ τῦ Νείλυ ἔχυσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον, ἀπέπεμψε Φοίνικας ἄνδρας πλοίοισι, ἐντειλάμενος εἰς τὸ ὀπίσω δι' Ἡρακλείων στηλέων ἐκπλέειν* [20]) *ἕως ἐς τὴν βορηΐην θάλασσαν καὶ ὕτω ἐς Αἴγυπτον ἀπικνέεσθαι.* Relicta foſſa, (conf. Herod. 2, 158) quam a Nilo ad Arabicum ſinum ducere coeperat, miſit homines (piſcium inſtar, quos magna in veneratione habent, mari adſuetos, nautas velut a natura, verbo) Phoenices nauibus, (emenſuros ſcilicet ſinum Arabicum, quantus eſt, dextrum litus legentes Africae) iubens, retro (non qua venerant, per ſinum Arabi-

20) Diſplicebat aliquando hoc verbum, quod habent libri omnes, cum *ἐσπλέειν* requirere ſententia videretur. Sed forte Herodotus illam a columnis nauigationem vt nouae expeditionis initium cogitavit, quod illo verbo commode exprimitur.

cum, ſed circumnauigata ſcilicet tota Africa) per columnas Herculeas enauigare ad mare vsque boreale (h. e. mediterraneum, qua a ſeptentrione Aegyptum alluit et ſic in Aegyptum reuerti. Quid igitur Phoenices? Faciunt ſcilicet, quod rex iubet, cuius tum in ditione erant: ſoluentes e rubro mari proprie dicto, nauigant oceanum meridionalem. Cum auctumnus incideret, appulſis nauibus ſementem faciunt iis locis Libyae, vbi cum maxime verſarentur, et ibi exſpectant meſſem, qua facta, cum frumentis nauigarunt. Transactis ita duobus annis, tertio anno flexu circa Herculeas columnas facto in Aegyptum redeunt. Hoc enim volunt Graeca: *Ὁρμηθέντες ὦν οἱ Φοίνικες ἐκ τῆς ἐρυθρῆς θαλάσσης, ἔπλεον τὴν νοτίην θάλασσαν. ὅκως δὲ γένοιτο Φθινόπωρον, προσχόντες ἂν σπείρεσκον τὴν γῆν, ἵνα ἑκάστοτε τῆς Λιβύης πλέοντες γενοίατο, καὶ μένεσκον τὸν ἀμητόν. θερίσαντες δ' ἂν τὸν σῖτον ἔπλεον· ὥστε δύο ἐτέων διεξελθόντων, τρίτῳ ἔτεϊ κάμψαντες Ἡρακληΐας στήλας ἀπίκοντο ἐς Αἴγυπτον.* Sequitur nunc apud Herodotum illud, quod eo magis ad fidem illi conciliandam facit, quo minus ipſi ſphaericae doctrinae, quam vocamus, rationes fuiſſe cognitas, apparet, quibus illud, quod referebant Phoenices, plane congruit. Sic nempe pergit Pater hiſtoriae Graecae, *Καὶ ἔλεγον ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ, ἄλλῳ δὲ δὴ τέῳ, ὡς περιπλώοντες τὴν Λιβύην, τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιά.* Dixerunt, inquit, illi nautae, quae mihi credibilia non videntur, ſed forte alii cuiquam videantur, ſe in ipſo anfractu Libyae ſolem habuiſſe dextrum. Si imbutus fuiſſet elementis Sphaericae Herodotus, hoc ipſum habiturus erat argumentum verae narrationis, cum in zona temperata auſtrali occidentem reſpicientibus ſol neceſſario dexter eſſe debeat, vt nobis neceſſario ſiniſter eſt. Haec fingi profecto tum non poterant. Facilius erat terrae motum diurnum pariter atque annuum circa ſolem coniectura adſequi, quam diuinare, imum Africae promuntorium eſſe vltra zonam torridam. Quae de Periſciis, Heteroſciis, Amphiſciis, Aſciis de-

nique diſputarunt Geographi, nec Herodoto cognita erant, nedum his, a quibus de illa Phoenicum nauigatione cognouerat. Poterat ille in Elephantine vrbe, quo ſe progreſſum memorat (2, 29) ipſo ſolſtitii die ſolem dextrum h. e. vmbram verſus meridiem proiectam aliquantum videre. Sed vitandi forte aeſtus cauſa brumae tempus ad eam excurſionem delegerat. Nec de illo Syenae miraculo, vmbra carentis et habentis puteum vndique illuſtratum, ſolſtitii confecti die, (de quo Strabo l. 17 p. 562, 20 et Plin. 2, 75) obſeruatum erat prodente Herodoto, quod ille memorare nunquam erat intermiſſurus, qui nempe nec Thaletis, viri genere [21]) Phoenicis inuentorum quidquam inaudiſſet, praeter illam praedictam ab ipſo eclipſin [22]). Sic eſt, AA. olim fuit coelum, et tota rerum natura: ſed certis modo temporibus atque locis exſiſtunt curioſi obſeruatores et ratiocinatores boni cauſarum atque effectuum. Maneat hoc, quod fidem Phoenicum ſuſpectam facit Herodoto, illud ipſum nobis eam confirmat. Neque illa vel dubitatio vel ſuſpicio mouit Herodotum, vt totam rem in dubium vocaret. Sic enim aſſeuerate claudit illam narrationem, *Οὕτω μὲν αὔτη* (*Λιβύη*) *ἐγνώσθη πρῶτον.*

Plane confirmat haec altera narratio, quam a Carthaginienſibus acceptam repetit (1, 43) quamque

21) Sic Herod. *1, 170 τὸ ἀνέκαθεν γένος ἐόντος Φοίνικος.* in quo fruſtra illum malignitatis poſtulat malignus ipſe in Herodotum Plutarchus.

22) Plura forte ſciremus hodie de hoc genere obſeruationum, ſi ad nos perueniſſet liber Polybii *περὶ τῆς περὶ τὸν ἰσημερινὸν οἰκήσεως*, de quo Fabr. B. G. 3, 30, 8 p. 763. In hoc libro illud fuiſſe videtur, quod reprehendit Poſidonius apud Strabon. l. 2 p. 67, 10 *τὴν ὑπὸ τῷ ἰσημερινῷ οἴκησιν ὑψηλοτάτην.* Quid ſi ille iam obſeruauit, quod ratione collegit de figura telluris Newtonus, confirmarunt terrarum coelique menſores nuperi. Fidem in talibus Polybii augent, quae de ſuis ipſe peregrinationibus refert l. 3 p. 251, D vbi memorat ſuam *πλάνην τὴν κατὰ Λιβύην καὶ κατ' Ἰβηρίαν, ἔτι δὲ Γαλατίαν καὶ τὴν ἔξωθεν ταύταις ταῖς χώραις συγκύρουσαν θάλατταν.*

in pauciora verba contractam hic referemus: Setaſpes de Achaemenidarum gente poenae cauſa iuſſus fuerat a Xerxe contraria illi, quam modo vidimus, nauigatione, ex Aegyptio portu maris mediterranei circumvectus omnem Africam, in Arabicum ſinum redire. Ille euectus vltra columnas et Syloëntis promuntorium, difficultatibus deinde deterritus retroëgit curſum, redit ad Xerxem, mentitur nauim non vltra progredi potuiſſe, τὸ πλοῖον τὸ πρόσω ἐ δυνατὸν ἔτι εἶναι προβαίνειν. Xerxes, qui intelligeret, illum non dicere vera, in crucem agit hominem, veteremque ab illo poenam exigit. Sic interpretor verba, ἐ οἱ συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, obſcuriuſcula ob negantis particulae transpoſitionem, quae ita cohaerent, συγγινώσκων οἱ, ἐ λέγειν ἀληθέα. Mitis alioquin ingenii rex non videtur ſaeuiturus fuiſſe in amitae ſuae filium, cui illius rogatu ſub magni et memorabilis facinoris conditione, poenam ſtupratae per vim virginis nobiliſſimae, remiſerat. Sed nempe cognouerat Xerxes de illo Phoenicum ſub Necone Periplo; ignauum hominem, qui plus auderet in libidine, quam in facinore honeſto et memorabili, poenae iuſtae reddendum decreuit. Sapientiae antiquae pars, magna potentium hominum peccata expiare difficilibus auſis, ſed vtilibus et honeſtis. Nos iam hoc agamus. Sciebat Xerxes, circumnauigari poſſe Africam anfractu e columnis Herculis ſiniſtro, quia circumnauigata erat flexu dextro e rubro mari, atque ideo ſibi imponi a Setaſpe non patitur.

§. 7.

Refelluntur obiectiones.

Sed imponit nobis Herodotus: parum aberat, quin ita putarem; deceptum quidem certe virum credebam, qui viderem, tam conſtanter a Strabone praeſertim magna parte libri ſecundi refelli Eudoxi Cyziceni et Ephori, et Pytheae adeo atque Euemeri Ber-

gaei Periplos, et de rebus illis narrationes: idemque fieri passim ab aliis: atque cum explicari nihil viderem a Geographis vltra Atlantem, summum vltra illud Hesperion ceras, quod cum capite h. e. promuntorio viridi comparant: Igitur nec mouebant valde, quae Plinius tradit (2, 67) praeter illud, quod de Hannone paullo ante retulimus, *In Arabico sinu res gerente C. Caesare Augusti filio, signa nauium ex Hispaniensibus naufragiis feruntur agnita — Praeterea Nepos Cornelius auctor est, Eudoxum quendam sua aetate, cum Lathurum regem fugeret, Arabico sinu egressum Gades vsque peruectum: multoque ante eum Caelius Antipater, vidisse se qui nauigasset ex Hispania in Aethiopiam* commercii gratia. Illud de Eudoxo copiose narrat Strabo l. 2 p. 67 ex Posidonio. Eadem aut similia Mela habet (3, 9) in quem dum obseruationes scribit Vossius, simpliciter fabulis adnumerat, quidquid de circumnavigato Capite Bonae Spei apud antiquos legitur. Et meministi, Hollmanne, Vir Clarissime, cum vno aut altero abhinc anno in hoc ipso loco in illam quaestionem incideremus, te adferre Herodotum, me Strabone et omni Geographorum choro laudato, in dubium vocare fidem non Herodoti quidem, sed quos ille auctores habuisset. Verum enim vero, cum, quod in ingressu huius commentarii dicebam, illa de Electro disputatio hoc me docuisset aperte, nauigationes Phoenicum in septentrionem Homericis temporibus frequentes, postea vero intermissas fuisse: ea ipsa re admonitus cogitare coepi, hoc forte totum de nauigationibus veterum patere latius, et posse tum Argonautarum fabulam, hoc est, illius quasi fundum, tum Herodoteas de circumnauigata Africa narrationes, aliquid et lucis et firmamenti ex eadem obseruatione accipere. Quo igitur argumento constat, falsam esse Herodoteam narrationem? Tria fere esse video, quae obiiciantur: certe, quae ego non diu est, cum illi solebam opponere, posteriorum historicorum et fide

dignorum de ea re ſilentium, rei ipſius difficultatem, vanitatem et mentiendi libidinem Phoenicibus praeter ceteros obiectam. Primo igitur non eſt, aiunt, vero ſimile, intermiſſam eſſe nauigationem, ſi coepta eſſet; periſſe notitiam rei, non adhibitam eſſe a Geographis, ne rationem quidem eius in tabulis habitam. Legit Herodotum Strabo non minus quam nos hodie: ſesqui mille annis Herodoto et rebus ab eo narratis fuit quam nos, propior. Ergo et de ſcriptore, et de rebus melius iudicare, quam nos hodie, potuit. Sed quid iudicauit? nihil, quod meminerim, contra fidem Herodoti. Verum, cum ſuo tempore et diu ante, nemo illas Africae partes fide dignus homo inſpexiſſet, deſcripſiſſet; non putauit hanc eſſe operis ſui materiam: tacuit, ignota eſſe, ſilentio indicauit: probaturus et defenſurus fidem Herodoti haud cunctanter, ſi experimenta poſt facta illi innotuiſſent, nedum, ſi nunc videret reduces quotidie ab illo Periplo gentium plurium nautas. Si iam idonea poſſit ratio reddi intermiſſae nauigationis, abolitaeque pene illius memoriae, quid eſt, cur fidem negemus viro alias veraci, cui debemus, quae ſcimus de antiquis ſactis, pene omnia? cuius haec ipſa narratio cum rerum natura, et his quae manibus hodie tenentur, plane conuenit. Eam vero rationem iam tertio abhinc anno (1753. 3 Febr. Comm. To. 3 p. 89) cum de electro apud vos AA. diſputarem, reddidiſſe mihi videor. Iidem, breuiter repetam, Phoenices, de quibus hic nobis ſermo eſt, a ſeptentrionibus attulere κασσίτερον ſ. ſtannum et electrum, res qua aetate ipſi florebant, notas, poſt, cum nauigare illi deſiſſent, paullatim ex vſu et memoria adeo hominum abolitas, donec Romanorum expeditionibus paullatim reuocarentur. Nauigatio illa, de qua nunc agimus, Neconis iuſſu ſuscepta eſt ſub ipſum finem florentis Phoenicum conditionis, nec frequentata forte, quod non reſponderet lucrum impenſae temporis atque laborum: poſt interitum deinde potentiae illius, et regna exorta

mercatoriae reipublicae inimica, omnino atque penitus intermiſſa eſt: vt magis mirandum ſit, ſeruatam illam veterem et vnicam forte ab Herodoto rei memoriam, quam aliam illius mentionem omnem intercidiſſe. Quod eſt de difficultate talis nauigationis, non ego illam negauerim. Agnouit Xerxes, eſſe illam tantam, vt non iniuſte ea extremum ſupplicium, crux, redimatur: Setaſpes tantam putauit, vt redire cum periculo capitis ſui domum mallet, quam illam conari abſoluere. Fecit, vt modo dicebam, ipſa difficultas, vt experimentum ſub Necone factum non vellent lucri ſui cauſa Phoenices repetere: homines, qui per maria omnia, periculaque quaerere diuitias non dubitabant. Sed quidquam eam nauigationem habere, quod rerum naturae repugnet, atque ideo credi non poſſit, nemo, qui penſi quid dicat, habeat, affirmaverit. Illi inter litus legendum quotidiani appulſus et exſcenſiones, illa tempora itineri impenſa, illa durities hominum, illa in victu ſimplicitas, illi labores remigandi, quos nemo neque dux neque ſocius recuſaret, illa nugarum h. e. otioſorum corporum abſentia, et quidquid in tali re conſiderandum eſt; in eo conveniunt omnia, vt abſurdum aut repugnans quidquam non facilius hic, quam in ſcirpo nodum inuenias. Itaque Strabonem audiuimus nihil hic *ἀδύνατον*, nihil quod fieri non poſſit, inuenientem. Obiectam Phoenicibus mentiendi libidinem, non eſt, quod negemus: *Φοινικικὸν ψεῦσμα* in prouerbio fuiſſe, Ariſtidae (Aegyptia. To. 2 p. 356 pr.) facile credimus. Inuitantur peregrinatores ad ſtrenue mentiendum a ſtudio vulgi paradoxa audire cupientis. Ariſtoteles (apud Athenaeum 1, 6) memorat, qui *δημηγοροῦντες ἐν τοῖς ὄχλοις κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι, καὶ πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ Φάσιδος ἢ Βορυσθένους καταπλέοντας*, qui fabularum audiendarum ſtudio totos dies in populo verſentur, audiendorum portentorum cauſa ab his, qui a Phaſide vel Boryſthene redeunt. Habuiſſe Phoenices cauſas mentiendi eaque ipſa ratione arcendi ſuis

a praesepibus aemulos, vltro' agnoscimus. Itaque facile credimus Straboni 3, p. 117 vulgatam studio a Phoenicibus famam de columnis Herculis sui s. Tyrii et fine terrarum, vltra quem nihil sit, διαβεβηθῆναι 'παρεσκευάσαν, ὡς τοῦτ' εἶναι καὶ γῆς καὶ θαλάττης τὸ πέρας. Nec valde mihi dubium est, illam de Atlantica Platonis (in Timaeo p. 525, c. it. Critia p. 559, d) fabulam a Phoenicibus primum excogitatam, qui ita vellent a nauigationibus extra columnas absterrere alios. Submersae sunt, aiebant, felices, de quibus audistis, terrae, lutum madidum et palus immeabilis est extra columnas etc. Νῦν ἄπορον, καὶ ἀδιερεύνητον γέγονε τἀκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχέος (malim καταβαχέος) ἐμποδὼν ὄντος. Non dubitat Appianus Ibericor. s. rerum Hispanicarum principio, frequentes fuisse Phoenicum in occidentalia ac borealia Iberiae litora nauigationes, colonias in iis constitutas plures; cum idem neget Romanos aut parentes Romanis populos illum oceanum nauigasse aut nauigare, nisi quod aestu maris adiuuante in Britanniam (e Gallia) traiiciant. Redimus ad nautarum, qui iidem mercatores, mendacia. Quis hodie μυστηριοκρυψίας mercatorum non valde antiquas de rebus, quae inter nos iam vulgares sunt, de spermate ceti, de coccinella, de sago, de Thea ipsa ne dicam, ignorat? Mentiantur igitur Phoenices: an ideo nihil plane veri ab vllo Phoenice potuit exspectari? An Aegyptii etiam et Persae, a quibus res Phoenicum accepit Herodotus, nihil veri potuere dicere? An ideo, quod in Mandeuillii et aliis id genus itinerariis monstrosa quaedam narrantur, quod antiqui Graeculi, quorum commenta refert Plinius, multa de portentosis populorum quorundam formis mentiti sunt, fidem omnem iis abnegamus eorum etiam, quae fieri posse, quae ita se habere, hodie plena fide nouimus? Quod de dissensionibus historicorum sapienter monet Strabo, quo libenter in hac disputatione vtimur, illud vel maxime ad fabulas historiis admixtas transferendum est (lib. 1 p. 13 ex-

tr.) Οὔτ' εἰ μὴ συμφωνοῦσιν οἱ τὴν ἱστορίαν τῶν τόπων διαδιδόντες, εὐθὺς ἐκβάλλειν δεῖ τὴν σύμπασαν ἱστορίαν, ἀλλ' ἔσθ' ὅτε καὶ πιστοῦσθαι τὸ καθόλου μᾶλλόν ἐστιν κ. τ. λ. Non, ſi parum conſentiunt, ſi falſa quaedam admiſcent, qui notitiam locorum tradidere, ſtatim eiicere omnem hiſtoriam oportet: ſed eſt, vbi tanto magis firmare fidem vniuerſae rei licet. Quantae ſunt diſſenſiones in relationibus de mari Caſpio, et illius delineationibus? quantae de continentia vel Oceani vel terrarum circa axem borealem? An ideo omnis fabuloſa peregrinatorum ac nautarum hiſtoria?

§. 8.

Fabula de Argonautis fundum tamen habet hiſtoricum.

Quin licet hoc ipſum per veſtram AA. ſapientiam atque animi aequitatem ad fabulas quoque poetarum applicare, ad res Troicas, et quod proxime ad hanc ipſam diſputationem pertinet, ad Argonautas. Niſi fundum habuiſſet hiſtoricum Ilias, nunquam gentes non nimis ab aetate Homeri remotae illum arbitrum ſuarum de finibus controuerſiarum, teſtem ſui generis, cognitorem iuris ſui adſciuiſſent. Argonautarum expeditionem non totam eſſe confictam, vel veſtigia hiſtorica apud Strabonem (lib. 1 p. 31) ne de Apollonio Rhodio dicam, qui venari hoc genus obſeruationes hiſtoricas videtur, ſatis declarant. Et quam ipſa Argonautici carminis, quod Orphei nomen habet, et librorum Apollonii diſſenſio comparationem ad hiſtoriam et Geographiam habeat; paullo ante indicatum eſt. Neque vero illud in iudicio antiquiſſimae hiſtoriae et geographiae mythicae non diligenter tenendum eſt, quod ipſum quoque praeclare animaduerſum ab eodem Strabone (l. 1, p. 41, 21) melius nonnunquam eſſe cauſam coniicere in mutationes locorum, quam in ignorantiam ſcriptorum vel mendacia, *βέλτιον αἰτιᾶσθαι μεταβολὴν, ἢ ἄγνοιαν ἢ κατάψευσιν τῶν το-*

πων κατὰ τὸ μυθῶδες. Cui praecepto fidem faciunt tot mutationes insignes orbis habitabilis, quae ibi commemorantur, et quarum plures ab eo inde tempore similes accidisse partim nouimus, partim rebus necessariis colligimus, partim signis quibusdam suspicamur merito. Verissimum historia teste, quod pulchre obseruat Aristot. Meteorol. 1, 14, 1 *Οὐκ ἀεὶ οἱ αὐτοὶ τόποι τῆς γῆς οὔτ' ἔνυγροί εἰσιν, οὔτε ξηροὶ, ἀλλὰ μεταβάλλουσι κατὰ τὰς τῶν ποταμῶν γενέσεις, καὶ τὰς ἀπολείψεις, διὸ καὶ τὰ περὶ τὴν ἤπειρον μεταβάλλει καὶ τὴν θάλατταν. καὶ οὐκ ἀεὶ τὰ μὲν γῆ, τὰ δὲ θάλαττα διατελεῖ πάντα τὸν χρόνον· ἀλλὰ γίνεται θάλαττα μὲν ὑπὸ χέρσος, ἔνθα δὲ νῦν θάλαττα, πάλιν ἐνταῦθα γῆ κ. τ. λ.* Cui non vestrum AA. hic in mentem veniunt illa, quae hodie a Cl. Dalino disputantur, de sua Suecia, cuius bonam partem multo, quam alii ciues sui, recentiorem facit, aquisque paulatim decrescentibus emersam, vt non diu ante Christi nati aetatem habitari coepisse videatur. Illud quidem videtur confectum, ancoras et nauium fragmenta quam longissime a mari inuenta indicare, quondam ibi nauigatum esse. Videtis AA. quam late hic locus pateat: et illa altera admonitio quanti momenti sit, quam Polybii verbis afferemus, non quo magis vera sit sententia, quam ille comes atque amicus Scipionis Africani dixit, sed vt obiter sapientiam viri videamus, et quantum ita circumspecto historico tribuendum sit? Dicit autem (3, 58 p. m. 210 extr.) difficilem esse locorum et regionum externarum notitiam *διὰ τὸ τοὺς μὲν ἐκβαρβαρῶσθαι, τοὺς δὲ ἐρήμους εἶναι τόπους.* Ergo Polybio prodente regiones erant cultae olim humanitate et literis, tum prolapsae vel relapsae in barbariem, erant regiones copiosae olim, nunc suis ab incolis desertae. Hoc quale sit, facile intelligit, si quis nunc veterem Graeciam, vel Africam et Aegyptum, vel Palaestinam adeo, comparet cum his, quae in libris de antiqua illarum conditione habemus. Sed quid, si etiam locorum hominumque, quos Phoenices adiere vel Argonautae, diuersa longe fuit conditio ab ea, quae fuit

florente literis Graecia? Quis hodiernam Alexandream agnoſcit in illis Strabonis (l. 2 p. 81, 7) Τῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐμπόρων στόλος ἤδη πλεόντων διὰ τῦ Νείλυ καὶ τῦ Ἀραβίυ κόλπυ, μέχρι τῆς Ἰνδικῆς. Claſſem dicit nauium mercatoriarum ex Alexandrea per Nilum et ſinum Arabicum commeare in Indiam: tum addit, ſe comperiſſe praeſentem cum Aelio Gallo Aegypti Praeſide, centum et viginti naues e Myos hormo, ſ. portu Muris in ſinu Arabico, ſoluere in Indiam, cum prius Ptolemaeorum aetate nauigare et merce Indica implere naues pauci auderent. Sic Plinius 2, 67, *A Gadibus*, inquit, *columnisque Herculis*, *Hiſpaniae et Galliarum circuitu totus hodie nauigatur occidens.* At Appianus, qui vix ſaeculo ſerius ſcripſit, idem, vt paullo ante iam indicauimus, negat in principio Ibericor. (p. 423 To. 2) τὸν ἑσπέριον καὶ τὸν βόρειον ὠκεανὸν ὐ περῶσιν. Et mox ὔτε Ῥωμαῖοι ὔτε τὰ ἔθνη τὰ ὑπὸ Ῥωμαίοις περῶνται τῦτυ τῦ ὠκεανῦ. Iſta forte Traiano imperante ſcripta. Antonini Philoſophi tempore Ariſtides (Aegypt. T. 2 p. 355) quotidie nauigari ait extra columnas: nominatim mentionem facit τῶν εἰς τὴν μεγάλην νῆσον περαιυμένων τὴν ἀντιπέρας Ἰβήρων, quam Hiberniam eſſe apparet, additque στρατεύματά τε εἰς αὐτὴν ἑκάστοτε παντοῖα διαβαίνει καὶ ἀναχωρεῖ τοῖς καθήκυσι χρόνοις, καὶ ἄρχοντες καὶ ἰδιῶται μύριοι διαβαίνυσιν ἑκάστοτε. Exercitus hominum, ait, in illam variorum tranſire et redire ſtatis temporibus, magiſtratus et priuatos innumerabiles (ſic μύριοι hic videntur intelligi) ſemper traiicere. De temporibus quisque ſuis vera loqui potuerunt Plinius, Appianus, Ariſtides. Summa eſto et finis, ſuſcipi peragique potuerunt a Phoenicibus, ab Argonautis, quae ſaeculis interiectis, mutatis locis atque hominibus fieri potuiſſe difficile creditu eſt.

DE
VETERVM NAVIGATIONIBVS
EXTRA
COLVMNAS HERCVLIS

PRAELECTIO II

HABITA VII. MAI. CIϽIϽCCLVII.

Videmur AA. ſatis apud aequos quidem et intelligentes iudices, quales nobis in hoc coetu contigiſſe gaudemus, quod nobis propoſitum erat, confeciſſe, nauigata eſſe olim oceani litora, a rubro inde mari ad Germaniam extremam naues ambulaſſe. Hoc vero dum agebamus, ſubinde incidimus in quaedam argumenta ita coniuncta huic noſtro, vt ad illud vel confirmandum vel illuſtrandum certe vim habere nonnullam viderentur. Atque alia quidem ſuperiori praelectioni intexuimus. Alia corollaria quaedam diſputationis noſtrae placuit nunc proponere, cum praeſertim per ſe ipſa aliquid non iniucundae conſiderationis habeant, quae detinere vti me, ſic forte alios etiam cum aliqua voluptate poſſit. Non ſunt noua, quae adferam, ex libris deſumta illis, qui omnibus patent; ſed hoc neſcio, an ſit animaduerſum, quam ea vim ad noſtram diſputationem habeant. Tria autem velut corollaria dabimus, quibus firmari videtur poſſe fides illarum nauigationum, de quibus diximus: primo in veteri *de beatorum inſulis* fabula eſſe aliquid, quod ad illas nauigationes referatur, oſtende-

mus, deinde adhibebimus eodem consilio *Hyperboreos*. Volebam etiam peculiare caput constituere de fide Pytheae Massiliensis praesertim, tum aliorum, qui in hoc argumento vel laudantur testes, vel refelluntur a posterioribus. Sed video id longius esse, si velim progredi qua licet, quam vt pars huius fieri disputationis possit. Et de Pythea prouocare forte licebit simpliciter ad eruditam Bougainvillei *) dissertationem, qui fidem illius, credo, expediuit; credo, inquam; diligentius enim ponderare omnia nondum licuit. Hoc ergo argumento vel omisso vel dilato, in praesens ab *historia praedonum Francorum*, aliquid praesidii his quae nuper disputata sunt, arcessemus.

*) V. Memoires de literat. de l'Acad. des Inscriptt. To. 19 p. 143. Hic modo breuiter rationem reddam, cur nondum audeam simpliciter et velut compromisso ad V. C. prouocare. Argumentum, quo is vtitur p. 148 ad constituendam Pytheae aetatem, eiusmodi est. Pytheas primus obseruauit, habitari adhuc terram circa gradum latitudinis LXVII. Iam vero Aristoteles (Meteorol. 2, 5) ait esse gentes, quibus nunquam occidat corona Ariadnes: at hi debent esse constituti in hoc gradu. Ergo prodidit ante Aristotelem Pytheas. Nihil dicam aliud, (neque enim hic longe digrediendi locus est) nisi hoc vnum: Non dicit Aristoteles, quod dicere illum vult vir doctus. Loquitur de terminis zonae temperatae, his ipsis verbis, quae sola coronae mentionem habent: Φέρεται δὲ καὶ ὁ στέφανος κατὰ τοῦτον τὸν τόπον. Φαίνεται γὰρ ὑπὲρ κεφαλῆς γινόμενος ἡμῖν, ὅταν ᾖ κατὰ τὸν μεσημβρινόν. Citra tropicum cancri, intra zonam temperatam esse coronae borealis sidus, constat: iam vero hoc sidus vertici nostro cum in meridiano est, imminere, constat ipsum quoque: ergo quibus hoc euenit, illi sunt adhuc in zona temperata. Conferant haec, vel potius totum locum Aristotelis, quibus videtur, cum oratione viri docti. Equidem argumenta, quibus fides Pytheae defenditur, clariora esse opto ac certiora. Agamus ergo, quod proposuimus.

I. *De Insulis beatorum.* [1])

De perenni animorum humanorum natura, producta certe vltra haec viuendi spatia duratione, et diuersa bonorum malorumque sorte, tantus est populorum omnium consensus, vt illam opinionem vel inter eas, quas *κοινὰς ἐννοίας* vocare solemus, referendam, vel ab antiquissima traditione generis nostri auctoribus impertita, deriuandam facile credas [2]).

§. 1.

Sed cum in hac velut summa conueniant, Supersunt corpori animae, et eo quidem loco et conditione, vt bonis bene sit, male malis: de cetero sunt tot fere sententiarum diuortia, quot enarrare non minimi laboris fuerit. De Aegyptiorum antiquissima doctrina, respicientibusque ad illam ritibus et loquendi formulis, cum trans flumina et maria transuehi mortuos, quos id meruisse iudicatum sit, ad feliciorem vitam docerent, egit vir magnus, quem ego saeculo nostro vniuersim, peculiariter vero mihi Collegam in Professorio munere, et in Societate Regia sodalem gratulari vehementer soleo, Io. Dauid. Michaelis in Epimetro ad praeclarum Lowthi opus De poesi sacra Hebraeorum (P. I p. 194 sqq.) ita vt originem totius de Insulis Beatorum fabulae ex illis velut incunabulis eruat. Quod si non potuit plane ad liquidum perducere, (quid enim in talibus plane liquidum est?) hoc tamen perfecit, quod maius est, vt aliquot poëtarum

1) De hoc pariter capite et quae de Hyperboreis deinde disputabuntur, illud in vniuersum semper cogitare aequos lectores optamus, quod est apud Diod. Siculum (4, 44 extr.) Καθόλυ τὲς παλαιὲς μύθυς ὐχ ἁπλῆν ὔτε συμπεφωνημένην ἱστορίαν ἔχειν συμβέβηκεν. Voluerunt primi illi, sub inuolucris quibusdam latere vt philosophiam, sic historiam: quam recte voluerint, ad nostram rem iam nihil attinet: voluerunt certe, eaque in re ingenio quisque suo indulserunt.

2) Sententiam ea de re dixi in Memoria Axelii Wilh. Comitis Wachtmeister A. S. LV hic mortu-

ſacrorum locis lucem ex iſto Aegyptiorum more et perſuaſione inſignem intulerit. In Orphicis carminibus neque Elyſii, neque Inſularum Beatorum nomen inueniri puto. Sed Μακρόβιοι (Argon. 1106 ſqq.) ita deſcribuntur, vt facile credam, illam imaginem ad conditionem beatorum manium pertinere. Popularis Romanorum ſententia, ab antiquiſſimis, vt videtur, longa traditione accepta, beatas animas in coelo collocat, et nominatim in lacteo illo circulo ſ. galaxia, vbi Africanum ſuo cum patre et auo loquentem ponit Cicero. Hauſta videtur a Pythagoricis antiquis magnae Graeciae colonis. Ipſe Pythagoras (ap. Porphyr. de antro Nymph. p. 121 Barneſ.) συνάγεσθαι, inquit, τὰς ψυχὰς εἰς τὸν γαλαξίαν κ. τ. λ. Plutarchi Syllas a Saturni ſacerdotibus edoctus, (in libello de facie in orbe Lunae ad finem) vtrorumque et bonorum et malorum animis locum in Luna aſſignat: Homerus et Virgilius inferos quosdam ſub terra comminiſcuntur, diſcretas bonorum malorumque ſedes. Ceterum ita inter ſe differunt et diſſentiunt, qui ſupra terram vel eminentem e mari regionem certam aſſignant beatis, vt appareat, voluiſſe quosdam certe illorum γεωγραφεῖν, et felicem aliquam telluris partem, remotam alias a cognitione hominum, ita deſcribere. Vid. Tzetz. ad Lycophr. 1204, et Euſtath. ad Odyſſ. Δ, 563. Non eſt huius loci, totum hoc perſequi, et oſtendere, qui in Aegypto (praeter ea, quae iam dicta ſunt, Dio. Chryſ. Troic. p. 188, C.) qui vltra Aegyptum ad Oaſin (Herodot. 3, 26) qui Thebis Boeoticis (Lycophr. 1204 add. Tzetz. ad 1194) qui in Meſſenia (vide Lakemach. Obſ. P. II, 3) poſuerint ſedes illas et inſulas beatorum, qui Cretam (vid. Meurſ. Creta 1, 5) hoc nomine laudarint, quique locauerint ad Indos (Dio Chryſoſt. Or. 35 p. 434 ſeq.) Fabulas ſimiles, de inſula quadam beata dabit Diod. Sic. 2, 55 ſq. alias idem 3, 127. Talis eſt Meropis Aeliani V. H. 3, 18, vbi vid. Perizo. no. 7. Cur illa

ante Boryſthenem Achillea, ſ. Leuce dicta, ſit etiam Macaron inſula, vid. Plin. 4, 13 ſ. 27 conf. Euſtath. ad Dionyſ. 545. Nos in praeſens de his modo videamus, qui iis poſuere locis, de quibus cogitare non poterant, niſi notitia, fama certe, earum nauigationum, de quibus hic agimus, ad eos perueniſſet.

§. 2.

Hic egreſſis cogitatione Herculis columnas ſtatim quidem occurrit Atlantica illa Platonis, de qua ante dicebamus (Prael. I §. 7) ſed quam ille beatorum ſedem non facit. Verum reliquiae illius videri poſſunt illae Fortunatae Inſulae, quas *τῶν μακάρων νήσȣς* appellat Strabo (1 p. 2, 20) quasque ab Homero ait reſpici Odyſſ. Δ, 563. Repetit et diſertius explicat alias (l. 3 p. 104 pr.) vbi memorat poetas *μακάρων τινὰς νήσȣς κατονομάζοντας, ἃς καὶ νῦν δεικνυμένας ἴσμεν, ȣ̓ πολὺ ἄποθεν τῶν ἄκρων τῆς Μαυρȣσίας, τῶν ἀντικειμένων τοῖς Γαδείροις. Τȣ̀ς δὲ Φοίνικας λέγω μηνυτάς. καὶ τῆς Ἰβηρίας καὶ τῆς Λιβύης τὴν ἀρίστην ȣ̓͂τοι κατέσχον πρὸ τῆς ἡλικίας τῆς Ὁμήρȣ κ. τ. λ.* Non multum remotas ait ab extremis Mauritaniae partibus, quae Gadibus ex aduerſo iacent: earumque Homero Phoenicas fuiſſe indices, qui Hiſpaniae pariter atque Africae optimam partem ante Homeri aetatem obtinuerint. Reliqua harum inſularum vel *μυθολογȣ́μενα* vel *γεωγραφȣ́μενα* nihil ad hanc diſputationem. Videant, quorum intereſt, Voſſium ad Melam (3, 10, 12). Illud apparet, ante Homerum et Graecos nauigatum eſſe mare Atlanticum.

Eiusdem generis eſt, et eandem vim habet illa Diodori Siculi inſula, nauigatione aliquot dierum verſus occidentem a Libya remota, fertiliſſima, pulcherrima, a Phoenicibus tempeſtate eo delatis detecta, quam ſibi Carthaginienſes ſeruauerint perfugium rebus ſuis forte perditis, ideoque excluſerint colonos alios. Cum illius narratione (L. 5, 19 et 20) confert meri-

to Cl. Weſſelingius ſimilem fabulam ex mirabilibus auditionibus, quae Ariſtoteli tribuuntur. (p. m. 1157, B.)

Atlanticas inſulas duas decies mille ſtadiis ab Africa diſtantes deſcribit Plutarchus Sertorio (p. m. 571 ſq.) in quas rebus afflictis conferre ſe voluerit Sertorius, quae ob felicitatem ſoli et coeli Beatorum appellarentur, addit *ὥςτε μέχρι τῶν βαρβάρων διῖχθαι πίςιν ἰσχυρὰν, αὐτόθι τὸ Ἠλύσιον εἶναι πέδίον, καὶ τὴν τῶν εὐδαιμόνων οἴκησιν, ἣν Ὅμηρος ὕμνησεν*, ad barbaros vsque penetraſſe firmam fidem, eſſe ibi Elyſium campum, cantatamque Homero beatorum habitationem. Ac ne putemus, Graeculam recentiorum fabulam eſſe, refert ex Salluſtio eadem Acro ad Horat. Epod. 16, 41, qui mirum eſt, niſi ad hoc ipſum Sertorii conſilium ibi reſpexit. Philoſtratus de vita Apollo. 5, 3, cum ait, *Φασὶ δὲ καὶ τὰς τῶν μακάρων νήσους ὁρίζεσθαι τῷ Λιβυκῷ τέρματι*, indicat, ſibi nihil certi conſtare, qui tamen Oceanum Gallicum a ſe viſum, paulo ante (c. 2) affirmet.

§. 3.

Quae protulimus adhuc, ea ad egreſſum e columnis Herculis cum aliquo ad ſiniſtram flexu pertinent. Sed dextrum etiam anfractum ad occidentale litus Hiſpaniae non ignotum fuiſſe priſcis illis, ſimili ratione intelligitur. Promittit Proteus Homericus (Οδ. Δ, 563) Menelao:

Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν —
Τῇ μὲν ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν,
Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος,
Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Elyſium campum, quo mittent Menelaum propter Helenam vxorem DI, ponit ad *extremos fines terrae:* hic facillimus victus hominibus eſt: hic rarae ni-

ves, nunquam multa hiems, aut imber; ſed *ſemper* emittit *Oceanus* argutos *Zephyri* flatus recreandis hominibus. De hoc loco ita Strabo 3 p. 103, 44 'Ο ποιητὴς τὰς τοσαύτας στρατιὰς (de Phoenicum in Hiſpaniae litora occidentalia expeditionibus dixerat) ἐπὶ τὰ ἔσχατα τῆς Ἰβηρίας ἱστορηκὼς, πυνθανόμενός τε καὶ πλοῦτον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, (οἱ γὰρ Φοίνικες ἐδήλουν τοῦτο) ἐνταῦθα τὸν τῶν εὐσεβῶν ἔπλασε χῶρον, καὶ τὸ Ἠλύσιον πεδίον. Didiciſſe ait Homerum illas Phoenicum expeditiones, audiſſe diuitias et virtutes regionis ipſis narrantibus, et hinc fingendi occaſionem ſumſiſſe. Perſequitur iſta ſcriptor, ſi quis alius diligens et curioſus, et addit inter alia (p. 1104, 14) ſuſpicari fas eſſe, longaeuitatem illis hominibus, regibus certe, et in his Arganthonio Tarteſſi tributam eſſe ob felicitatem: ὑπολάβοι τις ἂν, ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους. Inueniemus, niſi egregie fallor, in his locis deinde etiam Hyperboreos. Iam lubet Elyſios campos, ac beatorum inſulas vltra perſequi, non quo valde ad rem noſtram pertineant, quae ſuperſunt; ſed ne quid curioſitati veſtrae AA. aut lectorum inuidiſſe videamur. Nempe Iſaacus Tzetzes (ad Lycophr. 1204) et Ioannes Tzetzes ad Heſiodum (ἔργων 171) quo vtroque loco beatorum inſulae ſimpliciter memorantur, hunc ipſum Homeri locum, de quo Strabonis ſententiam poſuimus, ad Britanniam pertinere volunt, et firmandae huius ſententiae cauſa miram referunt aliunde hiſtoriam [3]) de piſcatoribus quibusdam, in litore Oceani Britanniae oppoſito habitantibus, qui tributi loco mu-

3) Placet hic ſequi Ioannis Tzetzae narrationem ſumtam, vt videtur, e Procopii Gothic. 4, 20. altera Iſaaci nomen praeferens hic obſcura certe, ſi non corrupta eſt, quod hic quaerere non lubet: vt nec illud, quod Ioannes ad v. 173 dicit, auctore, quem vage modo per τις deſignat, Caeſarem, cum vna triremi Euro flante eo traieciſſet, delectatum pulchritudine regionis, ἀρεσθέντα τῷ λίαν περικαλλεστάτῳ τῆς χώρας, ibi voluiſſe ſedem ponere, κατοικῆσαι inuitum vero expulſum eſſe ab incolis.

nus habeant traiiciendi animas defunctorum in Britanniam. Vtitur hac narratione, et aliis argumentis ad vindicandam Britanniae ſuae gloriam Ioſ. Barneſius (ad Euripidis Helenam v. 1692) eadem nempe ratione, vt (ad Odyſſ. Ω, 11) Homeri λευκάδα πέτραν, et ἠελίοιο πύλας, et δῆμον ὀνείρων in patria ſua inuenit. Illud, credo, veri ex diſſidentibus inter ſe narrationibus relinquitur, diu ante Homerum nauigatum eſſe Oceanum, cum fabulae id genus fundum certe aliquem, quo nitantur, hiſtoricum ſoleant habere. Similem eſſe fabulae de Hyperboreis rationem, iam demonſtrabimus.

II. *De Hyperboreis.*

Volebam initio paucis defungi, ac de Hyperboreis, Pindari praecipue, illa modo huc adferre, quae ſi fidem non faciant, ſuſpicionem certe moueant non leuem, quaedam illorum non ſimpliciter conficta, ſed e nautarum, qui Oceani litora, Hiſpaniae oram occidentalem praecingentia, nauigarant, ſermonibus primum accepta. Sed cum quaerendi ſubiret voluntas, ſi plura forte deprehenderem, quam quae ſe vltro obtulerant, eius rei veſtigia: factum eſt, vt qui vrceus inſtitui coepiſſet, exiret amphora, vt omnia pene, quae de Hyperboreis relata ſunt, dum conſiderarem, luberet eadem ita diſponere, vt iuſtae de nomine et populo tam peruagato diſputationis locum tueri poſſet, quae vel plura haberet, vel ordinatiora, vel certiora, h. e. magis idoneis auctoribus probata, illis, quae adhuc a ſummo Viro Ez. Spanhemio, ad Callim. H. in Del. 281 p. 489 ſq. tum a Gedoino in Commentt. Acad. Inſcriptt. To. X. p. 176 ſqq. et Banerio ibid. p. 198 ſqq. more cuiusque ſuo collecta et prolata ſunt.

§. 1.

Nominis consideratio.

Iam vt inde incipiamus, nomen ipsum consideratione dignum est. Quid sibi vult illa Hyperboreorum appellatio, quae iam Herodoto admirabilis, h. e. absurda, nisi fallor, visa est. Is enim (4, 32) prooemium suae de Hyperboreis, primitias nescio quas in Delon mittentibus, narrationi hoc facit, Ὑπερβορέων δὲ πέρι ἀνθρώπων οὔτέ τι Σκύθαι λέγουσι, οὔτέ τινες ἄλλοι τῶν ταύτῃ οἰκημένων, εἰ μὴ ἄρα Ἰσσηδόνες. ὡς δ' ἐγὼ δοκέω, οὐδ' οὗτοι λέγουσι οὐδέν. Hoc, puto, dicit de hominibus Hyperboreis (qui tamen secundum Deliam illam fabulam Scytharum vicini, per hos versus Graeciam legatos illos sacros Delon mittunt) neque Scythae quidquam dicunt, neque alii hic habitantium praeter Issedonas: verum, vt ego puto. ne hi quidem *quidquam* (intellige, vt solet, *probabile* aut fide dignum quidquam) dicunt: deinde longiusculam de illa legatione vel θεωρίᾳ relationem claudit, vt neget se quidquam, de Abaride Hyperboreo, cum sagitta sua terrarum orbem obeunte, velle dicere, et, εἰ δέ εἰσί τινες Ὑπερβόρεοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι. Illudit, credo, toti commento: negat magis probabile esse, habitare quosdam vltra boream, arcton, cardinem septentrionalem, quam vltra alterum mundi cardinem notum. In quo illud non indignum obseruatu est, fuisse, si non prius, certe septingentis amplius annis post, qui ὑπερνοτίου appellatione, quam ridet Herodotus, serio vteretur. Dionysius quidem Periegetes (v. 151) duo promuntoria Ponti Euxini inter se opposita describens, ὑπερνοτίην Carambin facit, βορειότερον Criumetopon. Scilicet putauit Dionysius, illud ὑπὲρ non esse vrgendum hoc modo, vt aliquid esset ipso borea magis septentrionale, magis adeo frigidum, aut magis noto meridionale, calidiusque: sed simpliciter notare relationem illam ad plagam. Ac sane septentrionem illis frequenter assignari, mox vide-

bimus: et quam vim τῇ ὑπὲρ tribuerit nominatim Pindarus, deinde declarabimus (§. 8). Diodorus Siculus (2, 47) nomen deriuat ἀπὸ τȣ̃ πoῤῥωτέρω κεῖσθαι τῆς βορέȣ πνοῆς. Pausaniae (Eliac. 1 ſ. 5, 7) dicuntur οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκȣ̃σι τὸν βορέαν.

§. 2.

Non fuit certae et definitae gentis vnum et conſtans nomen.

Nunc illud monemus, quod conſiderandis conferendisque inter ſe locis omnibus, quae adhuc nobis oblata ſunt, videmur plane intelligere: non fuiſſe gentem aliquam certam atque vnam, quae hoc nomine ſuo, vt Getae, vt Colchi, vt Thraces, ab aliis diſtinguerentur. Fatetur Herodotus, cuius modo locum protulimus, ſibi ignotam eſſe, diligenter requirenti, eam gentem: hiſtoria de huius gentis rebus geſtis nusquam vlla memoratur. Strabo (7 p. 204, 16) Διὰ τὴν ἄγνοιαν, inquit, τῶν τόπων τȣ́των (de Getis agit) οἱ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη καὶ τȣ̀ς Ὑπερβορέȣς μυθοποιȣ̃ντες, λόγȣ ἠξίωνται. Propter ignorantiam locorum homines, ait, dignatos eſſe fabulas de Ripaeis montibus et Hyperboreis, quarum rationem haberent. Non habet hoc nomen pater geographiae et hiſtoriae, Homerus. Nam quod ex Hymno in Bacchum mox laudabimus, argumentum potius praebet, non eſſe illum Hymnum Homeri. Herodoti locum ponemus totum, (4, 32) Ἡσιόδῳ μέν ἐςι περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα. De his nihil hodie ſupereſt: ἔςι δὲ καὶ Ὁμήρῳ ἐν Ἐπιγόνοισι, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε. Dubium ergo, an Homero aliquid de Hyperboreis innotuerit: ſiquidem in his, quae haud dubie illius ſunt, nullum eorum veſtigium eſt, vbi autem id nomen habetur, ea dubia fide patri poeſeos aſſignantur. Quid fuerit ab Heſiodo proditum, neſcimus. Fabula ipſa, quatenus per ceteros poetas, hiſtoricos, geographos ſparſa ſupereſt, tam multa habet vel cohaerentia male, vel

plane pugnantia, vt nihil in ea vel locis, vel temporibus, vel alio charactere ita conſtans ac definitum ſit, vt illam tanquam ſubſtantiam aliquam et fundum quaſi reliquorum attributorum aſſumere poſſis, cui reliqua adſtructa vel adficta videantur. Quod enim de Hecataeo memorat Schol. Apollon. 2, 677 Ἑκαταῖος μέχρι τȢ αὐτȢ χρόνȢ εἶναι φησὶ τὸ τῶν ὑπερβορείων ἔθνος, ἔςι δὲ βιβλία αὐτῷ ἐπιγραφόμενα περὶ τῶν ὑπερβορέων, hoc parum valet ad fidem hiſtoriae in tanta magnis nominibus vel libros, vel librorum titulos, vel locos ſubiiciendi licentia. Erit vero deinde §. 5 de Hecataei Hyperboreis videndi opportunitas. Aliam igitur viam huius diſputationis placuit ingredi, et enarrare ordine quodam, quibus aliis narrationibus velut adhaereſcant et admiſceantur Hyperborei, dum eo perveniamus, vt illud ipſum explicetur, quod in ea videatur eſſe maxime hiſtoricum.

§. 3.

Hyperborei cum Argonautis exſtitiſſe videntur.

Antiquiſſimum Graecorum facinus, in quo celebrando elaborarunt poſteri, Argonautarum illa expeditio, aut peperiſſe videtur Hyperboreos, aut certe vulgaſſe. Apud Diodorum Siculum (4, 51 p. 294, 16 it. 46) Medea diſſimulata forma ſua, Peliam deceptura, fingit ſe adeſſe ἐξ ὑπερβορέων. Hyperboreos in ſua expeditione adierunt Argonautae; ſed eos iam duplici in genere: alios verſus extremum ſeptentrionem, et vltra origines [4]) velut boreae venti, habitantes vel

4) Imaginabantur quidam ſpecum, polo vicinam, e qua erumperet aquilo. Sic certe Plin. 7, 2 ſ. 2. *Iuxta eos, qui ſunt ad ſeptentrionem verſi, haud procul ab ipſo aquilonis exortu, ſpecuque eius dicto, quem locum Gesclithron* (γῆς κλεῖϑρον, terrae clauſtrum) *appellant, produntur Arimaſpi*, quos Hyperboreorum ſodales mox videbimus. Idem Plin. 4, 12 ſ. 26 *Gelida aquilonis conceptacula* cum Ripaeis montibus coniunxerat, et *pone eos montes vltraque Aquilonem* locauerat gentem felicem Hyperboreos.

vagantes. Hos memorant Orphica illa Argonautica v. 1075 et 1080. Nempe in illo carmine ex vetuſtiore traditione (vid. Diſſ. 1) veniunt Argonautae per extremum, qui notus erat, ſeptentrionem in Germanicum Oceanum. Sed Apollonius breuiori via (Diſſ. I §. 4) illos Iſtro aduerſo ad ſinum Adriaticum et Eridani oſtia deducit. Itaque conſequens erat, vt in hac via poneret Hyperboreos, quos abeſſe ſua a fabula nollet. Manifeſto autem illos ad Eridani ripas collocat, et de electro, poſt narratam Heliadum Phaëthonta fratrem lugentium fabulam, addit, aliam quoque eſſe narrationem accolarum, quos Celtas appellat. 4, 611

— Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάξιν ἔθεντο,
Ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοΐδαο
Ἐμφέρεται δίναις, ἅτε μύρια χεῦε πάροιθεν
Ἦμος Ὑπερβορέων ἱερὸν γένος εἰσαφίκανεν,
Οὐρανὸν αἰγλήεντα λιπὼν κ. τ. λ.

Apollinem, cum coelo relicto ad ſacram Hyperboreorum gentem veniſſet, hic multa millia lacrimarum (Aeſculapii a Ioue fulminati cauſa) fudiſſe. Nec illud alias inauditum. Memorat Scholiaſtes Apollonii (ad 2, 677) Poſidonio auctore, Hyperboreos οἰκεῖν περὶ τὰς Ἄλπεις τῆς Ἰταλίας, habitare ad Italiae Alpes. Quin illos Romae victores Gallos Heraclides Ponticus non multum ab illis temporibus remotus, ſi Plutarcho fides (in Camillo p. 140 A) Hyperboreos dixit. Non mirum eſt, incertas eſſe Hyperboreorum ſedes, cum nec certas ipſe Boreas habeat. Thrax eſt ille raptor Orithyiae Boreas, e Thrace ſpirat Aegei maris et Graeciae tyrannus. Hymnus Orphicus (79) in Boream, Κρυμοπαγὴς βορέα χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρᾴκης, *Huc Aquilo glaciali' relinquens ninguida Thrace,* vt conuertit Scaliger. Hic rapta Athenis Orithyia (apud Ouid. Met. 6, 709)

Non prius aërii curſus ſuppreſſit habenas,
Quam Ciconum tenuit populos, ſua moenia, raptor.

Cicones Thraciae populum, vrbem illorum Ismarum, docent Geographi. Si ergo Boreae domus est in Thracia, Hyperborei qui esse possint Eridani Italici accolae, apparet. Sed nec dissimulandum est, non deesse, qui Orithyiam multo abreptam longius diceret. Sophocles (apud Strabo. 7 p. 204, 13) latam esse canit

Ὑπέρ τε πόντον πάντ᾽ ἐπ᾽ ἔσχατα χθονὸς,
Νυκτός τε πηγὰς, ὀρανȣ̃ τ᾽ ἀναπτυχὰς,
Φοίβȣ τε παλαιὸν κῆπον.

Super mare vniuersum, ad vltima terrae, ad fontes noctis, ad coeli aperturas, et *veterem Phoebi hortum*, cum allusione quadam, credo, ad illam Phoebi cum Hyperboreis societatem, de qua deinde dicemus (§. 7). Hic illud adiiciemus, ne Thraciae quidem nomen non fluctuare. Sic Strabo (L. 7 p. 204, 30) Getas pro Thracibus a Graecis habitos, memorat.

§. 4.

Quam vagum esset Hyperboreorum nomen.

Quo minus mirandum, tam licenter vagatum Hyperboreorum nomen esse. Quo potius teste vtamur quam eodem Strabone? Hic igitur (L. 11 p. 349, 50) post mentionem veterum Graecorum (οἱ παλαιοὶ dixerat, τῶν Ἑλλήνων) οἱ δὲ ἔτι παλαιότεροι, inquit, τȣ̀ς ὑπὲρ τȣ̃ Εὐξείνȣ καὶ Ἴςρȣ καὶ Ἀδρίȣ κατοικȣ̃ντας Ὑπερβορέȣς ἔλεγον, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Ἀριμασπȣ́ς. Promiscue vsos vult Hyperboreorum et Sauromatarum et Arimasporum nominibus in his, qui supra Euxinum, Istrumque et Adriam habitarent. Auctor Hymni in Bacchum (inter Homericos 6, 29) Tyrrhenum praedonem Baccho minantem ita introducit:

Ἤ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅγε Κύπρον,
Ἢ ἐς Ὑπερβορέȣς, ἢ ἑκαστέρω —

Aegyptum et Cyprum ad Austrum terminos suae navigationis indicat, ad septentrionem vero vel Hyper-

boreos, vel vltra hos. Eſt ergo aliquid in rerum natura etiam vltra Hyperboreos. Eadem ratione Pindarus (Iſthm. 6, 34) dum ait, Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν, vltra Nili fontes, Καὶ δι' Ὑπερβορέυς, lineam ab intimo meridie ad ipſum extremum ſeptentrionem duxiſſe videtur. Sic quatuor plagas ſignat Callimachus (in Delum 280): Choros enim ducunt Apollini vrbes,

Αἵτε πρὸς ἠοίην, αἱ δ' ἕσπερον, αἵτ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρυς ἐστήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε Βορείης
Οἰκία θινὸς ἔχυσι —

Vltimos nominat, qui ſuper boreum litus, ad Hyperboreum ergo mare, domus habent, de quorum in Delum legationibus deinde pergit canere. Eadem ratione Hyperboreum Oceanum Geographus Marcianus appellat (p. 56 pr. et 57 fin. Hudſon.). Sic Hyperboreos et Indos ſibi opponit tanquam extremos Lucianus (Hermot. c. 27 To. 1 p. 767, 48). Haec res forte mouit Theophilum Sigefridum Bayerum, vt (in Comm. Acad. Petrop. T. 3 p. 345 it. T. 1 p. 401) Hyperboreos coniiceret eſſe colonias Graecorum in ora Ponti ſeptentrionali, et hoc praeſertim referret ad eos, quorum in Delon legationes commemorantur, aſſentiente Cl. Weſſelingio (ad Diod. Sic. 2, 47. n. 14): quae vt ingenioſa eſt ſententia, et aliquid forte veri habet, ita illam cum reliquis, quae in hac ipſa diſputatione vera puto, conciliare nondum poſſum. Viderit lector.

§. 5.

Hyperborei tamen populus ob clima ſuum beatus.

Geographi Latini, vno pene ore hoc nomen ipſi velut cardini ſeptentrionum adſcribunt, (vt Mela, 3, 5 pr. vt Plin. 4, 12 ſ. 26, et 6, 13 ſ. 14, vt Soli. 16) iidem tamen felicitatis etiam alicuius, et felicitatis ab eo climate non exſpectandae, ac pendentis inde lon-

gaeuitatis portentoſae, velut charactera adiiciunt. Res eſt nota: ne hic plane abſit, ponamus modo verba antiquioris, Melae, *Hyperborei ſuper aquilonem Rhipaeosque montes ſub ipſo ſiderum cardine iacent: vbi ſol non quotidie, vt nobis, ſed primum verno aequinoctio exortus, auctumnali demum occidit, et ideo ſex menſibus dies, et totidem aliis nox vsque continua eſt. Terra anguſta, aprica, per ſe fertilis. Cultores iuſtiſſimi, et diutius quam vlli mortalium et beatius viuunt. Quippe feſto ſemper otio laeti, non bella mouere, non iurgia: ſacris operati maxime Apollinis*, de quibus deinde videbimus. *Habitant lucos ſiluasque, et vbi eos viuendi ſatietas magis quam taedium cepit, hilares, redimiti ſertis ſe ipſi in pelagus ex certa rupe praecipites dant. Id eis funus eximium eſt.* Sunt in hac deſcriptione, a qua non multum aliae Plinii et Solini abhorrent, γεωγραφέμενα quaedam ſ. γεωμετρέμενα ex hypotheſi illa, habitare homines ſub polo: alia, vt videtur, a mercatoribus et nautis conficta, qui mercium ſuarum commendandarum cauſa talia mentirentur. Ceterum ad illam longaeuae felicitatis fabulam pertinet, quod apud Strabonem (p. 15, 489 poſt med.) Oneſicritus ait, eſſe ſuos etiam Indis Hyperboreos, Περὶ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Quin ſimpliciter felicitatis nomen eſſe videtur Aeſchylo (Choëphor. 371) Κρείσσονα χρυσοῦ Μεγάλης τε τύχης καὶ ὑπερβορέου Μείζονα. Ad ſeptentrionales illos pertinet, quod eſt apud Alexandrinum Clementem (Strom. 1 p. 359, 28 Pott.) Τοὺς Ὑπερβορέους Ἑλλάνικος ὑπὲρ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη οἰκεῖν ἱστορεῖ. διδάσκεσθαι δὲ αὐτοὺς δικαιοσύνην, μὴ κρεωφαγεῖν, ἀλλ' ἀκροδρύοις χρωμένους. Τοὺς ἑξηκονταετεῖς οὗτοι ἔξω πυλῶν ἄγοντες ἀφανίζουσιν. Obſeruemus tamen iungi ea, quae ad barbarum, qua vulgo notus erat, ſeptentrionem vix pertinent, *abſtinere carnibus*, ſolis *arborum fructibus* veſci: quod autem ſexagenarios educere extra portas dicuntur et interficere,

an alias de Hyperboreis illis iuſtis et felicibus memoretur, non memini. Differt quibusdam partibus a reliquis Diodori Siculi (2, 47) narratio, quam ille ſe ab Hecataeo dicit ſumſiſſe, ſed in hoc tamen conuenit, quod τὰ περὶ τῶν Ὑπερβορέων μυθολογȣ́μενα vocat, et Hecataeum ſuum in numero τῶν τὰς ἀρχαίας μυθολογίας ἀναγεγραφότων ponit. Inſulam porro illis habitandam aſſignarat Sicilia non minorem Hecataeus, ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν ὠκεανόν: Britanniam ſignari putes: ſed non reſpondent cetera. Eſſe illam ait εὔγειον καὶ πάμφορον, ἔτι δὲ εὐκρασίᾳ διαφέρȣσαν, duplices in anno ferentem fructus: quod cum illa certe facie Britanniae, quae fuit, cum Graecis Romanisque innotuiſſe eam conſtat, et cum climatis portione non conuenit. Sed quatenus Celtas etiam Hiſpaniae tribuunt veteres, illa Mauritaniae extrema, vbi Heſperidum horti ſunt et Atlas, illa appellatione poſſunt ſignari: aut, ſi vrgeas inſulae appellationem, vna alteraue earum, quae peculiariter Fortunatae vocantur. Haec de ſede Hyperboreorum vaga illa quidem, et valde incerta. Iam de illorum cum Apolline neceſſitudine dicamus.

§. 6.

Hyperborei Apollinis peculium.

Quae paſſim de Apolline ab Hyperboreis culto ſunt apud Poetas, iam ſtatim ordinanda, eorum vel primam originem, vel phyſiologiam adeo quandam, vberiorem certe, quam alias inuenias, declarationem habet ex Hecataeo et aliis Diodorus Siculus (2, 47): Μυθολογȣ̃σιν, inquit, ἐν αὐτῇ (in deſcripta modo inſula) τὴν Λητὼ γεγονέναι· διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλω μάλιςα τῶν ἄλλων θεῶν παρ᾽ αὐτοῖς τιμᾶσθαι. Eſſe illos quosdam velut ſacerdotes Apollinis, eo quod hunc Deum quotidie perpetuo cantu celebrent. Eſſe in inſula ſacrum Apollinis τέμενος μεγαλοπρεπὲς, et aedem, ναὸν ἀξιόλογον, donariis multis ornatam, forma rotunda, σφαι-

ῥοειδῆ τῷ σχήματι. Vrbem eſſe ſacram huius Dei, eiusque incolarum pleroſque cithariſtas, perpetuo pſallere, hymnoſque cantare Deo, quibus actiones illius ornent. Habere ſuam ſibi propriam quandam dialectum Hyperboreos: Graecis in primis antiqua neceſſitudine quadam coniunctos eſſe, πρὸς τὰς Ἕλληνας οἰκειότατα διακεῖσθαι, maxime autem Athenienſibus atque Deliis. Fabulantur Graecorum quoſdam ad Hyperboreos perueniſſe, donariaque reliquiſſe magni pretii, Graecis inſcripta literis. Deinde de Abaride. Aiunt porro (vt intelligamus μῦθον narrari), Lunam ex hac inſula conſpici omnino parum a tellure diſtantem, et in qua terreni quidam colles manifeſte appareant. Dicitur vero etiam, ſic pergit Diodorus, Deum interiectis vndeuicenis annis venire in inſulam, δι' ἐτῶν ἐννεακαίδεκα καταντᾶν εἰς τὴν νῆσον. Cui hic non ſtatim illa Graecorum a Metone et Phaino Enneadecaëteris in mentem veniat? non poteſt fieri profecto, vt non, qui primus huius partis fabulae auctor eſt, eam in mente habuerit. Res dubio omni carebit, ſi pergamus ad reliqua. De his enim nouendecim annis addit, ἐν οἷς καὶ αἱ τῶν ἄστρων ἀποκαταστάσεις ἐπὶ τέλος ἄγονται· καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐννεακαιδεκαετῆ χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν ἐνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι. Iam, ſi ipſum Diodorum (12, 36) ſequamur, ille nouendecim annorum cyclus, Enneadecaëteris illa a Metone producta eſt Apſeude Archonte, Olymp. 86, circa tempora adeo poſtrema Herodoti, de qua Diodorus, pro vulgi nempe opinione et vſu Graecorum ciuili, dicit, intra eam aſtra ad eandem comparationem redire: ἀποκατάστασιν etiam hic vocat, et magnum ſ. Metonis annum. Ergo haec pars fabulae aut recentior eſt Metone et Herodoto, aut, quod fere eſt vt malim, diu ante Metonem obſeruatum eſt, Lunae ſolisque curſum intra illos XIX annos ad idem velut principium commune redire. Tanto hoc eſt probabilius, cum ille annus non ſit ita longus, vt obſeruationem fugere diu potuerit. Et animaduerſum iam a Theophraſto, (de ſignis aquarum

et ventorum principio) a Phaino accepiſſe ſuum annum Metonem. Cum igitur manifeſto hic Aſtronomi ſunt Hyperborei et ſic cognati Apollini, aſtrorum principi; quidni eodem referamus templi rotunditatem, ſphaericae figurae coeli et terrae ſymbolum, et obſeruatos Lunae montes, quam ἀντίχθονα et habitabilem eſſe, Orphicum Pythagoricumque dogma eſt. Supereſt illud apud Diodorum, quod non tantum citharis ſuorum Hyperboreorum colitur, ſed etiam, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην, in illo anfractu enneadecaëteridum, qua venit ad Hyperboreos, *praeſens* ipſe *Deus* ſua felicitate laetus pſallit, κιθαρίζει, et ſaltat pernox, χορεύει συνεχῶς τὰς νύκτας ἀπὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς ἕως πλειάδος ἀνατολῆς, a verno aequinoctio ad Pleiadis ortum, quod Heſiodus (ἔργ. 383) meſſis initium facit, meſſem autem illius climatis in noſtrum Maium incidere, conſtat. Si quis cogitet caeleſtem Muſicam Pythagoreorum, et magnum illud Apollinis heptachordum [5]), ſi quis illam Pythagorae cum Abaride Hyperboreo amicitiam, facile videbit, etiam in hac parte fabulae eſſe aliquod φιλοσοφούμενον. Sed quod etiam per noctes ſaltat, illud forte eo pertinet, quod apud Hyperboreos, in quantum polo ſubiecti ſunt, ſol ab aequinoctio inde verno non occidit. Puto autem, AA. eſſe apud Diodorum hic aliquid vel ipſius feſtinatione et attentionis remiſſione peccatum, (quod fit in vocabulis contrariis etiam facilius) vel a librario, recurrentibus iisdem vocibus, omiſſum. Quisquis eſt fabulae auctor, hoc voluit, ſaltare noctibus Apollinem ab aequinoctio verno ad auctumnale, ſiue ab ortu Pleiadum vsque ad occaſum, quod παχυλῶς et poetice loquentibus idem eſſe apparet ex Virg. Ge. 4, 232. cf. Seruius hic et 4, 100, et ad vtrum-

5) Macrob. Sat. 1, 19 *Lyra Apollinis chordarum ſeptem tot caeleſtium ſphaerarum motus praeſtat intelligi, quibus ſolem moderatorem natura conſtituit.*

que locum la Cerda. Sic doctiſſimus Pontedera in tabula antiquiſſima anni ſolaris Graeci (Antiquitt. Latinarum Graecarumque enarratt. Tab. XII. p. 247) Vergiliarum ortum matutinum ponit Nonis Maiis, et occaſum matutinum IV Id. Nou. Haec poſui non immemor eorum, quae de illo interuallo XL aliquot dierum inter ortum et occaſum Pleiadum habentur apud Heſiodum Op. 283 et Varr. R. R. 1, 28, 2 et quae ad vtrumque locum diſputantur. Neque vero hoc negauerim, ſi cui id magis placeat, ipſum Diodorum de illo Heſiodeo interuallo cogitaſſe, et illud male huc transtuliſſe. Antiquam valde hanc de commeatu illo Apollinis fabulam eſſe, apparet ex Apollo. Rhodio, (2, 677), vbi verſantibus in meridiano Ponti Euxini litore Argonautis Λητῦς υἱὸς ἀνερχόμενος Λυκίηθεν Τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον ὑπερβορέων ἀνθρώπων Ἐξεφάνη, in reditu e Lycia ſua ad Hyperboreos illis apparuit Apollo. Porro Hyperboreorum regionem *veterem Apollinis hortum* appellari a Sophocle, vidimus (§. 3).

§. 7.

Origo huius neceſſitudinis.

Origo mythiſtorica vel genealogica adeo neceſſitudinis Hyperboreorum cum Apolline videtur indicata a Pherenico Heracleote. Hic ſcriptor non valde notus cum ſit, et cum, quae de illo adhuc obſeruauimus, ad hoc argumentum apprime conueniant, ea hic breuiter ſubiiciemus. V. Scholiaſtes igitur Pindari (ad Ol. Γ, 28) τὺς Ὑπερβορέυς τῦ Τιτανικῦ γένυς Φερένικος φησὶν εἶναι, γράφων ὕτως,

Ἀμφὶ δ' Ὑπερβορέων, οἵτ' ἔσχατα ναιετάυσι
Νηῷ ὕπ' Ἀπόλλωνος, ἀπείρητοι πολέμοιο,
Τὺς μὲν ἄρα προτέρων ἐξ αἵματος ὑμνήευσι

(Non dubito quin legendum ſit ὑμνεῦσι)

> Τιτήνων βλαςόντας ὑπὸ δρόμον (leg. δόμον) αἰθρήεντα
>
> Νάσσασθαι Βορέαο γέαν· (ſic leg. pro γῆν) Ἀριμασπὸν ἄνακτα.

Loquitur poeta de Hyperboreis, qui extrema orbis terrarum habitant ad templum Apollinis, bellorum expertes, quos canunt ex veterum ſanguine Titanum germinaſſe, ſub ſerena domo Boreae terram inhabitare: Arimaſpum illis fuiſſe regem. Primos duo verſus laudat etiam Io. Tzetzes (Chili. 7, 144 v. 677) ſimpliciter Pherenicum appellans: ab Athenaeo (Deipnoſ. 3, 5 p. 78, B.) dicitur Φερένικος ὁ ἐποποιὸς, Ἡρακλεώτης τὸ γένος, in quo loco ipſo quoque Titanum mentio eſt, vt forte opus ſuum Τιτανικὰ inſcripſerit. Iam vero Titanis nomine etiam Apollinem venire, ſuperiore diſſertatione oſtenſum §. 3 ſ. ad Argon. 1055, quod in hac re tanto minus dubitationis habet, cum in Titanibus etiam proprie dictis Hyperion h. e. Sol, Phoebus Apollo, fuerit. Apud Tzetzem l. c. etiam hoc video, citari ibi ex Simmiae Apolline, h. e. libro illius nominis, hos verſus:

> Τηλυγετῶν δ' ἀφνειὸν ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον,
>
> Τοῖς δὴ καὶ τότ' ἄναξ ἥρως παρεδαίσατο Περσεύς·

per diuitem longinquorum Hyperboreorum populum, apud quos etiam Perſeus Heros epulatus eſt. Ad hanc Apollinis et Hyperboreorum ſocietatem pertinet etiam locus Cic. de N. D. (3 c. 23) vbi Apollo *tertius* memoratur *Ioue tertio natus et Latona, quem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse.* Pauſanias in Phocicis (ſ. 10, 5) laudat Boeonem indigenam mulierem, h. e. Delphicam. Haec Βοιὼ ἐπιχωρία γυνὴ ποιήσασα ὕμνον Δελφοῖς, ἔφη, κατασκευάσασθαι τὸ μαντεῖον τῷ Θεῷ τὰς ἀφικομένας ἐξ Ὑπερβορέων τούς τε ἄλλας καὶ Ὠλῆνα. Olenem conditorem ora-

culi Delphici facit Boeo, et alios Hyperboreos, quorum etiam nomina plura fuiſſe in illo Hymno refert Pauſanias, V. G. παῖδες Ὑπερβορέων Πάγασος καὶ δῖος Ἀγυιεύς. Graeca haec ſunt nomina, alterum etiam Apollinis in vicis (ἀγυιαῖς) culti epitheton. Etiam Ilithyia ex Hyperboreis venit, ſi Pauſaniam audimus (Att. ſ. 1, 18), qui poſt mentionem templi Ilithyiae ſ. Lucinae addit: ἣν ἐλθοῦσαν ἐξ Ὑπερβορέων ἐς Δῆλον γενέσθαι βοηθὸν ταῖς Λητοῦς ὠδῖσι. Τοὺς δὲ ἄλλους παρ' αὐτῶν Φασὶ τῇ Εἰλειθυίᾳ Δήλιοι, καὶ ὕμνον ᾄδουσιν Ὠλῆνος, Veniſſe ait Ilithyiam ad partum Latonae iuuandum in Delo: diuerſam ergo ponit a Diana, quae cum Apolline tum nata eſt: diuerſam etiam a Iunone, cuius tum iris vexabatur Latona, nomen Ilithyiae ab Hyperboreis allatum etc. hic enim modo Hyperboreorum cum Apolline neceſſitudinem perſequimur. Ad hanc etiam illud pertinet, quod apud Diodorum (3, 59 p. 228, 86) aiunt quidam, Τὸν Ἀπόλλωνα τῆς Κυβέλης ἐρασθέντα συμπλανηθῆναι ταύτῃ μέχρι τῶν Ὑπερβορέων, Cybelen dum amore illius captus ſequitur, cum illa ad Hyperboreos vsque oberraſſe. Addamus et hoc, ipſum carum Apollini caput dici poſſe Orphea, ſacrorum Eleuſiniorum conditorem Hyperboreum, Thracem nempe, et ita praeterea Pythagorae, Apollini inter homines ἐπιδημοῦντι, et Pythagoreis coniunctum, vt his paſſim Orphica adſcribantur. Haec forte ſunt τὰ ἐκ τῶν Ὑπερβορέων, quae ab Athenienſibus recepta memorat Chryſoſtomus (in Epiſt. ad Tit. hom. 3 Tom. XI opp. p. 744. E. Montfaucon.). Sed non lubet euagari longius. Abaridem quidem, amicum Pythagorae, hic praetermittere non licet, quem Scytham fere vocant, qui eius mentionem faciunt, ſed nempe Scythae etiam ſunt Hyperborei, quod vel ex eo patet, quod Alexandrinus Clemens (Protrept. p. 25 Pott.) ὀνοσφαγίας illas, de quibus mox dicetur, illis tribuit: Hyperboreum quidem diſerte appellat Plato in Charmide (p. 237, E),

Scythen vero ex Hyperboreis, Apollinis, qui ibi colitur (τȣ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος) ſacerdotem Iamblichus (c. 19 ſ. 90 ſq.). Hic ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποςρέφων (malim ἀναςρέφων) εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὸν ἀγερθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ ἀποθῆται εἰς τὸ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερὸν, rediens domum e Graecia, vt corrogatum aurum in templum Dei apud Hyperboreos reponeret, obiter in Italia cum eſſet, videretque Pythagoram, illum agnovit ſuum eſſe Apollinem. Poenitet fabuloſi huius Agyrtae Herodotum (4, 36), cuius verbis videtur vox vna temere addita, quam hic incluſi: Τὸν περὶ Ἀβάριος λόγον τȣ λεγομένȣ εἶναι Ὑπερβορέω, ȣ̓ λέγω, [λέγων] ὡς τὸν οἶςὸν περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ȣ̓δὲν σιτεόμενος. Sed quid Apollini Delo ſua carius? vbi vero frequentius Hyperboreorum nomen eodem Herodoto teſte (qui fruſtra illos apud Scythas requiſiverat) auditum, quam apud Delios? Parcimus illam annuam Hyperboreorum in Delum legationem ex Herodoto (4, 33 — 35) et Callimacho praeſertim (H. in Delum 283—306) aliisque perſequi, de qua πάντα περὶ πάντων dedit ad Callimachum Spanhemius, et per eam occaſionem, quidquid fere vsquam eſt de Hyperboreis relatum, congeſſit. Ad conſilium noſtrum modo pertinet iter, quod huic ſacrae legationi adſignatur, Callimacho conſentiente, ab Herodoto. Sed hinc capiemus diſputationis, propter quam omnem, nec illum perfunctorium de Hyperboreis quaerendi laborem ſuſtinuimus, exordium.

§. 8.

Hyperborei in Hiſpaniae Libyaeue litore occidentali.

Cum dixiſſet Herodotus (4, 32) nihil Scythas eorumque vicinos memorare de Hyperboreis: addit, eo plura de iis narrare Delios, dicentes: ἱερὰ (Graece

enim ponemus, quae maxime ad rem pertinent) *ἐξ Ὑπερβορέων φερόμενα ἀπικνέεσθαι ἐς Σκύθας, ἀπὸ δὲ Σκυθέων ἤδη δεκομένους αἰεὶ τοὺς πλησιοχώρους ἑκάστους κομίζειν αὐτὰ τὸ πρὸς ἑσπέρης ἑκαστάτω ἐπὶ τὸν Ἀδρίην. ἐνθεῦτεν δὴ πρὸς μεσαμβρίην προπεμπόμενα πρώτους Ἑλλήνων Δωδωναίους δέκεσθαι. ἀπὸ τούτων δὲ καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιέα κόλπον, καὶ διαπορεύεσθαι ἐς Εὔβοιαν κ. τ. λ.* Dicebant igitur Herodoti aetate Delii, ſacra illa, quaecunque fuerint, ab Hyperboreis ad Scythas pervenire, ab his accepta vicinos quosque portare longiſſime verſus occidentem ad Adriam, ſ. ſinum Adriaticum: hinc verſus meridiem deducta [6]) primos Graecorum excipere Dodonaeos, ab his ea ad Maliacum ſinum deſcendere, traiici in Euboeam, perque vrbes illius ad extremam illarum verſus Orientem Caryſtum, a Caryſtiis in Tenum inſulam deferri, ab his denique in Delum. Haec via, ita deſignata accurate, oſtendit, niſi fallor, Hyperboreos illos Delios et Apollinares, non veniſſe, certe directó itinere non veniſſe a ſeptentrionibus Graeciae, e Scythia. Vidiſſe videntur hanc repugnantiam illi Praſienſes (Atticae populus eſt, ne quis de Praſienſibus ad Argolicum ſinum cogitet) apud Pauſaniam (Att. ſ. 1, 31), qui ea de cauſa aliud iter illi pompae ſ. legationi aſſignarunt. Secundum hos enim ab Hyperboreis per Arimaſpos et Iſſedonas, ad Scythas peruen iebant, ab his Sinopen, et hinc per Graecos in Praſienſe templum Apollinis, vnde Athenienſes in Delum deferebant. Antiquior eſt et fontibus ſuis propior Herodotea Callimachoque conſentiens narratio, quae in Adriam

6) *Προπεμπόμενα* ſignificat comitatum aliquem et publicam deductionem, qualis in Germania ſupereſt, praeſertim in inſignibus imperii ad locum coronandi Imperatoris Francofurto et Aquisgrano deducendis, et praeſidio tuto atque honoriſico *conducendis*: hoc enim, puto, verbo vtuntur, cum noſtrum *Geleit* vel *Gleit* exprimere volunt: ſicut etiam *ſaluum conductum* vocant, qui forte iuſtius, monente etiam Cl. Wachtero noſtro, *diſceſſus ſaluus* diceretur.

ducit Hyperboreos, per quem rediſſe Argonautas canit Apollonius. Recordemur hic AA. quod modo de Abaride obſeruauimus, illum e Graecia cum rediret in patriam ſuam, obiter Italiam inuiſiſſe et Pythagoram. Cogitemus et illud, quod apud Halicarnaſſenſem Dionyſium (L. 1 p. m. 34 ſq.) narratur, Latinum ſuſcepiſſe Herculem ex Hyperborea puella, quam obſidem a patre acceptam ſecum duceret, ἔκ τινος Ὑπερβορίδος κόρης, ἣν πατρὸς εἰς ὁμηρίαν δόντος ἐπήγετο. Reliqua de hac puella, Palantho, qui deſideret, adire poterit Salmaſio ad Solinum (p. 10, b F) diſputata ex Scaligero ad Feſtum (V. Palatium). Nunc ſeriem modo obſeruemus fabulae apud Dionyſium. Graeciam ſuam Hercules repetiturus et Argos, cum Hyperborea ſua venit in Italiam, grauidam ex ſe facit, nuptum dat Fauno, apud quem illa conceptum ex Hercule Latinum peperit. Qui iſta vel excogitarunt vel retulerunt ſacrorum ad Delium Apollinem legatorum, Abaridis, Herculis, itinera, illi non expertes ſenſus communis nugatores fuere; ſed qui locorum certe et regionum peritiam haberent eam, vt ſcirent, qui a Ponto Euxino Delum peterent, vel e Graecia ad Scythas iter pararent, his non eſſe Italia neque Adriatico mari opus. Quid igitur? Sunt Hyperborei, niſi me fallit animus, etiam in Oceani ſ. externi maris litore Occidentali: hoc volo, adeo late patuit, adeo fluctuauit nomen Hyperboreorum, cum homines longe remotos, felices tamen eosdem et DIs caros, regionis non ſatis notae incolas ſignaret, vt etiam de illis, quos Occidentalis Oceanus alluit, vel Africanis vel Iberis adhiberetur. Hoc ita ſe habere, iam Pindari vno alteroque loco demonſtrabimus. Incipiamus a fabula antiquiore. Tractans (Pyth. I, 46 ſqq.) locum de felicitate hominum ſuis circumſcripta terminis, quos egredi ac tranſire nemini liceat, Ναυσὶ τ᾽ οὔτε πεζὸς ἰὼν ἂν εὕροις ἐς Ὑπερβόρεον ἀγῶνα θαυμαστὰν ὁδόν. Po-

nit Hyperboreos vltra finem orbis terrarum, qui tum cognitus esset, vltra columnas Herculis, Neque nauibus, inquit, neque pedibus incedens admirabilem illam ad Hyperboreorum illos ludos (ad perpetuam quae apud illos celebratur festiuamque hilaritatem) viam inuenias. Deinde arripit occasionem ornandi oden suam descriptione gentis et actorum Persei: Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας, δώματ' εἰσελθὼν, κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ ῥέζοντας. Apud Hyperboreos olim Perseus epulatus est, cum illos inueniret solemnes asinorum Hecatombas facientes Apollini. De his asinorum hecatombis non repetam alio tempore in hac Societate a me prolata (Comm. To. 2 p. 33 sq.). Vnum addam locum, in quem postea incidi, Antonini Liberalis, qui (c. 20) Boeo et Simmia (eodem puto, cuius paullo ante e Tzetze locum dedimus) auctoribus narrat fabulam Clinis cuiusdam Babylonii, qui cum in templo Hyperborei Apollinis vidisset ἱερουργουμένας illi θυσίας τῶν ὄνων, voluit ipse in vrbe sua, Babylone, eadem ratione sacrificare Deo, statuitque asinorum hecatomben ad altare: sed cum interminatus esset illi Apollo, ne faceret, dicens, sacrificium asinorum sibi illud solum placere, quod apud Hyperboreos fieret, destitit: persistentibus autem in conatu filiis, asini ab Apolline in furorem concitati etc. longior enim est, et nihil huc pertinet, fabula reliqua. Iam illud cogitemus, magno consensu negare cum Herodoto (4, 28 et 129) Aristotelem et ceteros, (quos videre licet ap. Plin. 8, 43 f. 68) esse asinum septentrionalium regionum, Scythiae et vltra incolam, quod etiam hodie ita se habere Sueci confirmant: non solent autem ita mentiri boni poëtae, qualis Pindarus, Callimachus, et quos illi auctores habent, Delphinum vt siluis appingant, fluctibus aprum. Quam ferax vero nobilium asinorum sit extremus Africae et Hispaniae Occidens, notum est. Memorat, vt vno exem-

plo vtar, Plinius (8, 43 f. 68) *afinas in Celtiberia fingulas quadringentena millia nummûm enixas.* Columella meus, Gaditanus qui effet, vidit, quae fcribit (7, 1, 2): *Huius animalis tam exiguae tutelae plurima et neceffaria opera fupra portionem refpondent, cum et facilem terram, qualis in Baetica totaque Libye fit, leuibus aratris profcindat, et non nimio pondere vehicula trahat.* Sed non foli afini apud Hyperboreos Perfei Pindaricos funt, quos ad feptentrionem fruftra quaeras, verum dat illis poëta etiam laureas coronas (v. 61 Δάφνᾳ χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες) quae nusquam pulchriores quam in illis partibus: et cum hac apud beatam gentem commoratione proxime (v. 72) coniungit Gorgonum et Medufae capitis abfciffi fabulam, cuius theatrum effe ad Atlantem et Libyam et Oceanum Atlanticum, Apollodorus (Bibl. 2, 4, 2 p. 85) et alii docent: nominatim, quos laudat fcholiaftes ad hunc ipfum locum (v. 72) ἐπὶ τῶν περάτων τῆς Λιβύης, ἅ ἐςι πρὸς δύσιν. Nec lauros tantum habent Pindarici Hyperborei; oleas ita habent, vt ea arbor inde in Graeciam et Pifas translata fit [7]. Pindarus in Originibus Olympiorum folemnium defcribendis (Ol. Γ, 55) oleam, de qua coronabantur ea tempeftate victores, allatam dicit ab Hercule ex Hyperboreis. Sed propius confiderandus eft totus ille locus, non tantum propter hanc caufam, in qua verfamur, fed quod faepius in hoc poëta fieri obferuo, vt primum intuenti vel nihil dicere, vel alia omnia dicere, et plane nugari videatur, quam rem ftrenue adiuuant

7) Poffis ad totam hanc difputationem contra Hyperboreos foli feptentrioni affignatos accommodare illos Tzetzis verficulos (Chil. 7, 144 v. 710):

Ὑπερβορέοις τόποις δὲ καὶ τοῖς ψυχροῖς ὁ Τζέτζης
Μεγάλως ἰσχυρίζεται μὴ γίνεσθαι τοιαῦτα·
Ἐν γῇ τῇ Αἰθιόπων δὲ, Ἰνδίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ
Καὶ γαῖς ὁμοιοθέρμοις δὲ, φύσεις φησὶ τοιαύτας.

quidam interpretes; accuratius vero confideratus vel acutos, vel veros certe fenfus, et conftantis hominis phantafias habeat. Age, quas hic offerat, videamus. Oleam, ait (v. 25) Ἴϛρε ἀπὸ σκιερᾶν παγᾶν ἔνεικεν, ab vmbrofis Ifiri fontibus attulit, idque vt fibi liceret, perfuafit Hyperboreorum populo, famulo cultorique Apollinis. Haec qui obiter legunt, qui cogitant exeuntia Iftria in Pontum Euxinum oftia, poffunt hic feptentrionales cogitare Hyperboreos: oleam quidem ad totum, quam longus eft, Ifiri decurfum fua fponte non nafci, fatis conftat: quae res euertere videtur argumentum noftrum, quo mitiori Hifpaniae Africaeque, vbi vicinae funt, atque occidentem fpectant, plagae transfcribere Hyperboreos conamur. Sed illis tantum videri poteft, qui non meminerunt veteris de Iftro opinionis, quam fatis fuerit ex Herodoto (2, 33) apponere. Diferte ille Ἴϛρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν καὶ Πυῤῥήνης πόλεως, ῥέει μέσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Οἱ δὲ Κελτοὶ εἰσὶ ἔξω τῶν ἡρακληΐων ϛηλέων, ὁμορέεσι δὲ Κυνησίοισι, οἳ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκέεσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατοικημένων. Iftri origines ponit apud Celtas (vtrum nomen propriorum Celtarum h. e. Gallorum, vt fit, extendit? an de illorum coloniis inaudiit?) et Pyrrhenae ciuitatem (Pyrenaeis hanc montibus cognatam et affinem, foni fuadere fimilitudo videtur) porro Iftrum flumine fuo totam fecare dicit Europam. Celtas illos ponit extra columnas Herculis, confines illis dat Cynefios, qui omnium Europae incolarum extremi ad Occidentem habitant. Conftat fibi pater hiftoriae, cum (4, 49) repetit, Ῥέει γὰρ, inquit, διὰ πάσης Εὐρώπης ὁ Ἴϛρος, ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν, οἳ ἔσχατοι πρὸς ἡλίε δυσμέων μετὰ Κύνητας (iidem fine dubio, quod Stephano Byzantino etiam fic videtur, qui Κυνήσιοι) οἰκέεσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Meminerimus hic etiam illius opinionis, qua brachium Iftri exonerari putabant veteres in Adriam, (Pracl. 1, 4) et eo facilius videbimus, Pindaricos

Hyperboreos non eſſe ad frigidum ſeptentrionem quaerendos. Sed videamus cetera Poëtae. Impulit (v. 45) Herculem animus, vt in *Iſtriam terram* (quam nunc Hiſpaniam intelligimus) cum Euryſthei imperio inſignem aureis cornibus ceruam perſequeretur: in quo venatu Apollodoro teſte (Bibl. 2, 3) qui curſu ſolo vincere et viuam capere vellet, annum integrum conſumſit. Hanc igitur perſequens (v. 55) *τὰν μεθέπων, ἴδε κἀκείναν χθόνα πνοιᾶς ὄπιθεν βορέα ψυχρῦ*, vidit illam terram poſt boream, vbi nihil amplius licet boreae: quo videtur interpretari illud *ὑπὲρ*, vt ſit regio Hyperboreorum, *ſupra* vltraque vim ventorum nocentium elata ac remota, eo ſitu, vt ad eam pertinere boreas non poſſit. *Τόθι δένδρεα θαύμαινε ςαθεὶς, τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν κ. τ. λ.* Hic inquam conſiſtens admiratus eſt arbores, quas cupiit in Olympiaco ſtadio ſuo ſerere ad vmbram et honorem certantium. Per has poeticas ambages cecinit Thebanus vates, quod paucis verbis indicat Pauſanias (Eliac. 1, ſ. 5, 7 extr.) *λέγυσιν Ἠλείων οἱ τὰ ἀρχαιότατα μνημονεύοντες — κομισθῆναι ἐκ τῆς Ὑπερβορέων γῆς τὸν κότινον ὑπὸ τῦ Ἡρακλέος εἰς Ἕλληνας.* Antiquiſſima igitur apud Eleos memoria cum Herodoti narratione hactenus conſentit, apportatam ab Hercule ex Hyperboreis oleam, ex iisdem, niſi fallor, regionibus, vnde etiam Heſperides attulit ſ. citros, qua de re videre licet Salmaſium ad Solinum p. 760, b. Reuocemus, ſi videtur, huc etiam, quae ſupra (§. 5) de Hecataei regionibus Celticae oppoſitis dicta ſunt. Commeatum aliquem inter extremam Hiſpaniam et loca vltra Pontum olim credidiſſe oportet, qui mentionem faciunt apud Strabonem (8 p. 42, 13) *Ἰβήρων τῶν ἑσπερίων εἰς τὺς ὑπὲρ τὸν Πόντον καὶ τῆς Κολχίδος τόπυς μετῳκισμένων.* Tractauit hunc locum Iac. Perizonius (Aegyptt. Origg. c. 24 p. 470 ſqq.) et probabili admodum ratione oſtendit, traductam a Nebucadnezare coloniam Ibe-

rorum Hiſpanicorum ab Herculis inde columnis in Aſiam. Fuit quidem poſterior aliquot ſaeculis Nebucadnezar Herculis et Argonautarum temporibus. At ea temporis intercapedo argumentationem noſtram non infirmat: nam illud certe relinquitur, quod vnum hic ſpectamus, non debere ἀδύνατον putari talem commeatum, ne improbabilem quidem videri, ſi quis diuerſam adeo ab hodierna et orbis terrarum faciem, et gentium viuendi agendique rationem in conſilio habeat. Ceterum in tantis Geographiae antiquiſſimae tenebris, quas ſtudioſe aliis obieciſſe videntur, qui ſoli fere nauigabant mercatores Phoenicii, eo minus mirandum eſt, fluctuare fabulas. Illud quidem manet, extra columnas Herculis in extremo Occidente vel Libyae vel Iberiae, vel vtriusque adeo, nauigatum Oceanum [8]), allatos inde in Graeciam, ne de aliis dicamus, fructus mitiores: Hyperboreos autem dictos notione obſcura et parum definita regionum remotiſſimarum et felicium incolas, a quorum praedicatione ſuas merces commendarent mercatores, religionem ſuis ſacris quaererent ſacerdotes Delii et Olympii, auctoritatem portentis ſuis quidam Pythagorei.

III. *De praedonibus Francis.*

Imperator Probus inter alias barbaras Germaniae nationes Francos iam ante imperium deuicerat, Fran-

8) Hunc ipſum Occidentalem Oceanum, hoc ipſum Atlanticum mare intellexiſſe videtur doctiſſimus poeta Claudianus (3 Conſ. Honorii 7, 54) de Theodoſio comite, Imperatoris Theodoſii patre canens,

Ille leues Mauros, nec falſo nomine Pictos
Edomuit, Scotumque vago mucrone ſecutus
Fregit Hyperboreas *remis audacibus vndas.*

Ex Mauritiana claſſe ſi petiit Britanniam, praeternauigat illos Hiſpaniae Hyperboreos.

cici inde cognomen meritus (Zosim. 1, 68. Vopiscus c. 11). Horum quidam sedes ab illo petierant atque impetrauerant in Thracia et locis Ponto Euxino vicinis. Reliqua iam ipsis Zosimi verbis dicemus in fine libri primi, Καὶ Φράγκων τῶν βασιλεῖ προσελθόντων, καὶ τυχόντων οἰκήσεως, μοῖρά τις ἀποστᾶσα, πλοίων εὐπορήσασα τὴν Ἑλλάδα συνετάραξεν ἅπασαν. καὶ Σικελίᾳ προσσχοῦσα καὶ τῇ Συρακοσίων προσμίξασα πολὺν κατὰ ταύτην εἰργάσατο φόνον. ἤδη δὲ καὶ Λιβύῃ προσορμισθεῖσα, καὶ ἀποκρουσθεῖσα, δυνάμεως ἐκ Καρχηδόνος ἐπενεχθείσης οἵα τε γέγονεν ἀπαθὴς ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Iam eandem historiam referat Eumenius (Paneg. Constantii f. 4, 18, 3) *Recursabat in animos illa sub Diuo Probo et paucorum ex Francis captiuorum* (h. e. in sedes alias victoris arbitrio translatorum, vt Iudaei fuisse dicuntur in captiuitate Babylonica) *incredibilis audacia, qui a Ponto vsque, correptis nauibus, Graeciam Asiamque populati, neque impune* (sine poena ac damno eorum, quos inuaderent) *ipsas postremo naualibus nobiles ceperant Syracusas, et immenso itinere peruecti Oceanum, qua terras irrupit, intrauerant.* Qui nihil vellem praetermittere, quod ad memorabilem historiam pertineret, inspexi etiam Vopisci Probum. Ille rem ipsam, sed sine nomine Francorum, breuiter indicare videtur c. 18: *Facta pace cum Persis ad Thracias rediit, et C millia Bastarnarum in solo Romano constituit, qui omnes fidem seruauerunt. Sed cum et ex aliis gentibus plerosque pariter transtulisset, id est, ex Gepidis, Gautunnis et Vandalis,* (vtrum in his Franci etiam comprehendi potuerint, quaerere modo non possum) *illi omnes fidem fregerunt, et occupato bellis tyrannicis Probo, per totum pene orbem pedibus et nauigando vagati sunt, nec parum molestiae Romanae gloriae intulerunt. Quos quidem ille diuersis vicibus variisque victoriis oppressit, paucis cum gloria domum redeuntibus, quod Probi*

euasissent manus. His inter se collatis, apparet, Francos illos de Ponto post traiectum totum quam longum est internum mare, dextro flexu, lectis Hispaniae Galliaeque, tum Belgicae litoribus, in patriam suam Germaniam maritimam *(qua Océanus terras irrupit)* rediisse, quam illis Leibnitius inter Rhenum et Albim assignauit. Hanc vero antiquam illorum patriam intelligendam esse, vel hoc satis indicat, quod reditus in Pontum ipsos Probi potestati non exemisset, sed subiecisset. Habemus nauigationem valde similem Argonauticae illi, tumultuarie illam quidem et temerario ausu susceptam, exitu tamen pro tam longo per Oceanum cursu insperato. Neque enim praesidiorum plus habuere Franci, quam illi Minyae, quin aliquanto forte minus, intermissis diu illis mercatoriis antiquorum nauigationibus. Breuissima forte responsio quibusdam videbitur, etiam hoc de Francis confictum vel nimis auctum esse. Sed eadem omnem licebit historiam vna plaga euertere, spongia vna delere. Hoc vero tanto fuerit audacius, importuniusque, quod haec non prima fuit Germanorum maritima expeditio. Iam sub Gallieno, si Eutropio credimus (9, 6), *Germani vsque in Hispanias penetrauerunt et Tarraconem ciuitatem nobilem expugnarunt.* Orosio (7, 22) teste, *Germani vlteriores* (ab Italia remotiores quam Rhaeti et Alamanni) *abrasa potiuntur Hispania.* Eodem respiciens (7, 41) *Irruptae sunt Hispaniae — sustinuere a barbaris — quod etiam sub Gallieno Imperatore per annos prope duodecim Germanis euertentibus excepere.* Ne dubitemus Francos fuisse hos Germanos, facit Nazarius (Paneg. 9, 17). *Franci ipsi*, inquit, *praeter ceteros truces, quorum vis cum ad bella efferuesceret, vltra ipsum Oceanum* (suum in mare internum per columnas Herculis) *aestu furoris euecta, Hispaniarum etiam oras armis infestas habebat.* Nempe a suis inde Ger-

manici maris litoribus totam Belgicam Gallicamque oram, totam deinde Hiſpaniam a tribus oris circumvecti Tarraconem venere. Quo minus muto, quod modo dicebam, Francos praedones in antiquam patriam ſuam, quae tum erat maritima Germaniae inferioris, rediſſe, poſtquam vidi Io. Riuium in hiſtoria nauali media (lib. 2 p. 94) illum locum aliter accepiſſe: *Columnis egreſſi*, inquit, *omnia in aūerſo Africae et Hiſpaniae litore foedum in modum depraedabantur, ſpoliisque onuſti nemine interpellante in Pontum ad ſuos redierunt.* Eſtne vero probabile, eos vel tuto relegere curſum priorem per totum internum mare potuiſſe, vel praeteruectos poſt Hiſpaniam Galliamque oſtia Rheni et Albis, interiectamque inter ea patriam ſuam, per antiquas Argonautarum ambages in regionem, cui poenae cauſa, aut certe, vt obſeruari cuſtodirique poſſent, aſſignati fuerant, rediſſe? Vt ſit, primus hic error peperit longe maiorem. Poſt verba, quae modo dedimus, addit ſtatim Riuius: *Cum his Carauſius tot coeli regionibus disiunctis ſocietatem et foedus iniit. Itaque Franci (horum enim iam, non Getarum aut Scytharum nomen in ore hominum eſſe coeperat) ne foederato ſuo deeſſent, cum pari qua prius claſſe egreſſi* (ex Ponto ſcilicet, ſuperatoque quam longum eſt interno mari) *ad fretum Gaditanum veniunt, id vnum agentes, vt Carauſio iungerentur.* Mirificam deinde hiſtoriam narrat, et Conſtantium cum Francis, quibus in Oceano *extra fretum Gaditanum occurrit, claſſe facit congredi*, *eosque internecino praelio ſic deleri, nunquam vt deinceps Francorum nomen in regione Pontica, vnde tum veniebant*, *auditum fuerit.* Bene eſt, quod mox interfecit illos Ponticos Francos orbi terrarum graues bonus Riuius, ſed poterat illos non reducere in Pontum, quod breuius erat, et fidei eorum, qui

proximi his temporibus fuere, Eumenii, Aur. Victoris, Eutropii et aliorum conuenientius. Non inauditum nec insolitum adeo fuisse saeculo quarto exeunte, e Germaniae fluuiis Rheno praesertim soluentes praeter Belgicam, Galliam, Hispaniam, superatis columnis Herculis legere hinc Hispaniae litora, hinc Africae, apparet etiam ex loco Claudiani B. Gildon. 372: *Germania cuncta feratur Nauibus, et socia comitentur classe Sicambri: Pallida translatum iam sentiat Africa Rhenum.*

DE AETATE
SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM
DISSERTATIO

DE AETATE
SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM.

His temporibus, quibus nos viuimus, tanti quum in omni litterarum genere, tum etiam in antiquitatis peruestigatione facti sunt progressus, vt, semel mota aliqua quaestione, non temere desit certioris viae copia. Sed indicare viam plerumque facile est: persequi, id vero et ei saepe, qui ducem se praebet, nec raro etiam comiti molestum est, praesertim si in re sterili atque exili versatur disputatio. Quod equidem vti ipse non sine taedio expertus sum in hac quaestione, quae est de antiquitate Argonauticorum Orphei, ita ne legentibus, quae de hac re scripsi, idem accidat, magnopere vereor. Sed est tamen his quoque rebus aliquod pretium, quas qui non contemnunt, (contemnunt autem tantummodo imperiti) hi, vt spero, non dedignabuntur mecum haec auia Pieridum peragrare loca, nullius ante trita solo. Quae etsi minime amoena sunt, tamen, vt idem poeta ait,

iuuat integros accedere fontes,
atque haurire.

Praeuideo enim fore, vt haec, quae nunc a me dicentur, alio traducta maiorem sint atque ampliorem habitura fructum.

Igitur neminem hac aetate tam in antiquis litteris rudem inueniri arbitror, qui cum Gesnero haec scripta, quae Orphei nomen prae se ferunt, vel vnius omnia scriptoris esse, vel dictionem habere Homericam sibi persuadeat. Hymni quidem, de quibus docte disputauit Tiedemannus in primis Graeciae philosophis, quin et Argonauticis et Lithicis antiquiores sint, dubitari non potest: quamquam etiam in hymnis sunt, qui recentioris aetatis non dubia contineant indicia. De Lithicis Tyrwhitti sententiam merito improbat Ruhnkenius in Bibl. crit. P. VIII. p. 87. qui dubitans, an Valentiniani et Valentis aetas carmen tam sani coloris proferre non potuerit, referendum putat hunc libellum ad tempus Domitiani, qui, teste Dione Cassio LXVII. p. 1111. philosophos partim vrbe et Italia eiecerit, partim poena capitis affecerit. Quam sententiam, qui hoc carmen diligenter legerit, iis, quae infra de epicorum versibus dicentur, egregie confirmari sentiet. Maior est de Argonauticis disceptatio. Nam quum Schneiderus in Analectis criticis, quorum tantummodo primus fasciculus prodiit Traiecti ad Viadrum CIƆIƆCCLXXVII. non solum Onomacrito et Cleoni, cui Toupius Em. in Suid. T. II. p. 98. hoc carmen tribuendum putabat, Argonautica, et iure quidem, eripuisset, sed etiam poetae et recentissimi, et semibarbari opus esse contendisset: grauis huic sententiae aduersarius exstitit Ruhnkenius, qui in Ep. crit. II. p. 228. vetustissimum esse Argonauticorum scriptorem ostendere conatus est. Ab Ruhnkenii sententia non plane alienus fuisse videtur Wolfius in prolegomenis ad Homerum p. 245. Schneiderus se ipse defendit in praefatione ad Argonautica. Ab vtraque parte, vt equidem existimo, cupidius, quam par erat, pugnatum est. Sed cognoscamus caussam, et perpendamus, quae pro vtraque opinione allata sunt argumenta. Quibus si componi lis potest, bene est; sin minus, aliam tentemus viam. Ac primo ipsa ponam Ruhnkenii verba. Hic igitur.

cuius ſint carmina, inquit, *quae Orphei nomine circumferuntur, veterum diſſenſus incertum facit. Is, qui Argonautica et Hymnos Orpheo ſubiecit, ſiue Onomacritus fuerit, vt plures tradunt, ſiue alius, ſcriptor certe meo iudicio vetuſtiſſimus eſt; in quo, quamuis animum diligenter attenderim, ne leuiſſimum quidem recentioris aetatis veſtigium reperi, contra proba omnia, et antiquitatem redolentia. Orationis forma Homericam refert, ſic tamen, vt pauca ſingularia in ea notentur. Tale eſt* ἐπεὶ *pro* ἔπειτα *Argon.* 182. *et* 675. *vbi vide H. Stephanum. Abreſchius quidem Dilucid. Thucyd. p.* 446. *id aliis etiam ſcriptoribus vſitatum dicit. Sed exempla magis certa et perſpicua requiro. Tale quoque eſt* οἱ *pro particula expletiua, quod pluribus locis occurrit, nec ſemel ex Codice noſtro reſtituetur. Quamquam illud* οἱ *non prorſus diſſimilem vſum habet aliquot Homeri locis, quae Geſnerus laudauit Indice h. v. quibus adde Il. E.* 24. Ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη. *Erunt fortaſſe, qui inter ſingularia quoque referant formam Alexandrinam* εἶδα *vſ.* 116. *et* ἔπεσα *vſ.* 519. *Quibus locis vſus Valckenarius meus ad Herodot. VIII.* 68. *hoc iudicium addit:* Hic ſorex ſuis ſe ſaepe prodit indiciis. *At ſint eae formae indicio, ſcriptorem Argonauticorum Alexandrinum fuiſſe; nihil impedio: modo ne ad carminis vetuſtatem eleuandam trahantur. Nam alii quoque poetae, quorum antiquitatem nemo in dubium vocauerit, Alexandrinis formis vſi reperiuntur, tanquam Lycophron vſ.* 21. ἐσχάζοσαν, *quo reſpicit Grammaticus MS. in Bibl. Sangermanenſi:* Ἐλέγοσαν, ἐγράφοσαν, καὶ τὰ ὅμοια Ἀλεξανδρεῖς λέγουσι. Λυκόφρων Ἀλεξάνδρᾳ· Ναῦται λίαζον, κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν. *Idem vſ.* 252. πέφρικαν. *vbi vide Tzetzen. Poſidippus Anthol. VII. p.* 614. τὴν δὲ, θαλάσσης ψαύουσαν, πρηῶνες εἴχοσαν αἰγιαλοί. *Verum, quem poetam nos ab*

antiquitate et elegantia commendamus, eum, ecce, in Germania exortus Orpheomastix recentiorem Graeculum, barbarum ac semilatinum versificatorem appellat, qui quod pingui ingenio concepisset, vix potuerit idoneis verbis efferre. In qua accusationis atrocitate, nescio, quid magis mirer, inscitiamne, an confidentiam. Fatendum quidem est, Argonautica rarius a veteribus, ne a Graecis quidem Apollonii interpretibus, laudari. Quamquam hi, si bene coniecit vir eximius, Io. Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 75. quod vix putem, Argonautica sub Cleonis Curiensis nomine laudarunt. Sed ex hoc silentio, frustra sit, qui argumentum ducat ad vetustatis, quam habent, opinionem conuellendam. Etenim diserte laudantur ab antiquis et claris Grammaticis, Oro et Dracone Stratonicensi. Orus quidem apud Etymol. M. p. 787. l. 29. haec ex iis attulit: Τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο. *Quae cum Sylburgius vnde sumta essent, ignoraret, sic corrigere instituebat:* τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, Τοὔνεκα πάντων πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο. *Sed Orus de memoria, vt saepe solent Grammatici, laudauit Argonaut.* 15.

ὃν ῥα Φάνητα
ὁπλότεροι καλέουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.

Draconis locus est in libro inedito περὶ μέτρων ποιητικῶν, *quem in Bibliotheca Regia euoluimus:* οἱ ποιηταὶ δὲ ἢ προστιθέντες διὰ τὸ μέτρον, συστέλλουσι τὸ ῑ, ποταμηΐδος, Παγασηΐδος λέγοντες. ὅθεν καὶ Ὀρφεὺς ἐν Ἀργοναυτικοῖς· (*vs.* 110.)

Λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασηΐδας ἀκτάς. ἀντὶ τοῦ Παγασίδας. *Idem:* Φόρκυνος τὸ κυ ἐκτείνει· αἱ γὰρ γενικαὶ αἱ διὰ τοῦ νος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχουσαι, εἰ παραλήγοιντο τῷ ῡ, ἐκτεταμένῳ

παραλήγονται, οἷον Φόρκυνος, πόλτυνος, τὴν δὲ ὀνομαστικὴν συστέλλεσθαι βέλεται Ἡρωδιανός. καὶ ἔτως εὑρήσεις παρὰ ποιηταῖς. Ὀρφεύς· (*Argon. vs.* 337.)

Πρωτέα, καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτωνα.

Suidas, vtriusque Grammatici ſcripta recenſens, nihil de aetate, qua vixerint, addit. Antiquos tamen eſſe, ſatis aliunde conſtat. Iam qui vel leuiter Grammaticos attigerit, ignorare non poteſt, recentiores quidem, velut Thomam Magiſtrum et Moſchopulum, nullo discrimine veteres, nouitios ſcriptores laudare: at antiquos, quales Orus et Draco ſunt, praecepta ſua non niſi veterrimorum et claſſicorum ſcriptorum, de quibus in Hiſtor. Crit. Orat. Gr. p. 95. disputauimus, auctoritate confirmare. Et hanc antiquitatem omnes ita ſequuntur, vt Euphorion et Parthenius poetarum recentiſſimi ſint, quorum teſtimoniis vtantur. Ex his cogitur, nunquam Grammaticos, quos diximus, Orphei Argonautica laudaturos fuiſſe, niſi carminis vetuſtatem cognitam perſpectamque habuiſſent. Huc accedit, quod Nonnus, ſeculi quinti poeta, nec niſi veteres imitari ſolitus, Argonautica manifeſta imitatione expreſſit, vt ad vſ. 226. demonſtrabimus, non tantum auctoritatis huic carmini tributurus, niſi antiquitatis fides inter omnes conſtitiſſet.

Haec Ruhnkenius. Schneiderus, qui ad haec reſpondit in praefatione ad Argonautica, praeterquam quod Thunmanni ſententiam, quam infra commemorabimus, pro ſe affert, magis ambiguitatem, quae eſt in Ruhnkenii disputatione, carpit, quam argumenta ipſa labefactat. Non reputaſſe Ruhnkenium, quantum temporis ſpatium inter Onomacritum et Alexandrinos interceſſiſſet; quod tantum eſſe, vt vix commode vtrique vetuſtiſſimorum appellatione comprehendi poſſint. Incertum eſſe, qua aetate Orus et Draco vixerint; Orum ne reſpexiſſe quidem videri Argonautica eo in loco, quem excitauerit Ruhnke-

nius. Nonni denique imitationem non magis certam esse. Itaque ipse Heynio accedit, cui scriptorem Argonauticorum Alexandrinae aetatis poetam videri ait. Quod ego in Heynio, qui pugnantes sententias conciliare volebat, non miror: tanto magis miror in Schneidero, qui Ruhnkenium refellere studebat. Nam qui Alexandrinae aetatis poetam fuisse Orpheum putat, is, nisi accuratius definiat, quo ille tempore vixerit, non video, qua ratione Ruhnkenio, non repugnanti, quo minus Alexandrinus fuerit Orpheus, contradicere queat.

Auctoritas Ruhnkenii metuo ne plus, quam pondus argumentorum, quibus est vsus, ad plurimorum assensionem valeat. Quamquam quum omnino nullius hominis apud eos, qui liberali sunt indole praediti, tanta debet esse veneratio, vt eius in verba iurare, quam ipsi rem cognoscere malint, tum in Ruhnkenio, quamuis egregiae sagacitatis critico, duo alia, eaque valde illustria exstant exempla, quae, ne quis temere iudicium eius in tali re sequatur, admoneant. Vnum, quod communi de Homero opinioni, quam a puero imbibisset, ita adhaerebat, vt, Wyttenbachio teste in vita eius p. 214. Wolfii disputationem de integritate Homericorum carminum probare non auderet. Qua quidem, vt accepimus, etiam perterreri se dicebat. Atqui exhorrescere talia, id est eius, qui a diu probatis opinionibus ne vult quidem abstrahi. Alterum exemplum, idque magis etiam memorabile, praebuit iudicio de carmine Maximi περὶ καταρχῶν· quod ille, vt refert Heynius in prima editione Virgilii vol. II. p. 236. a poeta Alexandrino, Callimachi et Apollonii Rhodii aequali scriptum censebat. Hoc quidem iudicium tanto magis equidem miror, quod ipsa sermonis ratio, in quo genere peritissimus iudex erat Ruhnkenius, aliquot saeculis post scriptum esse istud carmen euincit. Similiter idem errauit ad Lith. 267. carmen de lapidibus orationis cultu elegantiaque reliquis Orphicis cedere existimans. Sed nolo eleuanda

auctoritate Ruhnkenii praesidium parare contrariae sententiae. Illorum caussa haec dixi, apud quos nimium valet clarorum virorum auctoritas. Quamquam his in Orpheo quidem etiam Valckenarii nomen obstat, quo nullum inueniri magis idoneum iudicem credo. Itaque ad ipsa nunc accedam argumenta, quibus opinionem suam confirmare conatus est Ruhnkenius. In quibus hoc non possum satis mirari, quod de Onomacrito vel cogitasse se indicauit. Hunc enim in omni antiquitate, qui Argonauticorum scriptorem perhiberet, nemo fuit. Sed, ne Onomacritus fecerit Argonautica, antiqua tamen, inquit, esse et orationis forma docet, et grammaticorum fides probat. De oratione mirum est ita sentire potuisse Ruhnkenium. De grammaticis quae dicit, partim cupidius disputavit, partim, si alia grauiora in contrariam partem argumenta accedant, non satis ab omni dubitatione tuta praestitit. Nam Ori quidem testimonium, quod Schneiderus quoque animaduertit, iniuria huc traxit, quum, quae Orus affert, non modo dissimillima sint iis, quae in Argonauticis leguntur, verum etiam in tali versentur argumento, quod non Argonauticorum sit proprium, sed ad sacra Orphica, quae aliis fuerunt in libris tractata, pertineat. Solus igitur pro antiquitate Argonauticorum testis exstat Draco Stratonicensis, cuius quidem fides vel ob id ipsum, quod solus est in tanto vniuersae antiquitatis ipsorumque Apollonii interpretum silentio, suspecta esse debet. Et praeterea in huius testimonio illud incommodum accidit, quod liber iste de metris poeticis, quippe ineditus adhuc, diligentiorem peruestigationem excludit. Quis enim ex iis, quae Valckenarius, Ruhnkenius, Brunckius ex isto libro attulerunt, definire ausit, vtrum ipsius sit Draconis iste commentarius, an epitome ab recentiore aliquo facta grammatico, et additamentis quibusdam deformata? Certe similes errores haud pauci aliis in scriptis grammaticorum inueniuntur: atque, vt aliquod certe exemplum afferam, ine-

ditum ſcholiaſten Hephaeſtionis olim ex codice Auguſtano deſcripſi, qui commentarius hunc habebat indicem: Ἡφαιςίωνος περὶ μέτρȣ. Quae quum ita ſint, equidem ita exiſtimo, Draconis Stratonicenſis auctoritatem, vt nunc quidem res eſt, neutram in partem aliquid probare poſſe. Quod ſi a teſtimoniis ſcriptorum nihil praeſidii eſt, omnis disputatio conſiſtere debebit in iis rebus, quibus ipſum carmen aetatem ſuam prodere videatur. Quo in genere duplicem eſſe conſtat rationem argumentorum, ex quibus coniecturam petere liceat. Etenim aut in rebus, quarum mentionem facit ſcriptor, aut in orationis forma, qua vtitur, aliquid inſit neceſſe eſt, quod aetatis, qua vixerit, indicium faciat.

Ac de illo genere, quod in rebus a ſcriptore commemoratis poſitum eſt, non poteſt non difficilis eſſe in Orphei Argonauticis quaeſtio. Nam et argumentum, in quo carmen iſtud verſatur, peruetuſtum eſt, et ſcriptor, antiquiſſimi poetae nomen mentitus, quae ab iſta aetate abhorrerent, vitare debuit. Praeterea vero, ſi aliquam hoc genus vim habet in aetate carminis inueſtiganda, ad antiquitatem ei detrahendam valebit, non etiam ad probandam. Etenim ſi nihil in rebus tractatis reperiatur, quod non a vetuſtiſſimo ſcriptore traditum videri poſſit, quis tanta erit confidentia, vt ſcriptorem non potuiſſe alios et fortaſſe antiquiſſimos auctores ſequi contendat, praeſertim in eo argumento, in quo exponendo plurimi ſua exercuerint ingenia? Facile vero intelligitur, ſi quid ſit in Argonautarum fabula, quod aetatem ſcriptoris prodere poſſit, id maxime in orbis terrarum notitia, quae a fabuloſis profecta initiis paullatim amplificari illuſtrarique coepit, debere poſitum eſſe. Nec praetermiſerunt hanc rem docti homines. Quamquam, quod ſane mireris, hoc ipſo in genere, quod longe clarius ac certius, quam aliae res, eſſe videtur, in diuerſiſſimas partes diſceſſum eſt. Nam de duobus

eruditiſſimis viris vnus, Thunmannus, ex orbis terrarum notitia, quam habuerit ille Orpheus, Ptolemaei Euergetae temporibus eum recentiorem eſſe contendit; alter, Mannertus, ex eodem argumentorum fonte eumdem poetam ante Herodotum collocare conatus eſt. Ac Mannertus in Geographia Graecorum et Romanorum T. IV. p. 25. ſeqq. hoc modo ſententiam ſuam probare ſtuduit. Herodoto quidem antiquiorem eſſe Orpheum propterea, quia minus claram Ponti Euxini notitiam habeat, nomenque Siciliae ignoret, quod non niſi paullo ante Herodotum in hominum ſermonem vſumque venerit. Eumdem vero recentiorem eſſe Homero, quia Pontum Euxinum vndique clauſum eſſe ſciat; quia multa commemoret nomina populorum circa haec loca incolentium; quia columnas Herculis, Tarteſſum, Sardiniam, littora Italiae, Siciliam, denique Aetnae montis incendia cognita habeat. Obſcuram illam Ponti Euxini notitiam deinde copioſius perſequitur. In his ea, quibus poſt Homerum vixiſſe Orpheum demonſtrat, ſi tali demonſtratione opus eſt, nemo dubitabit quin vera ſint. Multo minor, immo nulla vis illorum eſt argumentorum, quibus antiquitatem Herodoto maiorem euincere ſtuduit. Quae argumenta vt ſint vera, non poſſunt continuo ad ipſum Argonauticorum ſcriptorem trahi, ſed, niſi alia accedant, illud tantum efficiunt, vt auctores Herodoto priores ſequutus eſſe Orpheus videatur. Quid vero dicemus de eo, quod Alpium, quod Hiberniae mentionem facit hic idem Orpheus, de quibus nihil inaudiuerat Herodotus? Quod ſi haec res, vt videtur, poſtulat, vt Herodotum antiquiorem Orpheo cenſeamus, clarum eſt alios circumſpiciendos eſſe ſcriptores, quibuscum comparentur Argonautica, et eos quidem tales, qui antiquiores, non qui recentiores ſint: quia non ab illis, quae ignorare videtur Orpheus, ſed ab his, quae cognita ei ſunt, repeti rationes debent. Id autem fecit Thunmannus, ſucceſſu, vt par eſt, meliore. Is in epiſtola ad Schneide-

rum, quam hic publicauit in Noua Bibliotheca Philologica, Lipsiae 1778. vol. IV. p. 298—301. in hanc sententiam disputat. Primo post expulsos e locis circa Maeotidem paludem Scythas, quod circiter CCCLXXX annis ante natum Christum contigisse, item post Ephorum vixisse Orpheum. In his enim, v. 1064.

ἠδὲ Γελωνὸν ἔθνος, Βαθυχαίτων τ' ἄπλετα φῦλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίους, Κέκρυ-
φάς τε,

respexisse ea, quae ex Ephoro commemoret Scymnus Chius post Holstenii notas ad Stephanum p. 378.

εὐσημότατον εἶναι φησὶ τὸ
τῶν Σαυρομάτων τε καὶ Γελωνῶν καὶ τρίτον
τὸ τῶν Ἀγαθύρσων ἐπικαλούμενον γένος.

Herodoti enim Agathyrsos esse Dacos. Gymnaeos Orphei videri esse Ephori Limnaeos. Getarum cis Danubium habitantium ab Alexandri demum temporibus mentionem fieri. Ephoro male intellecto Agathyrsos ab recentioribus geographis, velut Ptolemaeo, in Asia collocatos esse. Deinde, post Alexandrum vixisse Orpheum, quia Pontum Euxinum et Maeotidem paludem cum septemtrionali Oceano continuari censeat. Tanain ex Araxe deriuatum (v. 753) ab Aristotele Meteor. I. accepisse videri, vbi hic dicat ex monte Parniso iam Oceanum cerni, ex eoque monte Bactrum fluere, et Choaspen, et Araxen, cuius partem esse Tanain. Eadem de Tanai esse apud Scymnum Chium p. 378. Quem fluuium Phasin poeta vocet, Hypanin esse, qui nunc vocetur Cuban, quemadmodum apud Plutarchum de fluminibus Hypanis sit Phasis: testemque affert Holstenium ad Steph. v. Φᾶσις. Porro Orpheum vixisse post Pytheam. Pytheam enim primum cognouisse Britanniam, non etiam Hiberniam, quam tamen commemoret Orpheus, iuxta ac Britanniam, quae ei prisca et indigena appellatione Λυκαία vocetur v. 1213. Pytheam ergo, qui ex

Oceano in Tanain penetraſſe ſe narrauerit, poſt Alexandrum, ſed ante Timaeum fuiſſe, qui ei Plinio teſte (H. N. XXXVII. ſ. 11, 1.) fidem habuerit. Hiberniae quidem nomen etiam in libro de mundo inveniri, ſed hunc librum non eſſe Ariſtotelis. Tum Orpheum recentiorem eſſe etiam Philemone, qui Ptolemaei Euergetae temporibus Periplum ſcripſiſſe videatur. Neque enim hunc eſſe comicum illum, quae Harduini et Schlözeri opinio fuerit, immemorum praefationis Ptolemaei. Hunc Philemonem, Celtarum fide nautarum, de Iuernia, immenſae magnitudinis inſula, ſcripſiſſe: ex eo Apollonium *Κρονίην ἅλα* et inſulam *Ἠλεκτρίδα* IV. 326. 506. Orpheum *Κρόνιον Ὠκεανὸν* et *νεκρὴν θάλασσαν*, de qua Plinius p. 467. ed. Hard. hauſiſſe. Dein, poſt Poſidonium fuiſſe Orpheum. Hunc enim primum Cimbros ac Cimmerios confudiſſe, idemque facere Orpheum, Cimmeriis ad mare mortuum collocatis; pariterque Philemonem, de quo eſt apud Plinium IV. 27. *Philemon Morimaruſam a Cimbris*, i. e. inde a Cimbris, *vocari, hoc eſt, mortuum mare, vsque ad promontorium Rubeas; vltra deinde Cronium.* Noſſe etiam Orpheum Alpes montes, quos fluuium putauerit eſſe Herodotus. Quos montes non ante Graecis innotuiſſe, quam creſcente eorum cum Romanis commercio. Denique Orpheum poſt cognitum nomen Hermioniae, quam Germaniae eſſe appellationem, fuiſſe. Caeterum, qui Hermiones memoret, primum videri eſſe Melam.

Haec quidem Thunmannus. Quae ego neque amplius perſequi, nec, ſi quid forte in dubitationem vocari poſſit, veluti *Λυκαιας* Britanniae nomen, aut Alpes cum Alpi fluuio permutatae, refellere volo. Nam et tanta eſt harum rerum obſcuritas, vt, niſi diligentiſſima perſcrutatione praegreſſa, vix tuto pedem promouere liceat, neque, etiam ſi haec ad liquidum perduci queant, multum lucri video. Certe Thun-

manni disputatio, quae quidem, vt puto, satis euincit Orpheum Herodoto multo recentiorem esse, non attingit tamen, nec per naturam rei potest attingere illam aetatem, cui, mea quidem sententia, aliae eaeque grauissimae rationes Orpheum vindicant. Eas autem rationes dico, quae ex oratione depromuntur: quibus nescio an nihil reperiri certius possit. Ac fortasse illud ipsum, quod hic scriptor se antiquum illum Orpheum, comitem Argonautarum mentitur, facilius etiam in Onomacriti, quam in Alexandrinorum aetatem quadrat: ita vt, si Alexandrinis non est antiquior Orpheus, his etiam aliquanto recentior putari debeat. Sed mittam hoc, quod est in coniectura positum. Ad illa me conferam, quae maiorem habent euidentiam. Ac satis mirari non possum Ruhnkenium, qui ne leuissimum quidem recentioris aetatis vestigium, contra proba omnia et antiquitatem redolentia in Orpheo se reperisse scribat. Quae si alius dixisset, cuius minor eruditio, minus subactum Graecorum lectione esset iudicium, eum profecto male versatum in antiquis scriptoribus esse crederem. In Ruhnkenio autem, qui, si quis alius, ista culpa vacuus est, quid aliud quam errorem agnoscam, quum haec primum scriberet, cupiditatem autem et, si dicere fas est, pertinaciam, quum iteraret? Quamobrem, ne nomen viri atque auctoritas nobis officiant, copiosius est atque enucleatius de oratione Orphei dicendum: quo id me consequuturum spero, vt errasse Ruhnkenium ostendam. Continetur autem oratio, in poeta quidem, duabus maxime rebus, numeris et dictione. De dictione post dicetur, et breuius: quoniam enim materia infinita est, satis erit praecipua commemorare, quae qui augere volet, semel monitus non quaeret frustra. Nunc numeros videamus, de quibus exponendum est explicatius illorum caussa, qui ouum non putant ouo similius esse, quam, si modo sex pedes habeat, hexametrum hexametro. Et sunt hi satis multi.

Epica Graecorum poeſis, quantum nobis quidem aeſtimare licet, originem ab Homero duxit. Huius exemplum ſequuti ſunt, qui poſtea in hoc genere elaborarunt, omnes; ſed ita, vt, quae illum auſum eſſe viderent, ſibi non omnia putarent conceſſa eſſe. Sic diſciplina quaedam exſtitit epicae poeſeos, varias illa temporum ſucceſſu experta mutationes. Ad quas qui diligenter attenderit, quasdam quaſi ſectas epicorum poetarnm deprehendet; vnde, qua quisque aetate vixerit, ſatis probabiliter poterit colligi. Sed in hac disputatione primam, eamque haud leuiſſimam difficultatem ipſa creant Homeri carmina, quae, ex quo praeſtantiſſima illa Wolfii prolegomena in lucem edita ſunt, plurimam et praebuerunt iam dubitandi materiam, et poſthac praebebunt. Scilicet praeclarum exemplum recte ſequi, id eſt eius tantum, qui ipſe in exemplis eſſe poſſit. Sed iſtas diſſenſiones qui excitauit, idem, vt ſperamus atque optamus, componet. Interim hoc iure noſtro ſumere nobis videmur, nec ſcriptoris vnius, neque aetatis eiusdem eſſe carmina iſta, e quibus conflatae ſunt Ilias et Odyſſea. Quamquam in hac re vehementer diſſentio a Schneidero, qui ſuam ſententiam in praefatione ad Orphei Argonautica aperuit. Veluti quum decimum librum Iliadis fetum exſuccum et exſanguem ingenii languidi eſſe contendit, nihil in ſeptimo, nihil in octauo, non in fine noni, non in obliuioſo Achille haerens. Sed mittam haec. Illud contendo, in hac quaeſtione non negligendos eſſe numeros. Vt vno, ſed eo luculento vtar exemplo, quis non mirum quantum intereſſe ſentiat inter numeros, qui ſunt in XIII. libro Iliadis, et eos, qui ſunt in XXIII? Sed haec indicaſſe ſat eſt. Progrediendum enim eſt ad ipſam epici verſus hiſtoriam.

Ac prima omnium aetas epicae poeſeos eſt, quam a principe poeta Homericam dicemus. Huius aetatis poetae primi ſermonem metro accommodarunt: ii-

demque non modo epicae dictionis conditores exstiterunt, sed plurimarum etiam inuentores formarum, flexionum, mensurarum, quae ab heroico versu deinde per omnem Graecae linguae copiam dimanarunt. Illi igitur quum sermonem nullo dum metri vinculo ligatum, nullis dum mensuris, nisi quas in communi vsu aures notarent, distinctum, sed obsequiosum adhuc et varie flectenti facile cedentem fingere et numerorum necessitati adstringere instituerent, multa, vt par est, conati sunt, quae quia non semper, sed rarius admitterentur, insequuta aetate, quae leges a priori accipiebat, vt licenter facta, quum regularum instar esse non possent, paullatim repudiata sunt. Huius generis quum multae sunt productiones breuium syllabarum in mediis vocabulis, longarumque correptiones, quae ab accentu potissimum habent originem, tum in primis haec duo, productiones syllabarum breuium in caesura, et hiatus. Hiatum quidem ex Homero expellere nuper voluerunt. *Tamen vsque recurrit.* Praeterea illa aetate digamma Aeolicum, siue alio nomine vocare malis, in vsu fuisse videmus: quod quidem frustra conati nunc sunt in Homero restituere. Nam quum Homerum a grammaticis, qui nihil de ista littera cogitarunt, perpolitum habeamus, nihil aliud nisi indicare licet, vbi fuerit in Homero aut Hesiodo digamma, vel vbi expulsum sit. Sed ne hoc quidem antea fieri poterit, quam quum huius litterae vis et ratio, quae non vbique eadem est, clarius fuerit exposita.

Sequuta est hanc aetatem alia, quam Homeridarum vel rhapsodorum appellabimus. Habuit haec, pariter vt prior illa, vsum litterae Aeolicae: retinuit eadem hiatus quosdam et productiones breuium syllabarum in caesura, sed hiatu multo parcius, quam Homerica aetas, vtitur, et sic fere, vt eadem exempla habeat, quae multo vsu prior illa poetarum aetas mollierat. Ab aliis licentiis abstinet. Huius generis

tum Iliadis et Odyſſeae quaedam partes ſunt, tum Hymni Homerici, praeter hymnum Mercurii et paucos e breuioribus: item ſcutum Herculis, Heſiodo adſcriptum. Prooemium Ἔργων Heſiodi, ne quis eo conturbari rationes noſtras putet, farrago eſt ſententiarum, e diuerſis diuerſarum aetatum ſcriptoribus concinnata.

Proxime locum tenent illi poetae, qui, quum digamma iam negligi coepiſſet, epos aggreſſi ſunt. Hi ab hiatu fere abſtinent, ſed ſic vt, quos habent hiatus, plerumque in antiquioribus non fuerint hiatus, ſed facti demum ſint, quum digamma omiſſum eſſet. Quoniam enim antiquos imitantur, multa ab his transferunt, quae quum apud illos ob digamma carerent hiatu, nunc, neglecta iſta littera, hiatum habent. Productiones breuium ſyllabarum in caeſura eodem modo, vt Homeridae, vſurpant. Huic aetati adſcripſerim Homericum hymnum Mercurii.

Hinc paullatim ad maiorem quemdam cultum et ſtabilem diſciplinam progreſſa videtur epicae poeſeos tractatio. Eam diſciplinam in omnibus epicis, qui ad noſtram aetatem peruenerunt, ab Arato vsque ad Manethonem animaduertimus. Hi quum digamma prorſus ignorent, ita Homerum atque Heſiodum ſibi ſequendos duxerunt, vt productione breuis ſyllabae in caeſura, et hiatu vix aliter vterentur, quam in phraſibus et hemiſtichiis ex Homero Heſiodoue petitis. Vna tantum in re digamma, veluti ſi adhuc in vſu eſſet, vim ſuam retinuit; idque non modo apud hos, ſed etiam apud illos, qui hanc aetatem ſequuti ſunt. Pronomina dico οἷ et ἕ. Sed haec quoque aetas temporum ſucceſſu quaedam paullatim nouauit, donec ita deflecteret a veteri elegantia, vt, niſi inſigni quadam conuerſione, epica poeſis non poſſet ab interitu ſeruari.

Quae mutatio, etſi, quo auctore et duce facta ſit, non poteſt certo definiri, non dubitem tamen

cam ab Nonno repetere. Magno enim et illustri carmine viam praeire debuit is, quem omnes, veluti novum quemdam Homerum, exprimendum sibi ducerent. Ac tam manifesta est in his poetis, qui noua illa heroici versus forma vsi sunt, Nonni imitatio, vt hunc illis priorem fuisse certissimum videatur. Et, nisi fallor, huius Dionysiaca breui tantam consequuta sunt celebritatem, vt iam aequales eius carmina sua ad horum exemplum conformare studerent. Cuius rei nescio an documentum sit Proclus, quem numeri, quibus est in hymnis vsus, attigisse Nonni aetatem, et legisse Dionysiaca arguunt. Neque epici tantum, sed etiam epigrammatum scriptores Nonni hexametrum adsciuerunt, veluti Paullus Silentiarius, Leontius, Macedonius. Huius igitur sectae sunt Musaeus, Tryphiodorus, Coluthus, Christodorus, Ioannes Gazaeus, ab Rutgersio in Var. Lectt. II. 7. editus, Apollinaris. Eidem aetati quum alia quaedam, quae inter *σύμμικτα ἡρωϊκὰ* in Anal. Brunckii T. III. leguntur, tum fragmentum XXI. adscribi debent. Neque enim, vt Iacobsius, Nonnum ex isto poeta profecisse, sed versus istos ad Nonni exemplum factos existimo. Vsque ad hanc aetatem poetae epici, masculos Homeri numeros sequuti, caesuram fere vsurpaverant eam, quae est in prima tertii pedis syllaba. Sed haec caesura, nisi aliae accedant incisiones, quarum in Homero mira et ars et varietas est, dura fit atque aspera, praesertim si pluribus in sedibus hexametri similis incisio est; multoque magis corrumpitur versus, si trochaica in quarto pede caesura numeros frangit atque debilitat: quod etiam molestius est, si frequens alterum est caesurae genus, quod est in prima pedum syllaba. Hoc igitur modo quum virtus heroici versus paene exstincta esset, ad eamque rem Attica illa correptio vocalium ante mutam cum liquida accederet, quae plane ab heroici versus dignitate abhorret: Nonnus, seu quisquis alius melioris disciplinae auctor fuit, spondeorum pondus cum dactylo-

rum volubilitate commutauit, caesuram introduxit trochaicam in tertio pede, trochaeum ex quarto pede expulit, Atticis correptionibus liberauit hexametrum, apostrophum, quantum potuit, remouit, hiatus non nisi in Homericis verborum formulis, atque in his quoque rarissime admisit, productiones denique brevium syllabarum in caesura plane eiecit. Ita etsi gravitatem antiquam amisit versus heroicus, numeros tamen recuperauit et rotundos et elegantes, tamque severam accepit disciplinam, vt, nisi peritus, non posset epos moliri.

Sed quo certius de his rebus constet, diligentius dicemus de duabus postremis epicae poeseos aetatibus. Epicos autem non omnes vocamus, qui heroico versu scripserunt, sed illos tantum, qui Homerica dialecto vsi aut historias persequuti sunt, aut artes doctrinasque tradere instituerunt, qui vocantur didactici. Caeteros, vt bucolicos, et Callimachum, ab his excludimus. Nec de iis dicam, quorum nihil nisi fragmenta ad nos peruenerunt. Itaque ad hos maxime pertinebit nostra disputatio, ad Theocriti carmen XXV. Aratum, Apollonium Rhodium, Nicandrum, duo Moschi carmina, Dionysium Periegeten, Heroden Atticum, Orphei Lithica, Oppianum, Q. Smyrnaeum, Maximum, Manethonem, carmen de viribus herbarum, editum a Fabricio; tum ad Nonnum, et quos supra eiusdem sectae poetas commemorauimus. Atque Theocriti illud carmen vehementer ego miror fuisse qui ad Panyasin, vel, quod etiam incredibilius est, ad Pisandrum referrent. Quod carmen etsi Valckenario alienissimum ab Theocriti ingenio visum est, vereor tamen ne id propterea maxime sic videri possit, quod, vt idem Valckenarius pulcre intellexit, vbique manifesta est imitatio Homeri. Quare equidem quemadmodum illa dissimilitudine caeterorum Theocriti carminum, quae ne est quidem tanta, si comparentur, quae minus ab epico genere recedunt eiusdem poetae scripta, non

multum moueor, ita Wartono vt aſſentiar, qui dignissimum hoc carmen Theocrito eſſe iudicat, has maxime cauſſas habeo, quod non modo prosodiae ratio bucolico generi propior eſt, ſed quaedam etiam a ſcriptore iſto vſurpata ſunt, quae, epicis ignota, ſolis fere conceſſa erant poëtis bucolicis: veluti θέλεις v. 53. οὐξ Ἑλίκηθεν v. 180. ποτὶ ταὖλιον v. 84. νασσάμενος v. 265. ὧδε *hic*, v. 11. 14. *huc*, v. 35. 54. De prosodia infra dicetur, quum ad hoc disputationis noſtrae caput peruenerimus. Etenim ordinem placet hunc ſequi, vt primo de caeſura, deinde de productionibus in caeſura, tum de hiatu, denique de Atticis correptionibus vocalium ante mutam cum liquida exponamus.

Igitur caeſuram ſupra diximus Homero et antiquis epicis hanc maxime placuiſſe, quae eſt in prima tertii pedis ſyllaba:

μῆνιν ἄειδε, θεά.

Qua illi quidem ita ſunt vſi, vt non modo ſaepe trochaeum iſto in loco ponerent:

ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα·

ſed plurimas etiam alias admitterent inciſiones. Quamquam illa prior caeſura, quae in prima eſt tertii pedis ſyllaba, principatum obtinuit. Illum igitur morem ſeruarunt poetae omnes vſque ad Nonni aetatem. Hinc certo argumento colligimus, Orpheum, qui antiquam in caeſura conſuetudinem retinuerit, Nonno antiquiorem eſſe.

Sed in magna illa caeſurarum varietate, quam habet verſus heroicus, vna praecipue inciſio eſt, quae quia vim et robur numerorum debilitat, a melioribus poetis improbata eſt. Eam dico, quae habet trochaeum in pede quarto:

Πηλεὺς δήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

Hanc igitur non niſi rariſſime admiſerunt. In Homero haec exempla obſeruaui: Iliad. IX. 394. XI. 686.

698. XXI. 483. 575. XXIII. 587. 760. XXIV. 526. Odyſſ. V. 400. 476. VI. 294. VII. 192. VIII. 554. XII. 47. 181. XVIII. 149. 322. XXII. 501. Aliis in locis, vbi haec caeſura eſt, curarunt poetae, vt variis eam modis tolerabiliorem redderent: ac primum ita, vt certe ſtatim ſequeretur caeſura in prima ſyllaba quinti pedis: vt Iliad. VI. 2.

πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο.

Sic etiam XXIV. 60. 526. Odyſſ. XV. 277. Deinde ſic, vt vocabulum, quod illam caeſuram faceret, non eſſet amphibrachus, veluti in his, Iliad. IX. 482. X. 317.

μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν.
αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσιν.

Ad quod genus pertinent etiam haec exempla, in quibus vocem, cuius menſura eſt amphibrachus, vocabulum vnius ſyllabae, quod cum illa voce proxime iungatur, praecedit, vt Odyſſ. XVIII. 139.

πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος, καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.

Haec enim quis non ſentiat multo minus offenſionis habere, quam illud Iliad. XXIII. 760.

ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο.

Hae voces monoſyllabae, quae ad ſequentia trahuntur, ſi ſunt in ſecunda quarti pedis ſyllaba, hanc vim habent, vt prorſus non animaduertatur caeſura trochaica. Quamobrem haec minime rara ſunt exempla, vt,

ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβών, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ.
καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.
κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς.

Quae leguntur Iliad. I. 33. XI. 106. XX. 156. XXIII. 13. Odyſſ. IV. 677. Alii ſunt loci, in quos vitioſa lectio hanc caeſuram intulit, vt hi:

ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ ἐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε.
ὤπασαν· αὐτὰρ οἱ Πρῶτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ.
ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη.
ἣ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρον' ἐγείνατο παῖδε.

Qui exſtant Iliad. V. 686. VI. 157. XVII. 439. Odyſſ. XI. 298. In his locis vix dubitari poteſt, quin poeta dederit ἐκ ἄρα μέλλον, κακὰ μήσατο, quod etiam Ariſtarcho placuit, θαλερὴ δ' ἐμιαίνετο, κρατερόφρονε γείνατο. In Heſiodo caeſurae trochaicae in quarto pede haec obſeruaui exempla: in Theogonia v. 23. 74. 319. 435. in Ἔργοις v. 518. 751. 800. In Scuto Herculis v. 222.

χάλκεον, ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποτᾶτο,

legendum eſt

χάλκεον, ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ἔπτατο, ὥστε νόημα.

Ἔπτατο cum aliis codd. habet Vitebergenſis. Nec facile erit, puto, qui ſibi perſuadeat, turpem verſum, qui ibidem eſt 373. a poeta eſſe profectum:

τῶν δ' ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πέσ' εὐρεῖα χθών.

Ex Homero, ex quo deriuata eſt corruptio, etiam emendatio petenda videtur, hunc in modum:

τῶν δ' ὕπο σευομένων καναχὴν ἔχεν εὐρεῖα χθών.

Vide Iliad. XVI. 105. 794.

Patet ex his, antiquos epicos ſatis raro iſtam admiſiſſe caeſuram. Poſtea, quum in artem iam et diſciplinam redacta eſſet epica poeſis, quo quis praeſtantior fuit poeta, eo diligentius ab iſta caeſura abſtinuit; quo negligentior, hoc eam vſurpauit frequentius. Quo certius de hac re conſtet, ordine enumerabimus poetas, qui ſunt aetatis Nonnum praegreſſae. Horum primus Aratus plane iſtam caeſuram declinavit. Nam in Phaenom. 634. quod legitur,

καμπαὶ δ' ἂν ποταμοῖο καὶ αὐτίκ' ἐπερχομένοιο
σκορπίου,

in eo exemplo fcribendum videtur καὶ αὐτοῦ ἐρχομένοιο. In Diofemeis autem v. 291.

νύκτερον ἀείδουσα, καὶ ὀψὲ βοῶντε κολοιοί,

duplex parata eft excufatio, vna, quod ὀψὲ βοῶντε vnius vocabuli inftar eft; altera ab Homeri auctoritate Odyff. V. 272.

Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην.

Eadem, quae Arati, etiam Apollonii Rhodii eft, et Nicandri puritas, nifi quod apud hunc in Ther. v. 728. ita legitur,

ἐν δὲ κάρος κεφαλῇ, γένων δέ γ' ὑπέκλασε δεσμά.

Codd. δέ θ'. Sed fcribendum γένων δέ οἱ ἔκλασε δεσμά. Similiter v. 332. ἐπιστίζουσί οἱ ἀλφοὶ reponendum pro ἐπιστίζουσι μὲν ἀλφοί; et v. 758. pro παρέστραπται δὲ καὶ ὄσσε, legendum, παρέστραπται δέ οἱ ὄσσε. In Apollonio quidem I. 542. iure mireris vulgatam lectionem κελαινὴ κήκιεν ἅλμη a Brunckio augmenti adiectione corrumpi potuiffe. Sequitur Dionyfius Periegetes, elegantiffimus fcriptor, immunis ab hoc vitio. Proximae funt hinc Herodis et Marcelli infcriptiones, in quarum pofteriore bis caefura eft trochaica in quarto pede, v. 43. 45. In fcriptore de Lapidibus nusquam inuenitur. Oppianus, diligens fcriptor, hanc caefuram habet Halieut. V. 58 Is vero, qui Cynegetica confcripfit, imperitus homo, faepiffime: I. 190. 395. II. 119. 120. 182. (qui quidem locus, fi effet in alio fcriptore, verborum collocatione mutanda corrigi poffet) 198. 265. 307. 505. 536. III. 85. 175. 237. 244. 266. 393. 495. 501. IV. 7. 28. 32. 120. 232. 234. 368. 399. 431. Diligentius ab hoc vitio fibi cauit Q. Smyrnaeus, apud quem haec exempla inueni, I. 12. III. 67. V. 209. 272. 375. XI. 96. Alii in eodem fcriptore bene multi funt loci, in quibus leui mutatione tolli caefura ifta poteft, vt augmenti omiffione in his III. 28. 468. 713. IV. 46. XIII. 362. 368. 405. XIV. 609. Porro IV. 277. pro

δέ γ' ἐτέρπετο scribendum δέ τε τέρπετο; 426. ἐγγὺς pro ἔνεγγυς; VI. 474. δὲ κεῖνο pro δ' ἐκεῖνο; IX. 466. ἀμφὶ ἑ χρῖσαν pro ἀμφὶς ἔχρισαν; X. 241. οὐκ ἔτι μίμνε pro οὐκ ἔμιμνε, quod in οὐκέτ' ἔμιμνε mutabat Rhodomannus; XI. 161. δ' ἰαίνετο pro δ' ἄρ' ἰαίνετο. Apud Maximum hanc caesuram non reperi, sed apud Manethonem in his locis II. 173. III. 39. 42. 123. IV. 193. VI. 128. In Orphei Argonauticis inuenitur v. 184. 216. 672. 726. quibus quidem locis ad negligentiam poetae magis, quam ad aetatem indicandam vtar.

Ab Nonno inde plane alia heroici versus forma fuit. Ac caesura quidem, quae legitima habetur in hoc versu, trochaica est in pede tertio. Eam huius aetatis poetae ita frequentarunt, vt quibusdam in locis non ab ipsis poetis, sed ab librariis neglecta videatur, v. c. apud Tryphiodorum v. 119. 584.

> χερσὶ μὲν ἀνδρομέης, αὐτὰρ βουλῆσιν Ἀθήνης.
> ἀνδράσι νηχομένοις καὶ οὐ φεύγουσιν ὁμοῖοι.

Scribendum:

> χερσὶ μὲν ἀνδρομέῃσιν, ἀτὰρ βουλῆσιν Ἀθήνης.
> ἀνδράσιν οἰχομένοισι καὶ οὐ φεύγουσιν ὁμοῖοι.

Tanto diligentius ab trochaica caesura in quarto pede abstinuerunt. Apud Nonnum VI. 366. p. 198, 31. δ' ἐβιήσατο pro δὲ βιήσατο, et XLVII. 110. p. 1208, 17. δ' ἐβαρύνετο pro δὲ βαρύνετο scribendum. Apud eundem XVIII. 64.

> Ἀττικὸν ἐνθάδε κῶμον ἔγειρον· ἀεθλοφόρῳ γάρ.

Scribendum:

> Ἀττικὸν ἐνθάδε κῶμον ἐγείρετον· ἀθλοφόρῳ γάρ.

XXXVII. 212.

> εἶπε, καὶ οὐ παρέπεισε· πάϊς δὲ γενήτορα νύσσων.

Scribendum:

> εἶπε, καὶ οὐ παρέπεισε· πάϊς γεννήτορα νύσσων.

Progredior ad alterum, quo numeros epicorum poetarum pro diuerſis aetatibus differre dixi: productiones breuium ſyllabarum ob caeſuram. His conſtat nihil apud Homerum atque Heſiodum eſſe frequentius. Sed haec ipſa nomina quum non vnam complectantur aetatem, in diuerſis partibus diuerſa ratio videtur obtinere, prouti quaeque pars maiorem habet licentiam. Nam quae ſunt iſtius aetatis, quam Homeridarum appellauimus, in his iam non temere, ſed ſic, vt quamdam quaſi diſciplinae rationem animaduertamus, productiones iſtas videmus vſurpari. Sed haec amplius perſequi non eſt huius loci. De illa enim aetate quaerimus, quae iam conſtitutam priorum exemplis atque auctoritate artem habuit. Haec igitur poetarum aetas quum longe parcius productionibus iſtis vteretur, his eas conditionibus admittendas putauit: ſi Homeri Heſiodiue aut hemiſtichium, aut colon, aut phraſin, in qua eſſet huiusmodi productio, ſuis carminibus intexerent; ſi ante idem verbum, licet alio in vocabulo, productionem haberet Homerus vel Heſiodus; ſi productio eſſet in fine coli Homerici vel Heſiodei, quamquam id colon apud hos poetas, aliis ſequentibus verbis, non haberet iſtam productionem; ſi phraſin Homeri vel Heſiodi, leui mutatione facta, veluti caſuum, vnde productione ob caeſuram opus eſſet, reciperent; ſi ſimiles Homeri vel Heſiodi loquutiones productionem haberent; ſi productio eſſet in vocabulo quatuor aut plurium ſyllabarum, in quo ipſo genere antiquiores poetae viam monſtrauerant; denique interdum in propriis nominibus, vel ante haec. Hoc igitur modo quum iſti productionibus ob caeſuram vterentur, ſedulo tamen curarunt, vt vel ſic, quantum fieri poſſet, iis abstinerent. Id quo clarius pateat, quaecumque huius generis exempla in recentioribus epicis notaui, ordine enumerabo, praeſertim quum verendum ſit, ne magna pars corruptorum verſuum regulis iſtis, quas ſupra dixi obſeruatas eſſe, repugnare exiſtimetur. Illud

meminiſſe, qui haec legent, velim, me hanc rationem primis tantum lineis voluiſſe deſcribere. Erunt, quae addi; erunt fortaſſe etiam, quae corrigi poſſint. Id alii ſi fecerint, gratum mihi erit. Satis habebo, ſi via, quam indicaui, vera eſſe iudicabitur. Cuius ſi non alia, haec certe vtilitas erit, vt criticorum audaciae terminos ponat. Atque omnino haec pro additamento haberi velim ad ea, quae olim de metris ſcripſi. De quo libro quoniam diuerſiſſime viros doctos ſentire cognoui, ſemel ad haec reſpondebo, ſed ſic vt neminem domi ſuae ſecum loquentem introducam. *Domum reuertar mimus?* Igitur quum illum librum ſcriberem, fieri non potuit, quin in infinita materia, nullo duce, non idoneis praeſidiis inſtructus, timidior ob conſenſum omnium, qui plurimas licentias veteribus poetis concedebant, audacior alibi, vt in re deſperata, in plerisque verſuum generibus etiam ea ſibi indulſiſſe poetas putarem, quae eos diligenter cauiſſe poſtea intellexi. Sed quae tum poſui doctrinae metricae fundamenta, quasque his fundamentis ſuperſtruxi ſingulorum metrorum deſcriptiones, tantum abeſt, vt labefactatas a quoquam viderim, vt magis vel aliorum vel meis ipſius obſeruationibus confirmatas eſſe laeter. His ergo fretus, quae tum feci piacula, data opportunitate expiabo. Et ſi in tragicorum iambis et anapaeſtis, de quibus vnus omnium optime meritus eſt Richardus Porſonus, ſi in his igitur ſeueri et paene moroſi ſumus, cur eamdem diligentiam non transferamus etiam ad caetera antiquorum metra? cur verſus ſine offenſu toleremus, quales numquam audiuerunt Athenae, veluti,

οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφά-
για γενναίων τεκέων,
τᾶς δυςάνου Κολχίδος?

cur vſitatiſſimum genus, dochmiacos, in lacera membra discerptum iacere patiamur? cur, ab ipſa earum appellatione, tamquam ab infelici nomine, abſtinen-

tes, malimus, quum breuiter dochmiacum possimus, talem versum, qualis hic vel ille est, vocare? quasi tu dicas, Virgilium scripsisse metro tali,

versibus, quos olim Fauni vatesque canebant:

cur denique heroicum versum, nobilissimum omnium, omnique tempore celebratissimum, non eadem cura, qua alios, dignum habeamus, inprimisque perscrutemur? Hoc igitur agamus.

THEOCRITI CARMEN XXV.

In Theocriti carmine XXV. quod supra iam dixi medium quasi esse inter bucolicam et epicam dictionem, satis crebra exempla sunt productionum ob caesuram. Vs. 2.

παυσάμενος ἔργοιο.

Hoc etsi neque apud Homerum, neque apud Hesiodum legitur, tamen et in vocabulo quatuor syllabarum est productio, et verba eiusmodi, vt in iis antiquiorum carminibus, quae perierunt, facile reperiri potuerint.

vs. 69.

ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροός, δέπῳ τε ποδοῖιν.

Hoc quoque et quadrisyllabum vocabulum est, et simile multis antiquiorum locis, vt Iliad. III. 179. IV. 60. 145. VII. 418. XIII. 166. XVIII. 365. Od. XIV. 505. XV. 78.

vs. 73.

τὰς μὲν ὅγε λάεσσι.

Etsi hoc apud antiquissimos non inuenitur, simile tamen est ὅγε λιγέως Odyss. XI. 390. Praeter hoc comparari possunt πεδία λωτεῦντα Iliad. XII. 283. δὲ λίθος 459.

vs. 87.

ἐκ βοτάνης ἀνίοντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.

Vide infra ad Dionys. Perieg. 469.

vs. 138. σθένεϊ ᾧ. Iliad. V. 71. πόσεϊ ᾧ. Tum σθένεϊ μεγάλῳ XII. 224. XIII. 192. σθένεϊ τε XV. 108. XVII. 329.

vs. 201. ποταμὸς ὥς. Sic αἰγύπτιος ὣς Iliad. XIII. 531. ἥλιος ὣς XIV. 185. Od. XIX. 234. ἀθάνατος ὣς VI. 309. θεὸς ὣς Iliad. III. 230. XI. 58. Od. XIV. 205. κασσίτερος ὣς Hesiod. Theog. 862.

vs. 203.

οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.

Similia sunt Iliad. XVII. 317. ἴαχον, ἐρύσαντο δέ. Nam vtrum hic digamma fuerit, an non, nihil ad rem, quia Homeri imitatores eam litteram ignorabant. XVIII. 222. ἄϊον ὄπα. Od. VII. 341. ὤτρυνον Ὀδυσῆα. Nisi corrupta est Theocriti lectio.

vs. 211. ὅθι λῖς. Apud Homerum est ὥστε λῖς Iliad. XI. 239. XVII. 109. XVIII. 318. τε λῖν XI. 480.

vs. 222. πρὶν ἰδέειν, et 258. πέσεν δ' ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι, et 263. in thesi, νωσάμενος, πρὶν αὖτις. In primo horum locorum eo minus mutari quidquam debet, quod credibile est verba πρὶν ἰδέειν ad exemplum antiqui cuiuspiam poetae, qui digamma adhuc vsurpabat, posita esse. Talia sunt apud Homerum Iliad. XVII. 5. πρὶν εἰδυῖα. XXI. 225. πρὶν ἔλσαι. XXII. 17. πρὶν Ἴλιον. Od. XIII. 113. πρὶν εἰδότες. Sed in altero exemplo, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι, non est dubium, quin γὲ addi debeat, quod cum πρὶν saepissime iungitur. Apud Homerum πρὶν in arsi producitur his in locis: Iliad. II. 348. πρὶν Ἄργοσδ' ἴέναι. VII. 390. πρὶν ὤφελλ'. VIII. 474. πρὶν ὦρθαι. XVI. 839. πρὶν ἰέναι. XXI. 179. πρὶν Ἀχιλεύς. 340. πρὶν ἀπόπαυε. XXIV. 245. πρὶν ἀλαπαζομένην. 764. πρὶν ὤφελλον. Odyss. IV. 254. πρὶν Ὀδυσῆα. XI. 631. πρὶν ἐπί. XIII. 192. πρὶν ἄλοχος. XIV. 334. et XIX. 291. πρὶν ἀπέπεμψε. XV. 210. πρὶν ἐμέ. 393. πρὶν ὥρη. XVII. 105. et XVIII. 401. πρὶν ἐλθεῖν. XIX. 475. πρὶν ἔγνων. Sed horum quoque locorum nescio an bona pars habuerit additum γέ: certe quin habere possit, non est dubium. In tertio Theocritei

carminis loco ambiguum eſt, vtrum γὲ addiderit, an Homeri exemplo πρὶν etiam in theſi produxerit. Ita apud Homerum Iliad. VI. 81. πρὶν αὖτ'. IX. 403. XIII. 172. XXII. 156. πρὶν ἐλθεῖν. XVI. 322. πρὶν ἐπάσαι. 840. πρὶν Ἕκτορος. Odyſſ. IV. 668. πρὶν ἡμῖν.

vſ. 235. ἀπὸ νευρῆς. Iliad. XI. 476. 664. XIII. 585. XV. 313. XVI. 773. XXI. 113. Reponi hoc debet in Scuto Herc. 409. pro ἀπαὶ νευρῆς.

vſ. 257. ἐπὶ λασίοιο. Non diſſimile ἐπὶ λιθέῳ Iliad. XXIII. 202. Ac ſaepius praepoſitio ἐπὶ vltimam in caeſura producit, vt ἐπὶ μελίης Iliad. XXII. 225. ἐπὶ λιγὺς Od. III. 176. ἐπὶ κακὸν XII. 209. ἐπὶ μελίνε XVII. 339.

ARATVS.

vſ. 577.

τὸν δὲ καὶ εἰς ὤμους κατάγει μογερὸν Ὀφιοῦχον.

Scribe μογερὸν κατάγει Ὀφιοῦχον.

vſ. 662. ὅ ῥ' ἐνὶ χειρί. Odyſſ. XXII. 327. Saepe Apollonius Rhodius, aliique. Haec, quae ante litteram ρ productionem habent, poſthac omittam. Neque enim per licentiam, ſed legitime producuntur.

vſ. 703. δυωδεκάδα μένει ἄλλην. In quo loco etſi aliam lectionem δυωδεκάδ' ἀμμένει e variis lectionibus codicum et ſchol. Vindob. eruere aliquis poſſit, retinenda tamen videtur vulgata. Nam et μ ſequitur, quae littera facile in pronunciando duplicatur, et vocabulum longius maiorem habet veniam. Exemplorum ex antiquis commemoratione ſemel defungar. Ac nunc quidem ea tantum proferam, quae in α exeunt. Iliad. I. 45. ἀμφηρεφέα τε. V. 576. Πυλαιμένεα ἑλέτην. VII. 462. et XII. 31. ἠϊόνα μεγάλην. VIII. 556. ἀριπρεπέα ὅτε. XV. 463. ἐϋστρεφέα νευρήν. XVI. 143. et XIX. 390. et XXI. 162. et XXII. 133. Πηλιάδα μελίην. XVI. 774. χερμάδια μεγάλ'. XXI. 243. εὐφυέα μεγάλην. XXII. 393. ἠράμεθα μέγα. XXIII. 240. ἀριφραδέα τε. Odyſſ. IX. 147. κυλινδόμενα ποτί. X. 42. νισσόμεθα κε-

νεάς. 353. πορφύρεα καθύπερθ'. XII. 396. ὀπταλέα τε. XIV. 343. ῥωγαλέα τά. XVIII. 76. δειδιότα σάρκας. Hymn. Apoll. 302. ζατρεφέα, μεγάλην. In Scuto Herculis quidem v. 166.

στίγματα δ' ὣς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσιν
κυάνεα κατὰ νῶτα,

quum edd. vett. et codd. Pal. Viteberg. habeant κυάνεοι, legendum puto στιγμαὶ κυάνεαι. Στιγμαὶ adhibuit in explicatione huius loci Io. Diaconus.

vſ. 706. Ὠκεανοῖο νέον ὁπότε προγένωνται. Apud Hipparchum νέον δ', in cod. Moſc. νέον γ' eſt. Quod etſi ferri poſſet, retinendam tamen puto vulgatam. Hom. hymn. Merc. 371.

σήμερον ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο.

vſ. 852. περὶ νέφεα. Vide infra ad Quintum II. 222.

vſ. 940. (Dioſem. 208.)

ἢ διδύμη ἔζωσε διὰ μέγαν οὐρανὸν ἶρις.

Ex ingenti multitudine locorum, in quibus ante μέγας, et quae inde compoſita ſunt, breuis vocalis producitur, ſatis habeo διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην, quod proxime ad Arati verſum accedit, commemorare, Odyſſ. VIII. 520. XIII. 121.

vſ. 983. (Dioſem. 251.)

μηδὲ σύ γ' ἢ χύτρης ἠὲ τρίποδος πυριβήτεω,
σπινθῆρες ὅτ' ἔωσι περιπλέονες, λελαθέσθαι.

Etſi non diſſimilis productio in his eſt, vel etiam digamma ignorantibus eſſe viſa eſt, Iliad. XV. 351. κύνες ἐρύουσι. XVI. 569. et XVII. 254. Τρῶες ἑλικῶπας. XVI. 592. Τρῶες ὤσαντο. XVII. 730. Τρῶες εἴως. XVIII. 288. μέροπες ἄνθρωποι. XXII. 473. εἰνατέρες ἄλις. XXIV. 604. θυγατέρες ἕξ. Od. XI. 412. σύες ὥς. Hymn. Apoll. 491. 509. ἐπικαίοντες ἐπί. Hymn. Merc. 196. κύνες ὅ τε: tamen vereor ne ſcripſerit Aratus, ἠὲ τρίποδος πυριβήτεω σπινθήρων, ὅτ' ἔωσι περιπλέονες, λελαθέσθαι. Iliad. XVII. 65. pro κύνες ἄνδρες τε legi debere κύνες τ' ἄνδρες τε,

etiam si non suaderent v. 110. 658. ipsa consuetudo poetarum monstraret.

vs. 1090. (Diosem. 358.)

ὄφρα τις ἐυετυῖ χαίρῃ ποτιδέγμενος ἀνήρ.

Scribe εὐεστοῖ e codd.

vs. 1100. (Diosem. 368.) πολυγλαγέος ἐνιαυτῦ. Hoc habet excusationem longioris vocabuli.

vs. 1112. (Diosem. 380.)

τὰ δὲ παντόθι ποίης
δάκνωσιν πυκινῆσι κελευόμενα λιθάκεσσιν.

Sermo est de gregibus ouium. Cod. Vind. κελευόμεναι. Scribe κελευόμενοι. Vitium latet in glossa ποίης, cuius loco nomen fuit neutrius generis, ad quod τὰ pertineret, fortasse φύλλα.

APOLLONIVS RHODIVS.

I. 289. πολέος ἐμέγηρε τόκοιο. Factum hoc est ad similitudinem aliorum exemplorum producti huius genitiui. Iliad. XIV. 405. σάκεος ὁ δέ. XXI. 23. λιμένος εὐόρμυ. XXII. 282. μένεος ἀλκῆς τε. XXIV. 544. et hymn. Apoll. 37. Μάκαρος ἕδος. Odyss. X. 493. et XII. 267. μάντιος ἀλαῦ. XI. 321. Μίνωος ὀλοόφρονος. Hes. Ἔργ. 430. δμῶος ἐν. Theog. 625. δυςηλεγέος ἀπό. Hom. hymn. Merc. ὑψηρεφέος ἄντροιο.

I. 383. μάλα μέγα. Iliad. XV. 321. XXII. 407. 435.

I. 464. ἐνὶ μέσσοισιν, et II. 879. ἐνὶ μέσσοις. Hoc non occurrit apud Homerum et Hesiodum. Nihilominus ab aliquo antiquorum acceptum puto.

I. 563. τότε μέγαν. Etsi haec ipsa verba non inueniuntur in reliquiis antiquorum epicorum, tamen apud eosdem plurima alia sunt simillima, ita vt ante μέγας et inde composita productiones habeantur legitimae. Quare in Scuto Herculis v. 437. damnari debet ἀπαὶ μεγάλυ prae lectione cod. Vit. et quarumdam edd. ἀπὸ μεγάλυ. Eodem modo in Q. Smyrn. I. 11. ὑπὸ μέγα scribendum pro ὑπαὶ μέγα.

I. 639. ἐπὶ δέος. Iliad. I. 515. Odyſſ. VIII. 563.

I. 670. πέρι δὲ μενέκιν' ἀγορεῦσαι. Iliad. XV. 104. Ζηνὶ μενεαίνομεν. XIX. 58. ἔριδι μενεήναμεν.

I. 810. et II. 1022. et III. 228. 305. 585. et IV. 1085. ἐνὶ μεγάροις. Iliad. I. 396. et ſaepiſſime.

I. 936.

ἔςι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος.

Productio excuſatur eo, quod ἔςι δέ τις colon eſt Homericum:

ἔςι δέ τις προπάροιθε πόλεος αἰπεῖα κολώνη.
ἔςι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη.
ἔςι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων.
ἔςι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης.

Iliad. II. 811. XI. 711. 722. XIII. 32.

I. 1036. περὶ μέγα, et II. 576. περὶ μέγας. Iliad. XXI. 10. περὶ μεγάλ'.

I. 1096. ἀλκυόνος ἀλίης, quia longius vocabulum eſt.

I. 1191. οὐδὲ μέγα. Saepe, ſi non hoc, at certe δὲ μέγα apud antiquos. Iliad. II. 43. IX. 537. XIII. 366. XXI. 328. 519. XXII. 163. Odyſſ. V. 435. IX. 44. Scut. Herc. 364. 461. Hom. hymn. Cer. 240. Δὲ μέγας Iliad. II. 196. Δὲ μέγαν III. 152. Hymn. Ven. 26. Ὦςε μέγα Iliad. XV. 381. Μηδὲ μέγα XXII. 57.

I. 1198.

ἠνορέῃ πίσυνος· ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν.

Non modo ἠνορέῃ πίσυνοι eſt apud Hom. Iliad. VIII. 226. XI. 9. ſed productio etiam in hoc vocabulo occurrit Iliad. XXIV. 295. 313. τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας.

I. 1297. et IV. 1145. πυρὸς ὥς. Vide ſupra ad Theocriti carmen v. 201.

I. 1360.

οἱ δὲ χθονὸς εἰσανέχουσαν
ἀκτὴν ἐκ κόλποιο μάλ' εὐρεῖαν ἐσιδέσθαι.

Beckius ſe dicit cum Brunckio γὲ poſt εὑρεῖαν inſeruiſſe. At id iam in ed. Stephani exſtat. Turpis verſus, ſiue addatur γέ, ſiue omittatur. Apollonius ſcripſit λίην εὑρεῖαν ἰδέσθαι.

II. 111. κατὰ λαπάρην. Iliad. VI. 64. XIV. 447. 517.

II. 119. μάλα τεταγὼν haud dubie falſa lectio, quam Brunckius recepit. Verſum corruptiſſimum non noui qui melius ſanauerit Ruhnkenio.

II. 183.

τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἔπι δηναιὸν ἴαλλεν.

Δηναιὸς ſemel tantum apud Homerum eſt, ὅττι μάλ' ἐ δηναιός, Iliad. V. 407. Sed δὴν de more praecedentem vocalem longam reddit. Ita μάλα δήν, Iliad. I. 416. XIII. 573. Od. XXII. 473. ἔτι δήν, Iliad. VI. 139. XX. 426. XXIII. 690. Od. II. 36. 397. VI. 33. ἐδὲ δήν, Iliad. XVI. 736. Od. V. 127. Similiter ἐπὶ δηρὸν Iliad. IX. 415. ἔτι δηρὸν Odyſſ. I. 203.

II. 207. μάλα μόλις. Non inuenitur hoc in Homeri et Heſiodi, quae ad nos peruenerunt, carminibus. Sed potuit eodem iure poni, ac μάλα μέγα, praeſertim quum vſitata loquutio ſit.

II. 358.

Παφλαγόνων, τοῖσιν Ἑνετήϊος ἐμβασίλευεν.

Scribe: τοῖσίν θ' Ἑνετήϊος. Vulgo τοῖσίν τ'.

II. 360.

Ἔστι δέ τις ἀκρή. Vide ſupra ad I. 936.

II. 404.

Ἄλσος τε σκιόεν Ἄρεος.

At codd. σκιόειν, vt δακρυόειν IV. 1291. Schol. τὸ δὲ σκιόειν ἀντὶ τῦ σκιόεν, κατὰ Ἰωνικὴν πρόσθεσιν τῦ ι. Hanc formam ſi ex Homero hauſit Apollonius, locus Homeri fuerit neceſſe eſt Iliad. XXIV. 269. vbi nunc eſt ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός. Nonnus XXV. 438. p. 668, 6. habet ἐρόειν. Θυόειν reponendum in Antipatri Sidonii epigr. 83, 10. Aliquanto enim diligentius, quam plerique exiſtimant, curari, ne breuis ſyllaba in

caesura pentametri elegiaci sit, magna locorum copia, e quibus hoc vitium expelli debet, demonstrari potest.

II. 415.

ἀσπαςῶς κε παρὰ σέο καὶ τὸ δαείην.

Insitata haec productio. Ed. Steph. habet κεν. Aut ἀσπασίως κεν πὰρ σέο, aut κε παραὶ σέο scribendum.

II. 566. νέφος ὥς. Vide supra ad carmen Theocriteum v. 201.

II. 624. καταντικρὺ Πελίαο. Ἀντικρὺ vltima producta saepissime apud Homerum. Id et hoc loco imitatus est Apollonius, et v. 979. IV. 127. 224. 459. 579. 1334.

II. 936.

ᾧ ἔνι κέρη
Λητωΐς, ἄγρηθεν ὅτ' ἐρανὸν εἰσαναβαίνει.

Excusatio productionis ab nomine proprio.

II. 966. Ἀρητιάδα Μελανίππην. Vide supra ad Aratum v. 703.

II. 1071. ἔπι δὲ λόφοι ἐσσείοντο. Iliad. XIII. 615. ὑπὸ λόφον. Od. XI. 595. ποτὶ λόφον.

III. 36. ἐπὶ μέγα. Odyss. V. 366. XIX. 58. Sic ἐπὶ μέγαν Iliad. I. 233. IX. 132. 274. Odyss. XX. 229. XXII. 2. ἐπὶ μεγάλῳ Iliad. X. 304.

III. 445. παρὰ λιπαρήν. Iliad. XXII. 406. δὲ λιπαρήν. Odyss. XV. 331. δὲ λιπαροί. XIX. 368. τὲ λιπαρήν. Tum ὑπὸ λιπαροῖσιν Iliad. II. 44. X. 22. 132. XIV. 186. Od. II. 4. IV. 309. XIII. 225. XX. 126. Ἠγάγετο λιπαρήν, Hesiod. Theog. 901.

III. 458.

αὐδή τε μῦθοί τε. Vide infra ad Dionys. Perieg. 469.

III. 534. et IV. 754. ἀπὸ μεγάροιο. Odyss. XX. 343. XXIII. 43.

III. 865.

ἔςενε δ' αὐτὸς
Ἰαπετοῖο πάϊς, ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.

Noluit dicere Ἰαπετιονίδης. Hesiodus Theog. v. 746.

τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' ἐρανὸν εὐρύν.

III. 1124. θεὸν ὥς. Iliad. XXII. 434. Odyss. V. 36. VII. 71. XIX. 280. Hesiod. Theog. 91.

III. 1381.

ἔτα δὲ μίγδην
ἀμώων, πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγόνας τε
ἡμίσεας ἀνέχοντας ἐς ἠέρα, τὲς δὲ καὶ ἄχρις
ὤμων τελλομένες, τὲς δὲ νέον ἐςηῶτας.

Priori productioni, quae longioris vocabuli veniam habet, similes sunt hae Iliad. V. 752. VIII. 396. κεντρηνεκέας ἔχον. XVIII. 589. κατηρεφέας ἰδέ. Od. II. 65. περικτίονας ἀνθρώπες. III. 6. παμμέλανας Ἐνοσίχθονι. XI. 364. πολυσπερέας ἀνθρώπες. Sed pro τὲς δὲ νέον scribendum videtur τὲς δ' αὖ νέον.

IV. 97.

κεριδίην σὲ δόμοισιν ἔνι θήσεσθαι ἄκοιτιν.

Ita e Piersoni emendatione edidit Brunckius, quia Graece non dicatur σήσασθαι ἄκοιτιν. Nam vulgo ἐνισήσασθαι. Codd. omnes ἐνιςήσεσθαι. At haec vera est lectio, modo recte intelligatur. Hoc enim dicit: σέ, κεριδίην ἄκοιτιν ἔσαν, δόμοις ἐνιςήσεσθαι.

IV. 125. βέβλητο, νεφέλῃ ἐναλίγκιον. Iliad. XIV. 350. ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο.

IV. 361. κλέα τε μεγάρων. Odyss. XVI. 341. XVII. 604. λίπε δ' ἕρκεά τε, μέγαρόν τε.

IV. 486. ἠὲ μέγα. Vide supra ad I. 1191.

IV. 526. ἐδέ σφιν, ὡς καὶ πρίν. Iliad. XXIV. 464. σφὶν ἄδε.

IV. 528. et 1548. et 1589. τρίποδα μέγαν. Iliad. XVIII. 344. XXII. 443. XXIII. 40. Odyss. VIII. 434. XIII. 13.

IV. 543. Νηϊάδα Μελίτην. Vide supra II. 966. et ad Aratum v. 703.

IV. 600.

τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκήκιεν ἀτμόν.

Etsi Odyss. IX. 257. est φθόγγον τε βαρύν, αὐτόν τε πέλωρον, tamen productio excusationem habet ab similitudine hemistichiorum Homeri, Iliad. VII. 262. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα, et XXIII. 507. πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρώς, praesertim quum XIII. 705. similis productio sit: πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς.

IV. 620.

οὐδ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος· ἀλλ' ἄρα τοίγε.

Scribe νόος ἐτράπετ'. Iliad. XVII. 546. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτῷ.

IV. 640. ἐπὶ μέγας. Vide supra ad III. 36.

IV. 829. νυκτίπολος Ἑκάτη, ob longius vocabulum et nomen proprium.

IV. 870. νύκτα διὰ μέσσην. Non est haec Homeri aut Hesiodi productio. Vide supra ad I. 464.

IV. 1171. οἷσιν ἐνὶ λεχέεσσι. Non est in antiquis. Sed ἐνὶ λέκτρῳ Od. XIX. 516. et ἀπὸ λέκτροιο XXIII. 32.

IV. 1229.

ἤδη Κρήτην ἔλιπον χθόνα.

Lectio ed. Flor. et cod. Guelferb. Κρήτην, quae metro medetur, non praeferenda tamen videtur alteri. Sed, nisi fallor, λεῖπον scripsit Apollonius.

IV. 1284. ξόανα ῥέῃ. Iliad. XII. 159. βέλεα ῥέον.

IV. 1398. χθόνιος ὄφις. Proprium hoc Apollonii est.

IV. 1534. νέκυν ἐλεεινὰ παθόντα. Iliad. XXIII. 110. νέκυν ἐλεεινόν.

IV. 1544.

σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια.

Non occurrit in antiquis.

IV. 1735. ὑπὸ λιβάδεσσι. Neque hoc in antiquis est.

NICANDER.

Ther. 101. νεοσφαγέος ἐλάφοιο. Sic recte cod. Aug. pro vulgato νεοσφαγέως. Vide ſupra ad Arat. 1100. ad Apollon. I. 289.

Ther. 282.

σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμοῤῥόȣ αὐτίκ' ἐνίσπω.

Affertur apud Etym. M. p. 245, 37. et in Lexico MS. Vide ſupra ad Apollon. I. 289.

Ther. 468.

ἄλγεσιν ἐμβαρύθȣσα κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἵζει.

Cod. Riccard. qui μέσον κατὰ habet, etſi, dum vni vitio medetur, alterum infert, labefactat tamen vulgatam lectionem. Scribe: κατ' ὀμφάλιον μέσον. Ὀμφάλιον Aratus 207. et alibi.

Ther. 591. παλαιςαγέος οἴνοιο. Vide ſupra ad Arat. 1100. ad Apollon. I. 289.

Ther. 943.

ἶσα δὲ δαφνης
σπερμεῖα, κύτισόν τε.

Perrara productio eſt ante litteram κ, vt Odyſſ. VI. σπεῖρα καί. X. 42. νισσόμεθα κενεάς. 143. λιμένα καί. 353. πορφυρέα καθύπερθ'. XII. 209. ἐπὶ κακόν. Scut. Herc. 398. δὲ κέγχροισι. Quare vereor ne σπερμεῖον ſcripſerit Nicander. Eutecnius: καὶ δάφνης ἔτι μὴν τὸν καρπόν, καὶ ἧς τὸ ὄνομα βοτάνης κύτισος, verbum ἶσα per ἔτι μὴν interpretatus.

Alex. 397.

μηδέ σέ γ' ἐχθομένη λήθη πόσις, ȣ̓ γὰρ ἄιδρις,
Φαρικȣ̃, ἣ γναθμοῖσιν ἐπὶ βαρὺν ὤπασε μόχθον.

Praepoſitio ἐπί, praeterquam quod metro vitium infert, non modo inutilis, ſed etiam moleſta eſt. Scribe:

Φαριακȣ̃, γναθμοῖσιν ἔπει βαρὺν ὤπασε μόχθον.

Alex. 504.

τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ
κνώδαλον ἀκροτάτοισιν ἐπιπλῶον ὑδάτεσσιν.

Productio haec, vt in verſu nón niſi ex longis vocabulis compoſito, nihil offenſionis habet. Quamquam quum diligentius vitare productiones ſoleat Nicander, fortaſſe non prorſus iniuria ſuſpiceris eum ſcripſiſſe: τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ κνώδαλον, ἀκροτάτοισιν ἐπιπλώεσσ' ὑδάτεσσιν. Loquitur enim de hirudine.

MOSCHVS.

In Europa v. 34. ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον. Non habeo exemplum ex antiquioribus.

159. πάλιν ἑτέρην. Iliad. X. 281. πάλιν ἐπὶ νῆας. Et alibi ſaepius, ſi locos commemorare vellem, in quibus digamma ſequebatur.

In Megara v. 22. ὄφις ἔτι. Heſiod. Theog. 334. ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης.

24. μάλα λιγύ. Iliad. III. 214. μάλα λιγέως.

DIONYSIVS PERIEGETES.

V. 469. Πελωρίς τε Λιλύβη τε: 914. Ὀρθωσίδα τε Μάραθόν τε: 1019. Γηλοί τε Μάρδοι τε. Vſitatiſſima haec loquutio: quare ſaepe productionem habet. Iliad. XI. 265. 541. ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. XIV. 164. et Odyſſ. V. 268. ἀπήμονά τε λιαρόν τε. Iliad. XVI. 767. φηγόν τε μελίην τε. XX. 242. ὀφέλλει τε μινύθει τε. Odyſſ. VI. 152. et XI. 336. et XVIII. 248. et XXIV. 373. et hymn. Ven. 85. εἶδός τε μέγεθός τε. Odyſſ. IX. 293. ἔγκατά τε σάρκας τε. 426. καλοί τε μεγάλοι τε. XII. 436. μακροί τε μεγάλοι τε. XIII. 289. καλῇ τε μεγάλῃ τε. XV. 417. καλή τε μεγάλη τε. XVI. 341. et XVII. 604. ἕρκεά τε μέγαρόν τε. XVIII. 67. καλούς τε μεγάλους τε. Heſiod. Theog. 218. et 905. Κλωθώ τε Λάχεσίν τε. 227. Λήθην τε Λιμόν τε. 320. δεινήν τε μεγάλην τε. Scut. Herc. 5. εἴδεΐ τε μεγέθει τε:

ne illud, μέγα τε δεινόν τε commemorem, quod apud antiquos quidem non per licentiam, ſed legitime producitur.

V. 572. κατὰ νόμον. Heſiod. Theog. 417.

V. 751.

ὂ γάρ σφι θέμις ἀνεμώλια βάλλειν.

Non eſt in antiquis.

V. 918. ἐνὶ μέσσῃσιν. Vide ſupra ad Apollon. I. 464.

V. 979. ἐπὶ Νότον. Odyſſ. XII. 427. ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα.

V. 998.

τοίη ἐπὶ κείνης ἄροσις πέλει.

Scribe τοίη τοι κείνης. Paraphraſtes: ἐπεὶ τοιαύτη ὑπάρχει τῆς γῆς ἐκείνης ἡ ἄροσις.

V. 1147.

ὀρνύμενοι προρέουσιν ἐπὶ Γαγγήτιδα χώρην.

Ob nomen proprium.

HERODES.

V. 37.

ὤναθ', ὅτε νηὸν Δημήτερος ἐξαλάπαξεν.

Similiter in Hom. hymn. Cer. 319. ἐνὶ νηῷ.

OPPIANVS.

Halieut. I. 297. et II. 24. περὶ μελέεσσι. Non occurrit in Homero et Heſiodo. Sed dictum eadem venia, qua quod ſequitur.

Halieut. I. 539. ἀπὸ μελέων. Iliad. XIII. 672. XVI. 607. Odyſſ. XV. 353.

Halieut. I. 737. ἐνὶ λαγόνεσσιν. Melior lectio ἔσω.

Halieut. II. 70. οἷα νέκυς. Praeferenda videtur lectio cod. Sylb. οἵη νέκυς.

Halieut. II. 433. ἄσιν ἁλός. Iliad. XXI. 321. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Ibi alii habent ἄσην, quam lectionem ſequutus videtur Oppianus.

CYNEGETICORVM SCRIPTOR.

I. 355.

εἵματα πορφυρέα· ταὶ δὲ κλιδὸν ὅσσε βαλῦσαι.

Odyff. X. 353. πορφυρέα καθύπερθ'.

I. 523. δαμασσάμενος ὀνύχεσσιν. Etfi ob longius vocabulum ferri poteft productio, malim tamen cum Arnaldo legere σονύχεσσιν, praefertim quum etiam III. 232. idem vocabulum occurrat.

III. 247.

Ἀτθίδα καὶ Πρόκνην, καὶ Θρηϊκίην Φιλομήλην,
Κολχίδα τε Μήδειαν, ἀρίζηλόν τε Θεμιςώ.

Scribendum Ἀτθίδα τε Πρόκνην, et Κολχίδα καὶ Μήδειαν.

III. 389.

ἔνθα συὸς γενύων πέλασαν αἴθωνες ὀδόντες.

Scribe:

ἔνθα συὸς πέλασαν γενύων αἴθωνες ὀδόντες.

Q. SMYRNAEVS.

In hoc fcriptore, quae ab L. Rhodomanno perfanata funt, praetereo.

I. 39. ὑπαὶ νεφέων. Scribendum ὑπὸ νεφέων ex Iliad. XV. 625. XVI. 275. XXIII. 874.

I. 132. 537. III. 95. V. 531. ἀνὰ μόθον. Vide ad II. 322.

I. 332. 744. ἀπὸ μελέων. Sic etiam fcribendum III. 318. pro ἀπαὶ μελέων. Vide fupra ad Oppian. Hal. I. 539.

II. 139.

Ζηνὶ μεγασθενέϊ· ὁ δ' ἄρ' ὤπασεν υἱέϊ δῶρον.

Ita Homerus Iliad. II. 116. IX. 23. ὑπερμενέϊ φίλον. Hymn. Cer. 101. γρηῒ παλαιγενέϊ ἐναλίγκιος.

II. 195.

αἶψα δ' ἄρ' ἐπλήσθη πεδίον ἅπαν· τοὶ δ' ἐκέχυντο.

Infeliciter hic Rhodomannus οἱ δέ. Scribendum πεδίον πᾶν. Iliad. XXI. 348.

ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκρούς.

II. 222. ἔπι νέφεα κτυπέωσι. Sic Iliad. V. 525. οἵτε νέφεα. XI. 305. ὁπότε νέφεα. XVII. 594. κατὰ νεφέεσσι. XXII. 309. διὰ νεφέων. XXIII. 366. ὥςτε νέφος. Odyss. V. 293 IX. 68. XII. 314. δὲ νεφέεσσι. VIII. 374. XI. 591. ποτὶ νέφεα. XX. 114. ποθὶ νέφος. Hymn. Ven. 67. μετὰ νεφέεσσι.

II. 322. 516. V. 296. VI. 418. κατὰ μόθον. Iliad. XVIII. 159. 537. XXI. 310. Scut. Herc. 158.

II. 344. ἀπὸ μεγάλων. Vide supra ad Apoll. I. 563.

II. 542. ἀντικρὺ μέλαν. Vide supra ad Apoll. II. 624.

II. 606. IV. 128. 265. V. 3. ἐνὶ μέσσοισι. Vide supra ad Apollon. I. 464.

III. 218. ἀπὸ νέκυος. Non inuenitur in iis, quae nunc reliqua sunt Homeri et Hesiodi.

III. 264. ἀμφὶ νέκυν Ἀχιλῆος. Ob nomen proprium. Caeterum νέκυν ἑτέρωσ' Iliad. IV. 492. νέκυν ἐρύοντο XVII. 277. νέκυν ὀλίγη 394. νέκυν ἐπὶ 692. νέκυν αἴροντες 724. νέκυν ἐλεεινὸν XXIII. 110.

III. 307. 600. 725. περὶ νέκυν. XIV. 399. περὶ νέκυας. Non est in Homero et Hesiodo.

III. 315. περὶ μελέεσσι. Vide supra ad Oppian. Halieut. I. 297.

III. 638. τε λιγέων. Iliad. XIII. 334. ὑπὸ λιγέων. XIX. 5. κλαίοντα λιγέως. 350. τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ. Odyss. III. 176. ἐπὶ λιγύς. 289. ἐφράσατο λιγέων. X. 201. XVI. 216. hymn. Merc. 424. δὲ λιγέως. Odyss. XI. 390. ὅγε λιγέως. XXI. 56. μάλα λιγέως.

III. 733. σὺν μέλιτι λιαρῷ. Ὕδατι λιαρῷ Iliad. XI. 829. 845. XXII. 149.

IV. 182. ὑπὸ μαζοῖσιν. Od. XIX. 483. ἐπὶ μαζῷ.

IV. 386. ἀριπρεπέϊ Διονύσῳ. Vide supra ad II. 139.

V. 113. ἔσαν Ἀχιλῆϊ. Ob nomen proprium. Similia apud Homerum sunt haec: Iliad. VII. 206. ἔφαν. Αἴας. XVIII. 347. et Odyss. VIII. 436. ἔχεαν ὑπό. IX.

413. ἔφαν ἀπιόντες. X. 47. λῦσαν, ἄνεμοι. XVI. 358. ἔβαν ἐπί. XVIII. 74. ἔφαν Ἶρῳ. XXII. 181. ἔσαν ἑκάτερθε. 449. τίθεσαν εὐερκέος. XXIV. 310. ἔσαν ὄρνιθες.

V. 521.

καί μιν ἁπάντων
τεῦξεν ἄνασσαν ἔμεν, ὅσσων ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
ἐδνωταὶ μεδέουσι.

Scribe:

καί μιν ἄνασσαν
τεῦξεν ἁπάντων ἔμμεν, ὅσαν ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
ἐδνωταὶ μεδέουσι.

VI. 477. XIII. 385. ἐνὶ μυχάτοισιν. Non eſt in Homero atque Heſiodo.

VI. 611. κύνες ὥς. Iliad. XI. 172. βόες ὥς. Odyſſ. XI. 412. σύες ὥς.

VII. 317. ἐφεζόμενος, ὁ δ'. Ob longius vocabulum. Iliad. V. 463. εἰδόμενος Ἀκάμαντι. IX. 327. μαρνάμενος ὀάρων. XI. 547. ἐντροπαλιζόμενος ὀλίγον. XVII. 109. ἐντροπαλιζόμενος ὥστε. 582. ἱσάμενος ὤτρυνεν. XIX. 345. ὀδυρόμενος ἕταρον. XX. 404. ἑλκόμενος Ἑλικώνιον. XXI. 63. καιόμενος ἀνά. XXIII. 89. δεξάμενος ἐν. 137. ἀχνύμενος. ἕταρον. XXIV. 736. χωόμενος, ᾧ. Odyſſ. VIII. 238. XI. 102. χωόμενος ὅτι. IX. 302. ἐπιμασσόμενος· ἕτερος. 339. ὀϊσσάμενος ἤ. 429. αἰνύμενος. ὁ μέν. XII. 52. τερπόμενος ὄπ'. 336. νιψάμενος, ὅθ'. XXIV. 284. ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε.

VII. 518. XII. 62. ἐπὶ μόθον. Vide ſupra ad I. 132.

VIII. 49. δὲ νέφος. Iliad. IV. 274.

VIII. 144. ὀστέα τε σάρκας τε. Odyſſ. IX. 293. ἔγκατά τε σάρκας τε: quem locum iam Doruillius comparauit. Vide ſupra ad Dionyſ. Perieg. 469.

IX. 184. ὑπὸ μελίῃ. Iliad. XX. 322. δὲ μελίην. XXI. 174. ἄρα μελίην. XXII. ἐπὶ μελίης.

X. 66.

τῶν δ' ὡς ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον ἀέντων
εἴαρος ἀρχομένου, ὅτε δένδρεα μακρά, καὶ ὕλη

φύλλα φύει, ἠδ᾽ ὡς τ᾽ ἀνὰ ζαλέης ξυλόχοιο
πῦρ τρομέει αἰθόμενον, ἠδ᾽ ὡς μέγα πόντος
ἀπείρων
μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο δυσηχέος.

Non hic solita felicitate vsus est Rhodomannus. Nihili est lectio cod. Vat. in primo versu, τῶν δ᾽ ὥς πȣ. Scribendum:

τῶν δ᾽ ὡς ἢ ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον ἀέντων,
εἴαρος ἀρχομένȣ, ὅτε δένδρεα μακρά, καὶ ὕλη
φύλλα φύει· ἢ ὡς ὅτ᾽ ἀν᾽ ἀζαλέην ξύλοχον πῦρ
αἰθόμενον βρομέει· ἢ ὡς μέγα πόντος ἀπείρων
μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο.

X. 194. μέγας ἐνὶ ἀέρι καπνός. Scribe: μέλας ἐνὶ ἠέρι καπνός.

XI. 66.

ἀλλ᾽ ȣ̓ σφιν ἐπὶ πῆμα θαλάσσια ἤρκεσεν ἔργα.

Scribe σφῶν.

XI. 107. ποτὶ μόρον. Non habent Homerus et Hesiodus.

XIV. 39. ἀλλ᾽ ȣ̓ μὲν Ἑλένην γόος ἄμφεχεν. Scribe μάν.

MAXIMVS.

V. 185. ἐνὶ λέκτροισι. Odyss. XIX. 516. ἐνὶ λέκτρῳ.

vs. 250. Τοίη γὰρ ἐπὶ μογερήν. Scribe, τοίῳ γὰρ ἐπὶ σμυγερὴν ἄγει ἄτην.

vs. 286.

μηδέ τε μοι χρόα φωτὸς ἐπὶ μογεροῖσιν ἰάψει.

Scribe: μηδὲ τέμοι χρόα φωτός, ἐπεὶ μογεροῖσιν ἰάψει ὦκα πόνοις.

vs. 313. ἀπὸ διχομήνȣ. Si ita scripsit, simile est in Hom. hymn. Cer. 283. ἀπὸ δαπέδȣ.

vs. 496. χοροιμανέος Ἰοβάκχȣ. Ob longius vocabulum. Et vide supra ad Apoll. I. 289.

MANETHO.

II. 109. ὅς μὲν γὰρ ὕψϰ. Scribe γάρ θ', vt alibi Manetho, v. c. III. 45. 59.

II. 272. χερσὶν ὀλέκϰσιν. Iam Doruillius χείρεσσ' emendauit.

II. 501. ἐπὶ κύκλῳ. Verſus corruptus.

III. 330.

ὕβρεις τε λεχέων καὶ ἀλλοτρίων ὑμεναίων
γίγνονται.

Scribendum, ὑβρισαὶ λεχέων τε καί.

III. 390. παρὰ λεχέεσσι. Παραὶ λεχέεσσι in Homero legitur Odyſſ. I. 366. XVIII. 212. παραὶ λέχεσσι hymn. Ven. 126. quibus in locis fortaſſe παρὰ λεχέεσσι et παρὰ λέχεσιν inuenerunt poetae, qui Homerum ſectati ſunt.

III. 411. ἐπὶ μοίρῃσι: 418. περὶ μοίρῃσι. Sic legendum, miſſa Doruillii barbarie. Apud Homerum eſt κατὰ μοῖραν Iliad. XVI. 367. Odyſſ. III. 331. 457. IV. 783. VIII. 54. 496. IX. 245. 309. 342. X. 16. XII. 35. et Ὀδυσσῆϊ μοῖραν XX. 281.

IV. 106. ἀβλαβέας οἴκων. Scribe ἀβλαβέως.

IV. 357.

πόρνας καὶ τριβάδας, ἀνδροστρόφα ἔργα τελϰσας.

Hic verſus cum eo, qui praecedit, ſic ſcribendus videtur:

τηνίκα δὴ τεύχει μαχλάδας τ' ἄστεα φρονϰσας,
πόρνας τε, τριβάδας τ'.

Verbum ἀνδροστρόφα vereor vt ſanum ſit.

IV. 374.

ἦμαρ ἐλευθέριον ἕξει ποιητὸς ὀθνείων.

Scripſit, puto,

ἦμαρ ἐλεύθερον ἕξει ἀνὴρ ποιητὸς ὀθνείων.

IV. 561.

αὐτόνομος, κακόθυμος, ἀθεσμοφάγος, ἀτράπεζος.

Hoc propter longiora vocabula ferri potest. Nisi vltimum vocabulum praecedenti versui addendum, et inde δολοεργὸς hic reponendum est.

VI. 295.

εἰ δ' ἄρα πῶς ἄστρων κατ' ἀπείριτον οἶμον ἰόντων
ἀνδρὸς ἐνὶ γενέθλῃ, τοτ' ἀείκεα ἔργα τελοῦσιν.

Scribe, ἀνδρὸς ἔοι γενέθλῃ.

VI. 646.

κλῆρον ἢ ἐκ ἤμερσαν ἢ αὔδοντες ἀπάμερσαν.

Scribendum videtur:

κλῆρον ἢ ὢκ ἤμερσαν, ἢ αὖτις δόντες ἄμερσαν.

POETA DE VIRIBVS HERBARVM.

Carmen illud de viribus herbarum, quod Fabricius in vol. II. Bibl. Gr. p. 630. seqq. edidit, vt mihi quidem videtur, etiam Manethone recentius est. In eo, si ab duobus locis discesseris, non aliam productionem in caesura inuenimus, quam, quod quis miretur, in particulis ὁπόταν et ὅταν. Sed hi loci emendatione indigent.

vs. 62.

εὖ δ' ὁπόταν ἐθέλῃς πόνον ὀφθαλμῶν ἀκέσασθαι.

Scribe:

εὖ δ' ὁπόταν πόνον ὀφθαλμῶν ἐθέλῃς ἀκέσασθαι.

vs. 77.

δικτάμνου γὰρ ὅταν αὖον δέμας ἐν παλάμαισι
τρίψας ἀλφιτοειδὲς ἐνιστάξεις Διόνυσον.

Scribe:

δικτάμνοιο γὰρ αὖον ὅταν δέμας ἐν παλάμῃσιν
τρίψας ἀλφιτοειδὲς ἐνιστάξῃς Διόνυσον.

Ἐνιστάξῃς recte Aldus.

vſ. 134.

τῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν, ὅταν ἀλγῇ τις ὀδόντα,
λαμβανέτω.

Scribe:

τῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν, ὀδόντα τις ὁππόταν ἀλγῇ,
λαμβανέτω.

Praeter haec loci ſunt duo, quorum ſupra mentionem feci. Vnus in his v. 100.

πρός τε γυναικείους κόλπους καὶ πάντα λοχείης
μωλυθεῖσα πυρὶ σμαλερῷ ἔμμηνα καθαίρει.

Ibi Rentorfius πυρὶ μαλερῷ ſcribendum eſſe ſatis probabiliter coniiciebat. Scholiaſtes nihil amplius habet, quam hoc: καὶ πρὸς πάντα ποιεῖ λόχεια γυναικῶν. Praeterquam, quod πρὸς δέ, *praeterea*, ſcribendum eſt, equidem in hoc ſcriptore malim πυρὸς μαλερῷ, *calore ignis*, quo vulgata lectio ducere videtur.

Alter locus, quem rei herbariae peritis expendendum relinquo, eſt in his v. 151.

ἣν πάντες καλέουσι θεοὶ μάκαρες γλυκυσίδην,
ἀμβρόσιον βλάστημα καὶ ἡδεῖαν ἑκάτερθεν.

NONNVS.

Ad illam accedimus epicorum ſectam, in qua principatum tenet Nonnus. Haec a productione in caeſura ita abſtinendum cenſuit, vt rariſſime eam admitteret. In Nonni Dionyſiacis vix alia, quam haec, exempla inueniri poterunt.

XL. 217. p. 1028, 32.

ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν ὄρχαμον Ἰνδῶν.

Iliad. XXII. 393.

ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον.

XL. 543. p. 1048, 28.

τοῦτο βέλος, ὅπερ ἔσχεν ὅλη φύσις.

Rhodomannus recte τόπερ.

XLIII. 422. p. 1136, 11.

νυμφοκόμε Διόνυσε, τί μέμφεαι εἰσέτι κεστοῦς;

Rhodomannus emendauit νυμφοκόμους.

XLVIII. 398. p. 1270, 27.

τίς πάλιν Ὠρίων σε βιάζεται; εἰσέτι κεῖται
κεῖνος, ὃς ὑμετέροιο πάλιν ἔψαυσε χιτῶνος.

Πάλαι scribendum esse iam vidit vir doctus apud Villoison. in Epist. Vinar. p. 23. Et hoc etiam expressit interpres Gallicus.

TRYPHIODORVS.

V. 298.

εἷλκον ἐπὶ πεδίοιο θοῶν ἐπιβήτορα κύκλων
ἵππον.

Scribe ὑπὲκ πεδίοιο.

CHRISTODORVS.

V. 307.

Ἄρτεμις, ἀλλ' οὐ τόξον ἑκηβόλον οὐδὲ φαρέτρην
ἰοδόκον ἀνέχουσα κατωμαδόν.

Reponendum e cod. Vat. ἰοδόκην.

Redeo ad Orpheum. De quo quod supra diximus, eum esse Nonno antiquiorem, id confirmatur eo, quod more aetatis Nonnum praegressae productionibus quibusdam vtitur.

Vs. 98. παραιφάμενος ἐρεείνεις. Hoc et longioris vocabuli veniam habet, et fortasse ex aliquo antiquo carmine ductum est, vt quod mox v. 767. memorabitur.

505. Αἰνῆος υἱός. Ob nomen proprium.

508. εἰλίποδας ἕλικας βοῦς, ex Homero.

767. 774. 1098. παραιφάμενος ἐπέεσσιν, ex Hom. hymn. Cer. 336.

782. ἐνὶ μεγάροισιν: vide ſupra ad Apollon. I. 810.

811. κάλλος τε μέγεθός τε. Vide ſupra ad Dionyſ. Perieg. 469.

1195. μέγα νέφος. Vide ſupra ad Quintum I. 39. II. 222.

1264. κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ. Vide notas.

1340. ὁμοῖ δέμας εἰκυῖα. Odyſſ. VIII. 194. XIII. 222. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα.

1367. περικτίονες ἄνθρωποι: vide notas.

1384. ἐνὶ λέκτροις: vide notas.

Videamus nunc hiatum. Vocamus autem hiatum non eodem modo in epicis, vt vulgo in Atticis poetis ſolent. Apud Atticos enim poetas hiatum dicunt, quotiescumque vocabulum in vocalem deſinens ante vocabulum a vocali incipiens collocatur. In epicis, pariterque in elegorum ſcriptoribus et lyricis, is tantum cenſetur hiatus, ſi vocabuli in vocalem exeuntis vltima ſyllaba ante vocalem, quo ſequens verbum incipit, non eſt in arſi, neque, ſi longa eſt, corripitur. Non ergo hi ſunt hiatus:

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ.

τὸν δ' ἔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν.

Hoc quidem genus, in quo longa ſyllaba corripitur, etiam Attici poetae aliquoties in anapaeſtis et melicis verſibus admiſerunt; in iambis et trochaeis neutrum. Omnino enim bene tenendum eſt, magnam in hac re diuerſitatem eſſe numerorum trochaicorum et dactylicorum. Vtrosque numeros latiore ſignificatu dico, quam rationem in libro de metris II. ſatis firmaſſe mihi videor, ita vt trochaici iambos, Creticos, Baccheos, antiſpaſtos; dactylici anapaeſtos, choriambos, Ionicos comprehendant. In trochaicis igitur numeris neque Attici, neque alii vlli poetae, illud genus hiatuum,

quod longae syllabae correptionem habet, ferendum existimarunt. Versus Archilochi in Brunckii Analectis T. I. p. 44. fr. 19.

ζωοὶ ἀνθρώπων. κάκιστα δὲ τῷ θανόντι γίνεται.

ita a Grotio, quum emendare eum vellet, vna cum Stesichori fragmento, quod apud Stobaeum sequitur, corruptus est. In Phalaeci versu in Brunckii Anal. T. I. p. 421.

ἔμπη δὲ νίκης; Ἰσμοῖ. ἤ τὺ δ' ἔμπη;

codex Vat. praebet Ἰσθμόν. Diuersa ratio est trium Pindari locorum Nem. VI. 25. Isthm. I. 21. II. 64.

νῦν πέφανται οὐκ ἄμοιρος.
ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολά-
ου.
θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες.

De his non accurate disputaui in comment. de metris Pindari p. 203. Excusatur hiatus eo, quod in his omnibus exemplis in fine ordinis est; nam sequens ordo numerorum quasi noui versus instar habetur. In mediis ordinibus non sibi indulsisset hoc Pindarus, veluti sic,

νῦν μὲν οὖν πέ|φανται οὐκ ἄ|μοιρος.

Contra, quum syllaba longa in arsi producitur, eum hiatum lyrici ne in trochaicis quidem numeris deuitarunt, vt Pindarus Olymp. XIII. 164.

Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδοὺς.

Et alibi. Archilochus:

ὡς Διωνύσου ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος.

Quo facilius, puto, tragicis concedi haec licentia poterit in numeris dactylicis et paeonicis, praesertim quum in iisdem numeris diphthongum ante vocalem corripiant, quod tamen in trochaicis ne lyrici quidem faciunt. Quare non videtur mihi librorum lectio sollicitanda esse in Euripidis Hecuba 471.

τᾶς καλλιδίφρȣ Ἀθα-
ναίας.

Porſonus in ſecunda editione, vt hiatum vitaret, edidit,

τᾶς καλλιδίφροι' Ἀθα-
ναίας.

Hunc Ionicum genitiuum eliſa vltima equidem nusquam inueni, niſi vbi aut librariis, qui ſaepe epicas formas aliénis locis ſcribere conſueuerunt, aut criticis deberetur. In Pindari Pyth. I. 74. recte Heynius e codd. edidit,

Λύκιε καὶ Δάλȣ ἀνάσσων,

quum antea pro vulgata lectione Δάλοιο ἀνάσσων critici dediſſent Δάλοι' ἀνάσσων. Originem vitioſae lectionis Δάλοιο monſtrat codex, quem contuli, in quo eſt Δά-λι'. In Pyth. XII. 23. legitur:

ἤτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος.

Vnde quid aliud quam colligamus Pindarum ſcripſiſſe Φόρκοιο μαύρωσεν? Verſum Archilochi, quem ſupra commemoraui, Porſonus ex emendatione Bentleii in diſſ. de Phalar. p. 165. ita ſcriptum affert ad Oreſten v. 5.

ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος.

Hic quoque, quod apud Athenaeum legitur, Διωνύσοιο ἄνακτος, librariis debetur, qui haec verba ſaepius hoc modo ſcripta apud epicos inueniſſent. Quare ego in libro de metris p. 118. Διωνύσȣ ſcripſi. Ac tantum abeſt vt vltimam ſyllabam iſtius genitiui eliſam eſſe vmquam putem, vt eam ne potuiſſe quidem elidi credam. Vehementer enim ſecum ipſi pugnaſſent Graeci poetae, ſi formas vocabulorum ob id ipſum inuentas, vt locum deficientis in verſu ſyllabae explerent, rurſus decurtare, quam communibus formis vti maluiſſent. Non dixit Homerus,

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδα' Ἀχιλῆος,

non,

ὅς σε' ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει,

non,

τῶν δ' ἄλλων ὅτις ε' ἀκήδεσεν,

non,

νοστήσας, Ἰθάκηνδε κιὼν, Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
εἴποιμ'.

non,

ἔρχε', ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι,

non,

εἰπέμεν Ἀτρείδησ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,

vt quidam olim legebant; non,

πῶς δὴ ἔγωγ', ἥ φημι θεάων ἔμμεν' ἀρίστη,

quod nunc quoque in nuperrima, eaque omnium abſolutiſſima editione relictum video, non dixerim conſultone an, quod mihi in eodem vocabulo apud Orpheum accidit, oculis ad alia intentis. Mihi quidem non eſt credibile vltimam ſyllabam huius infinitiui eliſam eſſe, quum ſine eliſione dicere poſſet poeta εἶναι, niſi, vt in fine verſus, quam leniſſimos numeros praetuliſſet. Ac propria eſt formae ἔμμεν ſedes quinta hexametri apud Homerum, qui eam formam nullo alio in loco poſuit. Non magis adducor, vt σεῖ' Iliad. VI. 454. et ἐμεῖ' XXIII. 789. atque Odyſſ. VIII. 462. pro σεῦ, vt Clarkius edidit, et ἐμεῦ veras lectiones eſſe credam. Ex hoc genere ſunt etiam illa, quod σφὶν ante vocalem dicitur, non σφίσ', vt recte monuit Erfurdtius ad Sophocl. Electr. 1066. (1070 ed. Brunck.) quod ἀπαί, ὑπαί, et ſimilia numquam ante vocalem ponuntur, vltima correpta; quod αἰεὶ vltima producta, non αἰὲν dicitur. vnde corrigi debent Leon. Tar. 16. epigr. incert. 743. Eurip. Phoen. 346. ed. Porſ. Nec diſſimile eſt, quod in verbis ἦλθεν et ἤλυθ' obſeruaſſe mihi videor. Ἤλυθ' ἀκωκὴ et alia huiusmodi apud Homerum ſatis frequenter occurrunt; ſaepius tamen

ἦλθεν, vt ἦλθεν Ὄνειρος. Quid ergo? an exiſtimemus eum etiam ἦλθεν ἀκωκή, et ſic caetera dixiſſe? Non puto. Antiquior enim forma eſt ἤλυθε, pro qua paullatim ἦλθε dici coepit, idque illo ipſo tempore, vt videtur, quo facta ſunt iſta carmina. Sed poſtea, quum ἦλθε iam peruulgatum eſſet, rarius, niſi fallor, et fere tantum in Homericis hemiſtichiis ἤλυθ' adhibitum eſt a poetis: vt corrigendus videatur Apollonius Rhodius II. 491. In Simonidis certe epigr. 106. (112. Brunck.) ἦλθεν hoc magis legi debebit, quod ita habet Suidas. Illud vero Sophoclis in Oed. Col. 182. ἕπεο μάν, ἕπε' ὧδ', qua ratione ſeſe tueatur, in promptu eſt. Sed redeo ad Ionicum illum genitiuum οιο. In hoc quidem tanto minus videtur vltima ſyllaba elidi potuiſſe, quod non modo antiqui, ſed etiam recentiores epici tam crebro in hac genitiui forma hiatum habent, ea vt magis faciendo hiatui, quam vitando inſeruiiſſe videatur. At quid epici ad Euripidem? Hoc, puto, quod tragici hunc genitiuum, quem ab epicis accepiſſent, non vſurpabant niſi ad horum exemplum, id eſt ad explendum verſum. Sic alia quaedam ab epicis transtulerunt tragici, quae vix quisquam mutare auſit, vt hosce hiatus:

ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων.

ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ.

Accedit, quod omnino rariſſime iſta genitiui forma vtebantur, vt Aeſchylus in Perſis 106. Euripides in Oreſte 822. in Phoeniſſis 849. in Troadibus 844. in Hercule furente 121. in Electra 468. is, qui Rheſum ſcripſit, v. 912. Aliis enim in locis magnae dubitationi obnoxia eſt haec forma. In Aeſchyli Prometheo v. 531. veteres edd. cum optimis quibusdam codd. Ὠκεανῦ habent, quam vnice veram eſſe lectionem metrum docet. Verſus in Alceſtide Euripidis 465.

καὶ Κωκυτοῖο ῥεέθρων,

vt in Aldina et aliis edd. legitur, non modo frigidiſſimus eſt iſto in loco, ſed ne habet quidem in anti-

ſtropha, quod ei reſpondeat: quare eum aliunde illatum puto. Nec vitio caret in Iphigenia Aul. v. 1075. in quo, vt nunc quidem ſtrophica leguntur, Πριάμοιο vltimam ante κλεινὰν productam habet, quod fieri non poteſt. Denique in Iphigenia in Taur. v. 1155. in quo ſolo loco hunc genitiuum ante vocalem inueni, non minor eſt metrorum perturbatio. Vterque locus talis eſt, vt a codicibus ſalutem exſpectare videatur. Vti hunc genitiuum raro, ita formam ſimilem, αο, nusquam admiſerunt tragici. Male in Eurip. Alceſt. 470. quaedam edd. Ἄιδαο habent.

Sed longius, quam volebam, a propoſito digreſſus ſum. Igitur poſtquam, qui iure hiatus dici poſſint, oſtendi, ad epicos reuertar. Horum antiquiores hiatum, quem ab Homero acceperant, ita retinuerunt, vt eum et parcius, nec niſi in Homericis formulis admitterent. Atque in hoc genere illa quidem exempla, vbi ante ἔργα, ἕκαστος, εἴκελος, ἐοικώς, ἄναξ, et alia quaedam, quae apud Homerum, qui digamma vſurpabat, vbique occurrunt, omittenda duxi. Haec enim etiam recentiores multum frequentarunt, digamma quidem ignorantes. Sed qui praeterea in his poetis hiatus ſunt, diligenter notaui, vt pateret, quo quis recentior eſt, eo magis eum ab hiatu abstinuiſſe. Praecipue vero hiatus apud hos eſt in pronomine ὅ, pro οὗτος; in genitiuis in οιο exeuntibus; in tertia ſyllaba breui quarti pedis. Hic enim pes maiorem habet veniam, quia trochaicam caeſuram, quantum poterat, declinabant epici.

HOMERICVS HYMNVS IN MERCVRIVM.

V. 446.

τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμηχανέων μελεδώνων.

Magnopere vereor ne ſcripſerit:

τίς δὴ μοῦσ᾽ ἤδ᾽ ἐστὶν ἀμηχανέων μελεδώνων.

Heſychius μοῦσα, τέχνη.

THEOCRITI CARMEN XXV.

In Theocriti carmine non ſunt, niſi tales hiatus, qui apud Homerum ob digamma nulli erant. V. 40. *μέγα εἶδος.* 45. *παρὰ οἷσι πολίταις.* 115. *οὐδὲ ἐώλπει,* 150. *τε ἄναξ.*

ARATVS.

Vſ. 223. *αὐτὰρ ὃ ἵππος.* Iliad. I. 333. VIII. 446. *αὐτὰρ ὃ ἔγνω.* II. 105. 107. *αὐτὰρ ὃ αὖτε.* V. 142. *αὐτὰρ ὃ ἐμμεμαώς.* XVIII. 421. *αὐτὰρ ὃ ἔῤῥων.* XXI. 33. *αὐτὰρ ὃ ἄψ.* Od. VII. 224. XIV. 1. *αὐτὰρ ὃ ἐκ.* XIX. 1. XX. 1. *αὐτὰρ ὃ ἐν.*

vſ. 377. *ἐπὶ ἶσα.* Iliad. XII. 436.

vſ. 379. *γε ἐείσατο* corruptum eſt ex *οἱ ἐείσατο,* vt eſt apud Hipparchum.

vſ. 951. (Dioſem. 219.) *ποταμοῖο ἐβάψατο.* Iliad. II. 625. *Δουλιχίοιο Ἐχινάων.* VII. 63. *Ζεφύροιο ἐχεύατο.* VIII. 479. *πόντοιο, ἵν'.* XI. 732. *ποταμοῖο, ἀτάρ.* XIV. 122. *βιότοιο, ἅλις.* 154. *Οὐλύμποιο ἀπό.* XVI. 127. *δηΐοιο ἰωήν.* 512. *ὑψηλοῖο ἄρην.* XVII. 667. *Φόβοιο ἀλεγ.* XIX. 73. *πολέμοιο ὑπ'.* XXIII. 73. *ποταμοῖο ἐῶσιν.* 224. *ἑτάροιο ὀδύρετο.* 252. *ἑτάροιο ἐνηέος.* XXIV. 318. *ἀφνειοῖο, εὐκληΐς.* 349. *Ἴλοιο ἔλασσαν.* 717. *κλαυθμοῖο, ἐπήν.* Odyſſ. I. 135. 405. *ἀποιχομένοιο ἔροιτο.* VIII. 251. *οἴκοι, ἵν'.* XVII. 73. *ξείνοιο ἑκάς.* XIX. 19. *ἀποιχομένοιο. ἐγώ.* XX. 21. *ἄντροιο ὀϊόμενον.* XXI. 229. *μεγάροιο, ἀτάρ.* Heſiod. Theog. 605. *γηροκόμοιο, ὃ δ'.* 835. *Οὐλύμποιο ἐπάλμενος.* Hom. hym. Apoll. 459. *πόντοιο ἐπὶ*: haec vera lectio eſt. Hymn. Cer. 105. *Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο.* Eadem in aliis ſimilibus genitiuis licentia. Iliad. XVII. 610. *Μηριόναο ὀπάονα.* XXII. 235. *σεῖο ἔλοιμι.*

vſ. 962. (Dioſem. 230.) *ἐπὶ ὕδατι ὕδωρ.* Prior hiatus excuſationem habet a quarto pede, alter ab datiuo tertiae declinationis. Vtramque rem, vt ſemel hoc negotio defungar, idonea locorum copia firmabo.

Atque in ſine quarti pedis hiatus ſunt in Homero Iliad. I. 38. *τε ἶφι.* II. 3. *φρένα ὡς.* V. 538. *δὲ*

εἴσατο. 542. τε Ὀρσίλοχον. 568. ἔγχεα ὀξυόεντα. VIII. 66. XI. 84. Od. IX. 56. ἀέξετο ἱερόν. Iliad. VIII. 105. ἐπιβήσεο. ὄφρα. IX. 690. κατελέξατο· ὥς. X. 70. πονεώμεθα· ὧδε. 93. περιδείδια, οὐδέ. 472. κέκλιτο εὖ. XI. 76. καθείατο, ἧχι. XII. 339. μέγα ἔθνος. XVII. 368. ἔπι, ὅσσοι. 680. κατὰ ἔθνος. XX. 113. ἀνὰ ὁλαμόν. 379. ἐδύσατο ὁλαμόν. 492. φλόγα εἰλυφάζει. XXI. 234. ἐπέσσυτο οἴδματι. XXIII. 195. ὑπέσχετο ἱερά. 224. ὀδύρετο ὀστέα. 465. ἡνία, οὐδέ. XXIV. 100. καθέζετο, εἶξε. 207. ὅδε, οὔ σ'. 504. ἀπώσατο ἦκα. Odyss. I. 60. Ὀλύμπιε, οὔ. 263. νεμεσίζετο αἰέν. II. 57. XV. 499. τε αἴθοπα. 417. ἕζετο. ἄγχι. III. 8. ἑκαστόθι ἐννέα. 435. εἰργάζετο· ἦλθε. IV. 141. ἐοικότα ὧδε. 831. τε ἔκλυες. V. 153. οὐκέτι ἥνδανε. 255. ποιήσατο, ὄφρ'. 391. XII. 168. ἐπαύσατο, ἠδέ. VII. 6. τε ἔσφερον. IX. 159. δυώδεκα, ἐς. 215. εἰδότα οὔτε. 438. ἐξέσσυτο ἄρσενα. X. 403. ἐρύσσατε ἤπειρόνδε. 404. πελάσσατε, ὅπλα. 458. ἄλγεα ἰχθυόεντι. XI. 34. τε ἔθνεα. XII. 329. ἐξέφθιτο ἤϊα. XIII. 114. ἐπὶ ἥμισυ. XIV. 351. διήρεσα ἀμφοτέρῃσιν. 352. ἔα ἀμφίς. 432. ἀολλέα· ἂν δέ. XVII. 22. ὅδε, ὄν. 254. αὐτόθι ἦκα. XVIII. 393. εἵλετο· αὐτάρ. XIX. 233. κάτα ἰσχαλέοιο. XX. 161. ξύλα· αἱ δέ. XXII. 249. κενὰ εὔγματα: nisi hic κενέ' εὔγματα fuit: non enim κενὸς habet Homerus. 426. ἀέξετο, οὐδέ. XXIV. 214. ἱερεύσατε, ὅστις. 272. ξεινήϊα, οἷα. 400. σὲ ἤγαγον. 465. τεύχεα ἑσσεύοντο. Hesiod. Ἔργ. 538. τε ἱλάσκεσθαι. 550. ἀπὸ αἰενάοντων. Theog. 182. ἐτώσια ἔκφυγε. 593. σύμφορα, ἀλλά. 706. ἅμα ἐσφαράγιζον. Scut. Herc. 108. ἀρήϊα, ὄφρα. Hom. hymn. Apoll. 190. ἄμβροτα, ἠδ'. Hymn. Cer. 54. ὡρηφόρε, ἀγλαόκαρπε. 241. δὲ ἄντα. Quaedam in his exemplis, in quibus digamma hiatum tollebat, fciens pofui, quia certe illis, qui Homerum imitabantur, hiatum videbantur habere. Alia ex hoc genere plurima omifi: item ea, in quibus datiuus tertiae declinationis in quarta fede hiatum facit, quoniam de his mox dicetur.

Caeterum, quae fit quarti pedis vis in eo, vt remoueatur caefura trochaica, ex eo poteft intelligi, quod illo in

loco καὶ aliaque in diphthongum vel longam vocalem exeuntia ante vocalem producuntur. Vt Iliad. III. 392. καὶ ἥμασι. XXIV. 718. καὶ εἶξεν. Od. I. 230. καὶ ἤπιος. 232. καὶ αἴσιμα. V. 484. Ἀχαιοί, ἢ κεν. X. 337. σοι ἤπιον. XX. 166. Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν. Ita etiam recentiores, vt Apollonius II. 762. καὶ ὄνομ', quod eſt etiam in Q. Smyrnaeo VII. 233. Idem Apollonius III. 329. καὶ εἵματ'. IV. 213. καὶ ἔργ'. Sic nomen Πολυπαίδη quartum pedem ante vocalem finit apud Theognidem v. 25. 57. 79. 129. (131) 143. (145) 1197. (1149). In aliis ſedibus ſi καὶ ita in theſi ante vocalem producitur, vix abeſt ſuſpicio vitii. Sic in Heſiodi Theogonia v. 250.

Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια.

Non ita Iliad. XVIII. 45. ſed ſine metri vitio,

Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια.

At reſtituendum Πανόπεια, quae forma alibi occurrit, vt apud Nonnum XLIII. 264. In fragmentis Heſiodi negligentiſſima editio Lipſ. v. 83. exhibet:

Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, καὶ ἔφρασεν ἔργ' ἀΐδηλα.

Schol. Pind. Pyth. III. 48. habet καί ῥ' ἔφρασεν. Non minus corruptus eſt alius in eadem Loeſneri ed. ex Melampodia verſus, 169.

ὤφειλες δῦναι, καὶ αἴσια μήδεα ἴδμεν.

Schol. Lycophr. ad v. 682. vnde hic locus ſumptus eſt, καὶ ἶσα, bene, quod ad καί, male quod ad quartum pedem, habet.

De Callimachi hymn. Apoll. v. 67. diſputauit R. Bentleius. Apud Ioannem Gazaeum 64. τὲ καὶ ſcribendum.

Antipater Sidonius epigr. 33.

ἢ λίθος ὡς Παφίη θωρήξατο, ἢ τάχα μᾶλλον
εἶδε λίθον Παφίη, καὶ ὤμοσεν· ἤθελον εἶναι.

Scribe καὶ ἐπώμοσεν. Stratonis 32, 1. ex cod. Vat. corrigere iam iuſſit Iacobſius. In problem. arithmet. ep. 17, 15.

διϲϲῶν ἔς τε πυρὴν καὶ ἄλφιτα καὶ τελαμῶνας,

adde ἐς. In epigrammate 77. apud Huſchkium p. 307.

Παλλὰς καὶ Βρόμιος καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις

ſcribe,

Παλλάς τε Βρόμιός τε καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις.

Contra idoneam excuſationem ab nomine proprio vel verbis, quorum par ratio eſt, habent haec: Hom. hymn. Cer. 424.

Παλλάς τ᾽ ἐγρεμάχη, καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

Leonidae Alexandrini in ep. 23.

μῆνιν ἄειδε θεὰ καὶ ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα.

Negligentiae denique tribuenda haec in epigr. incert. 590. 593.

καὶ Πέρσας ὀλέσεις καὶ αἰνομόρους Σαρακηνούς.
σῶμ᾽ Ἀσκληπιάδου καὶ υἱέος ἐνθάδε Βήρου.

Neutri excuſationi locum eſſe puto in his Theognidis verſibus 61. 191. (193)

μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαίδη ἀϲῶν.
οὕτω μὴ θαύμαζε γένος Πολυπαίδη ἀϲῶν.

Priorem ex his verſibus aliter ſcriptum exhibuit Brunckius. Alterum intactum praetermiſit pariter atque alium turpiorem etiam, 627. (637) et rurſus alium in Moſchi Europa 97. aliumque in Theodorid. ep. 10.

Sed quoniam ſemel de venia, quam quartus pes habet, dicimus, non praetereunda videtur alia obſervatio. Quum caeſura eſt in fine huius pedis, dactylum ſpondeo praeferunt poetae. Hinc aliquot locis facienda emendatio eſt. Sic in Theognide v. 367. (359) quum olim legeretur,

οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀϲῶν, ὅντιν᾽ ἔχουσιν,

recte Brunckius meliorem lectionem recepit,

ἀϲῶν δ᾽ οὐ δύναμαι γνῶναι νόον.

In Ptolemaei regis epigr. 2. in Brunckii Anal. T. II. p. 66. recipienda melior lectio,

οὐκ ἔτ' ἐπιψαύω γαίης ποσίν,

pro edito ποσὶ γαίης. Sic etiam in Nestoris ep. 3. T. II. p. 344. vt bene monuit Iacobsius,

πᾶς δ' ἄρα Κηφισσὸς εἴσω ῥέεν,

pro ῥέεν εἴσω. In Paulli Silentiarii ep. 61. quod legitur,

πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδραν· πλωτὰ δὲ χέρσε,

quum olim ita correxissem,

πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδρανα,

eam emendationem egregie confirmatam postea vidi lectione cod. Vat. ἄπλωτα. Non dubito fore, vt ex huiusmodi obseruationibus, quae per se leues et parvi momenti sunt, aliquando maior quidam fructus, praecipue in Homero, percipiatur. Veluti si in loco ob grauem caussam suspecto non modo talia occurrant, vt,

ὃ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας·
αὐτὰρ ἐπεί κε φάνῃ καλὴ ῥοδοδάκτυλος ἠώς:

sed etiam numerus accedat, qualis hic est,

θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ,

quis non huic quoque argumento, cum aliis quidem coniuncto, aliquid tribuendum esse fateatur?

Sed exempla nunc afferam hiatum facientis datiui tertiae declinationis. Iliad. I. 24. Ἀγαμέμνονι ἥνδανε. 578. Διὶ ὄφρα. IV. 134. ζωστῆρι ἀρηρότι. VI. 422. ἤματι Ἄϊδος. VII. 292. ἀσπίδι ἐγχριμφθείς. VIII. 283. Τελαμῶνι, ὅ. IX. 238. Διί, οὐδέ. X. 285. πατρὶ ἅμ'. XI. 256. Κόωνι ἔχων. XII. 117. ἔγχεϊ Ἰδομενῆος. V. 50. XIII. 584. XV. 536. 742. ἔγχεϊ ὀξυόεντι. XIII. 821. Od. XV. 160. 524. εἰπόντι ἐπέπτατο. Iliad. XIV. 130. ἕλκεϊ ἕλκος. XV. 674. μεγαλήτορι ἥνδανε. XVI. 522. παιδὶ ἀμύνει. 583. ὠκεῖ, ὅστ'. XVII. 196. παιδὶ ὄπασσε. 583.

Φαίνοπι Ἀσιάδῃ. XIX. 179. δαιτὶ ἐνί. XX. 22. πτυχὶ Οὐλύμποιο. 322. Ἀχιλῆϊ. ὁ. 385. νιφόεντι Ὕδης. XXII. 459. Od. XI. 514. ἐδενὶ εἴκων. Iliad. XXIII. 278. πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ. ὃ δ'. 747. ἥρωϊ Ἰησονίδης. 751. λοισθῆϊ ἔθηκε. XXIV. 61. Πηλέϊ, ὅς. Male fcribitur Πηλεῖ. 335. ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Odyff. V. 125. Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος. 287. Ὀδυσῆϊ ἐμεῖο. VIII. 547. ἀνέρι, ὅςτ'. XII. 372. νηλέϊ ὕπνῳ. XIII. 143. XVIII. 138. κάρτεϊ εἴκων. 305. ἰόντι ἐμῇ. XIV. 336. βασιλῆϊ Ἀκάςῳ. XVII. 443. Δμήτορι Ἰασίδῃ. XXI. 195. Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν. XXIV. 86. ἀγῶνι ἀριςήεσσιν. Hefiod. Ἔργ. 74. χροΐ. ἀμφί. Theog. 435. ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν. Scut. Herc. 345. πυρὶ ἠέ.

vf. 1027. (Diofem. 295.) ἐπὶ ὄψιον αὖλιν. Excufatio a quarto pede.

APOLLONIVS.

I. 322. ὅσσα τε νηῒ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικεν. Ob datiuum. Nifi νηυσὶν fcripfit. Certe fupra v. 235. ὅσσα περ ἐντύνονται ἐπάρτεες ἔνδοθι νῆες.

I. 543.

δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.

Scribe περισθενέων.

I. 774.

βῆ δ' ἴμεναι προτὶ ἄςυ, φαεινῷ ἀςέρι ἶσος,
ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμεναι καλύβῃσιν
νύμφαι θηήσαντο δόμων ὑπεραντέλλοντα·
καί σφίσι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
καλὸν ἐρευθόμενος, γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο
παρθένος ἱμείρουσα.

Qui in primo verfu funt hiatus, non attinet exemplis firmare, quum digamma habuerit apud Homerum et ἄςυ et ἶσος. Sed qui eft in his verbis, δέ τε ἠϊθέοιο, etfi ob quartum pedem ferri poffe videtur, dubitari tamen poteft an Apollonius aut γάνυται δὲ τῷ fcripferit ex Iliad. XX. 405. γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων, aut γάνυται δ' ἄρα τ' ἠϊθέοιο ex Iliad. XIII. 493. γάνυται δ'

ἄρα τε φρένα ποιμήν. Certe in hoc ipſo Homeri loco γάνυται δέ τε φρένα habet Suidas in ἐγανώθην, et γάνυται δὲ φρένα ſchol. Ariſtoph. Acharn. 7.

I. 881. de apibus:

ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοτε ἄλλον
καρπὸν ἀμέργουσιν πεποτημέναι.

Ita Brunckius e ſex codd. pro vulgato ἄλλοτέ τ' ἄλλον edidit, damnata Rutgerſii correctione ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. At vt hiatus ferri poſſit, quem in iisdem vocabulis habet Heſiodus Ἔργ. 713. et inde Theognis 157. (159) Solon fr. 13. quod in Theognide vulgo legitur v. 318. valde tamen otioſum et languidum videtur eſſe participium πεποτημέναι. Non ita Homerus in illo, αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. Quare nonnihil dubito, an Apollonius ſcripſerit:

ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοθεν ἄλλη
καρπὸν ἀμέργουσιν πεποτημέναι.

Caeterum hiatus minime ſuauis in formula ἄλλοτε ἄλλος etiam aliis in locis non videtur omni dubitatione vacuus eſſe. Sic in Solonis eleg. V. 76. qui verſus vulgo in Theognideis 232. eſt, Brunckius corrigit ἄλλοτ' ἂν ἄλλος ἔχει. In fragm. Phocyl. 6. in Analectis Brunckii T. I. p. 78.

ἀλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε
ἄλλοι

vide an ſcribendum ſit,

ἀλλ' ἄρα δαίμονες ἄλλοτ' ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοι
ἔασιν.

Vide infra ad Oppiani Halieutica.

II. 660. ὁμῶς δ' ἐπὶ ἤματι νύκτα. Etſi hoc eſt in quarta ſede, tamen de lectione dubito, quia Homerus ſemper ἐπ' ἤματι dicit: Iliad. X. 48. XIII. 234 XIX. 110. 229. Od. II. 284. XII. 105. XIV. 105. Quare ſcribendum arbitror, ὁμῶς δέ τ' ἐπ' ἤματι νύκτα.

quod praecedenti μέν τε respondet. Similis locus mox memorabitur II. 945.

II. 779. ἐμὲ δ' εὗρε νέον χνοάοντα ἰέλες. Ed. Flor. et quorumdam codd. lectio χνοάοντας ἰέλες, nata ex v. 43. monstrare poterat veram lectionem: χνοάοντος ἰέλε.

II. 945. πρόπαν ἦμαρ, ὅμως τ' ἐπὶ ἤματι νύκτα. Sic Brunckius edidit, quum duo codd. ὁμῶς ἐπ' ἤματι, quinque ὁμῶς ἐπὶ ἤματι haberent. Vulgo ὁμῶς καὶ ἐπ' ἤματι, quod genuinum est, modo distinguatur, πρόπαν ἦμαρ ὁμῶς, καὶ ἐπ' ἤματι νύκτα. Vide supra ad II. 660.

II. 955. Τρικκαίοιο ἀγαυὲ. Vide supra ad Arat. 951.

II. 1270. III. 409. 495. 1270. πεδίον τὸ Ἀρήϊον. Iliad. VI. 201. πεδίον τὸ Ἀλήϊον.

III. 248.

ἄμφω, Χαλκιόπη Μήδειά τε. ἡ μὲν ἄρ' ἤει
ἐκ θαλάμε θαλαμόνδε κασιγνήτην μετιἔσα.

Lectionem aliorum librorum, τὴν μὲν ἄρ' οἵγε — μετιἔσαν Brunckius e priore editione mansisse putat, ita vt dein versus exciderit, in quo ἴδον, ἐνόησαν vel simile verbum fuerit. Equidem vereor ne Brunckiana lectio librariis debeatur, qui mutilam orationem, postquam aliquid exciderat, aliquo certe modo resarcire luduerint. Apertum enim est, nexum esse nullum inter haec verba, quae posui, et ea, quae sequuntur: Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ. Quae si quis diligentius considerabit, intelliget, puto; haec ipsa verba, Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ, ne cum sequentibus quidem, πρὶν δ' ἔτι θάμιζεν ἐν μεγάροις, Ἑκάτης δὲ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο νηόν, apte satis cohaerere, quia non praecedere illa de Iunone, sed sequi debebant. Quare ipsa haec verba, Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ, e priori editione seruata, caussam fuisse existimo, qua verba interciderent, quae in secunda editione horum loco posita erant. Similiter alibi peccatum esse in Apollonio ostendit Ruhnkenius Ep. crit. p. 190. 191.

III. 263. Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσιν. Vide ſupra ad Aratum v. 951.

III. 327. προτέρῳ ἐνὶ ἤματι in tertia ſede. et in quarta αὐτῷ ἐνὶ ἤματι IV. 236. 1502. Non habeo in hanc rem exemplum ex antiquioribus, quamquam non ſine illorum exemplo hunc hiatum ab Apollonio admiſſum exiſtimo. Quod ſi quis fortaſſe in tribus hisce locis εἰν ſcribendum putet, debebit is exempla huius formae in theſi poſitae proferre, quae quidem vix repertum iri puto.

III. 375.

αὐτίχ᾽ ὁμαρτήσαντε ἐφ᾽ Ἑλλάδα· οὐκ ἐπὶ κῶας.

Gloriatur de hac lectione Brunckius. At praeſtat cum Hemſterhuſio et Ruhnkenio p. 191. vulgatam, ὁμαρτήσαντες ἐφ᾽ Ἑλλάδος, tenere, ſiue praecedentem verſum, vt e priori editione ſuperſtitem, delere, ſiue, vt in parentheſi dictum, ſeruare malis.

III. 421. ἀνέρι εἶξαι. Praeterquam quod hiatus eſt in datiuo, de quo ſupra dictum ad Arat. v. 962. etiam εἴκειν apud Homerum nonnumquam hiatum facit, vt Iliad. XXII. 459. Od. XI. 514. οὐδενὶ εἴκων. Od. XIII. 143. XVIII. 138. κάρτεϊ εἴκων. Iliad. XXIV. 100. καθέζετο, εἶξε.

III. 492. Αἰήταο ἀπηνέος. Vide ſupra ad Arat. v. 951.

III. 561. ὀρητύνεσθε ἀέθλων. Aut totam phraſin ex quopiam antiquo hauſit, aut hiatum certe ex ſimilibus Homericis, vt Iliad. XVIII. 287. κεκόρησθε ἐελμένοι. Odyſſ. VII. 222. ὀτρύνεσθε ἅμ᾽. X. 425. ὀτρύνεσθε ἐμοί.

III. 736.

ἀλλ᾽ ἴθι, κεῦθε δ᾽ ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας
λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν.

Scribe λήσομεν ἐντύνουσαι.

III. 807.

φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, ὄφρα πάσαιτο.

Sic Brunckius edidit e quibusdam libris, ipſe ad IV. 1487. vulgatam τόφρα retineri potuiſſe ratus. Quod ibi dicit, ὄφρα et τόφρα promiſcue a poetis vſurpari, de recentioribus verum eſt, non de antiquis, Homero, Heſiodo, et qui praeter hos in hunc cenſum veniunt.

III. 849. πυρὶ εἰκάθοι. Ob datiuum, de quo ſupra ad Arat. v. 962. Vide etiam ad Apoll. III. 421.

III. 1112. ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο. Hunc hiatum duae tuentur cauſſae, vna, quod haec terminatio verbi in iis eſt, e quibus vltimam vocalem aegre elidunt epici, quemadmodum in datiuo tertiae declinationis; altera, quod ante caſus obliquos pronominis primae perſonae, item ante adiectiuum ἐμός, non raro hiatus apud Homerum occurrit. Sic Iliad. I. 562. κάθησο ἐμῷ. IV. 412. ἧσο ἐμῷ. V. 896. ἐσσὶ ἐμοί. IX. 57. ἐσσί, ἐμός. 426. ἐφράσσαντο ἐμεῦ. XIX. 194. δῶρα ἐμῆς. XX. 20. Ἐννοσίγαιε, ἐμήν. 205. σὺ ἐμάς. XXIII. 278. πατρὶ ἐμῷ. 583. τὸ ἐμόν. Odyſſ. V. 287. Ὀδυσῆϊ ἐμεῖο. IX. 459. δὲ ἐμόν. X. 178. ὦκα ἐμοῖς. 425. ὀτρύνεσθε ἐμοί. XII. 199. ἕλοντο ἐμοί. 258. κεῖνο ἐμοῖς. 397. XIV. 249. ἔπειτα ἐμοί. XIII. 305. ἰόντι ἐμῇ. XX. 364. ἄνωγα ἐμοί. Hymn. Apoll. 537. ὅσσα ἐμοί.

III. 1126. κασίγνηταί τε ἔται τε. Iliad. XVI. 456. 674. Odyſſ. XV. 273.

III. 1134. μήδετο Ἥρη. Ob nomen proprium. Homeri πότνια Ἥρη non debebat quemquam mouere, vt digamma fuiſſe in hoc nomine putaret.

III. 1283. χρυσάορι Ἀπόλλωνι. Etſi hic hiatus et in datiuo tertiae declinationis, et in quarta ſede eſt, tamen, quia praeter neceſſitatem admiſſus eſt, non dubitari debet quin praeferenda ſit altera lectio χρυσαόρῳ.

III. 1333. κατὰ ὤλκας. Iliad. XIII. 707. κατὰ ὦλκα. Habuit enim haec vox digamma apud antiquos, vt patet ex Heſiodo Ἔργ. 443.

IV. 376. σχέτλιε, αἴ κεν. Senſus ſcribi poſtulat σχετλίη.

IV. 419. Brunckius τόδε γ' ἔργον edidit, quum codd. quidam τόδε τ' ἔργον haberent. Vulgatum τόδε ἔργον non puto damnandum esse, quia hunc quidem hiatum ex Homero receperunt recentiores. Sic IV. 794. τάδε ἔργα.

IV. 546. αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο νήσῳ. Sic recte Brunckius pro vulgato ἐνεέλδετο. Excusatio a quarta sede.

IV. 796.

ἀλλ' ἐμὲ αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα.

Sic Brunckius dedit e quatuor codd. pro vulgato ἐμέ τ' αἰδομένη, quod seruari debebat.

IV. 908.

ὄφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέοιντο ἀκουαί.

Sic Brunckius ex ingenio, quia verbum praeteriti temporis praecedit. Libri ἐπιβρομέωνται. Si voluisset Apollonius vsitatam syntaxin obseruare, poterat ἐπιβρομέοιεν scribere. Equidem vereor ne vera sit vulgata lectio. Nam Apollonius iam videtur, licet parcius, ab illa syntaxeos norma recessisse, quam Q. Smyrnaeus et qui huius aequales sunt, susque deque habuerunt. Clarum in hanc rem argumentum promi potest ex Apollonii I. 853. de quo loco fallitur Brunckius ad I. 17. vbi pariter atque in appendice ad I. 1005. falsa et repugnantia de particulis ὄφρα κε prodit. Si haec vera dixi, dubitari poterit de Brunckii emendationibus I. 17. quae aperte falsa est; 660. II. 1096. III. 1135. IV. 243.

IV. 1283.

ἄσπετον, ὅστε βοῶν κατὰ μυρία ἔκλυσεν ἔργα.

Ob quartum pedem, nisi aliquid vitii in lectione est.

NICANDER.

Ther. 280. περὶ ἄψεα. Ob quartam sedem. Affert h. v. Etym. M. p. 183, 17.

Ther. 536.

πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, ὅτε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει.

Codd. τό τε. Scripſiſſe videtur τό οἱ.

Ther. 854. πρὸ ἄλλης. Praepoſitio πρὸ veniam habet etiam maiorem, quam datiuus tertiae declinationis, et ſecunda perſona optatiui, quae in οιο terminatur, quia ο ex πρὸ elidi nullo modo poteſt. Et habuit Nicander, quae reſpiceret, Homerica πρὸ ἄστεος, πρὸ Ἀχαιῶν.

Alex. 7. ἐνάσσαο, ἧχί τε. Ob quartam ſedem. In eadem Homerus Iliad. XI. 76. καθείατο, ἧχι.

Alex. 79. ἀμφὶ δὲ ὁλκός. Scribendum ex MSS. ἀμφὶ καὶ ὁλκός, quae familiaris loquutio eſt Nicandro.

Alex. 358.

οἵη τ' ἐξ ὑμένων νεαλὴς ὑπὸ ὕθατι μόσχος
βράττει ἀνακρέουσα χύσιν μενοεικέα θηλῆς.

Scribendum puto, νεαλὴς ὕπο ὕθατα μόσχος βράσσει. Hiatus in quarta ſede eo facilius toleratur, quod ὕπο aduerbium eſt.

Alex. 564. ἐν δὲ ἐπαρκές. Scribe ἐν καὶ ἐπαρκὲς e codd. Vide ſupra ad v. 79.

MOSCHI MEGARA.

V. 4. ὅτι ἄλγεα, propter particulam ipſam.

85. ὑπὸ ἧπαρ' ἔχουσα, ob quartum pedem. In eodem carmine Homerica ſunt haec, v. 16. κατὰ οἶκον, et v. 102. εἵματα ἕσο.

DIONYSIVS PERIEGETES.

Vſ. 234. ἐπειρήσαντο ἀρότρου. Codd. recte ἐπειρήθησαν.

vſ. 917. Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος. Vide ſupra ad Arat. v. 951.

HERODES.

V. 30.

καὶ γὰρ Ἀθηναίη τε Ἐριχθόνιον βασιλῆα
νηῷ ἐγκατέθηκε.

Pro τὲ scribendum videtur οἷ, quod cum νηῷ coniungi debet.

In MARCELLI dedicatione v. 2. θυοσκόα ἱρὰ. Vera videtur emendatio Iacobsii θυοσκόοι. Ibidem v. 23. αὐτὰρ ὁ ἀστερόεντα. Vide supra ad Arat. 223.

OPPIANVS.

Nitidissimus scriptor Halieuticorum diligentissime vitauit hiatum, quem si quo in loco habet, non nisi talem admisit, in quo et Homerus et caeteri omnes poetae praeiuissent: vt I. 414. δὲ ἕκαστα. III. 291. ζώοντι ἐοικώς. IV. 194. περιτρομέοντι ἐοικώς. Nam IV. 186.

πᾶν δ' ἦμαρ ἑλίσσεται, ἄλλοτε ἄλλους
παπταίνων θαλάμους,

quod Schneiderus e quibusdam libris edidit, vereor ne cedere debeat vulgatae lectioni, ἄλλοτε δ' ἄλλους παπταίνει θαλάμους, modo sic corrigatur:

πᾶν δ' ἦμαρ ἑλίσσεται, ἄλλοτέ τ' ἄλλους
παπταίνει θαλάμους.

Τὲ quum excidisset, παπταίνει in παπταίνων mutatum fuit. Nimis enim asperum est, quod supra iam ad Apollonium I. 881. commemorauimus, ἄλλοτε ἄλλ., quam vt id placuisse Oppiano probabile sit. Quare etiam quae mox sequuntur v. 191. emendationis indigere puto:

ἀλλ' ὅτε κίχλαι
ὃν τόκον ὠδίνωσιν, ὅδ' ἄσχετα τῆμος ἀΐσσει
ἀμφιπεριτρομέων, ἐπὶ δ' ἔρχεται ἄλλοτε ἄλλην
εἰς ἄλοχον, μέγα δή τι περιτρομέοντι ἐοικὼς
ὠδίνων.

Displicet Schneidero vltimus verſus ob tautologiam. Hanc quidem ita tollere licet, vt ſimul ad hiatum expellendum aliquid momenti accedat, ſi ſcribatur:

ὅδ᾽ ἄσχετα τῆμος ἀΐσσει
ἀμφιπεριδρομέων, ἔπι δ᾽ ἔρχεται ἄλλυδις ἄλλην
εἰς ἄλοχον.

CYNEGETICORVM SCRIPTOR.

I. 252.

πᾶν δέμας εὐώδει, κηώδεϊ· ἔλπετο γὰρ δή.

Hic quidem hiatus quamquam et ob datiuum tertiae declinationis et ob quartam ſedem vitari poteſt, tamen in hoc quidem ſcriptore malim κηώδεΐ τ᾽ ſcribi. Saepe hic duo epitheta per copulam coniungit, quod non fecerunt meliores poetae. Vide ad Orph. Lith. 81.

I. 407.

τὼ πρόσθεν δέ τ᾽ ὀλιζοτέρω πόδε ἔσων.

Praeſtare videtur lectio cod. Ven. πόδες.

II. 400.

καὶ πίθον ἐ νοέοντα ἐν ἀλλήλοισι κεράσσαι.

Scribe σὺν ἀλλήλοισι.

II. 403.

ἀλλὰ καὶ ὀθνείοις ἐπεμήνατο ὑψόθι φίλτροις.

Pro inepto ὑψόθι Brunckius coniiciebat πολλάκι, quod ad ſenſum quidem accommodatiſſimum eſſet, ſi modo, qua ratione corrumpi potuiſſet, appareret. Leniori mutatione ſcriberetur νειόθι. Simile illud, νειόθεν ἐκ κραδίης.

III. 204.

ἄρσενα δ᾽ εἴ μιν ἴδοι, τότε δή, τότε θυμὸν ὀρίνει
λευγαλέῳ ζήλῳ περὶ μητέρι ἀργαλέος θήρ.

Cod. Reg. πολεμήτορι. Etſi hiatus, vt in quarta ſede et datiuo tertiae declinationis, ferri poteſt, plus tamen

poetae eum vitantis consuetudini tribuendum puto. Omnino locus ita videtur refingendus esse:

τότε δή, τότε θυμὸν ὀρίνθη
λευγαλέῳ ζήλῳ πολεμήτωρ ἀργαλέος θήρ.

Sermo est de onagro.

IV. 353.

ὡς κεῖναι μάλα θῆρες ἐπ' ἀλλήλῃσι χυθεῖσαι
νόσφι πόνου κρατεροῖο ὑπ' ἀγρευτῆρσι γένοντο.

Scribe:

νόσφι πόνου κρατεροῖσιν ὑπ' ἀγρευτῆρσι γένοντο.

Q. SMYRNAEVS.

I. 20. μέγα αἰδομένη. Scribe μεγάλ'.

I. 31.

κεῖναι γὰρ ἀεὶ περὶ ποσσὶν ἀλιτρῶν
στρωφῶντ', οὐδέ νυ ἔστι θεὰς ἀλιτρόν θ' ὑπαλύξαι.

Nisi forte οἱ pro νὺ Quintus scripsit, reponendum est:

οὐδέ τιν' ἔστι θεὰς ἀλιτόνθ' ὑπαλύξαι.

Participium iam Rhodomannus reposuit.

I. 41. ἔνθ' ἄρα ἦν. Scribe, ἔνθ' ἄρ' ἔην.

I. 98. μάλα τοῖα ἑῷ προσελέξατο θυμῷ. Etsi in Homero talia vbique occurrunt, alia tamen est recentiorum consuetudo. Quare τοῖον malim.

I. 165.

ἣ δ' ἄρα κυδιάασκεν ἀάσχετα· ἕζετο δ' ἵππῳ.

Scribe ἀάσχετον.

I. 257. VI. 553. ἔγχεϊ ὀκρυόεντι. Simile est ἔγχεϊ ὀξυόεντι, quae Homerica loquutio est Iliad. V. 50. XIII. 584. XV. 536. 742. fortasse etiam in Quinto reponenda.

I. 302. Σιπύλοιο ἀπορρώξ. Rhodomanni correctionem τὲ addentis firmarunt plurimi codd.

I. 460.

τῷ οἱ θηλυτέρην τίν' ἐριζέμεν οὔτι ἔοικεν.

Saepe apud Homerum οὐδὲ ἔοικεν. Οὔτι ἔοικεν non memini: quamquam hoc quoque facile ab antiquis accipere potuit Quintus, nisi forte hic maluit scribere οὐκ ἐπέοικεν.

I. 466.

ἰςὸν ἐπεντύνεσθε ἑῶν ἔντοσθι μελάθρων.

Scribe:

ἰςὸν ἐπεντύνεσθαι ἑῶν ἔντοσθε μελάθρων.

I. 527.

ἔνθ' Αἴας ἕλε Δηΐχον ἠδὲ Ἀρήϊον Ὕλλον.

Rhodomannus: Δηΐοχον ἰδ'. Addere etiam τ' debebat.

I. 556.

ἀλλά μοι ἆσσον ἵκεσθ' ἀνὰ κλόνον.

Rhodomannus ἵκεσθε ἀνὰ vel κατά. Scribendum ἵκεσθον. Duos alloquitur Penthesilea.

I. 617. περικαλλέϊ ἵππῳ. XII. 415. περιμήκεϊ ἵππῳ. Ob datiuum.

I. 622. ἐπικέκλιτο ἵππῳ. Aliquid quinta sedes momenti habet. Tum tertia persona verbi passiui saepe apud Homerum hiatum facit. Iliad. VIII. 66. XI. 84. Od. I. 56. ἀέξετο ἱερόν. Iliad. IX. 690. κατελέξατο, ὡς. 470. κέκλιτο εὖ. XIII. 300. ἕσπετο, ὅς. XIV. 285. σείετο ὕλη. XX. 379. ἐδύσατο ὅλαμόν. XXI. 234. ἐπέσσυτο οἴδματι. XXIII. 195. ὑπέσχετο ἱερά. 224. ὀδύρετο ὀςέα. XXIV. 94. ἔπλετο ἔσθος. 100. καθέζετο, εἶξε. 504. ἀπώσατο ἦκα. Odyss. I. 6. ἐῤῥύσατο ἱέμενος. 265. νεμεσίζετο αἰέν. II. 417. ἕζετο ἄγχι. III. 435. εἰργάζετο· ἦλθε. V. 255. ποιήσατο ὄφρ'. 257. ἐπεχεύατο ὕλην. 391. XII. 168. ἐπαύσατο ἠδέ. VII. 217. ἔπλετο, ἧτ'. IX. 438. ἐξέσσυτο ἄρσενα. 553. ἐμπάζετο ἱρῶν. XII. 329. ἐξέφθιτο ἤϊα. XIV. 450. κτήσατο οἶος. XV. 326. ἔπλετο; ἦ. XVIII. 393. εἵλετο. αὐτάρ. XXII. 426. ἀέξετο οὐδέ.

I. 697. κυλινδομένοιο, ὃ δ'. Vide supra ad Arat. v. 951.

I. 725.

μέμβλετο, ὡς ἀλόχοιο πολύφρονος, ἥν τ' ἐπὶ ἕδνοις.

Scribendum μέμβλεται. Alter hiatus ex Homero eſt, niſi Quintus ſcripſit ἐφ' ἐέδνοις.

I. 732. οὐδέ τι οἶσθα. Hoc quoque, certe οὐδέ τι οἶδα, vel οἶδε, ex Homero notum.

I. 790.

καὶ τὴν μὲν κατέδαψε μένος μέγα Ἡφαίστοιο.

Scripſit, μέγα σθένος, vt alibi loquitur.

I. 792. εὐώδεϊ οἴνῳ. Ne hoc quidem exemplis firmare opus eſt.

II. 59. πείθεσθε ἐνὶ φρεσί. Scribe μετά.

II. 141. αὐτὰρ ὁ Ἰλῳ. Vide ſupra ad Arat. v. 225.

II. 148. ἀλλὰ ἕκηλον. Hom. h. Cer. 451. et ἀλλὰ ἕκηλος Iliad. XV. 194.

II. 174.

μηδὲν ἐλισσόμενος περὶ υἱέος ἠδὲ φίλοιο.

Scribendum:

μηδὲ ἑ λισσόμενος περὶ υἱέος ἠὲ φίλοιο.

Hiatus excuſatur praepoſitione, cuius vltima elidi non poteſt. Et habuit, quae ſimilia viderentur, Homeri exempla Quintus, quamquam in his omnibus digamma erat, πέρι οἶδε, περὶ ἴσης, περὶ ἄστυ, περὶ οἶσι.

II. 299. ἔτι πρόσω μεμαῶτ' ἔτι ἐλθέμεν. Scribe: ἔτ' ἐπελθέμεν.

II. 384. ἢ βόες, ἠέ τι ἄλλο. Τὶ eamdem veniam habet, vt περί.

II. 389.

ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα ἕρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων.

Μέγα ἕρκος non eſt in Homero, nec tamen quidquam mutandum, tum propter illud, ὅτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει, et ſimilia (nam digamma fuit in hac voce) tum inprimis, quia hoc Homeri ſpectauit Quintus: ὃς μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

II. 486.

ςείνετο δὲ κταμένων πεδίον μέγα ἱππόβατόν τε.

Videtur fcripfiffe μέγα θ' ἱππόβατόν τε.

II. 649. Μέμνονι ἦρα Φέροντες. Et III. 7. Νέςορι ἦρα Φέροντας. Et V. 163. ὅτινι ἦρα Φέροντες. Odyff. III. 164. Ἀγαμέμνονι ἦρα Φέροντες.

III. 109. τεῆς δ' ἐπελήσαο ἀρῆς. Quae ad I. 622. de tertia perfona diximus, multo magis in fecundam expetunt. Iliad. VIII. 105. ἐπιβήσεο ὄφρα.

III. 114. σχέτλιε, ὃ νύ τοι οἶδας. VI. 388. σχέτλιε, ἐδ' ἐνόησας. Vtroque in loco fcribendum videtur σχέτλιος. Dubitari tamen poteft, an poeta fcripferit ὦ σχέτλι', qua formula tragici vtuntur. Σχετλίη certe prima correpta auctoritatem Homeri habet Iliad. III. 414.

III. 167.

ἔγχος ἐμὸν Φεύξεσθε ἀμείλιχον, ἀλλ' ἅμα πάντες
τίσετε αἰνὸν ὄλεθρον Ἐριννύσιν ἡμετέρῃσιν.

Nifi in priore verfu vfus eft duali, quia ad Troianos et Dardanos eft oratio, excufatio erit ab fimilibus quibusdam Homeri locis, vt fupra in Apollonio III. 561. In altero verfu fcribendum τίσαιτ', etfi Homerus interdum in imperatiuo actiui verbi hiatum habet: vt Odyff. VIII. 251. παίσατε ὡς. X. 403. ἐρύσσατε ἤπειρόνδε. 404. πελάσσατε ὅπλα. XXIV. 214. ἱερεύσατε, ὅςις.

III. 183.

ἀλλά ἑ, ὡς ζώοντα, νέκυν περιπεφρίκασιν.

Scribe ἀλλά οἱ.

III. 189.

ὦ Φίλοι, εἰ ἐτεόν μοι ἀρήγετε εὐμενέοντες.

Scribe ἀρήγοιτ'.

III. 197. Ἕκτορι, εἴγε. Ob datiuum.

III. 221. αἶθ' ἑὸν περὶ σίμβλον. Non αἶτε ἑόν, fed αἶ ῥά θ' ἑὸν fcribendum.

III. 325. ἄλσεα ὑλήεντα ob quartam fedem, nifi etiam ob imitationem veteris cuiuspiam poetae, excu-

ſari poteſt. Quamquam ſuſpicari licet, Quintum Homeri exemplo ἄλσεα δενδρήεντα ſcripſiſſe.

III. 385. ἀμφὶ νέκυν πονέοντο ἀπείριτον. Similia ſunt Homeri Iliad. I. 211. ἕζοντο, ἐρήτυθεν. V. 637. ἐξεγένοντο ἐπί. VI. 501. ἔφαντο ὑπότροπον. IX. 127. ἠνείκαντο ἀέθλια. 426. ἐφράσσαντο ἐμεῦ. XXI. 426. κεῖντο ἐπί. XXIII. 138. ἵκοντο ὅθι. Odyſſ. III. 388. ἵκοντο ἀγάκλυτα. XII. 199. ἕλοντο ἐμοί. XVI. 176. ἐγένοντο ἐθειράδες. XIX. 542. ἠγερέθοντο ἐϋπλοκαμῖδες. XXII. 186. ἐλέλυντο ἱμάντων. Hymn. Ven. 228. κατέχυντο ἔθειραι. In Quinto tamen dubito an ſcribendum ſit πονέοντ' ἀπερείσιον.

III. 475. στήθεα ἠδὲ χιτῶνας. Scribe ϛήθεά τ'.

III. 480.

ἐπειή νύ με θυμὸς ἰάπτει
λευγαλέον· τό με εἴθε καταφθίσειε γοῶντα.

Rhodomannus πένθος pro θυμὸς ponendum cenſet. Equidem ita ſcripſiſſe Quintum puto:

ἐπειή νύ με θυμὸν ἰάπτει
πένθος λευγαλέον· τὸ καταφθίσειε γοῶντα.

III. 612. ἀνέρι, ὅν. Potuit ſic ob datiuum: ſed mirum ni praetulit τόν.

IV. 103. ὦ φίλε, εἰ. Scribe ὦ φίλος.

IV. 175. κακῷ περὶ ἕλκεϊ. Vide ad II. 174.

IV. 185. τῶν πέρι οἵδε ἀνέσαν. Scribe τοίδε γ'.

IV. 245.

πουλὺς δ' ἐκ ϛομάτων χαμάδις κατεχεύατο ἀφρός.

Quamquam hoc excuſari poteſt, vt ſupra I. 622. neſcio tamen an ſcripſerit κατεχεύατ' ἀφλοισμός. Vide ad Lith. Orph. 475.

IV. 297.

ἀλλ' ἄλλοι νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθε ἄεθλον.

Scribe:

ἀλλ' ἄλλον νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθον ἄεθλον.

V. 152.

ἀλλ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθε, ἐπεί ῥα γεραίτερος εἰμί.

Potuit ſcribere ἐπειή ῥα, potuit etiam, quod paene malim, πείθεσθον. Duos enim alloquitur Neſtor: v. verſ. 139.

V. 168.

ὃς φῂς 'Αργείοισιν ἀνηλεγέως χαλεπῆναι
ἀνέρα, ὅντινα τῶνδε θεοὶ μετόπισθε βάλωνται.

Si quis ἀνδρῶν ſcribendum putet, facilis haec quidem correctio erit. Sed, niſi fallor, ita dedit Quintus:

ὃς φῂς 'Αργείοισιν ἀπηλεγέως χαλεπῆναι,
ὅντινά κεν τῶνδ' ἄνδρα θεοὶ μετόπισθε βάλωνται.

V. 280.

ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι,
ὁππόσα μητιόωντο ὑπὲρ πολέμου ἀλεγεινοῦ.

Scribe μητιόωνται.

VI. 56. ἕζετο, ἧχι. Vide ad Nicandr. Alex. 7. et ad Quint. I. 622.

VI. 137. ἀταρβέϊ 'Ηρακλῆϊ, et 371. ἐρικυδέϊ 'Ηρακλῆϊ. Ob datiuum et nomen proprium.

VI. 194.

λαοὶ δ' αὐτίκα ἴσαν ἐν ἔντεσι μαιμώοντες.

Scribe αὐτίκ' ἔδυσαν.

VI. 296. τεύχεα ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Adde τ'.

VI. 384.

τῷ δ' ἔπι Εὐρύπυλος μεγάλ' εὔχετο δῃωθέντι.

Scribe τῷ δ' ἄρ' ἔπ'.

VI. 418. ἢ ἔτι ἔλπῃ. Scribe ἢ ἔτ' ἐέλπῃ.

VI. 500. δὴ τότε 'Αργείων πολέες φύγον. Scribe δή ῥα τότ'.

VI. 629. ἀντικρὺ ἱεμένη. Quia vltima in ἀντικρὺ elidi non poteſt. Rhodomannus tamen ἄντικρυς: quod ex ſolo, vt puto, Suida firmari poterit: quamquam hic quoque praefert illorum ſententiam, qui diſcrimen ſtatuunt. Sic Etymologus, quo vſus eſt Brun-

ckius ad Apoll. Rhod. III. 493. Schol. Hom. ad Iliad. III. 359. vbi vide Heynium; Hesychius, Phrynichus p. 194. Ammonius p. 17. Eranius Philo p. 161. Thomas M. p. 83. Bona est Eustathii obseruatio p. 685, 30. 1915, 26. ἄντικρυς recentiorum esse, non Homeri.

VII. 263.

ἧχι πόλεις ὀλέκοντο ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης.

Scribe κατ' ἀργαλέας ὑσμίνας. Ita κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας Iliad. II. 345. V. 200. 530. XII. 347. 360. XV. 562.

VII. 599.

πολλὰ κελεύων
ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα θῦναι, ἕνεκα πάντων.

Θῦναι deleuit Rhodomannus cum optimis codd. Hiatus quarta sede excusatur.

VIII. 225. μεγάλοιο, ὃ δ'. X. 211. ἀπεσσυμένοιο· ὃ δ'. Vide ad Arat. 951.

IX. 122. μηδενὶ εἴκειν. XIV. 188. μηδενὶ εἴκων. Vide ad Apollon. III. 421.

IX. 483. Φάνεν δέ ἕ, οἷος ἔην περ. Insuauis hiatus, etsi in quarto pede et pronomine ἕ, quod elidi non potest. Quare Quintum τοῖος scripsisse puto, vti τοῖα pro οἷα dixit Nicander Ther. 762.

X. 171. κελάδοντι, ὅς. 204. Ἡρακλῆϊ· ὃ δ'. Ob datiuum.

XI. 24.

ὁππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν ἀνίῃ
θεσπεσίῃ τοκετοῖο, ὅσην ὠδῖνες ἔγειρον.

Scribe:

ὁππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν ἀνίης
θεσπεσίῃ τοκετοῖο, ὅσην ὠδῖνες ἔγειρον.

Hiatus, vt supra VIII. 225. Ἑοῖο quidem defendi potest simili loco XIV. 12. νηΐδας οἷο γάμοιο. Quamquam elegantius scripsisset, ὁππότε γυῖα δάμναθ'.

XI. 62.

ἄμφω ἐπιστάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι
αἰνὸν ὑπ' ἀγκίστροιο, βαλεῖν δέ τε εἰς ἅλα δῖαν
δίκτυα, καὶ —

Etsi in quarta sede hiatus est, tamen, quia non satis aptae videntur particulae δέ τε, scribendum puto βαλεῖν τ' εἴσω ἅλα δῖαν, nisi hic οἱ oblitteratum est, de quo infra dicetur. Iliad. XXI. 125. εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.

XII. 52. ἀλλὰ πίθεσθε εὐπτολέμῳ 'Οδυσῆϊ. Si imperatiuo vti vellet, scribere poterat μενεπτολέμῳ. Quare infinitiuum praetulerim.

XII. 183. de rupibus, quas dii pugnantes vibrabant,

αἱ δὲ ψαμάθοισιν ὁμοῖαι
ῥεῖα διεσκίδναντο· θεῶν περὶ δ' ἄσχετα γυῖα
ῥηγνύμενα διὰ τυτθά.

'Ρηγνύμεναι Rhodomannus. Δὲ delet Pauwius. Placere talis versus non potest. Quintum scripsisse puto:

ῥεῖα διεσκίδναντο, θεῶν ἀμφ' ἄσχετα γυῖα
ῥηγνύμεναι.

XII. 232. μίμνετε εἰσόκεν. Scribe μίμνειν vel μίμνετον.

XII. 297.

βουλοίμην δ' ὑπ' Ἄρηϊ ἐϋκλειῶς ἀπολέσθαι.

Scribe:

βουλοίμην κεν ὑπ' Ἄρει ἐϋκλειῶς ἀπολέσθαι.

XII. 308.

'Αρτέμιδος περὶ νηὸν ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
οὔρεϊ ὅτε λίην χθαμαλῷ, ὅθ' ὑψόθι πολλῷ.

Scribe οὔρεΐ τ'.

XII. 406. λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἦσαν ὀπωπαί. Scribe γλαυκαὶ δ' ἄρ' ὑπό.

XII. 536. χαίρετε ἀφραδέοντες. Quum alibi dualem pro plurali ponat Quintus, vt IX. 491. (vide et-

iam Rhodom. ad XI. 321.) ſcripſiſſe eum puto χαίρετον. Fortaſſe etiam alibi, vbi infinitiuum pro imperatiuo reponendum dixi, dualem poſuit.

XII. 562. λυγρῷ δ' ἐπεμαίνετο ἵππῳ. Vide ad I. 622.

XII. 575. ἀπέσσυτο ἀχνυμένη κῆρ. In quarta ſede: et vide ad I. 622.

XIII. 89. αἵματι· οἳ δ' ἐφύπερθε πίπτον. Scribe τοὶ δ'.

XIII. 395. ὄρεϊ ὑλήεντι. Ob datiuum et quartam ſedem.

XIII. 555. de Pleiadibus:

ἀλλ' αἱ μὲν μογεροῖσιν ἐπ' ὄψεϊ ἀνθρώποισιν
ἰλαδὸν ἀντέλλουσιν ἐς οὐρανόν.

Scribe ἐπόψιαι.

XIV. 104. ἐπεὶ μέγα ἤνυσαν ἔργον. Etſi hoc, vt in quarto pede, ferri poteſt, crediderim tamen Quintum ſcripſiſſe, ἐπεὶ μέγα ἔργον ἄνυσσαν, quia hic quidem hiatus frequens eſt.

XIV. 114. ὁππόσα ἔστι καὶ ἔσσεται. Scribe ὁππόσα τ'.

XIV. 170.

καί μιν ἀπ' ἄμφω
δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἠλείβετο, ἡδὺ γοώντων.

Scribe καί σφιν ἄμ' ἀμφοῖν. Hiatus ab Homero ob digamma excuſationem habet; tum etiam ob quartam ſedem, et tertiam perſonam verbi, de qua ſupra ad I. 622.

XIV. 437. οὐδὲ ἔδεισεν. Ex iis, quae tentauit Rhodomannus, ſolum οὐδ' ἔδδεισεν verum eſt.

XIV. 494. βίη δέ τι ἄσχετος αἰὲν ψάμμον ἀναβλύεσκε. Scribe βίη δέ οἱ. *Vis eius;* vndam dicit.

XIV. 553. οὔτ' ἐπὶ ἄκρην. Scribe ἠΰτ' ἐπ' ἄκρην.

XIV. 637. ἐρικυδέϊ Ἐννοσιγαίῳ. Ob datiuum et quartam ſedem.

XIV. 653. κατ' ἔκτοθι. ἀλλά. Tychſenius κατεκτάθη correxit.

MAXIMVS.

Vſ. 150. εἰ δέ τε οἷς κεν. Ἔν δέ τε Doruillius. Scribe: ἐν δέ ϑ' ὅσοις κεν.

vſ. 237. μὴ μὲν ἔοι τημόσδε ἐπὶ πλευρῇσι μογῆσαι. Scribe περὶ πλευρῇσι.

vſ. 277. τομεὺς ἐπὶ ἄνδρα σίδηρος. Scribe ἐπὶ φωτί, vt v. 299.

vſ. 321. οἵτε ἑοὺς λείποντες. Scribe οἵ ῥά ϑ' ἑούς.

vſ. 346.

ἦν δὲ Νεμειήταο πέλῃ κατὰ ἄστρα λέοντος.

Hunc verſum acceſſione interpretationis corruptum puto, poetam autem κατὰ ῥῶμα, vel οἴκοισι, vel aliud ſimile nomen poſuiſſe.

vſ. 471. πονέοιο ἕκαστα. Ante ἕκαστος inde ab Homero non rarus eſt hiatus. Quamquam hic requiritur πονέοιό χ' ἕκαστα.

vſ. 491. περὶ ἄλλα. Scribe περίαλλα.

MANETHO.

II. 67.

οἱ τένοι ἀκροτάτοισι φαείνονται περὶ ποσσίν.

Doruillius οἵ τέ νυ. Scribe οἵ τέ οἱ.

II. 161. ἀμφὶ ἔϑεν. Scribe ἀμφί ϑ' ἔϑεν.

II. 163. ὅσσα τε ἐκτελέουσιν. Scribe ὁππόσα τ'.

II. 172. πρὸς δ' ἔτι ἀργαλέους καὶ εὐτόλμους. Scribe πρὸς δὲ καὶ ἀργαλέους τε καὶ εὐτόλμους.

II. 256.

ἢ δίφρῳ ἑζομένους, ὅτι ἀργυροῦ ἐστὶν ἀμοιβή.

Scribe ὅϑι τ'.

II. 309. δίδουσι, ἅ. Scribe δίδουσι, τά. Mox v. 333. iam emendauit Doruillius.

II. 379. ἐνὶ οἴκῳ. Homericum eſt.

II. 393. βασιλῆα ἔϑηκεν. Scribe βασιλῆας.

II. 461. ἢ καὶ ἀφ' Ἑρμείαο ἀπορρέῃ. Etſi hoc defendi poteſt iis, quae ſupra ad Arat. v. 951. de geni-

tiuo dicta ſunt, tamen, niſi vitium eſt in verbo, Ἑρμάωνος praetulerim, ſaepius vſurpatam Manethoni formam. Mox v. 473. iam emendauit Doruillius.

III. 231. τὰ γὰρ ἄσπετ' ἄπειρά τε ἐςί. Scribe ἀπειριτά τ'.

III. 314. ἐπιμαρτυρίαις τάδε ἔρδει. Scribe ἐπιμαρτυρίῃσι τάδ'.

III. 386. ὁππότε ἐν. Scribe ὁππόταν ἐν et mox ὁρῶνται pro ὁρῶντο.

IV. 230.

Ἄρης δ' Ἑρμείαν διαλαμπάδα ἀκτῖνι βάλλων.

Hiatum non tollunt Doruillii coniecturae. Verſus interpretatione corruptus ſic fortaſſe reſtituendus:

Ἄρης δ' Ἑρμείαν ἀκτίνων λαμπάδι βάλλων.

VI. 57. ἦν δὲ ὅλως. Lege ἦν δ' ἄρ' ὅλως.

VI. 122.

ἦν δὲ πέλῃ Φαέθοντι ἀριγνώτῳ ἰσόμοιρος.

Satis excuſationis ab datiuo. Sed tamen ſcripſiſſe poetam puto:

ἦν δὲ πέλῃ ἰσόμοιρος ἀριγνώτῳ Φαέθοντι.

VI. 2 8.

ἐν συνοχῇσι γένοντο, ἰδ' αὖ καὶ δεσμὸν ἔτλησαν.

Scribe γένονθ', οἳ δ' αὖ.

VI. 439. σὺν δὲ Ἄρηϊ Κύπρις. Scribe σὺν δ' Ἄρει.

VI. 495. δείκηλον κατὰ ταὐτὸ ἢ ἀντιπέρην. Videtur ſcribendum καὶ ἀντιπέρην.

VI. 685. θέςφατα εἰδώς. Hoc firmare exemplis non opus.

POETA DE VIRIBVS HERBARVM.

Vſ. 7.

Ῥάμνον ἔχει πανάκεια ἐν οἴκοισιν παναρίστην.

Scripſit ἔχειν πανάκειαν.

vſ. 33. αἷμα ἐπισκιῤῥωθέν. Adde δ' e ſcholiis.

vſ. 35. σύγχρις τὸν κάμνοντα ὅλον μέλλοντα ὑπνώττειν. Scribe:

σύγχριε τὲς κάμνοντας ὅλες μέλλοντας ὑ-
πνώσσειν.

vſ. 57. ἄλλοι δ' ἄῤῥενα, οἱ δέ. Scribe ἄρσενα, τοὶ δέ.

vſ. 74.

Δίκταμνον βοτάνην αἴρειν ἐπιβάλλεο, κᾶρε,
Φροντίδι ἀθανάτῃ ἣν αὐτοὶ θέσπισαν ἡμῖν.

Scribe Φροντίσιν, ἀθάνατει.

vſ. 98.

πινόμενον μετὰ οἴνε λευκᾶ ἰσοῤῥεπὲς ἄχθος.

Scribe:

πινόμενον, λευκᾶ τ' οἴνε ἰσοῤῥεπὲς ἄχθος.

vſ. 104.

καρπὸν καλλιγένεθλον ὑπ' ἔμβρυα ἐκβάλλεσιν.

Legendum ὑπέμβρυον. Locis ad Heſychium citatis adde Lexicon MS. in quo: ὑπέμβρυον, τὸ ἐπὶ τῇ θηλαζέσῃ νεογνόν. ἢ παρὰ τὸ ἔσω εἶναι βροτόν.

vſ. 149. Κρηταιεῖς δέ τε ὑςάτιοι — Scribe δ' αὖθ'.

vſ. 159. προλιπόντα σε, ἥν. Scribe τήν.

NONNVS.

IV. 108. p. 118, 3. ἀντὶ δὲ ἔδνων. Scribe δ' ἐέδνων.

XII. 389. p. 349, 9.

χειρὶ ὀπισθοδότῳ ῥοδέων ἐπαφήσατο μηρῶν.

Scribe χερσὶν ὀπισθοτόνοις. Vide XV. 147. p. 420, 25. XXIX. 72. p. 744, 16.

XVII. 290. p. 480, 10. καί ἑ ἔτι πνείοντα. Vide ſupra ad Quint. IX. 483. In Nonno quidem non ferendus hiatus. Scribe:

καί οἱ, ἔτι πνείοντα καὶ ἀσπαίροντα δοκεύων,
Βάκχος ἄναξ ἀγόρευε.

XVII. 375. p. 484, 29.

μαρναμένων δὲ
ἤδη βαρβαροφώνος ἐπαύσατο Ἰνδὶς Ἐνυώ.

L. Rhodomannus poſt ἐπαύσατο adſcripſit λείπει τί, ſequentem autem verſum transpoſitum putat. Hunc quidem poſt v. 374. collocari debere apertum eſt. Sed reliqua non indigere videntur alio auxilio, quam vt pro Ἰνδὶς ſcribatur aliud vocabulum, v. c. Θυιάς, vt alibi loquitur Nonnus.

XIX. 127. p. 516, 24. λευκαίνετο ἀγκών. Requiritur praeſens.

XX. 49. p. 532, 31. ὅτι μὴ κάμες ἄξια Ἥρης. Scribendum videtur ἄξιον.

XXI. 180. p. 566, 8.

μητροκασιγνήτην προσπτύξατο μητέρα Ἰνώ.

Scripſiſſe Nonnum puto:

αὐτοκασιγνήτην προσπτύξατο μητέρος Ἰνώ.

XXII. 329. p. 596, 8.

ἕτερος δ' ἐπὶ νηδύϊ πίπτων
μεσσατίῃ πεφόρητο ἀρασσομένε κενεῶνος.

Recte Rhodomannus χαρασσομένε.

XXIV. 71. p. 625, 14.

ςήσας ἀμφὶ ῥέεθρα ἑὰς ςίχας.

Idem ῥέεθρον correxit.

XXVIII. 312. p. 738, 22. Κορυβαντίδα, ἧς. Rhodomannus τῆς. Ibidem quod ſtatim ſequitur v. 314. ἔνθα ἐκείνη idem recte mutauit in ἔνθα ἑ κείνη.

XXX. 227. p. 776, 27. περιμηκέα, ὅς δέ. Idem Rhodomannus recte περιμήκετον.

XXXII. 293. p. 818, 14. ἀλλὰ Ἁμαδρυάδες. Idem recte ἄλλαι.

XXXIII. 354. p. 840, 14. εἰμὶ δὲ αὐτή. Rhodomannus recte εἰμὶ καὶ αὐτή.

XXXIX. 84. p. 996, 17. περὶ ςόμα εἱμένα. Rhodomannus recte ςόμαθ'.

XL. 309. p. 1034, 25. πυρὶ, τῷ pro eo, quod in prima ed. erat, πυρὶ ῷ, receptum iam ex Ang. Politiani Mifc. Syll. I. c. 12.

XLIV. 211. p. 1150, 21.

ὀψίγονον Τιτῆνα ἐμοὶ θώρηξε Λυαίῳ.

Rhodomannus Τιτῆνα νέῳ.

XLIV. 313. p. 1156, 24.

υἱέα κȣφίζȣσα ἑὰς φρένας ἰοχεαίρῃ.

Ita in fecunda editione editum ex infelici emendatione Falckenburgii. Prima habet ἰοχεαίρης. Rhodomannus pro ἑὰς veriffime τεῆς. Locus ita fcribendus atque interpungendus:

ἀλλὰ θεὰ φυγόδεμνος ἐπὴν ποτε παῖδα λοχεύσῃ,
υἱέα, κȣφίζȣσα τεῆς φρένας ἰοχεαίρης,
πήχεϊ παιδοκόμῳ ζηλήμονι δεῖξον Ἀγαύῃ.

XLIV. 315. p. 1156, 26. κυνοσσόε, εἰ. Recte Rhodomannus fcribit atque interpungit: τίς νέμεσίς ποτε τȣ̃το, κυνοσσόος εἰ.

XLVI. 38. p. 1182, 2. πείθομαι ὡς ἓν ἔπεισα, ἑκών. Rhodomannus: πείθομαι, ὡς ἐνέπȣσιν· ἑκών.

TRYPHIODORVS.

V. 113.

πρῶτα μὲν ἑςήκει κενεόφρονι ἀνδρὶ ἐοικώς.

Ante ἐοικὼς vfitatus eft hiatus. Sed pro ἀνδρὶ fcribendum φωτί ex Iliad. III. 219. quem locum manifefto imitatus eft Tryphiodorus.

vf. 323.

κυδιόων ὑπέροπλα· βίῃ δ' ἐπέρεισεν Ἀθήνη,
χεῖρας ἐπιβρίσασα ἐϋγλυφέων ἐπὶ μηρῶν.

Quidquid tandem fcripferit Tryphiodorus, hoc fcribere non potuit. Fortaffe:

χεῖρας ἐϋγλυφέεσσιν ἐπιβρίσασ' ἐπὶ μηροῖς.

Nisi duobus hemistichiis permutatis legendum:

κυδιόων ὑπέροπλον· εὐγλυφέων δ' ἐπὶ μηρῶν
χεῖρας ἐπιβρίσασα βίῃ ἐπέρεισεν Ἀθήνη.

vs. 399.

ποῖα δέ μοι δέσποινα καὶ αὐτῷ δῶρα ἄνακτι
ἀντὶ τόσων καμάτων Ἀγαμέμνονι δῶρον ὑφαίνει;

Loquitur Cassandra de Clytaemnestra. Δῶρα ex interpretatione natum, qua id nomen ad ποῖα intelligendum esse indicabatur. Tryphiodorus scripsit:

ποῖα δ' ἐμοὶ δέσποινα, καὶ αὐτῷ ποῖον ἄνακτι
ἀντὶ τόσων καμάτων Ἀγαμέμνονι δῶρον ὑφαίνει.

IOANNES GAZAEVS.

Vs. 55.

ἀντολίη γὰρ
πρωΐα ὠδίνουσα πυριτρεφέων ἀπὸ κόλπων
ξανθοφαὲς μαίωσε φάος νέον.

Scribe πρωΐη. Praeterea, si quis in hoc scriptore fuit elegantiae sensus, inuerso verborum ordine dixit νέον φάος. Idem v. 347.

καὶ πτερὰ κοῦφα τιταῖνον ἀειρομένων ὑπὲρ ὤμων
Ἠῷον περὶ νῶτον ὀπίσσερα. ἑβδομάτη δέ.

Sermo est de horis: quare ὀπίσσεραι scribendum.

Reuertor nunc ad Orpheum, quem hiatus, quos habet, antiquiorem Nonno, ratio autem, qua iis vtitur, aetatis esse vsque ad Nonnum pertinentis monstrant. Atque Homerici hiatus in eo sunt hi: v. 100. ἐπὶ οἴνοπα πόντον. 119. δὲ εἶδα. 163. ἀγλαὰ ἔργ'. 253. ἐκέκλετο ἠδ' ἀγόρευεν in quarta sede. 392. ὄφρα ἴδωμεν. 526. ἔτι ἐκών. 549. γέρα ἠδ' ἐπιλοιβὰς in quarta sede. 607. ἀλέοιντο ἀνάσσης. 614. δωμήσατο οἶκον in quarta sede. 770. τὰ ἕκαστα. 843. ὀρίνετο ἶσος in quarta sede. 1268. λελίητο ἰδέσθαι. 1317. ἀνάπτυστά τε ἔργα in quarta sede. De alio hiatu, v. 1198. μέγα ἄλσος dictum

in notis. Alium v. 789. ἐξέσσυτο ὕπνȣ emendatione ſuſtuli, quae quidem non plane neceſſaria videtur. Confer quae ſupra attuli ad Quintum I. 622. IV. 245.

Quae hactenus disputata ſunt, hanc maxime vim habent, vt ante Nonnum vixiſſe Orpheum oſtendant. Nunc illa videamus, quae in illa aetate, quae praegreſſa eſt Nonnum, certiorem locum ſcriptori Argonauticorum aſſignent. Haec vero tria ſunt: correptiones vocalium ante mutam cum liquida; vſus pronominum οἷ et σφίν; denique vniuerſa orationis conformatio.

Ac primo dicatur de Atticis correptionibus vocalium ante mutam cum liquida. Veteres epici carminis ſcriptores iſtam correptionem, qua grauitas heroici verſus mirum quantum imminuitur, tantopere reformidabant, vt peccare, ſi hoc peccare eſt, in contrariam partem mallent. Productiones enim brevium ſyllabarum tam in his ſcriptoribus frequentes ſunt, quam rarae correptiones: ita vt vix vllum certius ſit recentioris aetatis indicium, quam quod e crebro harum correptionum vſu depromitur. Quamquam hic quoque aliquid valet ipſa poetae ars, quum, quo quis imperitior erat poeta, eo plus ſibi licentiae indulgeret. Sed poetarum inſcitia non habet tantam vim, vt de aetate aut nullum, aut non idoneum praebeat indicium: quia recentiores etiam modum egredi in hoc genere poterant, veteres, niſi contemni vellent, abstinere a tali negligentia debebant. Non loquor autem de illis correptionibus, quae ſunt in nominibus propriis, aut omnino in eiusmodi vocibus, quas, niſi admiſſa correptione, non fert hexameter, vt Ἀφροδίτη, προκείμενα. In his enim aperta eſt correptionis neceſſitas. Quare nullam aut offenſionem, aut inſcitiae reprehenſionem habent haec, οἳ δὲ Ζάκυνθον ἔχον, ἱερῆς εἰς ἄσυ Ζελείης, ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον, ἀλλὰ Σκάμανδρος, atque alia huius-

modi. At vbi poterat vitari correptio, ibi eam tanta cura veteres declinarunt, vt vix pauca ex hoc genere exempla, quae quidem certa ſint, proferri queant. In Homericis carminibus haec fere inueniuntur, ipſorumne poetarum negligentia, an criticorum mala ſedulitate, non dixerim: Iliad. III. 414. σχετλίη prima breui; XI. 69. δὲ correptum ante δράγματα; XXIII. 186. ante χρῖεν; XXIV. 324. τετράκυκλον prima breui; Odyſſ. V. 488. ἐνέκρυψε ſecunda correpta, vbi ſi ἔκρυψε legeretur, nemo praepoſitionem deſideraturus eſſet; VIII. 92. vltima in κατὰ breuis ante κρᾶτα; item XII. 99. δὲ ante κρατί; XIV. 529. ante χλαῖναν. De aliis quibusdam locis aliquanto maior dubitatio eſt. Hos ordine commemorabo. Odyſſ. XI. 582.

ἑςαότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ.

XII. 330.

καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον.

XV. 443.

δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον.

XXI. 138. 165.

αὐτȣ̃ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.

XXIII. 110.

σήμαθ' ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.

Quae quidem tantopere ab Homerica conſuetudine abhorrent, vt dubitari non poſſit, quin correptio criticis debeatur. Illud, quod eſt in Odyſſ. XVII. 375.

ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα,

craſin habet. Aperte falſa lectio eſt in Odyſſ. XI. 143.

εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα.

Quae ex codd. quibusdam et Apollonio ita emendari debet:

εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.

Heſiodus in Theogonia v. 160. ſecundam in ἐπεφράσσατο, et v. 632. primam in Ὄθρυος corripuit. In Ἐρ-

γοις v. 567. habet ἀκροκνέφαιος; 578. ἔργοιο τρίτην, nisi ibi ἔργε τριτάτην dedit; 588. αὐχλέος δέ τε χρώς, vbi τε sine detrimento deleri potest; 589.

εἴη πετραίη τε σκιή, καὶ βίβλινος οἶνος,

qui versus non vnam habet difficultatem; 605. ἀπὸ χρήματ᾽; 655. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλά; vbi cod. Aug. πεφραδμένα: sed veram lectionem seruauit cod. Viteberg. προπεφασμένα; 727. ἠελίοιο τετραμμένος: scribe ἠελίε. In Scuto Herculis ὑπὸ vltimam breuem habet ante τρυγητήρων v. 293, sed quod statim v. 294. sequitur βότρυας non habet primam syllabam correptam, sed duas postremas contractas. In Homeri hymno in Apollinem v. 387. ἐφράζετο prima breui est; ibidem v. 408. quod legitur, ὡς ἔπλεον, non primam correptam, sed extremas contractas habet. In eodem hymno v. 439. pro ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο legendum est ἀμάθεις ἐχρίμψατο. In hymno Veneris v. 179. pro οἵην δή με τὸ πρῶτον legendum videtur οἵην δή με πρῶτον. Ἀτλήτων prima breui in hymno Cereris v. 344. omnes corruptum esse fatentur. Equidem sic scribendum puto:

ἣ δ᾽ ἐπ᾽ ἀλάστοις
ἔργοισιν μακάρων ὀλοὴν μητίετο βελήν.

Hesychius: ἄλαστα. ἄτλητα. Illum nihil moror, qui haec de Cerere intelligenda esse negat. In hymno Mercurii non haeserunt critici in hoc loco v. 293.

ὣς ἄρ᾽ ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
σὺν δ᾽ ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
οἰωνὸν προέηκεν.

At ipse sensus talem, si recte iudico, mutationem exigit:

ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων,
σπάργαν' ἀφασσόμενος· τότε δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
οἰωνὸν προέηκεν.

Vide Apollon. Rhod. IV. 181. Praeterea in eodem hymno v. 557. *μέλι* vltima breui eſt ante *χλωρόν.*

Sed ſi ad illos ſcriptores animum aduertimus, qui recentiore vſi ſunt epicae poeſeos diſciplina, in his qui primus occurrit, THEOCRITVS, etſi is in carmine XXV. aliquot correptiones ante mutam cum liquida habet, nolim tamen hinc de aetate carminis dubitationem mouere. Nam quemadmodum alia, quae bucolicae poeſeos ſunt, ad epicum genus ab hoc ſcriptore traducta eſſe ſupra vidimus, ita eum has quoque correptiones, ex eodem fonte hauſtas, admiſiſſe crediderim. Et, quod non negligendum puto, quis auſit hoc carmen, quod non inepte bucolicum epos vocari poſſit, in iis, quae proprie dicuntur epica, numerare, praeſertim quum non ſit integrum? Vt paucis dicam, duae ſunt, ſi a didacticis diſcedas, epici carminis formae, vna grandior et ſublimior, altera tenuioris argumenti. Harum ſi quid vnam decet, non decet item alteram. Quod veteres bene intellexerunt; neque epici tantum, ſed caeteri quoque, qui hexametro verſu ſcripſerunt. Sic Callimachus in hymnis grauiorem illam ſpeciem conſectatus eſt; Theocritus in bucolicis alteram. In iſto igitur Theocriti carmine haec ſunt exempla: v. 2. *πρόφρων*; 4. *τινὰ* ante *πρέσβυ*; 51. *ἀγρώτης*, niſi ibi praeferenda eſt altera lectio *ἀροτρεύς*; 60. *μάλα πρός*; 74. *δειδίσσετο τρηχύ*; 144. et 176. *ποτὶ* et *περὶ* ante *πλευρά*; 145. *ἐδράξατο*; 174. *τόδε τλήμεναι*; 180. *δέ σε φράζομαι*; 183. *Ἀπίδι κνώδαλον*; 193. *ὅττι με πρῶτον*; 227. *ἐκρύφθην*; 232. *αὐτὰρ ὁ κρᾶτα*; 237. *ὅθι πνεύμονος*; 249. *πυρὶ πρῶτον* et *κύκλα*; 250. *τανύφλοιος*; 256. *ἄνδιχα τρηχύν*; 264. *ἤλασα προφθάς.*

Purus ab hac negligentia ARATVS eſt; nec minus APOLLONIVS: in quo quae in contrariam partem obſeruaui exempla, vereor ne corrupta ſint. Ac primum I. 1208.

δίζετο κρηναίης ἱερὸν ῥόον

Brunckius, quamuis e codicibus, dedit pro eo, quod vulgo ſine prosodiae dispendio legebatur,

δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον.

II. 126.

μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσιν.

Hic quidem vti correptio non valde placet, ita multum displicent verba μαίονται δέ, ſi cum praecedentibus coniuncta conſiderantur. Paene adducor, vt cultiſſimum poetam participio vſum putem, quo repoſito nihil eſt, quod pulcerrimum locum deformet:

ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ σταθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν
ἤματι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι, ὁρμηθέντες
λάθρῃ ἐϋῤῥίνων τε κυνῶν, αὐτῶν τε νομήων,
μαιόμενοι τί πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσιν,
πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ.

In eodem poeta III. 226. θέρμετο Πληϊάδεσσιν et 357. Ἰήσονα Κρηθείδαο ab nominibus propriis excuſationem habet: quamquam in priore loco ſuauiores eſſent numeri, ſi legeretur, Πληϊάδεσσιν ἐθέρμετ'. Ibidem v. 805. pro δακρύοισι legendum δάκρυσσι. Ibidem v. 1315. quod legitur, προπεφραδμένον, in προπεφασμένον mutandum eſt ex Heſiodo, quem imitatus eſt Apollonius, Ἔργ. 655. de quo loco ſupra dictum eſt. Deinde III. 1392. ἠΰτε κρηναῖαι ἀμάραι. Scribe εὖτε. Εὖτε, veluti, exſtat Iliad. III. 10. reponendum etiam in Theocrito XXIV. 49. Denique apud Apollonium III. 1393. Brunckius ex Abreſchii coniectura edidit:

πίπτον δ', οἱ μὲν ἐκλάξ, τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι
λαζόμενοι πρηνεῖς,

quum antea legeretur ὀδάξ. Ac ſane intolerabilis iſta eſt tautologia, ὀδὰξ ὀδοῦσι, ſed quod hic vitium eſt, id mea quidem ſententia non eſt in ὀδάξ, verum in ὀδοῦσι, quod interpretationis cauſſa adiectum vltimam verſus vocem, fortaſſe ἀρκέρης, expulit.

NICANDER, didacticorum, vt Parmenidis atque Empedoclis, exempla ſequutus, aliquoties correptionem admiſit, vt haec ſunt in Alexipharmacis: v. 226. ὀχλίζεις; 505. ὀχλιζομένας; 242. ἀκροσφαλές; 364. ἐπιθρομβωθῇ, atque alia. Vltimas autem vocabulorum ſyllabas ſequente muta cum liquida ſaepiſſime corripuit, vt v. 2. ἀνεδέγμεθα βλάστας. Vide v. 17. 34. 76. 91. 137. 190. 202. 214. 237. 246. 251. 252. 273. 286. 299. Didactici enim poetae hanc veniam habent ob eam cauſſam, quod multis vti coguntur vocabulis, quae ſine correptione non apta forent hexametro. Poſtea epici, quae Atticis itemque didacticis in vſu eſſe viderent, ſibi quoque putarunt concedenda eſſe.

MOSCHVS, ſiue quisquis ſcripſit nitidiſſimum carmen de Europa, raro ſibi aliquid in hoc genere indulſit, vt v. 68. ξανθοῖο κρόκου. v. 74. ἐβέβλητο. v. 125. ἀνέμοισι πέπλος. v. 147. κατιθύνοντα πλόον. Saepius, qui Megaram fecit, aliquanto recentior poeta: vt v. 3. τὸ πρίν. 34. ὀστέα κρωσσόν. 55. ἀνέρι θνητῷ. 59. δακρύοισι, niſi δάκρυσσι ſcribendum. 64. κέκλαυται. 73. λυγροῦ. 82. πυκινώτερα κλαίω. 120. μέχρι δή μοι, niſi ſcripſit μέχρις μοι.

DIONYSIVS Periegetes perpauca habet correptionum exempla: v. 52. οἶδμα προχεύων; 118. ἄχρις; 331. ἐπὶ τρισσήν; 465. ἀνδράσι Πλωταί; 1173. ἐκληρώσαντο.

In LITHICIS haec ſunt, in fine vocabulorum v. 70. 249. 252. 293. 412. 559. in mediis vocabulis 524. 545. 587. 730.

Raro etiam OPPIANVS hanc ſibi conceſſit licentiam, vt in Halieut. I. 133. αἴθοπι χροιῇ; 578. ὅπλων. Contra imperitus homo, qui CYNEGETICA ſcripſit, plurima habet exempla, quae quid com-

memorem, quum idem ante litteram ζ finales syllabas corripiat, vt I. 92. μεσσόθι ζώνης; III. 56. ἀπελύσατο ζώνην; IV. 238. υἱέϊ Ζηνός, quod nemo quisquam epicorum fecit, nisi Orpheus apud Macrob. Sat. I. 23. et is, qui libros I. et V. Apotelesmaticorum scripsit, a Manethone ille, vt bene vidit Tyrwhittus, diversissimus. Qui quum adeo rudis atque indoctus sit, vt vix in numero epicorum haberi possit, nec supra eius mentionem feci, et hic praetereundum duco.

Progredior ad QVINTVM Smyrnaeum. Hic vero iam frequentissime vocales breues ante mutam cum liquida corripuit. De plurimis exemplis quaedam saltem commemorabo. I. 122. ὕπνος: (sic etiam IX. 67.) I. 170. λυγραί. 191. τέτληκα. 197. κεκληγώς. 200. ἀθρήσειν. 785. ἀφνειῦ. 827. μέχρις. II. 231. θεμέθλων: (sic etiam III. 156.) II. 355. λύθρῳ (sic etiam III. 316.) II. 470. 474. ὁμίχλη. III. 130. πατρός. 502. τέκμωρ. III. 537. IV. 289. Πατρόκλοιο, quod ambas priores syllabas breues habet. III. 569. ὑποτλήσομ'. IV. 285. ἴδρις. V. 635. δὲ πνοιή. VI. 211. ἀφρός. 342. σταθμόν. 629. ἀντικρύ. IX. 300. ἐπέπνευσεν. 499. τετραμμέναι: sic etiam X. 488.

Similiter MAXIMVS: vt v. 32. πάτρην. 38. ἄπρηκτα. 134. διχομηνίδι πλείῃ. 302. ἄκμην. 326. ἐπιφράζεο. 342. ἄλσεϊ δμῶα. 400. λυγρῇ. 439. τέχνης.

Eodem modo MANETHO: ex quo vt certe aliquid afferam, (iam enim taedet) habet ille ἐθνέων II. 248. ἐςαθρήσῃ III. 285. et IV. 184.

δείκνυσιν, μαχλικῶν τε λόγων θρασυγλωσσείας ᾠδῆς.

Nec minus scriptor DE VIRIBVS HERBARVM, vt v. 46. ὑπὸ γλῶσσαν. 86. κατάπλασσε. 88. καταπλάσσεται. 90. καταπλάσμασι. 110. ὕδρωπα. 134. παρυπεύκυκλος: et παραχρῆμα saepe.

Apertum est, quantopere grassata sit haec barbaries. Eam NONNVS ita expulit, vt vix aliqua apud eum inueniri possit istiusmodi correptio. Pauca, quae

quis fortaſſe proferat e Dionyſiacis exempla, facile eripiemus. XIX. 136. p. 516. vlt.

ὅστις ἀεθλεύσειε κυκλέμενος ἴδμονι ταρσῷ,
νικήσας τροχαλοῖο ποδὸς κρίσιν, ἔτος ἑλέσθω
καὶ χρύσεον κρητῆρα, καὶ ἡδυπότε χύσιν οἴνε.

Patet ſcribendum eſſe ἀεθλεύσει. XXIX. 208. p. 752, 20.

ἀκροτάτοις ὀνύχεσσι λίθον τινὰ ξαῖνεν ἀείρας.

Praeclare L. Rhodomannus λίθον τινὰ βαιόν. XXXIV. in fine:

καὶ στίχα χιονέην ὀλέκων κυανόχροος ἀνὴρ
ἐνδόμυχον κύκλον εἶχε πολισσέχοιο κυδοιμε.

Pro κύκλον, quod ſenſu caret, ſcribendum κλίσιν. XLI. 97. p. 1056. vlt.

καὶ Φθαμένη Κύπριον καὶ Ἴσθμιον ἄστυ Κορίνθε
πρώτη Κύπριν ἔδεκτο Φιλοξείνῳ πυλεῶνι.

Scribendum ſine haeſitatione:

καὶ Φθαμένη Κύπρον τε καὶ Ἴσθμιον ἄστυ Κορίνθε.

XLIV. 277. p. 1154, 21. ἐν σκοπέλοισι τεχνήσατο. Scribe σκοπέλοις. XLVII. 69. p. 1206, 9. vbi ex Falckenburgii et Rhodomanni correctionibus eſt,

κλάσσαι, βωθρῆσαί τε, βαλεῖν τ' ἐνὶ κλήματα γύροις,

etſi ἐν legi poteſt, neſcio tamen an ſeruanda ſit vulgata. Hoc enim genus correptionis, quod eſt in ſyllaba finali, admiſiſſe videtur, licet aegre, haec ſecta. Ita apud MVSAEVM eſt v. 194. Φάρεϊ κρύπτε: ſed apud eumdem v. 105.

πολλάκις ἱμερόεσσαν ἑὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπήν,

corrigendum puto ἔκρυψεν. Etiam TRYPHIODORVS talia quaedam habet, veluti τρίχα χρυσῷ v. 65. ἀμαρύγμασι χροιῆς v. 70. COLVTHVS v. 208. αἶψα δὲ Θρηϊκίοιο. Vnde intelligitur, meliorem viam, quam Nonnus oſtenderat, a poetis hunc imitantibus eodem modo, vt ab iis, qui ante Nonnum fuerunt, Homeri

exemplum, paullatim desertam esse. Quare non mirum, si et in hoc genere, et in aliis vitiosus est Apollinaris.

Erunt fortasse, qui mirentur, quod Batrachomyomachiae nullam fecerim mentionem. Quae quum non esse recentior expeditione Xerxis existimetur, tot tamen correptionum exempla habet, vt sententiam nostram mirifice labefactare possit. At quae in hoc carmine reperiuntur correptiones, non modo excusationem habent tum ab ludicro argumento, tum a poetae inscitia, sed, quod grauius est, tantum abest vt iis, quae ante disputaui, repugnent, vt ea non mediocriter confirmare videantur. Etenim vel leuiter hoc carmen consideranti planum esse debet, tot illud tantisque interpolationibus esse corruptum, vt penitus immutatum censeri oporteat. Tanto illud studio lectitatum aliquando tractatumque est. Hanc ob caussam ab isto carmine, vt a farragine versuum diversissimis aetatibus factorum, plane abstinet nostra disputatio.

Iam vero si ad Orpheum nos conuertimus, quid aliud, quam aut magnopere ignorasse eum epicae poeseos disciplinam, aut aetate fere aequalem Quinto esse fatebimur? Ignorantiam, quemadmodum Cynegeticorum scriptori, non temere possumus ei obiicere, qui neque caesuram trochaicam in quarto pede nimis frequentauerit, neque ante litteram ζ vocalem corripuerit, nec duo epitheta ornantia per copulam coniunxerit, quod ipse tamen Quintus fecit. Quare correptiones vocalium ante mutam cum liquida non possunt aliud, nisi aetatem scriptoris haud longe a Quinti temporibus remotam arguere. Correptionum istarum exempla in fine vocabulorum exstant v. 8. 19. 26. 31. 53. 54. 69. 201. 328. 342. 400. 405. 430. 538. 557. 587. 595. 640. 643. 657. 691. 763. 886. 900. 932. 999. 1035. 1051. 1080. 1130. 1197. 1226. 1381. in mediis vocabulis v. 6. 12. 21. 24. 29. 30. 32. 68. 87. 240. 266. 298. 309. 327. 398. 425. 434. 440. 443. 462.

467. 473. 662. 669. 727. 736. 744. 755. 772. 789. 855. 900. 954. 965. 981. 984. 1003. 1064. 1066. 1097. 1115. 1132. 1151. 1155. 1174. 1196. 1209. 1236. 1241. 1290. 1294. 1298. 1333. 1369. 1380.

De epicorum poetarum numeris satis explicatum est. Sed antequam ab hac disputatione ad aliam transgrediar, paucis ostendam, etiam in elegiacis poetis has quaestiones non sine fructu adhiberi. Nam quum poetae, qui elegiaco versu scripserunt, paene maiore, quam epici, seueritate vsi sint, diligenter cauendum est criticis, ne multa, quae excusari vulgo solent, patienter ferant, alia autem, quae excusatione opus habeant, inferre in hos scriptores conentur. In quo genere quum a multis peccatum videmus doctis hominibus, tum nescio an ab nullo saepius, quam a Brunckio. Sed ordine tangam, quae in hac re potissima sunt. Ac correptiones quidem breuium syllabarum ante mutam cum liquida ab iis, qui elegiaco metro vsi sunt, praecipue vero ab his, qui epigrammata scripserunt, aliquanto magis quam ab epicis vsurpari non est quod miremur, quum et breuia fere sint ista poematia, et grauitate multum cedant carmini epico. Tanto studiosius productionem breuis syllabae in caesura et hiatum isti fugiunt, quamquam hiatum quidem in quarta sede hexametri, item in fine dactyli, qui primus est in vtraque parte pentametri, aliquoties admittunt, in quam rem exemplo potest esse versus, qui est in epigr. incert. 565.

ἀμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους.

Ad haec qui diligenter attenderit, non dubitabit, quin longe maxima pars exemplorum, in quibus aut productio ista, aut hiatus ab his poetis admissus esse creditur, correctione indigeat. De plurimis locis paucos afferre satis habeo. In Theognide, in quo Brunckius v. 187. (189) 256. (250) malam productionem Stobaei auctoritate remouit, quam tamen ipse in versum 11. intulit, merito ob eam rem reprehen-

ſus a Porſono in praefat. ad Hecub. p. 9. in hoc igitur poeta v. 329. (319) legitur:

καὶ βραδὺς εὔβυλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.

At ſcribendum eſt,

καὶ βραδύς, εὔβυλος δ', εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.

Ibidem v. 461. eſt,

μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον γ' ἔχε,

quod perinde eſt ac ſi νόον ἔχε legeretur, quum γὲ a poeta ſcribi non potuerit. Lege,

μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον σχέθε.

In Hermeſianactis elegia v. 23.

'Ασκραῖον ἐσικέσθαι ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κώμην.

Quo in loco quum acute animaduertiſſe videatur Ilgenius, poetam contradicere Heſiodo, recepta eius emendatione ἑκόνθ', in quam primus Dalecampius, inde alii inciderunt, (v. Heinrichii obſſ. in auctt. vett. p. 31. ſeq.) ſcribendum puto,

'Ασκραίων ἐσικέσθαι ἑκόνθ' Ἑλικωνίδα κώμην.

In Anthologia plerumque huic vitio medetur optimus codex Vaticanus, cuius lectiones pluris faciendas fuiſſe exquiſitis exemplis docuit Schaeferus, vir eruditiſſimus, ad Longum p. 416. ſeq. Sic exempli cauſſa in Philippi Theſſalonicenſis epigr. 67. vbi legitur,

ἠϊόνι τόδε σῆμα βροτῦ παντλήμονος ἄθρει,

quod ego olim vitandae productionis cauſſa ex coniectura adſcripſeram, ἠόνιον, poſtea codicis illius auctoritate firmatum intellexi. Sic etiam in eiusdem Philippi ep. 4, 4. in Nicarchi ep. 35, 6. in epigr. incert. 98. 387. et alibi ſaepius. Idem vitium alii codd. tollunt in epigr. incert. 580. et alibi. Sed mittam haec, quae ex codd. corrigi poſſunt. In Eratoſthenis fragm. 2, 12. quod quidem epicum eſt, legitur:

καὶ γαῖαν ἄμπεσχε, περίψυχος δ' ἐτέτυκτο.

Scribendum videtur:

ὃς γαῖάν τ' ἄμπεσχε, περίψυχός τ' ἐτέτυκτο.

De prosodia nominis γαῖα dixi ad Orph. Argon. 1287. Recentiſſimi tantum, et in his vix alius, niſi aliquis imperitior, videntur γαίη dixiſſe, vt in epigr. incertorum 727. 729. b. Vitioſa haec forma tollenda eſt ex epigr. incerti poetae 174. vbi ſic editum:

μῆτερ ἐμὴ, γαίη Φρυγίων, θρέπτειρα λεόντων,
Δίνδυμον, ὦ μύσταις ἐκ ἀπάτητον ὄρος.

Miror interpunctionem Brunckianam placere potuiſſe Iacobſio. Nam quid hoc eſt, γαίη Φρυγίων? Magis etiam miror, non animaduertiſſe criticos, quam inepte Phrygiam alloquatur poeta, quum Rheam debeat. Quid enim Phrygiae dedicet cymbala ſua Gallus? An vero, vt cepiſſe videntur hunc locum, Rheam appellat terram Phrygiam? Dindymenen vocat Dindymum? Abſit: immo ſcribendum eſt:

μῆτερ ἐμὴ Ῥείη, Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων
Δίνδυμον ἂν μύσταις ἐκ ἀπάτητον ὄρος,

i. e. ἀνὰ Δίνδυμον. Codex Vat. Δινδυμόνης. In Alcaei Meſſenii ep. 21. ita legitur:

δίζημαι κατὰ θυμὸν ὅτε χάριν ὁ παροδίτας
διισσάκι ΦΙ μῦνον γράμμα λέλογχε πέτρος.

Non contradicam Schaefero ad Longum p. 408. παροδίτης cum aliis eiusmodi nominibus proprie adiectiuum eſſe contendenti: ſed ex Alcaei verſu hoc colligi poſſe nego. Nam, vt productionem articuli taceam, non ſolum παροδίτης nusquam in Anthologia, ſi bene memini, adiectiuum eſt, ſed, quibus in locis hoc nomen occurrit, hi in Alcaeo ὦ παροδῖτα ſcribendum eſſe arguunt. Inuenitur enim tantummodo in compellatione. Atque ὦ παροδῖτα eſt in Hippiae ep. T. II. Anal. Brunck. p. 57. in Q. Maecii ep. 10. in Lucillii 75. in epigr. incert. 706. 741. 753. Et ſimpliciter παροδῖτα in Carphylii ep. 2. in Agathiae 90. in epigr. incert. 714. Sic etiam ὦ παριὼν in epigr. incert. 756. In Dioscoridis ep. 7. optimam codicis lectionem cor-

rupit Brunckius, quum vitii veram ſedem non animaduertiſſet, quam tamen datiuus Ἔρωτ᾽ vltima eliſa monſtrare poterat. Lege:

ὅρκῳ κοινὸν ἔρωτ᾽ ἀνεθήκαμεν· ὅρκος ὁ πιςὴν
Ἀρσινόης θέμενος Σωσιπάτρῳ φιλίην.

In eiusdem poetae ep. 24, 3. legitur:

τερπνότατε Μέσησιν Ἀνάκρεον.

Corrige,

τερπνότατ᾽ ἐν Μέσησιν Ἀνάκρεον.

In Antipatri Sidon. ep. 42.

δισσοὶ δὲ δισσὰς ἔκτανον ἑβδομάδας.

Scribe καὶ δισσοὶ δισσάς. Alphei ep. 8, 2. pariter vt Lucillii 43, 3. 117, 2. addito γὲ ſanari debent. Apollonidae epigramma 31. quum aliis vitiis laborat, tum eo, quod περιςεφέα ante σηκὸν vltimam productam habet. Id epigramma, cuius quartum verſum pulcre emendauit Iacobſius, ſic ſcribendum videtur:

Μητρὶ περιςεφέας σηκὲ, Κυθέρεια, θαλάσσῃ
κρηπῖδας βυθίας οἴδματι πηξαμένῃ,
χαίρε τ᾽ ἀμφί σε πόντος ὑπὸ Ζεφύροιο πνοῇσιν,
ἀβρὸν ὑπὲρ νώτε κυανέε γελάσας,
εἵνεκά τ᾽ εὐσεβίης, νηὲ θ᾽, ὃν ἐδείματο, σοῖο
Πόςεμος αὐχήσειν μείζονά φησι Πάφε.

In Dionyſii epigr. 5. male legitur,

ἀλλὰ τί πωλεῖς;
σαυτὴν, ἢ τὰ ῥόδα, ἠὲ συναμφότερα;

Scribendum,

ἢ τὰ ῥόδ᾽, ἢ σαυτήν, ἠὲ συναμφότερα.

In Erycii ep. 3, 3. vix poterit vulgata defendi exemplo Anytae 10, 2. Immo, niſi magis reconditum quid latet, ordo verborum, quamuis etiam Suidae auctoritate firmatus, ita mutari debebit:

ὁππότε μιν κατά τε κνημὲς λασίες τε χαράδρας.

In Luciani ep. 9. Brunckius edidit:

εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βόλβαν
ςριφνὴν, τὸν πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον.
ᾔτησεν παρὰ προσδοκίαν.

Inconcinnam orationem ſimul cum metri vitio ita corrigendam puto:

εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βόλβαν,
ςρυφνήν, ἥ πινυτὸν δήν οἱ ἔκλεπτε νόον,
ᾔτησεν παρὰ προσδοκίαν.

Hoc dicit: *vbi vuluam vidit, quae iam diu tenebat exſpectantem, popoſcit.* In Lucillii ep. 121. apertum eſt legi debere addita particula δέ,

πτωχὸς δ' ἐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ.

Eadem emendatione indiget Stratonis ep. 83. In Frontonis ep. 1. T. II. p. 346. legitur:

καί σε ποιήσεσιν αἱ τρίχες Ἀςυάγην.

Scribendum καὶ δέ σε ποιήσεσ'. Sic καὶ δὲ in Cerealii ep. 3. in problem. arithm. 10. In Palladae ep. 3.

ἔτε γὰρ Εὐρώπης, ἔτε Δανάης περικαλλῆς,

ſcribe ἔτ' ἄν. In problem. arithm. ep. 3. turpis verſus eſt:

εἰπὲ πόσον δῶκαν, ὅππως δ' ἴσα πᾶσαι ἔχεσκον.

Quem quis dubitet ita corrigere:

εἰπὲ δὲ πόσσον ἔδωκαν, ὅπως τ' ἴσα πασαι ἔχεσκον.

Habent huiusmodi epigrammata aliquam veniam, quod non tam poeſeos elegantia in iis ſpectatur, quam res, memoriae cauſſa vtcumque verſibus comprehenſa. Sunt tamen in his quaedam, quae vel ſic non videantur ferenda eſſe. In epigr. incert. 289.

μὰ τὸν βεθοίναν Ἡρακλέα.

Scribe, ἐ τόν: et vide Schaeferum ad Longum p. 417. In epigr. incert. 465, 7. ſcribe Ἀΐδεω. Male correctum verſum in epigr. incert. 743. ita lege:

συμφωνεῖν ἐρατοῖς δειξαμένα μέλεσιν.

Nec ſanus eſt verſus in epigr. incert. 620.

ἐν καὶ τῇδε θανόντα τάφος ὅδε ἀμφικαλύπτει,

ſi quidem genuinus eſt. Sed eum, ſi quid video, adiecit aliquis, qui hoc aenigma ſpeciem inſcriptionis ſepulcralis habere vellet. In Archelai ep. 1. T. II. p. 58.

Λύσιππος. τίν' ὁδὶ χαλκὸς ἔχει δύναμιν;

Atticum *ὁδὶ* non magis ferri poteſt, quam *αὐτηΐ* in Pancratis ep. 3. T. I. p. 259. aut *ὡδὶ* in problem. arith. 17, 9. Neque vero *ὁδὲ* ſcribendum, ſed *τίνα δή.*

Singulari conſideratione indigent vocatiui nominum maſculinorum primae declinationis, vt *πλάστα, τεχνῖτα,* qui quum non videantur produci poſſe, ſaepe tamen apud epigrammatum ſcriptores producti inveniuntur, vt in Poſidippi ep. 14, 1. 2. in Archiae ep. 30. in Gaetulici ep. 9. in Pantalei ep. v. vlt. T. II. p. 404. Pertinet ad hanc quaeſtionem etiam Zoſimi ep. 1, 1. T. II, p. 452. vbi iſta vocatiui forma, vt natura longa, ante vocalem corripitur.

Eadem cura, qua productionem breuis ſyllabae, etiam hiatum vitare hi poetae ſolent. Ex hoc quoque genere corrupta quaedam afferre placet. Eratoſthenes ep. 3, 11.

τοῖσδε δὲ ἐν πινάκεσσι μεσόγραφα μυρία τεύχοις.

Scribe *τοῖσδε σύ γ' ἐν πινάκεσσι.* In Archiae ep. 17. pro *οὔποτε ἀντίβιος* ſcribe *οὔποτ' ἐναντίβιος.* In Tullii Laureae ep. 1. legitur:

εἰ δέ τι τῶν ὄντων τότε ἢ πλέον ἢ καὶ ἔλασσον
ἔλθοι ἔχων.

Ἢ ante *πλέον* abeſt in codice. Scribe:

εἰ δέ κε τῶν ὄντων τότε τι πλέον ἢ καὶ ἔλασσον
ἔλθῃ ἔχων.

In Philippi ep. 70. pro ἆρ' ἀπὸ Ἥρης scribendum videtur ἆρά γ' ἀφ' Ἥρης. In Theaeteti ep. 2. quod est in Crantorem philosophum, vltimus versus ita legitur:

ἦ ῥ' ὅγε καὶ ζώει κεῖθι ἐν εὐθυμίῃ;

Brunckii coniectura εὐτυχίῃ sensum nihil adiuuat, qui perineptus est. Apud Diogenem Laert. est ἦ ῥ' ὅγε. Scribe sine interrogationis nota:

ἦ ῥ' ὅγε καὶ κεῖθι ζώει ἐν εὐρυθμίῃ.

In Satyrii Thyilli ep. 5.

σχοίνους μηρύεσθε, ἐφ' ὁλκάδα φορτίζεσθε
ἀγκύρας.

Lege μηρύεσθ', ἐπί θ' ὁλκάδα. In Nicarchi ep. 24. pro σὲ ἔδει scribendum σ' ἔζεσεν: in Agathiae ep. 80. σ' ἐφάμην pro σὲ ἔφην. Possem alia addere: sed abstineo. Illud adiicere, vt sententiam meam confirmem, volo, scriptores epigrammatum ne illo quidem hiatu, quem syllaba longa in arsi facit, multum delectatos esse. Nam quum breuia sint ista carmina, curandum putarunt, vt quam nitidissima essent. Itaque ne hanc quidem negligentiam temere feremus. Eam codices ipsi remouent e Dioscoridis ep. 21, 3. e Crinagorae ep. 26. vbi pro ἔπειτ', vt in cod. Vat. et vulgatis legitur, ἐπεί τ' scribendum; ex Antiphanis ep. 9, 6. e Lucillii ep. 10, 4. e Iuliani Aegyptii ep. 3, 3. vbi veram lectionem assequutus est Iacobsius; ex ep. incert. 398, 5. vbi idem timidius, quam debebat, veram lectionem probat. Huc referendum est etiam Addaei ep. 8. vbi de Euripide haec dicuntur, vt quidem ex Reiskii coniectura edidit Brunckius:

σὸν δ' οὐ τοῦτον ἐγὼ τίθεμαι τάφον, ἀλλὰ τὰ Βάκχου
εἵματα, καὶ σκηνὰς σῇ ὀπὶ πειθομένας.

Cod. Vat. cum vulgatis habet ἤματα καὶ σκηνὰς ἔμβαλε πειθομένας. Eleganter Iacobsius βήματα corrigit, quamquam de necessitate huius emendationis dubito. Caetera idem infeliciter tentauit. Scribe:

ἀλλὰ τὰ Βάκχου
ἤματα, καὶ σκηνὰς ἐμβάδι πειθομένας.

Tumulus, inquit, *tuus Dionysia sunt*, *et cothurno parentes scenae.* Paucos adiiciam locos, in quibus ex coniectura hiatum istum tollere conuenit. In Callim. ep. 31, 6. verae lectionis vestigia apud Athenaeum exstant, quibus quidem nuperrimus Athenaei editor adeo nesciit vti, vt incredibilem metri imperitiam proderet. Totum distichon ita scribendum:

εἰ δὲ Γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
ποσσί νιν, ὥστ' ἔργῳ τοὔνομα συμφέρεται.

Νὶν ad praegressum πελάγεσσι spectat. In Crinagorae ep. 22, 5. τριτοκεῖ mutandum videtur in nomen adiectiuum τριτόκεια, cuius vltima eliditur. In eiusdem ep. 41, 5. scribendum σοί γ' ὄνομ' ἔσκεν. In Lucillii ep. 26. est:

ποῦ μοι χορτασίη ὀστρακίνων πινάκων;

Scribe, quod etiam ad sensum fortius est:

ὀστρακίνων ποῦ μοι χορτασίη πινάκων;

In Stratonis ep. 79. lege:

ἤδη μοι πολιαὶ μὲν ἐπὶ κροτάφοισιν ἔθειραι.

Respondet καί, vt saepe. In Macedonii ep. 21. legitur e pessima correctione Ios. Scaligeri:

αὐτίκα δ' ἡμετέροιο πιὼν κρητῆρα Λυαίου
παισὶ Κανασραίοις μαρνάμεναι ἐθέλω.

Vat. codex: μαρναμένην ἐθέλης. Scribe μάρναμαι, ἣν ἐθέλῃς. Sed satis de his. Enimuero non sum nescius, aliquot exemplis, quae omnem emendationem excludant, hunc hiatum defendi posse. Verum his nihil commoueor. Videndum enim, qui scriptores tali hiatu vsi sint, et vbi, et quomodo: quae nunc persequi longum foret. Sed semel de hac re moniti lectores, si has res, leues illas quidem, sed ad emendationem veterum poetarum necessarias, non contempserint,

ſponte viam, qua incedendum ſit, inuenient. At nimirum plurimi, operae moleſtiam detrectantes, haec parui pendunt; in primis venuſtior illa philologorum ſecta. Nae illi haud reputarunt, venuſtatem in veterum ſcriptis latius patere, quam quoad obiter legendo percipi poteſt.

Redeo ad propoſitum. Ac poſteaquam de numeris expoſuimus, ſupereſt vt orationem Orphei conſideremus. Haec disputatio duas habet partes. Nam et omnis color orationis, et ſingulae verborum formulae indicium de aetate ſcriptoris facere poſſunt. Horum illud, quod priore loco poſui, paucis tantum attingam, quoniam magis ſenſu percipi, quam certa demonſtratione explicari poteſt. Atque antiquorum propria ſunt in primis haec duo, ſimplicitas orationis etiam in ſummo ornatu; grandis autem, elata, metaphoris ſplendens dictio non niſi in re actuoſa et plena commotionis animorum: qualis quidem dictio ab epici carminis natura abhorret. Contra recentem aetatem, corruptumque venuſtatis ſenſum arguit oratio moleſta, quaeſita, omnino grauior quam pro rei tractatae conditione. Multo autem recentioris, magisque corruptae aetatis indicium ea dictio eſt, in qua qui eſt ornatus, vim ſuam et virtutem nimio vſu iam amiſiſſe intelligitur. Cognoſcitur hoc ita, ſi ſcriptor, praeſertim alienus a vano ornatu, exquiſitas verborum formulas ibi adhibet, vbi non voluit ornare orationem; vbi autem grandiore dictione opus eſt, iis abstinet. Vt exemplo rem illuſtrem, moleſta dictione vſi ſunt Callimachus, Nicander, Lycophron, ſed perpetuo, vt pateat, gratiam hinc ſcriptis ſuis quaeſiviſſe. Multo poſt idem fecit Nonnus. Hic pariter atque illi habuit imitatores ſuos, qui, quae iſti multo vſu vulgaria reddiderant, pro vulgaribus adſciuerunt. Quo fieri non poteſt quin ſeriores aetate ſe eſſe prodant. Sic igitur etiam Orpheus. Hic, minime fecundo praeditus ingenio, quum breuitatem et ſimplicita-

tem magis neceſſitate, quam conſilio conſectaretur, multa tamen habet, quae quia altius aſſurgere videntur, ita ſunt ab huius oratione aliena, vt manifeſtum ſit, iis temporibus ſcripta eſſe, quibus iam erant vulgaria. Pauca afferam exempla: alia vbique ſe offerent legentibus. V. 35. ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς. 127. πολυμήτιδι τέχνῃ. 216. ὅρπηκες. 219. ςάχυν, vbi vide notam. 240. πόρσυνεν ὀχλίζειν. 1330. πυρσὸν ἔρωτος. Vide etiam notam ad v. 263. Praeterea etiam in ipſa rerum tractatione quaedam apud Orpheum reperiuntur, quae longiſſime ab antiquorum conſuetudine recedunt. Haec in notis tetigi ad v. 207. 405.

Sed haec indicaſſe ſatis habeo. Diligentius quaerendum eſt de ſingulis verborum formulis, quae aliorum poetarum vſu adhibito certius demonſtrant, qua aetate vixerit Orpheus. In his formulis primarium locum obtinet pronomen οἷ, cuius quum plane ſingularis vſus in Orphei Argonauticis reperiatur, operae pretium eſt quaerere, quomodo ille, et quando potuerit oriri. Sed ante quam eo perueniemus, inchoatam a Doruillio disputationem de pronunciatione huius pronominis, in Vanno crit. p. 391. ſeqq. amplius perſequamur, quam quaeſtionem quum omnino in hac materia declinare non poſſumus, tum ea hanc quoque praeſtabit vtilitatem, vt quasdam noſtras in Orpheo mutationes, ſi quis forte exſtiturus ſit aduerſarius, vindicet. Igitur Apollonius Dyscolus in Excerptis gramm. poſt Maittairii librum de dialectis p. 427. Αἰολεῖς, inquit, σὺν τῷ F. φαίνεταί Fοι κῆνος. Σαπφώ. Idem p. 425. σαφές, ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόςωπον προςενέμησαν, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος· ὥςτε θεῶν μηδὲν Ὀλυμπίων λῦσε ἄτερ γέθεν: i. e. Fέθεν. Is quidem vſus huius pronominis non Aeolenſium proprius, ſed communis omnium Graecorum fuit. Inde δαῖέ οἱ Iliad. V. 4. non δαῖεν; inde εἴ τίς οἱ, οἴ κέν οἱ, et alia plurima, ſyllabam praecedentem productam habentia.

Eadem ratio reliquorum caſuum pronominis tertiae perſonae, apud Homerum quidem eſt, ἕ, ἕο, ἕθεν, vnde ὃ ἕθεν ἐςὶ χερείων. Apud recentiores tantum ὃ et οἷ ſemper ita vſurpantur, vt, ſi breuis vocalis praecedat, ea hiatum faciat, neque elidatur; ſin ſyllaba breuis conſonante terminata, ea producatur; ſin vocalis longa, ea non corripiatur. Ἕο, ἕθεν apud hos iuxta atque aliae voces, in quibus non eſt digamma, ponuntur, vt υἱὸς ἕθεν in Theocri carm. XXV. 160. apud Apollon. I. 1032. ἰθὺς ἑεῖο. II. 6. πειρήσασθαι ἑεῖο. III. 1065. πολλὸν ἑεῖο. 1335. τῆλε δ' ἑεῖο. IV. 782. ἄσσον ἑεῖο. Non ita οἷ et ἕ: cuius rei cauſſam quaerenti apertum eſt, ſcriptores, qui dicendi normam ab Homero acceperunt, in datiuo et accuſatiuo, qui caſus vbique occurrunt, Homericam conſuetudinem ſequutos eſſe; in caeteris caſibus, quod horum rarior vſus eſt, neglexiſſe. Admonebat enim, quod vbique legebatur; latebat, quod parcius.

Sed hoc ipſum quum contendimus, οἷ ita ſemper vſurpari, ac ſi digamma haberet, verendum eſt, ne litem nobis intendere videantur bene multi quum Iliadis et Odyſſeae, tum aliorum quoque poetarum loci. De iis quidem ſcriptoribus, qui poſt Homericam aetatem vixerunt, habeo, quod reſpondeam; de Homero ipſo diſſicilior eſt quaeſtio. Non loquor de locis huiusmodi, vt Iliad. XXIII. 540. καί νύ κέν οἱ πόρεν ἵππον, Odyſſ. IV. 174. καί κέν οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, quorum ſimilis eſt alius in poſteriore parte Iliadis, et aliquot apud alios poetas, vt apud Callimachum h. Del. 150. fragm. 53. Nam hic quidem vnius litterae detractione communem vſum ſeruari patet: atque ita eſt Iliad. XXIII. in cod. Harl. Odyſſ. IV. in cod. Veſpaſ. Sed alii ſunt loci, qui non ita faciles emendaturo ſe praebeant. De his igitur quid cenſebimus? An ferendos exiſtimabimus? Erunt fortaſſe, quibus hoc placeat, quum videant non paucos eſſe. At horum numerus ſi ad infinitam comparetur multitudinem illorum locorum, in quibus contraria ratio ob-

tinet, paene euanefcit. Et, quod grauius eſt, hic ipſe tam frequens vſus facit, vt δ' οἷ, μέν οἱ correpta particula μέν, et ſimilia, in epico, elegiaco, lyrico carmine plane inſolentia Graecis auribus et inaudita fuiſſe videantur. Nec noſtrum quemquam fore arbitror, qui quidem dictioni poetarum Graecorum ſatis aſſueuerit, quin ei δ' οἷ non aliter ac δ' γάρ, μέν οἱ, correpta μέν, non aliter ac ſi in μὲν γὰρ corriperetur eadem particula, ſonare videatur. Luculentum in hanc rem documentum habemus Laurentium Rhodomannum, qui etſi aliquando vſum poetarum neglexit, plerumque tamen in Quinto Smyrnaeo, ſolis auribus obſequutus, vbi iſtud pronomen occurreret, eam lectionem praetulit, quae ſecundum vulgarem quidem doctrinam hiatu vel trochaeo laborabat. Sed afferam locos omnes, in quibus οἷ ſine ſpiritu eo, qui conſonantis officio fungatur, reperi. Apud Homerum quidem hi inueniuntur. Iliad. II. 665.

ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.

V. 338.

ἀμβροσίȣ διὰ πέπλȣ, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί.

VI. 90.

πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος.

101.

μαίνεται, ȣ̓δέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

289. Odyſſ. XV. 105.

ἔνθ' ἔσάν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι.

Iliad. XI. 339.

ȣ̓ γάρ οἱ ἵπποι
ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν.

XIII. 561.

Ἀσιάδην, ὅς οἱ ȣ̓τα μέσον σάκος ὀξέϊ χαλκῷ.

XVI. 735.

μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ πέρι χεὶρ ἐκάλυψεν.

XX. 282.

ἔςη, κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν.

XXIII. 865.

ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγηρε γάρ οἱ τότ' Ἀπόλλων.

XXIV. 53.

μή, ἀγαθῷ περ ἐόντι, νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς.

72.

ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.

Odyſſ. I. 300. III. 198. 308.

Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

V. 234.

δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν.

VI. 280.

ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν.

IX. 360.

ὣς ἔφατ'· αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον.

XI. 441.

μηδ' οἱ μῦθον πάντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῇς.

XIII. 430.

κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

XV. 101.

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθ' οἱ κειμήλια κεῖτο.

XXI. 416.

εἵλετο δ' ὠκὺν ὀϊστόν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ.

His adde de accuſatiuo Iliad. XIV. 162.

ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν.

Odyſſ. XVIII. 109.

τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
ἡδὺ γελώοντες, καί ἑ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν.

Et de genitiuo Iliad. XIX. 384.

πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς.

His igitur locis quid faciemus? Heyniani quidem rhapſodi nulla in re magis, quam in hac, mirabiles ſunt, qui minus etiam, quam ipſe Homerus, talem pronominis iſtius collocationem indulgere ſibi potuerunt. Nec quidquam proficiet, ſiquis rariorem formam ἷν talibus in locis poſitam iudicabit. Nam in hac quoque forma digamma fuiſſe Heſychii γὶν oſtendit. Neque vero imputari tales verſus diaſceuaſtis poſſunt, qui, vtcumque Aeolicae litterae ignari, vſum tamen epicorum omnium ſeruare debebant. Quamobrem ego quidem vnice de corruptione cogitandum exiſtimo, quamquam non ſic, vt continuo etiam emendatio conſequi poſſit. Duplex enim genus corruptionum in Homericis carminibus eſt, vnum proprium huius poetae, quod in mutationibus grammaticorum eſt poſitum, alterum commune ſcriptorum omnium, quod debetur librariis. Horum prius tollere ex Homerico textu non licet, niſi aut alia itidem antiqua lectio exſtet, aut aliis argumentis certo erui poetae verba poſſint; alterum tollere oportet. Grammaticos quidem latuit conſonantis vicem tenens ſpiritus in pronomine οἷ. Quos etſi deflectentia illa a communi aliorum vocabulorum vſu, δαῖέ οἱ, ὃ ἕθεν, ὃ ἕ, praeteriiſſe non eſt credibile, tantum tamen aberat vt de Aeolica littera in Homero cogitarent, vt ne poſſe quidem de ea cogitari cenſerent. Neque enim hoc praeteriiſſet Hephaeſtio, quum p. 8. in verſibus, quibus vna mora deſit, etiam hunc numerat:

καί μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχα πάντων.

Iliad. VI. 194. Quo facilius induci potuerunt grammatici, vt verſus quosdam ad ſuam opinionem reformarent: cuius rei exempla quaedam vide in ſcholiis Ven. ad Iliad. XIX. 384. XXIII. 387. Nam quae vbique exempla exſtant huius pronominis, verſum, niſi conſonans accedat, corrumpentis, quis ignorat, quibus grammaticorum commentis excuſari defendique poſſint? Igitur grammaticorum lectiones pro Homericis

verbis in his puto verſibus eſſe ex illo, quem ſupra poſui, locorum numero. Iliad. II. 665. vbi genuina lectio videtur fuiſſe ἀπείλησαν δέ οἱ. V. 338. πέπλε. ὅν οἱ. VI. 101. ἐδέ τίς οἱ. VI. 289. Odyſſ. XV. 105. ἔνθ' ἔσάν οἱ. Iliad. XI. 339. ἐ γάρ οἱ ἵπποι, vbi aliam meliorem lectionem commemorat ſcholiaſtes Venetus, ἐδὲ γὰρ ἵπποι. XVI. 735. ὀκριόεντα, τόν οἱ: vbi Bentleius videtur antiquam lectionem inueniſſe, ὀκριόενθ', ὅν οἱ. Similis eliſio eſt in Scuto Herculis v. 255. Τάρταρον ἐς κρυόενθ': quam propterea affero, quia rara eſt. Ita enim delicati ſunt Graeci, vt multa, quae dici poſſunt, non dixerint. Quare in hoc genere quam maxime opus eſt exemplis. Iliad. XX. 282. κὰδ δ' ἄχος οἱ, quae lectio, etiam ſi a pronomine diſceſſeris, difficultatem aliquam habet. Si tamen ἄχος a poeta eſt, hunc κὰδ δ' ἄρ' ἄχος χύτο dediſſe crediderim. XXIV. 53. νεμεσσηθῶμέν οἱ. Ariſtarchi νεμεσσηθέωμεν fortaſſe antiquae lectionis νεμεσσηθείομεν ἡμεῖς indicium eſt. Odyſſ. VI. 280. ἤ τίς οἱ, vbi credibile eſt poetam ἤ νύ οἱ dediſſe. Iliad. XIV. 162. εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν, vbi dubitari poteſt, an εὖ ἐντύνασα ἓ αὐτὴν ante grammaticorum emendationem fuerit, quod cum praecedentibus, ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βελή, recte iungitur, ſi ſenſus, qui idem eſt ac ſi dixiſſet ἐβελεύσατο, ſpectatur. Sic XVII. 551. ὣς ἡ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἓ αὐτήν. Caeteros locos magis paene putem ab librariis corruptos eſſe, quam a grammaticis. Quod non improbabile videbitur comparanti quum illa, quae in indice ad Orpheum v. οἷ allata ſunt, tum quae mox ex aliis ſcriptoribus proferentur. Vt ex ipſo Homero certum exemplum commemorem, Odyſſ. V. 483. vbi eſt, φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή, in cod. Harleiano οἱ minoribus litteris inter γὰρ et ἔην adſcriptum eſt. Sed videamus locos, qui ſupra allati ſunt. Ac primo illi, in quibus eſt ὅς οἱ, Iliad. VI. 90. XIII. 561. Odyſſ. I. 300. III. 198. 308. XXI. 416. ſic videntur corrigendi eſſe, vt reponatur ὅ οἱ. Tum Iliad. XXIII. 865. μέγη-

ρε γάρ οἱ τότ' Ἀπόλλων, quod infeliciter a Bentleio et Heynio tractatum eſt, ita ſcribendum:

ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε· μέγηρεν γὰρ τόγ' Ἀπόλλων.

Τόγε cod. Barocc. quod etiam ſine codice reponendum erat: et repoſuit nunc Wolfius. Iliad. XXIV. 72. ἦ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν. Poetam dediſſe puto: ἦ τέ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν. Porro tres ſimillimi loci, in quibus par corruptionis origo fuit, parem ob cauſſam parique modo reſtituendi ſunt. Hos dico: Odyſſ. V. 233:

καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν.

XI. 440.

τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι·
μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῇς.

XIII. 429.

ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

Multis Homeri exemplis firmari poſſet omiſſio particularum μὲν et δέ, ſed recordanti illud Iliad. XVII. 50.

δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ·
αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι·

non dubium erit, quin ob illud ipſum οἷ omiſſa ſit particula δέ. Quare in ſuperioribus locis ſcribendum: δῶκέν οἱ πέλεκυν, μή οἱ μῦθον ἅπαντα, κάρψεν οἷ χρόα καλόν. Pergo ad Odyſſ. IX. 360.

ὣς ἔφατ'· αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον.

Imperiti eſſet, ὣς φάτ'· ἀτάρ οἱ corrigere, niſi etiam ἐγὼν αὖτις ſcriberetur: ſed delendum videtur ἐγώ. Od. XV. 101. vera lectio fuit:

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκονθ', ὅθι οἷ κειμήλια κεῖτο.

Odyſſ. XVIII. 110. ſcribendum e cod. Harleiano:

ἡδὺ γελώοντες, καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν.

Denique Iliad. XIX. 384. πειρήθη δ' ἕο αὐτȣ̃ ἐν ἔντεσι lectio eſt Ariſtarchea pro πειρήθη δέ οἱ αὐτȣ̃, quod alii grammatici tuebantur, datiuum pro genitiuo poſitum putantes. Hos refellebant Ariſtarchei eo, quod ita etiam αὐτῷ dicturus fuiſſet poeta. Veritas media inter vtrosque: conſtruenda oratio ſic: πειρήθη αὐτȣ̃ ἐν ἔντεσί οἱ.

Sed progrediamur ad alios poetas. Atque in HESIODI Ἔργοις v. 526. vbi legitur,

ȣ̓ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι,

ſcribendum eſt ȣ̓δέ οἱ, oratione cum praecedentibus continuata. In Theogonia 892.

τὼς γάρ οἱ ἐφρασάτην.

Recte quaedam vett. edd. φρασάτην. In Scuto Herculis v. 15.

ȣ̓ γάρ οἱ ἦεν
πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρȣ Ἠλεκτρυώνης.

Scribe ȣ̓δέ οἱ ἦεν. V. 125. ὄν ῥ' οἱ ἔδωκε. Recte cod. Viteb. et ed. Trincau. ῥ' omittunt.

Ex HYMNIS HOMERIDARVM hymnus in Venerem habet hoc exemplum v. 9.

ȣ̓ γάρ οἱ εὔαδεν ἔργα πολυχρύσȣ Ἀφροδίτης.

Scribe ȣ̓ γάρ οἱ ἅδεν. In hymno Cereris v. 207.

ȣ̓ γὰρ θεμιτόν γ' οἱ ἔφασκε,

mala eſt Ruhnkenii correctio. Quod codex habet, θεμιτόν τοι mutandum erat in θεμιτόν οἱ. Eodem modo alii critici ſaepius errarunt, vt Salmaſius in epigr. Phaniae 4. T. II. Anal. Brunck. p. 53. Pierſonus in Veriſ. p. 232. Ilgenius ad Hom. h. l. Apoll. v. 46. In hymno Mercurii v. 142.

Κυλλήνης δ' αἶψ' αὖτις ἀφίκετο δῖα κάρηνα
ὄρθριος, ȣ̓δέ τίς οἱ δολιχῆς ὁδȣ̃ ἀντεβόλησεν
ȣ̓́τε θεῶν μακάρων, ȣ̓́τε θνητῶν ἀνθρώπων.

Hic quoque ſcribendum videtur ȣ̓́τις οἱ. Omiſit poeta δὲ ob ipſum pronomen, vt paullo ante ab Homero

factum oſtendi, et infra Pindarum feciſſe demonſtrabo. In eodem hymno v. 400.

ἦχ᾽ ἓ δὴ τὰ χρήματ᾽ ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

Barnesius coniecit ἦχ᾽ οἱ δή, quod non defuit qui elegans appellaret. Scribendum puto, ἦχί ῥά οἱ τὰ χρήματ᾽.

THEOCRITVS XI. 15.

ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος

Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.

Non debebat ſummis viris probari haec lectio quorumdam librorum pro vulgata τό οἱ. Vrſinus in Virgilio cum Graecis ſcriptoribus collato p. 321. haec ſic ſcripta affert, τότε δ᾽ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. Hinc leni transpoſitione litterarum corrigendum videtur: τὸ δέ θ᾽ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. *Vulnere, inquit, a Venere accepto laborabat: et ipſum illa hepar ferierat.* Niſi poeta ſcripſit, ὅ οἱ, *quoniam.* — XV. 112.

πάρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.

Scribe πὰρ μέν οἱ κεῖθ᾽ ὥρι᾽, ὅσα. Sic μὲν ante οἷ productum XVII. 82. Porro XXIV. 42.

δαιδαλέον δ᾽ ὥρμησε μέτα ξίφος, ὅ ῥ᾽ οἱ ὕπερθεν

κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.

Scribendum ὅ οἱ: ſic τό οἱ Homerus Iliad. XXII. 307. producto τό. XXV. 270.

μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας.

Scribe μέχρι οἷ e codd.

In BIONIS carm. II. 7.

χὠ παῖς ἀσχάλλων, ἕνεχ᾽ οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη.

Brunckius recte edidit ὅτι οἱ, vt eſt VIII. 6.

In MOSCHI carm. I. 19.

τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον.

Scribe τυτθόν οἱ. IV. 25.

οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ οἷ αὐτῇ

ἆσσον ἵμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου.

Quod simplicitate commendabile esset, ὅττι οἷ αὐτῇ, longius tamen a vulgata recedit, neque apparet, cur mutatum fuerit. Quare poetam scripsisse puto, ἦ μάλα γάρ οἱ ἆσσον ἵμεν μέγα τάρβος. Similiter in Arriano οἷ αὐτῷ pro οἷ legi obseruauit Koenius ad Greg. Cor. p. 34. Οἷ et αὐτῷ permutata etiam apud Herodotum VII. 8, 2. apud Pindarum Ol. XIII. 130. In Moschi carm. IV. 42.

πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
μόχθων.

Corrige πολέων δέ οἱ.

In ARATI Phaen. 50.

ἄλλην δὲ σπείρῃ περιτέμνεται· ἡ μέν οἱ ἄκρη
οὐρῇ πὰρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀναπαύεται Ἄρκτου.

Scribe ἡ δέ οἱ: sic etiam v. 485. vbi legitur:

τὸ μέν οἱ θέναρ ὑψόθι κεῖται.

Ibidem de ortu Andromedae v. 706.

ὠκεανοῖο νέον ὁπότε προγένωνται
ἰχθύες ἀμφότεροι· τὰ μέν οἱ κατὰ δεξιὰ χειρὸς
αὐτοὶ ἐφέλκονται, τὰ δ' ἀριστερὰ νειόθεν ἕλκει
κριὸς ἀνερχόμενος.

Hic si genuina est vulgata, mutato accentu τὰ μὲν οἵ significabit *hi*. Sed e cod. Vind. in quo τὰς μὲν pro τὰ μὲν est, coniicias fuisse olim, τοὶ μέν οἱ δεξιὰ χειρός.

In APOLLONIO III. 1204.

ἀμφὶ δὲ φᾶρος
ἕσσατο κυάνεον, τὸ μέν οἱ πάρος ἐγγυάλιξεν
Λημνιὰς Ὑψιπύλη.

Scribe τό ῥά οἱ.

In HERODIS inscriptione v. 15. dubitari non potest, quin vera sit lapidis scriptura ἐπὶ οἷ, pro ἐπεὶ οἷ. In MARCELLI titulo v. 46.

σῆμα μέν οἱ νηῷ ἴκελον δήμῳ ἐν Ἀθήνης.

Scribe σῆμα δέ οἱ. Vitiosam scripturam μέν, etiam si in lapide est, non credam a poeta profectam esse. Originem debet illud μὲν sequenti δέ. Sed versus hic, quem posui, ad praecedentia tam aperte refertur, vt necessaria in eo sit particula δέ.

In OPPIANI Halieut. II. 142.

εὐρύτατος πάντεσσι μετ' ἰχθύσιν· ἢ γάρ οἱ εὖρος
πολλάκις ἑνδεκάπηχυ δυωδεκάπηχύ τ' ἐτύχθη.

Non melior alia lectio est ἐν γάρ οἱ. Scribe ἧ τέ οἱ.

Aliquoties hoc in genere corruptus est Q. SMYRNAEVS.

I. 142.

κνημῖδας χρυσείας, αἵ οἱ ἔσαν εὖ ἀραρυῖαι.

Χρυσέας legendum vidit Rhodomannus, qui non debebat malle χρυσείας κνημῖδας.

I. 158.

ἀμφίτυπον βουπλῆγα, τόν οἱ Ἔρις ὤπασε δεινή.

Scribe βουπλῆγ', ὅν οἱ.

I. 166.

καλῷ τ' ὠκυτάτῳ τε, τόν οἱ ἄλοχος Βορέαο
ὤπασεν Ὠρείθυια.

Scribe ὠκυτάτῳ θ', ὅν οἱ.

II. 288.

ἀπέπλαγχθεν γάρ οἱ αἰχμαὶ
τῆλε χροός.

Scribe δέ οἱ.

V. 399.

ἡ δέ ἑ κύσσεν ἑλοῦσ', ἐπεί οἱ πέλε γαμβρὸς ἀμύμων.

Et similiter XII. 428.

οὐδ' ὅγε λυγρῆς
λῆγεν ἀτασθαλίης, ἐπεί οἱ φρένας ἄασε Κύπρις.

Vtroque in loco explicatio genuinam lectionem ὅτι οἷ vel ὅ ῥά οἱ expulit.

VI. 213. de hydra:

καρήατα δ' ἀλγινόεντα
ἄλλα μέν οἱ δέδμητο κατὰ χθονός, ἄλλα δ' ἄεξεν
ἐξ ὀλίγων μάλα πολλά.

Corrupta lectio ab librariis, qui μὲν appofuerunt. Scribe ἄλλα ῥά οἱ δέδμητο. Simillimus error eſt in lib. XI. v. 80.

ἄμφω Κητείους· τὸν μὲν δούρατι, τὸν δ' ἀλεγεινῷ
ἄορι δηώσας.

Vbi optimi codd. prius μὲν omittunt.

VI. 392.

χωόμενος Νηρῆος, ὅς οἱ σχεδὸν αἶσαν ἀνέτλη.

Scripſit ὅ οἱ.

IX. 382.

ὡς τοῦ ὑπίχνιον ἕλκος ἀέξετο πυθομένοιο
ἰοῦ ἀπὸ συφελοῖο, τόν οἱ ἀπομόρξατ' ὀδοῦσιν
λυγρὸς ὕδρος.

Scribe συγεροῦ, τόν οἱ ἐνομόρξατ'. Poſtremum verbum ita in optimis codd. ſcriptum.

XII. 53.

οὐ γάρ οἱ ἔσσετ' ἄπρηκτον ἐϋφρονέοντι νόημα.

Aut οὐχί οἱ ἔσσετ', aut οὐ γάρ οἱ ἄπρηκτον ſcripſit.

His denique addendi ſex loci in Orphei Argonauticis: de quibus vide notam ad v. 505.

Haec quidem exempla inueni in iis poetis, qui hexametro verſu ſcripſerunt. Nunc progrediar ad elegiacos et lyricos. Fateor, in his nullum me locum reperiſſe, in quo, niſi ex emendatione, οἷ praecedentem ſyllabam produceret, praeter vnum, qui eſt apud Pindarum, ſed ne hunc quidem omni dubitatione vacuum. De eo loco infra dicam. Nunc ſumam omnino nullum inueniri. An vero hinc concludamus, corripuiſſe hos poetas ſyllabam conſonante terminatam, ſi ſequeretur οἷ? Non puto. Facilius credam lyricos quidem talem poſituram verborum

vitasse: elegiacos ne hoc quidem fecisse probabile est. Quid enim? quum hiatum ante οἱ, si hic est hiatus, constanter seruauerint, adeone eos negligentes fuisse, vt productionem, quae cum hiatu isto coniunctissima est, contemnere, et hexametros facere, quos in epico carmine claudicare faterentur, non dubitauerint? Profecto hoc audere non poterant, nisi ab vniuersa Graecia rideri vellent. Initium faciam a Phanoclis elegia, quam cum epistolis criticis edidit Ruhnkenius. In eius elegiae v. 4.

ἐδ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ,

restituendus hiatus οὐδέ οἱ ἦν. Bacchylides epigr. 20.

εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος.

Videtur scripsisse εὐξαμένῳ ὅ οἱ ἦλθε βοηθόος. Hegesippus ep. 2. in Analectis Brunckii T. I. p. 254.

ἐφάνη γάρ οἱ αὐτά.

Scribendum puto ἐφάνη δέ οἱ αὐτά. Sermo est de Diana, cui Hegelochea, quod sibi apparuisset, statuam dicauerat. Nam εἴσατο in illo epigrammate pro ἕσσατο legi debere apertum est. In Phalaeci epigr. 6. T. I. p. 422.

ὅτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν ὁδαμά πω.

Scribe ὅτίς οἱ θνητῶν. In Tullii Gemini epigr. 1. T. II. p. 279.

δεῖσε γάρ οἱ φρήν.

Scribe δεῖσε δέ οἱ φρήν. In Agathiae ep. 41. T. III. p. 48.

τήκεταί οἱ κραδίη.

Scribe τήκετο. Porro epigramma adesp. 188. hoc est:

Κλασθείσας πάτρας σεισμῷ ποτὲ Κάνταβριν ἐς γᾶν
Χαιρήμων ἔπτα, πατρίδα ῥυσόμενος,
Καίσαρι δ' εἱλιχθεὶς περὶ γούνασι, τὰν μεγάλαυχον

ὤρθωσεν Τράλλιν τὰν τότε κεκλιμέναν.
ἀνθ' ὧν συγγενὲς οἱ τοῦτο βρέτας, ὄφρ' ἐπὶ βωμῷ,
οἷά γε δὴ κτίσας, τάνδε φέροιτο χάριν.

Non commemorauit Iacobsius Vulcanii coniecturam, ἀνθ' ὧν συγγενέες τοῦθ' οἷ βρέτας, quae ne vſui repugnaret, certe ſcribendum erat τόδε οἷ. Sed non potuit omnino ita ſcribere poeta, quum Chaeremon, homo, vt Agathias teſtatur, humili loco natus, non videatur a cognatis ſuis impetraſſe ſtatuam. Et, quod grauius eſt, ciuitas ei, non priuati hunc honorem decernere debebant. Quare ſublato vitio, quod e ſimilitudine litterarum ω et ες, vt in codicibus ſcribi ſolent, ortum erat, reponendum puto:

ἀνθ' ὧν σύγγνω οἷ τοῦτο βρέτας.

Ciuitas ei decreuit hanc ſtatuam. In epigr. incert. 211.

κρατὸς ἐπὶ σφετέροιο, καί οἱ κλέος οὐρανόμηκες.

Σφετέρου, vt ante correxeram, nunc in Athenaeo ex antiquiſſimo codice edidit Schweighaeuſerus. Quidam loci inueniuntur, vbi οἷ vel ſyllabam praecedentem producens, vel hiatum faciens omiſſum ab librariis eſt. In epigr. incert. 146. Brunckius edidit:

Ἀμφιτρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα
Ἀλκμήνην, θάλαμόν γ' ἐκλέξατο τοῦτον ἑαυτῷ.
Ἀγχάσιος δ' ἐποίησε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης.

Suſpecta fuit antiquitas huius carminis Wolfio vel ob ſolum ἑαυτῷ in prolegomenis ad Homerum p. 56. Firma manebit Wolfii ſententia, etiam ſi illud argumentum, cuius mentionem feci, ei eripiatur. Certe qui ad ineptam particulam γέ, ad lectionem, quae apud Pauſaniam eſt, θάλαμόν γ' ἐλλέξατο, ad illud, quod γὲ et οἷ ſaepiſſime permutantur, cuius rei exempla dedi in indice ad Orpheum, attenderit, eius aſſenſionem facile me impetraturum ſpero, ſi hunc verſum ſic olim ſcriptum fuiſſe contendero:

Ἀλκμήνην, θάλαμόν οἱ ἐλέξατο τοῦτον.

Quod in line verſus legitur, ἑαυτῷ, aut, vt ſupra quibusdam exemplis ostendimus, explicatio eſt pronominis οἷ, quae vocabulum, quod vltimum in verſu erat, expulit, aut corruptum eſt ex verbis ὃν αὐτῷ, vt oratio hoc modo continuata fuerit:

θάλαμόν οἱ ἐλέξατο τοῦτον, ὃν αὐτῷ
Ἀγχάσιός τ' ἐποίησε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης.

Illud ἑαυτῷ etiam ex Theognidis v. 891. (875) expellendum eſt:

γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἔν γε ἑαυτῷ.

ſcribe ἔν γε οἷ αὐτῷ

Nunc dicam de lyricis, e quibus vnus, ſed inſtar omnium idoneus teſtis ſit Pindarus. In hoc enim propemodum ſolo de metris conſtat. Aeolici autem, vt Sappho, vel propterea praetereundi ſunt, quod hos digamma in iſto pronomine vſurpaſſe quum per ſe patet, tum Apollonii Dyscoli teſtimonio compertum habemus. Igitur Pindarus, apud quem ſaepiſſime pronomen οἷ occurrit, hiatum conſtanter ſeruavit: quod vt vno ſaltem loco confirmem, οὐ οἱ dixit Pyth. II. 153. Pauci tamen, ſed corrupti loci, in contrariam partem afferri poterunt. De his ergo videamus. Olymp. II. 74.

πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον.

Scribe ἔπεφνέ οἱ. Vtrumque vocabulum ita in codd. legitur. Pyth. II. 78.

ἄνευ δ' οἱ χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον.

Codex Auguſtanus, quem contuli, certe rectius ſcribit δέ οἱ, quamquam repugnante metro. Quod ſupra in Homero notauimus, eum particulam δὲ omittere, ne pronomini vis inferatur, id etiam in Pindaro obſeruare licet, in quo ἄνευ οἷ ſcribendum eſſe ſimilis locus docet, Pyth. IX. 148.

τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων

et quae sequuntur. Male ibi Mingarellius scribi volebat τέκε δ' οἱ. Nem. IV. 96.

φύτευέν οἱ θάνατον.

Recte cod. Aug. φύτευέ οἱ. Nem. VII. 32.

ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ ποτανᾷ μαχανᾷ.

Codex Aug. ψεύδεσσί οἱ. Scribe

ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ τε μαχανᾷ

σεμνὸν ἔπεστί τι.

Nem. X. 149.

Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέν οἱ.

Facile hic quoque deleri littera posset, quae metro repugnat, nisi cod. Aug. haberet ἀντία, vnde fortasse non male coniici poterit, Pindarum scripsisse, Ζεὺς δ' ἤλυθεν ἀντία οἱ. Isthm. IV. 109.

τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς.

Scribe τέκε. Eadem ratio est illorum locorum, in quibus ἵν pro οἱ dixit Pindarus: Olymp. VI. 106. (vide ad Orph. Arg. 781) μεταλλάσαντί ἵν. Pyth. IV. 63. ἀπίθησέν ἵν. Nem. I. 99. φᾶσέν ἵν: vbi hoc probabilius est ν ἐφελκυστικὸν omittendum esse, quod vulgo ἀπίθησέ νιν, φᾶσέ νιν legitur. In Callimachi fragmento 146. quod Hephaestio p. 28. seruauit,

φιλωτέρα ἄρτι γάρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

scribi debet ἁ Σικελὰ μὲν Ἔννα. Οἱ enim ex ἡ natum est, quod scholiastes Hephaestionis in hoc versu habet p. 92. Reliquum est vt de loco Pindari dicam, cuius supra obiter facta est mentio. In quo loco si vera est vulgata lectio, exemplum habebimus syllabae breuis ante οἱ etiam in lyrico carmine productae. Verba Pindari sunt in Nem. X. 23. de Ioue:

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος. ὃ δ' ὄλβῳ φέρτατος

ἵκετ' ἐς κείνου γενέαν. ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις

Τηλεβόας ἔναρεν, οἷ
ὄψιν εἰδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡ-
ρακλέος.

In hoc loco ſi illa, ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἵκετ' ἐς κείνου γενέαν, cum maiore parte interpretum de Ioue, qui ſe Amphitruonis genti immiſcuerit, intelligimus, triplex in orationis conformatione vitium videtur eſſe. Nam et ὁ δὲ incommode ad Iouem refertur, quod vix aliter quam de Amphitruone dici potuit; et ὄλβῳ φέρτατος, quod de Amphitruone Iouis affinitatem nacto aptiſſimum eſt, inepte de Ioue praedicatur, et, quod ſtatim ſequitur, αὐλὰν ἐσῆλθεν, quum idem ſit atque ἵκετ' ἐς γενέαν, mirum in modum friget. Quod ſi verba iſta non de Ioue, ſed de Amphitruone intelligimus, his quidem incommodis omnibus liberatur locus, ſed relinquitur haec dubitatio, vtrum ſana ſit vulgata lectio, an vel τῷ pro οἷ ſcribi debeat, vt Mingarellius volebat, vel, vt ego olim conieci, ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἵκετ' ἐς κείνου γενέαν, ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις Τηλεβόας ἔναρεν. τῷ δ' ὄψιν εἰδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν. In quam emendationem incideram eo, quod edd. Ald. et Rom. habent ἔναρεν. τί οἱ. Et poſtea eamdem lectionem in cod. Aug. reperi, niſi quod in eo ἔναιρε ſcriptum eſt. Τί Ceporinum deleuiſſe tradit Heynius. Nihil pro certo affirmauerim: ſed quamquam facillima mutatio eſt litterarum τίοἱ in τῷ, illud tamen ad defendendam vulgatam lectionem aliquantum momenti habet, quod οἷ perraro ſcripſerunt librarii pro alia voce, id quod, vt alia grauiora taceam, coniecturae obſtat, quam de Olymp. I. 91. nuper propoſuit Eichſtaedtius in nouo ſpecim. quaeſt. philolog. p. 25. quum contra pro οἷ ſaepiſſime nunc pronomen aliud, nunc particulam ponant. Τὶ autem dubitari poteſt an originem debeat copulae καί. Nam quum hic locus copula deſtitutus ſit, alii poſt

γενεὰν plene interpunxisse videntur, vnde vulgata lectio ἐπεὶ καὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις est; alii post ἔναρεν, vnde τί οἱ, ortum ex καί οἱ. Certe codex Aug. qui τί οἱ habet, καὶ post ἐπεὶ omittit.

Deuenimus denique ad Atticos poetas. Hi, vt par est, quum Attica lingua vtuntur, hiatum in hoc pronomine iuxta ac productionem praecedentis syllabae ignorant. Euripides in Electra v. 928.

εἰ δοκεῖ τὸ σωφρονεῖν
ἐκεῖ μὲν αὐτὴν οὐκ ἔχειν, παρ᾽ οἷ δ᾽ ἔχειν.

Aristoph. Nub. 1313. ed. Brunck.

εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν.

Contra in melicis carminibus, vbi quum dictionem ad lyricorum exemplum conformare soleant, non dubitarunt, quod in Attico scriptore notabile est, hiatum admittere. Sophocles in Trachiniis v. 650.

ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα.

Apud Aeschylum in Agamemnone v. 1156. haec leguntur:

ἰὼ ἰὼ
λιγείας ἀηδόνος μόρον·
περιβάλοντο γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας
θεοί, γλυκύν τ᾽ αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ.

Sic edd. Turn. Vict. Cant. Stanl. De caeteris περεβάλλοντο cod. Guelf. vnde Aldina περιβάλλοντο. Rob. παρεβάλοντο. Schützius in nuperrima ed. dedit περίβαλον γάρ οἱ, quod impugnare, quum defendi nequeat, nihil attinet. Duo priores versus dochmiaci sunt. Ex quo, etiam si non admoneret stropha, in secundo versu syllabam abundare intelligitur. Quid ergo? Num περίβαλον γάρ οἱ scribendum? At mirum profecto esset, si librarii mediam formam, quae longe hic quidem exquisitior est, pro actiua scripsissent. Accedit, quod, si περίβαλον γάρ οἱ scribitur, aliquot

loci e melicis tragicorum carminibus afferendi erunt, qui correptionem particulae γὰρ tueantur. Cuiusmodi locos qui quaerat, vereor ne frustra sit quaesiturus, praesertim si tales afferre velit, qui exceptione vacui sint. Neque vero quemquam fore puto, qui οἷ delere velit, quod tum ob eam caussam, quam paullo ante tetigimus, tum multo magis propterea fieri nequit, quod sine isto pronomine media forma περιβάλοντο ferri non posset. Haec si vere disputata sunt, quid aliud quam ita scripsisse Aeschylum existimabimus:

ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνος·
περιβάλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας
θεοί, γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ.

Ita ergo quum tragici scribere non dubitauerint, quid est, quod de epicis et lyricis ambigamus, quibus tanto magis haec concedenda est venia, si tamen veniam quam necessitatem dicere malumus, quanto illi minus ab hiatu, quem tragici summopere reformidant, abstinendum duxerunt? At nimirum erunt fortasse, qui tantam locorum multitudinem vitiosam esse aegre sibi persuadeant. Hi vero reputent velim in plerisque illorum locorum, quos supra dixi emendandos esse, mutationem esse factam leuissimam, aliquoties etiam ne mutationem quidem omnino, quum melior lectio in antiquis esset codicibus; deinde illud cogitent, si qui loci paullo difficilius corriguntur, horum ad eos, in quibus hiatus vel productio optimo iure se tuetur, eamdem esse comparationem, ac duorum vel trium ad quingentos, vt minimum dicam. Quam comparationem si quis instituere volet, is eos conferat scriptores, qui omnium frequentissime isto pronomine vsi sunt, Homerum dico, Aratum, Q. Smyrnaeum, eum denique, qui Orphica Argonautica scripsit. Sed satis de prosodia pronominis οἷ.

Iam vero vsum videamus et huius pronominis, et pluralis σφίν. Apud Homerum quidem οἷ semper sin-

gularis, σφὶν ſemper pluralis numeri eſt. Idemque pronomen quum datiui ſit caſus, inſeruit tamen indicando genitiuo: τά οἱ ποτὲ πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων, τὸν δέ σφιν ἄνακτα. Nec tamen propterea οἱ aut σφὶν per ſe genitiuum denotant, ſed pariter ac μοὶ atque alia datiui ſunt, quos commodi appellant. Illud obſeruandum, in hac genitiui ſignificatione in plurali σφὶν, non σφίσι, dici. Hunc vſum horum pronominum apud omnes inuenimus omnium temporum poetas, niſi quod σφὶν pro οἱ apud Sophoclem eſt in Oed. Col. 1490. Longe diuerſa ratio in Orphei Argonauticis obtinet, tum communi vſu latius extenſo, tum nouo addito. Exempla diligenter enumeraui in indice. Nunc quaedam tantummodo promam, vt res clare perſpici queat. Ac redit Orphicus vſus pronominum οἱ et σφὶν ad haec fere genera.

I. Primo vtrumque pronomen abundat additum nominibus, et quidem non modo ante nomina, quae ratio proxime accedit ad Homericum pronominis demonſtratiui vſum, ſed etiam poſt nomina, quamquam poſitura verborum fere alia, quam qua vti ſolet Herodotus, cuius quaedam exempla vide apud Gronouium p. 69. a. b. ed. Weſſel. Afferam quosdam locos. V. 269.

ἥν οἱ ὑποτροπίην Ἄργος θέτο νηῒ μελαίνῃ.

Si modo οἱ hic non eſt cum verbo iungendum. Quanta enim huius pronominis ambiguitas multis in Orphei locis ſit, infra patebit. Praeiuit Homerus, ſed raro, ita vt hoc quoque ad inueſtigandam ſingularum rhapsodiarum antiquitatem aliquid momenti habere videatur. Iliad. XIII. 600.

σφενδόνῃ, ἥν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.

XIV. 423.

ἀλλ' ὅτις ἐ δυνήσατο ποιμένα λαῶν
οὐτάσαι.

Ita dixit, non ἐδυνήσατο. Redeo ad Orpheum. V. 170.

καί σφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.

Vſ. 582.

Πηλῆϊ δ' ἔδωκεν
θάσσονί οἱ ςαδίοισι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,
χλαῖναν πορφυρέην.

Et v. 678.

Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄτην.

Idem etiam aliorum pronominum vſus eſt. Ac fortaſſe ſeruare debebam μὶν his in locis: v. 734.

ὃν δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπωνυμίην καλέϐσιν.

vſ. 941.

ὥς κέ μιν Ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν.

vſ. 1179.

ἤ μιν ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
αἰνολεχῆ Μήδειαν.

vſ. 1199.

αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς μιν Πλϐτεὺς κυανότριχας ἵππϐς
ζευξάμενος κϐρην ἐβιήσατο.

Ac σφὶν fortaſſe in μὶν mutari poterat v. 1258.

Αἰτναίη τὸν φλόξ μιν ἐρητύει μεμαῶτα.

Quamquam non minora ſunt in his locis pro altera lectione argumenta. Similis vſus in poſſeſſiuo σφὸς eſt v. 868.

σφῇσιν ἀτασθαλίῃσι πολυφθόρϐ Αἰήταο.

II. Deinde pronomen οἷ etiam pro plurali tertiae perſonae ponitur, vt v. 687. de Cyaneis rupibus:

ϐ γάρ οἱ ὑπάλυξις ὀϊζυροῖο πόνοιο.

Et ſequente nomine, vt v. 776.

ἀλλ' ϐ̓ οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε πᾶσι νέεσθαι,

vel participio, vt v. 497.

ϐ̓νεκά οἱ πλώϐσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήςποντον
εὔδιος ἀντεβόλησε μυχϐ̃ ἔντοσθε γαλήνη.

III. Neque ſolum tertiae, ſed etiam primae perſonae eſt, vt v. 892.

δὴ τότε οἶ κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ᾽.

Et ſecundae pluralis, vt v. 1242.

ἀλλά οἱ αὐτίκ᾽ ἐγὼ πρόφρων ξεινήϊα πέμψω.

Quae quidem perſonarum permutatio vt in hoc pronomine non ſit vſurpata ab aliis ſcriptoribus, non abhorret tamen a Graeci ſermonis natura, quandoquidem etiam *μετὰ σφίσιν, inter vos*, apud Homerum eſt. Nihilo minus iſta perſonarum permutatio in indiciis eſt aetatis recentioris. Nam, vt fieri ſolet, quae rara apud antiquos ſunt, quo facilius oculos mentemque in ſe conuertunt, eo magis placent recentioribus, ab iisque frequentantur, nunc tamquam lumina quaedam orationis, nunc etiam ob commoditatem. De pronominibus quidem potiora tetigit Wolfius in prolegomenis ad Homerum p. 247. ſeq.

IV. Porro quibusdam in locis, de quibus propter ambiguitatem non licet ſatis certam ferre ſententiam, dubitari poteſt, an οἷ pro genitiuo habendum ſit, et quidem alia ratione, atque apud antiquos. Et primum quidem nomine ſimpliciter addito, ſed eo aut tali, cui antiquiores vix adiecturi fuiſſent pronomen, aut longius remoto: v. c. v. 68.

ἥ οἱ ὑπ᾽ εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη
πρώτη ὑπεξεπέρησε.

vſ. 178.

ἕνεκά οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς
ἐν Φθιμένοισιν ἔταξ᾽.

I. e. οἷ ἐρετμοῖς, οἷ ὀϊστοῖς. Ita intelligi poſſunt v. 305. 396. 411. 528. 532. 535. 591. 771. 791. 821. 1017. 1031. 1228. Et ſignificatione pluralis, v. 1279. χειρῶν δέ οἱ ἧκαν ἐρετμά. Aliis in locis ſequitur genitiuus nominis, ita vt praecedens οἷ eo genitiuo explicari, ipſumque genitiuo caſu dici videatur. Vt v. 224.

αὐτάρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ᾽ ἄνακτος.

vs. 228.

σὺν δέ οἱ ἦλθεν ἔτης Ἡρακλῆος θείοιο.

vs. 293.

ἀλλ' ἔ οἱ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι
Ἡρακλῆος ἄνακτος ὀΐομαι.

Sic etiam v. 652. 683. 764. 773. 1167. 1182. 1314. 1319. Et pro plurali αὐτῶν v. 1166.

ἤ οἱ νῦν ἀνάπυστον αἰδρείην βασιλήων
νώνυμνος φορέεσκον.

Quamquam, vt verum fatear, vix in vllo horum locorum οἷ genitiuum esse puto. Ita de his quoque sentio v. 1217.

εἴ τίς σφι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
ναιετάει.

V. Sunt etiam loci, in quibus οἷ videri possit accusatiuus esse, vt v. 659.

μολεῖν δέ οἱ ἔτι πέπρωτο
Φᾶσιν καλλίρροον μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.

vs. 680.

αὐτάρ οἱ ζαμενὴς Βορέης στροφάδεσσιν ἀέλλαις
ἁρπάξας ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας
Βιστονίης.

vs. 1316.

μή οἱ ἑλὼν ἀέκουσαν ἑὸν πέμψειε δομόνδε
Φαιήκων βασιλεύς.

Et pro plurali *nos* vel *eos*, v. 1360.

ὅς ῥά οἱ ἐκ εἴα λιμένων ἔντοσθεν ἱκέσθαι.

Scio miram quibusdam visum iri accusatiui significationem. Sed quare eam praeterire non debuerim, infra apparebit. In Orpheo tamen nescio an hos locos, quos attuli, aliter interpretari oporteat.

VI. Etenim alius in Orpheo obtinet, isque certissimus vsus pronominis οἷ, qui quum creberrimus sit,

merito videtur his quoque locis adhibendus esse. Coniungit enim Orpheus pronomen istud, et quidem fere cuiusuis personae et numeri significatione ita cum verbis, vt plane abundet. Vt v. 298.

ὅς ῥά οἱ ἤδη.

vs. 737.

τήν οἱ παράμειψε θέουσα
Ἀργὼ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα.

Et pro prima persona v. 255.

καί οἱ ἀπὸ στηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα.

1166.

ἤ οἱ νῦν ἀπάπυστον ἀίδρείην βασιλήων
νώνυμνος φορέεσκον.

Deinde pro tertia pluralis v. 528.

αἶψα δέ οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν
νηὸς τευχήρεις.

839. 841.

οὐδέ τί οἱ νώνυμνοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
οὐδέ τί οἱ πολέμων ἀδαήμονες οὔτε μόθοιο.

1038.

ἀλλά οἱ οὔτι λάθον Δί' ἐπόψιον.

Vide v. 1179. 1279. 1284. 1341. 1380. Tum pro prima persona pluralis v. 892.

δὴ τότε οἳ κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ'.

941.

ὥς κέ οἱ Ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν.

1214.

καί ῥά οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν.

1270.

δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπέσχομεν οὐ μάλα τηλοῦ
προβλῆτα σκόπελον.

Vide v. 764. 832. 939. Eodem modo *σφίν*, vt tertia persona pluralis, abundat v. 649.

αἱ δέ σφιν ἐςαθρήσασαι ἰόντα
κοῦρον ἔτ' ἠΐθεον κατερύκακον.

1278.

οὐδέ σφι παραπλώσεσθαι ἔμελλον
φθογγὴν οὐλομένην.

Niſi hic σφὶ φθογγήν, *vocem Sirenum*, iungenda ſunt. V. 1301. τήν σφὶν ἔναιον Φαίηκες. Et vt ſecunda pluralis v. 1241.

τοίῳ σφι λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐςέ.

Quin etiam σφὶν pro ſingulari οἷ poſitum abundare videtur v. 114. et v. 1217.

Tam varius et multiplex vſus pronominis οἷ facit, vt multis in locis non vno modo accipi poſſit. Quod etſi iam ſatis colligi potuit ex his exemplis, quae ſupra poſui, iuuabit tamen rem vno alteroue exemplo clarius illuſtrare. V. c. v. 725.

ἔνθα καὶ αἶσά οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δύο φῶτας.

Hic οἷ aut *iis*, i. e. Argonautis, ſignificare, aut cum ἔσχε coniungi, aut cum καταφθίσθαι conſtrui poteſt. Vel v. 791.

δμωσὶν δέ οἱ οὐκ ἐπέτελλεν
ἵππους ἐντύνειν.

Vbi vel *ſuis miniſtris*, vel *ſuos equos* ſignificare, vel cum ἐπέτελλεν vt abundans, vel eodem modo cum ἐντύνειν pro plurali coniungi poteſt.

Sed progrediamur iam eo, quo tendit noſtra diſputatio. Ac neminem fore arbitror, qui ſibi perſuadeat, nullo auctore, nullis aliorum exemplis tam ſingularem pronominis iſtius vſum ab Orpheo, quisquis ille fuerit, aut introduci, aut tantopere frequentari potuiſſe. Talia non niſi paullatim in ſermonem inferuntur, et quosdam quaſi gradus habent, quibus a priori conſuetudine vſus deflectit. Quare ſi nullus exſtaret ſcriptor, praeter Orpheum, in quo iſtius loquendi rationis veſtigia reperirentur, potius interiiſſe

illi, quos hic auctores habuit, existimandi essent, quam ipse princeps, qui hoc innouaret, exstitisse. Sed, nisi magnopere fallor, bono animo esse licet, quando, quos duces sequutus sit Orpheus, non temere indicat Q. Smyrnaeus, non ille quidem prorsus eadem, sed simili tamen ratione vsus. Etenim si nihil in Orpheo est, quod a Quinti aetate abhorreat; si plurima in eo reperiuntur, quae, vt infra ostendam, huius tantum aetatis propria sunt; si hic ipse pronominum vsus, quo nullum inueniri certius in tali caussa indicium potest, illa ratione, quae apud Quintum est, tamquam fundamento nititur: quid aliud quam Orpheum, quem demonstrauimus antiquiorem Nonno esse, medium aetate inter hunc et Quintum fuisse censebimus? Quintum certe qui nimis prope admouerunt Nonno, orationis nescio qua moti similitudine, non attendisse ad dissimilitudinem, quae inter vtrumque poetam est, videntur.

Sed iam de vsu pronominum οἷ et σφὶν apud Quintum dicamus. In qua disputatione ordinem sequemur eum, quem supra in Orphico pronomine instituimus, ita quidem, vt, si qua apud antiquiores similia exempla occurrunt, ea non praetereamus.

I. Ac primo quidem eodem modo, vt Orpheus, Quintus pronomen σφίσιν ante nomen posuit. VII. 474.

τῇ γὰρ σφίσιν ἔπλετο τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥήϊτερον δηΐοισι μετὰ κλόνον ἐσσυμένοισιν.

Ita scribendum. Et post aliud pronomen II. 261.

τοῖς δέ σφιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.

Similiter IV. 445.

τὸν ῥά μιν Ἀγκαίοιο βίη ῥίπτασκε πάροιθεν.

Prior hoc fecit Theognis v. 803. (783)

τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
εὐθύτερον χρὴ μιν, Κύρνε, φυλασσέμεναι.

Sic enim rectius legitur vulgo, quam χρὴ μὲν, vt ex codd. et Ald. edidit Brunckius. Apollonius Rhodius I. 361.

εἴ κε θυηλαῖς
οὗ ἕθεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆϊ.

IV. 1470.

μέμβλετο γάρ οἱ
οὗ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα.

III. 741.

τὴν δέ μιν αὖτις
αἰδώς τε στυγερόν τε δέος λάβε μουνωθεῖσαν.

Quem locum male distinxit Brunckius in appendice. III. 1304.

τὸν δ' ἀμφὶ ἓ δήϊον αἶθος
βάλλεν ἅτε στεροπή.

De quo loco vide not. ad Orph. Lith. 172. Ἕ μιν coniuncta commemorat Apollonius Dyscolus de syntaxi p. 185, 18. Et ita videtur vexatum illud οἷ αὐτῷ in Pind. Olymp. I. 91. intelligendum esse. Alia non dissimilia vide in Heinrichii obss. in auctt. vett. p. 6. 7. qui Callimacheum ὧν ὁ μὲν αὐτῶν non rara Nonni imitatione augere potuisset.

II. Pro plurali positum a Quinto esse οἷ non pro certo affirmauerim. Sunt tamen loci, qui huic suspicioni fauere videantur. Vt III. 730.

καὶ τὰ μὲν ἀμβροσίῃ καὶ ἀλείφατι πάγχυ δίηναν
κοῦραι Νηρῆος, μέγ' Ἀχιλλέα κυδαίνουσαι·
ἐς δὲ βοῶν δημὸν θέσαν, ἀθρόα ταρχύσασαι
σὺν μέλιτι λιαρῷ· μήτηρ δέ οἱ ἀμφιφορῆα
ὤπασε, τόν ῥα πάροιθε Διώνυσος πόρε δῶρον,
Ἡφαίστου κλυτὸν ἔργον ἐΰφρονος· ᾧ ἔνι θῆκαν
ὀστέ' Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος.

Interpretes in hoc loco errant. Aut μήτηρ οἷ iungenda, *mater eius*, aut οἷ de Nereidibus intelligendum,

quae quidem interpretatio ad ſimplicitatem ſermonis atque elegantiam optima foret. VIII. 342.

εἰ μὴ Ἀθήνη
ἔκποθεν Οὐλύμποιο θόρεν ποτὶ δάσκιον Ἴδην·
ἔτρεμε δὲ χθὼν δῖα· καὶ ἠχήεντα ῥέεθρα
Ξάνθου, τόσσον ἔδεισε· δέος δ' ἀμφέκλασε θυμὸν
Νυμφάων· φοβέοντο δ' ὑπὲρ Πριάμοιο πόληος·
δὴ γάρ οἱ μεγάλοιο Διὸς διεφαίνετο θυμός.

Niſi hic οἱ ad Mineruam ſpectat, quod quidem neſcio an ex iis, quae ſequuntur, refutari poſſit. In eodem loco, etſi repetitiones eiusdem rei amat Quintus, pro ἔδεισε coniicias ἄυσε ſcribendum eſſe. Praeter hos alii loci, in quibus οἱ pluralem notare videatur, ſunt III. 672. VII. 363. de quibus infra dicetur.

III. Οἱ primam vel ſecundam perſonam indicans non inuenitur in Quinto.

IV. Pro genitiuo autem, quam rationem neſcio an vitauerit Orpheus, ſaepe οἱ eſt apud Quintum. Et primo quidem cum ſubſtantiuo remotiore V. 620.

ἠδέ οἱ ὠκυτάτοισιν ἀγαλλομένους ποσὶν ἵππους.

Deinde adiuncto genitiuo participii, quod prior fecerat Oppianus Hal. II. 66.

ἀλλά οἱ ἀλκὴ
ἦκα μαραινομένοιο παρίεται ἄφρονι νάρκῃ.

Et in ſecunda perſona Lithicorum ſcriptor v. 169.

ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός.

Si quidem in ſcriptore, qui alias non vtitur hac formula, lectio ſana eſt. Quintus autem fecit ſaepiſſime, vt II. 244.

καί οἱ ἅμαρτε
τυτθὸν ἀλευαμένοιο.

III. 84.

ἐκ δέ οἱ αἷμα
ἔσσυτο τειρομένου.

139.

ἔτι γάρ οἱ ἀμαιμακέτοις ἐνὶ γυίοις
ἔζεεν αἷμα κελαινὸν ἐελδομένοιο μάχεσθαι.

Sic etiam 141. 152. 314. VI. 564. VII. 50. 208. 318. 584. VIII. 298. 316. XIII. 404. XIV. 575. 577. Idque imitatus est Nonnus I. 74. p. 12, 17.

καί οἱ ἀειρομένης ἐλελίζετο μυδαλέη χείρ.

XI. 375. p. 316, 32.

ἀπὸ βλεφάρων δέ οἱ αἰεὶ
κάλλος ὀϊζεύοντος ἐκηβόλος ἔῤῥεεν αἴγλη.

XXIX. 377. p. 762, 24.

καὶ ἐδείδιε, μή οἱ ὀπωπὴν
κάλλος ἀμαλδύνειε μελαινομένης Ἀφροδίτης.

Sed V. 156. p. 148, 22. in his:

καί οἱ ἑλισσομένης κεφαλῆς πολυδινεῖ παλμῷ
ψευδαλέον σύριγμα διήρυγεν ἀνθερεῶνος,

Rhodomannus corrigebat ἑλισσομένῃ, quo non opus puto, si οἷ κεφαλῆς, *suo capite*, coniungantur. Quintus eodem modo etiam σφίν, σφίσι, νῶϊν construit. V. 492.

καί σφιν ὀδυρομένων γόος αἰθέρα δῖον ἵκανεν.

Scribe αἰθέρα δῖαν. XIV. 170.

καί σφιν ἄμ' ἀμφοῖν
δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἠλείβετο ἡδὺ γοώντων.

333.

γήθεε δέ σφιν
θυμὸς ἐελδομένων σφετέρην ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι.

XII. 158.

δίχα δὲ σφίσι θυμὸς
ἔπλετ' ὀρινομένων.

X. 31.

νῶϊν δ' ἔσσεται ἄλγος ἀποφθιμένων ἐνὶ πάτρῃ.

Porro plane pro genitiuo, ne participio quidem aut nomine addito, Quintus vſurpauit οἷ. III. 216.

ἀλλά οἱ ὐκ ἀμέλησε θεοῖς ἐναλίγκιος Αἴας.

VII. 12.

Δαναοὶ δέ οἱ ὐκ ἀμέλησαν.

IX. 154.

ἀλλά οἱ ὐκ ἀμέλησε Μελάνθιος.

XII. 118.

οἱ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.

XIII. 34.

οἵ ῥά οἱ ἔνδον ἐόντες ἐπέκλυον.

XIX. 242.

εἰ δέ οἱ ὐκ ἀλέγοντες ἐπιπλώοιτε θάλασσαν.

Sic etiam ſcriptor de viribus herbarum v. 126.

ὅτε οἷ πληρῦται ἅπαντα.

V. Interdum etiam οἷ apud Quintum accuſatiuus eſt, quod ſane vix eſſet credibile, niſi origo huius ſignificationis indicari poſſet. Atque haec pariter vt genitiui ſignificatio ab Homeri interpretibus repetenda eſt. Schol. Ven. ad Iliad. XIX. 384. τὴν οἷ ἀντωνυμίαν περισπᾷ ὁ Ἀσκαλωνίτης, καὶ φησὶ κεῖσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. οἱ δὲ βαρυτονῦσιν. ἔςι μὲν ὖν καὶ ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι τὴν οἷ ἀντὶ γενικῆς κειμένην, ὥςπερ ἐπὶ τῦ, (Iliad. XXIII. 387.) οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν. ἔςι δὲ καὶ ὀρθοτονυμένην ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥςπερ ἐπὶ τῦ, (Odyſſ. XVII. 330.) νεῦσ' ἐπὶ οἷ καλέσας, καί, (Iliad. XX. 418.) προτὶ οἷ δὲ λάβ' ἔντερα. Idem ad XX. 418. περισπαςέον τὴν οἷ· ἔςι γὰρ πρὸς ἑαυτόν. Sic igitur Quintus III. 57.

ἀλλά οἱ ὔτι
ὔτ' αὐτὸς Κρονίδης ἔτ' ἀνέξεται, ὔτε τις ἄλλος
ὔτω μαργαίνοντα καὶ ἀντιόωντα θεοῖσιν.

131.

ὐδέ οἱ ὀφθαλμοῖσι καταντίον εἰσοράασθαι
ἔσθενεν.

Niſi hic datiuus eſt, vt in hoc, ἐςέδρακον ἀλλήλοισιν IV. 300. Accuſatiuus fortaſſe etiam intelligendus eſt in VII. 363.

τρομέουσι δέ οἱ θεοὶ αὐτοί.

VI. Denique apud Orpheum vidimus οἷ et σφὶν verbis coniuncta abundare, Cuius loquutionis antiquiſſimum exemplum fortaſſe proferat aliquis ex verſibus Empedoclis, quos ſeruauit Simplicius lib. I. in Ariſtot. Phyſ. p. 34. a. extr.

ἄρτια μὲν γὰρ αὐτὰ ἑαυτῶν πάντα μέρεσσιν,
ἠλέκτωρ τε, χθών τε, καὶ ὀρανός, ἠδὲ θάλασσα,
ὅσσα φιν ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν.

Sed hic locus non immunis a vitio eſt. Nam quum ſenſus eſſe debeat, paria eſſe, quae ab elementis orta ſint mortalia, apertum eſt, aut copulam deeſſe, aut, quod probabilius videtur, aliam obtinere corruptelam. Tolleret has difficultates, qui ſcriberet, τῶν θ' ὅσ' ἐνὶ θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν. Sed leniori mutatione videtur locus ſanari poſſe:

ἄρτια μὲν γάρ τ' αὐτὰ ἑαυτῶν πάντα μέρεσσιν,
ἠλέκτωρ τε, χθών τε, καὶ ὀρανός, ἠδὲ θάλασσα,
ὁσσάκις ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν.

Paria, inquit, elementa ſunt, quoties diſperſa in rebus mortalibus inueniuntur. Herodoti locum, I. 196. in quo οἷ abundabat, praeclare ſanauit Wyttenbachius in Ecl. hiſt. p. 354. Eodem iure etiam Nicandro eripietur abundans φίν. Hic in Alex. v. 124. ita ſcribit:

αὐτοὶ δ' ἀσχαλόωσιν, ἄλη δέ φιν ἤθεα φωτὸς
ἄψυχος πεδάει· ὁ δ' ἀελπέα δάμναται ἄταις.

Scholiaſtes: τὸ σφὶ παρέλκει. περιφραστικῶς δὲ ἤθεα φωτός, ἀντὶ τοῦ τὸν φῶτα, ὅ ἐστι τὸν ἄνδρα. Immo ἤθεα φωτὸς ſimpliciter ſignificat ἤθεα, qualia vir habere ſolet, i. e. ſanam mentem; quae loquutio deriuata videtur ex illo Homeri, quamquam diſſimillimo, μήδεα

φωτός, vnde Nicander alibi *μέζεα φωτός*; *φὶν* autem pertinet ad eosdem, quos antea *ἀσχαλᾶν* dixerat. Neque obſtat pronomen *ὅ*, quod fraudem fecit ſcholiaſtae. Nihil enim vſitatius apud Nicandrum, quam haec ſingularis numeri et pluralis confuſio. Non maior videtur auctoritas eſſe alius loci, qui eſt in Ther. 725.

ἀςέριον δέ φιν ἄλλο πιφαύσκεο.

Vbi *φίν*, ſi lectio ſana eſt, non modo ſingularem numerum, ſed ſecundam quoque perſonam indicat. Quod equidem quum vix ferendum putem, vitium eſſe in hoc loco ſuſpicor. Ac niſi forte in his ipſis vocabulis *δέ φιν* aliquid turbatum eſt, quorum loco apte diceretur *δέ τοι*, vel *γὲ μέν*, quibus ſaepe vtitur Nicander: *πιφαύσκεο*, vt aliorum locorum, veluti v. 637. recordatione natum, in *πιφαύσκω* mutandum duxerim. Ita *φίν*, negligentia quadam dictum, intelligetur de iis, qui phalangiorum morſu laeſi fuerint. De his enim modo dixerat. Similiter loquitur v. 837.

οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαςα διείσομαι ἄρκια νούσων.

Quod male interpretatum eſſe ſcholiaſten *ἐφ' οἷς*, et res ipſa docet, et ex his v. 493. patet:

τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθηςήρια νούσων
φύλλα τε, ῥιζοτομόν τε διείσομαι ἀνδράσιν ὥρην.

Illud *φίν*, vt hoc obiter addam, vereor ne v. 789. reddendum ſit Nicandro, vbi nunc corrupto metro eſt, *βορεαὶ δ' ἐσκλήκασι χηλαί*, correpta tertia perfecti, quod quibusdam grammaticis placuit: v. canon. proſod. poſt librum noſtrum de em. rat. Gr. gram. p. 444. Ibi igitur videtur Nicander ſcripſiſſe, *βορεαὶ δέ φιν ἐσκλήκασιν*. Nam *χηλαί* ſpeciem habet interpretationis. Eodem vitio liberandum Rufini epigr. 20.

ἀλλὰ τὸ σῶμα
κέκραγεν, ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην.

Ibi eſt quod impediat, ne quis κέκραγ' emendare velit. Sed delendum ὡς. Participium pro infinitiuo poſitum.

Progredior ad Quintum, quando in aliis ſcriptoribus fruſtra eſt abundans οἷ vel σφὶν quaerentis opera. Ac ne de Quinto quidem quidquam affirmauerim, apud quem σφὶν nusquam abundat, οἷ autem etiam alias explicationes admittere videtur. Sic IX. 149.

ἔνθ' ἄρα Δηΐφοβος κρατερὸν κτάνεν ἡνιοχῆα,
* * Ἱππασίδην· ὃ δ' ἀφ' ἅρματος αἰψηροῖο
ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν· ἄχος δέ οἱ ἔσχεν ἄνακτα.

Homerus ἄνακτά οἱ de rectore equi diceret; Quintus ſocium intelligit illius, qui occiſus eſt, vt ex his patet XI. 447.

καὶ τότε οἷ θεράπων πολὺ φέρτατος ἐν δαΐ Λοκρῶν,
Ἀλκιμέδων ἐρίθυμος, ἑῷ πίσυνος βασιλῆϊ.

Alio in loco, quem ſupra iam attuli, VII. 363.

τρομέουσι δέ οἱ θεοὶ αὐτοί,

οἷ poteſt accuſatiuus eſſe. Non multo magis fauere videntur alii loci. III. 670.

καὶ τότε δὴ μεγάλοιο νέκυν Πηληϊάδαο
Ἀργεῖοι πυρὶ δῶκαν, ἀάσπετα νηήσαντες
δοῦρα, τά οἱ φορέοντες ἀπ' οὔρεος Ἰδαίοιο
πάντες ὁμῶς ἐμόγησαν.

Hic certe non minus οἷ ad Achillem, quam ad eos, qui ligna congerebant, referri poteſt. VI. 143.

τοῦ δ' ἄρα κύδιμον υἷα Πάρις μάλα πρόφρονι θυμῷ
ἦγεν ἑὸν ποτὶ δῶμα δι' εὐρυχόροιο πόληος,
σῆμα παρ' Ἀσσαράκοιο καὶ Ἕκτορος αἰπὰ μέλαθρα,
νηόν τε ζάθεον Τριτωνίδος, ἔνθα οἷ ἄγχι
δώματ' ἔσαν καὶ βωμὸς ἀκήρατος Ἑρκείοιο.

Vt haec nunc leguntur, Iouis Hercei aedes et ara intelligi debent, ita vt οἷ abundet. Sed probabilius eſt,

domum Paridis intelligi, et de Paride dici οἷ: quare ſcribendum videtur βωμὸν ἀκήρατον, ad quae verba repetendum ſit παρά. Comparari poteſt XIII. 435. ſeqq. Porro VII. 544.

ὡς δ' ὅτε παιπαλόεσσαν ὁδὸν κάτα ποσσὶν ἰόντες
ἀνέρες ἀθρήσωσιν ἀπ' οὔρεος ἀίσσοντα
χείμαῤῥον, καναχῇ δὲ περιβρομέει πέρι πέτρη,
οὐδέ τί οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥόον ἠχήεντα
δύμεναι ἐγκονέοντες.

Ita ſcribendus hic locus. Sed οἷ pertinet ad ῥόον, et ſpectat ad χειμαῤῥον. X. 42.

εἰ δέ οἱ ἄρ κἀκείνῳ ἀπεχθόμενοι θανέωμεν.

Niſi ſcripſit, εἰ δέ κεν ἄρ κἀκείνῳ, certe οἷ ad Iouem referri videtur, addito alio pronomine, κἀκείνῳ. Similem locum addam Tryphiodori v. 198.

αὐτὸς δ' ἐν κεφαλῇ σκοπὸς ἕζετο· τὼ δέ οἱ ἄμφω
Ἀτρεΐδαι ἐκέλευσαν ὑποδρηστῆρας Ἀχαιοὺς
χῦσαι λάϊνον ἕρκος εὐγνάμπτοισι μακέλλαις.

Hic οἷ, niſi abundat, cum ἕρκος coniungendum et ad equum Troianum referendum eſt.

Ipſe mihi, ne non ſat firmis praeſidiis muniri videatur mea disputatio, hos locos eripui. Sed non eſt tamen diſſimulandum, accidere Quinto potuiſſe, quod in Orpheo factum videmus, vt οἷ, vbi ſuperfluum eſſet, correctorum ſedulitate expelleretur. Ea ſuſpicio duplici nititur fundamento. Primum enim aliquot in locis, vbi communis ſignificatio obtinet, permutatum inuenitur cum aliis, et quidem iisdem vocibus, quae in Orpheo eius locum occuparunt, vt cum γέ, V. 585. cum ἕ, III. 183. cum τί, XIV. 494. cum μίν, I. 339. VI. 250. 411. X. 102. vbi ſemel introducto μὶν etiam in ſequente verſu pro datiuis ſcripti ſunt accuſatiui. Similiter III. 350. vbi vulgo,

οἱ δέ οἱ ὡς ἄθρησαν ὑπὸ σθεναρῇσι χέρεσσιν
πολλοὺς ἐκπνείοντας,

cod. Caes. A. habet οἱ δ' ὡς εἰςάθρησαν. VII. 246. vbi vulgo,

τῷ δ' Ἄτροπος ἤντετο Μοῖρα,
ἣ ὑπέκλασε νόσον,

ἥ οἱ ὑπέκλασε est in codd. Ven. Neap. Vatt. A. B. Γ. ed. Ald. VII. 358.

οἷος Ἄρης ὅτε μῶλον ἐπέρχεται αἱματόεντα
χωόμενος δηΐοισι μέμηνε μέγα θυμός.

Hic cod. Matr. A. habet μέμηνε λίαν. Vat. Γ. recte μέμηνε δέ οἱ μέγα θυμός. Alibi prorsus abest οἷ, vt V. 551.

ἐπεὶ πατρὸς οὐκ ἔτ' ἐόντος
νηπίαχοι κομέονται ὑπ' ἀνδράσι μάλα πολλὸν
χειροτέροις.

Scribendum οἷ μάλα πολλὸν χειροτέροις. Quo magis dubitari potest, an non sit delendum cum codd. Caes. A. Vatt. A. B. in his IX. 464.

οὔνομα πατρὸς ἑοῖο. θοῶς δέ οἱ ἰάχησαν Ἀχαιοὶ
πάντες κυδαίνοντες ὁμῶς Ἀσκληπιοῦ υἷα.

Certe Quintus θοῶς δέ οἱ ἴαχε λαός, vel θοῶς δ' ἐπὶ οἷ ἰάχησαν, omisso nomine proprio, vel alia etiam ratione scribere potuit. Nec IV. 25.

αἰεὶ δέ οἱ φρεσὶν ᾗσιν ἐμαίνετο λοίγιον ἔγχος,

οἷ, sed δέ, vt recte vidit Rhodomannus, expungi debet.

Deinde vero quibusdam in locis aut lacuna, aut particula non satis apta facit, vt οἷ abundans expulsum esse suspicari liceat. Sic I. 32.

οὐδὲ NY ἔστι θεαῖς ἀλιτόνθ' ὑπαλύξαι.

In quo loco supra dixi τιν' emendandum videri, donec de οἷ certius constet. VI. 644.

καί νύ κεν * τότε Τρῶες ἐνέπρησαν πυρὶ νῆας.

VII. 393.

νῆυς δ' ἔθεεν κατὰ πόντον, ἐπισπομέν...
τυτθὸν ἐπιψαύȣσα πολυῤῥοίοιο θαλάσσ...
πορφύρεον δ' ἑκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχ...
αἶψα δὲ * μέγα κῦμα διήνυσε ποντοπορ...

VIII. 258.

ȣδέ οἱ ἶσον Ἄρηϊ πέλει σθένος, ὅς ΜΙΝ ...
ἡμῖν ἐλδομένοισι.

IX. 205.

ȣδὲ μὲν ἐσθλοῖς
Τρώων ἡγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐ...
ἐκ θυμοῖο μάχοντο, καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκεν
χαζομένȣς· πολέες δὲ ΓΕ ȣκ ἀλέγοντες ἀνάκ...
ἐκ πολέμοιο φέβοντο, μένος τρομέοντες Ἀχα...

443.

οἱ δ' ΑΡ' ΕΣ Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφίκ...

516.

ὦ φίλος, ȣ̓ τοι ἐγὼν ἔτι χώομαι, ȣδὲ μὲν ἀλλ...
Ἀργείων, εἴ τις * ἔτ' ἤλιτεν εἵνεκ' ἐμεῖο.

Quamquam hic non contemnendam lectionem pra... bent codd. Ven. Neap. Caeſ. A. Vatt. A. B. Γ. τῶν ... τις. X. 324.

δὴ τότε ΔΗ Ποίαντος ἀμύμονος ὄμβριμος υἱὸς
ἐμμεμαώς, θοὰ τόξα τιταίνων οἷ μέγ' ἀῦτει.

XI. 62.

ἄμφω ἐπιςάμενοι δόλον ἰχθῦσι μητίσασθαι
αἰνὸν ὑπ' ἀγκίςροιο, βαλεῖν ΔΕ ΤΕ εἰς ἅλα δίαν
δίκτυα.

Quem locum ſupra tractaui ſic, vt οἱ euitarem. XII. 353.

ἢ νῶϊν· νῦν γὰρ * οἴομαι ἐσσυμένως περ
ἀργαλέȣ πολέμοιο τέκμωρ εὔδηλον ἔσεσθαι.

Male hic legitur πολέμȣ. XII. 565.

ἀκηδέες ἐντύνοντο
εἶτα λυγρήν· μάλα γάρ ΡΑ ἐπήϊεν ὑςατίη νύξ.
ἦν reponit Rhodomannus. XII. 576.

μάλα γὰρ * δέχνυτο πῆμα.
Caes. A. σφίσι addit. XIII. 233.

ὁππότ' ἄποινα περὶ κταμένοιο φέρεσκον
Ἕκτορος, ὅν * ἔπεφνε πατὴρ τεός.
Caes. A. addit ῥά, quod parum prodest. XIII.

οὐ γὰρ δὴν ἐπὶ κῦδος ἀέξεται ἀνθρώποισιν
ἀλλ' ἄρα * καὶ ὄνειδος ἐπέσσυται ἀπροτίοπτον.
veterrimi codd. ἀλλ' ἄρα πού καί. Dausqueius καί.
III. 251.

οἱ δ' ΕΠΙ Ἀςυάνακτα βάλον Δαναοὶ ταχύπωλοι
πύργου ἀφ' ὑψηλοῖο.
Nolo, vt in re incerta, plures locos congerere.
I spero apertum esse, si hi loci, quos attuli, cum
Orphicis, in quibus οἷ oblitteratum fuit, compa-
tur, non leuem esse similis corruptelae in Quinto
picionem, praesertim quum etiam pronomen pos-
uum abundet in his XIV. 12.

τὰς μὲν ἔτ' ἀδμῆτας καὶ νήϊδας οἷο γάμοιο.
XI. 24.

ὁππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτησιν ἀνίης
θεσπεσίου τοκετοῖο.
De quo loco supra dictum. Laetabor, si suspicio-
nem meam confirmatam videro Tychsenii opera,
quem in eo nunc esse accepimus, vt promissam olim
Quinti editionem in publicum emittat. Quod ille
gratissimum faciet doctis hominibus. Mittam igitur
haec, quae nunc quidem non nisi coniectura nitun-
tur: illa, quae certa sunt, vrgebo. Haec quo red-
eant, non est obscurum. Etenim Orpheus prono-

VII. 393.

νῆυς δ' ἔθεεν κατὰ πόντον, ἐπισπομένȣ ἀνέμοιο,
τυτθὸν ἐπιψαύȣσα πολυῤῥοίοιο θαλάσσης·
πορφύρεον δ' ἑκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε κῦμα·
αἶψα δὲ * μέγα κῦμα διήνυσε ποντοπορȣ͂σα.

VIII. 258.

ȣ̓δέ οἱ ἶσον Ἄρηϊ πέλει σθένος, ὅς ΜΙΝ ἀρήγει
ἡμῖν ἐλδομένοισι.

IX. 205.

ȣ̓δὲ μὲν ἐσθλοῖς
Τρώων ἡγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐκ θυμοῖο μάχοντο, καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκον
χαζομένȣς· πολέες δὲ ΓΕ ȣ̓κ ἀλέγοντες ἀνάκτων
ἐκ πολέμοιο φέβοντο, μένος τρομέοντες Ἀχαιῶν.

443.

οἳ δ' ΑΡ' ΕΣ Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφίκοντο.

516.

ὦ φίλος, ȣ̓ τοι ἐγὼν ἔτι χώομαι, ȣ̓δὲ μὲν ἄλλῳ
Ἀργείων, εἴ τις * ἔτ' ἤλιτεν εἵνεκ' ἐμεῖο.

Quamquam hic non contemnendam lectionem praebent codd. Ven. Neap. Cael. A. Vatt. A. B. Γ. τῶν εἴ τις. X. 224.

δὴ τότε ΔΗ Ποίαντος ἀμύμονος ὄμβριμος υἱὸς
ἐμμεμαώς, θοὰ τόξα τιταίνων οἷ μέγ' ἀΰτει.

XI. 62.

ἄμφω ἐπιστάμενοι δόλον ἰχθῦσι μητίσασθαι
αἰνὸν ὑπ' ἀγκίστροιο, βαλεῖν ΔΕ ΤΕ εἰς ἅλα δῖαν
δίκτυα.

Quem locum supra tractaui sic, vt οἷ euitarem. XII. 353.

ἢ νῶϊν· νῦν γὰρ * οἴομαι ἐσσυμένως περ
ἀργαλέȣ πολέμοιο τέκμωρ εὔδηλον ἔσεσθαι.

Male hic legitur πολέμȣ. XII. 565.

ἀκηδέες ἐντύνοντο
δαῖτα λυγρήν. μάλα γὰρ ΡΑ ἐπήϊεν ὑςατίη νύξ.

Hic σφὶν reponit Rhodomannus. XII. 576.

μάλα γὰρ * δέχνυτο πῆμα.

Cod. Caef. A. σφίσι addit. XIII. 233.

ὁππότ' ἄποινα περὶ κταμένοιο φέρεσκον
Ἕκτορος, ὃν * ἔπεφνε πατὴρ τεός.

Cod. Caef. A. addit ῥά, quod parum prodeſt. XIII. 248.

ȣ̓ γὰρ δὴν ἐπὶ κῦδος ἀέξεται ἀνθρώποισιν
ἀλλ' ἄρα * καὶ ὄνειδος ἐπέσσυται ἀπροτίοπτον.

Tres veterrimi codd. ἀλλ' ἄρα πȣ̑ καί. Dausqueius καί οἱ. XIII. 251.

οἳ δ' ΕΠΙ Ἀςυάνακτα βάλον Δαναοὶ ταχύπωλοι
πύργȣ ἀφ' ὑψηλοῖο.

Nolo, vt in re incerta, plures locos congerere. Illud ſpero apertum eſſe, ſi hi loci, quos attuli, cum tot Orphicis, in quibus οἷ oblitteratum fuit, comparentur, non leuem eſſe ſimilis corruptelae in Quinto ſuſpicionem, praeſertim quum etiam pronomen poſſeſſiuum abundet in his XIV. 12.

τὰς μὲν ἔτ' ἀδμῆτας καὶ νήϊδας οἷο γάμοιο.

et XI. 24.

ὁππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτησιν ἀνίης
θεσπεσίȣ τοκετοῖο.

De quo loco ſupra dictum. Laetabor, ſi ſuſpicionem meam confirmatam videro Tychſenii opera, quem in eo nunc eſſe accepimus, vt promiſſam olim Quinti editionem in publicum emittat. Quod ille gratiſſimum faciet doctis hominibus. Mittam igitur haec, quae nunc quidem non niſi coniectura nituntur: illa, quae certa ſunt, vrgebo. Haec quo redeant, non eſt obſcurum. Etenim Orpheus prono-

men iſtud maxime verbis, ita vt abundet, ſolet adiungere: Quintus pro genitiuo et accuſatiuo ponit. Vtriusque commune eſt hoc, quod iſtud pronomen ſuo quisque modo tantopere frequentant, vt paene fulciendis verſibus inſeruire videatur. Quod ſi quaerimus, vter hac ratione prior vſus ſit, Quintum dicamus neceſſe eſt. Hic enim declinauit tantummodo ab antiquiorum conſuetudine, non nouum vſum introduxit. Et declinauit quidem paullatim et gradibus quibusdam. Nam quum apud antiquos οἷ ſaepe ita collocaretur, vt, quamquam datiuus eſſet, genitiui loco poni videretur, primo genitiuum participii ei adiunxit; deinde etiam ſine eiusmodi genitiuo ita vſurpauit, vt prorſus inſtar genitiui eſſet; denique, quum ſemel exuta datiui natura pro alio caſu poneretur, eo progreſſus eſt, vt etiam accuſatiui locum tenere poſſe crederet. Non ita, qui vſus apud Orpheum eſt, ab antiquis poteſt deduci. Atqui ſi hic aetate poſterior fuit Quinto, origo Orphici vſus, quae aliter prorſus obſcura eſſet, plana eſt atque aperta. Etenim ſi ſemel inſtar fulcri verſuum frequentabatur οἷ; ſi ſaepe ambiguum erat, vtrum ſingularis an pluralis eſſet; ſi plurimis in locis dignoſci vix poterat, vtrum pro genitiuo vel accuſatiuo poneretur, an cum verbo coniunctum abundaret: quid mirum, ſi Orpheus lectores ſuos, iam ſatis ſimili licentiae adſuetos, non offenſum iri abundante iſto pronomine cenſuit? Ac profecto, qui locos vtriusque ſcriptoris, quos ſupra protulimus, comparare volet, non poterit non fateri, multos eorum tam inter ſe ſimiles eſſe, vt nihil plane intereſſe videatur, vtrum aliquis οἷ Quinti more, an Orphei intelligat. Exempli cauſſa in hoc:

οὐδέ τί οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥόον ἠχήεντα
βήμεναι ἐγκονέοντες.

Vel in illo:

εἰ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.

Cui quid poteſt eſſe ſimilius, quam Orphicum illud v. 695.

τῦ δέ οἱ εἰσαΐοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ.

Caeterum illud non eſt praetereundum, quemadmodum *οἱ* apud Orpheum abundat, ita in orientalium populorum linguis pronomen ſuffixum abundare: vt Geneſ. II. 19. Exod. XVIII. 27. Deut. XXIII. 3. Iud. VII. 8. Iob. XII. 11. Prou. XIII. 13. Ieſ. XXXI. 8. Dan. XI. 8. Hoſ. VIII. 9. Et apud interpretem Syrum Marc. I. 14. Luc. II. 29. II. Cor. V. 10. Horum locorum omnium indicium debeo Io. Aug. Henr. Tittmanno. Viderint ergo, qui orientalium linguarum cognitionem cum Graecis litteris coniungunt, an peregrinam originem habeat abundans illud *οἱ*. Vtcumque res eſt, nihil, vt ſpero, detrahetur iis, quae ſupra disputata ſunt. Quum enim, quantum equidem exiſtimare poſſum, nihil in Orphei Argonauticis reperiatur, quod aut ingenium, quale eſſe hominum ſub oriente ſolet, aut dictionem ſimilem illorum ſermoni prodat, manebit illud, quod ſupra efficere operam dedi, vt niſi origo, certe vſus iſtius loquendi rationis e Graecis ſcriptoribus confirmari debeat.

Hactenus de his pronominibus. Nunc omnino orationem Orphei conſiderabimus. Quae, ſiue temporum modorumque conſequutio, ſiue formulae quaedam, ſiue flexiones nonnullae, ſiue denique ſingulorum vſus vocabulorum ſpectetur, egregie noſtram de Orphei aetate ſententiam confirmat. Haec igitur ſic perſequar, vt, quae potiſſima ſunt, ſecundum verſuum ordinem tangam, ſimulque locos quosdam non recte conſtitutos retractem.

V. 6. *Πηκτὶς* frequentatum Nonno vocabulum, vt I. 389. 431. 434. 444. II. 19.

13. *Λοχεύειν* vſitatum recentioribus verbum, vt Manethoni IV. 154. vbi *λοχευομένοισι βροτοῖσι* ſcribendum, et 417. Vſurpant et de muliere, vt iam ſcri-

ptor hymni Hom. in Merc. 230. Orpheus v. 130. Nonnus XXX. 270. XLI. 168. 412. XLIV. 171. 312. 316. XLVI. 319. XLVIII. 834. 844. 846. 897. et de viro, vt Orpheus v. 13. 137. 160. Nonnus VII. 79. XXIII. 317. XXVII. 289. XXXI. 85. XLVIII. 227. et metaphorice, vt Orpheus v. 255. Nonnus VII. 84. XXVI. 274. XXVII. 50. XXXI. 22. 23. XXXVIII. 246. 280. XLVII. 86. Coluthus 176.

57. Coniunctiuus poſt praeterita frequenter occurrit apud huius aetatis poetas. Lithicorum ſcriptor v. 3. 645. 646. Quintus II. 172. ſeqq. III. 306. IV. 208. 375. 484. V. 254. 273—277. 280. VI. 33—35. 320. VII. 153—155. 234. 236. 244. ſeq. 249—251. 404. 494. ſeq. 539. IX. 25. X. 99. ſeq. XI. 186. ſeq. 321. 335. ſeq. XII. 370—373. 417. ſeq. 518 ſeq. 562. ſeq. XIII. 24. ſeq. 30. ſeq. XIII. 545. XIV. 151. ſeq. 484—486. Nonnus XVI. 376. Ioannes Gazaeus 495. Orpheus v. 6. 57. 73. 74. 106. 252. 292. 410. 893. 946. 1179. 1180. 1379. Contra optatiuum poſt praeſens Lithicorum ſcriptor poſuit v. 169. 175. 371. et Quintus II. 314. XI. 494. Nonnus I. 383. et alibi ſaepiſſime. Ioannes Gazaeus 9. Itaque non debebat in Procli hymno Muſarum v. 24. γνοίην in γνώω mutari.

58. Fortaſſe ἠπερόπευεν mutandum eſt in ἡγεμόνευεν. Τρίβον δόλε dixit viam doloſam. Ac τρίβος quoque, quo vocabulo mox etiam v. 69. vtitur, non eſt antiquorum epicorum. Habent Hom. hymn. Merc. 447. Theocr. XXV. 156. Maximus 603.

74. Ἰδὲ multum ab recentioribus vſurpatum. Quintus I. 107. 375. II. 342. 498. III. 608. IV. 154. 502. IX. 31. XIV. 289. 527. Manetho II. 31. 33. 123. 151. 178. 231. 316. III. 73. 151. 179. 210. IV. 82. 96. 119. 127. 174. 211. 229. 232. 323. 439. VI. 14. 278. 361. 461. 695. Orphei locos index indicabit. Apud Homerum et reliquos antiquos plerumque hiatum facit, ita vt non dubitandum videatur, quin digamma in hac vo-

ce fuerit. In contrariam enim partem quae notaui, non videntur ſincera eſſe. Iliad. VI. 4.

μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.

Ibi aliae olim erant lectiones, μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρȣ καὶ ϛόμα λίμνης vel καὶ Σιμόεντος. Odyſſ. XXII. 341.

μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνȣ ἀργυροήλȣ.

Heſiod. Theog. 887.

πλεῖϛα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,

vbi fortaſſe καί, quod in antiquis libris eſt, e veteri quadam lectione manſit. Aliis in locis antiqua lectio vnius litterae detractione reduci poterit, vt Iliad. XXIV. 166.

θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο.

et, vbi ν ἐφελκυϛικὸν praecedit, Iliad. XIII. 432. XIV. 165. XXIV. 643. Odyſſ. IX. 186. XI. 430. 625. In Scuto Herculis caeſura carens verſus 199. ita corrigi debet:

ἔγχος ἔχȣσ' ἐν χερσὶ ἰδὲ χρυσέην τρυφάλειαν.

84. Non eſt antiqua forma ἀκοή.

96. Ἐπεσσομένοισι defendi poſſet ex Nonno XLI. 179. vbi eſt αἰὼν μάντις ἐπεσσομένων, ſi ſana eſt lectio. Sed praeſtat ἐπ' ἐσσομένοισι et hic et infra v. 300. 630.

121. Σείριος ſol. Nicand. Ther. 779. et, ſi bene memini, etiam alio loco. Alios attulerunt interpretes ad Heſychium.

154. Ἐν δὲ ſaepiſſime Orpheus. Vide indicem. Quintus XII. 194. In eodem reponendum hoc VIII. 99.

179. Nihil proficeret, qui ad vulgatam tuendam afferret non prorſus diſſimilem locum Quinti VII. 674.

οὕνεκ' ἄρ' αὐτȣ̀ς
θαρσαλέȣς κατέτευξεν ἰὼν ἐπὶ δῆριν ἑτοίμως.

Equidem ſi aliquem habeo in hoc genere ſenſum, nihil dubito hunc verſum ſuppoſitum pronunciare. Alia

interpolationum in Quinto exempla codices a Schowio collati praebent.

216. 219. Nonnus σάχυν Ἰνδῶν dicit XVIII. 267. XXV. 71. 348. ἀνδρῶν XLI. 66. Ἑλλάδος is, cuius ſunt verſus in Anal. Brunck. T. III. p. 147. XXI. 25.

222. Ταρσὸς frequens apud recentiores vocabulum. De alis noſter etiam v. 441. Vide ad Heſych. ταρσοῖς. In Moſchi Europa II. 58. ſcribendum puto:

τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς·
ὡς χρυσέου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.

250. Παχνώθη, acceptum ab Heſiodo Ἔργ. 360. τό τ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ, frequentarunt recentiores: Quintus V. 322. VII. 721. et noſter aliquoties.

251. Νεῦσεν ἵνα. Similiter ὄφρα poſt verba iubendi, vt ſupra v. 99. infra v. 409. 946. Quintus XIV. 238. Nonnus XXXIII. 57. XXXVII 753. p. 962, 29. Fortaſſe etiam XXXV. 150. p 872, 33. dedit:

οὐκέτι Βασσαρίδεσσι κορύσσομαι· εἴ με κελεύεις,
ὄφρα φίλοις ναετῆρσι μαχέσσομαι, Ἰνδὸν ὀλέσσω.

Similis loquutio eſt XXXIV. 84. ἤθελεν ὄφρα λάμψεις, cuius fundus eſt in Homerico, ἢ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας.

261. Ἰκρία γομφώσαντες Nonnus XL. 447.

280. Ἡπλώσαντο. Hoc quoque verbum illi aetati in deliciis fuit. Noſter v. 362. 627. 928. Nonnus XXIV. 336. XLVIII. 260. 345. Ioannes Gazaeus 63.

327. Στέφανος περίκυκλος Ἀριάδνης non modo in XLVIII. Nonni v. 971. p. 1306, 6. ſed etiam XXV. 145. p. 650, 10. legitur.

337. Τηθὺς pro mari apud Quintum II. 116. V. 14. 398. XI. 418.

343. Seruandum erat ἀχλύα, quae forma ſaepius occurrit apud Quintum: ὀϊζύα II. 87. νηδύα IV. 259. XII. 136. XIII. 138. ὀφρύα IV. 361. ἰξύα XI. 201.

345. Τὲ poſt ſecundum vel tertium vocabulum non eſt antiqui vſus. In Heſiodi Theog. 682. pro ποδῶν αἰπεῖα τ' ἰωὴ legendum ποδῶν τ' αἰπεῖα ἰωή. Ibidem 692. in his ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες prorſus omittenda copula. Apud Theocritum IV. 54.

ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

E cod. Med. notatum τε νιν, ἴδε. Scribendum videtur:

ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω νιν, ἴδ'· ἅδε καὶ αὐτά.

Quintus quoque vitare hanc poſituram ſolet, in quo XI. 432. vbi legitur,

μάρνασθ' ἀμφὶ πόληος, ἑῶν τεκέων τε, καὶ αὐτῶν,

ſcribendum eſt πόληος ἑῆς, τεκέων τε. Collocant τε poſt ſecundum verbum Cynegeticorum ſcriptor I. 141. 204. II. 416. III. 97. 163. 214. 267. 370. 411. IV. 411. Lithicorum ſcriptor v. 663. Manetho II. 99. 259. 274. ſcriptor de viribus herbarum 24. Orpheus v. 518. 716. 774.

358. Non debebam mutare ἑῆς. Eodem modo Quintus, οἷ ἄνακτι, ἑῷ βασιλῆϊ, οἷο γάμοιο, quorum ſupra mentio facta eſt.

360. Nonnus Dionyſ. IX. 170. XXXIV. 246. XXXIX. 366. XLI. 112. et in paraphr. Ioann. c. XXI. 7. χεῖρας ἐρετμώσας, et Dion. XLI. 114. στέρνον ἐρετμώσας habet; γαλήνην Ioannes Gazaeus 427.

374. Nonnus III. 46. ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς. XXVI. 180. XLIII. 200. θαλάσσια νῶτα χαράσσων. XL. 466. χαρόξατε νῶτα θαλάσσης. XLI. 114. χαρασσομένην ἅλα ταρσῷ. Orpheus 706.

383. Loquutionis Orphei aetate vſitatiſſimae, δικασπολίῃ μέλεται, exempla vide in notis ad h. v.

384. Λύρην ἀράσσεις Chriſtodorus 46. ἑπτατόνου κιθάρης ἐπινίκιον ὕμνον ἀράσσων Nonnus I. 488. ἑπτατόνῳ κιθάρῃ φιλοτήσιον ὕμνον ἀράσσων idem V. 102. πηκτίδι νυμφοκόμῳ θαλαμηπόλον ὕμνον ἀράσσων idem XXVI. 206. Orpheus v. 400.

385. Formam Ἑρμάων primus habet Hesiodus apud Strabonem I. p. 72. Inde frequentarunt recentiores: Bio III. 8. inscriptio Marcelli 24. Maximus 263. 425. 541. 610. Manetho II. 291. III. 316. IV. 181. 206. 327. 359. IV. 425. V. 159. Nonnus V. 74. VIII. vlt. X. 302. XIII. 33. XVIII. 316. XXV. 56. XLVIII. 410. Coluthus 68. 76. 113. 120. Ioannes Gazaeus 197.

393. Vocabulum ἕξις apud nullum epicum puto occurrere. Ἦθος de indole dixit singulari numero Hesiodus Ἔργ. 67. 78. Manetho IV. 536. Nonnus XLII. 150. XLV. 317. XLVIII. 230. 918. Plurali vsi sunt Maximus 94. 140. Nonnus XX. 150. XXVI. 67. XLII. 275. Coluthus 268.

439. Ὑποκλάζειν occurrit etiam apud Nonnum XLIII. 47. XLVII. 627. apud Longum p. 82, 20. ed. Schaefer. Quare dubitari potest, an veram lectionem in Orpheo assequutus sit Ruhnkenius.

440. Κυκλοῦσθαι a Callimacho h. Del. 250. acceptum frequentarunt noster; vide v. 749. 900. et Nonnus XIII. 138. XIV. 388. XVII. 330. XVIII. 118. XXII. 162. 180. 254. 358. XXVIII. 153. 172. 328. XXXIII. 63. XXXIV. 10. XXXVIII. 150. XLVI. 180. XLVII. 459. XLVIII. 914. 959. Et passiue XXII. 263. XXXVIII. 312. Ioannes Gazaeus 269.

459. Χεῖρας ἐφαπλῶσαι Nonnus dixit XII. 276. XL. 321. XLVIII. 170. Ioannes Gazaeus 46. Eodem verbo noster vtitur infra v. 1344. Nonnus II. 239. III. 400. XV. 9. XXI. 385. XL. 527. Ioannes Gazaeus 256. 433. 596. 608 Longi Pastor. p. 18. ed. Schaef. vbi Schaeferus verbum ἐφαπλοῦν e Polluce attulit T. I. p. 569.

467. Κάμπτετο δ' ἄκρη Quintus XIV. 413.

471. Ὀφέλσιμος, quod ipsum est recentiorum temporum, ex Oppiano (Halieut. III. 429.) affert Eustathius ad Odyss. p. 1472, 33. memorans simul aliam formam ὀφέλλιμος, quae nunc quidem legitur apud Maximum v. 135.

483. Θελξίφρων de vino Nonnus XIII. 270. et, quod ad nostri locum apte comparari potest, παρηγο-

ρέουσα θελξίφρονι μύθῳ XIX. 87. Ὕμνος quoque generatim pro carmine non eſt antiquorum. Non obſtant Heſiodi verſus Ἔργ. 657. 662. qui locus vt interpolationis ſuſpicione liberetur, certe in priore verſu vocabulum hoc proprie intelligi poteſt, in altero videndum eſt, ne legi debeat οἶμον.

496. Καλὸς prima breui erunt fortaſſe, qui ſi non antiquis, certe recentioribus epicis concedendum putent. At neutri ſic vſurparunt; certe ante Nonnum. Quae in contrariam partem afferri poſſunt, et pauca ſunt, neque vitio carentia. In Heſiodi Theog. 585.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο.

Scribe, αὐτὰρ ἐπεὶ τεῦξεν. In Ἔργοις v. 63.

παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον.

Sic quidem etiam cod. Viteberg. cum gloſſa παρθένου. Sed non modo primae ſyllabae in καλόν, verum etiam vltimae correptio ante εἶδος verſum interpolatione vitiatum eſſe arguit. Scriptor de viribus herbarum v. 21.

θρέμματα γοῦν νηάς τε καλὸν φυτόν ἐστι φορῆσαι,

quae etiam displicitura eſſent ſine correptione huius nominis, quae fortaſſe, vt in didactico poeta, eoque recentiore, ferri poteſt, quamquam producta ſyllaba eſt v. 43. Scribendum puto:

θρέμματα γοῦν νηάς τε φυτὸν τόδε καλὰ φορῆσαι.

In illo quidem ſcriptore, qui libros I. et V. Apoteleſmaticorum ſcripſit, καλὸς prima correpta V. 46. 105. et καλόεργος I. 156. 354. non aegrius feremus, quam apud Gregorium Nazianzenum. Sed de Nonno nonnihil dubito. In Dionyſiacis quidem non memini καλὸς prima breui legiſſe niſi in hoc verſu,

βȣτης καλὸς ὄλωλε, καλὴ δέ μιν ἔκτανε κȣ́ρη,

qui quater legitur in XV. 398. 402. 408. 413. Quo in loco quamquam κακὴ ſcribi poſſet, neſcio tamen an Nonnus in illa operis ſui parte, quae plane bucolica eſt, bucolicos poetas imitari voluerit. In paraphraſi Ioannis idem ſcriptor, vt Paull. Sil. Ἐκφρ. II. 50. 240. primam in καλὸς corripuit cap. I. 47. X. 11. 32. Sed hoc carmen, quod vereor vt omni ex parte ad exemplum epicorum carminum exigi debeat, non adhibuerim ad Dionyſiaca. Eamdem ob cauſſam ſupra, quum de epicorum verſibus dicerem, nullam eius mentionem feci: quae quum ſponte ſe nunc obtulerit, ne quis forte vitioſos verſus in Dionyſiacis auctoritate iſtius paraphraſeos tueri velit, quosdam librariorum errores indicabo, omiſſis quidem, vt par eſt, illis verſibus, quorum magnus numerus ab interpolatore additus eſt. Igitur caeſura trochaica, quae eſt cap. IV. 53.

εὐσεβίης ἐς ὀδȣ̀ς ὅλον οἶκον ἀμεμφέος ἕλκων,

ſic videtur corrigenda eſſe:

εὐσεβίης ὅλον οἶκον ὁδȣ̀ς ἐς ἀμεμφέας ἕλκων.

Productionem breuis ſyllabae XV. 12.

ἀπλανέος σοφὸς ȣ̔̃τος ἐμὸς ὅρος ἐστὶν ἐφετμῆς,

nemo non videt tollendam eſſe ſcribendo ἐμῆς. VI. 69.

ὅττι Θεȣ̃ σὺ μόνος ἅγιος πέλες.

Scribe μόνος πέλες ἔκγονος. Ioannes: ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τȣ̃ Θεȣ̃ τȣ̃ ζῶντος. Hiatus ἀμφὶ ἔθεν IX. 21. non ſollicitandus. Sed I. 33. haec leguntur:

εἰς ὃν ἂν ἀθρήσειας ὑπηνέμιον καταβαῖνον
πνεῦμα Θεȣ̃ νοεροῖο, καὶ αὐτόθι ἔμπεδα μίμνει,
ȣ̔̃τος ἀφωτίστοισι φάος μερόπεσσιν ὀπάσσει.

Sylburgius μίμνον coniicit. Scribendum videtur, καὶ ἔμπεδον αὐτόθι μίμνον. II. 9.

ὃ μὲν ἀνὴρ πόθεν ἦεν ἐπίςατο· ὑδροφόρος δέ.

Ἐπίςατο vereor ne interpretis ſit, Nonnus autem ἐπεφράσατ' ſcripſerit. V. 25.

πάντες ἀλεξιμόροιο ἐμῆς ἀΐοντες ἰωῆς
παιδὸς τηλυγέτοιο φερεζώοιο τοκῆος.

Scribe νέης. XIX. 3.

κοίρανον ἠσπάζοντο ἐνὶ ψευδήμονι κλήσει,
ἱκεσίης κήρυκι· καὶ ἤϊεν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.

Verba ἐνὶ (Ald. ἐν) ψευδήμονι κλήσει ἱκεσίης κήρυκι ab interpolatore addita ſunt. XIX. 14.

ἕκτη δ', ἣν ἐνέπουσι, προσάββατος ἔπλετο ἠώς.

Scribendum videtur ἔτρεχεν ἠώς, vt v. 42.

γείτονα νύκτα φέρουσα προσάββατος ἔτρεχεν ἠώς.

XXI. 14.

τοῦτο πάλιν τρίτον ἄλλο ἐφαίνετο πᾶσι μαθηταῖς
Ἰησοῦς.

Ald. φαίνετο. Scribe φαείνετο.

515. Ἀστροχίτων nomen Herculis eſt apud Nonnum XL. 369. 408. 413. 422. 423. 579. Πόλον ἀστροχίτωνα dixit Ioannes Gazaeus 192. χορείην Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. I. 155.

537. Δεδουπότος etiam infra 1168. Vide Indicem. Ex Iliad. XXIII. 679. accepit hoc Apollonius I. 1304. IV. 557. Inde frequentarunt recentiores: Dioscorides epigr. 13. Quintus III. 192. et ſaepe alibi, Nonnus XI. 236. 327. XII. 118. XIV. 279. XV. 386. XVI. 300. XXV. 467. XXVII. 79. XXXIV. 332. XXXV. 371. XXXVI. 279. XXXVIII. 432. XXXIX. 4. XLVII. 185. Tryphiodorus 390. Et δέδουπεν, *mortuus eſt*, Nonnus XXXII. 185.

543. Nonnus XIV. 90.

μαντιπόλου σπέρμηνε θεηγόρε ἔμπλεον ὀμφῆς.

Ita maló, quam, ſeruato vulgato θεηγόρον, cum Rhodomanno μαντιπόλε.

558. Ἶσον οἴστῳ. Oppian. Hal. I. 565. θᾶσσον οἴστε.

562. Δὲ antiqui poſt primum vocabulum ponunt, niſi vbi praepoſitio cum nomine praecedit, vt περὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἡνία. Itaque in Heſiodi Theog. 733. τεῖχος περικεῖται δ' ἀμφοτέρωθεν vel hanc ob cauſſam vitioſum eſt. In antiqua lectione τεῖχος δὲ περοίκεται vel τεῖχος δέ περ οἴκεται latere videtur τεῖχος δὲ περοίχεται. Scholiaſtes per περιτρέχει explicat. Atque Heſiodus vltimam litteram in περὶ Aeolenſium more eliſit etiam in compoſito περίαχε Theog. 678. quod hinc duxit Quintus II. 604. III. 599. XI. 382. XIV. 415. 482. 533. In Ἔργοις 112. pro vulgata ὥς τε θεοὶ δ' ἔζωον recte Brunckius ὡς δὲ θεοὶ ζώεσκον edidit. Quo facilius dubitari poteſt, an etiam v. 46.

ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν

emendatione indigeat. Neque in Theogonia v. 65. mutanda vett. edd. interpunctio, quantumuis incommoda; neque in Scuto Herculis v. 205. Eſt illa collocatio particulae δὲ et recentiorum et fere peiorum poetarum. Poſt ſecundum vocabulum poſuere ſcriptor Cynegeticorum I. 229. 276. 299. 392. II. 166. 253. 294. 317. 619. III. 51. 221. 353. 499. IV. 43. 54. 76. 103. 198. 199. 229. 275. Maximus 480. 484. 488. Manetho II. 425. III. 224. 409. IV. 77. Orpheus v. 984. 1036. 1328. Poſt tertium vocabulum Cynegeticorum ſcriptor I. 382. II. 83. III. 305. Maximus 27. 173. 245. 386. 608. Orpheus v. 460. 820. 894. 1129. 1264. Poſt quartum ſcriptor Cynegeticorum III. 82.

564. Contracte ἠόνας dixit Quintus II. 352. XII. 127. 274. XIII. 64. et ἠόσιν III. 4. 390. IV. 81. IX. 172. 433. XII. 348.

572. Ἐλωμήσαντο. Apollon. II. 531. Nonnus XIII. 365. XL. 534. Coluth. 280. 300. Paull. Sil. Ἐκφρ. I. 145. II. 139.

582. Πολυχανδές. Theocritus XIII. 46. Saepius hoc vocabulo vtitur Quintus, vt I. 525. IV. 475. Nec minus Nonnus, vt XI. 162. XV. 19. XVI. 257. XVIII. 294. XXVI. 305. XXXIV. 252. et alibi.

589. Νῖκος non eſt antiqui vſus. Nunc quidem non ſuccurrit ſtatim exemplum, niſi in Apoteleſmat. I. 358. et in epigr. 18. in columnas Athletarum Conſtantinop. in Brunck. Anal. T. III. p. 21. Par ratio eſt nominis λόχος v. 592.

614. Quae ad hunc verſum in notis dixi, ad antiquos pertinent. Itaque λάεσι ſeruandum videtur. Sic in epigr. incert. 370. 697. et in epigr. Agathiae 63. Neque in Orpheo v. 1122. παίδεσιν eſt corrigendum. In Homero, praeter Odyſſ. XV. vlt. perpauci ſunt loci, qui ſententiae meae repugnare videantur: vt Odyſſ. X. 268. XXI. 93. In vtroque τοίςδεσι eſt: quod vereor ne grammaticis debeatur. Certe in poſteriore loco cod. Vind. CXXIII. habet τοῖσι δέ. In quibusdam nominibus tamen vſitata haec forma eſt, vt in χείλεσι. Sed χείρεσι ſemel exſtat in Homero Iliad. XX. 468. non negligendum criticis. Recentiores in hoc genere non ita ſolliciti fuerunt. Θήρεσιν ſcriptor Cynegeticorum habet I. 430. 447. III. 111. IV. 65. ῥίνεσιν idem I. 476. χείρεσι Lithicorum ſcriptor 372. Quintus III. 400. IV. 255. XII. 419. XIII. 184. 303. 533. Sed V. 469. pro χείρεσ' ἐμαῖς ſcribendum χερσὶν ἐμαῖς. Paull. Sil. Ἐκφρ. I. 210. II. 348. Νήεσιν Quintus III. 741. VIII. 362. IX. 412. XII. 166. XIII. 66. Ἀτὰρ μέγα Τρώεσι πῆμα XII. 49. niſi ſcribendum ἀτὰρ Τρωσὶν μέγα πῆμα. παίδεσιν XIII. 306. 514. Φώρεσι Maximus 435. ῥίπεσιν Nonnus XL. 461. Sed in Bacchylidis fragm. 6. in Anal. Brunck. ſcribendum πάντεσσι.

694. Πεφυλαγμένος. Maximus 5. 43.

722. Φερώνυμος recentiores dixerunt. Veteres, et in his Dionyſius Periegetes, etiam cum hiatu praetulerunt ἐπώνυμος. Primus, quem ſciam, Φερώνυμος habet Nicander Ther. 666. Inde ſcriptor de viribus herbarum v. 115. 150. Nonnus III. 276. V. 71. VIII. 75. X. 77. XIII. 69. 78. 436. XIV. 278. XVIII. 75. XX. 137. XXI. 88. XXIV. 45. XXXV. 143. XLI. 270. 342. 365. XLVIII. 581. Coluthus 242. Chriſtodorus 33. Epigr. 42. in Huſchkii Analect. crit. p. 276. Φερωνυμίην habent Oppian. Hal. I. 243. Nonnus XLI. 267.

744. Τιβάρηνά τ' ἔθνη, et infra Ἀριμασπά τ' ἔθνη, atque alia huiusmodi exempla pluralis per η formata, noſter cum recentioribus contra antiquorum conſuetudinem vſurpauit. Neque diuiſim haec in recentioribus ſcribi poſſunt, vt in Heſiodeo νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις, quo quidem in loco vereor ne legi debeat δῆριν καὶ νείκε' ὀφέλλοις. Sic apud Orpheum γένη v. 1143. Φάρη v. 968. Ad idem genus pertinent talia quoque, vt ὀξεῖ v. 611. Φινεῖ 678. χάκς 12. κέρδες 835. ῥεῖθρον 464. 804. ἐσμαράγευν 438. et alia.

757. Similiter Atticum νεὼν habet inſcriptio Marcelli v. 44.

772. Ἀνενείκατο Φωνήν. Fundus huius loquutionis eſt in Iliad. XIX. 314.

μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, Φώνησέν τε.

Inde ἀνενείκατο Φωνὴν vſurpare coeperunt recentiores: Theocritus XXIII. 18. Moſchus II. 20. 130. Nonnus IV. 76. VI. 345. XI. 253. XVI. 146. XXI. 10. XXIV. 146. XXXVII. 403. vbi vulgatum ἐνενείκατο emendauit Schraderus ad Muſaeum p. 41. Muſaeus v. 121. 172. Coluthus ex Nonno (VI. 345) τόσην ἀνενείκατο Φωνὴν v. 167. 259. 298. 322. Noſtri loca v. in indice.

794. Ἐνδαπίαις. Nonnus XXIII. 131. Nicaenetus epigr. 3. Memorant Heſychius et Pollux III. 51.

796. Pro ἔκλαζε antiquus ſcriptor dixiſſet ἐκάλεσσε.

821. Βριαρὴν ἀνενείκατο φωνήν. Nonnus XVI. 146. idem hemiſtichium habet.

824. Ἔκποθεν ἄτης Apollonius III. 262. Ἔκποθεν ἀπροφάτοιο Quintus III. 436. XII. 500. Ἔκποθεν Οὐλύμποιο idem IX. 257. Ἔκποθεν Ἰδαίων ὀρέων XI. 267. Ἔκποθεν Ἡφαίστοιο XIII. 446. Nudo ἔκποθεν idem vſus eſt VII. 306. VIII. 61. 253. 343. IX. 242. 419. XI. 230. XIII. 538. XIV. 74. et Chriſtodorus 129.

869. Φίλτρα, amor. Hoc quoque ab antiquorum ſermone abhorret. Ita ſcriptor Cynegeticorum II. 399. Nonnus XV. 399. XXX. 147. 153. Ioannes Gazaeus 697.

881. Neque ἔρωτες plurali numero antiquum eſt, nec μορφαί. De hoc quidem dixi in lib. de em. rat. Gr. gramm. p. 39.

894. Δοκεύειν, quod pro *obſeruare, videre* Nonnus fere ſingulis paginis vſurpat, tum etiam Manetho VI. 137. et Chriſtodorus 287. Iulianus Aegyptius ep. 38. in Brunckii Analect. T. II. p. 502. Irenaeus ep. 2. ibid. T. III. p. 10. Cometas 2. p. 15. Agathias 69, 9. p. 58. *putare* ſignificat apud recentiſſimos ſcriptores, vt apud Coluthum 258. apud Chriſtodorum 157. 161. 180. 336. 395. Et ita noſter hic et infra.

898. Περιμήκετος ex Iliad. XIV. 287. et Odyſſ. VI. 103. ductum valde in vſu fuit apud recentiores. Ita Quintus I. 545. VI. 519. VIII. 217. Nonnus XIV. 38. XXI. 211. XXIV. 69. XXVIII. 240. XXX. 227. ex emendatione Rhodomanni. XXXVI. 25. 309. XXXVII. 708. Ioannes Gazaeus 28. Πολυμήκετος exſtat apud Quintum II. 451.

900. Ἑπτὰ πέρι στεφάνοισι κυκλέμενον. Nonnus XXXVIII. 312. ἑπτὰ πέρι ζώναις κυκλέμενον.

913. Verissime Tyrwhittus in indice ad Lithica v. περίγληνοι, obseruat recentioribus frequentatum esse vocabulum πυρίγληνος. Locis ab eo allatis adde Nonnum XXV. 566. XL. 413. Primus fortasse eo vsus Aratus Phaen. 476. vbi pariter, vt in Orphei Argonauticis et Lithicis v. 651. librariorum errore haec vox obscurata est.

928. De nomine κλαδεῶσι dictum in notis. Nescio an hoc quoque ad aetatem Orphei spectet. Suspicari liceret, fuisse hoc vocabulum in Leonidae Tar. epigr. 44. vbi nunc legitur,

ὁππόσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφέλκει,

nisi hic etiam κλαδόνεσσι scribere potuisset.

930. Ἀμφιδοκεύειν dixit Bio II. 6.

934. Quodammodo comparari potest χαμαίζηλος τράπεζα apud Nonnum V. 27.

970. Κενεὼν vocabulum Nonno vbiuis vsitatum.

1018. Ad Heynii coniecturam adhiberi potuit Nonnus XXV. 518. ἀμφὶ δὲ γαίῃ κεῖτο δράκων ἀτίνακτος ἕλιξ νέκυς.

1028. Nonnus XLVI. 249. μαστεύεις σέο παῖδα.

1047. Crediderim hic quoque poetam scripsisse, βροτοὶ δέ οἱ ἀμφινέμονται.

1051. Nonnus XXV. 371. Καυκασίων δ' ἤλαυνε παρὰ πρηῶνας ἐναύλων.

1060. Ὄντα, quod in hoc versu est, antiquissimam auctoritatem habet in Odyss. VII. 94. qui quidem versus ob id ipsum dubito an non sit antiquus. Odyss. XIX. 230. ὡς οἱ χρύσεοι ἐόντες scribendum. In hymno Hom. Apoll. 330. scribe τηλόθ' ἐοῦσα pro τηλόθεν ἔσα. In hymno Mercurii v. 106. pro verbis ἀθρ-

ας ἔσας reponendum esse ὑψιμέλαθρον, quia αὔλιον semper in hoc hymno istud epitheton adiunctum habeat, alibi dixi. Ὧν in hymno in Panem v. 32. et in Vestam atque Mercurium v. 10. est, quos multo recentiores esse apertum est.

1078. Ἄρεως vltimis contractis, quod Ἄρεος scribendum, est etiam in Scuto Herculis 450. et saepe apud Manethonem, vt II. 210. 304. IV. 366. VI. 163.

1086. Homerum atque Hesiodum non dixisse μέροπες substantiue obseruauit Ruhnkenius Ep. crit. I. p. 85. Noster, vt hic, ita etiam v. 1132.

1122. Παίδεσιν. Vide supra ad v. 614.

1164. Ὄφελόν με ὀλέσθαι. De hac minime antiqua loquutione ad hunc locum disseruit Schneiderus. A quo qui laudatur, Heynius ad Hom. vol. IV. p. 679. cum eo non dixerim Callimacheum vsum a Quinto frequentatum esse. Quintus enim ὡς ὄφελον ad instar particulae cum praeterito indicatiuo coniungit, I. 727. III. 570. IV. 30. V. 206. 419. 535. 575. VI. 14. VII. 655. X. 395. 405. 428. XII. 262. XIII. 231. XIV. 299. et αἴθ' ὄφελον V. 263. Quibus locis adducor, vt ad eorum similitudinem etiam, quod II. 61. legitur αἴθ' ὄφελεν, et III. 643. ὡς ὄφελεν, corrigendum censeam.

1172. Fortasse seruari debebat εἰ μὴ γάρ. Sic Nonnus XLIV. 75. Paullus Sil. prooem. Ἐκφρ. S. Soph. 116.

1188. Nonnus IV. 228. non de vento, sed de Cadmo, εἰαρινῷ κόλπωσεν ἀχειμονι λαῖφος ἀήτῃ.

1193. Ὄπωπε imperfecti significatione etiam Nonnus dixit XVIII. 176. 182. XX. 402. XXXIII. 61. et in paraphr. Ioann. cap. II. 14.

1234. Veteres epici κασίγνητοι dixere. Κάσις, a tragicis ductum vocabulum, Nicander habet Ther. 345.

1294. In hymno LVII. 7. ὁπόταν μοίρης χρόνος εἰςαφίκηται. Nonnus XLIV. 55. ἐπεὶ λίνον ἤλυθε Μοίρης.

1331. Γὰρ post secundum vocabulum recentioris aetatis est. Cynegeticorum scriptor III. 199. Maximus 121. Manetho II. 454. III. 317. scriptor de viribus herbarum 109. 163. Post tertium vocabulum posuere Maximus 216. Manetho IV. 541.

1368. Ἔξαλος quoque in recentioribus vocabulis esse videtur. Vide Interpp. Hesychii ad ἐξ ἀλός.

INDICES

INDEX I
VERBORVM.

Numeri nudi Argonautica indicant ſecundum veterem editionem, cuius numeri in ſumma quaque pagina adſcripti ſunt. Vncis incluſi ſunt nouae editionis numeri, qui adſcripti ſunt in margine ad ipſos verſus. Etiam hymnorum numeri ad veterem editionem ſpectant, qui ſunt in cuiusque hymni initio vncis incluſi. Numerus Romanus I. hymnum, qui primus eſt in hac editione, indicat.

A.

B.

Hhh

H.

Θ.

 Νόστον et νοστεῖν proprie, nominatim apud Homerum, dici de reditu in patriam, dubitatione caret. Sed de eo quaeritur, an etiam de alia profectione, itinere, nauigatione a bono auctore vſurpetur? Iam obſeruauit Phauorinus, κεῖται παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἀντὶ τῦ ἁπλῶς ἐλθεῖν. Vſus eſt Barneſius hac obſeruatione ad Οδ. Ο, 119 (117) Κεῖσέ με νοστήσαντα. Clarckius ait, hic etiam locum habere νόστον proprie dictum, qui tamen in reditu ſuo domum verſus apud Sidoniorum regem diuertiſſe potuerit. Argute iſta dicuntur; et poſſent forte etiam ad h. l. accommodari, vt Iaſon boni ominis cauſa νόστυ nomen adhibeat, vbi de στόλῳ et expeditione tota ſermo erat. Verum Barneſius ex Euripide ſuo certus erat, quid νόστος et νοστεῖν ſignificet. In Rheſo 427 ex ipſius Rheſi perſona dicitur, Μέλλοντι νόστον τὸν πρὸς Ἴλιον περᾶ. Hic nulla

Ψ.

Ω.

INDEX II.

IN COMMENTARIOS.

A.

INDEX III

R E R V M.

G.

H.

I.

L.

M.

INDEX IV

SCRIPTORVM.

SCRIPTORES CITATI IN SCHOL. AD ORPH. ARG.

INDEX V

FRAGMENTORVM.

LIPSIAE

EX OFFICINA DÜRRIA.

